

JEONGIE
EDIT

Quần lấy không buông

SachVui.Com

QUẢN LẤY KHÔNG BUÔNG

Bán Hạ Lương Lương

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Xuyên Không, Nữ Phụ

Tên gốc: Boss lúc nào cũng dính ta

Edit: Jeongie

Thể loại: Xuyên nhanh, nữ phụ, YY

Một câu chuyện tình yêu nữ chinh cường hãn, luôn theo chủ nghĩa độc tài, muốn nam chính phải làm xem mình....

Một đối thoại ngắn giữa hai nhân vật cũng đã cho người đọc hình dung được phần nào câu chuyện.

[Boss leo lên giường tôi]

Nhan nữ vương: Lên giường em là người của em, đi theo em!

Boss: mỉm cười:)

- -----

Xuyên qua trở thành nữ phụ trong thế giới tiểu thuyết, không sao hết,

chẳng qua chỉ đổi nơi ở mà thôi.

Nhưng, nếu như đoạt lấy số mệnh của nữ chính thì sao?

Tinh Nhan suy nghĩ rồi nở nụ cười, đấu với ông trời, cũng vui đấy.

"Nhan Nhan, anh có dao."

Boss mỉm cười, "Mài xong rồi."

- - -

|| Nữ hoàng xinh đẹp vs ảnh đế dịu dàng chiều vợ:

Ảnh đế Dung à, cách khiến đối phương chú ý như học sinh tiểu học ấy của anh không theo đuổi vợ được đâu!

|| Cô chủ nhà giàu tùy hứng vs anh trai của chồng sắp cưới

Làm sao bây giờ, hình như em... thích anh mất rồi ~

|| Tiểu hòa thượng vs Nữ ma đầu:

Tiểu sư phụ, ta có đẹp không?

Mục lục

Chương 1: Phần 1: Ảnh đế ảnh hậu

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18: [Thế Giới 2]: Anh cả cấm dục - Tương giao quá sâu

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33: Thế giới 3: "Phổ độ chúng sinh" - Tiểu hòa thương thánh thiện

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57: Thế giới 4: "Nhìn nhau chán ghét" - Nữ hoàng và nguyên soái

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70: Ngoại truyện
Chương 71: [TG 5]: Hắc Long và "Công chúa"
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81: Ngoại truyện
Chương 82: Thế giới thực
Chương 83: [TG 6] Zombie xinh đẹp nhất tận thế
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87

Chương 1: Phần 1: Ảnh đế ảnh hậu

"Đừng quậy nữa..."

Trong một góc tối, một người đàn ông với vẻ mặt bất đắc dĩ, ánh mắt đầy cứng chiều.

"Quậy?"

Cô gái hơi lạnh lùng, cả người run lên, gương mặt xinh đẹp giờ đây có chút tiều tụy, nghe anh ta nói, không kiềm chế được vẻ thê lương và căm phẫn.

Mười năm, mười năm trời.

Từ khi cô 15 tuổi đến khi 25 tuổi, quen biết nhau khi còn trẻ, lên đại học thì hẹn hò, cô may mắn được debut sớm, lúc trước anh là do một tay cô nâng đỡ, phía sau mỗi một cái hợp đồng đều có dấu vết của cô, cũng chính vì thế mà cô đã để vượt đi không ít hợp đồng tốt.

Khi đó anh ta nói sẽ công khai quan hệ khi anh ta có thể đứng ngang hàng cô, cô tin, giấu giấu điểm điểm, trước mặt người khác không dám nói nhiều hơn một câu, mấy tháng thậm chí cả nửa năm không gặp nhau cũng là chuyện thường.

Nhưng bây giờ anh ta công khai bạn gái, đáng tiếc người trong lòng anh ta lúc này không phải là cô, cô chỉ hỏi thôi mà là quậy?

Cô hít sâu, bắt đầu giãy dụa.

Người đàn ông không buông tay, viên kẹo này còn chưa ăn vào miệng, chưa được nếm thì sao dễ dàng buông tha, miệng thì nói nhỏ nhẹ nhưng tay vẫn kìm chặt không buông.

Hai người cứ dây dưa trong góc khuất ấy.

...

Sau khi Tinh Nhan mở mắt ra thì thấy người đàn ông đang nắm lấy cổ tay cô, ép cô vào tường, đầu nghiêng về phía cô.

Ánh mắt Tinh Nhan vô cùng nghiêm túc, "Buông ra."

Trình Nham sững sốt, tự động bỏ tay ra.

Tinh Nhan xoa xoa cổ tay.

Thế giới này chắc là nói về một câu chuyện tình yêu sau khi được tổng giám đốc bao nuôi.

Nữ chính của thế giới này là tiểu hoa đang hot Hứa Lạc Lạc, vì cha cần tiền gấp nên bị ép làm tình nhân của nam chính - tổng giám đốc Nghiêm, sau đó trong quá trình sống chung thì nam chính dần phát hiện, sự đơn thuần trong sáng của cô không phải là giả vờ như những tình nhân khác, nữ chính cũng dần dần rung động vì tính cách nam chính, lúc này, "ánh trăng" của nam chính quay trở lại.

Nữ chính đau lòng, thề quay lại phát triển sự nghiệp, sau đó được rất nhiều người thích, nam chính ghen tuông, nhận ra hóa ra anh ta không hề yêu "ánh trăng" như mình nghĩ, đã vô tình yêu nữ chính lúc nào không hay, cuối cùng hai người happy ending.

Trình Nham cũng là một trong những bạn trai cũ bị Trần Dao vứt bỏ.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện của Quý Tinh Nhan, trong câu chuyện của nữ chính, cô cũng lắm chỉ là một ảnh hậu bị bạn trai đang bị tình yêu che mắt vứt bỏ mà thôi.

Thật ra, tính cách Quý Tinh Nhan vô cùng cởi mở, vì vẻ ngoài xinh đẹp nên giữ mình trong sạch, cuối cùng lại trở thành hòn đá kê chân của bạn trai cũ, khi chết rồi thanh danh cũng rơi xuống đáy.

Có điều, như hiệu ứng domino, vào khoảnh khắc cô đến đây, nội dung câu chuyện đã bắt đầu thay đổi.

Lấy lại tinh thần, vẻ mặt người đàn ông tối lại, nhưng vẫn kìm chế đồ ngọt cô, "Ngoan nào, anh thật sự chỉ yêu em, em đừng quậy nữa được không?"

Anh ta đã giải thích, anh ta chỉ ở cùng Trần Dao một ngày, là say rượu làm bậy, bây giờ Trần Dao lấy sự nghiệp ép anh ta phụ trách, vì sự nghiệp của mình, anh ta còn có thể làm gì khác?

Đùa à?

Đàn ông mà say thật sự sẽ không lên nổi, không thể say đến nổi làm bậy được... xét cho cùng làm bậy là do bản thân không nhịn được mà thôi.

Ổng tay áo rộng thùng thình trượt theo cử động của cô, làm lộ ra một đoạn cổ tay trắng như tuyết, Tinh Nhan nhìn, nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay mình, đau quá đi mất... cô nửa cười nửa không nhìn người đàn ông.

"Biết hậu quả của việc quấy rối bạn gái cũ là gì không?"

"Nếu không biết..."

Không thèm nhìn người đàn ông đang cau mày, Tinh Nhan chậm rãi vén mái tóc ra sau tai.

"Tôi dạy cho anh biết."

Nụ cười trên mặt tắt ngấm, đôi chân dài mạnh mẽ vung mạnh vào đầu gối người trước mặt.

Người đàn ông khụy gối, cả người lão đảo.

Chưa kịp phản ứng, anh ta đã bị cô chặn tay ngay cổ, ồm một phát đập vào tường, đầu óc choáng váng, đau đớn rên lên.

Hoàn toàn không có ý dừng lại, Tinh Nhan đè đầu anh ta, đầu gối tiếp xúc thân mật hai cú vào bụng anh ta, động tác mạnh mẽ gọn gàng.

Trình Nham bị đánh đến gập cả lưng, gân xanh hằn rõ trên trán, vì cổ bị ép vào tường nên chỉ có thể rên vài tiếng.

Tinh Nhan nhíu mày, tao nhã vuốt lại mép váy hơi nhăn.

Nhìn người đàn ông nằm trợt xuống sàn nhà sau khi mình buông tay, anh ta nằm cuộn tròn lại, vẻ mặt nhăn nhó vì đau đớn, xấu hổ giận dữ, hoàn toàn không còn dáng vẻ giả vờ lúc đầu.

---thế này mới đẹp này.

Tinh Nhan chậm rãi thở ra một hơi, "Bây giờ đã biết chưa?"

Người đàn ông thở hổn hển, gân xanh trên trán căng ra, khóe miệng

gợi lên nụ cười nhưng đôi mắt không có tí cảm xúc nào.

Chậc, đáng tiếc, lát nữa còn có cảnh quay. Cô rất thích cái vẻ mặt hận chỉ muốn giết chết cô nhưng chỉ có thể kiềm chế ấy.

Dường như nghĩ đến điều gì, cô gái lùi hai bước, nhìn người đàn ông dưới chân, đưa tay làm một nụ hôn gió, giọng thì thầm mờ ám: "Ngoan."

"Hẹn gặp sau nhé."

Nợ nần còn lại, lần sau cô sẽ từ-từ-tính.

Gía cả đã niêm yết, nguyện vọng của nguyên chủ trao đổi trước khi đầu thai, cô sẽ khiến cho cô ấy hài lòng.

Hiểu lời cô nói, trong mắt người đàn ông, đôi môi của cô đỏ tươi như hút máu, đẹp đến quý dị, đồng tử hơi mở to, Trình Nham chột cảm giác rét run.

Rốt cục đã ra nông nỗi này, cần phải xem kĩ, sau khi tỉnh táo lại, anh ta cụp mắt, vốn dĩ vì nể tình cảm lúc trước nên không đáp ứng kế hoạch kia, lần này thì đừng có mà trách anh ta.

Mặc kệ cô có nói thật hay không... ra tay trước sẽ chiếm lợi thế.

Vẻ mặt Trình Nham vô cùng hung ác, đột nhiên sắc mặt cứng đờ từng chút một.

Có người.

Lớp vải đen trượt ra một độ cong xinh đẹp, đôi giày thêu hoa văn hình rồng màu đen thoát ẩn thoát hiện, Trình Nham ngẩng đầu nhìn.

Cái cằm trắng trẻo, đường nét dịu dàng, gương mặt như tranh hơi xa cách, giống như quân tử chậm chậm bước ra từ dòng sông dài của thời gian, như ngọc, như lan.

Rõ ràng là góc khuất, nhưng khi anh xuất hiện, cứ ngỡ như đang đứng dưới ánh nắng rực rỡ, trời xanh như nước, gió thoảng dịu dịu.

Là Dung Ngọc.

Người được fans gọi là "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song" - ảnh đế Dung.

* dùng để khen một người rất tuấn tú, khuôn mặt như mỹ ngọc, có một không hai. (nguồn: Tâm Vũ Nguyệt Lâu)

Không biết anh đã nghe được bao nhiêu... gương mặt Trình Nham trầm xuống, sững sờ rồi nhanh chóng nở nụ cười rạng rỡ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chống người ngồi dậy, rõ ràng thời gian anh ta và Dung Ngọc debut không kém nhau là bao, nhưng mọi người đều cho rằng hai người bọn họ không thể so sánh, anh ta không muốn Dung Ngọc nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của mình, đồng thời, anh ta thờ dài nhẹ nhõm, ảnh đế sẽ không để ý dáng vẻ này của anh ta đâu.

"Đàn anh Dung..."

Giới giải trí chính là nơi thực tế, lúc gặp anh, anh ta chỉ có thể gọi là đàn anh, càng đừng nói đến việc hỏi anh đã nghe được bao nhiêu.

"Ừ" Dung Ngọc dừng bước, lông mi run run, nhín thoáng qua chỗ bị

đánh của anh ta, chậm rãi bước qua.

...

Trong tay bỗng nhiên có một viên thuốc, Tinh Nhan nhìn nhìn rồi uống, gương mặt sáng sủa như hoa đào tháng 3, đẹp đến kinh người.

Cô bé mặt tròn ngẩn người, lập tức mỉm cười chào đón, "Chị Quý, chị về rồi."

Tâm trạng của chị cô đã khôi phục, hơi tùy ý nhưng đẹp đến mê người!

Cảnh quay lần này là của Tinh Nhan và Dung Ngọc.

Sau khi diễn xong.

"Pass!" Đạo diễn có bộ râu quai nón hô lên, đánh vào đùi, "Nhanh nhanh, chuyển sang cảnh tiếp theo!"

Hôm nay hai người này diễn rất tốt, cảm xúc rất thích hợp, cứ cái đà này chắc chắn sẽ có giải thưởng, ông đã có thể đoán được tương lai của bộ phim!

Đạo diễn cầm cái loa, kích động chỉ huy, "Ánh sáng nhanh lên! Chuẩn bị xong chưa! Có ai không? Đổi cảnh nền phía sau đi! Tôi đã nói rồi mà!"

"Thằng nhóc đội nón kia, sao cứng đầu thế, ăn cơm chưa hả?" Sau đó ông lại quay sang Dung Ngọc và Tinh Nhan, vỗ vỗ kịch bản, "Dung Ngọc... Tiểu Quý... hai người chuẩn bị xong chưa?"

Mọi người ở trường quay gập đến vã cả mồ hôi.

Tinh Nhan cảm thấy phía trước có ai đó đang nhìn mình, khi cô nhìn sang thì thấy người đàn ông dẹt kia giật mình, nụ cười tắt ngấm.

Cô nhìn anh một lượt, nhìn thấy anh ấy dường như không nhìn được nữa, Tinh Nhan mới thôi không nhìn nữa.

Nếu như cô nhớ không lầm, Dung Ngọc này là... trùm cuối... sau này nuốt cả công ty của nam chính, nhưng đó không phải là chuyện của cô.

Cô chỉ tiếc là --- gương mặt này là gu của cô, nhưng mà dường như ấn tượng của anh về cô không được tốt cho lắm.

Cô cũng không hề biết, sau khi cô xoay người đi, gương mặt người đàn ông cứng đờ.

...

Cảnh quay hôm nay nhanh chóng kết thúc.

Nhìn biểu hiện của đạo diễn thì biết cô diễn rất tốt, Tinh Nhan mở cửa, thật ra cô không biết diễn, phải cảm ơn "viên thuốc diễn xuất" mà ảnh hậu đã lì xì cho cô.

Cô ném giày sang một bên, búi tóc lên, thả người lên giường, lăn vài vòng mới bình tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, người nằm trên giường trở mình, cánh tay với lấy cái gương đặt trên đầu giường, giơ tay vỗ vỗ gương mặt, trợn mắt rồi lại né ra.

--- Vẫn xinh đẹp như thế.

Tinh Nhan nhìn móng tay của mình, nếu rảnh sẽ sơn móng tay màu đỏ nhỉ?

Có lẽ vì quá mệt, cô từ từ rơi vào mộng đẹp, trước khi ngủ còn lăn lộn mấy vòng, mơ mơ màng màng nghĩ, cô sẽ đi mua một con gấu bông, không có "Điểm Điểm" khó chịu quá.

Lúc này ở phòng bên cạnh.

Rào... người đàn ông vô cảm bước ra khỏi bồn tắm, dây lưng tùy tiện cột hờ bên hông, lộ ra cơ bụng và đường nhân ngư như ẩn như hiện.

Tiện tay lau tóc rồi vớt khăn sang một bên, người đàn ông cầm điện thoại lên, mở weibo nhìn chăm chăm, nhìn danh sách người follow không hề tăng lên, gương mặt dịu dàng dần dần kéo căng.

Chương 2

Trên mạng bây giờ đã bùng nổ, chuyện này đối với những người khác thì không có gì, nhưng mà đối tượng lần này lại là Dung Ngọc.

Dung Ngọc là ai?

Đảm đương diễn xuất, đảm đương độ nổi tiếng và cả... đảm đương tiểu thư khuê các.

Tùy tiện chọn ra 10 người thì hết 8 người là fan của anh, không hẳn là fan trung thành, nhưng ít nhất cũng là fan qua đường.

Nói thẳng ra, chỉ cần một bài đăng chào buổi sáng của anh cũng có thể lên Hot search, lần này anh đột nhiên follow Tinh Nhan, fans hâm mộ đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Cộng đồng fans tỏ vẻ không tin nổi.

Chủ yếu là vì Dung Ngọc trông dịu dàng gần gũi, nhưng đây là lần đầu tiên anh chủ động follow một cô gái. Trước đây anh chỉ follow mấy tiền bối có đức có tài, đừng nói chi anh chủ động follow.

Mấy scandal với sao nữ lại càng không, anh cười dịu dàng là thế nhưng ánh mắt lại vô cùng xa cách, chỉ hận không thể cách xa ngàn mét, rụt rè như thế... rất giống tiểu thư khuê các.

Bây giờ người này lại chủ động follow Quý Tinh Nhan...

Dung thần giỏi nhất:...chuyện gì đây? Em bị hoa mắt rồi ư? Dung

thần sao tự nhiên follow ảnh hậu Quý thế này?

Fan Dung thần số 1:...không lẽ... em cũng bị hoa mắt?

Yên lặng F5 vài lần, cái phần follow kia vẫn chằm chệ đứng ở đó.

Thốn quá!!

Cả nhóm fans yên lặng ôm ngực, #Cầu cứu, nếu idol không thuộc về mình thì làm sao bây giờ? Online chờ, gấp gấp gấp!#

Trong lúc fans đang bùng nổ, người đại diện Dung Ngọc đã nhận được tin tức, tóc cũng rụng một nắm rồi.

Anh ta cầm điện thoại gọi qua, chuyện có liên quan tới Dung Ngọc không thể nào là chuyện nhỏ.

"Dung đại thiếu gia à, chuyện trên weibo là sao hả?" Giọng người đại diện hơi kỳ lạ, nhíu mi, "Không phải chiều nay cậu còn không ưa người ta hay sao?"

Dù vẻ mặt anh không có thay đổi gì, nhưng làm việc chung nhiều năm, mấy ngày nay ảnh hậu Quý vì có chuyện mà phải dừng quay, anh ta nhìn ra Dung Ngọc có chút không kiên nhẫn, đoán là ấn tượng về cô ấy không được tốt lắm.

Mới tới tối thôi, sao lại thay đổi 180 độ rồi.

Đầu bên kia im lặng một lát, giọng nói mang theo ý cười, "Nam nữ chính follow nhau không phải là chuyện bình thường ư?"

Ha ha.

Fans không biết rõ, không lẽ đến anh ta cũng không rõ hành động này của Dung Ngọc nghĩa là gì ư?

Người đại diện ngồi lên sofa, uống một ngụm trà, "Cậu nghĩ tôi ngốc thế à?"

Đáp án này sỉ nhục chỉ số thông minh của anh ta đó.

"...Đại khái là vậy đó."

Giọng người đàn ông hờ hững, ngón tay trơn nhẵn như ngọc, tắt weibo, nhin không được lại mở lên.

"Ha ha." Vẻ mặt người đại diện tối sầm lại, ngồi thẳng người dậy, một lát sau, cắn chặt răng, lại khom người xuống.

Anh là ông nội tôi rồi.

"Cậu mà thế, fans hai bên có thể sẽ war nhau đấy." Người đại diện xoa xoa chân mày, tự nói.

Quý Tinh Nhan từ lúc debut đến nay, danh tiếng vẫn rất tốt, tuy lúc debut vì vẻ ngoài xinh đẹp mà bị dân mạng anti rất nhiều, nhưng diễn xuất trong bộ phim đầu tay của cô đã khiến lời đồn tự động biến mất, cho tới nay vẫn là ảnh hậu trẻ tuổi nhất, xinh đẹp, phóng khoáng, tuy fans của cô không bằng Dung Ngọc, nhưng cũng không phải là "người ăn chay".

Fans của Dung Ngọc nổi tiếng là fans lý trí, fans only rất ít, nhưng thực ra chỉ ít hơn so với số fans lý trí mà thôi.

Mà sức chiến đấu của fans only thì...

Quan trọng là, Quý Tinh Nhan người ta không có hứng thú gì với anh, bây giờ mà đọc được mấy lời của fans only chỉ sợ không vui vẻ gì cho cam.

"Thì sao?" Ánh mắt anh hơi dao động, Dung Ngọc suy nghĩ, giọng nói dịu dàng, "Fans của tôi rất thông minh và lịch sự, sao có thể gây war với người nhà được?"

Câu này có nghĩa là, người gây war chắc chắn không phải fan của anh...

Giọng nói anh mang theo ý cười, khiến cho người đại diện co rút khóe miệng, khó khăn lắm mới nói tiếp.

"Anh... vui vẻ là được rồi."

Người nhà... bất tự còn chưa xem đã nghĩ xa thế rồi, anh ta có thể nói gì nữa chứ?

Dù sao, theo đuổi có thành công hay không... cũng không phải là chuyện của anh ta.

Cùng lúc đó, một người đại diện khác cũng đang xoay vòng vòng.

Chuyện trên mạng cô không thể nào không biết, việc này không gấp lắm, địa vị của Tinh Nhan khá vững chắc, ngoại trừ chuyện bê bối hút thuốc ra thì không có sóng gió gì.

Chuyện lần này rất đơn giản, follow lại là xong.

Fans hai bên có war nhau thì chỉ tăng độ hot cho đối phương mà thôi.

Chuyện cô sốt ruột chính là, có một tin khác đã bị tin này áp xuống,
#Tinh Nhan đến thăm đoàn phim [Mưa gió triều Hán]#

Cô biết quan hệ của Tinh Nhan và Trình Nham, cũng khuyên can bao lần rồi, lần này Trình Nham ngoại tình... cô hận đến mức muốn cởi giày ra đánh chết anh ta, nhưng vì Tinh Nhan mà chỉ có thể thờ dài.

Cô cực khổ khuyên bảo mấy ngày nay, thằng cha này lại đến.

Gọi điện thì Tinh Nhan không bắt máy, chị Hứa lo lắng nhíu mày, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ.

...Thành đôi với anh để Dung còn tốt hơn!

Ngày hôm sau chưa tới 4 giờ, cái đầu rối tung bò ra từ trong chăn.

"Phiền quá đi!" Tinh Nhan vuốt vuốt tóc, cô bây giờ mới nhớ ra mình là một ngôi sao thức sớm ngủ muộn.

Vẻ đáng thương tội nghiệp hiện lên trên gương mặt xinh đẹp, ngủ thì trễ hơn heo, dậy còn sớm hơn gà, cô còn không bằng một con gà nữa!

Khó khăn mở mắt ra, bước đến mở cửa.

"Vào nhớ đóng cửa." Cô lại leo lên giường nằm tiếp.

Cô bé trợ lý bưng một ly cà phê nóng hồi bước vào, nhìn thấy Tinh Nhan ngã xuống giường, thì ngậy ra.

Đây... đây là lần đầu tiên cô bé thấy chị ấy ngủ nướng, người trước kia vì đàn ông mà biến thành chiến sĩ thi đua.

Aiz, chị cô mơ mơ màng màng như thế mới đáng yêu nha!!!

Ngây người một hồi cô bé mới nhớ ra nhiệm vụ của mình, nhìn cảnh trước mắt, trợ lý ho một tiếng, mặc kệ lương tâm đang cắn rứt cố gắng đánh thức Tinh Nhan dậy.

Rửa mặt bằng nước lạnh, Tinh Nhan thở nhẹ một hơi, coi như tinh tảo được một ít.

"Cám ơn em Tiểu Đào." Cô cầm lấy ly cà phê uống vài hớp để nâng cao tinh thần.

"Việc em phải làm mà." Tiểu Đào bật cười, lúc trước Tinh Nhan giúp đỡ cô bé nhiều như thế, cô bé làm gì cũng là điều nên làm, hướng chỉ đây là công việc của trợ lý.

Tiểu Đào theo sau Tinh Nhan đi ra ngoài, dò hỏi, "Sao hôm nay chị vui thế?"

Uống hết ly cà phê, cảm thấy tinh thần tỉnh táo hơn, Tinh Nhan nhìn cô bé trợ lý dè dặt phía sau, "Đá được một tên khốn nạn nên vui."

"Vậy là tốt rồi." Không bị lừa quay lại là tốt rồi, trợ lý nhẹ nhàng thờ dài, chuyển đề tài, "Chị có biết chuyện ảnh đế Dung follow weibo chị không?"

Tinh Nhan dừng lại, khóe mắt cong lên, như hồ ly đang mê hoặc người khác, "Hả?"

Không phải Dung Ngọc ghét cô lắm sao?

Cô bé trợ lý sừng sốt, hai má đỏ lên, không lẽ mình là cong ư?

"Khụ, tối qua, ảnh đế Dung bấm follow chị, điện thoại chị hình như tắt máy, chị Hứa không gọi được nên gọi cho em, bảo em sáng nay chị thức dậy thì nói chị follow lại."

Trợ lý nghẹn đỏ mặt, một mạch nói hết mà không thở lấy một hơi.

"Ờ." Tinh Nhan hơi dăm chiêu.

Lúc đến phòng hóa trang, cô tìm một chỗ sạc pin điện thoại rồi mở weibo lên.

Nguyên chủ đúng là chiến sĩ thi đua, trên weibo toàn đăng về công việc, với mấy câu chào buổi sáng blabla, rất gọn gàng, Tinh Nhan lướt lướt, bấm vào mục follow, vuốt danh sách người follow.

Weibo của Dung Ngọc... sắp đóng mạng nhện rồi.

Không có gì để xem, Tinh Nhan thuận tay bấm nút follow.

Cô còn muốn mua gấu bông nữa.

Tiếng chuông báo có người follow, đôi tay cầm lấy điện thoại, mở khóa màn hình.

...

"Trà đây." Người đại diện chạy tới, đưa cho người đàn ông đang ngồi đó.

"Cạch.", anh tắt màn hình điện thoại. Ngẩng đầu lên, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng, "Trà ngon."

Tay người đại diện run lên, nhìn anh.

"Tôi không nghe lầm đấy chứ?"

Lần đầu tiên được anh khen... Người đại diện thấy là lạ, anh ta giật giật khóe miệng, "Hôm nay... bộ anh vui lắm hả?"

Một người suốt ngày bắt bẻ, trà phải pha bằng ấm tử sa, nước pha trà phải đúng 85 độ, không được nóng quá cũng không được lạnh quá, lượng nước tráng trà cũng vừa phải, không được quá nhiều cũng không được quá ít, sau đó chờ lá trà nở ra hết, mới chế thêm nước, chế từ trên xuống.

...Anh ta pha trà không lần nào hợp khẩu vị của Dung Ngọc.

Lúc trước anh ta còn tưởng anh cố ý, nhưng có lần nhiệt độ nước quá cao, Dung đại thiếu gia vừa uống đã biết ngay, anh ta thế mới biết, hóa ra không phải Dung Ngọc làm bộ, mấy thứ mà người bình thường không hiểu... đối với mấy người như anh lại là chuyện rất bình thường.

Lần này anh ta gặp quỷ rồi.

Sau khi nhận được tin Dung Ngọc và Tinh Nhan follow weibo của nhau, người đại diện chỉnh chỉnh mắt kính, sắp xếp lại một đồng kịch bản.

"Ừ đúng rồi... không cần để ý... ừ... chú ý dẫn dắt bọn họ theo một hướng, mấy cái khác không cần xen vào..."

Anh ta đổi tay, kẹp điện thoại vào cổ, ném vài cuốn kịch bản hét vào điện thoại, "Phương hướng gì hả..." Anh ta nở nụ cười, "Cậu phải biết hướng đi của chị dâu Dung nhà cậu chứ?...xem đi rồi làm..."

Không lâu sau, người đại diện tắt điện thoại, lấy ra vài cuốn kịch bản khá hay đặt một bên.

Anh ta dừng tay lại, [Lúm đồng tiền nhỏ xinh], nữ chính Quý Tinh Nhan?

Người đại diện lật vài trang, tình tiết ngọt ngào, không có máu cún, chất lượng kịch bản cũng không tệ lắm, xem tiếp, đạo diễn phim chiếu Tết - Trần Đan, cũng không cần lo lắng về đạo diễn.

Dung Ngọc nhận bộ này cũng OK, có thể tạo fans CP, về sau nếu ở bên nhau thì cũng dễ công khai.

Đợi chút, Dung Ngọc lúc này vui như thế... có phải là do follow weibo nhau không...

Người đại diện bỗng dừng bước, bưng tỉnh.

Anh ta lập tức bình tĩnh lại, vẻ mặt không vui không buồn.

Ha ha ha, anh ta còn có thể nói gì đây...

Dung Ngọc tiêu chắc rồi.

Chương 3

Tinh Nhan không để việc follow ấy ở trong lòng.

Nam nữ chính sở dĩ trở thành nam nữ chính là cho ý trời cộng thêm quầng sáng và may mắn đặt lên người bọn họ, để bọn họ dễ dàng đi đến đỉnh cao.

Mà việc cô cần làm, chính là đẩy bọn họ xuống, thay thế họ trở thành nhân vật chính.

Không cần âm mưu dương mưu, tính toán hay kế li gián gì cả, chỉ cần bản thân làm tốt, đường đường chính chính sống tốt hơn bọn họ là được.

Việc cô cần làm bây giờ chính là diễn tốt vai diễn của mình, trở thành một ảnh hậu, để nâng cao giá trị bản thân lên một chút.

Toàn bộ tâm tư đều đặt vào kịch bản, cho nên cô cũng không rảnh để chú ý đến 1 chuyện nhỏ tí như follow ấy.

Thời gian còn lại, vì vào vai nữ chính của bộ phim này nên cô không có nhiều thời gian, rất ít khi được nghỉ ngơi, vất vả lắm mới có được một chút thời gian, đương nhiên cô sẽ dành cho sở thích của mình rồi.

Không khéo chính là, Tinh Nhan có một sở thích...

--- đánh game.

Lúc trước ở thế giới thực, tài khoản của cô đứng đầu cả quý đấy.

Đáng tiếc...Tinh Nhan thờ dài, bây giờ chỉ có thể chơi lại từ đầu.

Vì thế, người nào đó chờ cô cả một buổi sáng, ảnh đế Dung nghĩ cô sẽ vì sự kiện follow ấy mà nói vài lời với anh, thì lại thấy Tinh Nhan vừa ngừng quay liền cầm điện thoại bấm bấm, đắm chìm trong thế giới của mình, đừng nói chủ động nói mấy câu, anh bây giờ có đi qua cô cũng chả thèm để ý.

Khóe miệng của người đàn ông trĩ xuống.

Lúc anh đi qua, không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của cô bé trợ lý, ho nhẹ một tiếng.

Tinh Nhan đang cắm tai nghe chơi đến say mê, không hề chú ý đến anh.

...Nụ cười của người đàn ông tắt ngấm, lại ho "khụ khụ"

Lần này Tinh Nhan mới để ý có người bên cạnh, ngón tay giơ lên xử hết chút máu còn sót lại, "Ngoan nào, đợi một lát, để chị chơi hết vòng này nha nha."

Ngoan...nha nha...

Lưng Dung Ngọc cứng đờ. Gương mặt như nhuộm nắng chiều, càng lúc càng đỏ ửng.

"...Ừ"

Người đàn ông ưu tú ấy chỉ nhìn về phía trước, dường như không để ý đến hai má mình đang ửng đỏ, nghiêm túc gật đầu đáp ứng.

--- lập tức ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi.

Tiểu Đào giật mình, hơi thần thờ.

Lúc thấy ảnh đế Dung đi đến, cô vẫn ổn, im lặng vỗ vỗ ngực mình, nhẹ nhàng thở ra, hóa ra mình không có bị chị mình bẻ cong.

Nhìn chị Quý nhà mình nhíu mày, lúc chị ấy bảo ngoan ngoan nha nha, tim cô nhảy đến cổ họng, chị ơi, chị có biết mình đang làm gì không?

Nhìn lại ảnh đế Dung giống như học sinh tiểu học ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi, hai má trắng trẻo còn đang ửng đỏ, Tiểu Đào sắp điên rồi.

"Má ơi...má ơi...má ơi..." Cô lặp lại liên tục, trong lòng vèo vèo ngập tràn lời nói.

#a a a a a tôi là ai đây là đâu...#

#Cứu mạng! Tôi mới 22 mà đã hoa mắt rồi#

a a a a a a! Ảnh đế Dung đỏ mặt#

#Không không không! Ngoan như thế chắc chắn không phải Dung đại thần#

Có lẽ, cô đã không thể hiểu thế giới này nữa rồi.

...

MVP

Tinh Nhan duỗi lưng, ngẩng đầu nhìn Tiểu Đào đi lấy cơm như người mất hồn.

Ngón trỏ vuốt ve đôi môi đỏ tươi, Tinh Nhan nghĩ nghĩ, thoát game, thì ra đã đến giờ cơm.

Một hộp đựng cơm được đưa đến trước mặt cô, Tinh Nhan cầm lấy, xé bao đựng đũa, lúc chuẩn bị ăn cơm thì thấy cô bé trợ lý cầm hộp cơm chạy mất tiêu.

"Tiểu Đào?" Tinh Nhan nhìn nhìn, thắc mắc, "Em đi đâu đó?" Ăn cơm đi chứ.

Tiểu Đào quay đầu, nói đầy ẩn ý, " Em đi suy nghĩ về nhân sinh."

Ặc.

Cô nhún vai, âm thầm ấn nút like cho sở thích vĩ đại của cô bé trợ lý, cúi đầu mở hộp cơm ra.

Lập tức im bật.

Một phần cơm, và một phần thức ăn. Nếu cô không nhìn lầm, đây là thịt kho tàu thì phải.

Đúng chứ nhỉ?

Tinh Nhan lấy đũa chọt chọt miếng thịt, tìm mấy miếng thịt kho nhỏ như ngón tay, để sát vào nhìn, rốt cục đã xác định được một chuyện.

Tinh Nhan [V]: Bản cung cảm thấy...tướng quân thịt kho tàu đã bỏ trốn cùng tướng quân rau cải rồi. [hình ảnh]

Đây là thịt kho tàu con do tướng quân kho tàu sinh ra, chứ không phải là thịt kho tàu.

Tấm ảnh được đăng lên, dân mạng vội vàng chạy vào,

Tiểu Tinh Tinh: Sao tôi lại bị ngón tay kia hấp dẫn nhỉ...Cười ra nước mắt.

Ảnh sao số 1: Tay này...tôi có thể ngấm cả năm. Mặt chân thành.jpg.

Ảnh sao lấp lánh: Vừa trắng vừa dài... lại vừa thẳng nữa! Xin lỗi vì vốn từ ít ỏi...But đẹp quá đi a a a! Ngón tay của nữ thần nhà tôi sao lại đẹp thế!

Đến một lúc sau mới có người kéo chủ đề quay trở lại.

Bao nhiêu ảnh sao lấp lánh cũng không bằng Tinh Nhan: Gì mà ngấm một năm! Sức khỏe của nữ thần mới là quan trọng nhất! Nương nương đừng nóng giận, rau cải nhất định phải chịu đánh một trượng! (cải độc liệu có biến đen không?...ps: rõ ràng là ngấm 2 năm!

Tiểu mê muội: Thôi tặng cho nó 3 mét vải trắng đi...(rau xanh mà thất cô chắc vui hơn nhiều) ps: rõ ràng là 3 năm.

Người nhà không biết là người nha: Nương nương! Thần nguyện sẽ mang tướng quân kho tàu về ngay! ps: 10086 năm!

Tinh Nhan đọc bình luận bên dưới, khóe mắt cong lên, trí tưởng tượng của fans đúng là bay xa mà.

Ở bên kia, ảnh đế Dung đang nhìn bình luận bên dưới, yên lặng nhìn tay mình.

Anh cảm thấy...

---- trông rất xứng đôi.

Khí tức quanh người càng thêm ôn hòa, Dung Ngọc nghĩ nghĩ, chụp một tấm với bữa trưa xa hoa vừa được người đại diện đưa tới rồi đăng lên.

Dung Ngọc [V]: Nhiều quá [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh].

Còn gửi đúng chuẩn 9 tấm ảnh.

Cô không đủ, nhưng anh có rất nhiều.

Người đàn ông đặt đồ ăn sang bên cạnh, nhìn chăm chăm Tinh Nhan ở đằng kia.

Khớp xương ngón tay thon dài, dịu dàng rục rịch, lại không yên lòng gõ gõ lên bàn.

Cộng đồng fans vì thế mà bùng nổ.

Weibo của Dung Ngọc sắp đóng mạng nhện đến nơi rồi, bài đăng trước đó chính là đột ngột chào buổi sáng cách đây mấy tháng trước, bây giờ lại bỗng dưng đăng bài, mà lại là một bài bình dân thế này...

Fans hâm mộ đều đáp lại, nhưng lại tiếc nuối vì không có ảnh tự sướng, bày tỏ: có gan đăng weibo thì anh đăng ảnh tự sướng đi!

Bỗng chốc, trên weibo đều là chủ đề này.

Nhưng trên weibo lại nhanh chóng đổi hướng.

Nguyên nhân là do fan qua đường của Tinh Nhan và Dung Ngọc thấy Dung Ngọc và Tinh Nhan đăng weibo cùng lúc, do dự đặt hai bài đăng cạnh nhau, "Sao tôi lại cảm thấy...Dung thần và nữ thần Tinh Nhan...bất hòa nhỉ?"

Một viên đá ném vào mặt hồ yên tĩnh.

Anh ta vừa nói như thế, có fans xem lại hai bài đăng đấy.

Trong showbiz, không có gì gọi là thẳng thắn, ý bên ngoài và ẩn ý bên trong có thể nói là quanh co khúc khuỷu, một bức ảnh trời âm u bình thường thôi, đã có thể lí giải thành: việc đời khó đoán/ tôi bị bắt công/ tôi bị giành mất vai blabla.

Sau khi Dung Ngọc đăng weibo, "Người nhạy cảm" đã nhìn ra bất hòa của hai người, cố ý chèn ép, khiêu khích.

Thật ra cũng có người không tin.

Người qua đường A: có lẽ là trùng hợp mà thôi.

Dù sao cũng chỉ có 1 trường hợp, phe trùng hợp và phe nhạy cảm cãi tới cãi lui, ai cũng không chịu nhường ai, nhưng không ai chú ý tới, người trong cuộc chiến này hoàn toàn không có fans của hai nhà.

Lúc này, trên diễn đàn fans cao cấp của Dung Ngọc, im lặng như tờ.

Dường như không có ai online.

Thật lâu sau mới có một ID yếu ớt ngoi lên.

Tiểu Ngư Nhi 11: Thân là fan chị gái, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng

chua xót...

Cô gái này vừa ngoi lên, mấy fan còn lại cũng lần lượt ngoi lên.

Ta là vua: Hoàn toàn không muốn biết...

Làm fans lý trí của Dung Ngọc nhiều năm, sao bọn cô lại không nhìn ra sự khác thường của Dung Ngọc chứ, Dung thần nhà bọn họ nếu thật sự ghét một người, sẽ không dùng cách này, kết hợp với sự kiện follow trước đó...

Làm sao bây giờ, tuy là fans lý trí, nhưng vẫn không muốn hiểu a a a!

Trên mạng mưa gió ào ào, Tinh Nhan bỏ điện thoại xuống ăn cơm nên không để ý tới, lại càng không chú ý đến Weibo khó hiểu của Dung Ngọc.

Vì thế, đồ ăn được chọn lựa kỹ lưỡng...cuối cùng nằm trong thùng rác.

Cảnh diễn buổi chiều, đạo diễn xúc động run cả người, Dung Ngọc dường như bị cái gì kích thích, lúc diễn...sát khí bốn phía, nếu gặp người khác diễn chung thì sẽ bị áp lực, chắc chắn sẽ phải diễn lại, nhưng lại gặp Tinh Nhan mạnh mẽ, thế thì...

"Perfect! Hoàn hảo!" Đạo diễn hưng phấn vung kịch bản lên.

Ông gọi cảnh này là: Phản ứng hóa học tuyệt vời giữa Dung Ngọc và Quý Tinh Nhan

Kết thúc cảnh quay.

Lúc tháo trang sức.

Nụ cười nở trên gương mặt luôn hiền thực dịu dàng trong phim, nét phong tình diễm lệ hơn người dâng trào từ đuôi mắt."Diễn xuất của anh để Dung quả thật danh bất hư truyền."

Cô cảm thán, dù cô không phải là một người hiểu diễn xuất, nhưng có thể cảm nhận được lúc quay cảnh ấy, diễn xuất của anh vô cùng cuốn hút.

"Không biết sao mà tâm trạng anh ấy không được tốt cho lắm." Tinh Nhan thuận miệng nói, sau đó nghĩ đến thời gian phát triển tình tiết, không để ý bỏ qua chuyện này, gọi điện thoại cho người đại diện.

"Chị Hứa?"

"Ừ, em đây." Tinh Nhan nở nụ cười, chạm vào gương mặt trong gương, giọng nói hờ hững.

"--- Nghe nói, đạo diễn Thịnh Tây An đang có 1 bộ phim?"

Nhìn dáng vẻ hoàn toàn không để tâm của chị mình, cô bé trợ lý đã nhìn ra trọng điểm:...

Yên lặng thấp cho ảnh đế Dung một cây nến thật to.

Tác giả có lời muốn nói:

Dung Ngọc bày tỏ: Anh có đồ ăn, sao em không tới?

Tinh Nhan: Cái gì?

[Lý lẽ nhân sinh của trợ lý nhỏ]: Em thấy 1 cây nến không đủ, chị thấy sao?

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4

Buổi tối ngày hôm sau.

"Tinh Nhan! Tinh Nhan!"

"Chị đã tìm người hỏi thăm..." Cửa bị mở ra, chị Hứa ngồi xuống, "...mới nhận được tin"

Chị ấy dường như hơi kích động, thở hỗn hển, giơ tay lên, "Đạo diễn Thịnh Tây An gần đây...quả thực...đang bí mật casting."

Tinh Nhan ngồi trên sofa, cầm 1 hộp kem xoài ăn từ muỗng, nghe nói thì ngẩng đầu, buông muỗng xuống, đưa cho chị ấy một ly nước, "Đừng vội, uống nước đi."

"Ừ." Chị ấy uống liền một hơi, tùy tiện lau miệng xong rồi mới cảm thấy bình tĩnh lại.

"Nghe nói là một bộ điện ảnh ông ấy đã chuẩn bị 8 năm, chị nói cho em nghe, nếu em được chọn vào vai nữ chính, phát huy cho tốt, giành được giải thưởng lớn tuyệt đối là chuyện nhỏ."

Chị Hứa không thể không kích động, Thịnh Tây An là ai chứ? Chính là đạo diễn đứng đầu trong nước, mỗi lần nhắc đến hai từ đạo diễn, ông luôn là người đầu tiên được nhắc đến.

Bộ phim điện ảnh đầu tay của Thịnh Tây An năm đó đã nhận được giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất của lễ trao giải quốc tế, từ đó về sau mấy bộ điện ảnh của ông đều liên tục gặt hái các giải thưởng

trong nước, bộ phim đầu tay giúp Dung Ngọc trở thành ảnh đế cũng chính là do Thịnh Tây An làm đạo diễn.

Chị Hứa dừng lại một chút, đột nhiên lướt qua cô, "Sao em lại biết đạo diễn Thịnh Tây An chuẩn bị có phim mới?"

Thịnh Tây An hơi...tự kiêu, cô cũng mới biết được, bộ phim lần này của ông không công khai casting, chỉ cần thử vai chơi chơi, người được thông báo chỉ có vài người được ông ấy xem trọng.

Dĩ nhiên, biết tin mà muốn đi thử vai ông ấy cũng sẽ không nói gì, quan trọng là, không có thông báo công khai, có thể lấy được tin mới là vấn đề.

"Nghe người ta nói." Tinh Nhan hờ hững đáp lại.

Lúc trước, nữ chính được nam chính cho đi cửa sau đến buổi casting, dĩ nhiên, hành động này của nữ chính không sai, tham gia bộ phim này, khi ra mắt sẽ đạt được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất của giải thưởng quốc tế, nhờ thế mà sự nghiệp của cô ta càng thuận buồm xuôi gió.

Bây giờ cô đã biết chuyện này, đương nhiên sẽ đi tranh rồi, tất nhiên là cô sẽ không tranh vai nữ phụ với nữ chính, Tinh Nhan múc một muỗng kem, thờ dài một hơi, ngày hè mà được ăn kem đúng là sướng.

Cô chỉ đi thử vai, không quan tâm vai nữ chính ban đầu là ai, dù sao cũng cạnh tranh công bằng, người có khả năng thì được thôi.

Chị Hứa co rút khóe môi, chuyện này mà cũng có thể "nghe nói", nghĩ một hồi, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, "Ảnh đế Dung nói cho em biết hả?"

"Chị đùa em à?" Tinh Nhan lườm cô ấy, "Sao lại nhắc đến anh ấy, có liên quan gì nhau."

Liên quan gì...

Cô vừa nhận được một tin, nghe nói nam chính của [Lúm đồng tiền nhỏ xinh] đã định rồi. Dựa vào địa vị của anh đế Dung...Đạo diễn Hạ kích động vô cùng, đã gọi điện báo ngay trong đêm.

Chị Hứa suy nghĩ, yên lặng đốt cho anh đế Dung một cây nến.

Thôi quên đi, nếu anh ấy thật lòng thích thì chắc chắn sẽ có hành động tiếp theo, chị không nên tham gia vào thì tốt hơn.

Thấm thoát vài ngày trôi qua.

Dung Ngọc không có cơ hội để tìm Tinh Nhan nói chuyện.

Bọn họ quay phim cả ngày, trừ lúc chớp mắt nghỉ ngơi, ăn cơm thì thời gian còn lại ít đến đáng thương, à còn có cà game nữa...

Tinh Nhan đúng là mê game vô cùng, chỉ cần có thời gian là cô ngồi một chỗ chơi game...lúc này anh mà đi quấy rầy, hại cô thua chắc chắn sẽ bị cô hận chết.

Anh đế Dung suy nghĩ muốn mua luôn công ty trò chơi kia, rất cục...

...Yên lặng tải trò chơi về máy.

Vì thế cư dân mạng lại phát hiện, chưa quá 2 ngày anh đế Dung lại đăng Weibo.

Ừ, là về game.

Gặp quỷ rồi.

Trong lòng âm thầm so sánh...

Dân mạng: Kiểu này thì đúng là không ưa nhau rồi.

Fans:...ngây thơ quá đi.

Thực tế, fans hâm mộ không được vui cho lắm.

Dù gì cũng là fans lý trí, thời gian qua bọn họ cũng nhận ra, sớm muộn gì idol cũng sẽ kết hôn sinh con, Tinh Nhan lại không có điểm gì đáng ghét, cũng xem như là nữ diễn viên phát triển nhất trong giới, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có lý do gì để phản đối...

Sau khi nghĩ thông suốt, fans hâm mộ hơi nóng nảy, nhìn anh nhà mình vụng về theo đuổi con người ta, chỉ hận rèn sắt không thành thép, anh cứ nói thẳng ra đi, úp mở thế ai mà nhìn ra!

Có biết người ta đang nói bọn anh không ưa nhau không??

Nhưng mà fans only lại không như thế. Trong lòng họ, Dung Ngọc là của riêng mình họ, cả đời anh phải độc thân mới đúng.

Đồ không biết xấu hổ! Trả lại anh yêu của tui tôi ngay!#

Bộ thiếu đàn ông hả? Nhìn là biết không phải dạng đàn hoàng gì rồi, hồ ly tinh!

Trên mạng bị bọn họ quây một trận tung bừa.

Fans hâm mộ của Tinh Nhan cũng đâu phải người "ăn chay", fans only như thế, dĩ nhiên sẽ đáp trả lại.

Có làm không, nữ thần bọn tôi mà cần bao nuôi hả?

Vẻ mặt gato đúng là đáng ghét, nữ thần bọn tôi xinh đẹp nhất, có gan tới war nào!

Ha ha, nếu không thích thì bảo anh yêu nhà mày cách xa chị tao một chút, chị tao cũng chả hiếm lạ gì đâu nhé!

Miệng thối như thế, ba mẹ tụi bây không biết dạy tụi bây hả?

Dù sao fans only chỉ là một bộ phận nhỏ, Tinh Quang* đương nhiên sẽ không thua rồi.

*Tinh Quang: Tên gọi fans hâm mộ của Tinh Nhan.

Nhưng fans lý trí của Dung Ngọc lại muốn bùng nổ.

Rất dễ nhận thấy, chuyện này rõ ràng là anh nhà mình tự nguyện! Nhà người ta chưa chắc muốn thế.

Anh nhà khó khăn lắm mới thích một người, nhìn cái cách theo đuổi thôi đã khiến bọn họ đau tim, bây giờ còn bị một đám fans thần kinh tới cản đường...

Đời này còn thấy ánh sáng không hả?

Nhóm fans lý trí bắt đầu xắn tay áo ra tay, coi như vì giải thoát cuộc đời độc thân cho anh nhà mình, dũng cảm mà lên.

Hey! Mấy chị Tinh Quang nhẹ tay nào! Là người một nhà, người một

nhà mà!

Chị Hứa im lặng.

Vừa phát hiện Tinh Nhan bị fans only của Dung Ngọc anti trên mạng, chị đang định xử lý thì phát hiện fans lý trí của Dung Ngọc đã ra tay...

Bọn họ có vẻ rất hòa hợp với nhóm Tinh Quang, mắng fans only đến quên trời, cậu lên một nhát, tôi xuống một đao, ăn ý vô cùng!

Fans hai nhà liên thủ, có thể nói phủ được nửa bầu trời giới giải trí, vài phút sau đã ép fans only lui hết.

Chị Hứa đóng máy tính lại, chị cảm thấy mình già rồi thì phải, càng ngày càng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Mờ mịt y như fans của Dung Ngọc.

...

Sau sự kiện này, nhiều fans only la hét bảo không làm fans nữa, nhưng fans lý trí mới là lực lượng trung kiên, đồng thời fans lý trí cũng đã lấy được sự khen ngợi từ người qua đường, đặc biệt là Tinh Quang, cảm tình ngày càng tăng, rất nhiều Tinh Quang đều ấn follow.

Quét sạch một nhóm fans bạn gái nhưng số lượng fan cũng không hề giảm đi.

Hơn nữa với địa vị của Dung Ngọc, sẽ không quan tâm đến lượng fans làm gì.

Mặc kệ thế nào, bình luận dưới Weibo của Dung Ngọc vô cùng hòa thuận.

...Chỉ có một bình luận, tràn ngập giận dữ.

Vương Diệu Đại Đại: Đồ trọng sắc khinh bạn! Trả ID lại cho bố!!

ID này đã được chứng thực, là một trong số những bạn thân của Dung Ngọc. Được rất nhiều fans follow.

Anh vừa nổi lên, nhiều fan liền hiểu ra.

Ai ai cũng vào an ủi vài câu.

Trong lòng anh nhà em, anh vẫn quan trọng nhất mà.#...chỉ là không thể so sánh thôi.

Anh nhà em nghịch quá #...Trong lòng lại lặng lẽ like cho idol mình một cái, anh em tính làm gì, vợ mới là quan trọng nhất!

Vương Diệu nhìn mấy bình luận vờ an ủi của fan hâm mộ, cây bút trong tay thiếu điều muốn ấn lủng cái bàn, ngòi bút mém nữa là đâm thủng giấy, quả nhiên fan toàn bênh idol!

Anh hả, thằng Dung Ngọc chết bầm, theo đuổi vợ lại còn cướp luôn cả ID trò chơi của mình!! Anh chơi lâu lắm mới được đó a a a!

Dung Ngọc đương nhiên nhìn thấy nhưng chỉ lướt qua rồi thôi.

Vẻ mặt anh không thể hiện ra cảm xúc, cứ nhìn chăm chú góc đăng kia.

Cậu trợ lý do dự một lúc, vẫn đứng dậy nhắc nhở, "Anh Dung, ánh mắt anh..."

Quá trắng trợn rồi...

Cậu cảm nhận được, mọi người trong đoàn mỗi lần đi ngang qua đều nhìn anh, người trong giới đều là cao thủ, không chừng đã có người phát hiện ra rồi.

"Không sao." Ánh mắt người đàn ông không hề di chuyển, "Đừng để ý."

Vốn là sự thật...

Bên này, người đại diện nhìn máy tính, mờ mịt trong tay fans hâm mộ.

"Ha ha ha." Vì đang ở trong đoàn phim, người đại diện cố gắng kìm chế, cười đến không thở nổi, "Fan của cậu bảo cậu đừng lo lắng, bọn họ đều hiểu."

"Không biết lấy ở đâu ra cả đồng cách theo đuổi bạn gái ha ha ha ha..."

Anh ta ở trong giới bao lâu, lần đầu tiên thấy có fan chỉ idol cách theo đuổi bạn gái.

Cái gì? Dung Ngọc thu hồi ánh mắt, nhìn về phía màn hình.

Bình luận dưới Weibo của anh bây giờ...có người an ủi anh, nhiều nhất chính là các phương pháp theo đuổi bạn gái từ dài đến ngắn...

Làm thế nào để cô ấy yêu anh

#108 cách theo đuổi bạn gái #

Hướng dẫn theo đuổi vợ

Còn có một fan tự mình ra tay, phân tích kinh nghiệm theo đuổi của mình, đào tìm đào phổi ra mà phân tích bạn gái sẽ thích cách theo đuổi nào, gõ một đoạn dài còn hơn cả luận văn.

Cuối cùng người đó còn nói, idol ơi anh quá khéo rồi, ảnh hậu Quý không phải mấy người thích anh lúc trước, anh phải chủ động vào, ảnh hậu Quý không rảnh để phân tích ý của anh đâu!!

Phải trực tiếp vào, trực tiếp vào!!!

...Cả cộng đồng fans vỡ tim vì anh.

Ảnh đế Dung bỏ điện thoại xuống, đẩy người đại diện ra, tự mình ngồi xuống trước máy tính.

IQ và EQ của ảnh đế Dung không hề thấp, sau khi được khơi thông thì bỗng nhiên hiểu ra.

Di chuyển chuột xuống phía dưới, hèn gì...

Anh nhìn người đang cuộn lại một góc đằng kia có chút dăm chiêu.

Chương 5

Anh có nên chủ động không?

Nghĩ nghĩ, Dung Ngọc đứng dậy đi sang bên đấy.

Người đại diện bị dọa ngơ ngác, giữ tay Dung Ngọc lại, nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng, "Phắc, cậu chắc chắn là được chứ?"

Mới xem chưa được bao lâu, mấy cái bí kíp trên mạng này có giấu mấy tầng tốc bên trong hả?

Dung Ngọc dịu dàng cười, chậm rãi nói, "Đàn ông không được nói không được."

Người đại diện đỡ trán, đây là lúc nói mấy câu này hả?

"Cậu mà đi như thế, chắc chắn sẽ thua thảm bại." Một từ "ngoan" thôi đã khiến cho anh ngoan ngoãn như học sinh tiểu học, anh ta khó mà tưởng tượng ra dáng vẻ của Dung Ngọc khi đứng trước mặt Tinh Nhan.

"Anh Từ." Anh cười, lắc đầu, giọng nói dịu dàng đến kinh ngạc, "Tôi nguyện ý."

Hàng ngàn hàng vạn lý do, nhưng không thắng nổi một câu "Tôi nguyện ý."

Anh nguyện ý thua trước mặt cô, chỉ cần người ở trong lòng, ai thắng ai thua có quan trọng gì?

Hơn nữa, người đàn ông với hàng mi đen nhánh nở nụ cười, đi qua phía bên kia, chỉ cần người nằm trong lòng mình là anh đã thắng rồi.

Anh Từ bắt đắc dĩ buông tay, nhìn bóng dáng của anh thờ dài, đúng là tình yêu.

Anh ta lấy điện thoại ra, gọi cho đầu bếp riêng của anh để, anh ta thấy mình nên đặt 2 phần cơm trưa là vừa.

...

Dung Ngọc đi đến trước mặt Tinh Nhan, cô vừa mới chơi hết một vòng, duỗi lưng mắng đồng đội heo của mình.

Chân dài, môi đỏ quyến rũ, khí chất quả thực mạnh mẽ vô cùng.

Dung Ngọc cười rộ lên, khẩn trương trong lòng vừa nãy không cánh mà bay.

"Diễn viên Quý, có thể nể mặt tôi mà cùng lên cấp không?" Anh cong khóe môi, "Dù sao bây giờ đồng đội heo ở đâu cũng có."

Khóe mắt Tinh Nhan cong lên, nhìn nụ cười thoải mái của anh, giống như bạn thân có cùng mối thù, đột nhiên cảm thấy có chút thiện cảm.

"Tới nào." Cô vỗ vỗ bàn.

Dung Ngọc tìm được một cái ghế nhỏ, không hề chê bai, ngồi xuống bên cạnh cô.

Người đại diện sợ ngây người.

Thế là thành công rồi?

Chửi mắng kẻ thù chung chính là cách phát triển tình cảm nhanh nhất, cảm tình giữa Dung Ngọc và Tinh Nhan thành lập nhờ vào cách này, tối thiểu ở trong mắt Tinh Nhan là thế.

Kết thúc một ván, Tinh Nhan cảm thấy đã thân với Dung Ngọc hơn một chút.

Đại thần trên cao cái gì, tự phụ xa cách cái gì, chơi game mà gặp đồng đội heo thì cũng chửi như thường.

Hai người chơi xong cũng đã giữa trưa.

Hai người trợ lý cầm theo hai hộp cơm từ hai hướng khác nhau đi tới. Nhìn nhau một cái, tự giác rời đi.

Tinh Nhan nhìn hai hộp cơm đối lập, bỗng nhiên cảm thấy, cảm giác ban nãy đều là giả hết, cô nhìn Dung Ngọc vẫn thấy ngứa mắt.

"Anh không về ăn cơm hả?"

Với địa vị hai người bọn họ, xe chuyên dụng chắc chắn là có, lấy thân phận của anh, xe chuyên dụng phải to bằng cái phòng. Chỗ này không có ghế không có bàn, ăn cơm sẽ không thoải mái như ăn trong xe chuyên dụng.

Cô chơi game ở đâu cũng được, người này sao lại thế.

Dung Ngọc vừa nhìn liền biết cô đang nghĩ gì, bỗng nhiên nở nụ cười, mở hộp cơm ra mời cô, "Cùng ăn nhé?"

Ánh mắt tràn đầy thành ý.

Anh xoa xoa chân mày, "Dì giúp việc trong nhà cứ lo tôi ăn không no, mỗi lần làm đồ ăn là tôi..." Anh từng bước từng bước cầm hộp cơm sang, "Ừ, có phải dì ấy hiểu lầm sức ăn của tôi không."

Dung Ngọc ra vẻ thờ dài.

Dáng vẻ u oán của anh khiến Tinh Nhan bật cười, nhìn trên bàn, ý cười không tan, "Đúng là quá nhiều."

Sức ăn này đủ cho hai người đàn ông lực lưỡng.

"Buồn cười lắm à?" Dung Ngọc xụ mặt xuống, ý muốn dọa cô nhưng đáy mắt tràn đầy ý cười.

"Không." Tinh Nhan giả vờ đứng đắn, nhưng không có tác dụng, lại bật cười.

Nhìn Tinh Nhan nở nụ cười, như hoa hồng sớm mai, tươi tắn sôi nổi, ánh mắt Dung Ngọc bắn đầy tim, ôn nhu bất ngờ.

Anh hạ tầm mắt, lấy một đôi đũa đưa qua, "Nào, chúng ta cũng coi như là chiến hữu, em giúp tôi giảm béo đi."

Tinh Nhan nhìn anh một lúc, hất cằm nói, "Được thôi."

Tính cô luôn thẳng thắn, tự nhủ cả đời phải sống thật thoải mái, xác định là anh mời thật lòng, đương nhiên sẽ không ỡng ẹo từ chối.

Cô đúng là thích ăn đồ ngon đó.

Người đại diện hoảng hốt nhìn sang...sau khi cùng nhau chơi game, bây giờ cơm trưa cũng cùng ăn luôn??

Có phải không lâu nữa sẽ có em bé không?

Nhưng mà không giống như anh ta nghĩ.

Vài ngày sau, bữa tiệc đóng máy của đoàn phim, không hề có đứa bé nào xuất hiện.

Ừm, người đại diện cầm ly rượu, tiệc nuối không biết đã xảy ra chuyện gì?

"Dạ dày Dung Ngọc không khỏe, không uống rượu được." Anh ta ngăn diễn viên phụ đang mời rượu Dung Ngọc, vẻ mặt cười tủm tỉm, nhưng động tác vô cùng cứng rắn.

Loại tiệc thế này không được an toàn cho lắm.

Thực tế, người nhiệt tình mời rượu Dung Ngọc không nhiều, trừ đạo diễn nâng ly, những người khác hầu như không có. Địa vị của Dung Ngọc, không ai dám mời rượu anh.

Ngoại trừ mấy người này, nhưng người khác đều có ý đồ, ví dụ như mời rượu với ý tứ thăm dò.

Nếu nhận uống chính là có hứng thú.

Nhưng tình huống đó cũng không nhiều, dù gì mọi người đều đã phát hiện, ảnh đế Dung lúc nào cũng ngồi một góc cách xa mọi người, bây giờ đang cầm điện thoại đi tới chỗ nữ chính, hai người cùng đánh game, cùng ăn cơm, tìm cách chọc cô cười.

Đương nhiên, mê game hay mê cái khác, mỗi người đều có đáp án, đâu có ai ngốc đâu.

Về phần Tinh Nhan, cô vẫn chưa đạt được địa vị không thể kính rượu như thế, nhưng Dung Ngọc cả buổi không rời khỏi cô, thì ai dám mời rượu?

Dung Ngọc cười khổ, đúng là không ai dám mời, nhưng cô ấy tự uống đó.

Việc này thì bó tay.

Quý Tinh Nhan...chiến tích huy hoàng...một người mà xử hết bọn người đạo diễn.

Đạo diễn say, leo lên bàn bắt đầu nhảy thoát y, không khí trong phòng bỗng chốc dâng cao.

Tinh Nhan, Dung Ngọc và vài người khác nhân cơ hội này thoát ra ngoài.

Ồn ào đau cả đầu.

Hai người đại diện liếc nhìn nhau, biết ý bước chậm lại, giống như đang đua với ốc sên xem ai chậm hơn.

Dung Ngọc cảm giác tiếng bước chân phía sau dần dần biến mất mới quay sang nhìn người đang xoa huyết thái dương bên cạnh, "Sao thế?"

"Em đau đầu hả?" Giọng nói anh mang theo vẻ trách móc, "Rượu có tốt đâu, uống nhiều thế làm gì hả?"

Khuyên cũng không khuyên được.

Tinh Nhan mở mắt ra, cười rộ lên, "Không đau."

Cô chỉ muốn uống cho đã thôi.

"Chương trình mà đạo diễn nói em đi không?" Anh chuyển đề tài.

Thời gian quá ngắn, bọn họ quen nhau chưa được một tuần, dù cho vừa gặp đã thân, dù mỗi ngày trừ đi ngủ ra đều ở cùng nhau, không bao nhiêu tiếng, bạn là bạn...nhưng...anh còn có thể nói gì chứ.

"Đi chứ." Nhớ đến chuyện công việc, Tinh Nhan bỗng nhiên muốn một đá đập chết bạn trai cũ.

Quý Tinh Nhan lúc trước vì bạn trai mà giống y như chiến sĩ thi đua, chưa từng nghỉ ngơi, liều mạng đóng phim, cũng may là còn chị Hứa kiểm soát được chất lượng và số lượng phim cô nhận, nếu không bây giờ dù địa vị không đỡ thì cơ thể cũng đỡ trước.

Dù thế, công việc của cô đã được sắp xếp đến nửa năm sau rồi. Chương trình này cô ấy chắc đã nhận.

Nhưng bây giờ cô đã tới, có nghĩa là...công việc này là của cô.

Bực bội.

"Tách tách"

Không gian yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên âm thanh.

Hai người đều là ngôi sao nên đã nghe quen tiếng chụp ảnh này, lúc lấy lại tinh thần, Dung Ngọc phản ứng nhanh chóng chạy theo bắt lấy.

Paparazzi chuyên núp gằm này, bình thường không hề có đạo đức, dù bọn họ có muốn công khai cũng không thể công khai theo cách này, quan trọng là, bọn họ vẫn chưa ở bên nhau.

Dung Ngọc trông lịch sự lễ phép, nhưng thể lực thì rất tốt, paparazzi thấy không trốn được, chạy một vòng rồi lại chạy về hướng Tinh Nhan.

Tinh Nhan không nói nhiều, trực tiếp cởi giày ra, bộp vào mặt paparazzi một phát, "Dừng lại ngay cho tôi."

-- trúng ngay giữa trán.

Paparazzi che mặt, chảy cả nước mắt, không biết vấp phải cái gì, ồm một phát té xuống sàn, âm thanh vọng lại từ xa, vô cùng chân thực.

Ngay cả Dung Ngọc cũng muốn đốt cho anh ta một cây nến.

"Tốt lắm, em đúng là nữ vương!" Dung Ngọc bước 3 thành 2 vổ tay khen ngợi Tinh Nhan, nắm lấy tay cô, " Em đi được không?"

Tinh Nhan nhìn anh sâu xa, "Đương nhiên rồi."

Chân cô khỏe lắm, có gì mà không đi được chứ.

Paparazzi nằm trên mặt đất, nghe tiếng gót giày, theo phản xạ che mặt mình lại, cảm thấy năm hạn của mình tới rồi.

Mặt anh ta sưng lên rồi...không lẽ lại bị đánh tiếp?...

Ngoài dự đoán, không có ai để ý đến anh ta.

Ảnh đế Dung tự tay nhặt camera của anh ta lên xóa hết ảnh chụp,

sau đó nhìn Tinh Nhan.

Thấy cô đứng như trời trồng, "Sao vậy?" Anh đi tới cất tiếng hỏi.

Nhìn theo ánh mắt của cô, không cần cô trả lời, anh đã bật cười, "Nữ vương tôi ơi, nói cho anh biết em dùng bao nhiêu phần lực vậy?"

Gót giày gãy luôn rồi.

Không biết mặt của paparazzi thế nào rồi. Đáng thương quá.

Tinh Nhan ngược mắt liếc anh, "Anh muốn thử không?"

Dù gì cô vẫn còn 1 chiếc giày.

"Không cần đâu." Anh để dịu dàng co rút khóe miệng, đi qua đỡ cô, "Mặt anh vẫn còn hữu dụng."

Ít ra vẫn còn có thể quyến rũ cô...

"Đi được không?" Anh lại hỏi.

Tinh Nhan nhìn anh, đột nhiên gầy gầy móng tay đỏ thẫm của mình nói, "Không."

Tác giả: Vậy làm sao bây giờ???

Chương 6

"Vậy em muốn sao?" Dung Ngọc nở nụ cười.

"Nếu không..." Trong lòng như có vô số người reo hò cổ vũ, anh nói tiếp nửa câu sau, "Anh cũng em nhé?"

Ôm cũng...được mà.

Anh rất mong chờ, im lặng nhìn...vợ mình trước mặt.

Đúng, vợ của anh.

Nhưng mà...

"Bỗng nhiên tôi khỏe lại rồi." Tinh Nhan giả vờ ghét bỏ nhìn anh, giẫm lên chiếc giày còn lại, bước đi "lộc cộc".

Một đôi giày thôi mà, sao có thể cản đường cô được chứ?

Dung Ngọc nở nụ cười bất đắc dĩ, trái tim lại vì thế mà nhảy lên rộn ràng.

Anh biết.

Biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn cứ mong đợi.

"Từ từ thôi." Người đàn ông nghĩ đến cái gì, đuổi theo nói, "Em nghĩ mình là người sắt hả?"

Anh bắt lấy tay cô rồi nói, "Đứng ở đây chờ, để anh chạy xe đến." Sàn nhà không phải thảm lông dê, sẽ có vài thứ không được sạch sẽ.

Paparazzi đang nằm đằng kia nghe thấy giọng nói hai người ngày càng xa, vô lực che mặt.

Bỗng nhiên cảm thấy máu nóng xông lên đầu, đánh anh ta nằm bẹp đây rồi không biết gọi 120 giúp anh ta sao?

Đặc biệt là ảnh đế Dung, giày có gót hay không bộ quan trọng lắm hả! Bộ Dung Ngọc không quan tâm mũi anh ta có gãy hay không à? Đến lúc đó anh ta nên thẩm mỹ hay không thẩm mỹ đây?

Mợ bà nó! Mấy đứa đang yêu nhau trừ bọn nó ra mấy đứa khác chắc là không khí hết!

...

"Không chờ người đại diện của anh à?" Tinh Nhan ngồi trên xe, vừa nhắn tin xong thì thấy Dung Ngọc cũng không có ý chờ người đại diện của mình.

Cô muốn về nhà, ai đưa cũng vậy thôi, vừa hay đỡ phải mất công chị Hứa.

Dung Ngọc nghĩ nghĩ bỗng nhiên nở nụ cười, "Người đại diện của anh hôm nay tự lái xe."

Giọng nói mang theo ý cười, "Xe mới vừa mua hôm nay."

Anh nói thế chắc là không...có ý xấu đâu.

Bấy giờ, người đại diện và trợ lý có mắt nên đã đi chậm lại, lúc đến nơi, hai người kia đã lên xe.

Nghe thấy điện thoại run lên, chị Hứa lấy ra xem, vừa nhìn đến thì chân mày đã thả lỏng.

Tri nhân tri diện bất tri tâm, cô mong Tinh Nhan có kết quả tốt, nhưng vẫn do Tinh Nhan quyết định, nếu không phải cô muốn đi, hai người lại biến mất...

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân ảnh đế Dung khiến người khác yên tâm, ít ra thì dựa vào mối quan hệ của cô trong giới mấy năm nay, cũng biết được một vài chuyện của ảnh đế Dung.

Trong giới có đủ mỹ nhân, đẹp như Tinh Nhan không nhiều, nhưng ngang hàng thì cũng không hiếm, nhưng đối với những người này, chẳng thấy anh có gì khác với mấy người này, ngay cả một scandal cũng không hề có, xa cách lại tự phụ.

Trong tình yêu không hề phân cao thấp, cô có thể thấy rõ, trong trận chiến này, Tinh Nhan đang chiếm giữ địa vị tuyệt đối.

Anh Từ cũng lấy điện thoại ra, nhưng vẫn không có tin gì, gọi điện cũng không bắt máy.

...Mất mặt quá!

Đều là người đại diện, sao đại diện của nghệ sĩ khác lại khác thế chứ?

"Ặc..." Đại diện Từ ngại ngùng nhìn chị Hứa, "Ảnh hậu Quý vừa gọi hả?"

Chị Hứa cũng đã thấy anh gọi điện nhưng không có ai bắt máy, nghĩ rằng về sau có thể là người một nhà, nên thái độ của cô cũng dễ chịu hẳn.

"Đúng vậy." Chị Hứa vừa nói, điện thoại lại vang lên, cô ấy nở nụ cười khi cầm lên xem.

"Ảnh đế Dung đang lái xe, bảo Tinh Nhan nói với anh một tiếng." Cô nói với đại diện Từ, "Bảo anh tự lái xe về, coi như nghỉ một ngày."

"Sao vậy?" Chị Hứa nhìn vẻ mặt im lặng của anh ta. Lòng thương người lại dâng lên nên hỏi.

Vẻ mặt đại diện Từ không được tốt, nghiêng răng nói, "Tôi có xe khi nào, sao tôi lại không...?!".

Đợi đã, sắc mặt anh ta đờ ra, bỗng nhiên nhớ đến chiếc xe mình mới mua hôm nay...

Anh ta nở nụ cười.

Ừm, xe mới.

---cái xe tập đi anh ta mua tặng cho đứa cháu một tuổi.

Không nói đến chiếc xe này nữa, cái quan trọng là, cậu ta quên rồi ư, chiếc xe em bé đó để trong cốp xe của cậu ta mà?!

...

Người đại diện tức muốn bứt tóc, Dung Ngọc lại thong dong lái xe, cười đến là dịu dàng, thảnh thơi nói chuyện với Tinh Nhan, vô cùng ấm áp.

"Đói bụng không?" Dung Ngọc bình tĩnh lái xe, tranh thủ nhìn sang cô, "Vừa nãy thấy em chỉ lo uống rượu".

"Anh nhìn tôi làm gì?" Tinh Nhan sờ sờ bụng, đúng là hơi đói, thuận miệng hỏi anh.

Đến ngã tư.

Thừa dịp đèn đỏ, anh dừng xe lại.

"Em rất đẹp." Anh cười.

Hàng nghìn hàn vụn ngôi sao trên trời cũng không bằng một nụ cười của cô, mỗi một nụ cười mỗi một cái nhăn mày của cô, anh đều muốn lưu giữ, trợ lý nói ánh mắt anh quá lộ liễu, anh đâu phải không có nhãn nại, chỉ là anh không nhịn được mà thôi.

--- tình yêu, dù anh không nói, nó cũng thể hiện qua ánh mắt.

Tinh Nhan ngẩn ngơ, rõ ràng là lời trêu chọc, nhưng khi anh nói, lại giống như phát ra từ tận đáy lòng. Ánh mắt lấp lánh, dịu dàng đến bất ngờ.

Sau khi hiểu ý anh, Tinh Nhan bật cười, không khí rối rắm vừa rồi cũng dần tan đi, cô vuốt vuốt tóc, tự tin nhếch mày, "Không giấu anh làm gì..."

"...tôi lâu lâu cũng ngỡ ngác khi thấy mặt mình."

Dung Ngọc bất đắc dĩ, "Em thật thẳng thắn." Lại tự tin nữa.

Anh chỉ cái ngón kéo trước mặt Tinh Nhan, "Đói bụng không? Bên

trong có đồ ăn vặt, em ăn đỡ đi."

Tinh Nhan không ngại ngần, kéo ngăn kéo ra lấy vài món.

"Nhiều loại quá, cảm ơn nhé, chiến hữu."

"Sao trong xe anh lại có mấy thứ này?". Cô lấy một cái bánh bông lan ra, quơ quơ trước mặt anh, "Anh thích ăn hả?"

Trong xe của một người đàn ông...sẽ không trữ mấy món này chứ?

Thực tế đúng là thế, lúc anh bảo người đại diện mua mấy món này, vẻ mặt của anh ta đúng là khó nói.

Ánh mắt anh vô cùng dịu dàng, "Không phải là lo em sẽ đói ư?".

Anh rất chần chẫn, sau này, cô chính là vợ của anh, vị trí ghế phụ này cũng sẽ là của cô, đợi đến khi cô đói rồi mới đi mua thì quá chậm rồi.

Không bằng để anh chuẩn bị sẵn.

"Anh chu đáo quá." Tinh Nhan không để ý lời anh nói, thuận miệng khen một câu, tay mở gói bánh ra.

Dung Ngọc không hề tiếc nuối, "Về nhà ăn hay ăn ngoài?" Anh nhìn đồng hồ.

Về nhà anh sẽ nấu, ăn bên ngoài cũng được, dù hơi trễ...nhưng đầu bếp có thể tặng ca mà.

Tinh Nhan cũng biết giờ đã trễ, cô nuốt miếng bánh xuống, lại lấy thêm một cái, "Về nhà ăn đi, kiếm siêu thị mua đồ đi".

Tinh Nhan nhớ lại trong đầu, xác định trong nhà của nguyên thân không có mì ăn liền các loại.

Thói quen của nguyên thân khiến cô rất bội phục, ví dụ như mỗi ngày chịu khó ăn bắp cải luộc.

"Mua gì?" Dung Ngọc nhìn cô.

"Mì ăn liền." Tinh Nhan nói.

Trong thế giới thực, cô cũng không có lý do vào phòng bếp, nên cô không có tài nấu nướng.

Nói đơn giản chính là, trừ mì ăn liền, mấy cái khác có đưa cho cô thì cũng chả biết làm thế nào.

"Mì ăn liền không có dinh dưỡng, hơn nữa, tối mà ăn mì không tốt cho dạ dày". Dung Ngọc vừa nhìn liền biết cô không biết nấu cơm, anh cười rộ lên, giọng nói dịu dàng.

"Để anh làm."

Không biết thì thôi, anh biết là được.

Tài nấu nướng của anh không phải là để nấu cho vợ hay sao.

Tinh Nhan kinh ngạc nhìn anh, "Anh biết nấu cơm hả?"

Anh để như anh mà biết...nấu cơm?

Dung Ngọc nhú mày, cười nói, "Không sợ anh bán em thì nói địa chỉ đi."

"Khu Sơn Hà". Tinh Nhan nói địa chỉ của mình, lờm anh, "Bán tôi?"

Cô duỗi lưng, giọng nói thờ ơ, "Ai bán ai chưa biết đâu nhé."

Dung Ngọc nhớ tới lúc trước cô đánh bạn trai cũ nằm sà vô cùng mạnh mẽ, với hành động hùng hổ ban nãy, không khỏi đở trán.

Nhưng vừa nhớ đến bạn trai trước, bỗng nhiên lại có cảm giác khó nói.

Người đàn ông nắm chặt tay lái, "Em."

"Hà?" Tinh Nhan nghiêng đầu.

"Em chắc là đánh thắng anh?". Rốt cục anh cũng nuốt lại lời định nói, ngược mắt lên, sự dịu dàng vừa nãy nháy mắt trở nên kiềm nén.

Không được.

Anh ghen tị khi có người khác bước vào cuộc đời của cô, anh keo kiệt, hâm mộ, anh rất mất hứng.

Nhưng anh tin tưởng, anh là người tốt với cô nhất, là tương lai của cô, anh sẽ thay thế được địa vị của mọi người.

Không hổ danh là ảnh đế.

Tinh Nhan cũng giương mắt lên, rục rủa, "Cứ thử xem."

Cô nói đều là thật, cô dám lên xe anh, đương nhiên là nắm chắc, cô cảm giác được ý tốt của anh, quan trọng là, cô không phải là người thường.

Cô ở thế giới này, tuy số mệnh không dùng "lì xì" được, nhưng mấy món thu hoạch được cũng đủ dùng rồi.

Hai người không nói mà hợp bắt đầu diễn, khí thế khắp nơi.

Ting---

Xe phía sau ấn kèn, nhện không được ló ra khỏi cửa, nhìn chiếc xe vẫn cứ đứng yên đằng trước, tức muốn chết, đèn xanh sắp hết rồi kìa ba!

"Aiz! Làm gì thế hả?!".

"Muốn tâm tình, hôn hôn hay "rung" xe thì tìm chỗ nào vắng vẻ không được hả?".

Chương 7

"Muốn tâm tình, hôn hôn hay "rung" xe thì tìm chỗ nào vắng vẻ không được hả?".

Dung Ngọc:...

Tinh Nhan:...

Tinh Nhan nhìn vẻ mặt khó nói của Dung Ngọc, nhin một hồi thì bật cười.

Chuyện "xe rung" này sao cô chả thấy có liên quan gì đến Dung Ngọc cả.

Dung Ngọc bất đắc dĩ nhìn cô, mở máy xe.

...

"Chờ tí." Dung Ngọc dừng xe ở ven đường, "Anh quay lại ngay."

Tinh Nhan cầm điện thoại lướt một hồi, tùy ý khoát tay, không biết có nghe thấy không.

Dung Ngọc cương chiều thờ dài, xoay người đi vào cửa hàng.

Không biết được mấy phút, hẳn là rất nhanh.

Cửa xe phía ghế phụ mở ra, gió đêm lành lạnh thổi vào.

"Hả?" Tinh Nhan ngẩng đầu, "Anh xuống xe hỏi nào vậy?"

Dung Ngọc khom lưng, nghe thấy thế thì dừng lại, "Em đúng là tin anh sẽ không mang em đi bán mà."

Tuy nói thế, nhưng trong mắt anh lại chứa đầy ý cười, anh rất vui khi thấy cô tin tưởng mình như thế.

Gương mặt nở nụ cười đầy cưng chiều, anh nâng tay lên, "Thay giày nhé?"

Tinh Nhan nhìn anh, bỏ điện thoại xuống, cong khóe môi, "Anh chu đáo quá."

Cô đưa tay nhận giày, trên giày có dây quai xinh xắn, trông rất đơn giản, nhưng mặt trên đính rất nhiều viên kim cương màu xanh nhỏ, tỏa ra một ánh sáng xanh nhu hòa, khiến người ta mê mẩn.

Tinh Nhan nhìn mà tán thưởng, giơ ngón cái lên với Dung Ngọc, "Đẹp lắm."

Dung Ngọc cong khóe miệng, "Em thích là được rồi."

"Tôi đương nhiên là thích rồi." Cô im lặng cúi đầu.

Tinh Nhan đang ngồi trên ghế phụ, khoảng cách từ ghế đến đầu xe không lớn lắm, cô mặc váy, không thể nhấc chân được, chỉ có thể khom người xuống mang giày, tư thế này dễ dàng đập đầu về phía trước, vô cùng bất tiện.

"Để anh." Dung Ngọc không để cô từ chối, lấy giày trong tay cô, nửa quỳ xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng chân cô lên.

Động tác của anh rất dịu dàng, nửa quỳ trên đất, vẻ mặt đầy ôn nhu không có 1 tí ghét bỏ nào.

Mở quai ra, mang giày vào, nhẹ nhàng thắt lại dây...

--- dịu dàng khiến người ta trầm mê.

Tinh Nhan nhìn một lát, đột nhiên cảm thấy lòng mình khác thường.

Động tác trên chân truyền đến, nhẹ nhàng, tê dại.

"Được rồi." Dung Ngọc buông chân cô ra, ngồi vào xe.

Mở khóa, lái xe, giống như anh đang rất bận, cứ nhìn thẳng về phía trước.

Tinh Nhan nhìn anh, bỗng nhiên nói, "Dung Ngọc, anh đang ngại hả?"

Dung Ngọc dừng lại.

Đôi chân ấy rất đẹp, lúc sờ vào mềm mịn vô cùng, yêu thích không buông tay, hai má anh bỗng nhiên ửng đỏ, anh bị vạch trần, nhưng lại không hề xấu hổ, không để ý đến mấy lời cô nói.

--- cô gọi anh là Dung Ngọc.

Lần đầu tiên cô gọi anh Dung Ngọc.

Cả tên lẫn họ.

Gọi Dung Ngọc không hề kỳ lạ.

Mà giới giải trí rất kỳ lạ. Quan hệ bình thường trong giới, gọi cả tên lẫn họ là một hành vi không được lễ phép, ở nơi ăn thịt người thế này, mỗi lần gặp mặt đều nở nụ cười, tôn xưng* là điều cơ bản nhất.

*cách gọi tên tôn trọng.

Dựa vào địa vị của anh bây giờ, người gọi cả tên lẫn họ như cô anh chưa thấy bao giờ.

Nhưng có thể có ngoại lệ, ví dụ như quan hệ thân thiết, thân thiết đến loại này thì không còn là lịch sự nữa, mà là vô cùng thân mật.

Dung Ngọc bỗng nhiên nở nụ cười, che đôi mắt lại, ánh mắt chứa đựng niềm vui, cười vô cùng dịu dàng.

"Hơi hơi." Anh trả lời.

Mặc kệ cô có nhận thấy sự thay đổi nho nhỏ này hay không, nhưng nó đã xảy ra rồi.

Tinh Nhan bây giờ mới hài lòng, móng tay đỏ tươi đặt lên cằm, cô nói mà, sao anh ấy đột nhiên không thèm nhìn cô cơ chứ?

...

Chẳng mấy chốc đã đến siêu thị.

"Em muốn ăn gì?"

Dung Ngọc đẩy xe đẩy, chỉ chỉ đồ ăn trên kệ, quay lại hỏi Tinh Nhan kệ bên.

Tinh Nhan nhìn theo hướng anh chỉ, đủ loại thức ăn sặc sỡ sắc màu,

dừng lại, nhìn anh với anh mắt "anh hiểu mà".

Dung Ngọc đúng thực đã hiểu.

"Được rồi". Anh đỡ trán, mỉm cười, "Em đi mua bánh hoặc đồ ăn vặt mình thích đi, thức ăn để anh chọn là được rồi."

Cà chua, khoai tây, tôm, bông cải xanh...

Nghĩ đến cái gì, Dung Ngọc cầm một bông cải xanh xoay người hỏi cô, "Tinh Nhan, em ăn cải xanh không?"

Anh nhớ mấy ngày trước có một lần ăn bông cải, cô hình như không ăn nhiều.

Tinh Nhan:...?

Bông cải xanh là cái gì thế?

Dung Ngọc:...

Mua thức ăn không mất bao nhiêu thời gian, Dung Ngọc đi theo Tinh Nhan lên nhà.

"Anh đợi lát, tôi lấy dép." Tinh Nhan suy nghĩ, bạn trai cũ vì sợ quan hệ bại lộ, hơn nữa chị Hứa quản rất nghiêm nên anh ta không đến nhà cô, nhưng nguyên chủ lúc trước có chuẩn bị dép đi trong nhà cho anh ta.

Hình như để ở trong...ngăn tủ?

Nhân lúc cô đang tìm dép, Dung Ngọc đánh giá căn phòng, sạch sẽ, hơi mới, có lẽ chủ nhân rất ít khi quay về, hầu như không có hơi thở

của con người, quan trọng là, anh nhìn thoáng qua đôi dép lê, cúi đầu nở nụ cười.

--- không có dấu vết của người khác.

"Cần giúp hay không?"

Tinh Nhan nhìn ảnh đế Dung quấn khăn tắm --- vì nhà cô không có tạp dề, bỗng nhiên bật cười.

Thú thật, anh vẫn rất đẹp trai, rất phong độ, nhưng lấy khăn tắm thay tạp dề có hơi buồn cười.

Dung Ngọc không hiểu sao hơi buồn bực, "Cần chứ!!"

Anh nhét con dao vào tay cô, chỉ chỉ cái bàn, "Cắt cái này thành sợi đi."

Nữ vương hất cằm:...kẻ thù của trẫm đến đây.

...

Lúc hai người đang không biết gì thì trên mạng đã xuất hiện ảnh chụp của hai người.

Một loạt ảnh.

Ở siêu thị.

Tám thứ nhất trong cảm nhận của fans hâm mộ là ảnh đế Dung - công tử cao quý nhưng xa cách, trong tay cầm một bông cải xanh, giơ lên cho người nọ nhìn, dường như đang hỏi ý.

Nhìn theo hướng của anh, ảnh hậu Quý đang cầm một hộp chocolate trong tay, đôi môi đỏ quyến rũ, rất có khí chất nữ vương, nhưng ánh mắt lại...ngơ ngác, mờ mịt.

Tấm hình tiếp theo là ảnh chụp một mình anh, chỉ thấy anh cúi đầu, mỉm cười bất đắc dĩ nhưng tràn ngập cung chiều, nhìn ảnh chụp liền cảm giác được sự dịu dàng ấy.

Anh có thể bắt em làm gì bây giờ...

---- khiến trái tim mọi người yếu mềm.

Tấm thứ ba chỉ có một mình anh, anh đang đứng trước quầy đồ ăn, chăm chú chọn lựa, nhìn cách anh cầm là biết anh là người có kinh nghiệm.

...

Tấm thứ chín, hai người đang tính tiền, ảnh hậu Quý nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt khiêu khích, quyến rũ lại mê hoặc, móng tay đỏ tươi hiện ra.

Ảnh đế Dung một tay cầm túi lớn túi nhỏ, tay kia cầm lấy thẻ, nở nụ cười bất đắc dĩ.

Người đăng mấy tấm hình này là một bạn fan, cả Weibo đều kêu la ầm trời.

Đến khi kết thúc vẫn tràn ngập tiếng cười, tiếc là hai người không ở bên nhau, Dung Ngọc bị từ chối không cho trả tiền...mong Dung thần cố lên!

Không lâu sau, bỗng nhiên có vài blogger bắt đầu lên bài, #Dung thần

hạ phàm# #Hôn nhân bí mật của anh đế và ảnh hậu#

Không nói Quý Tinh Nhan bao trai, nhưng ẩn ý châm ngòi, ví dụ như ảnh hậu Quý cướp đoạt ảnh đế Dung, rồi gì mà Dung Ngọc bị ép xách đồ, địa vị bị chèn ép blabla...

Nhưng mà vô dụng thôi.

Người qua đường không quan tâm bọn họ ai bao ai, hay Dung Ngọc có bị nhà gái bao nuôi, lừa hạ phàm hay không, bọn họ chỉ thấy hai người họ ngọt ngào chết người, trực tiếp biến thành fan CP.

Fan hâm mộ thì quan tâm idol nhà mình, nhưng mà...tình cảm của đôi vợ chồng son này sao lại ngọt như thế, bọn họ không thèm quan tâm đến mấy tiêu đề kia, cảnh tượng trái ngược hoàn toàn.

Dưới bài đăng của blogger bảo địa vị của Dung thần không giữ được, muốn gọi lên sự bất mãn của fans, fans lại đua nhau bình luận high đến quên trời.

Fan Dung Ngọc số 1: Tốt lắm! Muốn bắt được lòng cô ấy, trước hết phải bắt lấy dạ dày của cô ấy, học vài món đi anh, đây là thực đơn em tìm được, rất dễ học, idol ơi cố lên! /thực đơn 1/ /thực đơn 2/ /thực đơn 3/.

Fan Dung Ngọc số 2: a a a a a! idol của em đã có tiến bộ rồi! Học sinh tiểu học theo đuổi bạn gái thắng lợi! Kích động đến nỗi muốn chạy một vòng luôn!

Fan Tinh Nhan bày tỏ: vẻ mặt mờ mịt của nữ thần nhà em đáng yêu quá! Địa vị gia đình rõ ràng là ----- Ảnh đế * nội trợ...

Tám hình thứ hai cũng toàn là la hét ầm trời.

Fan Dung Ngọc: Lần đầu phát hiện anh nhà tôi có thể cười như vậy đấy...mẹ ơi, chân con sắp khụy xuống rồi.

Fan Tinh Nhan: Đột nhiên muốn gã nữ thần rồi...say nắng nộ cười này mất rồi, mị sẽ chèo thuyền Dung Nhan, chèo một vạn năm.

Fan ăn dưa: bỗng nhiên muốn yêu...má ơi, ảnh đế Dung mà không có tình cảm với ảnh hậu, họ sẽ nhai luôn bàn phím!

Nhóm fan la hét lệch trời, đến tấ hình cuối cùng.

Fan qua đường hoặc thành phần hóng hớt bình luận đủ chuyện. Có người bảo ảnh đế Dung và ảnh hậu Quý như nữ vương và chàng hầu, có người nói Dung Ngọc là người đàn ông tốt, tay xách nách mang, có người tranh luận về mối quan hệ giữa hai người.

Nhưng fans hâm mộ lại bất ngờ đồng lòng nhất trí, đội hình vô cùng nhịp nhàng.

Fan 1: Dung ca cố lên! Đừng sợ hãy tiến lên!

Fan 2: Dung ca cố lên! Đừng sợ hãy tiến lên! + 1

...

Fan n: Dung ca cố lên! Đừng sợ hãy tiến lên! + 10086

Blogger và phe anti một phen hộc máu.

Rõ ràng, vẫn có fan hâm mộ tin rằng hai người họ đã ở bên nhau, còn có rất nhiều người qua đường nghĩ thế.

Mấy người này đều cảm thấy hai người họ đã ở bên nhau, đầu tiên là không khí ngược cún FA, tiếp theo chính là, đã trở thế này mà còn cùng nhau đi mua đồ ăn, chắc chắn là rất thân thiết, nhất định đã yêu rồi, không chừng đã đăng kí kết hôn luôn rồi ấy chứ.

Mặc kệ thế nào, mọi người đã có kết luận cho mối quan hệ giữa Dung Ngọc và Tinh Nhan - chắc chắn có gian tình – cho dù là hiện tại hay tương lai.

Rất có cảm giác CP quốc dân.

Bên này, người đại diện vất vả về đến nhà, chưa ngủ được bao lâu đã bị đánh thức: Đúng là tôi mắc nợ cậu mà!

Tác giả:

Fans hâm mộ: Không cần sợ, cứ tiến lên!

Ảnh đế Dung bất đắc dĩ:...chưa theo đuổi được thì phải làm sao?

Chương 8

Hai người đại diện bật dậy sau khi thấy tin này, họ cũng thấy được phản ứng sau chuyện này.

Anh Từ thấy phản ứng khác nhau từ fan hâm mộ, âm thầm like cho một cái.

Đúng là tăng dũng khí mà.

Nghĩ đến cái gì, anh ta cười hắc hắc, tìm số của ảnh hậu Quý rồi gọi cho cô.

Tưởng tắt điện thoại thì tôi không gọi cho cậu được hả?

Bấy giờ, Tinh Nhan và Dung Ngọc đang ăn cơm cùng nhau.

Lúc đầu Dung Ngọc định rời đi, dù sao trời đã tối, anh cũng không đói lắm. Nhưng Tinh Nhan không nghĩ nhiều, gọi anh ở lại ăn cơm.

Vì tâm tư bản thân, Dung Ngọc rốt cục cũng ở lại.

"Ngon lắm." Tinh Nhan xúc động ăn thử mấy món ăn trên bàn, "Anh chính là người đàn ông lên được phòng khách xuống được phòng bếp đấy."

Cô vuốt vuốt bụng mình, hơi tiếc nuối, nguyên chủ có thói quen ăn ít, không thể ăn uống quá độ, chưa được nửa tháng, nên cô vẫn chưa thể hồi phục lại khẩu vị của mình, nên dù cô có tâm cũng không có sức.

Chỉ có thể ăn ít rồi chia ra nhiều bữa ăn phụ.

"Này, anh không cần dọn đâu." Tinh Nhan mở to mắt, "Bỏ chén đũa của tôi xuống đi."

Thấy Dung Ngọc bỏ chén xuống với vẻ mặt khó hiểu, cô nhẹ nhàng thở ra.

"Đợi lát nữa trước khi đi ngủ tôi ăn thêm một bữa nữa."

"Ăn nữa hả?" Dung Ngọc dờ khóc dờ mếu buông chén xuống, không biết nên vui vẻ vì cô thích món anh nấu, hay là nên bó tay với lời tuyên bố không muốn để lại đồ ăn thừa, lát nữa ăn tiếp của cô.

Anh nhìn vài cọng rau, thật ra cô đã ăn rất nhiều rồi.

Nghĩ một lát, anh nói, "Thức ăn thừa sợ không đủ ăn, bỏ đi nhé, anh nấu lại món khác cho em được không?"

Ăn nhiều không tốt, nhưng lâu lâu ăn nhiều thì không sao.

Nhưng thời tiết này, đồ ăn để ở ngoài lâu một chút sẽ mất vị, bây giờ anh nấu bữa khuya, vừa hay cô tiêu cơm một tí, để đến lát nữa vẫn còn nóng,

"Ặc." Tinh Nhan nhìn anh, mím đôi môi đỏ mọng, hiếm thấy cô ngại ngùng như thế, "Thế thì ngại quá."

Nói là nói thế thôi, chứ cô cũng không cần anh.

Tinh Nhan nở nụ cười lấy lòng anh, giống như cô mèo kiêu ngạo rất cục cựa cúi đầu, khua móng vuốt "meo meo" lấy lòng.

Dung Ngọc vừa buồn cười vừa bực bội vì tâm tư nhỏ nhỏ của cô.

Đương nhiên, còn có sự vui vẻ khi được trở thành người nhà.

Dung Ngọc xoay người trở vào phòng bếp, nở nụ cười đầy cung chiều.

Đúng lúc này, điện thoại của Tinh Nhan vang lên.

Cô cầm lên xem, là anh Từ gọi đến.

"Tinh Nhan hả?" Anh Từ cười ha ha, "Xảy ra chuyện rồi, anh không gọi cho Dung Ngọc được, ha ha ha, cậu ấy còn ở đó không?"

Tinh Nhan nhìn điện thoại, sao cô cảm thấy giọng cười của anh ta có chút đáng khinh thế nhỉ.

"Để em bảo anh ấy nói chuyện với anh." Cô nhún vai, nói với người bên kia.

"Dung Ngọc!" Cô gọi, mang dép lê "xoẹt xoẹt" chạy đi, mở cửa phòng bếp ló đầu vào, "Anh Từ gọi cho anh này."

Dung Ngọc đang nấu ăn, nghe thế nghiêng đầu nhìn cô, động tác trong tay không hề dừng lại, nghiêng tai nói, "Em cầm giùm anh đi."

Tinh Nhan nhìn tay anh, ừ một tiếng rồi gật đầu, đưa điện thoại để lên tai anh.

"Anh Từ, có chuyện gì vậy?" Dung Ngọc đang vui vẻ, gọi anh Từ.

"À ~" Anh Từ nghe bọn họ đang nói chuyện, "Không có chuyện gì thì

không thể gọi cho cậu hả?"

Dường như nghĩ đến cái gì, anh ta cười lên, "Anh Dung à, anh tiến triển nhanh thật đó, ha ha ha ha, đã gọi Dung Ngọc, Tinh Nhan rồi...anh đang quấy rầy hai người hả?"

Dung Ngọc từ tốn đảo đồ ăn trong chảo, cắt lời anh ta, "Nói vào trọng điểm."

"Được rồi." Người đại diện tiệc cưới, nhưng vẫn chuyển chủ đề, kể lại chuyện trên Weibo.

Việc này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng Tinh Nhan giơ tay lên hơi bị mỏi, không tự giác thu tay lại.

Bên kia nghe giọng ngày càng nhỏ, hỏi gì đó nhưng không có ai trả lời, đánh bạo hỏi, "Alo? Dung đại gia, cậu có nghe không đấy? Sao tôi không nghe gì hết!"

Dung Ngọc nhìn cô gái lười biếng kia đang cười, không đành lòng, anh khom người xuống, "Tôi đây, anh nói tiếp đi."

Anh Từ nhắm mắt, nghiêng răng, nhẩn nại nào.

"Anh bảo...cậu muốn xử lí thế nào?"

Đây là chuyện nhỏ, đặc biệt là fans hâm mộ bày tỏ thái độ vui mừng, không phủ nhận, không làm sáng tỏ là tốt nhất.

Nhưng ảnh hưởng đến ảnh hậu Quý một cách bất ngờ...công tử cao quý đã biến thành chàng trai nghiện Weibo rồi.

"Đợi tôi hỏi Tinh Nhan đã." Dung Ngọc nghĩ nghĩ rồi nói.

Vừa nói vừa múc thức ăn vào hộp.

Phản ứng đầu tiên của anh Từ:...quả nhiên.

"Chuyện gì thế?" Tinh Nhan bây giờ mới phát hiện không biết tại sao mình lại đứng xa như thế, chớp chớp mắt, chạy đến cầm lấy điện thoại.

"Không cần đâu."

Dung Ngọc bỏ cái xẻng xuống, cười cười kéo tay cô, kể lại một lần nữa. "Em muốn xử lí thế nào?"

Thái độ rõ ràng là ---- cô bảo thế nào anh đều nghe theo.

Không biết là cố ý hay vô tình, anh quên mất phải buông tay cô ra.

Tinh Nhan không để ý, cô nghĩ nghĩ rồi nói, "Đây là việc của chị Hứa, cứ nghe theo chị ấy đi."

Ánh mắt Dung Ngọc lộ ra ý cười.

Trong tình huống như thế, chỉ cần cô không phản đối, chị Hứa chắc chắn sẽ không làm sáng tỏ mọi chuyện.

Đối với tính tình của hai người họ, mấy chuyện này, không làm sáng tỏ thì cũng đã chứng minh một điều.

--- Bỗng nhiên anh muốn cảm ơn fans hâm mộ.

Dường như bây giờ mới phát hiện, anh buông tay ra, nhận điện thoại nói với anh Từ về quyết định của mình.

Không phải anh Từ không có năng lực, chỉ là bị Dung Ngọc chọc tức, nên muốn phá hư chuyện tốt của anh, bây giờ nhận được câu trả lời liền gọi điện thương lượng với chị Hứa.

Rốt cục Dung Ngọc vẫn rời khỏi.

...

Ở nơi bọn họ không biết đã xảy ra một cuộc tranh cãi.

Bạn trai cũ hít sâu, nói với người phụ nữ đang nằm phía trước, "Tôi nói rồi, em đừng đụng đến cô ấy."

Thấy bạn gái cũ ngày càng sống tốt, thậm chí còn quen Dung Ngọc, anh ta không quan tâm ư? Đương nhiên là không thể rồi.

Đêm dài yên tĩnh, tình cảm bị xem nhẹ, hối hận, hoài niệm ùn ùn kéo đến, uống nước cũng cảm nhận được vị chua sót.

Nhưng mà, điều này cũng không bằng an nguy của bản thân.

Anh ta nhìn ra, cô đã không còn tình cảm với mình, lúc cô nói cô muốn trả thù, đó là nói thật, đó là sự khác biệt giữa yêu và không yêu.

Cô càng sống tốt, anh ta càng bất an.

Nhưng cách này có được không?

Địa vị của cô đã vững chắc, trừ bỏ hình ảnh hút thuốc, mấy chuyện khác không dùng được, chỉ còn cách đánh rần động rùng.

"Anh dám mắng em?" Người phụ nữ khó tin la lên, giọng nói sắc bén, hoàn toàn không có khí chất, "Nếu anh không nhớ mãi về cô ta thì em đối phó với cô ta làm gì?"

Người đàn ông xoa chân mày, "Chúng ta đừng cãi nhau nữa."

Phụ nữ khi tức giận thì không phân biệt đúng sai, cô ta ngắt lời anh, bắt đầu la hét.

Căn phòng sáng đèn cả đêm.

...

Cùng lúc đó, trong phòng Tinh Nhan cũng đang sáng đèn.

Cô ăn xong bữa khuya, vì quá no nên nằm trên giường trần trọc.

Nhớ đến chuyện trên Weibo Dung Ngọc nói hồi tối, cô liền mở Weibo lên.

Tin này rất dễ tìm, độ nổi tiếng của Dung Ngọc không phải giỡn chơi, trên Hot search lúc này liên tục xuất hiện.

Cô tùy tiện nhấn vào một bài.

Mấy tấm hình hiện lên vô cùng rõ nét.

Tinh Nhan nhìn một cái liền nhận ra ngay đây là siêu thị dưới nhà mình.

Cô không ở khu nhà của công ty, vì xinh đẹp, hát hay múa đẹp, lại may mắn, lần đầu xuất hiện đã nhận được vai nữ phụ quan trọng, công ty cũng hết sức nâng đỡ cô...

Phòng ở là khu cao cấp, từ vị trí đến mọi phương diện khác đều cao cấp, bảo an cũng rất tốt, vì thế cô cũng không nghĩ đến phải nguy trang khi ra ngoài.

Không ngờ lại bị chụp được, Tinh Nhan nghĩ thầm.

Cô mở ngay tấm hình thứ hai.

Ngón tay bỗng chốc run rẩy.

Nhìn vẻ mặt của người trong ảnh, ngón tay đặt trên màn hình thật lâu sau vẫn không ấn xuống.

Anh bình thường đều nhìn cô như thế sao?

Cô không thấy vẻ mặt của anh khi đó nên cũng không biết.

-- Anh lại khiến người khác say đắm như thế.

Cô xem từng tấm từng tấm một, người bình thường làm việc vô cùng lưu loát như cô, bây giờ lại mất thời gian xem hình như thế.

Sau khi xem xong, cô nghĩ nghĩ rồi mở Weibo của Dung Ngọc ra.

Bây giờ cô mới phát hiện, hình tượng của Dung Ngọc đã...vỡ tan tành.

Cô nhớ ngày mình follow anh, Weibo anh vẫn còn đóng rêu, lạnh lùng kiêu ngạo, nụ cười dịu dàng nhưng xa cách. Nhưng không lâu sau, Dung Ngọc đã thay đổi, mấy ngày liền đăng Weibo liên tục.

Đây không phải là trọng điểm.

Tinh Nhan nhìn bình luận của fans anh, chớp chớp mắt.

Có mấy cái bình luận của fan được đẩy lên đầu, nào là thay đổi chiến thuật theo đuổi vợ, làm sao để cô ấy càng yêu anh, blabla...làm sao để bắt được ảnh hậu Quý.

Còn nữa, anh vừa mới đăng Weibo cảm ơn fans hâm mộ.

Mọi người đều là ân sư của tôi*, cảm ơn vì luôn bên cạnh tôi.

*Nguyên văn: 三人行必有我师 - Tam nhân hành, tất hữu ngã sư yên.
Nghĩa là: Ba người cùng đi, trong đó nhất định có người đáng làm thầy giáo của ta.

Rất nhiều chuyện hiện lên trước mắt cô.

Tinh Nhan nhưn mày, vịn bàn đứng dậy, nhìn mấy chữ giấu đầu hờ
đuôi trên màn hình, đôi môi đỏ mọng cong lên.

-- Có một người yêu thầm đáng yêu làm sao bây giờ?

--- Đương nhiên là "ăn" luôn rồi.

Tác giả:

Người qua đường: Ai đáng yêu thế?

Ảnh đế Dung giờ móng vuốt, vui vẻ nói, "Tôi, tôi, tôi, tôi đáng yêu
đấy!!

Chương 9

Từ trước đến nay Tinh Nhan luôn là người mạnh mẽ vang dội.

Chuyện này cũng thế.

Sao khi thức dậy, Tinh Nhan gọi 1 cuộc điện thoại.

"Dung Ngọc, anh đang ở đâu?"

Công việc của cô vô cùng bận rộn, tối nay lại phải bay ra nước ngoài. Chưa được mấy ngày lại phải bay tiếp, cô phải giải quyết kẻ đáng yêu đó trước mới yên tâm được.

"Tinh Nhan hả?" Bên kia im lặng, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, nếu nghe kỹ có thể nhận thấy sự vui vẻ đằng sau giọng nói ấy, "Anh đang ở công ty."

Đây là lần đầu tiên cô tìm anh.

"Anh rảnh không?" Cô vừa hỏi vừa mang giày vào.

Tiếng cười dịu dàng xẹt qua tai, Dung Ngọc buông ngón tay đang đặt bên môi, mỉm cười, "Đương nhiên là có."

Anh buông bút xuống, vẻ mặt không đổi, "Anh rảnh lắm."

Nhân viên trên bàn họp không dám lên tiếng:...

Đúng vậy, rất rảnh.

Dung Ngọc nhìn bọn họ, không chờ cô hỏi đã báo địa chỉ công ty, nói tiếp, "Em biết công ty ở đâu không? Anh đi đón em nhé?"

Mọi người bỗng chốc thu hồi tầm mắt, cúi đầu, vẻ mặt thay đổi.

Ông chủ là thê nô mà, đừng có rải thức ăn cho chó chứ, bọn họ phải làm sao bây giờ, tuyệt vọng quá đi!

--- chỉ có thể ăn thôi.

Sau khi cúp điện thoại, Dung Ngọc nở nụ cười, gương mặt dịu dàng bỗng chốc thu lại, "Tiếp tục đi."

Còn một chút nữa là giải quyết xong rồi, sau khi Tinh Nhan đến anh có thể đi cùng cô.

Vì thế mọi người phát hiện ra, tốc độ xử lý công việc của boss bỗng dưng tăng lên gấp đôi, nhân viên đứng lên báo cáo mém tí nữa không theo kịp anh.

Không lâu sau, cuộc họp chấm dứt.

Dung Ngọc bước ra khỏi phòng họp, vừa đi vừa hỏi thư ký bên cạnh, "Có người đến tìm tôi không?"

Nhân viên trong phòng họp nổi đuôi theo sau. Vừa đi vừa cúi đầu trao đổi ánh mắt với nhau.

Thư ký vội vàng đáp, "Có."

"Cô Quý vừa mới tới."

Vừa mới nhận được tin, chắc bây giờ cô ấy đã lên tới rồi.

Cô đang nói thì thang máy "ting" một tiếng mở ra.

Có người từ trong bước ra.

Không đợi mọi người nhìn thấy, boss đã vội bước lên đón, gọi tên người vừa tới.

"Tinh Nhan!"

Tinh Nhan từ trong thang máy đi ra, nhìn thấy mọi người đang quay quanh người cô đang cần tìm, dường như họ đang dần tản ra, người đứng giữa cao ngất, vừa nhìn đã thấy cô, bước chân nhanh hơn một chút.

Trong mắt anh như chứa đầy ánh sao.

--- Sao trông đáng yêu quá đi.

Tinh Nhan mỉm cười.

Cô bước đến trước mặt anh, nắm lấy cà vạt kéo xuống, hôn lên má anh một cái.

Nụ cười dịu dàng của Dung Ngọc cứng đờ, lời muốn nói cứ tắc trong cổ họng, đứng ngơ ngác tại chỗ, không dám tin.

Thật...thật ư?

Cảm giác thật là tốt.

Tinh Nhan nhìn dấu son màu đỏ trên má anh, --- đây là ký hiệu của

cô, rồi mỉm cười sờ má anh, "Dung Ngọc, anh là của em."

Thấy không có vấn đề gì, cô lại hôn tiếp, "Văn phòng anh ở đâu? Vào rồi nói."

Dung Ngọc lấy lại tinh thần, cảm thấy vị trí nào đó trên mặt nóng lên, nóng đến tận đáy lòng.

Suy cho cùng cũng là đàn ông trưởng thành, hầu kết nhấp nhô, anh nói, " Ở bên cạnh."

Có...có phải giấc mơ đã thành sự thật rồi không?

Tiếng giày cao gót ngày càng vang xa.

Mọi người âm thầm thở dài nhẹ nhõm, mém tí nữa là nín thở rồi, phắc phắc phắc! Phắc ngàn cái nhá!

Má ơi!

Dữ dội quá!

Trong văn phòng.

Nhìn dáng vẻ Dung Ngọc chả có gì gọi là vui vẻ, thậm chí cả người cứ đờ ra.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ rồi bước đến, "Biểu hiện này của anh là sao?"

Dung Ngọc không tự giác lui ra sau vài bước, anh đang cảm thấy, chính mình có lẽ đang mơ...mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá bất

ngờ.

Nhìn anh lui về sau, Tinh Nhan nhíu mày, "Là em hiểu sai ý anh ư?"

Dung Ngọc chưa kịp nói, cô đã bước đến, khí thế bồng bồng.

"Anh đối xử với ai cũng tốt thế hả?"

"..." Không phải.

"Weibo của anh không phải có ý đó hả?"

"..." Không phải.

"Hay là," Tinh Nhan nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng, "Anh không thích em?"

Dung Ngọc bị bức đến góc tường, nghe câu nói ấy liền tỉnh táo, vội vàng ôm lấy thắt lưng người trước mặt, "Không phải."

"Thích, anh thích em."

Mặc kệ là thật hay giả, anh không thể để cô bỏ đi.

Gương mặt Tinh Nhan bấy giờ mới bình tĩnh lại, vầy mới đúng chứ, anh đã biểu hiện rõ ràng thế, nếu bây giờ cô còn nói mình tự mình đa tình...chính là muốn nhập nhằng với cô rồi...

Ánh mắt Tinh Nhan hiện lên vẻ nghiêm túc, nếu thế thì đánh gãy cái chân thứ 3 của anh ngay.

Dung Ngọc cảm thấy lạnh cả người, đôi chân không tự giác đứng thẳng lên.

Tinh Nhan ngẩng đầu hỏi, "Thế vừa rồi anh làm gì thế?"

Dung Ngọc không hề giấu diếm, giọng nói nhẹ nhàng, "Hơi bất ngờ, anh thấy...cứ như đang mơ."

Dường như không chú ý, hai tay đặt ở eo Tinh Nhan không hề buông ra.

Anh đã thông suốt phương châm -- dù là mộng cũng muốn chiếm được ưu thế.

Tinh Nhan bật cười, nghĩ nghĩ, hình như...có chút chút.

Cô kiễng chân, tìm ngày dấu son vừa nãy của mình, cắn lên đó.

Rất giống với cách khi con đực chiếm lấy địa bàn của mình.

"A..." Dung Ngọc la lên.

"Giờ anh còn thấy là mơ không?" Cô cười.

Dung Ngọc sờ sờ dấu răng trên má, bất đắc dĩ, "Không biết, đau quá."

Tuy nói như thế, nhưng tình cảm dịu dàng như mật lại hiện rõ trong ánh mắt của anh, vô cùng ôn nhu, không hề giấu diếm cứ thế mà hiện ra trước mắt cô.

"Tốt quá." Anh nói.

Chuyện hạnh phúc nhất, chính là người anh thích, cũng thích anh.

Tinh Nhan vuốt mí mắt anh, nhin không được cọ cọ hai má.

"Anh Dung à." Cô ngang ngược nói, "Sau này chỉ được cười như thế với em thôi, biết không?"

Nụ cười dịu dàng quá dễ khiến người ta phạm tội.

Ánh mắt Dung Ngọc tràn đầy ôn nhu, gạt đầu đầy cương chiều, "Chỉ mình em thôi."

Trừ cô ra, không ai có thể khiến anh cười như thế.

Không ai biết, anh luôn nghĩ rằng, đời trước anh đã gom hết tình cảm cả đời của mình, cho nên đời này vừa gặp cô, đã gọi lên tất cả sự dịu dàng của anh.

"Ừ." Tinh Nhan luôn luôn trung thực với dự vọng của mình, lại kề môi lên má anh, "Hôn cái nữa nào."

Yết hầu người đàn ông di chuyển, "Em lại chiếm tiện nghi anh."

Hai tay đặt bên eo siết chặt, anh chậm rãi dán lên đôi môi đỏ mọng của cô, "Anh muốn hôn lại."

Động tác rất chậm, giống như chừa thời gian cho Tinh Nhan từ chối.

Tinh Nhan không hề di chuyển, trừng mắt nhìn anh, tay đặt trước ngực anh, nhìn anh rút ngắn khoảng cách.

--- thành thịch, thành thịch.

Âm thanh cứ kéo hoài không dứt, trái tim càng lúc càng đập nhanh, tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chạm vào trong nháy mắt, trong đầu như có pháo hoa, lý trí như biến mất nhường chỗ cho phản ứng bản năng.

Dường như không muốn chia tay, đổi vị trí, hai người ở góc tường dính lấy nhau thật lâu.

...

Khóe miệng Dung Ngọc cong lên cả ngày, dĩ nhiên không muốn tách ra khỏi Tinh Nhan.

Nhưng cô có công việc không thể không đi.

Đã đến giờ đăng ký, Dung Ngọc chỉ có thể đưa hành lý cho cô, "Nặng lắm." Anh dịu dàng thương lượng, "Để anh đưa em đi nhé?"

Khóe mắt Tinh Nhan cong cong, nhẹ nhàng xách lên, "Không cần đâu, em sẽ quay về sớm mà."

Thật ra chỉ có vài bộ quần áo.

Dung Ngọc bắt đắ dĩ lùi bước, "Vậy anh đưa em lên máy bay nhé?"

Chị Hứa đã biết chuyện của hai người... nên yên lặng xoay đi.

Chuyện của bọn thanh niên...cô không hiểu đâu.

Chưa nói đến lúc đăng ký không cho người ngoài vào, chỉ nói tới...đoạn đường có vài bước, một câu cũng chưa nói hết nữa là...

Rốt cục Dung Ngọc cũng không đưa cô vào, nhìn bóng dáng Tinh Nhan dần biến mất, anh đứng tại chỗ, nụ cười dịu dàng không ngừng

được.

Lúc này, điện thoại lại vang lên.

Có tin nhắn mới.

Dung phu nhân: Em đi kiếm tiền nuôi anh, ở nhà chờ em.

Khóe miệng người đàn ông cong lên, đỡ trán bật cười.

Làm sao bây giờ, dù chỉ có một tin nhắn thế thôi cũng khiến anh cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

...

Dung Ngọc [V]: Tôi thấy mình xinh đẹp như hoa, các bạn thấy sao?

Qua đường hóng hớt:...Ừ ừ ừ, anh đẹp anh đẹp!

Fans hâm mộ:...

Vậy ai là người phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình thế?

Hôm qua đăng Weibo cảm ơn, đến Tinh Nhan còn cảm nhận được, fans hâm mộ đương nhiên sẽ nhận ra ý tứ sâu xa ấy, đặc biệt là ảnh hậu Quý không hề phủ nhận.

Mọi người vui mừng hớn hở vì có tiến triển, hoan hô ăn mừng, tỏ vẻ:
À ~ Bọn em hiểu mà!

Sau lại thấy bài đăng này.

Đám FA bỗng dưng không được vui

Bỗng nhiên cảm thấy được sự khoe khoan - anh đây có người nuôi, anh đây kiêu ngạo - làm sao nào?

Tác giả có lời muốn nói:

Dung đáng yêu: anh có Nhan Nhan nuôi! Anh kiêu ngạo! Mấy người chỉ là dân FA! Lêu lêu!

Fans: Ngúra tay quá!

Nay Thất tịch, rất thích hợp cho việc tỏ tình. =]]]]

Chương 10

Mấy ngày nay Tinh Nhan vô cùng bận rộn.

Ngoại trừ quảng cáo đại diện, còn có chụp ảnh bìa tạp chí, rồi cả biết bao nhiêu sự kiện lớn nhỏ, bay tới bay lui, một ngày cô ngủ không được 3 tiếng.

Quảng cáo đại diện ở nước ngoài là do chị Hứa vất vả lắm mới nhận được, sản phẩm xa xỉ có hơn 100 năm lịch sử, nếu nhận được thì sẽ nâng cao giá trị bản thân lên một bậc. mấy hôm trước sau khi có tin người đại diện trước vừa hết hợp đồng, trên mạng đã ầm ĩ vì vụ này.

Cuối cùng thì nó lại rơi vào tay Tinh Nhan khiến chị Hứa vui không tả nổi, đương nhiên cũng vì thế mà kì nghỉ của Tinh Nhan cũng theo đó mà bay mất.

Thật ra Tinh Nhan không thích hợp với cuộc sống thế này, mệt muốn chết nhưng cô luôn biết phân biệt nặng nhẹ, thế nên chưa bao giờ bốc đồng vì mấy chuyện tiếp nhận đại ngôn thế này.

--- Cái cô muốn chính là cướp đoạt số mệnh của nữ chính. Tù húng? Có thể chứ, nhưng chờ cô có đủ tư cách thì mới có thể tù húng được.

Đến lúc đó cô sẽ quay 1 bộ rồi nghỉ 3 năm mới được...

Tinh Nhan mơ mơ màng màng suy nghĩ như thế.

"Em ngủ đây." Cô nói lí nhí, kéo bịt mắt xuống, "Đến nơi gọi em nhé."

Chị Hứa thờ dãi, gọi tiếp viên hàng không lấy một cái chăn đến cho cô.

Bọn cô ngồi chuyển bay đêm, lúc hạ cánh cũng đã 3 4 giờ khuya, thời điểm ít người, hơn nữa lịch trình đợt này được giữ bí mật, chị Hứa không hẳn tâm gọi cô dậy, che mặt cô lại, tùy ý để gương mặt đang say ngủ của cô đi ra ngoài.

Lúc máy bay hạ cánh, Tinh Nhan đã tỉnh dậy, ngáp một cái bước ra ngoài.

Từ đằng xa đã thấy bóng dáng của người kia.

Ăn mặc kín đáo nhưng lại rất có phong cách.

Cô bây giờ chả có tâm tình đùa giỡn, chỉ bước đến, cách vài bước liền nhào vào ngực anh.

Dung Ngọc vội vàng tiến lên vài bước, dang tay ra đỡ lấy cô, trong lòng hơi giận.

"Em sao lại..."

Mệt đến cỡ này...

"Suyt! Không được nói..." Tinh Nhan ôm chặt eo anh, hai má áp vào ngực anh, nhỏ giọng nói, không nhận ra mình đang làm nũng, "Em mệt quá đi."

Dung Ngọc định nói gì đó nhưng lại im lặng, giận dữ, phẫn nộ, đau lòng trộn lẫn vào nhau, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, rốt cục vẫn thấy đau lòng.

Anh thở dài, cứng chiều ôm lấy thắt lưng cô, không muốn đánh thức cô nên nhẹ nhàng bảo, "Ngoan nào, nhắc chân lên."

Tinh Nhan mơ màng nghe giọng nói của anh, ngoan ngoãn nghe theo.

Anh một tay nâng mông cô một tay đỡ lấy sau lưng cô, bế cô lên như đang bế em bé.

Cả người Tinh Nhan dán lên anh, mặt chôn vào cổ anh, trông vô cùng ủ rũ, vì sợ cô té nên Dung Ngọc ôm chặt cô suốt đoạn đường.

Quay đầu lại nhìn chị Hứa gật gật đầu, ý bảo mình có thể theo kịp.

Chị Hứa thấy bóng anh càng ngày càng xa, ngăn người tại chỗ.

Thế này mới tốt.

Chị đi theo bọn họ, đến cửa xe, chị Hứa nhìn ảnh đế Dung đang ôm người không buông ở hàng ghế phía sau, khóe miệng co rút, tự giác ngồi vào ghế lái.

...May mà chị đã có bằng lái.

Không lâu sau.

Thấy ảnh đế Dung như thế, chị Hứa bất đắc dĩ nhìn nhìn, anh lại tin tưởng chị như thế, vậy mà cũng dám để chị lái xe.

...

Lúc Tinh Nhan thức dậy đã đến giữa trưa.

Ánh nắng gay gắt xuyên qua màn cửa như thiêu như đốt, cô vuốt mái tóc, muốn ngồi xuống, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo.

"Dậy rồi hả?" Có người đỡ eo cô ngồi xuống.

"Dung Ngọc." Cô gọi.

"Ừ, anh đây." Dung Ngọc dịu dàng đáp, sờ sờ gò má cô, "Em ngủ ngon không?"

Ngón tay anh lành lạnh, Tinh Nhan vừa tỉnh ngủ, vừa rời giường nên hai má đỏ ửng hơi nóng lên, tay anh đột nhiên chạm vào nên cô cảm thấy thoải mái mà thở dài một hơi.

"Đừng nhúc nhích." Cô mím môi, nhanh chóng giữ lấy tay anh dán lên mặt mình.

Dung Ngọc nở nụ cười, vuốt ve mặt cô, cứng chiều áp tay còn lại lên má cô.

Lòng bàn tay hết nóng rồi lại đổi sang mu bàn tay.

Đến khi Tinh Nhan tỉnh táo hơn mới dừng lại.

"Đói bụng không em?" Anh hỏi.

Từ lúc hạ cánh đến bây giờ, hơn 10 tiếng rồi cô chưa được ăn, hơn nữa trên máy bay cô cũng ăn không vô.

Ngửi thấy mùi thức ăn bay ra từ phòng bếp, cơn đói trong bụng Tinh Nhan bị khơi ra. Cô gật đầu nói, "Đói."

Dung Ngọc mỉm cười dịu dàng, vươn tay kéo cô dậy, "Dậy rửa tay đi, anh dọn cơm ra."

Tinh Nhan nhìn người trong gương.

Mái tóc bù xù như tổ chim, đôi mắt mơ màng, nhìn kĩ còn thấy ghèn...

...Dọa cô sợ hết hồn.

Như thế mà anh còn dịu dàng như thế, chứng tỏ là...cô có mị lực.

Nhưng mà, tấm một cái cho khỏe.

Bữa cơm này Tinh Nhan ăn vô cùng ngon miệng, mấy ngày nay không được ăn ngon như thế.

Cô ngồi lên sofa, nhìn Dung Ngọc bung trái cây đến, rồi cầm lấy tay anh, "Anh Dung à, anh có nhớ em không?"

Dung Ngọc nhìn cô, "Ăn no rồi nên có sức trêu anh rồi đấy hả?"

"Vậy hai đứa mình nói chuyện chút đi."

Khóe mắt Tinh Nhan cong lên, "Anh còn chưa trả lời em!"

Dung Ngọc bắt đắc dĩ, "Nhớ chứ!"

Đương nhiên là nhớ rồi.

Mấy ngày rồi không được gặp nhau, Tinh Nhan vội đến nỗi chân không chạm đất, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, anh đương nhiên không đành lòng quấy rầy giấc ngủ của cô, mỗi lần nói chuyện

chưa được hai câu cô đã ngủ mất tiêu.

Hơn nữa múi giờ lại khác nhau, thời gian nói chuyện với nhau không bằng cặp đôi bình thường, sao lại không nhớ cho được.

"Rất nhớ, rất rất nhớ." Anh nhỏ giọng, nhẹ nhàng thờ dài.

Lúc ăn cơm, lúc đi đường, lúc làm việc, làm gì, ở đâu cũng nhớ cô.

Tinh Nhan bây giờ mới vừa lòng.

Cô ngẩng đầu, "VẬY HÔN MỘT CÁI."

Lâu rồi không gặp, cô cũng nhớ anh.

Tiểu biệt thắng tân hôn, lời này quả nhiên không sai.

Nụ hôn sau khi gặp lại vốn dịu dàng ôn nhu cũng dần thay đổi, trở nên mãnh liệt hơn, mạnh mẽ hơn, anh mang theo nhiệt tình có thể thiêu đốt mọi thứ, tùy ý phát tiết nỗi nhớ và lo lắng của mình.

Dung Ngọc ôm lấy cô, kéo cô vào lòng mình.

Tinh Nhan thờ hỏn hển, liếm liếm môi, ngời xuống, "Anh vừa nói cái gì?"

Dung Ngọc bất đắc dĩ, khí nóng trong lòng anh đến giờ vẫn chưa thể tiêu tan, anh còn có thể nói gì?

"Anh nói là, anh mới học vài món, tối nay làm cho em nhé?"

Thôi được rồi, việc còn lại, anh có thể ở bên cạnh cô, cô gầy bao nhiêu anh cũng có thể nuôi béo lại.

Tinh Nhan gật đầu.

Lại dính lấy nhau một lát, nhớ đến lớp trang điểm trên mặt, cô đứng dậy vào phòng tắm.

Lúc tắm rửa, nhìn mình trong gương từ cổ đến bụng, Tinh Nhan hơi sốt ruột.

Là một diễn viên, kiểm soát cân nặng là chuyện cần thiết.

Lúc trước, cô thuộc dạng ăn hoài không mập, nhưng cơ thể nguyên chủ...hình như không phải thế. Nếu cô cứ ăn như thế, chuyện béo lên là điều tất nhiên.

...Muốn đâm chết thằng cha khốn nạn kia quá.

Tinh Nhan đi tới, ngồi xuống bên cạnh Dung Ngọc.

Cô bỗng nhiên nói, "Em cảm thấy anh sắp không để ý đến vẻ ngoài của em rồi."

Dung Ngọc ngơ ngác, nhú mào, "Em lại sắp bay à?"

"Anh đi cùng em." Anh nói.

Lời nói chưa kịp nghĩ đã nói ra càng thêm chân thật, Tinh Nhan cong khóe môi đỏ mọng, hôn anh một cái, lắc lắc đầu, "Không phải."

Cô nhéo nhéo cái bụng nhỏ của mình, "Anh có thấy em béo lên không..."

Cô than thở, "Anh nói thử xem em phải tập bao lâu mới tạm biệt

đồng mỡ này đây?"

"Tập cái gì?" Dung Ngọc cúi đầu vuốt ve bụng cô, rồi lại nhìn hai má cô, "Lát nữa là tiêu hóa hết thôi."

Người đàn ông đau lòng, cúi đầu nói, "Mấy bữa nay em gầy đi nhiều rồi."

Rõ ràng mấy ngày trước còn có da có thịt được xίου, bây giờ lại mất tiêu.

Anh dịu dàng an ủi cô, "Chúng mình không cần giảm cân được không? Nhé?"

Tinh Nhan là người ăn mềm không ăn cứng, anh dịu dàng cô không chịu nổi, móng tay đỏ thẫm cũng thấy mềm mại hẳn.

"Thật không?" Cô đăm chiêu.

"Thật mà." Dung Ngọc thành thật đáp.

Anh cúi đầu, ghim một miếng trái cây đưa đến miệng cô, nhẹ giọng nói, "Hơn nữa, Nhan Nhan nhà chúng ta thế nào cũng đẹp, giảm béo làm gì?"

Béo hay gầy có khác gì nhau.

Vẫn xinh nhất, dễ thương nhất thôi.

Lúc anh nói câu này mang theo giọng điệu đương nhiên, khiến Tinh Nhan tự tin lên hẳn.

--- Quá trình dưỡng béo của cô cũng bắt đầu.

Lần này cô quay về để quay game show và thử vai, show quay buổi tối, sáng hôm sau thử vai.

Chương trình giải trí bình thường không quay trực tiếp, biên tập, cắt nối, phụ đề, giai đoạn chỉnh sửa v.v...thời gian quay dài hơn so với thời gian phát trên TV, bình thường quay từ 7 giờ tối đến rạng sáng ngày hôm sau.

Cơm nước xong cũng sắp đến giờ xuất phát, nói chuyện một hồi, make up mất nhiều thời gian, hai người đại diện có tâm đã sớm có mặt.

"Hai người cùng đi hả?"

Anh Từ nhìn người đàn ông không thèm đếm xỉa đến xe chuyên dụng của mình, cứ thế mà đi thẳng đến xe vợ nhà mình, anh ta thấy đầu mình như căng ra.

"Ừ." Dung Ngọc dường như nghĩ đến cái gì, quay đầu lại cười nói, "Quên nói với anh."

"Nhan Nhan bảo không cần giấu, cứ để tự nhiên đi."

Nhan Nhan cái đầu cậu!

Người đại diện hận muốn cắt đứt quan hệ với anh, khoan đã, bọn họ ở bên nhau từ khi nào??

Cứ thế này mà "bùm" ra là muốn dọa chết người hay sao hả?

Tác giả:

Fans khinh bỉ: Bọn em biết từ lâu rồi...

Chương 11

Lúc hai người cùng tiến vào hậu trường, hiển nhiên đã khiến mọi người kinh ngạc.

Lần tuyên truyền này còn có sự xuất hiện của nam nữ phụ, thấy hai người cùng đến bọn họ cũng không hề ngạc nhiên, nói thế nào nhỉ, trong suốt quá trình quay phim, ý đồ của ảnh đế Dung trắng trợn không hề che dấu, ai có mắt cũng đều nhìn thấy.

...Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, bây giờ giả vờ kinh ngạc cũng khó.
/vẻ mặt lạnh lùng/

MC có 4 người, 2 nam 2 nữ, đều là những người chuyên nghiệp trong giới, tuy hơi sừng sốt nhưng vẫn nở nụ cười chào hỏi, "Ảnh đế Dung, Tinh Nhan, sao đến sớm vậy, hai người có mệt không?"

Thật ra không hề sớm tí nào, nhưng ai quan tâm chứ.

"Đúng rồi, đúng rồi, trên đường có kẹt xe không? Lúc tôi đi cảm giác quãng đường dài như cả một thế kỷ vậy."

"Là do cậu FA..." Người MC kia cười nhạo anh ta, "Như hai người họ, chỉ sợ cảm thấy thời gian kẹt xe quá ngắn ấy chứ."

Không có ai tỏ ra kinh ngạc, tự nhiên cười đùa như hai người ở bên nhau là chuyện vô cùng đương nhiên, thậm chí còn trêu chọc đôi trẻ một chút.

Đã trêu đến mức này, Dung Ngọc đương nhiên sẽ đáp lại, anh mỉm

cười dịu dàng rồi nói, "Đương nhiên rồi, bọn tôi còn cố ý chọn đường vòng mà đi ấy chứ."

MC bật cười, thấy anh rất hài hước, chưa gì đã mở đầu bằng một câu chuyện cười, Dung Ngọc bất đắc dĩ, anh đúng là bảo tài xế đi đường vòng mà.

Làm MC, bọn họ sẽ không để không khí tẻ nhạt, một lát sau bắt đầu náo nhiệt hẳn, mọi người nói nói cười cười với nhau.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hai người chuẩn bị trang điểm, MC cũng bắt đầu bận rộn qua lại.

Tinh Nhan bảo thuận theo tự nhiên thì đúng là thuận theo tự nhiên, không hề hỏi tổ chương trình có gì cần hỏi hay không được hỏi.

Nhưng dù gì thì Dung Ngọc cũng có mặt ở đấy, tổ chương trình vẫn chạy đến xin ý kiến anh mấy câu hỏi về chuyện tình cảm.

Dung Ngọc cười cười nhìn Tinh Nhan rồi nói, "Không sao, không cần để ý gì đâu."

Đạo diễn nghe thấy thế bỗng nhiên muốn nhảy cẫng lên, hiện giờ CP Dung Nhan dường như đã trở thành CP quốc dân, có thể nói đây là chủ đề vô cùng hot.

Nếu hai người công khai trong chương trình, thế thì rating chương trình kỳ này của bọn họ bảo đảm sẽ tăng lên chóng mặt cho mà xem.

Đạo diễn chỉ hận không thể chạy vào hậu trường sắp xếp lại chương trình kỳ này, tốt nhất là làm thành kỳ đặc biệt: tình yêu.

Đương nhiên là ông ấy vẫn còn lý trí, biết rằng tốt quá hóa dở, với lại

bây giờ có sửa lại kịch bản cũng không kịp, tự ngấm trong lòng, sau đó mới tiếc nuối đi thông báo với mấy MC.

...

"Chào mừng mọi người đến với XX tối thứ sáu hàng tuần..."

Mấy MC đứng trên sân khấu giới thiệu, trong nháy mắt, bọn họ có thể nghe thấy âm thanh la hét của khán giả phía dưới.

Đến lúc giới thiệu khách mời.

Lúc vừa nhắc đến tên bọn họ, khán giả bỗng chốc sôi trào hẳn lên! A A A A! Là Dung Nhan CP!!

--- Fans hâm mộ la hét ầm trời.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Dung Ngọc và Tinh Nhan nắm tay nhau bước ra!!!

Nhóm fans bắt đầu điên cuồng, chẳng ai thèm quan tâm nam nữ phụ cũng nắm tay nhau bước ra...

MC khó khăn lắm mới làm dịu lại bầu không khí ở hiện trường.

MC bước đến nắm tay bọn họ đi ra, sau đó thầy Ngô vờ tức tối xoay người lại trách móc, "Vì sao mấy bạn lại vỗ tay bọn họ to hơn tôi?"

"Mấy bạn nhìn cho kỹ." Anh ấy để mặt mình sát vào mặt Dung Ngọc, nói to, "Tôi không đẹp trai bằng cậu ấy hả?"

Khán giả không nể mặt hét to, "Không ~~"

"Ặc" thầy Ngô khoa trương làm vẻ mặt học máu, "Tim tôi đau quá men..."

Khán giả cười to.

Sau khi cười xong, MC đã bắt nhịp được rồi nên tiếp tục chương trình, đến phần giới thiệu, MC đưa micro cho diễn viên đóng nam phụ đứng kế bên.

"Chào mọi người, tôi là Tôn Hàm, đóng vai Tấn Vương điện hạ trong <Giang Sơn>."

Fans của anh ta ở trường quay cũng không ít, vỗ tay nhiệt liệt.

Theo thứ tự từ bên đó sang, đến khi đưa micro cho Dung Ngọc.

Dung Ngọc vừa cầm lấy micro, chưa kịp nói gì đã thấy khán giả bên dưới hít một hơi, anh nhẹ giọng nói, "Chào mọi người, tôi là Dung Ngọc."

A a a a a! Làm sao bây giờ! Ba má ơi, ảnh đẹp trai quá!

Tiếng hét chói tai liên tiếp vang lên, tiếng vỗ tay, còn có tiếng gọi tên Dung Ngọc, nhưng ngoài ý muốn, âm thanh lớn nhất chính là khẩu hiệu "Dung Nhan Dung Nhan, yêu nhau muôn đời."

Dung Ngọc đang định giới thiệu nhân vật trong phim thì nghe thấy khẩu hiệu này, bỗng nhiên anh bật cười, nụ cười vô cùng dịu dàng, "Ừ, Là Dung Ngọc trong Dung Nhan CP."

Mọi người trên sân khấu:...

Toàn hội trường im lặng, bỗng nhiên tiếng thét như thùng nóc nhà

vang âm trời.

A a a a a a! Anh ấy vừa nói! Gì mà Dung Ngọc trong Dung Nhan CP?? Hả? Có ai giới thiệu mình thế không hả?

Có không? Có không?

Fans CP mặt mày đỏ bừng, dù đã đoán ra, thậm chí đã xác định chắc chắn, nhưng tận mắt thấy idol nhà mình "cur tê" như thế, vẫn thấy...

Kích động quá đi a a a a a!

Ngọt quá điiiiii! Không được! Xiu mất!

Mấy MC thân kinh bách chiến cũng không nhịn được mà ho khan một tiếng.

Ngứa ngứa quá đi!!

Vì đã hỏi qua ý kiến của hai người, cho nên thầy Ngô vờ tức giận, khoanh tay lại nói, "Còn để người khác chơi không hả? Có để lại đường sống cho dân FA bọn tôi không hả?"

Bấy giờ 2 vợ chồng MC cũng đến mua vui, hai người tiến lên, người đàn ông cầm lấy micro, "Chào mọi người, tôi là Triệu Ly trong vợ chồng Hoa Quả."

Cố tình nhấn mạnh hai chữ vợ chồng.

Người phụ nữ cũng kiềm nén nụ cười, nhưng nghe khán giả la hét dưới khán đài, không nhịn nổi, "Tôi là...trong vợ chồng Hoa Quả...ha ha ha ha."

Mọi người trên sân khấu cười ầm lên, vừa cười đùa vừa trêu chọc Dung Ngọc.

Dung Ngọc nhíu mày, nở nụ cười sáng lạn, vô cùng tự nhiên lặp lại lần nữa, "Ừ, Dung Ngọc trong Dung Nhan CP."

Thầy Ngô tức giận xắn tay áo đi tới chỗ hai người, "Đừng cản tôi, tôi phải xử bọn họ!"

Dung Ngọc nhìn nhìn Tinh Nhan rồi đột nhiên lùi bước, nắm lấy thắt lưng của cô, trốn phía sau lưng cô.

Cả hội trường bỗng dưng yên lặng.

Thầy Ngô vấp chân, trợn mắt há mồm, "Ảnh đế Dung! Cậu có còn là đàn ông hay không?"

Mấy người có gặp ai lúc đánh nhau lại trốn sau phụ nữ không hả!!

Dung Ngọc đứng sau Tinh Nhan, nở nụ cười, "Nhan Nhan nói, tôi chỉ cần phụ trách xinh đẹp như hoa thôi."

Ý trên mặt chữ, tôi có người bảo kê, đánh nhau cũng không phải là chuyện của tôi.

Lượng tin tức tiếp thu quá lớn...

Nhóm fans đã đơ toàn tập, chỉ biết la hét ầm trời.

A a a! Nhan Nhan! Nhan Nhan!

A a a a chịu sao nổi! Có người bảo kê thì ngon hả?

Đắc ý thế à! Đây không phải là ảnh đế Dung dịu dàng như ngọc rồi!

Nhan Nhan nói gì anh cũng nghe hết hả...Sao anh lại nghe lời thế hả!!

Ngọt quá má ơi!! Anh nhà mình đỡ không nổi rồi, làm sao bây giờ!

Hoàn toàn không khống chế được.

Thầy Ngô im lặng che ngực, tìm chỗ ngồi xuống.

Mệt tim quá.

Mấy MC còn lại cười âm ỉ, ôm bụng chỉ thầy Ngô, "Ha ha ha, FA không ai bảo kê cho!"

Chỉ sợ đây là màn mở đầu phần kịch nhất từ trước tới nay.

Sau khi cười xong, vẫn tiếp tục màn giới thiệu, mọi người nhìn chăm chăm Tinh Nhan, chờ mong cô cũng nói Tinh Nhan trong Dung Nhan kia.

Tinh Nhan nhú mày, mạnh mẽ hỏi, "Chờ mong lắm hả?"

Nhóm fans đặt tay ở miệng tạo thành loa hô to, "Đúng vậy!"

"Dung Nhan Dung Nhan! Yêu nhau muôn đời!"

Đến đi, mau công khai đi! Rải thức ăn cho cho đi...Ngược chết bọn họ đi mà!!!

Đôi môi đỏ mọng khế cong, Tinh Nhan mỉm cười, "Chào mọi người, tôi là Quý Tinh Nhan."

... "Ừ..."

Tác giả có lời muốn nói: Hi hi hi, đoán xem Tinh Nhan sẽ nói gì nào?

Chương 12

"Đúng vậy, chính là Nhan trong Nhan Nhan đó đó!"

Nhóm fans hâm mộ lại hét lên, a a a Nhan Nhan nói Nhan Nhan đó kìa!

Má ơi! Kích thích quá! Kích thích quá đi!

Má ơi sao mị kích thích quá!

Ha ha ha! Mấy MC đều quay lại nhìn Dung Ngọc, trong mắt đều có một hàng chữ chạy qua ---- địa vị gia đình quả nhiên là...

Thầy Ngô ho một tiếng rồi trêu chọc, "Khụ, vậy để ảnh đế Dung nói cho chúng ta nghe thử xem Nhan Nhan đang nói gì nhé?" Thầy Ngô hỏi khán giả: "Được không?"

Khán giả kích động suýt nữa đứng bật dậy, "Được ~"

Dung Ngọc nhận lấy micro nhìn Tinh Nhan nở nụ cười dịu dàng với cô, "Nhan Nhan nói là..."

"15 tháng 10 sẽ đi xem ."

"Ôiiiiiiii."

Trên sân khấu và dưới khán đài la lên.

Dung Ngọc cười vô cùng tự nhiên, xoay người vờ như muốn đi,

"Không thích hả, vậy thì tôi đi đây."

Mục đích của bọn họ đến đây vẫn là tới tuyên truyền cho bộ phim sắp tới.

"Đi đi, đi nhanh đi." Thầy Ngô đại diện cho khán giả vờ đuổi anh đi, mặt nhăn nhó nói, "Không ai giữ cậu lại đâu."

"Thật không?" Dung Ngọc nhìn xuống khán đài, "Tôi đi thật đấy..."

Khán giả biết đây là hiệu quả chương trình, phối hợp che miệng cười không nói.

Dung Ngọc thở dài, bắt đắc dĩ xoay người nắm tay Tinh Nhan, "Chúng ta đi thôi."

Động tác của anh vô cùng tự nhiên, như nước chảy mây trôi.

Cả đám người còn lại đều ngơ ngác.

"Aiz! Cậu chờ đã!" Thầy Ngô lấy lại tinh thần, vội vàng gọi anh, "Cậu đi thì cứ đi, anh hậu Quý phải ở lại."

Dung Ngọc lắc lắc đầu, gương mặt cương quyết, "Không được."

Anh nắm tay cô chặt hơn, "Cô ấy là của tôi."

Năm chữ nhẹ nhàng thế nhưng lại như sét đánh ngang tai, toàn hội trường yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

A a a a a! Sau 1 phút yên lặng, cả hội trường lại bắt đầu nổi sóng.

Cô ấy là của tôi...cô ấy là của tôi...

Má ơi! Má ơi! Má ơi!

A a a a a! Trong đầu khán giả trống rỗng, chỉ biết mở miệng hét to.

Mặt mày đỏ bừng.

Tê tâm liệt phế.

Thầy Ngô phải ra tay khống chế, đã cố hết sức nhưng vẫn không áp xuống được, mọi người dường như quên mất cách khép miệng lại. Đến khi Dung Ngọc thở dài một tiếng thì trường quay mới yên tĩnh lại.

Thầy Ngô lau lau mồ hôi trên trán mình, tiếp tục chen vào vài câu làm khuấy động không khí, nhưng lại không giúp khán giả hỏi mấy câu mà bọn họ đang chờ mong -- ví dụ như hai người có ở bên nhau hay không.

Thầy Hà lại bỏ qua vấn đề này, dời sự chú ý của khán giả.

-- Ông là MC lỗi đời trong giới, đương nhiên biết rõ vấn đề này không nên nói ra vào lúc này.

"..."

"Hôm nay chúng ta có tổng cộng 3 trò chơi, chia làm hai đội chủ nhà và đội khách mời. Đội thắng chỉ cần đăng Weibo về bộ phim sắp tới, đội thua đương nhiên sẽ chịu hình phạt -- mỗi người một chén nước khổ qua."

Sau đó một xe chứa nước khổ qua được đẩy lên, mấy MC khoa trương kêu lên một tiếng rồi lùi ra xa, anh một câu tôi một câu tỏ vẻ

sợ hãi với nước khổ qua.

"Hôm nay nhất định phải thắng." Máy người kia gật đầu, sục sôi ý chí chiến đấu.

Tiếp theo MC bắt đầu giải thích quy tắc trò chơi.

"Trò chơi thứ nhất: Thành ngữ nối tiếp.

Dựa vào từ có sẵn nói ra một câu thành ngữ, chữ cuối trong câu thành ngữ của người thứ nhất sẽ là chữ đầu trong câu của người thứ hai, cứ tiếp tục như thế, đội nào không nghĩ ra được thì thua."

"Ngũ quang thập sắc."

"Sắc đảm bao thiên." *

* chỉ một người háo sắc, vô cùng dâm dục thèm khát sắc đẹp của người khác.

"Thiên mạt lương phong."*

*Một câu thơ trong bài "Thiên Mạt hoài Lý Bạch của Đỗ Phủ, sau được dùng khi tức cảnh sinh tình, nhớ người xưa.)

"Phong vận do tồn." (Phong độ vẫn còn.)

Vòng này khá dễ với Tinh Nhan và Dung Ngọc, vì gia đình Dung Ngọc yêu cầu khá cao, đời trước của Tinh Nhan cũng không phải là người bình thường, nên mấy cái này rất dễ với bọn họ.

Kết quả dĩ nhiên là đội khách mời giành chiến thắng.

"Trò chơi thứ hai, đếm tiền."

Nam nữ khách mời và các MC sẽ nhận một số bất kỳ cho mình, sau đó MC sẽ đọc một số lên, sau khi MC nói xong, khách mời sẽ phải ôm nhau làm sao để đúng với số tiền mà MC đã nói."

"A trò này quá đơn giản." Một MC đáp, sau đó làm nháp một lần để mọi người rõ hơn, rồi thuận tiện nói, "Trò này rất nổi tiếng đó."

Mấy người chơi bắt đầu thay quần áo trò chơi. Dung Ngọc và Tinh Nhan nhìn nhau, của bọn họ đều là 5 hào."

Sau đó nhìn kỹ lại thì trừ hai người họ ra thì thầy Ngô cũng là 5 hào, mấy người khác đều là 1 đồng."

Nhất thời liền hiểu rõ.

Có vài người đang làm nóng người, nhảy theo âm nhạc, nhưng toàn khiến khán giả không thể ngừng cười.

"Mọi người chuẩn bị xong chưa?" MC quay lưng lại hô to, "Tôi bắt đầu đây."

Cô ấy giơ tay lên, bỗng nhiên buông xuống, "2 đồng 5 hào!"

A a a a! Mọi người hét ầm lên, nam nữ trên sân khấu liều mạng ôm nhau.

"Anh ra đi! Dư rồi!"

"Sao em không ra đi! Em cũng là 1 đồng mà!"

"A! Tôi bị đè chết mất..." Mấy người kia ôm thầy Ngô 5 hào vào giữa,

liều mạng ôm chặt, anh ôm tôi đẩy, thầy Ngô bị đè nằm lăn ra sàn, cả đám người lăn qua lăn lại.

Dung Ngọc nhìn bên đó đang ồn ào, phản ứng đầu tiên chính là ôm lấy Tinh Nhan bên cạnh.

Tinh Nhan nhú mày, "Anh làm gì vậy?"

Dung Ngọc khụ một tiếng, nhẹ nhàng nói, "Hai đứa mình gộp lại là 1 đồng mà."

Nam diễn viên phụ 1 đồng từ bên cạnh chạy tới, anh thuận tay kéo sang, tiếp tục nói, "Em thấy không, thiếu 5 hào nữa."

Nam diễn viên phụ bị kéo tới: Vẻ mặt ngơ ngác.jpg.

Tinh Nhan nhìn anh không thèm vạch trần, khoe môi cong lên nhìn sang bên kia.

Dung Ngọc dĩ nhiên hiểu cô, ho khan 1 tiếng đi qua bên đó, nhân lúc mọi người đang nháo trên mặt đất, kéo chân thầy Ngô ra.

Rút ra...

Thoát rồi...

...

Cả nhóm đều sợ ngây người.

Đặc biệt là hai vợ chồng MC đang liên thủ đẩy nữ diễn viên phụ ra ngoài --- khó khăn lắm mới có 2 đồng, 5 hào lại không thấy đâu.

MC đau khổ ôm đầu, dáng vẻ tê tâm liệt phế.

Cả hội trường tràn ngập tiếng cười.

Nữ diễn viên phụ bị té trên sàn, vươn tay ra, "Tôi muốn báo án, hai vợ chồng bọn họ ăn hiếp tôi, không phải đã nói trò này là trò cá nhân sao?"

Hai vợ chồng MC cười ha ha, chỉ vào Dung Ngọc và Tinh Nhan, rũ bỏ trách nhiệm nói, "Hai người kia cũng cùng một nhóm kìa!"

Ý bọn họ chỉ muốn trêu chọc sẵn tiện chối bỏ trách nhiệm, không ngờ vừa nói xong, tổ phụ đề cũng xen chân vào, trên màn hình bỗng hiện lên một đoạn clip.

--- Từ lúc Tinh Nhan được Dung Ngọc ôm vào lòng, đến khi cô nhú mày được Dung Ngọc dịu dàng dỗ dành.

--- được chiếu lên từ từ.

A a a a a! Khán giả lại bắt đầu không kiểm soát được sức mạnh hùng hoang của mình.

Ảnh đế Dung, anh nói xem, anh ôm con nhà người ta là chuyện gì thế hả!!

Hai người nói coi! Hai người đang thì thầm cái gì hả!!

A a a a a! Chắc bọn họ đang xem chương trình giả rồi, từ đầu đến giờ toàn ăn đường thôi a a a a!

"A a! Cô xem đi, cô xem đi!" Vợ chồng MC đặc ý nói, "Đây chứng minh cho điều gì?"

"Chứng minh hai người cùng 1 nhóm là chuyện bình thường nhé ha ha ha!"

Một đám FA:...

Nhân viên hậu kỳ còn thêm vào hiệu ứng khối băng vỡ tan trên đầu mấy chú chó FA, bên dưới phụ đề --- cả thế giới tràn ngập xấu xa.

Khó khăn lắm mới dẫn dắt họ quay lại vấn đề chính, tiếp tục trò chơi.

Trong vòng này, Dung Ngọc và Tinh Nhan trù lúc kéo thầy Ngô lại thì hầu như đều không nhúc nhích.

MC không chịu nổi nữa rồi.

"Tôi phải ra chiêu thôi." MC quay lưng lại, nhìn vào camera nở một nụ cười xấu xa. Cô giơ tay lên rồi hét lên.

"--- 5 đồng."

Mấy người còn lại đã rút kinh nghiệm, bên này vừa dứt lời, trừ Tinh Nhan và Dung Ngọc ra mấy người còn lại ôm chặt nhau.

Sau đó bọn họ mới phát hiện ra vừa nãy MC nói là 5 đồng.

5 đồng nghĩa là gì?

Mấy người kia đang ôm nhau nhìn sang hai người chỉ biết ngược FA kia nở một nụ cười.

Nghĩa là...

"Ha ha ha ha! Bọn tôi 4 đồng rưỡi, hai người ai sang đây nào!"

Tác giả: Hai người ai sang đây! ha ha ha ha...

Chương 13

Dung Ngọc và Tinh Nhan nhìn nhau liền hiểu.

Hai người đi về phía "núi" người ở đằng kia.

Cả đám người sùng sốt, "Này! Bọn tôi đủ 4 đồng rưỡi rồi! Hai người qua đây làm gì hả!"

Tinh Nhan nhú mày, mỉm cười, "Mấy người đếm sai rồi, có 4 đồng thôi."

"Không..." thế nào.

Cô vừa nói vừa vươn tay giữ chặt thầy Ngô với vẻ mặt khoa trương, kéo thật mạnh.

"A a!" Ngay lập tức thầy Ngô liền hiểu ra, cả người quẩn lấy người bên cạnh, gương mặt nhăn nhó bỗng chốc giã giụa, "Cô làm gì, làm gì hả! Chuyện này có liên quan gì tới tôi đâu!"

"Thầy Ngô!" Mấy người khác lấy lại tinh thần vội vàng giữ chặt thầy Ngô, so với Tinh Nhan và Dung Ngọc lúc nào cũng xuất sắc hơn, bọn họ vẫn thích thầy Ngô hơn.

"Để anh." Dung Ngọc cười với Tinh Nhan, động tác lại không hề dịu dàng tí nào, trực tiếp xách hai chân của thầy Ngô ra ngoài.

"A a a!" Thầy Ngô la lên, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ của nam phụ, hai chân lại bị kéo ra ngoài, cả người lơ lửng trên không, tiếng hét

muốn thủng cả óc nhà, "Buông ra, buông tôi ra, đừng lôi tôi mà."

"A a! Đừng buông tay!" Giọng nữ cao vút.

Mấy cánh tay nắm chặt quần áo thầy Ngô không chịu buông, giống như đang lấy ông làm dây kéo co, chặt vật vô cùng.

Diễn viên nam phụ bên cạnh cũng hét khàn cả cổ, "A, cổ của tôi!"

Cả người anh ta đều bị thầy Ngô túm lấy kéo hẳn sang một bên, phía sau lại có người túm cổ áo của anh ta, khiến anh ta nghẹn đỏ cả mặt.

Khán giả dưới khán đài cười không thể ngừng lại được.

Trên sân khấu, tiếng hét vang vọng cả sân khấu, MC cũng bị dọa sợ ngây người.

Hình như anh ta phát hiện ra vài ngôi sao giả mạo rồi.

"Giữ chặt lấy!" Nữ phụ hét to.

"Cổ của tôi! Buông tay ra!" Nam phụ gào thét.

Mấy người túm tụm một chỗ.

Cho đến khi...

"A a a! Ngứa!" Cả người thầy Ngô run lên, bật dậy tránh né cọng lông gà, không chịu nổi mà thét lên, "Bỏ ra bỏ ra!"

Dung Ngọc thừa dịp thầy Ngô vừa thả tay ra liền kéo thật mạnh...

...

Tinh Nhan cầm lấy cọng lông gà, vươn tay kéo Dung Ngọc, "Anh có sao không?"

"Anh hơi mệt." Dung Ngọc mỉm cười dịu dàng, nắm lấy đôi tay bé nhỏ ấy, lập tức đưa tay ôm lấy vai cô, "Nhan Nhan giúp anh đi."

Thầy Ngô mệt đút hơi nằm dưới đất:...

Lương tâm ở đâu hả? Bộ FA thì không có quyền hả?

Tinh Nhan lờm anh, không thèm vạch trần, dẫn anh đi về phía đám người đó, khí thế hùng hục, "Anh nhìn đi, em đã bảo là 4 đồng mà."

"Nham...nham hiểm." Mấy người lau mồ hôi trên trán, hỗn hển tố cáo.

Người chơi nhẹ nhàng nhất trong vòng này chính là Tinh Nhan, cô chỉ vừa mới bắt đầu thò tay kéo thầy Ngô là đã bị Dung Ngọc kéo ngược trở về.

Thầy Ngô thấy mấy người đứng cùng nhau, nghiêng răng bước quăm "Tôi cũng không tin!"

Ông thấy mình cũng quá liều mạng, bước nhanh, khí thế ào ào, nhưng thực tế...trên màn hình thêm vào mấy hiệu ứng lá rụng tiêu điều.

Mấy người kia:...khụ

Thế giới này thật tàn ác...

Khán giả vỗ đùi cười to.

"Hết giờ!" MC tuyên bố người chiến thắng vòng này vẫn là đội khách mời.

Thầy Ngô vừa đi được nửa đường:...

Không biết lấy đâu ra sức, hùng hổ bước qua, tự xé quần áo chơi trò chơi của mình, giống như siêu thú cuồng nộ, gầm lên khắp sân khấu, "Không thể nào!"

"Trò này còn chơi kiểu khác được không!" Ông vừa đi vừa nhìn về ống kính la hét, "Người bị thương lúc nào cũng là tôi, bộ khi để tôi FA hả!!"

"A!"

"A a!"

Ông nổi điên chỉ vào mình vừa mới bị lôi trên sàn, "Vừa nãy tôi thâm như thế! Vậy mà còn anh anh em em ở bên cạnh!"

"Nhân tính đâu! Nhân tính đâu? Có còn nhân tính không hả?"

"Tôi phải báo cảnh sát, trò này kỳ thị FA! Tôi phải báo cảnh sát."

Khán giả cười bò, MC và khách mời trên sân khấu cũng không nhịn được bật cười.

Tinh Nhan lại đi sang lấy bình nước đưa cho Dung Ngọc.

Đạo diễn nhìn cảnh tượng cười nghiêng ngả trên sân khấu thì cười toe toét, chương trình này vốn dĩ là con át chủ bài, tập tuần này lại chọc cười như thế, cộng thêm hai vị khách mời nổi tiếng, rating đứng đầu khung giờ là điều chắc chắn.

Ba vòng thắng hai, tuy đã biết chắc đội khách mời sẽ thắng, nhưng đội chủ nhà vẫn sục sôi ý chí, bày tỏ vì tôn nghiêm nên vòng tiếp theo nhất định phải thắng.

Quá trình cũng khiến mọi người cười bò.

Mấy người MC đến cạnh xe đựng nước khổ qua, bắt đầu hình phạt của mình, biểu cảm muôn vẻ đủ để ghi vào danh sách biểu cảm của thế giới.

Còn hai phút cuối cùng, là thời gian chào tạm biệt và tuyên truyền của MC.

"Chương trình hôm nay đến đây là hết rồi", thầy Ngô gật đầu, chân thành nói, "Đương nhiên, mọi người đừng quên <Giang Sơn> công chiếu vào ngày 15 tháng 10 nhé!"

"Rất vui vì lần này được gặp anh đế Dung và anh hậu Quý." Thầy Ngô nhìn hai người nở nụ cười chân thành, "Rất mong các bạn sẽ mang đến một tác phẩm tốt hơn, đương nhiên, tôi tin rằng, lần sau gặp lại sẽ có một sự thay đổi tốt hơn."

Nữ MC bỗng nhiên nói, "Ngược anh thêm có được không?"

"Này!" Thầy Ngô gào lên, "Là thay đổi tốt hơn."

Hai chữ "tốt hơn" được ông nhấn mạnh.

Không khí chân thành thẳng thắn bỗng chốc thanh đổi.

"Được được, thay đổi tốt." Nam phụ bật cười, trêu chọc, "Thế nên lần sau tôi cũng muốn mang bạn gái theo!"

Thầy Ngô tức xịt khói, "Một mình đến không được hả?"

"Được."

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, khóe môi đỏ mọng cong lên, "Tôi à...dự đoán là, không có tài khoản để lên mạng... sẽ tạm biệt mặt trái xoan...bị người ta nuôi đến béo luôn."

A a a a! Được nuôi?

Chị nói coi! Làm sao mới được miêu tả là được nuôi đến béo hả!!

A a a a a a!

"Ặc!" Thầy Ngô hộc máu, che ngực mình lại, đưa micro cho Dung Ngọc, ánh mắt vô cùng chân thành, "Xin cậu đấy, đừng ngược người ta nữa."

"FA là để thương yêu!"

Fans hâm mộ vô cùng mẫn cảm, một dự cảm khó kỳ lạ khiến bọn họ ngừng thờ.

Dung Ngọc mỉm cười, nụ cười vô cùng dịu dàng, "Yên tâm, tôi sẽ không ngược anh nữa."

Anh cười nói tiếp, "Lần sau để con tôi Dung Tiểu Nhan đến chơi với anh."

Tinh Nhan nghe thấy thế, bỗng nhiên quay đầu, khiêu khích nói, "Tự anh đi mà sinh."

Nghĩ xa quá đấy.

Dung Ngọc nắm tay cô, ánh mắt sáng lấp lánh, dịu dàng đáp ứng,
"Được."

Thầy Ngô:...Khi! Sinh con thôi mà còn muốn ngược ông là sao?

Fans:...

A a a a a a!

Điên mất! Điên mất! Điên mất thôi!

Gì mà con anh! Gì mà Dung Tiểu Nhan! Gì mà anh tự sinh!!

A a a a a a a a a a a a! Mọi người bị đoạn đối thoại của hai người
bức điên mất rồi, fans hâm mộ gào thét.

Ngọt quá! Ngọt quá đi mà!!!! Đến khi bọn họ rời khỏi khán đài, cổ
họng đau rát, nhưng vẫn không cảm thấy, đầu óc trống rỗng, vẻ mặt
rõ ràng được viết là.

--- Đã chết, đừng làm phiền.

Ở phía bên này.

Tâm trạng ảnh đế Dung rất tốt, khoe miệng lúc nào cũng vươn vắn
nụ cười.

Đến khi xuống sân khấu.

Đi ngang qua góc tối.

Đột nhiên, mười ngón tay đan vào nhau. Anh nắm tay cô, nghiêng người đến bên tai cô, ngậm lấy vành tai cô, cúi đầu dụ dỗ, "Chúng ta cùng nhau sinh, nhé em?"

Tác giả có lời muốn nói:

Dung Ngọc OS: một người sao sinh được, Nhanh Nhan, cùng sinh nhé!

Chương 14

Phản ứng của Tinh Nhan khi nghe câu này?

Thẹn thùng ư?

Đương nhiên là không rồi.

Cô nhíu mày, nắm lấy cà vạt kéo anh xuống đối mặt với mình, đôi môi đỏ mọng hôn lên môi anh.

"Chúng mình về nhà thôi."

Về nhà từ từ mà...

Ánh mắt Dung Ngọc cuồn cuộn cảm xúc khó nói, anh bảo, "Về nhà thôi."

"Cẩn thận!" Nam diễn viên phụ ở phía sau đỡ lấy thầy Ngô vừa trượt cầu thang, nhìn về mặt cứng đờ của ông, hỏi, "Thầy Ngô? Thầy có sao không?"

Thầy Ngô nhìn anh ta, khóe môi co rút, "Không sao, do trơn quá thôi."

...

"Sao rồi?" Chị Hứa đưa cho cô một chai sữa, quan tâm hỏi.

"Chị hỏi thắt lưng của em hay vai diễn của em?" Tinh Nhan nhận lấy chai sữa, nhìn cô ấy, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

Khóe môi chị Hứa co rút, cười khan hai tiếng, "Đương nhiên là vai diễn rồi."

Về phần thất lưng...lúc sáng mém tí nữa dùng hết một hộp phấn che khuyết điểm để che dấu vết trên cổ cô...chị Hứa liền biết tình hình chiến đấu kịch liệt cỡ nào, cần gì phải hỏi nữa?

"Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì chắc chắn 80% rồi." Tinh Nhan nhíu mày, không hề khiêm tốn hay ngại ngùng gì cả.

Hai người yêu nhau, kịch liệt một chút không phải là chuyện thường tình ư?

Còn về vai diễn, nếu bàn về tuổi nghề, diễn xuất, độ nổi tiếng, bất luận là phương diện nào thì cô luôn là lựa chọn thích hợp nhất.

"Vậy là tốt rồi." Chị Hứa rất tin tưởng cô, nghe cô nói thì thờ dài nhẹ nhõm.

"Đạo diễn có nói khi nào vào đoàn phim không? Có kẹt lịch quay với bộ phim khác của em không?"

"Đạo diễn chưa nói." Tinh Nhan nghĩ nghĩ, chậm rãi nói, "Nhưng chắc không đâu, bộ kia hai ngày nữa là vào đoàn rồi, còn bộ này thì đạo này Dung Ngọc không có lịch trình gì, nên sẽ không khai máy liền đâu."

Bộ phim này do Dung Ngọc đóng nam chính nên sẽ không khai máy ngay.

"Cũng đúng." Chị Hứa nghĩ đến cái gì nên an tâm hơn. Hai bộ phim này đều do Dung Ngọc đóng nam chính, cho nên lịch quay sẽ không

trùng nhau.

"Vậy chúng ta đi thôi..."

Chị vừa nói thì nhìn thấy Tinh Nhan đang tìm chỗ ngồi xuống, "Sao vậy?"

Lát nữa bọn cô còn phải lên máy bay nữa.

Tinh Nhan nhẹ nhàng mở nắp chai sữa trong tay, khước mắt nhìn thấy một người đàn ông nắm tay một cô gái xinh đẹp đi tới, cô ta tên gì ấy nhỉ? Dù gì cũng là nữ chính mà.

Tinh Nhan thờ ơ gạt bọn họ sang một bên, thay đổi tư thế, uống một hớp sữa rồi đáp, "Chờ Dung Ngọc."

Lúc này Dung Ngọc bị đạo diễn giữ lại nhưng chắc cũng sắp ra rồi.

Đúng như cô nghĩ, anh không để cô chờ lâu, sau khi nam nữ chính vừa ngồi xuống, Dung Ngọc bước lại đây.

"Đồ trọng sắc khinh bạn!"

"Em chờ lâu không?" Người đàn ông bước nhanh về phía cô, hoàn toàn không để ý đạo diễn đang rống ở bên trong.

Dù sao cũng không phải là lần đầu.

"Không." Tinh Nhan ngáp một cái, tựa vào lòng anh, "Đi thôi."

"Ừ." Giọng anh vô cùng dịu dàng, mỗi một động tác đều chứa đựng sự che chở, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt mọi người xung quanh. Đôi mắt chứa đựng tình cảm ấm áp, ánh mắt lấp lánh rực rỡ

vô cùng.

Sặc, chị Hứa nhắm mắt làm ngơ xoay người đi trước, tự giác đi ra xe chờ bọn họ.

...

Ở sân bay.

Trên băng ghế dài, một cô gái tựa vào lòng người đàn ông, dường như cô đang ngủ, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cô và đôi tay đang đặt trên lưng vững vàng che chở cho cô.

Mọi người xung quanh nhìn tới nhìn lui đều thấy họ có chút quen quen.

Càng nhìn càng thấy hai người này rất quen.

Fans hâm mộ đúng là có đôi mắt tinh như cú, nhất là lúc gặp idol của mình, dù có bị khẩu trang, mang kính mát, đội mũ kính càng cỡ nào, nhưng chỉ cần nhìn sơ một bên mặt đều có thể nhìn ra.

Chị Hứa chỉ hận cách bọn họ 180 cây số, nhưng thấy tình hình thế này, trong lòng lo lắng, nhỏ giọng hỏi, "Ảnh đế Dung...nếu không anh đi trước đi? Cũng sắp đến giờ lên máy bay rồi."

Hàm ý là, dù sao có giữ cũng không giữ được bao lâu.

"Không cần đâu." Dung Ngọc kéo mũ xuống thật kín, nhìn người trong lòng mình nở nụ cười dịu dàng, anh nói, "Cô ấy hơi mệt."

Mới vừa được "ăn thịt", hai bên lại có tình cảm với nhau, hơn nữa Tinh Nhan lại vô cùng háo thắng, thế là âm ỉ đến tận khuya.

Anh nhẹ nhàng nói, "Ngủ như vậy thoải mái hơn, nên để cô ấy ngủ thêm chút nữa."

"...Vâng."

Khóe môi chị Hứa cứng đờ, yên lặng quay về chỗ ngồi đằng xa.

--- Luôn có cảm giác bị người khác lén lút nhìn trộm.

Thôi quên đi, cô mặc kệ vậy, dù sao hai người cũng không muốn giấu diếm...bị phát hiện thì thôi.

Bọn họ đã bịt kín, có thể là do thấy Tinh Nhan đang ngủ, nên cũng không có ai bước đến quấy rầy, rất nhanh đã đến giờ lên máy bay.

Tinh Nhan bị đánh thức, cô duỗi lưng, mơ mơ màng màng cảm giác có người đang vuốt ve bụng mình.

Cô lấy lại tinh thần, nhìn bàn tay đang đặt trên bụng mình, nhíu mày nhìn Dung Ngọc, "Anh sờ cái gì?"

Người đàn ông nhìn bụng cô, đôi mắt dường như phát sáng, "Em nói xem, bên trong có thể có Tiểu Nhan Nhan không?"

Anh vừa nhớ ra, trong lúc bọn họ thân mật không hề bị cách trở, vì thế "áo mưa" mua về nhưng chỉ dùng có một lần...còn lại đều vứt vào thùng rác.

Tinh Nhan chặn tay anh lại, anh nghĩ xa quá đấy.

Dung Ngọc nghĩ đến cái gì nên nở nụ cười, "Nhan Nhan, chúng ta kết hôn nhé?"

Bàn tay đặt trên bụng thuận thế ôm eo cô, anh dụ dỗ, "Ngộ nhớ thì sao? Chúng ta không thể để Tiểu Nhan Nhan danh bất chính ngôn bất thuận được, đúng không?"

Chị Hứa đi tới, nói, "Tới giờ lên máy bay rồi..."

Vì Dung Ngọc muốn để Tinh Nhan ngủ thêm chút nữa, đã kéo dài thời gian rồi, lúc thức dậy hai người lại dính lấy nhau một hồi...chị Hứa chờ mòn mỏi, thời gian lên máy bay đã sắp hết, thấy cửa lên sắp đóng lại, chị không chịu nổi nữa!

CÓ CHUYỆN GÌ KHÔNG ĐỂ VÀO ĐOÀN PHIM RỒI NÓI ĐƯỢC HẢ??

Có hai ngày thôi mà, Tinh Nhan không biết bọn họ vào đoàn cùng nhau nên nói thêm vài câu còn hiểu được, đằng này Dung Ngọc biết rõ mà còn lè mề như thế! **MUỐN GÌ HẢ?**

Dung Ngọc đỡ trán vô cùng bất đắc dĩ, một tay xách hành lý, tay kia nắm tay Tinh Nhan, bước đến cửa lên máy bay.

Nhìn chị Hứa, anh thờ dài u oán, "Dính lấy nhau không phải là chuyện bình thường hả?"

Chị Hứa:...Là do chị FA nên không hiểu, hay là do chị sai hả?

Đến cửa đăng ký nhưng anh vẫn đi tiếp, Tinh Nhan nhìn anh, lấy hành lý trong tay anh, "Được rồi, anh về đi."

Dung Ngọc nở nụ cười né tay cô, lấy vé máy bay trong túi ra đưa cho nhân viên kiểm vé, khẽ cười nói, "Anh chưa nói là anh cũng đặt vé hả?"

Anh xách vali, tay kia ôm lấy bả vai cô kéo cô đi.

Nhìn vẻ mặt giật mình hiếm thấy của cô, anh cúi đầu, cung chiều nhẹ giọng nói với cô, "Anh nói rồi mà, anh sẽ cùng em."

Chương 15

Chị Hứa nhìn người đi cùng, thấy anh đưa vé máy bay đến trước mặt mình, chị chỉ muốn đẩy cánh tay đó ra rồi hùng hổ đáp, không đổi.

Nhưng chị không dám.

Thế nên chị vẫn nhận lấy vé máy bay, buồn bã đi lại chỗ ngồi cách bọn họ thật xa.

Má nó, tức thiệt chứ!

Anh đi theo làm gì hả??

Thực ra, từ quản lý, nhiếp ảnh gia, thợ trang điểm ở đây đều tự hỏi vấn đề này.

Ngày thế này, không hợp ăn thức ăn cho chó đâu nha.

Vấn đề này phải hỏi lại đoàn làm phim.

Nhân viên trong đoàn cũng không hiểu, không phải anh ấy đóng nam chính hay sao? Nhưng cảnh quay đầu bếp say mê nấu nướng lần này là sao?

Nơi quay phim kỳ này là một vùng sông nước.

Ghế dựa đặt ở ngoài cửa, làn gió mát thổi đến vô cùng thoải mái.

Nhìn về mặt đạo diễn muốn nói lại thôi, Tinh Nhan tựa đầu vào lòng anh, ngẩng đầu lên nhìn, bàn tay phía dưới vỗ thật mạnh.

"Đạo diễn đang thăm mắng anh đấy."

Dung Ngọc ôm cô vào lòng, biết rõ mấy người này nghĩ gì trong lòng, anh cười khế, "Em thấy anh đến đây làm gì?"

Dung Ngọc vốn dĩ vì theo đuổi Tinh Nhan mới chơi game, anh luôn luôn lý trí, có thể phân biệt rõ ràng quan hệ quan trọng hay không, nếu đã theo đuổi thành công, nếu có thời gian rảnh, anh muốn tận dụng nó để ôm cô, chỉ cần nhìn thấy cô nằm trong lòng mình thôi cũng đã thấy vui rồi.

Tinh Nhan đang chơi game nhưng vẫn trả lời anh, cô suy nghĩ một lát, nhú mày rồi trả lời vô cùng chắc chắn, "Đến để tặng thêm tí lệ bất ngờ."

Từ một phần lên mười phần.

Dung Ngọc đỡ trán bỗng chốc bật cười.

Quả thật, anh không thể phản bác.

Đánh xong một ván, Tinh Nhan xoay người, dựa vào lòng anh, sau khi tìm được vị trí thích hợp, cô không hề khách sáo kéo tay anh đặt lên eo mình.

"Anh bóp cho em đi."

Hôm qua ở trên giường vận động hơi mạnh, eo đã đau lúc này chơi game lại hơi mỏi...

Dung Ngọc không để ý, nghe âm thanh chém giết từ trong điện thoại truyền đến, anh dịu dàng xoa bóp eo cô.

Tinh Nhan chơi game say mê, bỗng nhiên có tin nhắn gửi đến, là "thằng cha khốn nạn" nhắc cô đừng quên sinh nhật của cô.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ liền nhớ ra.

Bọn cô có 1 người cô, tính tình của cô rất tốt, quan hệ giữa bọn cô và cô giáo rất tốt, mỗi năm đến sinh nhật của cô Tinh Nhan đều có mặt, khi ấy được debut cũng nhờ cô giúp đỡ không ít.

Cô xóa tin nhắn sẵn tiện kéo anh ta vào danh sách đen, nghĩ thôi cũng biết đến lúc đó anh ta sẽ giờ trò gì.

Số lần cô và anh ta xuất hiện cùng nhau cũng không nhiều lắm, sau khi chia tay cô cũng không gặp lại anh ta, cơ hội để anh ta có thể chuẩn bị cho tốt để ra tay không nhiều, tiệc sinh nhật lần này là một trong số đó, anh ta chắc chắn sẽ nắm bắt thật chặt.

Mà quan tâm làm gì, cô đang chơi vui mà.

Tinh Nhan tiếp tục cúi đầu tiếp tục chơi game.

Dung Ngọc đang nghĩ đến cái gì, vuốt ve tóc cô, "Hôm nay show XX sẽ lên sóng, em muốn xem không?"

Nói gì thì đây cũng là chương trình công khai tình cảm của bọn họ, trong lòng anh để Dung vẫn có một vị trí nhỏ dành cho nó, so với mấy chương trình lúc trước anh tham gia xong rồi cho nó vào quên lãng thì tốt hơn nhiều...

"Có." Tinh Nhan gật đầu, "Em cũng muốn xem thử."

Bộ phim điện ảnh này thuộc thể loại hài tình cảm, nên lúc quay cũng không có áp lực gì, nhìn lịch trình của bọn họ, hình như tối nay không có cảnh quay.

Nhưng mà, kế hoạch xem show XX đã bị phá vỡ...

...Giường lớn mềm mại hấp dẫn hơn nhiều so với chương trình trên TV.

---- đặc biệt là sau khi người trong lòng nhắc đến bạn trai cũ.

Chờ đến lúc bọn họ xem show của mình đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Trên mạng đã sớm bùng nổ.

Thực ra, trước khi show được chiếu đã có fan nói rằng: sao mị có cảm giác anh nhà sẽ không nhin nổi mà tự khai nhi.

Sau đó...câu nói đó trở thành tiên tri.

Vô cùng điên cuồng.

A a a a a a a a! Sao lại ngọt thế chứ! Ngọt chết người! Đừng cản mị!

A a a a a a a a a! Cưng quá cưng quá cưng quá đi! Vẻ mặt đăm đui!

A a a a a a a a a a! Bọn họ mà không ở bên nhau thì còn gì thiên lý nữa chứ!!

Có thể còn sống mà thấy "thuyền" của mấy bạn cập bến, lại còn ngọt như thế nữa chứ!

Hai người xem chương trình phát lại, vừa mở video lên đã bị bình luận chi chít trên màn hình dọa sợ.

Lại nhìn lại, a a a a a a a tràn ngập cả màn hình.

Đóng chức năng bình luận, hai người họ bắt đầu xem.

Xem từ góc độ người xem khác hẳn so với góc độ của bọn họ.

Nhất là khi xem clip này, Tinh Nhan và Dung Ngọc cười không ngừng.

Dung Ngọc trong Dung Nhan CP.

Nhan Nhan nói Nhan Nhan...

Sự ngọt ngào không ngừng hiện ra, không thể nhìn được.

Hai người không nói gì, nhưng khoảng cách giữa bọn họ ngày càng rút ngắn, ngày càng gần hơn.

Nhìn bình luận, Dung Ngọc mò vào Bilibili*

*Một trang web xem clip, người xem có thể trực tiếp bình luận vào clip.

Tùy tiện ấn vào một clip, xem phân tích của người đăng, Dung Ngọc cảm khái, đúng là hỏa nhãn kim tinh mà...

Có mấy đoạn quay lại vài hành động nho nhỏ của anh đều được cắt ra, trông...ngốc không chịu được.

---- Làm ơn chừa lại cho người ta cái quần đi mà...

Dung Ngọc ho khan một tiếng, xem xong rồi cúi đầu nhìn cô, "Tụi mình vào Weibo xem thử nhé?"

"Ừ." Tinh Nhan như cười như không, âm thầm nhớ địa chỉ, đợi vào Weibo thì xem thử.

Hot search trên Weibo đã bị hai người họ chiếm hết, từ trên xuống dưới toàn là chuyện liên quan đến bọn họ.

Hot search đứng đầu là: #Thuyền Dung Nhan cập bến#

Fans của hai người mừng như đang ăn Tết, reo hò khắp nơi, đặc biệt là fan CP của hai người.

Dung Nhan bắt lão: Đừng ngăn mị, mị phải xuống lầu chạy một vòng a a a a a! Anh nhà mị cuối cùng không nhịn được rồi a a a a! Rất cục cựa ở bên nhau rồi ha ha ha ha! Hạnh phúc ngập tràn luôn!!

Nhìn đi nhìn lại, đa số đều là bình luận chúc mừng, ảnh để Dung mỉm cười, bắt đầu ấn like, chỉ cần bình luận chúc mừng anh đều ấn like hết.

Tinh Nhan cong môi nhìn anh, thỉnh thoảng cũng bấm like vài cái.

Fans hâm mộ lại bắt đầu điên cuồng. Anh nhà mị bấm like kìa!

Chuyện này xem nữa khiến người đại diện tức xịt khói! Hiện tại đã hot như thế, hai người lại lên cơn điên gì thế! Sợ bọn họ rảnh rồi quá hả??

Sau đó lướt đến một đề tài vừa nãy bị bỏ sót.

#Dung Tiểu Nhan#

Về vấn đề trong bụng của ảnh hậu Quý đã có cục cưng hay chưa.

Đối với vấn đề này, có người đồng ý cũng có người không đồng ý, nhưng đa số mọi người đều tán thành, còn tìm ra biết bao nhiêu bằng chứng xác thực để thuyết phục bản thân. Bằng chứng quan trọng nhất chính là lúc kết thúc chương trình, Dung Ngọc có nói để con anh...

Nhưng đối với chuyện này, cũng có vài bình luận ác ý như, ví dụ như ăn cơm trước keng, không biết giữ mình, lấy đứa con để giữ chân bên nam, tuy chỉ có vài bình luận cũng đã bị áp xuống.

Dung Ngọc luôn để tâm đến những chuyện liên quan đến Tinh Nhan, nghĩ một hồi, anh liền đăng Weibo coi như đáp lại sự kiện lần này.

Dung Ngọc [V]: Cám ơn lời chúc phúc của mọi người! Đặc biệt là các bạn fans hâm mộ! Ngoài ra, vượt tuổi băng đèo mới theo đuổi được cô ấy, nhưng cầu hôn bị từ chối rồi, các bạn có <Kế hoạch cầu hôn tác chiến> nào không?

Tinh Nhan nhú mày bật cười, "Anh lại đi cầu cứu tiếp hả?"

Lúc trước anh cầu cứu trong âm thầm mà nay đã quang minh chính đại cầu cứu rồi.

Dung Ngọc hôn lên trán cô, hơi bất đắc dĩ, "Còn không phải là do người yêu của anh không muốn gả cho anh sao?"

Anh nắm tay cô đặt lên ngực mình, dán lên vị trí trái tim đang đập kia, giọng nói dịu dàng đến bất ngờ, "Trúng thối đã tiến vào rồi."

"Anh chỉ có thể tìm cách dụ dỗ mà thôi."

Ở bên này, fans hâm mộ bắt đầu xắn tay áo vừa tìm 108 cách cầu hôn vừa tag ảnh hậu Quý, nào là vờ đáng thương nhằm bán ảnh đế nhà mình, nào là ảnh đế nhà em blabla, ảnh hậu Quý đồng ý nhé ~~ đồng ý nhé ~~

Có fan còn nghĩ đến vấn đề con cái.

Fans: Tạo cục cưng đi a a a a a! Một bé không đủ thì làm hai bé luôn!

---- Cách tạo cục cưng này tuy hơi khó nghe nhưng đúng là cách tốt nhất để trói chặt phụ nữ đó!

Bài vừa đăng lên, fans hâm mộ bắt đầu bấm like liên tục, đẩy bình luận này lên cho anh nhà tham khảo.

Nhưng mà người qua đường đã biết thái độ của anh qua Weibo lần này và bình luận về vấn đề sinh con của fan...thì hiểu được, không cần biết lúc trước là ai bám vào ai, chỉ nói về việc sinh con, còn từ chối lời cầu hôn, có em bé hay không khó mà nói...

--- Cô chưa kịp có phản ứng, Dung Ngọc đã giải quyết gọn gàng.

Tinh Nhan cười cười, cảm nhận nhịp đập tim anh, bỗng nhiên cô cắn môi anh, "Dỗ đi!"

Cô nhúu mày, mạnh mẽ đáp, "Dỗ em vui thì em "cưới" anh!"

Tác giả:

Nhóm fans hâm mộ: Ảnh hậu Quý đồng ý đi ~ gả đi ~ gả đi!

Ngày nào đó.

Dung Ngọc [V]: Tốt quá! Tôi được gả rồi!

Fans hâm mộ: Cầm lộn kịch bản rồi cha!!

Chương 16

"Cô ơi, em chúc cô sinh nhật vui vẻ."

"Dạo này cô có khỏe không ạ?"

"Triệu Dịch Hoan, dạo này em có tiến bộ đấy, nghe nói em được đề cử giải thưởng XX hả!"

Người đến dự không nhiều lắm, khoảng chừng mười mấy người, nhưng đều là trai xinh gái đẹp vây xung quanh một bà lão nói chuyện cười đùa, thỉnh thoảng bạn một câu tôi một câu, rất vui vẻ.

Chốc chốc lại có khách tiến vào, tặng quà cho cô rồi cùng bà chào hỏi vài câu.

Tinh Nhan và Dung Ngọc đến không trễ lắm, sau khi bạn học đến rồi bọn họ mới xuất hiện. Cả phòng khách bỗng yên lặng, ngay lập tức náo nhiệt hẳn lên, không hề có sự ngại ngùng.

"Ảnh hậu Quý đến rồi kìa! A a, lại còn mang theo người nhà nữa chứ."

Tinh Nhan mím mím môi, mở miệng nói.

"Chúc cô sinh nhật vui vẻ."

Cô tặng quà cho bà, ôm bà một cái rồi giới thiệu, "Đây là Dung Ngọc, bạn trai em."

Lúc cô giới thiệu Dung Ngọc với cô giáo, giọng nói mềm mại hẳn đi.

Dung Ngọc nhìn cô, hơi bất đắc dĩ mà lắc đầu, "Không phải."

Vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người ở đây đều tập trung lên người Tinh Nhan, cảm thấy ngại dùm cô, có người còn cười trên nỗi đau người khác.

--- Hóa ra cô cũng không được tốt như báo chí đưa tin.

Dung Ngọc không để bọn họ nghĩ nhiều, dường như nhớ đến điều gì, nở nụ cười dịu dàng đầy cung chiều, anh nói, "--- là chồng sắp cưới."

Hôm trước anh đã được lên chức rồi, chồng sắp cưới có giống bạn trai đâu.

Nói đến hôm đó.

Nghe Tinh Nhan bảo nếu đỡ cô vui thì cô sẽ lấy anh, mắt Dung Ngọc sáng bừng. Cả ngày anh lúc nào cũng suy nghĩ làm sao để đỡ cô vui, khiến cho cả đoàn làm phim vô cùng hoảng sợ.

Sau đó, anh lại tì lên trán cô, nhẹ giọng "tiếp thị" bản thân, "Lấy anh nhé."

"Anh biết nấu cơm." Anh cười dịu dàng, không hề có dáng vẻ "Đàn ông phải tránh xa nhà bếp."

"Anh sẽ làm "binh lính" của em" Người đàn ông tiếp tục dụ dỗ, lời nói thoát ra từ khe hở giữa đôi môi.

Anh nắm chặt tay cô, kéo tay cô đặt lên cơ bụng rắn chắc của mình,

hơi thờ dờn dập. "Còn biết làm ấm giường."

Lúc ấy Tinh Nhan suy nghĩ một lát, tay phía dưới tiếp tục sờ soạng đến quên trời, được ăn, được chơi, lại được ngủ cùng, đúng là quá lời rồi.

Cô nhéo nhéo cơ bụng anh vài cái, đáp lại rất quyết đoán, "Kiếm ngày đẹp trời kết hôn thôi!"

Vì thế dù chưa đăng ký kết hôn nhưng bọn họ cũng coi như danh chính ngôn thuận đính hôn rồi.

"Nhan Nhan." Anh nhìn Tinh Nhan, giọng nói vô cùng dung dúng, "Em quên rồi hả ~"

Mọi người ở đấy:...

Người bên cạnh ghen lời, nuốt xuống không được, mà nói ra cũng không xong, vẻ mặt tươi cười giờ đây cứng đờ.

Nhìn lại thì mọi người trong phòng đều bày ra vẻ mặt "một lời khó nói".

Tinh Nhan rất bình tĩnh, vì anh đã khoe thế biết bao nhiêu lần, nửa đêm gọi điện khoe với người đại diện, hoặc là lúc giới thiệu với người khác đều gán thêm chức danh chồng sắp cưới của Tinh Nhan.

Cô mím môi, nắm chặt tay anh giới thiệu với mọi người, "Dạ, là chồng sắp cưới của em."

"Tốt quá, tốt quá." Cô giáo hơi ngạc nhiên, nhưng khi lấy lại tinh thần liền nở nụ cười, "Tốt rồi, chúc em hạnh phúc!"

Cô giáo là một người am hiểu, lúc trước khi Tinh Nhan và Trình Nham yêu nhau bà cũng biết, lúc này Trình Nham đến sớm có nói với bà anh ta và Tinh Nhan hiểu lầm nhau, nhờ bà giải thích giùm, nhưng nhìn dáng vẻ ngọt ngào của Tinh Nhan và Dung Ngọc, bà ấy không hề nhắc đến anh ta lần nào.

Dù là thật đi nữa thì cũng là chuyện đã qua rồi.

"Dạ vâng." Tinh Nhan đáp lại, không hề nghi ngờ gì.

Nhưng một lát sau.

Trình Nham đi vệ sinh đã quay lại.

Nhìn đôi người yêu ngọt ngào bên cạnh cô giáo, anh ta sửng sốt một hồi, còn có cả hoảng hốt, vị trí đấy đã từng là của anh ta.

Anh ta lập tức nở nụ cười, tựa như lúc trước chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Tinh Nhan đến rồi hả? Đạo này có bạn không?" Nói xong anh ta nhìn ảnh để Dung, "Chào anh!"

Anh ta cố gắng bỏ qua cảm giác đau nhói ở trong lòng

Tinh Nhan miễn cưỡng nhìn anh ta một cái, sau đó lại tiếp tục nói chuyện với cô giáo, mặc kệ anh ta.

Dung Ngọc ôm lấy eo cô, giúp cô điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái hơn, không thèm để ý cô đang mặt nặng mày nhẹ với người khác.

Một lát sau anh mới vờ nhận ra có người đang đứng ở phía trước, Dung Ngọc nở nụ cười lịch sự, đâm cho anh ta một nhát, "Chào

anh...Trình...Trình Oán phải không?"

Vẻ mặt Trình Nham không hề bất mãn, đôi mắt hiện lên nét âm u, nhưng chợt lóe lên rồi thôi, anh ta nở nụ cười tươi roi rói, "Là Nham, Nham trong nham thạch."

Sau chuyện này, Trình Nham không dám bắt chuyện tiếp, chỉ nói vài câu rồi tránh đi.

Ảnh đế Dung ôm chặt người trong lòng, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Không khí vô cùng vui vẻ.

...

"Happy Birthday! Cheers!" Mọi người cùng nhau cạn ly.

Trình Nham giơ ly rượu lên.

"Uống một ly nào, chúc hai người hạnh phúc."

Cả đám người ồn ào hẳn lên, "Đúng đúng! Trăm năm hạnh phúc!"

Dung Ngọc và Tinh Nhan nhìn nhau, mỉm cười nâng ly lên, "Cám ơn mọi người."

Đôi tình nhân được mọi người chúc phúc lúc nào chả vui.

Trình Nham đặt ly rượu xuống, rũ mắt xuống.

Người uống nhiều nhất đêm nay chính là anh ta.

Trên lầu có người mà anh bảo Trần Dao xoay sở không biết bao nhiêu bận mới liên lạc được đang chờ, những người kia đều là dân lưu lạc, gì cũng không nhận, rơi vào tay họ thì tuyệt đối không trốn thoát được.

Một tiếng sau bọn họ sẽ lên máy bay rời khỏi.

Dù Quý Tinh Nhan có điều tra, cảnh sát có tài đến mấy thì cũng chỉ tra được người theo đuổi anh ta vì quá ghen tỵ mà nổi điên mà thôi.

Ngay cả rượu cũng không thể khiến anh ta say, có thể nào cũng không liên lụy đến anh ta, ngược lại trước công chúng, hình tượng thâm tình cố gắng níu kéo sau khi bị vứt bỏ sẽ khiến người khác có hảo cảm với anh ta hơn.

...Đáng tiếc, về sau sẽ không có ai đối xử với anh ta như thế nữa...

Về mặt người đàn ông không chút cảm xúc, đúng vậy, không có gì quan trọng hơn sự nghiệp của anh ta cả.

Nhưng, không có gì mà không có sai sót*cả? Anh ta không ngờ rằng, tất cả an bài cuối cùng đều ập lên người anh ta.

万无一失: Vạn vô nhất thất: Hết sức cẩn thận, tuyệt đối không để sai sót tí nào (gacauvong.wordpress.com)

Nhưng đây là chuyện sau này.

Uống rượu xong chuyện tiếp theo chính là cắt bánh kem.

"Happy Birthday to you...Happy..."

Chủ nhân bữa tiệc được vây quanh cắt bánh, trên gương mặt mỗi

người đều nở nụ cười, dù là thật lòng hay giả ý.

Sau khi cắt bánh xong, mỗi người được một miếng bánh ngọt, nhưng đối với mấy ngôi sao lúc nào cũng duy trì cân nặng, này không phải để ăn, mà là...mười mấy người liếc nhau, bắt đầu bôi kem lên mặt đối phương.

Trong lòng mỗi người đều có một cán cân, dù có chuyện gì cũng sẽ dùng bánh kem để giải quyết.

Lí Tĩnh cầm điện thoại quay một vòng khắp phòng, vừa quay vừa chào hỏi: Hello! Chào các bạn, đây là truyền hình trực tiếp từ Lí Tĩnh, tôi sẽ chỉ các bác bí quyết bùm một phát biến thành bà lão tóc trắng nhé!

Cô trừng mắt nhìn vô cùng nghịch ngợm.

Bỗng nhiên có hai người tiến đến bôi kem lên mặt cô, nhìn vào màn hình cười ha ha, "Ha ha ha, cho cô chết nè!"

Cả căn phòng vô cùng náo nhiệt.

Lí Tĩnh là nữ diễn viên hạng ba, không nổi tiếng lắm cho nên cũng ít fan xem video trực tiếp của cô.

Cô ấy cũng đã biết trước là sẽ thế này.

Nhưng tình huống lại bỗng chốc thanh đổi.

Bỗng nhiên có fan phát hiện: Chờ chút! Hai người ở đằng góc kia là ai vậy?

Video chuyển qua góc ấy khoảng 2 3 giây, có thể nhìn thấy rõ, ảnh

đế Dung và Tinh Nhan đang ôm nhau ở góc đằng kia, Tinh Nhan nghĩ nghĩ, lấy một miếng bánh ngọt đưa đến miệng anh, lúc Dung Ngọc định ăn thì cô lại bỏ vào miệng mình.

Sau đó họ thấy ảnh đế Dung bắt đặc dĩ dĩ trán.

A a a a a a a a! Má ơi! Hai người nên nhớ đây là tiệc sinh nhật của người ta đó!!!!

A a a a a a a! Hai người thắng rồi! Không phải là rải thức ăn cho chó mọi lúc mọi nơi hả! Em ăn còn không được ư!

A a a a a a a a! Đằng góc kia dễ thương quá! Dễ thương quá đi!

A a a a a a a a a a! Ảnh đế Dung nhanh lên! Bùng nổ đi! Đẩy cô ấy vào tường rồi hôn đi!

#Dung Nhan ngược FA ở tiệc sinh nhật# nhanh chóng lên Hot search.

Lí Tĩnh nhìn thấy:...

Cảm giác thật khó nói.

Thực tế, mấy người đến dự tiệc sinh nhật cũng đã suy nghĩ rất lâu...Sao mình lại đến đó thế?

Nếu biết sớm bọn họ sẽ không đi đâu, dù có đi cũng phải tìm người yêu rồi mới đi.

Tiết trời ấm áp thế sao bọn họ lại thấy lạnh lẽo thế này?

...

Chuyện của Tinh Nham trong giới đã ảnh hưởng rất lớn.

Đặc biệt là fans hâm mộ của anh ta, có thể nói đã dấy lên một trận gió tanh mưa máu.

Tinh Nhan mới xem được một chút, đã bị người đang ông ồm ồm kia ôm lấy, nhỏ nhẹ nói, "Nhan Nhan, xem lâu mắt sẽ mỏi, nghỉ một chút nhé?"

Cô nhìn người đàn ông dịu dàng lại ra tay độc ác như thế, trực tiếp gỡ Weibo xuống, Tinh Nhan nhú mày, hôn lên cằm anh một cái.

Đáng yêu quá đi.

Quên đi, cô nghĩ nghĩ, nghe nói Bilibili dạo này mới đăng video mới.

Xem bọn họ "đội quần" một chút cũng không tệ.

Về vấn đề "bùng nổ" mà fan nói.

Vào một ngày đẹp trời nào đó, ảnh đế Dung đăng lên một tấm hình giấy chứng nhận kết hôn, "Thật tốt, tôi được "gả" rồi.

Vô cùng "bùng nổ".

Tác giả có lời muốn nói:

Đừng hỏi tui âm mưu gì đó, truyện này chỉ có yêu đương, yêu đương, yêu đương thôi~~ qwq.

Chương 17

Dung Ngọc [V]: Mấy bạn thấy ai đẹp trai hơn? [hình Dung Ngọc] [hình diễn viên A]

Khi đó hai người bọn họ kết hôn một cách chớp nhoáng.

Sau khi kết hôn, Dung Ngọc chậm rãi lui về sau, dù fans hâm mộ có giữ anh lại cỡ nào cũng không ngăn được quyết tâm nuôi vợ béo của mình.

Lúc đầu fans hâm mộ rất nhớ anh, nhưng không lâu sau họ lại không muốn nhìn thấy anh nữa.

Anh... hoàn...toàn...biến thành người cường khỏe bà xã.

Vào Weibo của anh xem thử nhé:

Dung Ngọc [V]: Hôm nay Nhan Nhan khen tôi có mắt nhìn, tôi thấy là do "Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi." * [ảnh 1] [ảnh 2]...[ảnh 9].

*Trong mắt người yêu thì luôn đẹp nhất.

Dung Ngọc [V]: Nhan Nhan bảo tôi nuôi cô ấy béo lên rồi. [ảnh 1] [ảnh 2]...[ảnh 9].

Dung Ngọc [V]: Nhan Nhan nấu mì cho tôi [ảnh 1] [ảnh 2]...

Mỗi ngày đều lên khoe Nhan Nhan thế này, Nhan Nhan thế kia, dù có ôn nhuận như ngọc thì cũng không thể che đậy được bản chất thô

nô.

Xem Weibo lần này, fans hâm mộ suy nghĩ chắc là ảnh hậu Quý thấy trai A đẹp hơn rồi...

Fans hâm mộ: hóng hót!

Bọn em thì thấy anh đẹp trai đó, nhưng ảnh hậu Quý lại thấy người ta đẹp hơn ha ha ha ha!

...

Người đàn ông dịu dàng bỏ điện thoại xuống, đi về phía vợ mình đang nằm trên sofa.

Nhìn người trên TV, rồi lại nhìn người ngồi bên cạnh.

Tinh Nhan như đang tập trung xem TV, nhìn nam chính tức giận đến nổi đánh người, người đàn ông bên cạnh nhẹ giọng phê bình, "Hơi giả tạo, cảm xúc không tới, mắt không đỏ, không thể hiện rõ sự tuyệt vọng, cậu ta chắc là..."

Tinh Nhan đang chuẩn bị cười lại không cười nổi...anh đang lấy tiêu chuẩn nào ra so sánh thế?

Dung Ngọc lấy lại tinh thần, ngại ngùng đỡ trán, "Bệnh nghề nghiệp của anh lại tái phát."

Anh ôm lấy cô, nhẹ giọng làm nũng, "Quên đi, đừng xem nữa, nghỉ ngơi với anh một lát nhé?"

Tinh Nhan như cười như không nhìn anh, âm thầm bấm like cho cái mặt vô tội ấy, cô tắt TV, "Anh diễn cho em xem nha?"

Người đàn ông mỉm cười bất đắc dĩ, cứng chiều nói, "Em thích là được."

Anh nằm xuống sofa nghĩ đến dáng vẻ bị khi dễ của nam chính, kéo kéo quần áo của mình, kéo tay cô xuống chỗ "thằng em" của mình, dáng vẻ chịu đựng liều chết không theo.

Tinh Nhan:...

Nam chính bị đánh chỗ này hả?

Cô mím đôi môi đỏ mọng, BUT, đáng thương như thế thật khiến người khác muốn khi dễ.

Thuận tay nhéo nhéo thứ ở trong tay, cô duỗi chân dài ngồi lên người anh, cúi đầu nhẹ giọng nói, "Suyt! Ngoan nào!"

...

Chỉ tiếc là, lấy nhau được 5 năm mà bọn họ vẫn chưa có baby.

Vốn dĩ Tinh Nhan và Dung Ngọc có chút tiếc nuối, nhưng với tính cách của bọn họ, chút tiếc nuối này cũng sớm thông suốt.

Đặc biệt là Dung Ngọc, có thể hưởng thụ thế giới hai người, nên dù thế nào cũng không nỡ từ bỏ một cuộc sống như thế.

Mà lần này, không hề xuất hiện sự kiện "ướt át" kia, Tinh Nhan sẵn sẽ tiếp tục cuộc sống của nguyên chủ.

Nữ diễn viên đầu tiên trong nước được nhận giải Oscar chính là Tinh Nhan, lúc cô nhận được bức tượng vàng ấy, rốt cục cô đã có cảm

giác số mệnh đã chuyển sang cô.

Số mệnh đổi chủ.

Tinh Nhan bỗng nhiên hiểu ra, cầm cúp vàng nở nụ cười.

Một tháng sau, cục cưng đúng hạn mà đến.

Dung Ngọc:...

...

Tinh Nhan vui vẻ cả đời, cũng được Dung Ngọc cưng chiều cả đời.

"Em...phải đi rồi." Bà lão cố gắng nở nụ cười, vẫn phóng khoáng như xưa, Tinh Nhan nhìn Dung Ngọc ở bên cạnh gương, khó nhọc nói, "Anh...đừng giữ nữa."

"Ừ." Ông lão gật đầu, ông vẫn giữ được phong thái năm xưa, nụ cười vẫn dịu dàng như thế, ông vuốt ve đầu bà, hốc mắt dần đỏ lên.

Ông bảo, "Nhan Nhan đừng sợ."

Chờ ông, ông sẽ nhanh đến gặp bà.

Ánh nắng chiếu xuống, ông lão lấy ra một bộ quần áo xinh đẹp, run rẩy thay cho bà lão. Thay quần áo xong liền nắm chặt tay bà.

Người đàn ông và đứa bé đẩy cửa bước vào, nước mắt bỗng chốc tràn mi, nước mắt không thể nào dừng lại.

Thực ra, lúc trước, đối với chuyện tình của hai người họ, trên mạng có fan chúc mừng cũng có fan chặc chấn rằng tình yêu của bọn quá

phát triển quá nhanh, lửa tình quá kịch liệt, rồi sẽ nhanh lụi tàn mà thôi.

Nhưng bọn họ chờ đợi năm năm, mười năm, hai mươi năm, lên trung học, vào đại học, kết hôn...nhưng tình yêu ấy vẫn như cũ, vẫn nồng cháy như thuở ban đầu.

Một cái chờ, là chờ cả đời.

Mùa thu năm 2187, nữ diễn viên đoạt giải Oscar Quý Tinh Nhan và ông xã là ảnh đế Dung Ngọc, nắm tay nhau vĩnh biệt cõi đời.

...

Lúc Tinh Nhan quay lại thế giới thực, cô đang ngồi trong phòng tắm, tựa như mình vừa mới ngủ thiếp đi, nhưng một giấc mơ lại mất đi toàn bộ sức lực.

Cô day day trán, giọng nói không còn sức, "Điểm Điểm?"

Trước mặt xuất hiện một màn hình, hiện lên dòng chữ Tấn Giang lì xì.

Quả cầu ở góc trái màn hình xoay xoay vài vòng, giọng nói đầy bất đắc dĩ, "Kí chủ, tôi không phải là Điểm Điểm."

Đôi chân trắng nõn bước ra khỏi bồn tắm, Tinh Nhan choàng khăn tắm vào, lấy khăn lau lau tóc, lãnh đạm đáp, "Nhiệm vụ của tôi có hoàn thành không?"

Lúc trước, lần đầu nhận được lì xì là lúc cô mới mười tuổi, nhưng cả đời cô không thiếu thứ gì, cứ như dẹt hoa trên gấm, cô cũng không dựa dẫm vào nó quá mức.

Đáng tiếc sau đó cô lại bất ngờ qua đời, linh hồn sắp biến mất thì hệ thống lì xì đưa ra trao đổi, để cô đi đến những thế giới khác chiến thắng số mệnh, nó sẽ giúp cô ngưng hồn lại.

Cô đồng ý.

Nhưng, ở thế những giới ấy, linh hồn và số mệnh của cô có mối quan hệ gắn bó chặt chẽ, số mệnh bị lấy đi thì linh hồn ở thế giới đó cũng bị xóa mất kí ức.

Vì thế cô không biết được mình có hoàn thành nhiệm vụ hay không.

"Rất tốt." Trái cầu nhỏ gật gật, khen ngợi, "Cô thử mở bao lì xì mới ra đi."

Trên màn hình hiện lên một biểu tượng, Long 123

Thuộc nhóm cao cấp.

Tinh Nhan bước đến bên ghế nằm xuống, xoay qua xoay lại, cứ cảm thấy ghế nằm không thoải mái như trước.

Cô bỏ qua cảm giác khó hiểu này, ấn vào bao lì xì.

Bao lì xì vang lên tiếng rỗng ngâm, rỗng đến đây!

Rỗng liên tục xuất hiện.

Olym: "Rỗng mới xuất hiện! Là con cái hả?"

Bởi vì thuộc nhóm rỗng, bình thường xuất hiện sẽ nhiều hơn, đương nhiên cũng có những loài khác, nhưng nếu không đề cập đến thì vẫn

ngầm thừa nhận là long tộc.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, đứng lên mở ngăn tủ ra, trong đây chứa rất nhiều quà tặng sinh nhật mấy năm nay của cô, đa số là dây chuyền kim cương, vòng tay bla bla...

Cô lấy vài cái, gửi vào một bao lì xì.

XY: Nhân loại, lễ ra mắt.

Lì xì vừa đưa ra, ngay lập tức bị lấy đi.

Loài rồng rất thích đồ vật lấp lánh, không biết bên kia có cần kim cương do hiện đại mài ra hay không.

Nguyện người mắc câu.

Mấy con rồng biến mất một lúc, sau khi xuất hiện lại, mê mẩn nói.

Alin/Bath/...Ngao Kim: Rồng thần hiển linh! Nhân loại nhà ngươi quá rộng rãi rồi! Còn nữa không, còn nữa không?

Mấy cái quý báu đó! Rõ ràng, mấy con rồng rất thích mấy cái lấp lánh vừa lấy được từ chỗ cô.

XY: Có.

Mấy con rồng rất vui, nói chuyện với cô: Ngươi cần gì?

Loài rồng vốn cao ngạo, rất khinh thường loại chuyện chiếm tiện nghi của nhân loại.

Tinh Nhan rất dứt khoát, XY: Tôi cần công pháp, để nhắm vào linh

hồn người bình thường.

Công pháp của nhân loại đối với loài rồng giống như kim cương đối với Tinh Nhan. Công pháp của nhân loại vô dụng với bọn chúng, tuổi thọ loài rồng lại dài, lại thích sưu tập đồ quý, tùy tay cũng gom được một mớ.

Cũng không hề lo lắng, mấy con rồng liền tiện tay lấy ra mấy công pháp ném cho Tinh Nhan.

Lúc bị hệ thống gọi đi, Tinh Nhan cong khóe môi đỏ mọng.

Hiện tại linh hồn của cô gắn liền với số mệnh mới mất trí nhớ, nếu có ngày cô không cần số mệnh thì sao?

Tác giả có lời muốn nói: Thế giới tiếp theo:

Công chúa nhà giàu tùy hứng và anh trai cấm dục của chồng sắp cưới.

Chương 18: [Thế Giới 2]: Anh cả cấm dục - Tương giao quá sâu

Điểm Điểm vô cùng tận tình gửi cho cô nội dung kịch bản.

Ở thế giới này, theo góc độ của nữ chính, là câu chuyện về tình yêu với tổng giám đốc "bá đạo".

Theo góc độ của nam chính, là câu chuyện về thư kí ngọt ngào của tôi.

Bối cảnh được diễn ra ở một thế giới với nền kinh tế phát triển mạnh.

Nữ chính là một cô gái xinh đẹp mộng mơ, sau khi tốt nghiệp được đàn anh giới thiệu vào tập đoàn Thịnh Thế làm việc, cố gắng trở thành một nhân viên nho nhỏ.

Bước ngoặt chính là, vào một ngày kia nữ chính vô tình giúp đỡ tổng giám đốc, nam chính thấy cô rất thú vị nên thăng chức cô làm thư kí tổng giám đốc.

Sau đó xảy ra vài chuyện, cuối cùng cô được tổng giám đốc - bạch mã hoàng tử của đời mình rước về dinh.

...

Nhưng bạch mã hoàng tử của cô ta vốn dĩ đã có vợ chưa cưới.

Nguyên chủ của Tinh Nhan chính là vợ chưa cưới của nam chính.

--- Đương nhiên nam chính không hề thích cô.

Nhà họ Quý và nhà họ Thịnh là hai trong số những gia tộc giàu nhất nhì ở đây, nam chính họ Thịnh, nguyên chủ của cô là cô con gái nhà họ Quý.

Ông Quý và vợ mình là thanh mai trúc mã, tình cảm rất tốt, tuy chỉ có một đứa con gái nhưng không hề có ý định sinh thêm con trai hay nhận con nuôi để thừa kế sản nghiệp họ Quý, cô con gái từ nhỏ đã được bọn họ cưng chiều không rời tay.

Quý Tinh Nhan được cưng chiều từ nhỏ thế nên tính tình hơi tùy hứng và có chút yếu ớt.

Sau khi bị rơi xuống nước được Thịnh Lê cứu, cô công chúa nghĩ rằng mình đã tìm được tình yêu của đời mình, thề không phải anh không gả sau đó nào loạn với ba mẹ muốn lấy anh cho bằng được.

Ba mẹ Quý không thể nào không chiều con, ngấm ngầm điều tra nhân phẩm của nam chủ, là con riêng, nhưng đây không phải là chuyện anh ta có thể lựa chọn, cũng là một người sạch sẽ hiếm thấy, điểm này thì ok.

Vợ chồng nhà họ Quý bèn bàn bạc với bên nhà họ Thịnh.

Sau đó, nam chính có lẽ là thấy gia thế nhà họ Quý, với lại mình cũng không có người yêu nên đồng ý, sau đó hai người tổ chức lễ đính hôn.

Nhưng thật đáng tiếc, về sau người con gái anh ta yêu lại xuất hiện.

Thế là sự tồn tại của vợ chưa cưới là cô đây trở nên có cũng như không.

Đặc biệt là công chúa không biết điều không chịu giải trừ hôn ước...khiến cho nữ chính đau khổ giận dữ nam chính một thời gian.

--- ngứa mắt vô cùng.

Hậu quả khiến nam nữ chính ngứa mắt là gì?

Sau đó nhà họ Quý dốc sức giúp đỡ con rể của mình, đâu ngờ rằng mình đang dẫn sói vào nhà.

Sau khi Thịnh Lê bức anh mình rời khỏi vị trí chủ nhân của nhà họ Thịnh, chuyện đầu tiên anh ta làm chính là quay sang đâm nhà họ Quý một nhát rồi dần dần nuốt gọn luôn cả cơ nghiệp nhà họ Quý.

Đã thế còn vờ đạo mạo nói rằng,

"Tôi vốn nể tình Quý gia đã từng giúp đỡ nên không muốn tuyệt tình như thế, nhưng mấy người lại được voi đòi tiên..."

"Khiến cô gái gốc kia đau lòng như thế..."

Hay cho câu được voi đòi tiên!

Nguyên chủ là một cô gái yếu ớt, nhìn kết cục như thế, tuyệt vọng, không cam lòng và hối hận, tất cả đều biến thành nỗi hận thù ngập trời với nam chính.

Điều kiện trao đổi là khiến nam chính trắng tay, làm cho anh ta thống khổ.

Cô không biết nhiệm vụ lần trước hoàn thành như thế nào, lần này e là sẽ phải đối đầu với nam chính.

Sợ hãi là thế nhưng Tinh Nhan lại rất nóng lòng muốn thử.

Thống khổ ư...không biết da "con giời" có dày không nhỉ...

Suy nghĩ vẫn cứ loanh quanh trong đầu cô mãi không dứt, Tinh Nhan lấy lại tinh thần, cảm thấy nước ở đâu tràn vào mắt, mũi miệng và tai mình, đôi mắt nhoi nhói vì bị nước tràn vào, phổi đau đau...

Bị sặc nước nên không thể hít thở, cô chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết rằng mình đang chìm dưới nước phải bơi lên bờ mới được.

Nhưng...đáy lòng Tinh Nhan trầm xuống, cô bỗng nhiên phát hiện, mình không thể cử động, không thể làm gì ngoài việc để cơ thể cứ chìm dần xuống.

Cô bỗng nhiên nhớ ra, sau khi bị ngã xuống nước suýt chết đuối, nguyên chủ rất sợ nước, chỉ cần gặp nước là cả người cứng đờ không thể động đậy.

Bản năng cơ thể có thể vĩ đại cỡ nào?

--- Cô không thể chịu đựng được.

Thần kinh bị kéo căng, nhìn thấy mình sắp chìm, Tinh Nhan cắn răng, cố gắng cử động cơ thể của mình, tai cứ ong ong, thần trí dần dần mơ hồ.

Môi bị cô cắn đến chảy máu, cử động coi nào!

Phía trước mắt dần dần tối lại...cái chết ngày càng đến gần, thời gian dần chậm lại...

Tối quá...

Đúng lúc này, trước mặt bỗng hiện ra một dáng người.

Hình như là một người đàn ông đang bơi đến.

Mắt của cô giờ đây đã không còn nhìn rõ, chỉ thấy dáng vẻ cao lớn của người đàn ông đang định ôm lấy cô, lí trí mách bảo cô phải phối hợp.

Nhưng lí trí của cô không thể khống chế được cơ thể đang khủng hoảng của mình.

Trong khoảnh khắc người kia chạm vào cô, cơ thể vốn dĩ không thể cử động bỗng nhiên hóa thành bạch tuộc gắt gao quấn chặt người kia, tựa như anh là "bè cứu sinh" của cô.

A...ôm được rồi...an toàn rồi...

Trước mắt tối đen, sau khi bám được "bè cứu sinh" Tinh Nhan thả lỏng tinh thần rồi chìm vào hôn mê.

Người đàn ông khó chịu kéo lấy cánh tay cô.

Cô ôm thế này làm sao anh bơi được.

Ý chí sống sót của con người lớn bao nhiêu không ai biết rõ, cảm nhận "bè cứu sinh" định rời khỏi, cô bỗng chốc khản trương hẳn lên.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là ôm anh chặt hơn.

Vẻ mặt người đàn ông không hề thay đổi, sau đó mới nhận ra cô bị thiếu dưỡng khí mà ngất đi.

Tạm ngừng một lát, đôi môi lạnh lẽo đột ngột áp lên.

Đôi môi tái nhợt, mái tóc dài lay động theo làn nước, thân thể mềm mại của cô bám chặt trên người anh phù hợp đến không ngờ, khiến người ta thương tiếc.

Luồng không khí mát lạnh truyền từ môi anh sang cô, thành công xoa dịu sự đau đớn từ phổi, đầu cũng bớt đau hẳn.

Thừa dịp cô nới lỏng tay, người đàn ông nhanh chóng điều chỉnh vị trí của cô, dang tay ra ôm lấy cô vào lòng rồi bơi lên bờ.

Đáy biển thăm thẳm, hai người vừa ôm hôn vừa bơi vào bờ.

Bùm...

Có người nhảy xuống nước.

Người đàn ông nhìn cô gái nhắm mắt hô hấp khó khăn trong lòng mình, chầm chậm kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Tinh Nhan dần dần lấy lại hô hấp, trong tiềm thức nhận thấy ở đây vô cùng an toàn nên nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Nhưng cô lại cảm thấy hơi thở ấy dần dần rời xa cô.

Sự ngang ngược từ trong xương cốt, Tinh Nhan mở mắt ra.

Cô vội vàng giữ chặt nó không để nó chạy mất, bỗng nhiên hôn lên

môi người kia, khàn giọng nói, "Cho tôi!"

...Bầu không khí bỗng chốc chìm vào im lặng.

Chương 19

Ánh mắt anh trầm xuống.

Nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, anh ngửa đầu, đôi môi mấp máy.

"Em trai."

Thịnh Lê bơi tới đây, không hỏi anh có chuyện gì, chỉ nhìn thoáng qua người đang hôn mê nằm trong ngực anh, anh ta đưa tay ra đón lấy, "Phiền anh cả quá."

Ma xui quỷ khiến, Thịnh Ngự tránh cánh tay đang đưa ra, nhìn vào mắt anh ta, ngay lập tức cả người anh cứng đờ.

--- đây là vợ chưa cưới của Thịnh Lê.

Thịnh Lê cười cười đón lấy, kéo mạnh một tí nhưng không được -- không ngờ cô lại ôm chặt đến thế.

Không còn cách nào khác, thực ra Thịnh Lê cũng không muốn đưa cô trở về, nếu không vì nể mặt cô là vợ chưa cưới của anh ta...

...Cô gái ngốc kia còn đờ anh ta ở trên tàu kia, dám chùng lát nữa lại ghen cho mà xem.

Thịnh Lê buông tay ra, gật đầu nhờ vả, "Vây phiền anh cả rồi."

Thịnh Ngự dừng tay, càng ôm cô chặt hơn, nhìn người trong lòng mình, đôi môi mím chặt vô cùng lạnh lùng.

"Ừ."

Thịnh Lê lên tàu, một cô gái khoác khăn tắm chạy đến đón, mũi chân vẽ loạn trên sàn hải nhỏ, "Sao rồi? Cô ấy không sao chứ?"

Đôi mắt to tròn như mèo con có chút ủ rũ, cô ta cau cau cái mũi rồi nói, "Đều tại em không tốt, không ngờ cô ấy lại sợ nước như thế..."

"Không có gì cả." Thịnh Lê thờ ơ trả lời, gõ gõ lên trán cô ta, "Em đó, rõ ràng là không vui mà còn bảo anh đi cứu cô ta..."

"Đó...đó không phải là vì cô ấy là vợ chưa cưới của anh sao..." Cô ta nhú mi, ồm ọ nói thầm.

"Ghen hả?" Thịnh Lê nghe giọng điệu chua xót của cô ta, cười cười lắc cái đầu đầy nước, như cười như không nhìn đôi môi cô ta, đầu lưỡn phóng tưng liếm khóe môi, như đang nghĩ cái gì, anh ta kéo dài giọng hỏi, "Anh thích ai em không biết à?"

Nhớ đến ngày nào đó trong phòng họp, nhớ đến dáng vẻ bị khi dễ khi anh ta đặt cô dưới thân...

Hai má Liễu Nguyệt Nguyệt đỏ bừng, trũng to đôi mắt ngập nước như chú nai con khi đang bị khi dễ.

Đồ lưu manh! Em không thèm biết.

...

Lúc Tinh Nhan tỉnh lại, cô đang nằm trong một căn phòng dành cho khách.

Cô ngồi dậy, day day cái trán rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Có một quản gia đi đến, cung kính đáp, "Mợ hai, cô tỉnh rồi."

Vẻ mặt ông ta mang theo nụ cười kiểu cách, "Bà chủ chắc sẽ vui lắm, cô không biết bà ấy đã chăm sóc cô rất lâu, vừa nãy vì đau đầu nên mới đi nghỉ một lát, vừa lúc cô tỉnh lại..."

Tinh Nhan ngắt ngang lời ông ta, giọng nói hơi khàn khàn, "Nước..."

Có lẽ là do di chứng, cổ họng cô đến bây giờ vẫn còn đau rát.

Quản gia ngừng lại, nhìn cô lâu hơn, rồi vỗ trán của mình, "Ôi xem đầu óc tôi này, cô chờ một lát."

Tiểu thư nhà họ Quý...lại bị người khác gọi là mợ hai, sao không có phản ứng gì hết vậy...

Tinh Nhan uống nước xong lại nằm xuống giường trong phòng khách để sắp xếp sự việc rõ ràng hơn.

Bị gọi là mợ hai, lại rơi xuống nước, cô đã có kết luận, chắc đây là lúc nam chủ chuẩn bị từ hôn với nhà họ Quý.

Nhưng Quý tiểu thư lại không chịu hiểu, cho nên lần này Thịnh Lê dẫn theo Liễu Nguyệt Nguyệt đi du thuyền, cô cũng đi theo để hỏi cho ra lẽ, nếu không thích cô thì tại sao lại đồng ý đính hôn?

Cô từ nhỏ đã chứng kiến tình yêu của ba mẹ, nên cô đã từng

nghĩ, nếu anh ta đồng ý đính hôn với cô có nghĩa là anh ta có tình cảm với mình, thế thì vì sao lại thay đổi như thế?

Nhưng chưa kịp hỏi thì Liễu Nguyệt Nguyệt cứ lôi kéo cô xuống biển bơi khiến cho cô hôn mê bất tỉnh.

Sau khi Tinh Nhan tỉnh lại, bà Thịnh nói với cô rằng chính Thịnh Lê đã nhảy xuống cứu cô, tình huống rất gấp, còn bảo mọi người trong nhà họ Thịnh phải gọi cô là vợ hai, sau đó vỗ vỗ tay cô nói rằng ba ta rất hiếu con trai mình, sớm muộn gì cũng sẽ đón cô về nhà.

Còn chuyện từ hôn...

Bà Thịnh thờ dài, bảo cô đừng trách Thịnh Lê, Thịnh Lê cũng là bất đắc dĩ, gần đây anh ta đắc tội với người khác, sợ có chuyện gì sẽ ảnh hưởng đến cô.

Cô công chúa nhỏ ngây thơ đương nhiên sẽ tin ngay.

Đặc biệt là sau đó Thịnh Lê cũng không hề khó chịu khi người khác gọi cô là vợ hai.

Cô nghĩ mình đã hiểu Thịnh Lê, về nhà đòi ba giúp Thịnh Lê, nghĩ rằng anh ta sẽ rất vui.

Trong ấn tượng của cô công chúa nhỏ, mọi người trong nhà họ Thịnh đều là người tốt, bà Thịnh ôn hòa, ông Thịnh nghiêm minh, Thịnh Lê thì thích cô.

Đến cuối cô mới nhận ra rằng đây là một cơn ác mộng.

Tinh Nhan ngồi xuống, nhìn người trong gương, rõ ràng giống

nhau như thế, nhưng ánh mắt của nguyên chủ lại dịu dàng và đơn thuần, vừa nhìn liền biết chính là một cô công chúa được nuông chiều.

Đáng tiếc...

Nghĩ công chúa nhỏ thì dễ lừa hả?

Tinh Nhan cong khóe môi, vậy công chúa tôi đây sẽ cho các người thấy.

...

"Tinh Nhan?"

Một người phụ nữ trông có vẻ được chăm sóc tốt bước vào phòng, vẻ mặt thoải mái, "Cám ơn trời phật, con cuối cùng cũng tỉnh rồi! Con khiến A Lê lo lắng muốn chết rồi."

Tinh Nhan tròn mắt nhìn bà không nói gì.

Người phụ nữ dừng lại, nghĩ cô chưa kịp thích ứng, không ngại ngần mà nói tiếp, "A Lê còn không kịp mặc đồ, lần đầu tiên mẹ thấy nó như thế..."

Vậy chắc là do vừa mới cùng nữ chính chơi "đánh trận" xong đấy.

Giọng Tinh Nhan đầy bất mãn, "Không dám đâu! Là người bên cạnh anh ta lôi con xuống đó! Anh ta còn nhảy xuống cứu cô ta trước nữa kìa!"

Sau đó cô vờ giận dỗi, thốt ra câu cửa miệng của nguyên chủ, "Con muốn nói cho ba biết!"

Bà Thịnh vội vàng ngăn cản, khuyên nhủ cô, "Cô Liễu cũng không cố ý, A Lê đã giúp con xả giận rồi, Quý tổng bạn như thế, con đừng làm phiền ba con."

Ông chủ nhà họ Quý cũng không phải hiền lành gì, ông ấy mà nghe được chuyện Tinh Nhan bị té xuống biển chắc chắn sẽ biết có chuyện mờ ám trong đó, bà đã khuyên con trai mình, tuy không muốn thừa nhận. Nhưng con trai mình xem trọng Liễu Nguyệt Nguyệt như thế, nếu nhà họ Quý mà ra tay với cô ta thì Thịnh Lê chắc chắn sẽ không thể nhẫn nhịn.

Ánh mắt Tinh Nhan hiện lên ý cười, hất cằm lên, kiêu căng nói, "Không đâu!"

Cô công chúa lúc nào cũng được nuông chiều làm sao để người khác khi dễ.

Bà Thịnh còn định khuyên ngăn, Tinh Nhan khó hiểu nhìn bà, nhíu mi cất giọng đầy bất mãn, "Con đói quá! Mẹ Thịnh không thương con, còn muốn thay mặt cô ta cầu tình..."

Công chúa nhỏ nghĩa là gì?

Chính là mọi người phải cưng chiều tôi.

Bà Thịnh ngừng lại, nở nụ cười, "Sao lại thế, mẹ đương nhiên phải đứng về phe của Tinh Nhan rồi."

Bà vỗ vỗ tay Tinh Nhan, vẻ mặt nở nụ cười từ ái, "Cháo nấu cho Tinh Nhan đã chín rồi, bây giờ chúng ta xuống lầu ăn nhé !"

Bấy giờ Tinh Nhan mới vui vẻ đứng dậy, ỷ lại nói, "Do chính tay

mẹ Thịnh nấu đấy!"

Cô nói tiếp, "Sau khi kinh hãi, con phải ăn cháo do chính tay mẹ nấu mới được."

Muốn cầu xin cô? Còn định lừa cô? Vậy thì chịu chết đi.

Khóe môi bà Thịnh co rút lại, ý là nếu bà không nấu thì cô về nhà kêu mẹ mình nấu?

Bà nở nụ cười miễn cưỡng, "Đúng, lát nữa mẹ sẽ đi nấu."

Đời này...đời này bà chưa bước xuống phòng bếp bao giờ.

...

Lúc ăn cơm.

Bà Thịnh dịu dàng đặt cháo xuống bàn, giả vờ đụng trúng tay, suýt xoa một tiếng.

Quản gia chạy đến hỏi, "Bà chủ, bà không sao chứ?"

"Không có gì, chuyện nhỏ ấy mà." Bà Thịnh vẫy tay, nhìn thoáng qua Tinh Nhan, như không muốn để anh ta cảm, giọng nói vô cùng từ ái, "Gọi A Ngự xuống ăn cơm đi, thằng nhỏ này có chút hiểu lầm với tôi, không bao giờ chịu xuống đây ăn cơm."

Tinh Nhan không thèm đáp lại, lại nhìn sang chén cháo, "Nóng không?"

Rồi cô quay sang nhìn quản gia không vừa ý, "Tôi mà chạm vào sẽ phỏng tay, ở nhà tôi quản gia sẽ thổi cho nguội bớt."

Bà Thịnh:...muốn cắn nát hàm răng, vì bà ta không chịu nổi nên bị phỏng là đáng đời ư?

Cố gắng áp cơn giận xuống, nuốt hết những lời muốn nói vào trong, bà Thịnh nuốt một ngụm máu xuống, chậm rãi nói, "Quản gia, đem canh làm nguội bớt đi."

Chương 20

"Cậu cả." Người giúp việc cúi đầu gõ cửa phòng, "Đến giờ cơm chiều rồi ạ, bà chủ hỏi có cần chuẩn bị thêm mộ bộ chén đĩa cho cậu không ạ?"

Ăn cơm trong nhà của mình, còn phải sắp thêm chén đĩa...

Vẻ mặt Thịnh Ngự lạnh lùng không chút thay đổi, dường như anh không nghe hiểu ý của người giúp việc, chỉ chăm chú cài lại khuy áo, "Không cần..."

Nghĩ đến cái gì, ánh mắt người đàn ông thăm lại rồi đổi ý, "Thêm đi."

Người giúp việc ngẩn người, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, khi bắt gặp đôi mắt đen như mực kia liền vội vàng cuối đầu, đáp lại, "Dạ vâng."

...

Phía bên này,

Bà Thịnh tạm thời không dám bắt chuyện với Tinh Nhan nữa, rốt cục hai tai của Tinh Nhan đã được nghỉ ngơi.

Lúc đang định bắt đầu một trận chiến mới thì phát hiện có người từ trên lầu bước xuống.

Bàn ăn ở nhà họ Thịnh là kiểu bàn dài điển hình, ông Thịnh đi xuống ngồi vào vị trí chủ nhà, bà Thịnh ngồi vị trí đầu tiên bên tay trái của ông.

Tinh Nhan nhìn nhìn, vô cùng tự nhiên ngồi xuống chỗ ngồi đầu tiên bên tay phải.

Nụ cười trên gương mặt bà Thịnh dần nhạt đi.

Thật ra, vị trí trên bàn ăn đều có sắp xếp cả.

Tinh Nhan ngồi ghế đầu tiên, nghĩa là con của bà sẽ ngồi ở ghế thứ hai, bà Thịnh nghĩ, lẽ ra Tinh Nhan phải thức thoir một chút mà ngồi vào vị trí thứ hai chứ.

Lúc Thịnh Lê bước xuống, nhìn thấy thế thì vô cùng bất ngờ, nhúu nhúu mày.

Nhưng anh ta không nói gì, chỉ bước đến ngồi vào chỗ bên cạnh bà Thịnh.

Bà Thịnh cười cười, vờ trách anh ta, "Thằng nhóc này, lại ngại ròi..." không dám ngồi bên cạnh cô.

Bà nói cứ như anh ta xấu hổ thật sự, nhỏ giọng, liếc nhìn Tinh Nhan, giọng nói đầy vẻ trêu chọc, "Đã đồng ý để mọi người gọi là vợ hai ròi..."

Đồng ý?

Tinh Nhan nhìn nam chính, theo như nguyên tác, nam chính không bác bỏ lời mẹ mình nói chính là bây giờ cô vẫn là vợ chưa cưới trên danh nghĩa của mình, nên đó là trách nhiệm của anh ta, vì

thế dù không thích nhưng không hề phủ nhận.

Ha ha, ra về đạo mạo, trách nhiệm khi gì, chẳng qua muốn lừa gạt tình cảm của cô mà thôi.

Thật ra nếu sau khi nam chính tìm được tình yêu, dám đối mặt thừa nhận, tuy nguyên chủ nói không thể tha thứ thì nhiều nhất chỉ đau lòng mà thôi.

Không đến nỗi oán hận chất chứa như thế.

Nhưng anh ta không nên lừa gạt tình cảm của cô bé ấy.

Anh ta có biết mình làm thế thì cô bé sẽ nghĩ thế nào không? Đương nhiên không. Vào thời khắc quan trọng, vì có thể thuận lợi nhận được sự ủng hộ của nhà họ Quý, anh ta vẫn sẽ làm thế.

Cuối cùng lấy oán trả ơn, vứt đi không còn một mảnh, thậm chí vì một lý do không rõ ràng mà phá hủy nhà họ Quý luôn giúp đỡ anh ta.

Tinh Nhan cong khóe môi, cười rộ lên, cô sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này ~

Ngay lúc này...

Một người đàn ông đi xuống.

Tinh Nhan nhìn đôi giày da trước mặt mình, cô ngẩng đầu lên.

Vẻ mặt người đàn ông vô cùng thâm trầm, đôi mắt đen lay láy, gương mặt góc cạnh đầy cuốn hút, anh mặc một bộ tây trang màu đen, khuy áo được cài chặt chẽ, đôi môi mím chặt trông vô cùng lạnh lùng hờ hững, cả người tràn ngập cảm giác bức người.

Nhưng...

Cô biết anh chính là người đã cứu cô.

Cho nên...Tinh Nhan bắt giác liếm môi, yên lặng nhìn đôi môi đang mím chặt kia.

Cô nhớ rất rõ, cảm giác lúc trước...

Thật ra...không lạnh lùng tí nào.

Dường như anh cảm giác được, cúi đầu xuống nhìn, ánh mắt đen nhánh tràn đầy cảm giác áp lực.

Tinh Nhan không hề ngại ngùng, cười hì hì, biết rõ nhưng vẫn cứ hỏi, "Em nhớ là anh đã cứu em...anh là?"

Bà Thịnh dừng một lát rồi nói, "Đây là A Ngự!"

Bà ta nói xong liền đứng dậy, vẻ mặt vui vẻ bảo người làm lấy thêm một bộ chén đĩa, sâu xa nói, "A Ngự, con rất cục cựa cũng chịu xuống ăn cơm rồi, dù cho con có giận dì thì cũng phải lo cho sức khỏe của mình chứ..."

Giọng điệu cứ như một bà mẹ hiền từ.

Nhưng mọi người ở đây, ngoại trừ cô công chúa nhỏ ra thì ai cũng nhận ra sự châm chọc của bà ta.

Người đàn ông mím môi, cúi đầu nhìn phản ứng của Tinh Nhan.

Công chúa nhỏ tựa như không hiểu, ánh mắt nhìn anh chăm chú,

kéo dài giọng, "Hóa ra là anh cả..."

Cô phát âm rất rõ ràng, nhưng không hiểu nhà chữ thế nào, hai từ anh cả như uốn lượn trên đầu lưỡi, mềm mại, mập mờ vô cùng.

Con người phản chiếu hình ảnh của cô nhóc, hàng chân mày của anh bỗng chốc nhíu lại.

Bà Thịnh hơi nhạy cảm, cảm thấy không khí giữa hai người không được bình thường, vội xen ngang vào, "Mau ngồi xuống ăn cơm nào."

Sự mờ ám khó hiểu bỗng chốc bị cắt đứt, anh dời mắt sang chỗ khác, nhìn tình hình trên bàn ăn, vẻ mặt không thay đổi kéo ghế ngồi xuống cạnh Tinh Nhan.

Cảm nhận một cỗ hơi thở lạnh lùng trầm tĩnh ngồi bên cạnh mình, Tinh Nhan cúi đầu mỉm cười đầy khó hiểu.

A...

Bà Thịnh định nói gì nhưng lại không muốn để con mình chuyển chỗ, chỉ có thể tự an ủi bản thân do mình quá nhạy cảm mà thôi.

"Cả nhà" bắt đầu ăn cơm.

Quản gia mang cháo đến đặt trước mặt công chúa nhỏ.

Bà Thịnh cười nói với Tinh Nhan, "Mau nếm thử bác nấu..."

Công chúa nhỏ sờ sờ chén cháo trước mặt, bất mãn nói, "Lạnh quá! Quản gia, tôi ăn lạnh sẽ bị đau bụng đó!"

Nụ cười trên gương mặt bà Thịnh tắt ngấm, khóe miệng của quán gia cũng cứng đờ.

Ông lập tức khép nép cúi người, "Thực xin lỗi, là lỗi của tôi, để tôi múc một chén khác."

Tuy Thịnh Lê không biết tại sao mẹ mình lại thế, nhưng cũng không gây ảnh hưởng đến việc anh ta đứng về phía mẹ mình, trầm giọng quát, "Quý Tinh Nhan!"

Lúc trước, chỉ cần anh ta hét lên, Tinh Nhan đều nghe theo anh ta.

Tinh Nhan nhú mày, thằng cha này đã quen với việc ỷ vào tình yêu của nguyên chủ, hơn nữa còn tùy ý lợi dụng nó.

"Bộp"

Tinh Nhan ném đôi đũa lên bàn, vẻ mặt tùy hứng, "Anh dám quát tôi!"

Dáng vẻ công chúa nhỏ đây không vui.

Thấy còn chưa đủ, công chúa còn thuận tay cướp lấy đôi đũa người bên cạnh, hung hăng ném tiếp.

"Anh còn trờng tôi hả!"

Có gì đâu, chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Bầu không khí chìm vào im lặng.

Thịnh Lê sờ sờ vết cháo trên mặt, mặt đen lại, tức giận đứng dậy,

cứ tưởng anh ta sẽ bùng nổ ngay tức khắc. Bà Thịnh vội vàng đứng dậy, nắm chặt lấy tay Thịnh Lê, nhỏ giọng nói gì đó với anh ta.

Thịnh Lê nhẫn nhịn, cắn răng nói, "Con no rồi." Sau đó anh ta đẩy ghế ra bước ra ngoài.

Không ai chú ý, về mặt người đàn ông dần trầm tĩnh lại.

Bà Thịnh không ngăn được bèn ngồi xuống.

Bà nở nụ cười cứng nhắc, nhìn Tinh Nhan, như vờ trách móc, "Đứa nhỏ này, tính tình thật là, nào có ai ăn cơm lại ném đĩa như thế?"

Công chúa nhỏ hừ một tiếng, mắt hững đáp, "Có một đôi đĩa thôi mà."

Dáng vẻ như muốn nói bà thật keo kiệt...

Đây là trọng điểm hả?

Bà Thịnh nắm chặt tay, ánh mắt lóe lên sự hung ác...

Không lâu sau...

Quản gia lại mang cháo lên, bà Thịnh mỉm cười, "Nào, lần này không nóng cũng không lạnh đây."

Tinh Nhan sờ sờ, gật đầu nói, "Lần này đúng rồi."

Bà Thịnh thở dài nhẹ nhõm, "Vây con mau ăn đi..."

Tinh Nhan nghe lời bà cầm lấy cái muỗng múc một muỗng, sau

đó sắc mặt bỗng chốc thay đổi.

Cô nhú nhú mày, muốn nhả ra nhưng cố kìm lại, giống như ăn phải cái gì, cố gắng nuốt xuống.

Công chúa nhỏ ghét bỏ đẩy chén cháo ra xa, "Con không ăn cháo mặn..."

Bà Thịnh như muốn học máu...

Nếu không phải vì...ai muốn chịu đựng chứ?

May mà lần này công chúa nhỏ không yêu cầu cháo ngọt hay cái gì.

Tinh Nhan nhìn người đàn ông bên cạnh, hất hất cái cằm chỉ về món ăn đằng kia, giọng điệu sai khiến, "Em muốn ăn món đó!"

"Anh gấp cho em đi!"

Bà Thịnh nhìn sang, bàn ăn hình chữ nhật nên đồ ăn để hơi xa, món Tinh Nhan chỉ ở mâm bên kia.

Nhưng...bà Thịnh nhìn Thịnh Ngự, con riêng của bà sợ là không thích thái độ như thế.

Bà cười rộ lên, như thế thì tốt.

Nhà họ Quý...chỉ có thể giúp con bà.

Người phụ nữ kia không đấu lại bà, con trai cô ta cũng chỉ có thể là bại tướng dưới tay con trai bà mà thôi.

Quả nhiên, như bà dự đoán, người đàn ông không nhúc nhích, thậm chí vẻ mặt còn lạnh hơn ban nãy, nhìn vào cứ như biến thành một tảng băng.

Nhưng, bà không biết...

Phía bên bà chỉ có thể nhìn sườn mặt bốc đồng của Tinh Nhan, nhưng chỉ ở trước mặt anh mới nhìn thấy ánh mắt...

Sóng mắt như nước, mờ ám vô cùng, cô nhả từng chữ một, ánh mắt lưu chuyển, triền miên lại cảm dỗ.

--- rất rõ ràng, chính là sự khiêu khích của người phụ nữ đối với người đàn ông.

Bà cũng không hề biết.

Lúc này đây, dưới bàn ăn, đôi chân dài trắng nõn tựa như lơ đãng, nghịch ngợm cọ vào chân anh.

Chương 21

Tiểu công chúa không hiểu vì sao anh lại im lặng, giọng nói tràn đầy nghi ngờ, "Anh cả?"

Đôi chân nghịch ngợm vẽ vẽ lên chân anh.

Anh bị hai từ này kích khiến cả người run lên.

Người đàn ông được gọi là anh cả lấy lại tinh thần, đứng bật dậy.

"Sao thế?" Tinh Nhan kéo dài giọng, nâng má cười cười.

Đôi mắt anh sâu không thấy đáy, hầu kết gợn cảm trượt lên trượt xuống, cảm giác ngứa ngáy từ chân chạy thẳng lên trên, trực tiếp chạy vào tim anh.

Đôi chân như cắm rễ tại chỗ, không sao nhúc nhích được, cứ để đôi bàn chân nhỏ nhắn kia từng chút từng chút một trêu chọc anh.

Bà Thịnh cố gắng che giấu nụ cười, "Không sao, không sao đâu, anh cả con không quen bị người khác sai bảo."

Bà nói xong lại khuyên Thịnh Ngự, "Đừng giận, đừng giận, có gì để ăn xong rồi nói."

Anh...cả.

Có vài lời, người nào đó nói ra thì vô cùng mờ ám, là một loại tình thú, nhưng từ miệng người khác lại nhắc nhở một sự thật lạnh lẽo.

Ví dụ, là địch không phải bạn.

Ví dụ, tình cảm thật giả.

Người đàn ông dời mắt sang chỗ khác, hơi thở trầm xuống, anh đứng dậy đẩy ghế ra bước lên lầu.

Đôi chân bị đẩy ra, Tinh Nhan từ từ mang giày vào, nhìn theo sườn mặt anh rồi nâng má nở nụ cười.

Aiz, lúc nóng nảy cũng đẹp trai quá đi.

...

Nhìn anh chuẩn bị bỏ đi, bà Thịnh đẩy đẩy ông Thịnh, "Tứ ca, con không chịu ăn cơm, sao anh chẳng quan tâm gì thế?"

Ông Thịnh gác đũa xuống, mắt kiên nhẫn lờm anh, "Vô phép."

Thịnh Ngự không thềm dừng lại, nhưng ánh mắt lóe lên sự châm chọc, mặt mày lạnh như băng.

Ông Thịnh này, không có năng lực gì chỉ biết sĩ diện và luôn mồm nói phép tắc.

Nhưng thực ra, ông ta đã sớm vứt hết mặt mũi với phép tắc của mình đi rồi.

Năm đó, ông nội qua đời đột ngột, ông Thịnh không có năng lực, xem tí nữa khiến công ty thua lỗ, sau đó nhờ vợ mình bán của hồi môn mới giữ lại được công ty.

Nhưng sau khi vợ mất chưa lâu, ông ta đã dẫn vợ bé vào cửa, còn mang theo đứa con riêng chỉ nhỏ hơn anh hai tháng.

Mỗi một sự việc mỗi một sự kiện đều có phép tắc của nó.

Trên bàn không còn không khí vui vẻ, công chúa nhỏ cũng không muốn ăn nữa.

Nhìn hai người ngọt ngào ở trên bàn ăn, Tinh Nhan cong khóe môi.

Dám hung dữ với anh ấy hả...

Cô nhìn hai vợ chồng nhà họ Thịnh ăn món tráng miệng sau khi ăn cơm thì đột nhiên bịt mũi lại, nghiêng đầu nói, "Dì Thịnh, sao dì còn ăn cái này!"

Cô nói chuyện với bà Thịnh nhưng mắt lại nhìn ông Thịnh.

Cô bày ra dáng vẻ ghê tởm, nói rất nhanh nhưng rất rõ ràng.

"Hai bác không biết ư? Món này thành phần chính chính là ống dẫn trứng của nhái, ngâm bộ phận sinh dục của con nhái vào nước ấm, chờ nó nở lớn gấp 10 - 15 lần kích thước ban đầu, thêm tí đường nữa là xong."

"Ăn sống bộ phận sinh dục...gớm quá!"

Bà Thịnh nhìn món Tuyết cấp trong chén, bỗng nhiên cảm thấy dạ dày nôn nao, không còn cảm giác thèm ăn nữa.

*Tuyết cấp: chè Tuyết cấp được làm bằng lớp màng ở bộ phận sinh dục của con nhái tuyết (có ở vùng Hắc Long Giang, Liêu Ninh, Cát Lâm...), có công dụng dưỡng nhan, bồi bổ khí huyết, một trong

những bí quyết hồi xuân của thời xưa.

Ông Thịnh đã buông đũa xuống, cố gắng chịu đựng rời khỏi bàn ăn, vọt vào phòng vệ sinh ngay lập tức.

Nói xong, Tinh Nhan đứng dậy, bày ra vẻ công chúa tùy hứng, "Con không muốn ăn nữa."

Đẩy ghế ra rồi nhìn bà Thịnh một cách đầy thông cảm, "Không biết đã rửa sạch chưa nữa."

"..."

Chưa...rửa?

Bà Thịnh bỗng chốc đen mặt, cảm giác có gì đó dính dính ở cổ họng, chực chờ nôn ra.

Bà cố gắng duy trì vẻ mặt tươi cười, nắm chặt tay đứng dậy.

"Tinh Nhan à, con muốn ăn gì? Để quán gia làm cho con, dì thấy hơi mệt, lát nữa sẽ quay lại ngay."

"Dạ." Tinh Nhan rất khâm phục bà. Năm phút mà có thể ói hết ra được...

Cô vuốt vuốt cằm, lát nữa sẽ đánh một trận nữa.

Nhưng cô vừa mới chờ chưa được hai phút thì thấy người đàn ông bước xuống lầu, mắt không thèm liếc sang bên này cứ thế mà rời đi.

Công chúa nhỏ bây giờ đã quên mất mình vừa nói gì, lập tức đứng dậy vẫy tay với quán gia, "Quán gia, lát nữa ông nói với dì Thịnh là

tôi đi trước đây."

Kế hoạch gì, mục đích gì, tôi không thèm chơi với mấy người nữa.

Quản gia đứng bên cạnh kính ngạc ngẩng đầu lên, "Cô Quý!"

Ông ta quỳnh lên, quên mất xưng hô mợ hai, ông ta biết rõ kế hoạch của bà Thịnh, nếu cô đi mất thì bà chủ còn làm được gì nữa?

Nhưng vài giây sau ông ta đã che giấu vẻ mặt của mình, "Lát nữa bà chủ xuống đây mà không thấy cô sẽ lo lắng lắm, không bằng cô chờ một lát, chờ phu nhân xuống rồi chào bà ấy nhé."

Thấy hai người nói chuyện, người đàn ông thờ ơ rời khỏi.

"Không." Tinh Nhan cong khóe mắt, nhìn quản gia đang cản trở mình, vẻ mặt tùy hứng, "Tôi không vui, nếu ông không tránh ra tôi sẽ méc ba tôi mấy người không cho tôi về nhà!"

Quản gia kính ngạc.

Ông không ngờ cô sẽ nói như thế.

Ông ta giải thích, "Bà chủ..."

"Tôi mặc kệ!" Tinh Nhan chu môi, bắt đầu đếm, "Tôi đếm đến 3, nếu ông không tránh ra tôi sẽ méc ba tôi!"

"Một, hai..."

Quản gia cắn răng né sang một bên, vừa thềm gọi bà Thịnh vừa mắng thềm, méc ba, méc ba! Cô lớn thế này mà còn đòi méc ba!

Hài lòng nhìn quản gia tránh ra, Tinh Nhan cố tình đạp giày cao gót thật mạnh xuống sàn nhà rời khỏi.

Ánh nắng chói chang, Tinh Nhan nón trong túi xách ra đội lên.

Thật ra, làm công chúa nhỏ rất sướng.

Nhà họ Thịnh nằm trong một trang viên, tuy không khoa trương như trong phim truyền hình, nhưng cũng phải đi bộ một đoạn mới ra đến cổng.

Đáng lý sẽ có lái xe đến đón cô.

Quản gia nhường đường cho cô nhưng cũng không định để cô đi thật.

Chỉ cần nghĩ cũng biết, lát nữa bà Thịnh quay lại, cô mang giày cao gót chỉ đi được hai trăm mét mà thôi, sau đó thấy một chiếc xe, bà Thịnh muốn tự thân đưa cô về thì mới đón cô quay lại biệt thự.

Nhưng...

Tinh Nhan đứng ở ven đường, nhìn chiếc xe đang chạy đến gần, chiếc xe màu đen nhưng dưới ánh nắng mặt trời lại trở nên lạnh như băng.

Xe chạy cũng không nhanh lắm, nhưng không hề có ý dừng lại.

Tinh Nhan cong môi, kéo mũ thấp xuống, khóe mắt đầy khiêu khích.

Cô duỗi đôi chân dài, đột nhiên bước xuống đường.

Kết...

Tiếng thảng gấp vang lên vô cùng chói tai.

Chiếc xe cách cô một khoảng thì dừng lại.

Người đàn ông lạnh mặt, hơi thở lạnh lùng, ánh mắt như sắp nổi bão, kéo cô lại gần mình, giọng nói như vang lên từ kẽ răng, "Cô không muốn sống nữa ư?"

Cảm giác được tay người đàn ông đang nắm chặt lấy tay cô, trong lòng Tinh Nhan bỗng nhiên cảm thấy thật ê ẩm, khiến cô nuốt lại mấy câu bông đùa đang chực chờ ở khóe môi.

Cô tỏ vẻ bình tĩnh, nhẹ giọng nói, "Không sao, anh lái không nhanh mà, em đã tính hết rồi."

"Thật đấy." Cô cam đoan.

"Em còn chưa ở bên anh thì làm sao chết được?"

Thấy nụ cười thấp thoáng trên gương mặt cô, anh chậm rãi bình tĩnh lại.

Lúc bầu không khí giữa hai người đang tốt đẹp bỗng nhiên xuất hiện một người giúp việc đuổi theo phía sau.

"Mợ hai!"

Người đàn ông rút tay lại, đôi môi mím chặt, gương mặt góc cạnh trở lại vẻ lạnh lùng ban đầu.

Anh không nói gì, xoay người rời đi.

Công chúa nhỏ xoay người nhìn theo, sờ sờ khóe môi.

--- có phải cô sắp xếp kết cục của Thịnh gia quá nhẹ?

...

Thừa lúc xe còn chưa khởi động, công chúa nhỏ chạy đến mở cửa ghế phụ ngồi vào.

"Xuống xe."

Tinh Nhan nhìn anh, ánh mắt lấp lánh, "Em muốn ở bên anh..."

Dường như cô không hề nhận ra lời nói của mình mờ ám thế nào.

Anh dừng tay lại, mím mím môi.

Người trong kính chiếu hậu bắt đầu đuổi theo, vẻ mặt vô cùng gấp gáp.

Thịnh Ngự không nói gì, nhìn chiếc xe đằng sau ngày càng gần, gương mặt lạnh lùng như tượng, không thấy rõ cảm xúc trong mắt anh.

Nhưng lúc khoảng cách giữa hai xe không còn xa, anh đột nhiên giẫm chân ga.

Tinh Nhan bật cười.

Trong biệt thự, bà Thịnh tức giận ném vỡ một cái chén.

Dáng vẻ tức đến nghẹn, không phải thua vì ra chiêu, mà là dù có bày mưu tính kế thế nào cũng chỉ nghẹn trong lòng, không có cơ hội ra

chiêu.

...

Nhà họ Thịnh cách nhà họ Quý không xa, xe Thịnh Ngự chạy không lâu đã tới.

Tinh Nhan ló đầu ra để nhận diện khuôn mặt, Thịnh Ngự không nói gì, im lặng chạy xe đến trước cổng biệt thự.

Cô xuống xe, dường như mang luôn cả sự ấm áp trong xe đi, anh hạ tầm mắt.

Người vừa đi lại quay lại gõ cửa xe.

"Đưa túi xách cho em."

Túi xách màu hồng lẳng lẳng nằm trên ghế phụ.

Anh nhìn chăm chú gương mặt phấn khởi của cô, không nói gì bảo cô chạy đến lấy, anh yên lặng nhìn sang chỗ khác, yên lặng bước xuống xe, đi sang ghế phụ lấy túi xách ra.

Xoay người.

Thấy cô đột nhiên che mũi mình lại, "Đau quá!"

Anh lùi về sau, mím môi, cánh tay tự nhiên giơ lên đến giữa chừng lại ngừng lại.

"Cũng không thềm xoa giúp người ta nữa..." Tinh Nhan nhỏ giọng oán giận.

Anh quay mặt sang một bên vế nên một góc nghiêng quyến rũ, cảm dục.

Cô như đang giận hờn, ngón tay di chuyển đến ngực anh, lỗ tai nhẹ nhàng áp lên, "Vậy để em nghe thử xem lòng anh cứng thế nào..."

Thịnh Ngự cúi đầu, gương mặt cô đang áp lên ngực anh, cách trái tim của anh gần đến thế, nhịp tim anh bắt đầu rối loạn.

"Quý Tinh Nhan." Anh trầm giọng, lùi về sau nhìn cô chăm chăm.

"Tôi không phải là Thịnh Lê."

Anh không phải là Thịnh Lê, anh là Thịnh Ngự.

"Em biết chứ." Dĩ nhiên cô biết anh không phải là Thịnh Lê.

Ánh mắt Tinh Nhan chăm chú nhìn anh, đột nhiên khóe môi cong lên, cô tiến lên từng bước, mũi chân đụng mũi chân của anh.

"Làm sao bây giờ, anh cả, người em thích chính là anh đó!"

Đáy mắt cô như có lốc xoáy, có thể hút linh hồn người khác, người đàn ông dời mắt, "Đừng trêu..."

"Suyt!" Tinh Nhan đưa tay lên đặt lên môi anh, ánh mắt sáng lấp lánh.

Cô kéo tay anh đặt lên ngực mình, "Anh nghe thử đi."

Trái tim dưới tay anh đang đập thành thịch, cô khế cười, thấp giọng nói.

"Có nghe thấy tiếng lòng của em không?"

Chương 22

Chiếc Maybach màu đen dần rời khỏi.

Tinh Nhan cúi đầu rồi bật cười.

Đàn ông tai đỏ dễ thương nhất.

"Công chúa của ba sao còn chưa chịu vào!"

Tinh Nhan quay đầu, nhìn cánh cửa đang mở ra.

Một người đàn ông trung niên mập mập bước ra, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng, nhìn thấy cô thì bật cười trêu chọc.

Bên kia vừa mới báo công chúa nhỏ sắp về nhà, ông chờ rất lâu mà không thấy con gái của ông vào nhà, chờ không được nữa nên mới ra ngoài chờ.

Nguyên chủ tuy được nuông chiều, nhưng rất yêu thương ba mẹ mình, nếu có thể, cô luôn hy vọng ba mẹ sẽ mãi vui vẻ như thế.

Tinh Nhan bỗng chốc cười rộ lên, hất hất cằm ra vẻ như cô công chúa được cưng chiều, "Đang nhìn con rể của ba đó!"

Ông Quý dừng bước, gương mặt tròn tròn đột nhiên hiện lên vẻ lạnh lùng, ông bước đến ôm lấy vai cô đi vào nhà.

"A Lê hả? Vậy cũng không được đứng bên ngoài, trời nóng thế này mà."

Mấy ngày trước Thịnh Lê đến từ hôn, ông cảm thấy không thích hợp, từ hôn mà không có nguyên nhân gì.

Chỉ có Nhan Nhan không chịu tin thôi.

Ông nói sang chuyện khác.

"Nhanh nhanh, mẹ con nấu canh bồ câu mà ba con mình thích nhất đó, chỉ chờ con thôi!"

Tưởng nhà họ Quý ông hiền à!

"Không phải đâu!" Tinh Nhan bị ông dẫn vào nhà, cười hì hì, cô giơ ngón tay lên lắc lắc, "Con rể của ba tên là Thịnh Ngự!"

Ba Quý lão đảo chân tay.

Ông biết Thịnh Ngự...là anh của Thịnh Lê mà...

"Nhan Nhan!" Ông nghĩ nghĩ, "Con có lộn tên không?"

Tuy ông không muốn gả con gái cho Thịnh Lê nhưng...Thịnh Ngự thì cũng nực cười quá đi.

Tinh Nhan chưa kịp nói, người phụ nữ đứng trước bàn cơm mở miệng, "Hai cha con ông đang nói gì thế? Lại ăn cơm đi ~"

Bà vừa mở miệng, ba Quý liền ngừng lại, xoa tay liên tục, "Lát nữa nói, lát nữa nói, ăn cơm trước đã!"

Mẹ Quý trông rất dịu dàng, Tinh Nhan rất thích những người điềm đạm như thế.

Giống như đã từng có người dịu dàng, cứng chiều cô như thế.

...

Trên bàn cơm, một nhà ba người vừa nói vừa cười, không hề có khuôn phép, vô cùng tự nhiên, vô cùng ấm áp.

"Này, Nhan Nhan, Nhan Nhan!" Ba Quý nhìn chén canh bồ câu trên bàn, nháy mắt ra điều kiện với cô.

Tinh Nhan thờ ơ, tự nhiên múc thêm một chén nữa, nhìn mẹ Quý nịnh nọt, "Ngon quá mẹ ơi! Tay nghề của mẹ quá đỉnh!"

Ăn xong cô sờ sờ bụng nhìn ba Quý, giờ đây chân mày ông đã nhíu cao ba tấc, Tinh Nhan cười tủm tỉm gặt đầu, lại múc thêm một chén canh nữa.

Lúc này ở nhà họ Thịnh cô không ăn được gì nên bây giờ hơi đói.

Ba Quý đau lòng sờ túi tiền của mình.

Ánh mắt con gái ông đúng là quá cao, quỹ đen khó giấu lắm đấy.

Mẹ Quý buồn cười vỗ vỗ tay ông, "Hai cha con mấy người đừng có lén lén lút lút nữa, ông béo lắm rồi, không được ăn nữa."

Ông Quý không vui, "Tôi đẹp trai thế này mà béo à! Hơn nữa canh bồ câu không ăn hết bỏ thì phí lắm! Mấy bữa trước không phải bà con khen tôi đẹp trai hay sao!"

Bụng ông không hề béo, chỉ có gương mặt hơi tròn mà thôi...

Trên bàn cơm nhà bọn họ, không phải là lần đầu tiên xuất hiện cảnh tượng này.

Mẹ Quý nấu ăn rất ngon, ba Quý cuồng canh bò câu đã 30 năm rồi, nhưng canh bò câu chứa nhiều chất dinh dưỡng, dù mẹ Quý đã cố kiểm soát, vài ngày mới làm một lần, nhưng sau khi kết hôn, gương mặt đẹp trai ngời ngời của ba Quý cũng dần dần béo lên.

Sau khi ông béo, mẹ Quý bắt đầu kiểm soát sức ăn của ông, sợ ông ăn vụng, bình thường mỗi lần ăn cơm, bà sẽ đổ canh bò câu mà Tinh Nhan ăn không hết đi, khiến ông tức giận đến mức đập bàn.

Sau đó, ba Quý và Tinh Nhan ký "hợp đồng" với nhau, ví dụ như, sau khi Tinh Nhan no rồi thì múc thêm một chén nữa để đó.

Tinh Nhan không nói gì, chỉ nhìn ba Quý vì một chén canh bò câu mà ngụy biện cho bản thân.

Khóe môi nở nụ cười, làm sao đây, bỗng nhiên cô cũng muốn...nuôi Thịnh Ngự béo mập thế này...

...

Cuối cùng, ba Quý vẫn phải trơ mắt nhìn chén canh đổ vào thùng rác, ông chú đau thương ôm ngực ngã xuống sofa.

Đau lòng quá đi.

Mẹ Quý bưng trái cây tráng miệng đến, buồn cười nhìn ông, rồi lại nhìn Nhan Nhan, bà ngồi xuống hỏi cô, "Sao rồi? Đã tìm được đáp án chưa?"

Ba mẹ Quý cũng biết chuyện hôm nay Tinh Nhan đi tìm câu trả lời.

"Đương nhiên là rồi."

Tinh Nhan vô cùng chắc chắn, "Con sẽ từ hôn!"

Cô mất hứng bĩu môi, "Hôm nay con phát hiện Thịnh Lê và cô trợ lý kia ở cùng nhau, hèn gì anh ta muốn từ hôn với con, đồ không có mắt nhìn! Là con không thèm anh ta mới đúng!"

"Từ! từ! từ! Từ hôn là đúng!" Cô còn chưa nói xong, ba Quý đã bùng nổ, đập bàn một phát, phẫn nộ nói, "Con gái ba tốt như thế! Thằng đó không có mắt! Cái gì..."

Mẹ Quý nhíu mày, kéo ông ngồi xuống, nhìn Tinh Nhan, nhẹ nhàng nói, "Nhan Nhan, con chắc chứ?"

Nghe Tinh Nhan nói thế, bà cũng không thích Thịnh Lê, nhưng bà sợ con gái mình sẽ hối hận, dù gì mấy ngày trước nó còn la hét không phải Thịnh Lê không lấy.

...Giờ thì quá đột ngột.

Tinh Nhan nở nụ cười, "Đương nhiên rồi.:"

Cô hất cằm, kiêu ngạo nói, "Quan trọng là, con đã tìm được một người còn tốt hơn anh ta nhiều!"

Không chờ ba mẹ Quý phản ứng, Tinh Nhan nói tiếp, "Con nói cho ba mẹ nghe, lần này là nhờ anh ấy cứu con, lúc dưới nước ngầu lăm luôn!"

Ngầu quá trời ngầu! Nếu cô không bất tỉnh, chắc chắn cô sẽ xé nát quần áo của anh!

Nhìn dáng vẻ tự hào của con gái nhà mình, ba mẹ Quý bỗng nhiên cảm thấy...

Lần trước, sau khi rơi xuống nước được Thịnh Lê cứu, lần này lại được người khác cứu liền thích người ta...cái logic này...có bệnh không cơ chứ...

Chết tiệt!

"Đợi xíu." Mẹ Quý đỡ trán, bỗng nhiên hỏi cô, "Chuyện rơi xuống nước lần này là sao hả?"

"Cực cứng của ba không sao chứ!" Ba Quý hoảng hốt hỏi.

Hai người bọn họ đều biết, lần trước sau khi mém chết đuối, cô mắc chứng sợ nước, mỗi lần nhìn thấy ao hồ sẽ tự động tránh xa, vì thế bể bơi sau nhà bọn họ đã bị lấp lại.

Nói đến đây, Tinh Nhan hừ một tiếng.

Nữ vương và công chúa có một điểm rất giống nhau, chính là không chịu oan uất, nhưng khác nhau ở chỗ, nữ vương sẽ tự mình trả thù, khiến kẻ đó phải quỳ xuống xin tha, mà công chúa sẽ lựa chọn tố cáo với người khác, vì luôn luôn có người cứng chiều cô.

"Liễu Nguyệt Nguyệt và Thịnh Lê!" Công chúa nhỏ chu miệng lên, buồn bực méc ba mẹ.

"Cái cô Liễu Nguyệt Nguyệt kia! Lúc ở trên tàu, con đã bảo mình sợ nước không muốn bơi, nói mấy lần mà cô ta vẫn kéo con xuống!"

Tinh Nhan vô ý nói, "Cô...cô ta có ý đồ giết người bất thành!"

Cô nói tiếp.

"Còn Thịnh Lê nữa, lúc con đẩy dựa hai người bọn con đều rơi xuống, rõ ràng Liễu Nguyệt Nguyệt biết bơi, Thịnh Lê biết con sợ nước không bơi được, vậy mà lúc con chìm xuống lại thấy anh ta lo lắng bơi đến cứu cô ta ôm lên thuyền..."

"Nếu không có Thịnh Ngự tới cứu thì hôm nay con không được gặp lại ba mẹ rồi!"

Sau khi nghe xong, ba mẹ Quý tức đến run người.

Giỏi, giỏi lắm Liễu Nguyệt Nguyệt! Giỏi lắm Thịnh Lê!

Bọn họ cứ nghĩ lần này là chuyện ngoài ý muốn, nhưng không ngờ nguyên nhân lại khiến người ta ghê tởm đến thế.

Khoan nói tới Thịnh Lê là chồng sắp cưới của Tinh Nhan biết con bé sợ nước mà không cứu lại đi cứu người khác, còn cô gái Liễu Nguyệt Nguyệt kia, Tinh Nhan đã nói con bé sợ nước mà còn lôi kéo nó thì có âm mưu gì?

Giết người bất thành...Tinh Nhan nói rất đúng.

Tinh Nhan đi qua vỗ vỗ ngực hai người, "Đừng giận! Đừng giận, con không sao rồi!"

Ba mẹ Quý nghe thế mới dần dần bình tĩnh lại.

Ánh mắt ba Quý hiện lên sự tức giận, vỗ vỗ tay cô, "Ngoan, Nhan Nhan đừng lo nhé."

"Ba nhất định sẽ khiến bọn họ trả giá."

Nghe ba nói thế, công chúa nhỏ liền an tâm, tò mò hỏi, "Ba định làm gì?"

"Phạm pháp thì phải chấp nhận hình phạt." Không muốn để công chúa nhà mình lo lắng, ba Quý chuyển đề tài, sắc mặt dịu xuống, "Nhan Nhan nói người cứu con là Thịnh Ngự đúng không?"

"Đúng vậy." Ánh mắt Tinh Nhan hiện lên ý cười, dáng vẻ muốn khoe khoang người yêu, "Con nói ba biết, anh ấy đẹp trai phát ngất! Dù hơi lạnh lùng, nhưng tốt với con lắm, mới nãy còn đưa con về nhà đó..."

Ba Quý không được vui.

Tuy ông biết ơn vì anh đã cứu con gái ông, nhưng con gái cưng nhà mình lại cứ kể người đàn ông khác trước mặt mình, có ông ba nào dễ chịu chứ.

Trước đây chưa bao giờ kể về ông như thế cả...

Bà Quý đỡ trán, nghi ngờ tính chân thật trong câu chuyện của con gái mình.

Không bàn tới con gái mình mỏng manh yếu ớt, với cái nhìn đầy say mê của con nhóc, cứ luôn miệng khen Thịnh Ngự tốt ra sao, đối xử với nó thế nào...

Ba Quý ghen tuông hỏi, "Vậy có muốn ba đính hôn cho hai đứa không?"

Tuy ba già chưa xót, nhưng luôn đáp ứng nguyện vọng của con gái

cứng, hoàn toàn coi thường hôn ước với Thịnh Lê.

Mà ông...muốn mua thêm mấy cây chổi cứng cáp một xíu.

"Con không thèm!" Tinh Nhan lắc đầu, kiêu ngạo nói, "Con muốn để anh ấy tới nhà mình cầu hôn!"

Mục đích cuối cùng của Thịnh Ngự là phá hủy nhà họ Thịnh, cô đính hôn với nhà họ Thịnh làm gì.

"Được được được." Ba Quý vui vẻ ra mặt, không phải ông không tin con mình, nhưng thân phận hai đứa nó...có lẽ còn lâu người ta mới đến nhà mình.

Thế thì ông có thể giữ con gái ở nhà mình lâu thêm một chút.

Nhìn con gái lên lầu, ý cười trên gương mặt hai vợ chồng biến mất.

Ba Quý lấy điện thoại gọi cho nhà họ Lý, ông đã điều tra, du thuyền Nhan Nhan đi là của nhà họ Lý.

Trên du thuyền chắc chắn có máy ghi hình.

...

Tinh Nhan nhìn người trong gương, cong môi nở nụ cười.

Ai thèm quan tâm chuyện tình của mấy người, ai thèm diễn cảnh tranh giành người yêu, tôi hại cô, cô hại tôi như nguyên tác, cô mới lười cùng họ diễn cảnh tranh giành người yêu.

Muốn hại cô ư? Được thôi.

Chờ ngồi tù đi.

Chương 23

Trông ông Quý ôn hòa, điềm đạm là thế nhưng thật ra là một người làm việc vô cùng mạnh mẽ.

Lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm, nếu tác phong làm việc của ông mà yếu đuối thì bà Quý chắc cũng đã bán của hồi môn như bà Thịnh rồi.

Vừa bảo từ hôn, ngày hôm sau ông lập tức qua nhà họ Thịnh trả lại sính lễ.

Bà Thịnh tức đến nỗi ném vỡ một cái ly.

Khi lấy lại tinh thần, bà nhịn cơn giận xuống, hoang mang vội vàng chạy đến nhà họ Quý.

"Bà sui à, sao sáng nay ông sui lại mang trả sính lễ thế?"

Bà Thịnh cầm sính lễ ngồi xuống sofa, "A Lê đã làm gì khiến Nhan Nhan tức giận ư?"

Ông Quý đã đi làm, thấy bà Quý không nói gì, bà ta không hề ngại ngùng, nói tiếp, "Đừng lo, về nhà tôi sẽ dạy lại nó."

"Thằng nhóc này cũng thật là, hai ngày trước nó còn bảo tôi đối xử tốt với Nhan Nhan một chút, nó không muốn xảy ra chuyện mẹ chồng nàng dâu, thế mà hôm nay lại khiến Nhan Nhan giận dữ."

Nói xong bà ta bật cười, giống như đang nhớ lại tình cảnh lúc ấy.

"A! Nhan Nhan đến đây con! Nhanh nào!"

Bà ta lắc lắc đầu, vừa thấy Nhan Nhan từ trên lầu bước xuống liền tỏ vẻ yêu thương.

"Bà sui, bà nói xem, Nhan Nhan chúng ta tốt như thế, sao lại khiến người khác ghét bỏ được, làm gì có chuyện mẹ chồng nàng dâu...Con trai tôi không phải lo xa quá sao?"

Lúc Tinh Nhan đi xuống nhà thì nghe được mấy lời này, nhịn không được mà like cho cái mặt quá dày của bà Thịnh.

Không nói đến thì thôi, sự nhẫn nhịn của bà Thịnh mà đứng thứ hai thì không ai đứng nhất, lúc trước vợ của ông Thịnh còn sống, bà ta chịu đựng cả mười năm trời không hề xuất đầu lộ diện, đến khi vợ người ta bệnh nặng, bà ta liền xuất hiện mang theo đứa con trai của mình tiến vào nhà họ Thịnh.

Giống như bà ta ngồi trước mặt mẹ Quý lúc này, rõ ràng là tức muốn chết nhưng vẫn phải tỏ vẻ dịu dàng, hiền hậu, hoàn toàn không còn vẻ mặt cứng đờ đầy giận dữ của ngày hôm qua.

Nhưng đây không phải là chỗ công chúa nhỏ lên tiếng.

Vẻ mặt bà Quý đầy lạnh lùng.

Nếu bà không nghe con gái mình nói, nếu tối qua không xem qua đoạn phim mất cả đêm mới tìm được, chỉ nghe bà Thịnh nói thôi e là bà vẫn còn nghĩ Thịnh Lê rất tốt, biết thương yêu Nhan Nhan đấy.

Bà nghĩ rằng con gái mình gả sang đây sẽ rất hạnh phúc, có chồng yêu thương, mẹ chồng thì tâm lý.

Đáng tiếc.

"Đừng nói nữa."

Bà Quý lạnh lùng cắt ngang, bình thường bà là một người phụ nữ dịu dàng, nhưng dịu dàng cỡ nào mà gặp người muốn hãm hại con gái mình thì đều sẽ xù lông lên hết thôi.

"Chuyện này không cần nói nữa, từ hôn thôi, mấy người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng thế, sáng nay báo đã đăng thông báo rồi."

Đối với gia tộc bọn họ, kết hôn không phải là chuyện riêng của hai người, cho nên đăng báo về chuyện từ hôn cũng là lẽ đương nhiên.

Ba Quý đã tính hết rồi, nếu nhà họ Thịnh cản trở, có báo chí đứng ở giữa, dù bọn họ có trở mặt âm ỉ thì cũng không cần sợ, chỉ là trong lúc đó, trong mắt mọi người, tên của Tinh Nhan và Thịnh Lê vẫn sẽ bị cột chặt với nhau.

Ông không muốn để Thịnh Lê còn gắn mác chồng sắp cưới của con gái cưng của mình.

Chi bằng đánh một trận lớn, đưa chuyện lần này lên báo, nguyên nhân ra sao thì mọi người tự biết, càng mơ mơ hồ hồ thì càng hấp dẫn dân mạng tìm hiểu, ông không thềm ra tay.

Ông muốn làm sáng tỏ chuyện này, không tin thì cứ việc điều tra, điều tra ra rồi mà vẫn không chịu tin thì không cần để ý đến mấy người đấy.

Có bằng chứng mà không dùng, không lẽ ngồi chờ người ta kiểm chuyện bôi đen con gái nhà mình rồi mới lấy nó ra để thanh minh, đó

không phải là cách giải quyết, mà là ngu xuẩn.

Cho dù có rửa được nỗi oan thì mấy lời mắng chửi ấy cũng không biến mất.

Ông không hề phủ nhận giới giải trí đôi lúc cần những thủ đoạn thế này, nhưng đây là con gái ông, ông sẽ không buông tha.

Sau khi bà Quý nói xong, bà Thịnh im lặng một lúc, suy nghĩ thế nào cũng không thông, sau đó vẻ mặt lại trở nên ôn hòa, trông có vẻ tiếc nuối.

"Thật sự phải làm đến nước này sao? Lúc trước Nhan Nhan thích A Lê như thế, còn bảo phải sinh hai bé trai, một đứa theo họ Quý, hai bé gái..."

Chưa dứt lời đã khiến mẹ Quý nổi giận.

Đúng, lúc trước thích Thịnh Lê như thế, ngay cả em bé cũng muốn sinh...lúc ấy Thịnh Lê cũng không hề phủ nhận, còn bây giờ thì sao??

Tinh Nhan không định ngồi xuống.

"Mẹ ơi."

Cô hôn mẹ Quý một cái, dập tắt cơn giận của bà, nhỏ nhẹ nói, "Mau chúc phúc cho con đi, con sắp theo đuổi con rể của mẹ này!"

Bà Quý bật cười, gương mặt đang kéo căng bỗng chốc mềm mại hẳn, bất đắc dĩ nhìn cô, "Con đó!"

"Đi đi." Bà chỉnh lại mũ cho cô, "Bảo quản gia đưa con đi."

Công chúa nhỏ nâng cằm lên, không thèm quan tâm về mặt bà Thịnh bên cạnh, xách cái túi màu hồng phấn của mình lên rồi ra khỏi nhà.

Cô vừa rời khỏi, bà Quý bỏ tách trà xuống, "Nếu bà Thịnh không còn chuyện gì nữa thì tôi không tiễn nữa."

...

"Phó tổng, có một cô gái nói muốn gặp anh."

Giọng của cô lễ tân rất dịu dàng, không hề nhận ra vẻ khó xử trong lòng, "Cô ấy nói, cô ấy là...em dâu tương lai cũ của anh."

Quan hệ thật rối rắm...

Là một nhân viên lễ tân chuyên nghiệp, dù trong lòng thầm mắng mình xui xẻo thì trên mặt vẫn phải mỉm cười.

--- đây là công việc hàng ngày của cô.

Người đàn ông căng mặt lại, hạ tầm mắt, "Ừ."

...Ừ là sao? Cho lên hay không cho lên? Cô lễ tân thầm mắng vài câu, giọng nói càng ngọt ngào, "Ý của phó tổng là, để cô ấy lên đó ạ?"

Nếu cô hiểu sai, đến lúc đó anh tùy tiện cho cô một lí do nghỉ việc thì cô biết tìm ai khóc bây giờ.

"...Ừ." Thịnh Ngự trầm giọng, tiếp tục ừ một tiếng.

Mấy người như bọn họ, xem báo buổi sáng là chuyện thường tình, cho nên anh đã biết từ sớm chuyện nhà họ Quý và họ Thịnh hủy bỏ

hôn ước.

Nhân viên lễ tân đáp lại, "Dạ vâng."

Nở một nụ cười tiêu chuẩn, cô bé lễ tân nhìn cô gái trông như một cô công chúa trước mặt, nhẹ nhàng nói.

"Làm phiền cô quá, phó tổng đang chờ cô trên lầu, chúc cô có một ngày vui vẻ."

Tinh Nhan nhẹ nhàng lắc đầu, không cảm thấy cô ấy làm sai.

Dường như nhớ đến điều gì, cô kéo mũ xuống, đôi môi đỏ mọng nở một nụ cười, ngón tay đặt trên môi vuốt ve, giọng điệu mờ ám, "Sẽ."

Nhất định rồi, sẽ vui vẻ mà~

Ngón tay trắng nõn, đôi môi đỏ hồng...

Nhìn theo bóng dáng đang rời đi, nhân viên lễ tân thở phào nhẹ nhõm, má nó, cái gì gọi là phong tình vạn chủng, cuối cùng cô đã gặp được rồi.

Em dâu tương lai cũ...nhà họ Quý và nhà họ Thịnh đã giải trừ hôn ước?

Cho nên...mắt của cậu hai nhà họ Quý bị mù rồi ư??

Nhân viên "Thịnh Thế" bọn cô không ít lần nhìn thấy cô trợ lý bên cạnh Thịnh nhị thiếu, nói thật, dáng vẻ như canh sông mì sợi, chỉ có đôi mắt được coi là đẹp, đã thế còn thường xuyên nhăn mũi, chu miệng, suốt ngày làm nũng giận hờn.

Được rồi, có lẽ là do tình yêu của bạn cô quá sâu đậm.

Mắt nhìn của cậu cả đúng là quá tốt.

...

Tinh Nhan đã khuất bóng không quan tâm cô ấy đang nghĩ gì.

Vừa lên lầu cô liền trực tiếp mở cửa phòng làm việc.

Nháy mắt đã thấy anh.

Người đàn ông đang cầm ly nước với khớp xương rõ ràng, anh đang đứng trước bình nước nóng khuấy khuấy gì đó.

Quần tây đen ôm lấy đôi chân dài mạnh mẽ kia, vai rộng eo thon tạo thành một hình tam giác ngược được bao bọc bởi tây trang, chỉ nhìn bóng anh thôi cũng tràn đầy quyến rũ.

Dường như nhận ra có người đang nhìn, Thịnh Ngự xoay người.

Anh bỗng nhiên ngăn người.

Ánh mắt nóng bỏng chạy dọc trên cơ thể anh, chỉ hận không thể lột sạch quần áo của anh, Thịnh Ngự nắm chặt cái ly trong tay, anh bước đến bên bàn làm việc rồi ngồi xuống.

Cầm anh căng ra, hỏi cô, "Có chuyện gì?"

Tinh Nhan cởi áo khoác, nhìn giá áo bên cạnh, vừa sắp xếp vừa trả lời, "Không có gì."

Cuối cùng cô đặt áo khoác của mình ở phía dưới áo của anh, cô lơ

đăng để tay áo của anh vòng qua thắt lưng nhét vào túi áo cô.

--- nhìn cái mắc áo từ xa trông như hai người, người đàn ông đứng phía sau người phụ nữ, cánh tay ôm lấy thắt lưng cô, như đang ôm cô vào lòng.

Yết hầu Thịnh Ngự di chuyển.

Người đàn ông dờ mắt, bung ly cà phê lên uống một hớp.

Ngữ khí ngắn gọn ẩn chứa sự lạnh lùng, "Nói đi."

Tinh Nhan vờ như không thấy, chậm rãi bước tới, ngồi xuống cạnh anh, nhìn cà phê trên bàn, như cười như không kéo dài giọng, "Anh là đồ keo kiệt."

"Em tới lâu như vậy, chưa uống được miếng nước nào."

Cô không cần anh giúp, môi đỏ cong lên, tự mình tìm được một cái ly trong phòng.

Hai cái ly của cô và anh trông giống nhau như đúc.

Đôi mắt cô sáng bừng, Tinh Nhan chậm rãi xoay cái ly, đến khi hai cái ly cùng một góc độ, cô cúi đầu nở nụ cười.

Người đàn ông tròn mắt nhìn cô chậm rãi in dấu son lên.

Khóe môi bỗng nhiên tê rần.

Cà phê trong tay anh xém tí nữa đổ ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, người đàn ông lấy lại tinh thần, nghiêng mặt

sang chỗ khác.

"Đừng trêu chọc tôi..."

Anh nói.

Rõ ràng kể bên mặc áo còn trống thế mà còn cố ý xếp áo thành kiểu đó.

"Em không có trêu..."

Tinh Nhan cong môi, vừa nói vừa bước đến cạnh cửa, quan sát ổ khóa một hồi rồi lại nghịch một chút.

Tiếng khóa cửa trong căn phòng yên tĩnh càng trở nên vang dội.

"Cạch"

Sóng lưng người đàn ông bỗng thẳng tắp.

Tiếng giày cao gót ngày càng gần, nhịp tim ngày càng nhanh,

Giọng nói nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai anh, "---- là thích."

Chương 24

Giọng nói dịu dàng quanh quẩn bên tai anh, "---- là thích."

Hơi thở nhẹ nhàng như tơ, tiến vào tai xuống tận đáy lòng, có lẽ do thời tiết rất tốt, cũng có thể là do hơi thở quẩn quýt, người đàn ông thấy lòng mình như có cái gì đó rơi xuống.

"Lúc trước em thích Thịnh Lê."

Anh nhìn cô chăm chăm, không thêm phản ứng để mặc môi cô ngày càng đến gần.

Anh chỉ muốn có một câu trả lời.

Tinh Nhan bỗng nhiên bật cười, "Anh ghen hả?"

Người đàn ông nhìn sang chỗ khác, trái tim đang vui vẻ như chìm vào vũng bùn, dần dần chìm xuống.

Có đôi khi, anh mạnh dạn nói ra chuyện lúc trước em đã từng thích anh ta không phải vì để nhận được câu trêu chọc "anh ghen hả?" của em.

--- Anh chỉ muốn, em che môi anh lại, nói thật to, bây giờ người em thích chính là anh.

--- Đúng là người ngoài lạnh trong nóng.

"Đó là trước kia thôi."

Tinh Nhan cúi đầu bật cười, nâng mặt anh lên, chậm rãi dán sát vào theo ý anh.

"Bây giờ người em thích chính là..."

Ánh mắt tối đen nhìn đôi môi đỏ mọng dần dần đến gần, nhịp tim trong lòng ngực bắt đầu tăng tốc.

Trán chạm trán, chóp mũi chạm vào nhau.

Ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt anh, dây dưa mờ ám, chậm rãi ấn môi xuống.

Hơi thở ngọt ngào của cô truyền sang, lưu chuyển qua kẽ răng, hương vị đầy ngọt ngào, dường như anh đã cảm nhận được cảm giác chạm vào nhau như thế nào.

Tựa như một giây nữa thôi sẽ va vào nhau vậy.

Yết hầu của anh di chuyển lên xuống, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Lúc này, cô bỗng nhiên dừng lại.

"Anh có cảm nhận được không?" Cô cười khế.

Hai cánh môi mấp máy, nhẹ nhàng run rẩy, cứ ngỡ sẽ chạm vào nhau nhưng lại cố tình cách ra xa.

Ngón tay cô bỗng chạm vào tai anh, chậm rãi dờn xuống tim anh rồi xoa xoa.

"Hà? Anh cả?" Cô thổi hơi vào tai anh.

Vào giây phút này, trái tim anh bỗng chốc nổ bùng một tiếng, lý trí như hóa thành tro, người đàn ông nhắm mắt lại, túm lấy cô ôm vào lòng, đôi tay nắm chặt lấy eo cô, không thể kiềm chế được, mạnh mẽ hôn cô.

Điên cuồng, kịch liệt.

--- anh đã nói rồi, đừng trêu chọc anh.

Tinh Nhan ngồi vào lòng anh, phía dưới là đôi chân cường tráng của anh, vòng eo bị anh nắm chặt dán vào lòng anh, đôi môi bị cạy mở mặc anh mạnh mẽ đòi lấy.

Khóe mắt cô hiện lên ý cười, Tinh Nhan đưa tay ôm lấy cổ anh, ngẩng cằm lên bắt đầu đoạt lại quyền chủ động.

Người đàn ông dừng lại một chút, rồi lại mạnh mẽ đón lấy.

Dục vọng bị khơi lên, rung động bị đánh thức, mọi ẩn nhẫn thản nhiên bỗng chốc hóa thành ngọn lửa nóng bỏng, như muốn thiêu đốt cả cô.

Hai người hôn càng lúc càng cuồng nhiệt.

Tình cảm bộc phát, Tinh Nhan hơi mạnh tay, nút áo sơ mi rơi xuống sàn nhà, phát ra âm thanh trong trẻo.

Ngón tay dọc theo yết hầu gợi cảm trượt dần xuống.

Móng tay lướt nhẹ trên da.

Hô hấp của anh bỗng chốc nặng nề, yết hầu lên xuống, cánh tay siết

chặt eo cô, áp chế chính mình không được làm ra hành động nào khác.

---- không hạ hỏa được thì chỉ có thể phát tiết bằng cách này.

Đến lúc Tinh Nhan không chịu được nữa, chuyển công thành thủ, không thở nổi nằm trên ngực anh, Thịnh Ngự mới chịu rời khỏi môi cô.

Trán anh tì vào trán cô, thấy cô thở gấp, khóe mắt ửng đỏ, vè mặt anh bình tĩnh, khóe môi đặt lên đôi môi sưng đỏ kia thương tiếc hôn lên.

Ánh mắt tối dần.

Đến khi cô lấy lại được hô hấp, không đợi cô thích ứng, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cổ cô kéo vào lòng, đôi môi ngang ngược cướp lấy môi cô một lần nữa, bắt đầu một trận chiến mới.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Đã sắp đến giờ nghỉ trưa.

Thư ký đứng bên ngoài nhìn đồng hồ, yên lặng bấm like cho phó tổng, nở nụ cười đi đặt hai phần cơm.

Phó tổng giám đốc Thịnh là người cuồng công việc, mỗi lần đến giờ ăn sẽ bảo cô gọi một phần cơm cho anh, khẩu vị cố định là một món.

Tuy cô đoán là trưa nay anh sẽ ra ngoài ăn...nhưng rủi như...hai người bên trong vì mãi ham chơi mà quên giờ thì sao? Đến giờ này

mà hai người vẫn chưa chịu ra nữa...

Cô là thư kí có tâm nên cần phải quan tâm nhiều hơn,

Ở trong phòng.

Tinh Nhan liếm khóe môi sưng đỏ của mình, xuýt xoa một tiếng.

Hơi tiếc nuối chột chột lồng ngực người đàn ông, tiếc quá, không thể ăn anh được.

Lúc này, áo sơ mi của anh đã bị xé phanh nút, hơi nhàu nát, lộ ra một khoảng ngực khiêu gợi, nửa kín nửa hở càng thêm hấp dẫn.

Ánh mắt cô lướt một vòng trên người anh, Tinh Nhan vuốt vuốt môi, nở nụ cười, "Dạy em bơi nhé?"

Bơi lội là một hoạt động thú vị.

Bàn tay đang đặt phía sau lưng cô thoáng chốc dừng lại, "Không phải em sợ nước hay sao?"

Tinh Nhan nhìn đôi mắt đen như mực của anh, cúi đầu nở nụ cười.

"Có anh ở bên, em sẽ không sợ."

Trái tim như muốn nổ tung, anh dời mắt sang chỗ khác, "Ừ."

"Vậy, trong nhà anh có bể bơi không?" Cô hỏi anh, đầu ngón tay di chuyển xuống phía dưới.

Cơ thể anh bỗng cứng đờ.

"...có." Anh nắm chặt tay, bung ly cà phê đã nguội lên uống một hớp.

Bấy giờ Tinh Nhan mới vừa lòng, bật cười, "Em đói rồi, mình đi ăn trưa nhé?"

...

Thang máy "ting" một tiếng mở cửa ra.

Nhân viên lễ tân tò mò nhìn sang, nụ cười đã luyện tập biết bao nhiêu lần xem chút nữa không thể giữ được, trong lòng chỉ muốn chửi thề.

Lúc này đang là giờ ăn trưa cho nên mọi người đều ra ngoài ăn cơm hết rồi.

Chỉ có nhân viên lễ tân bọn cô hơi đặc biệt, phải có mặt suốt giờ làm, bình thường bọn cô sẽ luân phiên thay ca cho nhau để ăn cơm. Cho nên cô vẫn còn đang trực dưới sảnh chưa đi.

Người đẹp và phó tổng Thịnh cùng nhau rời đi, cô đã đoán trước nên thấy bọn họ nắm tay cũng không thấy bất ngờ.

Nhưng mà...phắc phắc phắc!

Phó tổng từ đó đến giờ luôn mang hình tượng nghiêm chỉnh, cấm dục, nút áo được cài đến cổ...mà bây giờ cổ áo phanh ra cứ như bị người nào đó xé rách.

Cô bé lễ tân nuốt nước miếng, ánh mắt sửng sờ.

Giỏi...quá giỏi!

...

Hai người đến Như Ngọc Các ăn cơm.

Như Ngọc Cát là một nhà hàng nổi tiếng lâu đời, hai người họ không hẹn trước nhưng vừa lúc có một phòng trống, nghe nói có lúc không tìm được một bàn trống.

Tinh Nhan không thèm để ý, kéo anh đến lầu hai tìm chỗ ngồi xuống.

Cô thuận tay giữ chặt người đàn ông đang định đi qua ngòi xuống ghế đối diện, "Ngồi cạnh em này."

Bây giờ không có người ngoài, cô muốn ở cùng anh một lát.

Thịnh Ngự im lặng ngồi xuống.

"Xin lỗi em." Anh xin lỗi cô.

Biết rằng đồ ăn ở đây rất ngon, nhưng anh vẫn nghĩ rằng cô xứng đáng được ăn món tốt nhất.

Tinh Nhan nhìn anh liền hiểu anh đang nghĩ gì.

Cô không nói mấy câu như là, không sao hết chỉ cần có anh bên cạnh, Tinh Nhan cúi đầu nở nụ cười, "VẬY ANH NỢ EM ĐẤY NHÉ."

"Còn nợ người..."

Ánh mắt cô lướt trên người anh, hất cằm, giọng nói hùng hồn, "Anh là của em, không được để người khác chạm vào, biết không?"

Cô nheo mắt lại, nhịp tim anh bỗng chốc tăng vọt, thật lâu sau mới

chậm rãi gật đầu.

Tinh Nhan hài lòng, thương cho anh một cái hôn.

Thịh Ngự ngẩng người, ánh mắt thấp thoáng một luồng ánh sáng dịu dịu.

Anh lẳng lẳng đưa menu cho cô, lấy cái ly rót cho cô một ly nước.

Lúc định đưa cho cô, anh nhớ đến cái gì, sờ sờ cái ly.

--- cô thích nước ấm.

Anh lập tức lấy thêm một cái ly, rót nước sang ly này, rồi lại rót trở về, động tác cứ lặp đi lặp lại như thế.

Đường nét cứng rắn lượn lờ trong màn sương càng trở nên dịu dàng.

Khóe môi Tinh Nhan không che giấu nở nụ cười, ngọt ngào nói, "Anh làm gì thế?"

Thịh Ngự sờ sờ độ ấm của cái ly rồi mới đưa cho cô. Anh hồ hững nói, "Không phải em thích uống nước ấm sao?"

Dĩ nhiên anh không hề biết mình vừa làm gì.

Tinh Nhan đột nhiên nói, "Em biết tại sao mình luôn gặp xui xẻo rồi."

Người đàn ông nhú mày, đôi môi mím chặt.

Hiển nhiên anh không vui khi nghe cô nói thế.

Cô nép sát vào người anh, nghiêng đầu hôn lên má anh.

"Chắc là vì..." cô nhẹ nhàng cười, "Vận may của em được gom lại để gặp được anh."

Khóe môi người đàn ông mềm mại hẳn, giọng nói dịu dàng từng chút một truyền vào lòng anh, đem đến một cảm giác tê dại.

Bữa cơm trôi qua vô cùng ngọt ngào.

Sau khi ăn cơm xong, Tinh Nhan không quay về công ty với Thịnh Ngự.

Cuộc sống không phải chỉ có mỗi tình yêu, sáng nay năng suất làm việc của anh đã xuống số âm rồi, chiều nay cô mà đến nữa chắc tối nay anh sẽ không thể ngủ rồi.

Thịnh Ngự lái xe đưa cô về nhà.

Maybach dừng lại một lúc lâu, người đàn ông vẫn cứ nhìn về phía trước nhưng không hề có ý đưa túi xách cho cô.

Tinh Nhan nhìn anh bỗng nở nụ cười.

Cô ngoắc ngoắc tay, "Lại đây."

Chờ đến khi anh tiến lại gần, cô ôm lấy cổ anh hôn một cái.

Một khi hai đôi môi đã chạm vào nhau, làm sao mà dễ dàng tách ra được.

Rất lâu sau, Tinh Nhan với đôi môi sưng đỏ tựa vào vai anh, tiến đến nói bên tai anh vài câu.

Cô nói xong rồi mỉm cười hôn má anh, "Bye ~"

...Anh ngơ ngác một lúc, mặt đỏ tai hồng kéo cửa xe.

--- Cô nói, "Lần đầu gặp anh, em đã biết môi anh rất mềm."

...

Sau khi về nhà.

"Cậu chủ? Có cần tôi chuẩn bị đồ tắm không?"

Quản gia nhìn anh đứng ở bể bơi từ nãy đến giờ, ngón tay cứ vuốt ve đôi môi, dường như đang suy nghĩ, ông hỏi.

"Không cần đâu." Thịnh Ngự lấy lại tinh thần, lãnh đạm nói, sau đó rời đi.

Đi được hai bước anh dừng lại.

Bóng lưng thẳng tắp, vẻ mặt anh không hề thay đổi, "Mấy bữa nữa kêu người đến xây một bể bơi trong nhà nhé."

Tác giả có lời muốn nói: a a a a a a! Chột dạ.jpg.

Chương 25

"Nhan Nhan, con lại phá hoa nữa rồi?"

Mẹ Quý từ trên lầu đi xuống, thấy con gái mình lại đang tàn phá mấy chậu hoa trong nhà, bất đắc dĩ mở miệng.

Điểm này Tinh Nhan giống bà, mẹ Quý rất thích trồng hoa, sau khi kết hôn được ông Quý thương yêu, xây cho bà một ngôi nhà kính để trồng hoa.

"Sao mẹ lại bảo con phá?" Công chúa nhỏ than thở, cô thấy đẹp mà!

Mẹ Quý lắc đầu, mỉm cười đầy cứng chiều.

Không phải Tinh Nhan nghịch ngợm khiến hoa không ra hình dạng gì, ngược lại, mắt nhìn của con bà rất tốt.

Cô thích màu hồng, nên mỗi khi cô chọn được một chậu hoa nào thì sẽ biến nó thành màu hồng, ví dụ như, tìm thuốc nhuộm lá cây.

Kết quả, nhìn kỹ thì rất đẹp, nhưng nếu chỉ nhìn thoáng qua chỉ thấy lờ mờ một màu hồng đậm hồng nhạt.

...

"Chiều nay mẹ định đi xem ca nhạc, con muốn đi với mẹ không?"

Mẹ Quý ngồi xuống cạnh cô.

Con gái bà nhuộm lá cây rất quen tay, nếu không để ý đến con nhóc, hôm nay thế nào nó cũng biến cái vườn hoa này thành màu hồng hết cho xem.

Vào đây mà không bị dọa mới lạ đấy.

"Con không đi đâu." Tinh Nhan tiếp tục nhuộm lá cây, "Mẹ chắc chắn sẽ đi với ba, con không muốn làm bóng đèn của hai người đâu."

Trong trí nhớ của Tinh Nhan, mẹ Quý có rất nhiều sở thích, chăm sóc hoa cỏ, thích đi xem ca nhạc, thường lãm tranh ảnh...v.v ba Quý cũng chiều theo ý bà, tuần nào cũng đi xem ca nhạc cùng bà.

Nhìn kỹ một chút tự nhiên cô lại thấy màu hồng phấn đẹp hẳn.

Hay là...mua cho Thịnh Ngự một bộ đồ màu hồng nhỉ?

Mẹ Quý bắt đắc dĩ, "Sao con lại là bóng đèn chứ?"

Tinh Nhan quay đầu nhìn bà, không muốn nói với bà về chuyện này, đẩy tay bà, "Được rồi, được rồi, mẹ đi chơi vui nhé."

Cô nói tiếp, "Yên tâm đi, con sẽ kiểm soát tốc độ bản thân mà."

Thật ra Tinh Nhan đã từng làm giống thế này, nhà kính trồng hoa của mẹ Quý đều do một tay bà chăm sóc, nho nhỏ không lớn, là việc làm lúc xế chiều mà thôi.

Cả vườn hoa màu hồng phấn đúng là chuyện người bình thường khó mà chấp nhận.

Đối với Tinh Nhan, mẹ Quý có bức thế nào thì qua một tuần hoa cỏ sẽ quay lại màu sắc vốn có, chỉ đành cười trừ, chốc nữa quay lại

nhìn kỹ lần nữa.

Về phần ba Quý, con gái nhà mình có sở thích như thế thì phải duy trì, lúc trước ông cũng xây cho cô một cái nhà kính, nhưng Tinh Nhan vừa ra tay liền nhuộm cả vườn hoa thành màu hồng phấn, về sau mỗi lần Tinh Nhan mà ngửa tay thì mẹ Quý lại bị tổn thất.

Thật đau lòng.

Đến chiều Tinh Nhan vẫn chưa nhuộm xong vườn hoa.

Sau khi mẹ Quý rời khỏi thì có người gọi điện cho cô.

"...Nhan Nhan." Giọng anh nhàn nhạt.

Tinh Nhan bỏ đồ trong tay xuống, nhẹ nhàng mỉm cười, "My man?"

--- người đàn ông của em.

Người đàn ông ngồi trong xe lướt nước miếng, chỉ muốn phát ra một âm tiết đơn giản thôi mà cũng thấy khó khăn.

Ánh mắt anh tối lại, đưa tay kéo kéo cổ áo, "Ừ."

Là người đàn ông của em.

"Nhớ em à." Cô khẳng định.

Anh ngồi trong xe, vẻ mặt khó nhận ra cảm xúc, "...nhớ."

Rất rất nhớ.

Có lúc, rất khó để nhận được câu trả lời từ người ngoài lạnh trong

nóng.

Tinh Nhan dừng lại, đôi mắt tràn đầy dịu dàng, "Để em đi tìm anh."

Nhận được câu trả lời, người đàn ông nhìn cảnh sắc bên ngoài, lặng im một lúc rồi nói, "Anh ở gần đó, để anh đón em."

"Anh đến nhà họ Thịnh hả?"

Là đến chứ không phải về. Nhà họ Thịnh ở gần đây.

Trước mặt Thịnh Ngự, Tinh Nhan chưa bao giờ che dấu sự chán ghét nhà họ Thịnh của mình.

"...Ừ."

Người đàn ông nhớ đến chỗ vừa mới đi ngang qua, bình tĩnh gật đầu.

...

Nhà họ Thịnh cách nhà họ Quý khá gần, Tinh Nhan mang giày vào rồi ra khỏi nhà.

Vừa ra liền thấy có một chiếc xe đậu gần đó và người đàn ông chân dài đang đứng trước xe.

Tinh Nhan chớp chớp mắt, tặng anh một nụ hôn.

"Nụ hôn gặp mặt."

Người đàn ông không nói gì, cánh tay đặt treo eo cô siết càng chặt, anh cúi đầu xuống.

Hai người thân mật một lát, Tinh Nhan mới từ từ rời khỏi người anh.

Lúc chuẩn bị lên xe, cô bỗng nhiên phát hiện một điều.

--- lá cây lác đác rơi trên mui xe của anh.

Thời tiết hôm nay rất nóng, lúc ra ngoài phải đề phòng nắng nóng, thật ra đã bước vào thu, nếu chú ý sẽ phát hiện một vài loại cây đã bắt đầu có lá vàng.

Trùng hợp là, bên cạnh chỗ anh đậu xe có một cái cây như thế.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, ngồi vào ghế phụ rồi bật cười.

Tiếng cười trong trẻo mềm mại vang lên trong xe.

--- chắc chắn là anh đã đến từ sớm, nhưng muốn chờ cô đi tìm anh trước.

Thị Nụ nhìn cô, không hiểu cô đang cười gì, chậm rãi khởi động xe, chân dài đặt lên chân ga.

"Em muốn đi đâu?" Anh hỏi.

"Đi dạo phố đi." Tinh Nhan nghĩ nghĩ, từ lúc cô đến đây chưa đi dạo phố lần nào.

Vừa hay, cô nhìn anh, mua một bộ vest màu hồng cho anh, thực hiện ý tưởng vừa nảy ra khi nãy.

Chắc chắn sẽ rất đẹp.

...

Ting ting ting ting

Tiếng chuông gió trong trẻo vang lên.

Một đôi nam nữ đi đến.

Bọn họ không hề nắm tay, nhưng ai cũng nhận thấy sự mờ ám giữa hai người.

Trong tay người đàn ông cầm túi xách của cô gái, tay con lại xách vài túi đựng quần áo vừa mua được, điều này khiến nét sắc bén trên người anh trở nên mềm mại hơn.

Nhân viên cửa hàng giật mình, nháy mắt lấy lại tinh thần.

"Chào mừng quý khách ~"

Bọn cô đã được huấn luyện, đương nhiên nhận ra nhãn hiệu của túi hàng trên tay của anh.

Đây là một trung tâm thương mại lớn, mấy nhãn hiệu nổi tiếng đều có cửa hàng ở đây, nhãn hiệu này ở bên cạnh cửa hàng bọn cô, đoán chừng bọn họ vừa đi dạo ngang qua đó.

Nhân viên có mắt nhìn nhất cửa hàng nở một nụ cười tiêu chuẩn với...người phụ nữ tràn đầy khí thế kia.

--- tuy cửa hàng bọn cô kinh doanh trang phục nam.

"Có áo vest nam màu hồng không?" Tinh Nhan quay đầu chỉ chỉ Thịnh Ngự, "Size của anh ấy."

Áo vest màu hồng không phải khó tìm, chỉ là hơi kén chọn, đa số chỉ hợp với mấy anh chàng đẹp như hoa thôi.

Nói thật, Thịnh Ngự có dáng người rất đẹp.

Nhân viên cửa hàng lịch sự quan sát Thịnh Ngự, đôi mắt sáng bừng, "Có ạ!"

Trong cửa hàng bọn cô có một cái áo như Tinh Nhan yêu cầu, là một thiết kế kinh điển.

Rất ít người mua.

Tinh Nhan đồng ý bảo nhân viên lấy ra.

"Chị thấy mẫu này thế nào ạ?" Nhân viên bán hàng cẩn thận lấy mẫu vest màu hồng ra, "Đây là mẫu thiết kế kinh điển của nhà thiết kế hàng đầu của công ty chúng em, rất ít người hợp với nó."

Cô ấy còn nói. "Mẫu này có vẻ hợp với anh nhà chị, trong cửa hàng có phòng thử đồ, anh đây có thể thử xem sao."

Anh nhà chị...

Ánh mắt Thịnh Ngự dịu dàng hẳn.

Nhưng Tinh Nhan lại lắc đầu, tự ý ra quyết định.

"Không thử." Cô nhíu mày, hất cằm.

"---- người đàn ông của tôi chỉ được mặc cho tôi xem thôi."

Khoang nhắc đến vẻ ngoài của Thịnh Ngự, chỉ cần anh mặc màu hồng phấn thôi chắc chắn sẽ rất đẹp, cô không muốn người khác nhìn thấy, chỉ muốn giấu anh đi.

Dù không hợp thì sao, chỉ là một bộ đồ mà thôi.

Vẻ mặt người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh vô cùng bình tĩnh, anh không nói gì nhưng có thể nhìn thấy khóe miệng anh đang mỉm cười.

"...Ừ."

Chỉ mặc cho em xem thôi.

"..."

"Em giúp chị gói lại nhé."

Vẻ mặt nhân viên bán hàng không biết phải làm sao, đành nói.

...

Cuối cùng đã tìm được bộ vest màu hồng phấn, nên Tinh Nhan không muốn đi dạo phố nữa.

Cô nắm chặt tay anh, "Chiều nay anh có việc gì không?"

Tinh Nhan len lén vẽ loạn vào tay anh.

Lòng bàn tay hơi ngứa, người đàn ông bình tĩnh nắm chặt tay lại, "Không có."

"Vậy dạy em bơi nhé?" Đôi mắt cô lấp lánh.

---- tối nay ông bà Quý định đi xem ca nhạc, có lẽ về nhà còn chẳng thèm nhìn cô ấy chứ.

Người đàn ông mím môi, anh hơi bóp tay, giọng nói hờ hững, vẻ mặt lại nghiêm chỉnh.

"...Được."

Quản gia ở nhà cũng rất nhanh nhẹn, bể bơi đã được bơm đầy nước.

Tinh Nhan khẽ bật cười.

Nhưng lúc hai người định rời khỏi trung tâm thương mại thì Tinh Nhan bỗng nhiên dừng lại.

Cửa hàng áo tắm.

Nhà cô có áo tắm, nhưng lúc này ai muốn quay về lấy chứ.

Cô cười khẽ nói với anh, "Vào chọn cho em một bộ nhé?"

...

Tinh Nhan chọn một bộ áo tắm cổ chữ V, áo rời quần, cô cầm đến hỏi anh, "Anh thấy sao?"

Màu đen làm tôn lên làn da trắng nõn của cô, anh hạ tầm mắt, cảm thấy rất mềm mại...

Anh vội vàng dời mắt, gật gật đầu.

Lúc thanh toán, Thịnh Ngự bỗng nhiên thấy cái gì đó, ánh mắt trầm xuống.

Tinh Nhan kéo anh đi, bước chân người đàn ông vô cùng chậm chạp.

Tinh Nhan nhìn anh, "Nhà anh không có đồ tắm hả?"

Nếu không sao lại không chịu đi ra chứ.

Cô thuận miệng hỏi, nhưng nhà có bể bơi thì phải có áo tắm chứ.

Anh mím môi đáp, "Không có."

Tinh Nhan buồn cười, "Vậy mình đi mua vậy."

"Được." Anh bình tĩnh đáp.

Cô cầm một bộ trên kệ hỏi anh, "Thế nào?"

Người đàn ông nhìn cô rồi gật đầu, "Được."

Tinh Nhan nói với nhân viên bán hàng, "Gói cái này lại giúp tôi."

Nói xong, cô như cười như không nhìn anh, đôi môi hé mở, chậm rãi nói, "Lớn hơn một số."

Giọng nói nhẹ nhàng, dịu ngọt như chứa đường, lại đầy mê hoặc.

Ánh mắt cô như đang nhắc anh nhớ, lúc cô ngồi lên đùi anh, nó tràn trề sinh lực thế nào.

Thịnh Ngự khó thở, chặt vật dờn tầm mắt.

...

Lúc thanh toán, anh dụ cô rời đi trước.

Người đàn ông mím môi, hạ tầm mắt, giọng nói trầm thấp, "Gói cái này lại luôn."

Đó là một bộ áo tắm tình nhân, à không, phải gọi là...áo tắm tình thú.

Áo tắm hai mảnh bằng ren màu đen.

Chỉ cần chạm vào một cái là rớt ra ngay.

Tác giả có lời muốn nói.

Anh cả nói: Loại áo tắm vừa chạm vào là rớt ra như kiểu này.

Chương 26

Có đôi khi, người ta càng vội vã muốn làm việc gì thì lại càng gặp nhiều tình huống bất ngờ.

Chẳng hạn như bây giờ.

Lúc Thịnh Ngự đuổi kịp Tinh Nhan, khi hai người chuẩn bị về nhà thì gặp Thịnh Lê và Liễu Nguyệt Nguyệt cũng đang dạo phố.

Liễu Nguyệt Nguyệt nhìn Thịnh Lê, "Anh sao thế, mua thật ư..."

Âm cuối còn mang theo chút làm nũng, "Em đã nói em không thích cái váy đó mà."

Thịnh Lê gõ lên trán cô ta, ôm eo cô, vẻ mặt cứng chiều, "Em đó!"

Hôm trước nhà họ Quý tiền trạm hậu tấu khiến nhà họ Thịnh luống cuống tay chân, là do ông Quý không làm theo lẽ thường, chuyện này lẽ ra phải để hai nhà cùng nhau giải quyết, nhưng nhà họ Quý không cần mặt mũi, chuyện gì cũng nói ra hết, bọn họ có muốn tìm đường thoát cũng khó.

Chỉ có thể làm sáng tỏ chuyện anh ta vứt bỏ vợ sắp cưới mắc chứng sợ nước khiến cư dân mạng bất bình. Tuy không có nhiều người tin tưởng nhưng cuối cùng cũng thành công ép chuyện đó xuống.

Nhưng chuyện Liễu Nguyệt Nguyệt đẩy Tinh Nhan xuống nước, bây giờ ánh mắt nhân viên trong công ty mỗi khi nhìn cô ta, tuy không ai nói gì nhưng đều kín đáo đánh giá, anh ta biết dạo này cô ta không

vui, tâm trạng không được tốt.

Đã vậy còn tự mình chịu đựng mà không thềm nói với anh ta, đúng là đồ ngốc mà.

Nhà họ Thịnh tuy không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng cũng không hề nhỏ, dạo này anh ta cũng bận tối tăm mặt mày, khó lắm mới được rảnh như hôm nay.

" Anh còn gõ trán em..." Liễu Nguyệt Nguyệt sờ trán mình, bĩu môi, nhăn mũi nói.

"Anh làm em đau hả?" Thịnh Lê sợ cô ta đau thật, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng hôn lên, nhẹ giọng dỗ dành, "Còn đau không em?"

"Anh tránh ra!" Liễu Nguyệt Nguyệt đỏ mặt, đẩy anh ta ra, quay đầu sang chỗ khác, rõ ràng là lời từ chối, nhưng âm cuối lại mang theo chút làm nũng phối hợp với động tác cắn môi khiến người đối diện không thể nào tức giận.

Tinh Nhan cũng không rảnh đứng xem người ta anh anh em em.

Đánh rần thì phải đánh bầy tặc, bây giờ cô có khiến hai người đó á khẩu không đáp trả được thì cũng chỉ xấu hổ trong chốc lát, thế thì có ích lợi gì?

Tinh Nhan thừa nhận, lý do lớn nhất khiến cô nghĩ thế chính là không muốn lãng phí thời gian "học bơi" của mình...

Nếu là ngày thường cô sẽ tùy ý làm càn, nhìn bọn họ khó chịu là cô đã thấy vui.

Nhưng bây giờ cô chỉ muốn kéo Thịnh Ngự nhanh nhanh rời khỏi

đây thôi.

Liểu Nguyệt Nguyệt vừa quay sang liền thấy Tinh Nhan và Thịnh Ngự thân mật nắm tay nhau.

Mắt cô ta trợn trừng to.

"Cô Quý? Hai người?"

Dáng vẻ cô ta vô cùng kinh ngạc khi phát hiện quan hệ của hai người.

"Không phải cô là vợ chưa cưới của Thịnh Lê sao? Sao lại đi cùng với Thịnh Ngự thế?"

Cô ta vừa la lên, mọi người xung quanh bỗng chốc dừng bước. Ai cũng nghĩ xem ra sắp có phim hay để xem rồi.

Thịnh Ngự nhú mày, ánh mắt lạnh lùng, "Là chồng sắp cưới cũ."

"Cô Liễu ăn nói cho cẩn thận."

Liểu Nguyệt Nguyệt nhìn thấy ánh mắt của Thịnh Ngự, che miệng lại, nhìn Thịnh Lê cầu cứu.

Thịnh Lê lấy lại tinh thần, vỗ vỗ đầu Liễu Nguyệt Nguyệt rồi đẩy cô ta ra sau mình che chở, "Anh cả đừng so đo với cô ấy, Nguyệt Nguyệt chỉ hơi kinh ngạc mà thôi."

Anh ta không hề phủ nhận lời Liễu Nguyệt Nguyệt vừa nói.

Thịnh Ngự định nói nhưng lại bị Tinh Nhan ngăn lại, cô cười mỉa.

Khóe mắt cô cong lên, mĩa mai hỏi, "Có ý gì?"

"Nói chuyện ấp a ấp úng thế này là có ý gì?"

"Chuyện giữa nhà họ Quý và nhà họ Thịnh có ai còn không biết hả?"

Nói thật, ba Quý là một người nóng tính, tất cả các báo và các trang mạng đều đưa tin này, hơn nữa mọi người đều có hứng thú với những ân oán giữa các gia tộc, huống chi mấy nhân vật này đều có thân phận, không cần biết là thật hay giả.

Dù bọn họ chưa thấy người thật, nhưng vừa nghe thấy tên nhà họ Thịnh và nhà họ Quý thì biết ngay chuyện gì xảy ra.

Mặc dù bọn họ e ngại thân phận không dám chỉ trỏ nhưng cảm xúc trong đáy mắt đều biểu hiện rõ ràng.

"Còn Thịnh Ngự."

Tinh Nhan bật cười, đôi môi đỏ mọng cong lên.

"Trai chưa vợ gái chưa chồng, tôi thích anh ấy thì sao hả?"

Người đàn ông bên cạnh bỗng nắm chặt tay cô, ánh mắt nhìn cô vô cùng dịu dàng.

"Còn nữa..." Tinh Nhan nắm tay Thịnh Ngự, nhìn hai người kia, giận tái mặt, "Đừng giả vờ nữa!"

"Tôi không rảnh để giả tạo với mấy người."

"Quan hệ xấu đến mức làm lơ, còn giả vờ quan tâm, nếu không ngu thì chính là có âm mưu."

Mọi người xung quanh:...

Chửi...chửi hay quá!

"Tôi không có!"

Liễu Nguyệt Nguyệt hít vào một hơi, làm như oan ức lắm, dáng vẻ yếu đuối nhưng vẫn cố gắng mạnh mẽ bước về phía trước.

"Cô Quý, người ta nói muốn gì cũng phải có chứng cứ, tôi biết cô hận tôi cướp đi..."

Tinh Nhan vô cảm nhìn hai người kia, sau đó nắm tay Thịnh Ngự rời khỏi.

Cả người toát lên vẻ coi thường.

Xem cô ta như là không khí.

"..."

Mọi người xung quanh:...phắc!

Bỗng nhiên bọn họ thấy cô bé nhà họ Quý giàu quá đi mất.

Liễu Nguyệt Nguyệt ngơ ngác, hàm răng cắn chặt môi.

...

Nhưng ông trời không muốn để bọn họ rời đi dễ dàng như thế.

Lúc bọn họ đang định rời khỏi.

--- Thịnh Lê đang an ủi Liễu Nguyệt Nguyệt, có hai cảnh sát không biết đã đến từ lúc nào bước lại gần Liễu Nguyệt Nguyệt, xuất ra lệnh bắt người.

"Phiền cô Liễu đi theo phối hợp với chúng tôi."

Giọng nhân viên cảnh sát rất khách khí, thái độ không thể nghi ngờ.

Thế lực nhà họ Thịnh tuy không nhỏ, nhưng lại có nhà họ Quý đứng sau, hơn nữa bọn họ đang chấp hành pháp luật.

Liễu Nguyệt Nguyệt kinh hoàng nhìn Thịnh Lê, Thịnh Lê lên tiếng bảo vệ cô ta, "Không biết Nguyệt Nguyệt đã phạm tội gì?"

Chương 27

Liểu Nguyệt Nguyệt hoảng hốt nhìn Thịnh Lê, Thịnh Lê lên tiếng bảo vệ: "Xin hỏi Nguyệt Nguyệt đã phạm tội gì?"

Hai cảnh sát nhìn nhau, bình tĩnh nói, "Chúng tôi hoài nghi cô Liễu đây có liên quan đến một âm mưu giết người bất thành, bây giờ cần cô Liễu đến để phối hợp điều tra."

Nói là phối hợp điều tra nhưng thật ra là bị bắt, nói thế chỉ giữ thể diện cho cô ta mà thôi.

Dựa vào chứng cứ đã có, khó mà biết được khi nào cô ta mới được thả ra...

Liểu Nguyệt Nguyệt hỏi, "Có thể cho tôi biết vụ án nào không?"

Cô không hề có ý giết ai, dù sắc mặt cô ta có tái nhợt, thân hình mảnh mai tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Thịnh Lê đau lòng vuốt tóc cô, ôm cô ta vào lòng, "Đừng sợ, có anh ở đây."

Liểu Nguyệt Nguyệt cảm động nhìn anh ta, dựa sát vào lòng Thịnh Lê, vươn người ra hỏi, "Tôi nghĩ mình nên có quyền được biết chứ?"

Theo quy định pháp luật, người bị tình nghi cũng phải có quyền được biết rõ mọi chuyện.

Cảnh sát nhìn cô ta, "Trưa ba ngày trước, cô bị tình ý cố ý giết cô

Quý bất thành, bây giờ án đã được lập."

"Cái gì?"

Hai cảnh sát không hiểu tại sao hai người này lại có vẻ mặt bất ngờ đến thế.

Thực tế, cô Liễu biết rõ nếu cô Quý mà rơi xuống nước sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn kéo cô ấy xuống, thậm chí khiến cô ấy hôn mê, tình huống này được quy vào tội giết người không thành là chuyện bình thường mà?

"Buổi trưa ba ngày trước, cô Liễu bị tình nghi..."

Liễu Nguyệt Nguyệt không biết phải làm sao, thờ dài nhẹ nhõm, "Đó chỉ là hiểu lầm."

"Tôi không cố ý, lúc ấy không biết cô ấy sợ nước như thế, cô Quý..."

Hàng mày nhíu chặt của Thịnh Lê cũng giãn ra.

Hai cảnh sát thờ ơ, nói, "Chuyện này đã được tòa án lập án."

Cơ quan kiểm sát đã nộp chứng cứ là băng ghi hình bên phía luật sư nhà họ Quý tìm được lên tòa án, cho rằng hành vi của Liễu Nguyệt Nguyệt chính là giết người bất thành, phải chịu sự trừng trị của pháp luật.

Không lâu nữa sẽ mở phiên tòa.

Bấy giờ Thịnh Lê mới cảm thấy có chuyện bất thường, tòa án đã nhận án này, mà tốc độ của nhà họ Quý lại nhanh đến thế, căn bản không phải đùa cho vui.

Tuy anh ta không tin Quý Tinh Nhan sẽ báo án, nhưng vẫn lấy điện thoại ra gọi cho luật sư nhà mình.

E là phiên tòa sẽ sớm được mở.

Nhưng Liễu Nguyệt Nguyệt vẫn chưa ý thức được.

Cô ta vẫn còn đắm chìm trong chuyện tình địch tranh người yêu, hơn nữa bây giờ Tinh Nhan cũng không bị gì, có lẽ chỉ muốn trả thù mà thôi, không ngờ chuyện này lại âm ỉ đến mức sẽ phải ngồi tù.

Thấy Tinh Nhan và Thịnh Ngự đứng bên cạnh, cô ta mở miệng, "Cô Quý, cô giúp tôi giải thích đi."

Vừa ra khỏi trung tâm đã có cảnh sát chặn lại, Tinh Nhan và Thịnh Ngự không thể ra ngoài bèn quay lại đây.

Tinh Nhan đang dựa vào lòng Thịnh Ngự nói gì đó với anh, nghe thấy thế thì quay đầu lại, nụ cười trên mặt dần biến mất, "Giúp cô giải thích cái gì?"

Buồn cười.

Thịnh Lê vỗ vỗ tay Liễu Nguyệt Nguyệt, ý bảo cô ta không cần nói nữa.

Liễu Nguyệt Nguyệt nhìn sắc mặt Thịnh Lê, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nỗi bất an trong lòng đã dần an tĩnh lại.

Thịnh Lê nhìn Quý Tinh Nhan, khí thế áp bức, "Cô Quý, làm người thì nên có lòng độ lượng."

Chuyện này xét đến cùng là do Quý Tinh Nhan, chỉ cần cô bãi nại thì sẽ không sao hết.

Tinh Nhan chưa kịp trả lời anh ta.

Thịnh Ngự bỗng nhiên giương mắt nhìn, giọng nói trầm xuống, "Không được bỏ qua."

Dựa vào cái gì mà bỏ qua, Nhan Nhan đã phải chịu đựng bao nhiêu uất ức.

Mấy lời châm chọc Tinh Nhan định nói ra vội nuốt trở vào, cô nhích lại gần anh hơn, gương mặt đầy dịu dàng.

Nụ cười trên mặt Thịnh Lê tắt ngấm.

Hai người đàn ông trừng mắt nhìn nhau.

Bài hát được trung tâm thương mại phát ra đã kết thúc, không khí dần im lặng đến đáng sợ.

Giống như chỉ cần một tiếng động lớn thôi sẽ kinh động đến một thứ vô cùng đáng sợ.

Hai cảnh sát yên lặng kéo mũ xuống.

Nhà giàu thật phức tạp.

Rõ ràng hai người không hề làm gì, nhưng không khí ngày càng nguy hiểm, giống như sợi dây đàn đang căng chặt sẽ bị đứt bất cứ lúc nào.

Trái tim nhảy xuống tận chân.

Hai cảnh sát nắm chặt tay, chuẩn bị khi hai người kia ra tay sẽ ngăn lại...

Đột nhiên, bài hát lại được vang lên.

Bầu không khí đầy mùi thuốc súng bỗng chốc biến mất.

Hai người vờ như không có gì, gương mặt không thay đổi khó mà nhận ra họ đang nghĩ gì.

Thịnh Lê đi thúc giục luật sư.

Ánh mắt Thịnh Ngự dời đến hai anh cảnh sát.

"Bắt người đi."

Anh trầm giọng.

Hai cảnh sát không thấy có gì sai, chậm trễ này giờ rồi nên vươn tay ra, "Phiền cô Liễu phối hợp với chúng tôi."

Lời của Thịnh Ngự hơi có cảm giác ra lệnh, nhưng con người là thế, có người trời sinh có quyền lực trong tay, bọn họ chỉ có thể vô thức làm theo lời anh.

Tinh Nhan nhìn cái cằm góc cạnh của anh, bất giác rướn người lên hôn một cái.

--- Ngẫu quá đi.

Bấy giờ Liễu Nguyệt Nguyệt mới biết chuyện gì đang xảy ra, vô thức tránh tay hai anh cảnh sát, "Cô Quý, sao cô có thể làm thế?"

Tinh Nhan bật cười, "Sao nào?"

Liễu Nguyệt Nguyệt nhíu mày, "Cô biết rõ tôi không cố ý, sao lại tố cáo tôi giết người bất thành?"

"Không cố ý?"

Tinh Nhan cong khóe môi đồ mọng, lời nói mang theo sự châm chọc.

"Tôi không nói với cô tôi không xuống nước được à?"

Cô đang dựa vào lòng Thịnh Ngự, khí thế càng bức người.

"Tôi không hề từ chối hả?"

"Hay là cô không có đem mấy điều kiện kia ra để dụ tôi xuống nước?"

Cô đứng thẳng người, khế hất cằm, đôi mắt đầy lạnh lùng.

"Dựa vào cái gì mà tôi không thể tố cáo!"

"Không phục thì tôi chống mắt lên xem mấy người kháng án!"

"Nếu không phục thì khiến tôi im đi!"

Nói xong, cô nhìn hai anh cảnh sát, "Tôi nghi ngờ cô ta có ý định tổn thương tôi, phiền hai anh bắt cô ta lại."

Chương 28

Liểu Nguyệt Nguyệt cuối cùng vẫn bị bắt đi.

"Không cần kéo, để tôi tự đi."

Cô ta tức giận, cắn môi tỏ vẻ mạnh mẽ.

Cảnh sát nhìn cô ta, cảm thấy kỳ lạ, lấy còng tay ra, "Cô Liễu, phiền cô phối hợp với chúng tôi."

Với đối tượng bị tình nghi giết người bất thành...phải còng tay lại, làm gì được tự đi.

Liểu Nguyệt Nguyệt:...

Lúc Tinh Nhan và Thịnh Ngự rời khỏi trung tâm thương mại thì thấy vài luật sư của nhà họ Thịnh chạy tới, ai nấy đều trông rất tài hoa, cũng không phải bản thân Thịnh Lê gặp chuyện, sau đó thấy họ nhận điện thoại rồi đuổi theo xe cảnh sát.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ rồi gọi cho ba Quý, bảo luật sư nhà họ Quý đi qua đó theo.

Luật sư nhà họ Thịnh không phải dạng ngồi không lấy tiền, dáng vẻ kia có lẽ sẽ bảo lãnh được Liễu Nguyệt Nguyệt, chuyện này cô không rành, nhưng không sao, tìm người chuyên nghiệp là được.

Nhà họ Quý cũng có đoàn luật sư đấy.

Bây giờ ba mẹ Quý chắc đang ở buổi biểu diễn âm nhạc, với lại đây là chuyện nhỏ, không cần ba Quý ra tay vẫn có thể giải quyết mọi chuyện.

Đúng như cô dự đoán, lúc luật sư nhà họ Quý đến sở cảnh sát, luật sư bên nhà họ Thịnh đã làm xong thủ tục bảo lãnh.

Nhưng người đến rồi đương nhiên sẽ không để Liễu Nguyệt Nguyệt ra về một cách dễ dàng được.

Luật sư hai nhà bắt đầu tranh luận về vấn đề người đang trong tình trạng đợi xét xử có được tìm người bảo lãnh hay không?

...

Lúc này, Tinh Nhan và Thịnh Ngự đã về đến nhà.

Nhà riêng của Thịnh Ngự không xa lắm, một khu biệt thự ba tầng ở gần đấy.

Nhà của anh không những không xa hoa mà rất đơn giản.

Lúc bọn họ về đến, lão quản gia bước ra chào đón.

"Cậu chủ..."

Khi nhìn người phía sau anh thì ông hơi sững sốt, đôi mắt híp thành một đường thẳng.

"Ay da, đây là! Mời vào mời vào."

Người đàn ông mím môi, giới thiệu với Tinh Nhan, "Đây là chú Vương."

Tinh Nhan bật cười, "Chào chú Vương."

Rồi anh lại nhìn sang chú Vương, "Đây là...Tinh Nhan."

Anh lại không giới thiệu tiếp.

Vẻ mặt chú Vương hiểu rõ, liên tục xua tay, "Mợ mau vào nhà, bên ngoài nóng không? Để tôi đi pha trà cho hai người."

Nói xong ông nhìn Thịnh Ngự, quả nhiên anh rất bình tĩnh, không hề có ý phản đối, nét cười càng lan rộng trên gương mặt, ông nói tiếp, "Hôm qua cậu chủ bảo chú đi mua trái cây, để chú lấy cho con ăn!"

Hôm qua đồ cậu chủ bảo mua hơi ít thì phải! Ông có nên đi mua thêm không...

Mợ chủ...

Tinh Nhan nhìn vẻ mặt bất động của anh, âm thầm néo néo lưng anh.

Không thèm phủ nhận luôn.

Người đàn ông cứng đờ, kéo tay cô xuống nắm thật chặt, anh nói với chú Vương, "Không cần đâu chú."

Anh bảo, "Không nóng."

"Ai da, có lẽ mợ thấy nóng đấy!"

Chú Vương vô cùng nhiệt tình, ngày xưa ông gặp chuyện được mẹ Thịnh Ngự cứu giúp, từ lúc đó trong nhà cũng không còn ai. Ông làm

quản gia rất nhiều năm rồi, nhìn Thịnh Ngự trưởng thành, bây giờ anh lại dẫn bạn gái về nhà, sao chú Vương không vui cho được.

Tinh Nhan nói, "Thật ra hôm nay con đến đây là vì Thịnh Ngự nói muốn dạy con bơi."

Cô hỏi chú Vương, "Chú Vương, trong nhà mình có bể bơi hả?"

Chú Vương đột nhiên nhìn Thịnh Ngự, ánh mắt sâu xa.

Hèn gì...

Hóa ra...đứa nhỏ một tay mình nuôi nấng là người như thế.

"Đương nhiên là có rồi." Ông lấy lại tinh thần, nở nụ cười hòa ái, "Trong nhà có một bể bơi, nước trong hồ rất ấm áp, rất dễ chịu."

Ông không hề nhắc đến cái hồ bơi ở phía sau nhà.

"Biết bơi là chuyện tốt." Ông cười ha ha, "Vậy hai đứa mau đi đi, lát nữa chú phải ra ngoài mua đồ nấu cơm chiều, để cho con nếm thử tay nghề của ông già này."

"Nhưng cần mua rất nhiều thứ." Quản gia hét lên, "Dì Thẩm, dì Thẩm đâu..."

Chờ đến lúc một người phụ nữ xuất hiện, bà ấy chưa kịp nói gì thì ông đã vội vàng kéo bà ra ngoài, "Bà đi với tôi, đồ nhiều quá tôi ôm không xuể..."

Vừa nói vừa đóng cửa lại.

Nhìn cánh cửa đóng lại, Tinh Nhan đứng một lúc rồi đột nhiên hỏi,

"Nhà anh có bao nhiêu người?"

Thịnh Ngự kéo tay cô, hạ tầm mắt, "...nhà của chúng ta."

Tinh Nhan bật cười, "Ừ, nhà chúng ta có bao nhiêu người?"

Người đàn ông mím môi, "...trừ hai đứa mình ra thì còn hai người."

Chú Vương và dì Thẩm.

Tinh Nhan nhớ đến hai người vừa ra ngoài.

"..."

Tinh Nhan đi theo anh lên lầu, chuyển đề tài.

"Anh rất coi trọng chú Vương."

Nhìn cách anh nói chuyện với ông ấy là biết.

Người đàn ông mở cửa, nắm chặt tay cô, không hề giấu diếm, "Chú Vương là người thân duy nhất của anh."

Cô hiểu ý anh, người thân của anh không phải là ông Thịnh mà là chú Vương.

Lúc anh còn nhỏ, ông Thịnh rất ít khi về nhà, hai người tình cảm không sâu, hướng chi năm ấy ông còn mang kẻ thứ ba vào cửa, gián tiếp khiến mẹ anh qua đời, sau lại vứt hết những thứ mẹ anh từng dùng, rồi còn làm biết bao nhiêu chuyện...

Bảo hai người còn tình cảm cha con thì quá nực cười rồi.

Tinh Nhan gật gật đầu, tỏ ý đã biết.

Cô không hỏi thêm nữa.

"Nói vậy..." Cô gãi gãi lòng bàn tay anh, "-----bây giờ chỉ có hai đứa mình?"

Cô nhấn mạnh hai từ "chỉ có".

Hơi thở anh bỗng chốc trở nên nặng nề, tất cả những cảm xúc xấu xa nháy mắt đều bốc hơi, chỉ còn lại đôi tay nghịch ngợm kia, cảm giác ngứa ngáy chạy thẳng vào lòng anh.

Anh đưa tay kéo mạnh cà vạt.

"...Ừ."

Nóng quá.

Trai đơn gái chiếc, ở chung phòng, mấy từ này hợp lại với nhau có thể khiến người ta liên tưởng đến những điều mờ ám.

Tinh Nhan đè tay anh lại.

Ngón tay cô linh hoạt chạy dọc theo cà vạt, kéo anh lại gần, "Quần áo của anh, chỉ có em mới được quyền cởi."

Cô nhẹ nhàng hôn lên cái cà vạt, ngẩng đầu nhìn anh, "Sao?"

Hô hấp ngày càng nặng nề, "...Được."

Không biết từ lúc nào hai người đã vào phòng.

Người trước mặt khẽ cong khóe môi, nhẹ nhàng cời cà vạt ra.

Động tác vô cùng thông thả.

Có lẽ là bất cẩn, đầu ngón tay của cô thỉnh thoảng cọ vào yết hầu của anh, như chú bướm đang nghịch ngợm, khi gần khi xa.

Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống, Thịnh Ngự bắt lấy tay cô, giọng nói trầm xuống, "Xong chưa?"

Đừng tra tấn anh nữa.

Tinh Nhan dừng lại một lát, bàn tay từ yết hầu di chuyển xuống, rút cà vạt ra, nheo mắt nói với anh, "Ngoan nào, còn quần áo nữa."

Tay cô đặt trên nút áo sơ mi của anh, chậm chạp tháo ra.

Người đàn ông nắm chặt tay.

Anh bất thành tình xoay đầu đi, hô hấp càng thêm gấp gáp, ánh mắt nhuốm đầy dục vọng đang cố gắng kiềm chế.

Tinh Nhan rất thích nhìn dáng vẻ không giống trước kia của anh, vẻ mặt kiềm chế và chịu đựng đều vì cô mà bộc lộ.

Cô mê mẩn ngắm nhìn anh, kiến chân lên áp sát vào, "Dáng vẻ thế này của anh..."

Hơi thở của cô phả lên yết hầu của anh.

Nhịp tim của Thịnh Ngự bắt đầu tăng tốc.

"Quá gợi cảm...khiến em không nhịn được."

Cô vừa nói xong, đôi môi liền hạ xuống.

Yết hầu nhạy cảm chuyển động, người đàn ông siết chặt tay.

Tiếng cười vang lên bên tai, anh chưa kịp lấy lại tinh thần đã cảm thấy đôi môi đỏ mọng đặt trên yết hầu khẽ mở ra, đầu lưỡi ấm áp nhẹ nhàng liếm lên.

Liếm, gặm rồi lại mút vào, giống như mèo con đang chơi đùa với quả cầu len, làm thế nào cũng không chịu buông ra.

Vẻ mặt người đàn ông không đổi dựa vào cửa, khẽ nâng cằm, ánh mắt hơi híp lại, kiềm chế hơi thở, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng người trước mặt như muốn khám cô vào lòng anh.

Đến khi người đối diện vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục cởi quần áo của anh.

...Hả?

Tinh Nhan chạm vào mảnh vải nhỏ nhỏ kia.

Người đàn ông bỗng nhiên mở mắt, xoay người áp cô vào tường, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên.

Lúc này ai còn quan tâm mảnh vải đó là gì.

Anh vuốt ve mái tóc cô, cúi đầu hôn lên đấy.

Môi Tinh Nhan bị hôn đến sưng đỏ, thờ hờn hển dựa vào lòng anh.

Nhớ đến cái mình vừa thấy, cô đẩy anh ra.

Ánh mắt anh dõi theo bóng dáng cô, đến khi cô quơ quơ mảnh vải kia trước mặt anh.

"Đây là...cái gì?"

Cảm xúc đang cố gắng kiềm chế dừng lại một chút.

Nhìn hai miếng vải trên tay cô, miếng vải mỏng manh, nhẹ như lông vũ, phía sau còn có mấy sợi dây lưng mỏng tang.

Nhìn hơi...

Thịnh Ngự mím môi, "Quà tặng."

"À ~"

Không biết cô có tin hay không, Tinh Nhan cong mắt, lấy tay kéo cái áo tắm chỉ có một miếng vải mỏng manh kia ra, "Em thấy...đẹp lắm."

Cũng tiện nữa.

Cô thuận tay cầm cái quần bơi của nam lên, quần bó sát người, móng tay lướt nhẹ, "Nhưng anh thấy..."

Ánh mắt long lanh, ý vị nhìn anh, mấy lời muốn nói như đang dạo chơi một vòng trong miệng cô rồi mới chậm chậm thốt ra đầy mờ ám.

"Anh mặc vừa ư?"

Nói xong cô khẽ cười, không để ý đến anh, cầm lấy áo tắm vào phòng thay đồ.

"Đến dạy em bơi nào!"

Thị Nại đứng tại chỗ một lúc lâu, ánh mắt cứ nhìn chằm vào chiếc quần bơi, vẻ mặt không đổi cầm cái quần bó sát kia vào phòng thay đồ.

...

Bể bơi không hề nhỏ, tuy bình thường chỉ có một mình Thị Nại dùng, nhưng quản gia vẫn dựa theo tiêu chuẩn mà xây.

Bốn phía không có cái gì, trông vô cùng trống trải.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, đến mặt hồ. sóng nước lăn tăn, trông vô cùng xinh đẹp.

Đến khi Thị Nại ra rồi mà Tinh Nhan vẫn chưa ra.

Anh nhìn nhìn rồi bước đến chỗ cửa sổ.

---- Yên lặng kéo hết màn lại.

Lúc Tinh Nhan bước ra thì thấy căn phòng hơi tối.

"Sao anh không mở đèn?" Cô ấn công tắc đèn, cả căn phòng tràn ngập ánh sáng.

Bùm bùm...

Cô chưa kịp nghe thấy Thị Nại đáp lại thì đã nghe thấy tiếng động giống như có người rơi xuống bể bơi.

Người đàn ông nổi lên mặt nước, bọt nước tung tóe khắp mặt, tầm

mắt nhìn thẳng chứ không hề nhìn người vừa đến.

...Nóng quá.

"Lại đây."

Tiếng bước chân rất khẽ, bàn chân trắng trẻo xuất hiện trong tầm mắt anh, Tinh Nhan bước đến cạnh bể bơi, định ngồi xuống.

Trắng và đen, vô cùng nổi bật.

Đồng tử của anh đột nhiên co lại, đôi môi mím chặt.

...

Nhìn bể bơi trước mặt, cảm giác cơ thể lại cứng ngắc, nỗi sợ hãi bỗng chốc xuất hiện.

Không dám chạm vào nước, Tinh Nhan suy nghĩ, nhìn Thịnh Ngự cố gắng phân tán lực chú ý, "Không phải định dạy em bơi sao?"

"...Ừ."

Thịnh Ngự mím môi, sùnn mặt căng chặt, nước theo tóc anh chảy xuống hai bên mặt rồi xuống cằm rồi quay lại bể bơi, tạo ra những gợn sóng lăn tăn.

Giống như đang say mê ngắm nhìn sóng nước, người đàn ông hạ tầm mắt, không dám nhìn lung tung.

Cách mặt nước, vẫn có thể nhìn thấy rõ một vài thứ.

Tầm mắt Tinh Nhan dọc theo yết hầu anh theo cánh tay rắn chắc,

đến bờ ngực khêu gợi, cơ bụng 6 múi, rồi đến...

Môi đỏ mọng cong lên, cúi đầu khẽ cười vang vọng cả bể bơi, càng gia tăng sự mờ ám.

Cô dang hai tay, "Anh cả ~"

Cô nói, "Bế em xuống đi."

Thịnh Ngự nín thở, nhìn người đang dang hai tay, cánh tay trắng nõn, cái eo nhỏ nhỏ, đôi chân dài miên man, kết hợp với mảnh vải màu đen kia, tư thế dang tay kia không thể che giấu được cái gì.

Anh thậm chí còn nghĩ đến, anh có thể dùng một tay nắm lấy eo cô ôm cô xuống đây.

Ánh mắt trong suốt nhìn anh, cô cong môi, "Lại đây nào ~"

Lại đây ôm cô xuống.

Giống như bị mê hoặc, chờ đến khi anh lấy lại tinh thần, tay anh đã đặt lên vòng eo trắng trẻo của cô.

Tay Thịnh Ngự cứng đờ.

Tinh Nhan tiến lại gần, hai tay ôm lấy cổ anh, cắn cắn vành tai anh rồi liếm nhẹ, thì thầm bên tai, "Tiếp đi."

Da thịt trong lòng bàn tay trắng mịn, mềm mại đến nỗi không nâng lên được, nhịp tim ngày càng nhanh, anh mở mắt, nắm chặt tay rồi bế Tinh Nhan xuống.

Vừa chạm vào nước, vẻ mặt Tinh Nhan thoáng chốc căng thẳng.

Người nào không trải qua sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác này.

Tứ chi như không thuộc về cô, sự sợ hãi khó nói bỗng nhiên xuất hiện, giống như dưới nước có quái vật, khắp nơi đều là bóng tối.

Cô không nhịn được bèn ôm chặt lấy người đàn ông bên cạnh.

Tinh Nhan quấn lấy anh càng lúc càng chặt, tựa như anh là bè gỗ trên nước, chỉ hận không thể thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.

Cơ thể dưới lòng bàn tay anh trở nên cứng ngắc, Thịnh Ngự cảm thấy có gì đó không đúng, quay sang nhìn cô.

Vẻ mặt Tinh Nhan tái nhợt, ánh mắt tối đen, trông cô vô cùng sợ hãi.

"Nhan Nhan." Ánh mắt người đàn ông trầm xuống, muốn nâng thắt lưng cô lên nhưng Tinh Nhan lại càng ôm chặt, không thể nào tách cô ra khỏi người anh...

"Đừng sợ!" Vẻ mặt Thịnh Ngự lạnh lẽ, trực tiếp nắm lấy tay cô, mạnh mẽ bơi vào bờ.

Lúc này Tinh Nhan khẽ nói qua kẽ răng, "Quay lại."

Người đàn ông cúi đầu, mím môi không nói gì.

Có lẽ đã ra khỏi nước, Tinh Nhan lập lại, "Quay lại."

Thấy anh không hề động, cô bật cười, "Ngoan nào, quay lại, nếu như lần sau em lại ngã xuống thì sao?"

Nghĩ đến lúc trước Tinh Nhan rơi xuống nước mà anh không đến

kịp, có lẽ...

Bên hông bị siết chặt, anh bạnh quai hàm, đáp, "Anh sẽ ở bên cạnh em."

Tinh Nhan ngẩng đầu hôn anh, "Anh biết mà."

Ánh mắt anh trầm xuống, nặng nề di chuyển xuống.

Anh biết, mọi chuyện luôn có bất ngờ.

Mà họ, không thể chịu được hậu quả của sự bất ngờ ấy.

Chương 29

Cơ thể vừa mới được thả lỏng bỗng chốc cương cứng, thậm chí cơ thể phía dưới còn run lên.

Cánh tay người đàn ông càng ôm chặt, anh lúng lúng không biết làm sao để giúp cô, hơi thở càng ngày càng nặng nề.

Tinh Nhan dừng lại một lát, cô cố gắng quên đi sự lạnh lẽo và sợ hãi vừa nãy, giọng nói phát ra vô cùng khó khăn, "Hôn...em."

Người đàn ông cúi đầu nhìn vào mắt cô.

Tinh Nhan mở miệng lần nữa, "Hôn...hôn em đi."

Lạnh quá.

Giống như bị bao vây trong bóng tối, gió lạnh từ khắp nơi thổi tới, có gì đó kéo chân cô lại khiến cô không thể thờ nổi.

Lạnh đến nỗi hai hàm răng cô run lập cập.

Thịnh Ngự không do dự hôn lên môi cô.

Ấm áp gạt lạnh lẽo.

Hai người đều run lên.

Đôi môi ấm nóng dừng lại một chút rồi tiếp tục hôn lên, không mạnh mẽ dữ dội như lần trước mà chứa đựng sự che chở, dịu dàng vô

cùng, anh hôn lên môi cô, một lần lại một lần trấn an cô đang run rẩy.

Đến khi cô không còn run nữa.

Tinh Nhan nhắm mắt lại, như đang ngâm mình trong nước, nước ấm ùng ục nổi từng bọt sóng.

Sự dịu dàng, lo lắng từ môi anh truyền sang, nhẹ nhàng vây quanh thân thể của cô, tạo nên một tấm chắn trước cô ngăn lại mọi sự lạnh lẽo.

Máu bắt đầu lưu thông khắp tứ chi, vận chuyển ấm áp đi khắp cơ thể.

Người đàn ông luôn quan sát vẻ mặt Tinh Nhan, đến khi cô bắt đầu hồng hào trở lại, mới thở dài nhẹ nhõm.

Bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, mang theo sự an ủi và bảo vệ.

Sau khi làm nóng cơ thể, Tinh Nhan thử lần nữa, bỏ chân khỏi thắt lưng anh.

Hai chân vừa rời khỏi, mất đi sự ấm áp, cảm giác lạnh lẽo lại xâm nhập lần nữa.

Đôi chân cô cứng ngắc.

Cô cố gắng không quấn lấy anh nữa, giống như chỉ có chỗ đó mới là nơi an toàn nhất.

Tinh Nhan nắm chặt tay, kéo anh xuống hôn lên môi anh.

Ngăn chặn sự hỗn loạn từ trong nội tâm.

Cô dường như dùng hết sức lực toàn thân hôn người trước mặt, vô cùng mạnh mẽ.

Người đàn ông hé mở đôi môi, tùy ý để cô càn quét, vẻ mặt tràn đầy ôn nhu.

..

Sau đó là một bàn tay, rồi hai tay, rồi cả người đều rời khỏi Thịnh Ngự.

Từ đầu đến cuối anh rất bình tĩnh quan sát, ngâm mình trong làn nước trong xanh mitsu cười dịu dàng.

Vẻ mặt rõ ràng tái nhợt nhưng khóe mắt cong lên, bên trong như chứa đựng một ngọn lửa, ngay cả nước trong hồ cũng trở nên đẹp lạ thường.

Sau khi để trái tim bình phục lại, anh kéo cô vào lòng mình, "Thành công không em?"

Tinh Nhan bật cười, cuối cũng đã thành công.

Cô tiếp nhận trí nhớ nguyên chủ, thật ra Tinh Nhan không có cảm xúc gì về việc bị rơi xuống nước trước đây, chỉ có cơ thể không thể cử động và sợ hãi theo phản xạ.

Đây coi như là nguyên nhân khiến cô nhanh chóng thành công như thế.

Trên thực tế, thì làm gì có thể chữa chứng sợ hãi nhanh thế được?

Cô thôi không suy nghĩ nữa, hai chân lại quấn lên thắt lưng anh,
"Anh đoán xem?"

"Vây là tốt rồi." Người đàn ông cúi đầu hôn một cái thật sâu lên trán cô, mạnh mẽ lại ấm áp.

Sóng ngầm dưới đáy mắt cũng dần biến mất.

Chỉ cần cô không sợ hãi nữa.

Cảm nhận được tình cảm của anh qua câu nói ấy, Tinh Nhan bình tĩnh lại, hai má áp sát lên ngực anh.

Nghe tiếng tim đập vững vàng bên tai, cô lại có cảm giác thảng ngàng bình yên.

Tinh Nhan khẽ cười, nói, "Em... phải thích anh bao nhiêu mới đủ đây?"

Cô không tin tình yêu sét đánh, nhưng tình yêu là chuyện khó nói trước, cô yêu anh một cách lạ kỳ, không hề có lí do, cũng không hề có nguyên nhân.

Thích anh, thích đến nỗi an tâm khi ở bên anh, tin tưởng anh.

Người đàn ông im lặng, ánh mắt chứa đầy dịu dàng.

"...Ừ."

Lúc này có nói gì cũng đều dư thừa, hai người yên lặng ôm nhau một lúc.

Không biết qua bao lâu, Tinh Nhan đẩy anh ra, nhìn bề bới khẽ cười,

"Đua không?"

Cô biết bơi, nguyên chủ lúc trước cũng biết.

Tinh Nhan không thích bơi lội, nhưng con người ai cũng có tâm lý phản nghịch, đối với cô, việc không muốn làm và không làm được là hai điều khác nhau, sau chuyện sợ nước lần này, cô bỗng nhiên có cảm giác thân thiết với hồ bơi hơn.

Đúng, cô rất muốn chinh phục nó.

Người phụ nữ của mình khiêu khích chính mình làm sao anh không đáp ứng cho được.

Người đàn ông gật đầu, nhìn cô trông như nàng tiên cá từ đại dương sâu thẳm, ánh mắt anh tối sầm, trầm giọng nói, "Có tiền cược không?"

Tinh Nhan nhìn vào mắt anh, cô dừng lại, đột nhiên nâng đôi chân dài lên.

"Có chứ."

"Nếu em thua..."

Cô quay đầu lại, đôi mắt lòng lạnh, sợi dây màu đen quấn quanh ngón tay trắng nõn, tạo nên một sự hấp dẫn khó nói.

"Thua anh một sợi dây nhé?"

Dưới nước vang lên một tiếng "bùm"

Anh sai bước bơi lại, ánh mắt dán chặt lên người cô.

Đến khi hai người đứng cạnh nhau.

Yết hầu anh trượt lên trượt xuống, "...Được thôi."

...

Ở đây không có tiếng súng tín hiệu nhưng hai người họ cũng không tùy tiện bắt đầu.

Không biết anh bấm vào đâu, bỗng nhiên vang lên giọng nói, "3, 2, 1."

Hai người chuẩn bị sẵn sàng, lắng nghe âm thanh bên tai.

"Go!"

Không biết ai trước ai sau, chỉ nghe tiếng người nhảy xuống hồ một trước một sau.

Cơ thể người đàn ông ở trong hồ bơi như ẩn như hiện, sự gợi cảm đặc trưng của đàn ông hiện lên rõ rệt, trông rất mạnh mẽ, cánh tay vừa dang ra đã phóng đi rất xa.

Tinh Nhan chưa bao giờ là người chịu thua.

Cô ở trong nước như một chú cá linh hoạt, nhìn người hơn mình khoảng cách nửa người kia, cô đột nhiên tăng tốc.

Anh truy em đuổi, bám chặt sát sao.

Nhìn vạch đích cách đó không xa, hai người đồng thời tăng tốc.

Nhịp tim gia tăng, người đàn ông hạ tầm mắt, cánh tay dài hơn.

Sắp đến rồi.

Tiếng báo hiệu vang lên.

Tay Thịnh Ngự dừng vào điểm đích.

Chưa đầy hai giây, bên cạnh anh bỗng nhiên xuất hiện một cái đầu, cô lắc lắc tóc, giống như một cảnh phim quay chậm, Tinh Nhan vẫy tóc, sùnn mặt trắng trẻo, lông mi cong cong, đôi môi đỏ mọng quyến rũ...

...Cái gọi là hoa sen mới nở, khuynh quốc khuynh thành cũng không bằng cô lúc này.

Vài giọt nước bắn vào mặt anh, lạnh lẽo khiến anh tỉnh táo lại.

Người đàn ông sầm mặt, nhiệt độ cơ thể bỗng chốc tăng lên.

Anh chậm rãi bước đến phía sau cô...

"Nên thực hiện lời hứa đi thôi."

Giọng nói khàn khàn vang lên từ phía sau, đôi tay mạnh mẽ giam cô vào lòng.

Lòng ngực nóng bỏng áp sát vào tấm lưng trắng nõn không chút ngăn cách, hơi thở nóng rực bao vây cô.

Tinh Nhan ngẩn người trong chốc lát rồi xoay người lại.

"Được thôi." Cô cười khẽ.

Hai chân cô quấn lấy hông anh một cách thuần thực, mặt trong của đùi chậm rãi ma sát thắt lưng anh, cô tiến đến bên tai anh thủ thi.

"Nói em nghe nào, anh muốn sơi nào?"

Móng tay đỏ tươi đặt trước ngực anh, ánh mắt long lanh nhìn thẳng vào mắt anh.

Màu đen, màu đỏ, và đôi mắt sáng ngời ấy.

Đôi môi đỏ mọng mấp máy, "Cái này hả?"

Hô hấp của anh càng thêm nặng nề, cảm giác như thiêu như đốt.

Tinh Nhan bật cười, ngón tay chậm rãi hạ xuống, xẹt qua vòng eo mảnh khảnh, nhẹ nhàng kéo ra.

Nơ con bướm màu đen từ từ được tháo ra, rơi vào nguy cơ có thể rớt ra bất cứ lúc nào.

Cô cong khoeo mắt, mặt mờ hỏi, "Hay là...ở đây?"

Tinh Nhan không sợ chết khiêu khích anh, đôi chân ma sát hông anh, ngón chân từ từ di chuyển xuống phía dưới.

Người đàn ông bỗng chống cứng đờ cả người.

Anh cảm nhận được ngón chân cô từ hông anh đi xuống dưới đùi, rồi đến...cứ chậm rãi không để người ta dễ chịu, bắt anh phải hồi hộp mong chờ đáp án...tê dại cả người.

Nhịp tim "thình thịch" vang lên trong không gian im lặng.

"Hà?"

Trong nháy mắt, người đàn ông rên lên một tiếng, ánh mắt bỗng chốc tối sầm.

"Nhan Nhan..."

Anh nắm chặt lấy eo cô ôm người vào lòng, đôi tay siết chặt lưng cô...

Giống như ma chú...

...

"Nhan Nhan..."

Tấm rèm cửa sổ ngăn cách ánh nắng bên ngoài chiếu vào.

Chỉ có thể nhìn thấy vài miếng vải mỏng dập dềnh trên mặt nước.

...

Cùng lúc ấy, có người muốn phát điên.

"A Lê, em không cố ý đẩy cô ấy xuống nước thật mà." Liễu Nguyệt Nguyệt ôm lấy Thịnh Lê, cuối cùng không thể kiềm chế nổi, đôi mắt tủi thân ửng đỏ.

Cô ta thật sự không biết Tinh Nhan sợ nước, lúc ấy cô ta còn bảo Thịnh Lê xuống cứu cơ mà?

Thịnh Lê vỗ vỗ lưng cô ta, đau lòng trấn an, "Đừng sợ, đừng sợ, anh

biết mà."

"Vì sao cô ấy lại làm vậy với em?"

Cô ta không cố ý cướp Thịnh Lê mà, giữa hai người họ đâu có tình cảm chứ.

Lúc này xem tí nữa là luật sư nhà họ Thịnh có thể bảo lãnh cô ta ra ngoài được rồi, thế mà lại thất bại trong gang tấc.

Bây giờ trời đã sắp tối mà mấy người kia vẫn còn đang cãi nhau,

Liệu đêm nay cô có thể ra ngoài không?

Cô không muốn ngủ trong phòng giam.

Nghĩ nghĩ, cô bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn...

Knor hân hạnh tài trợ chương trình này =]]

Chương 30

Thịnh Lê vội vàng xoa lưng cho cô ta, "Nguyệt Nguyệt, em có sao không?"

Liểu Nguyệt Nguyệt không nói gì, cứ nôn khan suốt.

Tay Thịnh Lê cứng đờ, đột nhiên nghĩ đến, "Không phải em...?"

Ánh mắt anh ta chứa đầy vui mừng, giống như nhận được tin tốt, cứ nhìn chăm chăm vào bụng Liễu Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt có con với anh ta?

Anh ta vừa nói xong liền đi ra ngoài gọi điện cho bác sĩ đến.

Nhưng lại bị người trong lòng giữ lại, cô ta lắc đầu.

Sắc mặt Liễu Nguyệt Nguyệt tái nhợt, "Không phải đâu anh."

"Mấy ngày trước...em còn bị." Cô ta vùi vào lòng Thịnh Lê, ngượng ngùng nói.

Thịnh Lê hơi mất mát, nhưng vẫn không tin, rùi như may mắn thì sao.

Liểu Nguyệt Nguyệt cứ giữ chặt anh ta không cho đi, Thịnh Lê chỉ đành gạt chuyện này sang một bên.

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Thịnh Ngự thức dậy trước.

Anh cúi đầu nhìn người đang ngủ say trong lòng mình, cánh tay anh càng siết chặt.

Chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới này chính là mỗi sớm mai thức dậy, được thấy em tựa vào lòng anh.

Lúc Tinh Nhan thức dậy, vừa lúc nhìn thấy anh đang cười.

Cô ngáp một cái, mạnh mẽ cắn một phát lên ngực anh.

"Cười lại cho em xem nào."

Khóe miệng Thịnh Ngự sững lại, anh sờ sờ đôi môi của mình, "Anh có cười hả?"

Anh nghĩ mình đã quên mất cách nở nụ cười rồi.

Tinh Nhan xoay người, ghé lên người anh, đôi mắt khóa chặt anh, cô vuốt ve đôi môi của Thịnh Ngự, "Anh cười lên rất đẹp trai."

Cô nói thật.

Lúc anh cười, cô như nhìn thấy được ánh sao đẹp nhất trên bầu trời.

Mái tóc dài lướt qua lồng ngực anh mang theo cảm giác ngứa ngứa.

Người đàn ông yên lặng, ôm chặt người trong lòng, đặt lên trán cô vài nụ hôn.

Tinh Nhan bật cười, ngẩng đầu dăng đôi môi đỏ mọng lên.

Dưới ánh nắng ban mai, hai người trao nhau một nụ hôn buổi sáng.

"Dậy đi thôi!" Cô chặn ngang ngực anh, tiện tay cầm áo ngủ mặt vào, cô bước xuống giường, duỗi eo rồi nói với anh, "Em đói rồi."

Đàn ông là động vật trong ngoài không thống nhất, trông càng cấm dục thì lúc cởi bỏ lớp da kia lại càng mạnh mẽ, đúng là chí lí mà.

Không cần phải nói, lực ở eo cũng đủ để duy trì sự điên cuồng của anh.

Bây giờ cái bụng của cô đã thay mặt cô lên tiếng đòi lại công bằng cho sức lực đã bỏ ra.

Người đàn ông ngồi dậy, vén chăn lên làm hiện lên cơ thể với cơ ngực quyến rũ và thắt lưng tràn đầy mạnh mẽ, vài dấu hôn như ẩn như hiện, càng lộ rõ dáng vẻ cấm dục của anh...

Tinh Nhan cong khóe mắt, làm người ta không kiềm chế được.

Cô bước tới, đặt một nụ hôn lên sóng mũi cao vút của anh.

"Dẫn em đi ăn nào."

"...Ừ." Vẻ mặt Thịnh Ngự không hề thay đổi nhưng ánh mắt càng thêm dịu dàng.

Lúc cô xuống lầu ăn cơm, người đàn ông chậm rãi bước tới.

Anh nhìn miếng vải trôi dập dềnh trên mặt hồ, mím môi nhặt nó lên rồi mang vào phòng phơi.

...

Cơm nước xong rồi thì phải về nhà.

Thịnh Ngự đưa cô về nhà như thường lệ.

Tinh Nhan cười tủm tỉm nhìn anh, "Muốn về nhà với em không?"

Chuyện của bọn họ cũng nên xác định rồi.

Anh đừng bước, hiểu ý cô nói nên gạt đầu.

Tinh Nhan trừng to mắt nhìn người đàn ông đang mím môi kia, anh đã thay liên tục 5 6 bộ tây trang rồi.

Quản gia với vẻ mặt vui mừng, xách đồng lớn đồng nhỏ chất vào phía sau xe, vừa làm vừa bất mãn lầm bầm với Thịnh Ngự, rồi lại mang đồ chất lên cái xe khác to hơn.

Đúng là, cốp xe này quá nhỏ mà.

Người đàn ông gài nút xong, đưa mắt nhìn sang đây như muốn hỏi ý cô.

Ý cười bên môi Tinh Nhan lại nhiều hơn một tí.

"Anh mặc gì cũng đẹp hết."

"Không cần thay nữa, mặc bộ này đi." Cô đi tới, cầm lấy cà vạt, "Anh cúi đầu xuống nào."

Người đàn ông động đậy, nhìn người trong gương im lặng.

Cái này có phải không được chín chắn lắm không.

Chọn tới chọn lui một hồi đến giữa trưa mới bắt đầu xuất phát.

"Anh mua mấy cái này từ bao giờ thế?"

Tinh Nhan quay đầu lại nhìn mấy món đồ đặt ở phía sau.

Nhiều đồ thế này, anh mua từ bao giờ sao cô không biết gì hết.

Anh nắm chặt vô lăng, trả lời, "Cách đây không lâu."

Mua từ ngày đầu tiên cô giải trừ hôn ước.

Nhìn gương mặt đang căng thẳng kia, Tinh Nhan nhíu mày trêu anh, "Anh hồi hộp hả?"

Thịnh Ngự im lặng.

Tinh Nhan lại trêu, "Yên tâm đi, ba mẹ em không ăn thịt anh đâu mà lo."

"Nhiều lắm là không cho anh và em quen nhau thôi."

"Sau đó sẽ đuổi anh đi thật xa."

Chân đạp trên chân ga bỗng cứng đờ.

Anh bạnh mặt, ánh mắt trầm xuống nhìn sang cô.

Tinh Nhan không đành lòng.

"Được rồi, được rồi." Cô nhỏ nhẹ, "Em đùa anh thôi."

Nói xong cô mỉm cười, "Sao nào, nếu đuổi anh ra ngoài thì anh sẽ bỏ cuộc hả?"

Không đâu.

Bây giờ người đàn ông mới thoải mái được một chút.

Mặc kệ thế nào, bọn họ vẫn sẽ ở bên nhau.

Xe dừng trước biệt thự nhà họ Quý.

Nhìn anh mang từng món quà vào, Tinh Nhan bèn giữ anh lại, "Lát nữa để người khác làm."

Nói xong thì đẩy cửa ra.

Gương mặt anh trở nên nghiêm túc, sóng lưng thẳng tắp.

Cửa chậm rãi được mở ra.

Tinh Nhan bị dọa sợ hết hồn.

--- Ba mẹ Quý đang ngồi trên sofa, yên lặng nhìn chăm chăm cánh cửa.

"Ba, mẹ, hai người làm gì thế?"

Ông Quý không nhin nổi cầm con dao gọt trái cây đặt trên bàn trà, gương mặt đầy thịt kia đang nhú chặt.

Ông chỉ muốn...chém một cái.

"Nhan Nhan về rồi hả con? Ăn cơm chưa?"

Chỉ có mẹ Quý dụ dàng hỏi cô.

Thật ra tối qua bọn họ không để ý chuyện Tinh Nhan không về nhà, nhưng sáng nay lại nhận được tin của con gái bảo trưa nay sẽ dắt con về ra mắt...

Chuyện đột ngột thế thì ai chấp nhận nổi?

Đặt biệt đối với người ba già mới vừa giữ được con gái ở nhà.

"Con ăn rồi, ăn rồi."

Tinh Nhan nắm tay Thịnh Ngự bước vào, cười hì hì giới thiệu anh với ba mẹ, "Đây là Thịnh Ngự, con rể của hai người."

Thịnh Ngự sững sốt, sau đó bình tĩnh trở lại, ánh mắt vô cùng dụ dàng.

"Con chào bác trai, con chào bác gái, con là Thịnh Ngự."

Ba Quý bắt gặp ánh mắt của anh, hí hí mắt, sự lạnh lẽo dần biến mất.

Tinh Nhan kéo anh ngồi xuống rồi chạy lại nắm tay mẹ Quý nói nhỏ bên tai bà, "Mẹ xem, đẹp trai lắm đúng không!"

Dáng vẻ của cô vô cùng kiêu ngạo.

Mẹ Quý buồn cười, nhìn cô một cái rồi bảo Thịnh Ngự ngồi xuống.

"Thịnh Ngự ngồi xuống đi con."

Ba Quý nghe Tinh Nhan nói, buồn bã chạy đến hỏi, "Bộ ba không đẹp trai hả?"

"Ba cũng đẹp trai mà."

Nói xong Tinh Nhan gọi quản gia đến, "Quản gia, trong xe còn nhiều đồ..."

Được con gái khen cũng đẹp...tuy là "cũng" nhưng cũng đủ khiến ông cực kỳ vui vẻ.

Mẹ Quý nhìn anh, "Thịnh Ngự, không ngại dì gọi con thế chứ."

Người đàn ông trầm giọng lắc đầu, "Dạ, đương nhiên là không rồi..."

Mẹ Quý nở nụ cười, quay đầu nói, "Dì và chồng mình chỉ có mình Nhan Nhan, nên khó tránh nó không được mạnh mẽ như người ta, người ngoài nhìn vào sẽ thấy con bé hơi tùy hứng..."

"Dạ không đâu..." Thịnh Ngự lắc đầu.

Cô tốt lắm.

Cái gì cũng tốt.

Nhưng những lời anh chưa nói ra mẹ Quý cũng không để anh nói, bà cười cười, nói tiếp, "Lần trước con bé không nên đi hỏi cho ra lẽ."

"Chuyện đó dì phải cảm ơn con, nếu không nhờ con, Nhan Nhan có

lẽ..." Mẹ Quý không muốn nói tiếp nữa.

Lời chưa nói hết, Thịnh Ngự và ba Quý đều đoán được bà định nói gì, hai người đàn ông mặt trầm xuống, rõ ràng là một béo một gầy, thế mà giờ đây gương mặt lại giống nhau một cách khó hiểu.

Mẹ Quý nhìn hai người, nụ cười càng thêm dịu dàng.

Bà biết vì sao lại giống nhau đến thế.

Lời định nói ra vội nuốt vào, bà nói, "Lúc Tinh Nhan quay về có kể về con cho dì và bác trai nghe, thật ra dì không đồng ý lắm."

Thịnh Ngự bỗng nhiên ngẩng đầu, thân thể anh cứng đờ.

"Con có biết, quan hệ của hai đứa sẽ bị người khác chi trở không?"

Bà dừng lại rồi tiếp tục nói,

"Nhưng mà Nhan Nhan nó thích con."

Mẹ Quý dịu dàng cười.

"Dì và chú không có yêu cầu gì về con rể tương lai, chỉ cần Nhan Nhan thích và người đó tốt với nó là được."

Cách nói chuyện của mẹ Quý tự nhiên mà lại sâu sắc.

Bà vừa nói xong, anh liền hiểu ngay ý cảnh cáo trong lời bà, vì Nhan Nhan thích nên bà mới chấp nhận anh.

"Con sẽ đối xử tốt với Nhan Nhan." Anh hứa hẹn.

Mẹ Quý khoát khoát tay, cười nhẹ, "Dì không cần hứa hẹn."

"Lên nói chuyện với chú đi."

Bà không cần hứa hẹn, vì hứa hẹn đều vô dụng, hơn nữa, bà tin dù Thịnh Ngự có vi phạm lời hứa, bà và chồng mình vẫn có thể che chở Nhan Nhan.

Mẹ Quý nhìn Nhan Nhan từ ngoài đi vào, ánh mắt càng thêm dịu dàng.

"Nhan Nhan, lại đây cùng mẹ ăn một chút nhé?"

"Dạ ~"

...

Trên lầu.

Hai người đàn ông, một ngồi, một đứng, ba Quý nhìn thẳng vào mắt Thịnh Ngự, khí thế hùng hồn.

Thịnh Ngự bình tĩnh nhìn ông, ánh mắt không hề né tránh.

Anh thật sự rất thích Nhan Nhan.

Người đàn ông mập mập đột nhiên bật cười, đôi mắt bừng sáng, "Nào, lại đây xem phần văn kiện này đi."

Thịnh Ngự bước lại gần.

Là kế hoạch đánh bại nhà họ Thịnh.

Chương 31

Thịnh Ngự tiến lại gần.

Là phần kế hoạch đập đổ nhà họ Thịnh.

Thịnh Ngự biết ông muốn xem anh phản ứng thế nào.

Ba Quý không phải để anh lựa chọn giữa nhà họ Thịnh và Nhan Nhan, đây không phải là kế hoạch sống chết với nhau, chỉ vì Tinh Nhan chịu thiệt nhiều như thế, cảnh cáo nhà họ Thịnh là chuyện đương nhiên. Thương trường cũng như chiến trường.

Thịnh Ngự cầm bút lên, bỗng nhiên viết thêm vài nét lên bản kế hoạch.

Ba Quý tròn mắt, ngẩng đầu nhìn anh.

"Đây là..."

Chuyện này đối với nhà họ Quý rất có lợi, nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng đối với nhà họ Thịnh, sợ là...

Ba Quý không biết rằng, anh là người muốn hủy diệt nhà họ Thịnh hơn ai hết.

Anh không cần ba Quý giúp đỡ...mấy năm nay anh không hề ngồi im, là đàn ông thì phải tự mình ra tay, nhưng nếu anh làm thế này thì sẽ có lợi cho nhà họ Quý hơn.

Tình hình của nhà họ Thịnh không ổn định, ông bà ngoại là dòng dõi thư hương, đồ gia truyền đều bị bán đi, đồ cưới của mẹ bán hết cũng không chống nổi Thịnh Thế.

Sau đó, ông Thịnh lại dắt kẻ thứ ba và đưa con trai chỉ nhỏ hơn anh vài tháng về nhà, mẹ anh vì tức giận mà đổ bệnh nằm liệt giường, cuối cùng không qua nổi. Ông Thịnh lại giao Thịnh Thế lại cho Thịnh Lê.

Trước khi mẹ anh qua đời, bà ấy bảo anh hãy hủy diệt Thịnh Thế.

Đối với bà, đó là chuyện bi ai nhất cuộc đời mình.

...

Lúc hai người xuống lầu, Tinh Nhan vừa nhìn liền nhận ra, ba Quý đã chấp nhận Thịnh Ngự.

Về chuyện bọn họ đã nói những gì thì nó không nằm trong phạm vi lo lắng của công chúa nhỏ.

Trước đây Thịnh Lê có ba Quý giúp đỡ, thiếu chút nữa đã giữ vững Thịnh Thế, có thể nhận thấy người đàn ông của cô đã chuẩn bị đầy đủ thế nào, bây giờ tình thế xoay ngược, ba Quý đã đứng về phía anh...

Tinh Nhan cong môi nở nụ cười.

"Để con giúp."

Thịnh Ngự thấy mẹ Quý vào phòng bếp bèn đứng dậy đi theo.

Nói xong anh liền ngăn người, bất ngờ với những gì mình vừa nói.

Rõ ràng trước đây anh chưa từng xuống phòng bếp, nhưng anh lại có cảm giác rất kỳ lạ, giống như mấy đồ trong phòng bếp anh đã từng cầm qua.

Ba người nhà họ Quý há hốc mồm.

"Không cần, không cần đâu."

Mẹ Quý lấy lại tinh thần, mỉm cười lắc đầu, vẻ mặt vẫn còn kinh ngạc.

Có tâm như thế là tốt rồi.

Nhìn Thịnh Ngự không phải là người có thể bước vào phòng bếp.

Ba Quý đã chấp nhận Thịnh Ngự thì sẽ không làm khó anh, "Đến đây nào..."

Tinh Nhan lại kéo anh đến.

"Để anh làm đi." Cô bỗng có linh cảm khó hiểu, kiêu ngạo nói, "Anh ấy nhất định sẽ khiến mọi người kinh ngạc!"

Giống như cô đã ném qua vô số lần, Tinh Nhan hất cằm, vẻ mặt đầy đắc ý.

Người đàn ông mím môi, vẻ mặt dụi dàng.

"Thế nào, thế nào!" Tinh Nhan chờ mong nhìn ba Quý, "Ngon không ba?"

Tuy là câu nghi vấn, nhưng nét mặt của cô đã thể hiện sự khẳng

định.

Ba Quý không vui, gương mặt béo múp nhăn nhó, hừ một tiếng, đối lòng nói, "Bình thường thôi."

Tinh Nhan nếm thử, "Có đâu ba, ngon mà."

Ánh mắt Thịnh Ngự dịu dàng hẳn, gấp bỏ vào chén món cô ưa thích.

Bỗng nhiên ba Quý thấy Thịnh Ngự thật ngứa mắt.

Ánh mắt như chứa ngàn lưỡi dao.

Mẹ Quý chỉ bất đắc dĩ cười cười suốt buổi.

Trên bàn cơm mọi người cười nói, ngập tràn ấm áp.

...

Hai người đàn ông đối với người nhà vô cùng ấm áp, nhưng bên ngoài lại khác hẳn, ví dụ như chuyện của nhà họ Thịnh.

Mạnh mẽ, quyết liệt, vô cùng dứt khoát.

Thịnh Lê định sáng hôm sau sẽ mời bác sĩ đến khám cho Liễu Nguyệt Nguyệt, anh ta vẫn lo Liễu Nguyệt Nguyệt mang thai.

Nhưng sáng ngày hôm sau, mọi chuyện đều thay đổi.

--- Cứ như mọi chuyện đều dồn vào một lúc.

--- Nhà họ Quý đột nhiên gây khó dễ nhà họ Thịnh.

Lần này không những dựa vào dư luận mà còn dựa vào bằng chứng.

Không biết truyền thông nhận được tin từ đâu, hạng mục Thịnh Thế đầu tư dạo gần đây xảy ra chuyện, tài chính trực trặc, hạng mục lần này còn bị vạch ra rằng là hàng nhái và trốn thuế.

Mấy bữa nay từng chuyện từng chuyện đều được đưa ra ánh sáng, khiến mọi người mất cảm tình với nhà họ Thịnh, hơn nữa chuyện hàng nhái lần này...

Nước có thể dâng thuyền lên cũng có thể làm lật thuyền, sự tín nhiệm của mọi người là điều quan trọng nhất, giống như sự kiện tập đoàn sữa lâu đời trong nước - Tứ Lộc...*

*Năm 2008, tập đoàn sữa Tam Lộc bị phát hiện sữa có trộn lẫn chất melamine gây ảnh hưởng đến sức khỏe trẻ em. Vì bản gốc tác giả để là Tứ Lộc nên mình sẽ để là Tứ Lộc.

Nhà họ Thịnh gấp rút làm sáng tỏ, bộ phận xã hội vô cùng bận rộn, đoàn luật sư bắt đầu chạy công đít, nhưng mấy chuyện kia đều là sự thật.

Nhà họ Quý đứng sau mọi chuyện.

Chuyện này khiến mọi thủ đoạn của bọn họ trở thành công cốc, trong phút chốc, Thịnh Thế trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích.

...

Cùng lúc đó, từ đâu xuất hiện một công ty nhỏ, mọi sự chú ý của Thịnh gia đều đặt trên nhà họ Quý nên không ai thèm để ý đến,

Công ty nhỏ kia thành lập chưa được vài năm, tuy phát triển khá tốt

nhưng so với quái vật Thịnh Thế thì chả là gì.

Nhưng không ngờ rằng, vài ngày sau bọn họ phát hiện ra rằng, so với nhà họ Quý thì mối uy hiếp lớn nhất của nhà họ Thịnh lại là cái công ty nhỏ mà mọi từng xem thường.

Thịnh Thế tuy bao gồm rất nhiều ngành nghề, nhưng suy cho cùng, điện tử mới là nền móng phát triển của bọn họ.

Lúc trước ông Thịnh nắm quyền hành, nhà họ Thịnh tuy vẫn chống đỡ được, nhưng kỹ thuật vẫn không có phát triển nhiều, khoa học kỹ thuật nếu không tiến ắt sẽ lùi, vốn dĩ còn đang đứng đầu thì bây giờ đã không được như trước.

Bọn họ đều dựa vào nhãn hàng lâu đời mà trụ đến bây giờ.

Thịnh Lê có tầm nhìn xa, có lẽ vài năm nữa Thịnh Thế sẽ phát triển trở lại, nhưng thời điểm này lại cố tình xảy ra chuyện.

Hình tượng nhà họ Thịnh ngày càng xấu, mà công ty nhỏ này lại kinh doanh mặt hàng điện tử.

Cố tình...

--- Khoa học kỹ thuật của bọn họ dẫn đầu không chỉ một bậc.

Tin tức của bọn họ cứ ùn ùn kéo đến, trực tiếp đánh một cú vào nhà họ Thịnh.

...

Lúc này, nhà họ Thịnh có thể nói là sóng to gió lớn cả trong lẫn ngoài.

Không ít thế lực đối địch trước kia, kể cả những đối tác làm ăn bắt đầu chờ đợi, nhà họ Thịnh là một cái bánh thơm ngon, một hai nhà ăn không hết, từng người từng người đều đang chờ đợi xẻ được một miếng.

Ông Thịnh rụng gàn hết tóc.

Bà Thịnh dường như biến nhà họ Quý thành nhà mình, mỗi sáng đều chạy đến, khóc lóc kể lể bày đủ trò.

Lúc này còn ai rảnh mà quan tâm Liễu Nguyệt Nguyệt trong tù chứ.

Thịnh Lê có nghĩ tới, nhưng mỗi ngày đều bận tối tăm mặt mày, có tâm mà vô lực.

Vốn dĩ đoàn luật sư nhà họ Thịnh nhiệt tình tìm cách bảo lãnh cho cô ta, rồi sau đó từng người rút về hết.

Liễu Nguyệt Nguyệt là người không chịu được khổ.

Trong trại tạm giam, lúc vào phải kiểm tra, quần áo phải cởi hết, lấy cọng kim loại trong áo ngực ra, ngay cả quần cũng không được kéo dây kéo, mấy trình tự này bởi vì lúc ấy có Thịnh Lê ở đây nên cô ta không được nếm thử.

Lúc đầu nhà họ Thịnh chưa gặp chuyện, cô ta được chăm sóc đặc biệt, không nói đến chuyện ăn uống, phòng ở cũng chỉ có một mình cô ta chứ không phải một phòng tám người như bây giờ.

Ngoại trừ mỗi ngày được hóng gió ở một cái sân nhỏ, cô ta như con chim bị bỏ vào lồng, cảm thấy vô cùng ngọt ngào, trừ đó ra thì cũng không có chuyện gì.

Nhưng nhà họ Thịnh xem ra sắp đổ rồi.

Hết thảy đều thay đổi.

Thức ăn thua xa so với lúc trước.

Phòng giam chuyển sang phòng tám người.

Vốn dĩ không cần chấp hành kỷ luật thì giờ đây đã có người đến kiểm tra.

Sự chăm sóc đặc biệt của cô khiến biết bao nhiêu người trong trại giam ngửa mắt.

Bây giờ cô ta thất thế, đương nhiên có nhiều người vui mừng.

Bao nhiêu trò khi dễ đều được đem ra thì khỏi phải nói.

Thậm chí thỉnh thoảng cô ta lại đau bụng.

...

Thịnh Lê vẫn nhớ Liễu Nguyệt Nguyệt.

Chờ anh ta hết bận đến thăm Liễu Nguyệt Nguyệt thì suýt nữa không nhận ra cô ta.

Có thể mê hoặc Thịnh Lê, Liễu Nguyệt Nguyệt đương nhiên có mặt hơn người.

Đôi mắt và nước da là hai điểm cộng của cô ta. Bây giờ da cô ta vừa khô vừa vàng, dọa Thịnh Lê nháy dưng.

Nhưng Thịnh Lê vẫn còn yêu.

Liễu Nguyệt Nguyệt tuôn trào nước mắt.

Thịnh Lê vội vàng ôm cô ta an ủi, bảo cô ta chờ một chút, phân tích tình huống nhà họ Thịnh hiện nay cho Liễu Nguyệt Nguyệt nghe, bảo rằng chờ một chút...

Lúc về nhà, Thịnh Lê chuẩn bị tìm vài luật sư đi lo chuyện bảo lãnh cho Liễu Nguyệt Nguyệt.

Anh ta sẽ không để Nguyệt Nguyệt chịu oan ức.

Bà Thịnh muốn sút đầu mẻ trán nên không đồng ý. Thịnh Lê nhớ đến phản ứng của Liễu Nguyệt Nguyệt lúc trước nên nói với bà Thịnh rằng có lẽ Liễu Nguyệt Nguyệt có thai con của anh ta.

Bà Thịnh giật mình, cắn răng để luật sư đi làm thủ tục, nhưng với tình huống hiện tại của nhà họ Thịnh, e là khó để bác sĩ đến khám, phải để luật sư đi thương lượng.

Nhưng không mất bao lâu.

Vừa hay.

Một cơn rơm dè chết con lạc đà, mọi chuyện cố tình xảy ra vào mấy ngày này.

--- Chính phủ bỗng nhiên đưa ra thông báo.

Trong kịch bản trước đó, nhà họ Quý giúp Thịnh Lê, đầu tư hạng mục này nên người hứng đao chính là nhà họ Quý.

Mà hiện giờ, người nhận đao này chính là nhà họ Thịnh.

Ở trước mặt chính phủ, không có ai dám xưng là quái vật cả.

Thủ đoạn của chính phủ, và cả sự mong đợi giẫm đạp lên của các ông lớn.

Chỉ trong một buổi tối, nhà họ Thịnh âm ỉm sụp đổ.

...

Bà Thịnh như mất lí trí.

Trước giờ bà ta bám vào ông Thịnh chả phải vì tiền hay sao?

Biết rõ tìm luật sư giúp Liễu Nguyệt Nguyệt cung vô dụng nhưng bà vẫn không kiềm chế được bản thân.

Đặc biệt là biết Liễu Nguyệt Nguyệt không mai thai, mà đứa con mà con trai bà luôn mong ngóng đã bị Liễu Nguyệt Nguyệt phán tử hình.

Dường như bà ta đã điên rồi, cuối cùng lại lấy tiền mà bà ta đã tích góp đưa cho người trong trại giam để "chiếu cố" Liễu Nguyệt Nguyệt.

Tác giả có lời muốn nói:

Thế giới tiếp theo.

Tiểu hòa thượng hoảng sợ nhìn nữ ma đầu bên cạnh sư thúc của mình, "Sư thúc tổ, người đang làm gì thế?"

Hòa thượng tuần tú lạnh nhạt đáp, "Chúng sinh ngang hàng, ta đang

phổ độ chúng sinh."

Tiểu hòa thượng tin tưởng.

Mãi đến về sau.

Tiểu hòa thượng nhìn mọi người đứng đối mặt với sư thúc tổ, cậu vẫn không hiểu.

Hòa thượng cúi đầu niệm phật, mỉm cười, "Nàng ấy là chúng sinh của ta."

Editor có lời muốn nói:

Mình sắp đào hố mới. Thể loại thanh xuân vườn trường, CP: sinh viên trường múa x Sinh viên kiến trúc aka thành viên đội bóng đá.

Có sủng không hả?

Cứ đi theo mị thì có kẹo ăn =]]

Chương 32

Cuộc sống trong tù vốn đã khó khăn...bây giờ còn được chăm sóc "đặc biệt" thì không cần phải nói nữa.

Liễu Nguyệt Nguyệt cười khổ, cô ta thấy chết có lẽ còn sướng hơn.

...

Khi chuyện của Thịnh Ngự và Tinh Nhan được công khai, không một ai quan tâm.

Đặc biệt là sau khi nhà họ Quý đạp đổ nhà họ Thịnh.

Đối với việc Thịnh Ngự yêu con gái kẻ thù, không ít người có ý kiến với anh.

Đến khi chuyện nhà họ Thịnh năm xưa bị vạch ra, mẹ Thịnh Ngự bị bức chết khiến mọi sự giận dữ của dư luận chuyển sang ông bà Thịnh.

Tuy có một số người tỏ vẻ đạo đức nói rằng dù gì ông Thịnh là ba của Thịnh Ngự, anh làm vậy là sai rồi.

Nhưng bây giờ không ai tôn trọng ngu hiếu, ơn sinh không bằng ơn dưỡng, đừng nói đến kẻ đã sinh nhưng lại không dưỡng, đã thế còn mang kẻ thứ ba về nhà, không hận mới là lạ.

Hơn nữa người ta cũng không làm gì ông Thịnh, cho ăn cho uống còn chưa đủ ư?

Nhóm đạo đức giả ấy vừa mới mở mồm được vài câu thì đã bị chết đuối bởi nước bọt của dư luận.

Ông Thịnh lại không hài lòng với cuộc sống như thế này.

Đúng là Thịnh Ngự cho ông ăn, cho ông mặc, nhưng anh chỉ muốn người giúp việc về nấu cơm cho ông ta chứ không cho ông ta một cắc bạc nào.

Ông Thịnh thấy Thịnh Ngự cố ý!

Từ xưa đến nay ông ta tiêu tiền như nước, mua một gói thuốc cũng phải cần tiền, bây giờ một cắc cũng không có, đừng nói mua thuốc, ra khỏi nhà cũng không có tiền bắt taxi!

Làm sao mà ông ta chịu nổi chứ!

"Thịnh Tứ! Ông không phải là đàn ông mà!"

Bà Thịnh thét chói tai, từ phòng chạy ra, như bà điên tóm lấy ông Thịnh, trang sức của bà, món đồ duy nhất còn giá trị đã không cánh mà bay!

Ông Thịnh bất cẩn để bà ta cào cấu mặt mình...đau...ông ta chộp lấy tay bà Thịnh, "Bà làm gì đấy!"

"Ông là đồ bất lực!" Bà Thịnh chửi bới, từ đầu bà còn cố giả vờ hiền dịu, nhưng ông ta bây giờ đã không có tiền, còn dám lấy đồ của bà, "Đem đồ trả lại cho tôi!"

Móng tay nhọn hoắc của bà ta xẹt qua mặt ông Thịnh, máu chảy ra, ông Thịnh đau đớn la lên, tức giận nắm lấy tóc bà ta, đẩy ra, "Đó là

đồ tôi mua cho bà!"

Dù sống trong nhung lụa thì ông ta vẫn là một người đàn ông.

Cái eo của bà Thịnh đập vào bàn rồi ngã xuống đất, một tiếng "rắc" vang lên...

Ông Thịnh chỉnh quần áo lại, cất bước đi ra ngoài, hừ một tiếng, "Bà điên."

Bà Thịnh nằm trên mặt đất, vừa động một cái liền toát mồ hôi lạnh, bà ta rên lên, dù sao cũng không còn trẻ nữa...

Nhìn người đàn ông mặc kệ bà mà rời khỏi, nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, không biết là do thắt lưng đau hay sao, nước mắt nhạt nhòa...

Đến tối khi Thịnh Lê trở về mới phát hiện mẹ mình nằm trên sàn nhà.

"Mẹ?" Thịnh Lê mệt mỏi xoa trán, kinh ngạc hỏi.

Anh ta vội vã gọi điện thoại cấp cứu.

Xe cứu thương đến mang bà Thịnh không ngừng kêu đau đến bệnh viện, chẩn đoán là gãy xương sống nên phải nằm viện điều trị.

Hai ngày sau ông Thịnh mới đến, bà ta cứ chửi mắng không ngừng, ông Thịnh chịu không nổi nên dùng dùng rời đi.

Thịnh Lê vượt trán, mệt mỏi mở cửa phòng bệnh bước ra ngoài, ngăn cách mọi âm thanh bên trong.

Bây giờ nhà họ Thịnh thất thế, người ta là dao là thớt, mấy người lúc trước cun cút đi sau Thịnh Lê bây giờ đã trở mặt, mấy lời chế giễu

khoan nói đến, bây giờ muốn sống an phận, anh ta tuy có chút tài năng nhưng lại không tìm được một công việc nào cả.

Tinh Nhan và Thịnh Ngự không phải là người dễ mềm lòng.

Làm sao Tinh Nhan có thể rộng lượng cho anh ta một con đường sống, mềm lòng chỉ mang họa cho bản thân, hơn nữa cô còn hận anh ta đến chết, kết cục lúc trước của nhà họ Quý, Thịnh Lê cũng phải nếm thử một lần.

Lúc Thịnh Lê tìm việc đều bị nhà họ Quý cản đường, cộng thêm danh tiếng xấu của anh ta, tìm được việc rất khó khăn, cầm chút tiền lương mà khi xưa khinh thường, còn phải nuôi ba mẹ già ở nhà...

Thịnh Lê bỗng nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

"Hết gì mà hết! Bệnh viện mà bà tưởng là nhà mình à?" Trong phòng bệnh vang lên tiếng cãi nhau.

Ông bà Thịnh không phải là người giỏi chịu đựng, trong phòng bệnh ồn ào hẳn lên.

Bác sĩ chạy đến hỏi, "La hết gì đấy?"

Thịnh Lê hít một hơi sâu, bước vào phòng, đôi mắt chứa đầy tia máu kia đã không còn chút kiêu ngạo nào, anh ta giải thích, "Thật xin lỗi..."

Cuối cùng bà Thịnh cũng xuất viện về nhà.

Ông Thịnh không thể chăm sóc bà Thịnh, Thịnh Lê đành phải mượn hộ lý, vì thế mà tiền sinh hoạt mỗi tháng lại càng thiếu.

Hộ lý chăm sóc không được cẩn thận.

Bà Thịnh già đi rất nhiều, nửa sống nửa chết nằm trên giường bệnh...

Thật ra ông Thịnh vẫn còn chút tiền, nhưng ông ta không thể lấy ra được.

Ông ta vốn háo sắc, nếu không năm đó đã không dẫn bà Thịnh vào nhà, bây giờ ông không muốn về nhà đối mặt với một bà già tàn phai nhan sắc nên ra ngoài tìm gái.

Bây giờ ông ta không thể đi mấy chỗ xa hoa, nên bị lây nhiễm một số bệnh...

...

Sau khi nhà họ Thịnh thất thế.

Không chờ chấm dứt chuyện phân chia, Thịnh Ngự và Tinh Nhan đã nhanh chóng kết hôn. Dù ba Quý không đồng ý cũng không lay chuyển được ý muốn của con gái nhà mình.

---- cùng lúc đó, tin đồn Thịnh Ngự vì tiền mà chấp nhận lấy con gái nhà họ Quý lan rộng khắp nơi.

Ai cũng nói, Quý Tri Phi "săn chim" cả đời lại nhất thời hồ đồ, cuối cùng lại rơi vào tay "nhạn"

Ba Quý ở nhà tức giận đến run người, đi qua đi lại mắng chửi, "Con gái tôi sao lại dựa vào tiền chứ!"

"Nó xinh đẹp như thế! Bộ bọn họ bị mù hết rồi hả!"

Người đàn ông lạnh lùng còn lại không hề nhận ra điểm quan trọng ở đâu, vừa gọt trái cây vừa gật đầu mắng theo, "Đúng là mù rồi!"

Bà Quý có người phụ họa, càng mắng hăng hơn, "Đúng là một đám ngu ngốc!"

Bà Quý nhìn hai người mắng mấy người nói Tinh Nhan chỉ biết dựa vào tiền quên trời quên đất, bà chỉ biết đỡ trán.

Hai ba con ông không nhận ra trọng điểm là gì hả...

Bà lại nhìn con gái của mình đang ngồi xếp bằng bên cạnh Thịnh Ngự, Tinh Nhan thấy mẹ nhìn mình bèn ngẩng đầu lên cười tươi roi rói, miệng còn nhai miếng táo chồng vừa dứt cho.

Tiếng nhai táo "rộp rộp" cực kỳ vui tai.

Bà Quý:...

Người bình thường khi nghe chồng mình vì tiền mà lấy mình...đều phản ứng như nó hả?

Bà thấy trong nhà này chỉ có bà là người bình thường mà thôi.

Mẹ Quý mỉm cười hỏi, "Tinh Nhan, Thịnh Ngự tối nay tụi con muốn ăn gì?"

Vừa nhắc đến ăn, Tinh Nhan bỗng nhiên cảm thấy muốn ói, đứng bật dậy chạy vào nhà vệ sinh.

Người đàn ông ném dao xuống bàn, vội vàng chạy theo vỗ vỗ lưng cho vợ, gương mặt đầy lo lắng.

Ba Quý ngưng mắg chửi, "Con sao vậy, con sao vậy?"

Mẹ Quý tuy đau lòng con gái nhưng bình tĩnh hơn hai người đàn ông này, bà nhìn cô rồi đột nhiên hỏi, "Nhan Nhan, không lẽ con..."

"...có rồi?"

Vừa dứt lời, hai người đàn ông nghếch mặt ra.

...

Lời đồn truyền đi không bao lâu thì kết thúc vào một ngày nào đó.

Ngày ấy, trong lúc phân chia nhà họ Thịnh thì công ty thần bí nhận được "miếng bánh" to nhất rồi cục đã xuất hiện.

Người đàn ông lạnh lùng lại dịu dàng ôm lấy người phụ nữ với cái bụng đang lộ dần.

Sau đó lại tuyên bố đưa bé sẽ theo họ Quý.

Cả đám người chuyển dời ánh mắt sang người đàn ông trung niên mập mạp đang cười tủm tỉm ở góc đằng kia.

Phí lời!

Ha ha, thông minh như tôi bị "nhạn" mổ mắt ư!

Chương 33: Thế giới 3: "Phổ độ chúng sinh" - Tiểu hòa thương thánh thiện

Quý Tiểu Yến 4 tuổi đang ngồi trước cửa nhà suy nghĩ về nhân sinh.

Ví dụ, nhóc béo cùng họ với ba cậu ấy nhưng tại sao cậu lại lấy họ mẹ?

-- tuy rằng cậu rất vui.

Ví dụ như, nhà nhóc béo đều là mẹ cậu ấy nấu cơm, tại sao nhà cậu lại là do ba nấu?

-- mẹ nhóc chưa bao giờ xuống bếp cả.

Lại ví dụ, nhóc béo chưa bao giờ nhìn thấy ba mình đỏ mặt, thế nhưng ba của cậu cứ luôn đỏ mặt.

-- mẹ cậu sờ sờ một chút là lỗi tai ba cậu ửng đỏ.

Lại ví dụ tiếp, nhóc béo được ngủ chung với ba mẹ, nhưng ba cậu suốt ngày túm cậu ra khỏi phòng.

-- lấy lí do là cậu đái dầm.

Cậu nhóc thở dài một hơi, người lớn thích nói dối ghê.

qwq, phiền quá, thế giới người lớn thật khó hiểu!

Ba còn không cho cậu ăn kẹo mút nữa chứ.

Ông mặt trời lên cao, cậu nhóc béo đứng dậy chạy vào phòng.

Chắc mẹ đã dậy rồi, cậu muốn tặng mẹ một nụ hôn!

Đúng rồi, hôn rồi sẽ không thấy phiền nữa ~

...

Mọi người đều nói, Quý Yến từ lúc sinh ra đã định là người thắng cuộc.

Tất cả tài sản của nhà họ Quý và ba cậu đều thuộc về cậu.

Nhưng chỉ là nghe nói.

Ba cậu không hề ham muốn quyền lực, không đúng, nói đúng hơn là chỉ hận không thể giao công ty cho cậu sớm một tí.

Quý Yến lại nghĩ rằng, đời này cậu là người thắng cuộc là do có được ba mẹ tốt nhất trên đời.

Từ trước đến nay, bọn họ nuôi nấng dạy dỗ cậu không hề giả tạo...tuy rằng lúc nào cũng khoe khoang tình cảm trước mặt cậu.

Đến khi cậu dần lớn lên, đến khi bác sĩ nói rằng ba cậu bị bệnh nặng, nhưng ông ấy vẫn cố gắng chống đỡ.

Đến một ngày kia, hai người họ cùng rời đi.

Đến khi cậu đọc được nhật kí của ba.

-- Nhan Nhan chỉ thích ăn đồ tôi nấu, tôi đi rồi thì ai sẽ nấu cho cô ấy...

Cậu có thể nhận ra sự dị dạng từ trong câu chữ. Trong giây phút ấy, Quý Yến đột nhiên cảm thấy cậu không phải là người thắng cuộc.

Ba mẹ cậu mới là người thắng.

Bọn họ có được được nhau, đó chính là điều tuyệt vời nhất trên đời này, chưa bao giờ mất đi.

....Đường phân cách tuyến...

Bên ngoài cửa sổ, mọi vật vẫn còn chìm trong đêm tối.

Ánh trăng sáng ngời xuyên qua cửa sổ soi sáng cả căn phòng.

Người nằm trên giường run rẩy đôi mi.

Khi chuẩn bị mở mắt, động tác tay phải như đang nắm tay ai, cô động đậy như muốn nắm chặt lấy nó.

Tinh Nhan mở mắt ra, mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Cô rất ít khi có cảm giác này, nhưng bây giờ nó cứ xuất hiện khiến cô không cách nào bỏ qua.

Tinh Nhan ngồi trên giường một lát, chưa nghĩ được gì, cô bỗng nhiên mở miệng, "Điểm Điểm, tôi có thể đến thế giới tiếp theo ngay bây giờ được không?"

Một lát sau, bao lì xì của Tấn Giang mới hiện ra.

Nó thở dài, "...Ngủ một giấc đã."

Nếu lúc này có người nghe thấy, sẽ nhận ra giọng nói của quả cầu trắng ấy dịu dàng thế nào.

Tinh Nhan giật mình, lại nằm xuống giường.

Nhìn cô lặn qua lộn lại không ngủ được, ở một nơi không ai chú ý đến, quả cầu trắng phát ra một luồng ánh sáng nhạt chiếu lên người cô.

Cảm giác trống rỗng chậm rãi biến mất, Tinh Nhan ôm lấy gấu bông bên cạnh chìm vào giấc ngủ...

..

Sáng hôm sau, lúc ăn sáng thì cảm giác ấy lại đến.

Không đợi Tinh Nhan nhú mày, lì xì Tấn Giang đã hiện ra đòi sự chú ý của cô.

"Thế giới tiếp theo là giới tu tiên, cấp độ hơi cao chút, cô hãy chuẩn bị đồ sẵn đi..."

"Ừ." Tinh Nhan không để mình suy nghĩ nhiều, ăn được một nửa thì ngừng, rửa tay xong lại hỏi, "Lần này tôi được tặng gì?"

Nghe cô hỏi, màn hình trước mặt chậm rãi thay đổi, hiện lên một biểu tượng, "Là chur thiên thần phù."

"Chur thiên thần phù là gì?"

Chưa nói xong cô đã ấn mở biểu tượng trước mặt, rõ ràng cô không muốn nghe trả lời, nhưng ngoài ý muốn, giọng nói dịu dàng lại vang lên.

"Bình thường phần thưởng sẽ tự động phối hợp, năng lượng của cô đủ để nhập vào phần thưởng mới, hệ thống sẽ hợp năng lượng của cô và phần thưởng tương xứng với nhau.

"Vậy thì trong nhóm phần thưởng này đều là người đến từ thế giới Chư thiên, trong ấy đều sử dụng mấy cái bùa này."

Tinh Nhan sửng sốt, ánh mắt cong lên như cười như không, "Cậu đang nhắc nhở tôi đấy à."

Tuy nói thế nhưng Tinh Nhan cũng yên lòng được phần nào.

Quả cầu xoay xoay, "Tôi là...hệ thống của cô, đây là chuyện tôi phải làm."

Nó nói tiếp, "Trong đây có ghi, bùa cần phải có chu sa, nhưng thực tế bùa của bọn họ cần rất nhiều thảo dược, mấy loại thảo dược trên thế giới này ở chỗ bọn họ lại rất khan hiếm, ví dụ như..."

Tinh Nhan không hỏi nó vì sao lần trước không nói với cô mấy cái này, cô chỉ gật đầu rồi lấy điện thoại đặt mua vài loại thảo dược, bấm vào phần thưởng làm mấy chuyện cần làm.

Mặc kệ là thật hay giả, hay có mục đích gì, bây giờ linh hồn của cô đều dựa vào hệ thống mà duy trì, không đủ sức để phản kháng.

Lúc này cô không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì.

...

Cảm giác quen thuộc lại xuất hiện.

Tinh Nhan chuẩn bị tiếp nhận ký ức.

Ký ức lần này thật tối tăm.

Đại đạo ngũ thập, thiên diễn tứ cửu, tu tiên là một con đường cô độc, cũng là một con đường đầy gian nan.

Tam thiên đại thế giới, vô số tiểu thế giới.*

*Một câu trong Phật pháp, trong đó nói, hệ mặt trời mặt trăng là một tiểu thế giới, một ngàn tiểu thế giới gộp lại là tiểu thiên thế giới, 1000 tiểu thiên thế giới = 1 trung thiên thế giới, 1000 trung thiên thế giới = 1 đại thiên thế giới.

Thế giới Vân Thủy là một trong 1 đại thế giới, mấy ngàn năm trước đã từng có vô số đại năng phi thăng, cảnh tượng phồn thịnh không cần phải nói tới.

Đó là chuyện thật lâu về trước.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, con đường thông thiên với đại thế giới Vân Thủy bỗng nhiên bị đóng lại, từ đó về sau không còn ai có thể phi thăng nữa, thậm chí những mối liên hệ giữa những đã từng phi thăng với hậu duệ đời sau cũng bị đứt đoạn.

Bây giờ, tiên giới và ma giới cuối cùng đã liên hệ với người của thế giới Vân Thủy.

Đại thế giới Vân Thủy đã biết được nguyên nhân tại sao con đường thông thiên bị đóng lại.

Mấy ngàn năm trước, chân ma xuất thế, vạn ma thuần phục khiến sinh linh đồ thán.

Hai thế giới tiên và phật cùng nhau ra sức phong ấn, nhưng ngờ đâu chân ma quá xảo quyệt, hóa thành một vạn chân ma len vào các giới.

Mọi người đã tìm được 9999 chân ma chỉ còn một chân ma còn lại thì không sao tìm thấy được.

Tiểu chân ma dù yếu ớt nhưng năng lực ẩn nấp rất mạnh, khả năng phục hồi rất đáng sợ, dường như lúc nào cũng cần hấp thu ma lực, đợi đến thời cơ thích hợp sẽ biến lại thành chân ma như cũ.

Đến khi mọi người phát hiện sự kì lạ ở thế giới Vân Thủy.

Chân ma vứt bỏ tu vi và cơ thể để bao lấy thế giới Vân Thủy, loại chân ma này hấp thu thất tình lục dục của con người để sống. Mỗi người đều có tình cảm, cảm xúc. Tình cảm sinh ra ở tu vi càng cao thì càng có lợi cho hắn, đó chính là thần và phật.

Hắn tận dụng mọi thứ để thiết lập kết giới đương nhiên sẽ không giống với bình thường.

Không phải không thể phá từ bên ngoài, nhưng đến giờ chân ma vẫn không có suy nghĩ gì về nhân quả, một khi bị phá vỡ từ phía bên ngoài mà không đúng thời cơ, chân ma thức tỉnh sẽ hấp thu thế giới Vân Thủy và các thế giới xung quanh mà sống lại.

Tiên Phật e ngại nhân quả, mà nhân quả của những thế giới khác không có ai có thể tiếp nhận.

Hơn nữa, không ai cam đoan được chân ma có thể tiếp tục phân

thân thành 1 vạn chân ma nữa hay không.

Để giải quyết cục diện này chỉ có một cách duy nhất.

Chính là khi chân ma chưa thức tỉnh, để một người làm cơ thể mẹ rời phong ấn lại.

Sau khi chân ma bị tiêu diệt, phong ấn của thế giới Vân Thủy sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Thế giới luôn có ý chí của bản thân, sau khi bị phong ấn nhiều năm sẽ chọn ra người đại diện cho ý chí của mình, chính là thiên mệnh chi tử sẽ phá hư kế hoạch thức tỉnh của chân ma.

...

Trong thế giới này, Tinh Nhan chính là cơ thể mẹ của chân ma.

Ai cũng nghĩ chân ma sẽ nhập vào nam nhân nhưng chân ma cũng không biết, có lẽ là do sinh tồn sau này của nàng chiến thắng được thời gian.

Trong câu chuyện này, từ đầu đến cuối nàng là nhân vật phản diện.

Nàng và nữ chính ở cùng một thôn nhỏ trong núi. Một ngày kia, có một ma tu đi ngang thấy cơ thể cực âm của nữ chính nên xuống tay sát hại cả làng, truy đuổi nữ chính đang chạy trốn.

Không may là, nàng chính là con gái của một người phụ nữ bị sưu hồn.

Trong quá trình ấy, ma tu phát hiện cơ thể của vạn ma liền hưng phấn mà đem nàng đi, thể chất này nếu bồi dưỡng từ nhỏ thì sau này

có thể lợi dụng được.

Lúc tìm kiếm nữ chính thì nàng ta đã tìm được cuộc gặp gỡ đầu tiên trong cuộc đời của mình.

---Sur phụ của nàng ta.

Ma tu đã thất bại.

Cố gắng xóa đi ký ức của nàng, sau đó mỗi ngày bồi dưỡng, ma tu là một thiếu chủ, người ngoài nhìn vào, nàng chính là đồ đệ duy nhất của thiếu chủ.

Người ngoài nhìn vào, biết bao nhiêu loại thảo dược trân quý đều được chế thành thuốc bồi bổ cho nàng là minh chứng thiếu chủ tốt với nàng ra sao. Nhưng không ai biết rằng, lúc ngâm thuốc có hại cho cơ thể nàng ra sao, nàng đã đau đớn thế nào.

Hấp thu thân thể vạn ma, có lẽ là muốn luyện nàng thành thuốc. Quá trình đó vô cùng thuận lợi.

Nhưng nàng chịu đựng.

Nàng được thiếu chủ nuông chiều từ nhỏ, nàng không thể hoài nghi hẳn, hơn nữa tu vi của nàng tăng lên rất nhanh, cơ thể nàng đã trở nên trong lành, đạt đến cảnh giới hấp thu tiêu chuẩn.

Lúc hấp thu, nguyên chủ hoàn toàn không hề phòng bị, nhưng hai người không hề biết, nguyên chủ mỗi lúc mỗi nơi hấp thu ma khí, không phỉa vì có thân thể vạn ma mà bởi vì chân ma.

Thiếu chủ chết đi, nguyên chủ lớn lên sau một đêm, tính cách hoàn toàn thay đổi.

...

Sau đó, nàng lại trở thành thiếu chủ Tinh Ma cung.

Nữ chính sau khi học xong thì xuống núi để báo thù cho gia đình, ẩn núp vào ma vực thì gặp được nam chính - thiếu chủ Nguyệt ma cung, rồi nảy sinh tình cảm.

Sau đó cánh giới bí mật được mở ra, sư phụ nữ chính bị trọng thương, cần một cần một vị thuốc trong đó, nữ chính và nguyên chủ không đội trời chung, nữ chính lại muốn cướp đoạt được liệu của nguyên chủ, trong trận đánh đó tính khí nguyên chủ bộc lộ.

Nam nữ chính chịu bao nhiêu khổ cực thì làm sao có thể từ bỏ ý đồ?

Đánh nhau khắp nơi, cuối cùng bí mật nguyên chủ mang cơ thể chân ma bị nữ chính công bố khắp thiên hạ.

Quân tử chính đạo cho rằng, vì thiên hạ chúng sinh mà nàng phải bị phong ấn vĩnh viễn trong lửa.

Từng phút từng giây, linh hồn và ma khí bị chân hỏa thiêu rụi.

Nhờ phong ấn nàng mà nam nữ chính đạt được công đức phi thăng lên trời.

Nguyên chủ không cam lòng, nàng căm hận.

Tất cả đều là ngụy quân tử, chỉ vì cái "có thể" chưa xảy ra mà ra tay phong ấn nàng, dựa vào đâu chứ?

Nguyện vọng của nàng chính là khiến tất cả mọi người có liên quan

phải trả giá, chính là chân ma.

...

Chưa mở mắt, cảm giác gân mạch bị đứt khiến nàng rên ra tiếng.

Nàng mở mắt ra, co quắp lại, đầu lưới như bị cắn nát, đau muốn chết đi sống lại, bên tai thấp thoáng có tiếng nói, "Được lắm, hôm nay có thể rồi."

Hôm sau tỉnh lại, nàng mới phát hiện ra, lần này nàng xuyên qua câu chuyện chỉ vừa mới bắt đầu.

Vẫn giữ được ký ức của nguyên chủ, nhưng đau đớn ngày hôm qua Tinh Nhan có thể cảm nhận được.

Ngoài dự đoán của nàng chính là, hôm sau khi mình đang ngâm thuốc thì được nói chuyện với Điểm Điểm, cần phải thống nhất được liều và công pháp nàng nhận được.

Nàng nhận được công pháp kia khi lấy được quyển công pháp của những linh hồn, tên là Phượng Niết.

Mặc kệ giống nhau thế nào, cũng không quan tâm Điểm Điểm vì sao lại biết, hay là phần thưởng đạt được không được sử dụng ở thế giới khác nhưng vì sao Điểm Điểm lại xuất hiện...

Chuyện đầu tiên Tinh Nhan làm chính là mở bản công pháp kia ra.

Chỉ cái màu vàng lần lượt đi vào đầu cô, hóa thành một bộ công pháp, điều kỳ lạ là cô lại hiểu nó.

Phượng Niết có lẽ có quan hệ với tộc Phượng Hoàng, có điểm chung

là 9 lần chuyển, mỗi một lần chuyển là một lần niết bàn, nhằm vào công pháp của linh hồn, trước khi chuyển cũng cần được liệu để trợ giúp.

Đau đớn càng lúc càng kịch liệt, đặc biệt là sau khi nàng khởi động công pháp, linh hồn giống như bị xé rách.

"Cố gắng lên." Lúc nàng sắp ngất đi, ở bên tai vang lên một giọng nói dịu dàng, "Nếu mà ngất đi coi như thành công cốc."

Mơ mơ màng màng, Tinh Nhan cắn chặt cánh tay.

Một ngày trôi qua, đến khi nàng hoàn thành được vòng chuyển thứ nhất, nước thuốc mất hết tác dụng.

Khung cảnh bỗng nhiên biến đổi.

Tinh Nhan lại mở mắt ra lần nữa.

Trước mặt có một nam nhân mặc đồ đen đang ôm một nữ nhân trong lòng, hấn lau vết máu bên miệng, nở một nụ cười lạnh lẽo, "Thế này xem ra thiếu chủ không chừa cho chút mặt mũi?"

Tinh Nhan đã biết đây là đâu.

Đây là lúc nam nữ chính và nguyên chủ bắt đầu xung đột.

Đây là hành trình ở bí cảnh.

Tinh Nhan thờ hỏn hển, cảm giác ở miệng có vị ngọt, phun ra một ngụm máu.

Nàng theo thói quen liếm vết máu ở môi, mỉm cười, "Đương nhiên là

không rồi..."

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng khi người khác nghe thấy cảm giác vô cùng quý dị.

Vừa dứt lời, âm thanh "ding đang" lại vang lên, tầng lớp ảo ảnh hiện ra, pháp bảo nhuộm đầy vị máu đánh mạnh sang đây, nam chính cũng không ngời yên, ôm nữ chính tránh được một chiêu.

Tinh Nhan chậm rãi lau khóe môi, nhìn vết máu đỏ trong lòng bàn tay mà bật cười.

Trong hai năm ốm đau kia, cơ thể cô đã sớm quen với việc học máu, nhưng vấn đề ở đây là, cô không có thói quen chém giết, sát chiêu của cô chỉ là phù chú thôi.

Nam nữ chính không biết sao ngã xụi xuống đất.

Nam chính lạnh lẽo nhìn Tinh Nhan, che chở người trong lòng, không nói nên lời.

Tinh Nhan cong khóe mắt, chậm rãi lau đi vết máu trong lòng bàn tay, bỗng nhiên muốn hát một bài.

Đôi mắt nàng hiện lên cảm xúc khó nói, nhưng không hề chần chừ, nàng hạ tầm mắt, giật giật ngón tay, sương mù lại hiện lên một lần nữa.

Chém thẳng về phía hai người đang nằm dưới đất kia.

Khóe mắt nam chính rách một đường.

Editor bán than: Cái thế giới này nó vừa nhiều chữ mà lại vừa nhiều chương. Nó là TG dài nhất cả bộ đấy các bác:((. Mị không có kinh nghiệm làm tu tiên nên các bác thông cảm ạ <3

Chương 34

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, phật ấn màu vàng kèm theo tiếng niệm kinh bỗng nhiên xuất hiện trong làn sương mù.

Làn sương đỏ như gặp phải thiên địch, từ phía trên phát ra âm thanh rồi dần dần tan biến, dáng vẻ ban đầu của pháp bảo hiện ra, không thể tiến lên phía trước.

"A di đà phật."

Tinh Nhan quay đầu lại thì nhìn thấy một vị hoà thượng tuấn tú, hấn mặc áo cà sa, hai tay chấp thành chữ thập, khoe miệng mỉm cười niệm một câu kinh Phật.

Toàn thân vị hoà thượng như phát ra kim quang, hấn yên lặng, giọng nói dịu dàng mang theo lòng khoan dung bình đẳng chúng sinh.

"Thí chủ hữu lễ."

Trong bí cảnh có rất nhiều vùng tựa như tiên cảnh, ví dụ như nơi đây. Nhưng lúc này, người vừa mới đến mang lại một cảm giác, tất cả những cảnh sắc phía sau hấn bỗng chốc trở thành hư vô.

Là Giới Sân của Phạm Thiên cung.

Phật tu luôn khắc chế ma tu, hơn nữa người vừa xuất hiện lại là vị hoà thượng này, Tinh Nhan hiểu rõ tình huống nên lập tức thu pháp bảo lại.

Phật tu luôn được luân hồi chuyển thế, nghe nói vị Giới Sân này đã luân hồi rất nhiều kiếp, là cao tăng công đức viên mãn.

Là thật hay giả thì không ai biết, nhưng Giới Sân từ nhỏ đã có lòng theo Phật, tu vi đã hơn 200 năm đã đạt thành Nguyên Anh, chuyện này là thật. Ngay cả thân thể chân ma của nguyên chủ hấp thu ma khí mọi lúc mọi nơi nhưng vẫn chưa đạt được Nguyên Anh*.

*Tu tiên được chia thành cấp bậc: Luyện khí < Trúc Cơ < Kim Đan < Nguyên Anh < Phân Thần < Hợp Thể < Đại Thừa (tùy theo mỗi truyện).

Nguyên Anh có 4 cấp độ: Sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, diên phong (đỉnh phong)

Vào cấp bậc này mới coi như chạm tới cánh cửa trường sinh bất lão. Dấu hiệu là kim đan nứt ra hóa thành một nguyên anh – bản chibi của bản tôn, có thể giúp bản tôn không ngừng tu luyện, nếu bản tôn ngủ, nguyên anh có thể bỏ xác chạy trốn tìm xác mới chui vào luyện lại từ đầu, là một loại trường sinh khá tà ác bị liệt vào tà ma ngoại đạo. Tuổi thọ hơn 2000, được tôn xưng chân quân hoặc lão tổ. (Cre: vnkings.com)

"Không ngờ sư phụ Giới Sân lại quen biết với thiếu chủ Nguyệt Ma cung đó."

Tinh Nhan cong khóe mắt, chậm rãi nuốt nước miếng rồi khẽ cười.

Nàng lại lặng lẽ xuống tay.

Tuy ma và tiên là hai đạo phái khác nhau, một bên dựa vào linh khí, một bên dựa vào ma khí. Ma khí không hạn chế tâm ma nên ma tu tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm nấy.

Trong ma giới có chia thành chính ma và tà ma, nhưng bình thường tà ma tội ác tày trời, gây hại khắp nơi nên khi nhắc đến ma giới người ta đều chỉ nghĩ đến tà ma.

Nhưng chính ma và tà ma rất khó phân biệt. Mỗi khi gặp ma tu, phật tu sẽ ra tay trực tiếp. Chiêu thức Phật quang của bọn họ có thương tổn rất lớn đối với tội ác, ma tu tạo nghiệp chướng càng nhiều thì nhận lấy thương tổn càng nặng.

Từ trước đến nay chưa bao giờ có chuyện phật tu gặp ma tu mà bỏ qua, nàng không tin hẳn sẽ bỏ qua cho nàng.

Lăn lộn ở ma giới mấy năm, lòng cảnh giác của nàng không hề thấp, lúc nào cũng phải đề phòng, nhưng nàng lại không biết vị hòa thượng này từ đâu xuất hiện.

"Thí chủ nói đùa."

Giọng nói của hắn khó mà nghe ra cảm xúc, "Bạch đạo hữu và bần tăng là bạn cũ."

Hắn niệm một câu a di đà phật rồi nói, "Không biết thí chủ có ân oán gì với Bạch đạo hữu, nhưng mong thí chủ đây khoan dung độ lượng mà hạ thủ lưu tình."

Ánh mắt nam chính thay đổi, bạn cũ? Ma nữ Nguyệt Sơ với hòa thượng Giới Sơn là bạn cũ?

Tim Tinh Nhan không biết tại sao cảm thấy tức giận, thậm chí còn mang theo cảm giác tủi thân khó hiểu.

Nàng nở nụ cười, liếm khóe môi. "Nhưng không khéo là ta đây không

muốn hạ thủ lưu tình."

Nàng xuất ra một tấm phù, vừa đặt nam nữ chính ở đây, nếu sau này mà xuống tay thì hai người họ nhất định sẽ đề phòng không thể nào đắc thủ được nữa. Nhưng nàng muốn đắc thủ thì sẽ tốn rất nhiều công sức.

Thật đáng tiếc, hình như nàng đã mắc bệnh kiều* rồi, thấy nam nữ chính mà đứng cạnh nhau dù không làm cũng thấy thật ngứa mắt...

*Bệnh kiều: người có lòng chiếm giữ, độc chiếm vô cùng lớn.

Nàng không nói gì mà đột ngột xuất chưởng, bỗng xuất hiện một làn sương mù bao lấy Giới Sân, kèm theo một cơn gió.

"A di đà phật." Giới Sân chưa kịp phản ứng lại, chỉ cúi đầu niệm phật, trên người hẳn xuất hiện một luồng kim quang bao lấy làn sương mù khiến hẳn càng trở nên thiêng liêng.

Mỗi một luồng kim quang đều chứa sức mạnh cực lớn, có thể gây thương tổn nặng nề đối với người bình thường. Nhưng làn sương mù chỉ vập vờn quanh thân hẳn mà không gây ra thương tổn nào.

Tinh Nhan hừ một tiếng, vì dùng lực quá sức mà trái tim nàng cảm thấy đau đớn, cổ họng xuất hiện một vị tanh nồng như đang cảnh cáo nàng. Tinh Nhan cong khóe mắt, dùng lực ra gấp hai lần lúc nãy.

Cô phun ra một ngụm máu.

Nhưng thế thì sao chứ, nàng không muốn dừng lại.

...

Dường như vị hòa thượng chú ý đến, vươn tay tạo thành chữ thập, "Xin thí chủ dừng tay."

Khoảng cách giữa người đạt được Nguyên anh và chưa đạt được Nguyên anh đúng thật là quá chênh lệch. Nhận ra nàng không thể đánh lại hắn, Tinh Nhan khép hờ đôi mắt, bỗng nhiên bật cười.

"Được lắm ~"

Như một đứa trẻ yếu ớt, nụ cười của nàng vô cùng trong sáng.

Nhưng động tác lại không hợp với nụ cười chút nào.

Trường cung bỗng nhiên xuất hiện, phát ra tiếng "vù vù" trong không trung, ba mũi tên như xé gió bắn ra, màu đỏ trên mũi tên đã biến thành màu đen, nhìn kỹ có thể thấy lổ xoáy màu đen trên đầu mũi tên.

Không hề nương tay chút nào.

Mũi tên này rất đáng sợ, mang theo thần thức vô cùng mạnh mẽ, nó xuyên qua như muốn hấp thu tất cả linh khí trong trời đất, không gian như bị bóp méo.

Không giống như sức mạnh của Kim Đan, kỳ lạ vô cùng.

Đồng tử nam chính bỗng nhiên co rút.

Mọi người đều nói, hắn ta đứng đầu cả ma giới này. Nhưng không ngờ, Tinh Ma cũng lại cất giấu 1 bảo vật là nàng. Hắn tự hỏi, hắn có cản được công lực của mũi tên này hay không...

E là, người này chính là đại địch của hắn...

Nam nhân cúi đầu che đi ánh mắt lạnh lẽo ấy.

Cùng lúc đó, Tinh Nhan phun ra một búng máu, kinh mạch toàn thân như muốn đứt ra từng khúc, cảm giác đau đớn khiến nàng không thể đứng vững.

Mũi tên mang theo áp lực cực lớn phóng đến. Đây là bí chiêu của nàng, nếu như bị phá vỡ thì lực phản phệ tuyệt đối không hề nhẹ nhàng. Hòa thượng bỗng chốc dừng lại.

Cũng chính tại giây phút này, mũi tên nháy mắt đã đến gần, không khí xung quanh Giới Sân bỗng chốc bị kiềm hãm, sau khi phản ứng lại, tất cả các chiêu thức đều bị kiềm hãm, muốn ra tay cũng khó.

Trong nháy mắt này thôi cũng đủ hài lòng.

Tinh Nhan tiến đến gần hai người họ, khoe miệng luôn giữ nụ cười dịu dàng nhưng lực ở lòng bàn tay lại tăng thêm vài phần.

Nàng có chút chần chừ không hạ thủ được, nhưng không hiểu sao cảm giác khó chịu trong ngực khiến nàng không kịp suy nghĩ.

Lực vừa xuất ra mang theo cảm giác uy hiếp rất lớn, cây cỏ dưới chân héo rũ trong nháy mắt.

Đánh thẳng về hướng hai người bọn họ.

Tà ý trên gương mặt nam chính lần đầu tiên xuất hiện, độc ác và lạnh lùng, hấn xuất ra toàn lực.

Khoảng cách giữa hai người quá ngắn, theo lẽ thường sẽ không thể nào có đường sống.

Nhưng rốt cục vẫn là nam nữ chính, khi Tinh Nhan tấn công thì cổ tay nữ chính bỗng nhiên hiện ra một cái vòng tay màu xanh, ánh sáng xanh lục bao trùm lên cơ thể hai người.

Một chương chí mạng đánh lên, nhưng chỉ làm ánh sáng xanh ấy rung động vài cái rồi dần dần ảm đạm.

Dưới ánh lửa, Tinh Nhan đột nhiên nghĩ đến điều gì, lòng bàn xuất ra một luồng khí kỳ dị.

Luồng khí này rõ ràng không màu nhưng nháy mắt lại biến thành màu đỏ vô cùng quý dị, khiến tâm hồn người khác như treo lên cao, tựa như mọi cảm xúc của bản thân đều bị nó câu đi mất.

Ngay lúc luồng khí đỏ này di chuyển, sắc mặt Tinh Nhan tái nhợt, từ khóe môi nàng chảy xuống một dòng máu đỏ xinh đẹp lại ma mị, cả người nàng như bị rút cạn khí lực. Giây tiếp theo không thể chống đỡ nổi mà ngã xuống.

**

Cùng lúc đó, không biết từ lúc nào Giới Sân đã phá giải được trận pháp của nàng mà tiến về phía này, tay đang lần tràng hạt dừng lại, "Thí chủ..."

Tinh Nhan cử động, liếm đi vết máu bên khóe môi, hơi mắt húng nheo mắt, "Sao, muốn giết ta ư?"

Lúc này nàng đã sử dụng phù chú nhưng lại không có tác dụng gì.

Hòa thượng cúi đầu, trong lòng bàn tay xuất hiện một lọ đan dược, nhỏ giọng nói, "Thí chủ, người bị thương rồi."

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng không hề để ý đến tình trạng hai người đang nằm trên mặt đất đằng kia.

--- Hẳn chỉ cần bảo vệ tính mạng của nàng mà thôi.

Ngón tay Tinh Nhan động đậy, nhưng không nhận lấy, khoe mắt cong lên bỗng nhiên bật cười thành tiếng, "Đại hòa thượng, người đưa cho Bạch đạo hữu của người đi."

Tiếng cười không mang theo chút tình cảm nào, sau khi nàng nhìn tình huống phía sau hẳn rồi biến mất.

Tơ máu nằm trên chùm sáng màu xanh rồi từ từ len vào luồng sáng ấy, từng chút từng chút, vòng tay xanh biếc bắt đầu nhiễm màu đỏ của tơ máu, rồi lại biến mất không thấy.

Cả quá trình diễn ra trong yên lặng, nữ chính đang hôn mê run rẩy toàn thân, vàng trán toát đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, trông rất đau đớn.

Tinh Nhan rời đi nhưng cũng không bay quá xa.

Nàng tìm thấy một hang động rồi bay vào đó, sau khi hóa phép ẩn thân thì trượt xuống theo tường đá.

Nàng nôn ra từng ngụm từng ngụm máu.

Ngón tay bấm vào da thịt, nàng khó khăn lắm mới lấy ra được bình đan dược bỏ vào miệng. Đan dược vừa vào miệng liền tan ra, bắt đầu chạy theo kinh mạch điều trị vết thương. Đến bây giờ nàng mới

nhẹ nhàng thở ra.

Đúng là một cơ thể tốt!

Tinh Nhan chỉ vừa nghĩ ra, nữ chính sờ dĩ là nữ chính là bởi vì ở thế giới này nàng ta là thiên mệnh chi tử, thân thể gắn liền với mệnh trời.

Thế giới tu tiên rất cao cấp cho nên ý chí của thế giới đương nhiên rất mạnh mẽ, số mệnh nữ chủ khác người thường, không ngừng gặp được kỳ ngộ, nàng muốn giết nàng ta e là sẽ gặp khó khăn.

Trong số đó, kỳ ngộ lớn nhất của nàng ta chính là vòng ngọc trên cổ tay kia.

Vòng ngọc này chính là thần khí, nhưng lưu lạc dưới hạ giới đã hơn vạn năm nên thần khí đã là chuyện quá khứ. Hiện giờ chỉ có thể lưu giữ trong không gian trụ cột, chờ đợi thời cơ hồi phục.

Trong không gian có một dòng suối linh, sau này nàng ta sẽ nhờ nó mà khôi phục từ từ các loại kỳ ngộ và những món đồ quý hiếm.

Đến lúc khôi phục tiên khí, thần khí bên trong sẽ sống lại. Lúc trước, chuyện nguyên chủ mang trong người chân ma chi thực là do thần khí tiết lộ cho nữ chính biết.

Bây giờ vòng ngọc chỉ khôi phục được một ít, chỉ có chút linh khí mà thôi.

Ma khí mà chân ma chi thực hấp thu chính là chân ma chi khí. Khí thể vô sắc mà nàng xuất ra chính là ma khí thuần khiết.

Chân ma khí có thể khiến vô số thần phật rơi vào khó khăn, đương nhiên sức mạnh cường đại, đặc biệt là nó còn có khả năng nhiễm

bản, chỉ cần nó bám vào vòng ngọc kia là đủ rồi.

Nếu như vòng ngọc đã khôi phục hoàn toàn thì luồng ma khí này không đủ để gây nhiễu. Nhưng bây giờ vòng ngọc yếu thế này, chỉ cần thế thôi đã đủ chặt đứt đường lui của nó. Trực tiếp phá vỡ môi trường trong lành và cân đối kia, con đường thăng cấp của vòng ngọc e là đã bị chặt đứt.

Nhưng không ngờ, phù chú lại vô dụng với vị hòa thượng kia, xem ra sau này nàng phải cẩn thận hơn.

Vậy cũng tốt, Tinh Nhan nắm lấy đôi tay đang phát run của mình.

Ra tay giết người vẫn còn miễn cưỡng.

Lần sau, lần sau nàng sẽ không còn thế nữa.

...

Phía bên này.

Hòa thượng nắm chặt bình đan dược trong tay định cất bước đuổi theo.

Nhưng đúng lúc, phù chú bắt đầu có công hiệu.

Nam chính đứng dậy, ôm lấy người không ngừng rên rỉ trong lòng, vỗ vỗ hai má nàng ta, "Nguyệt Sơ?"

Hắn ta ôm lấy nàng ta định rời đi.

Nữ chính đột nhiên tỉnh lại.

Đầu tiên nàng ta đưa tay chạm vào vòng ngọc, chỉ cảm thấy nó đang nóng lên, cảm giác chẳng lành khiến nàng ta như phát điên.

Tinh thần nàng ta lung lay, thấy vòng ngọc vẫn là màu xanh biếc, trong không gian cũng không thay đổi gì nhiều, nhận ra đây là đầu nên nàng ta chỉ có thể đè nén tâm trạng không yên của mình xuống.

Nàng ta mở mắt ra rồi nói, "Ta không sao."

Sau đó nhìn về phía vị hòa thượng đang định rời đi, mỉm cười cảm ơn, "Đa tạ Giới Sân đại sư đã cứu mạng."

"A di đà phật." Giới Sân nhắm mắt đáp, "Cửa phật từ bi."

Nữ chính nở nụ cười, muốn nói đại sư cao thượng thì bị Giới Sân cắt ngang.

Vị hòa thượng tuấn tú mỉm cười, nhỏ giọng nói, "Ân cứu mạng của Bạch thí chủ, bần tăng đã trả xong."

Năm đó trong lúc Giới Sân trừ ma vô ý bị trọng thương, Bạch Nguyệt Sơ đã từng đưa tay cứu giúp. Tuy lúc đó hẳn có thể thắng, nhưng sự giúp đỡ của nàng ta đã khiến hắn thiếu nợ một ân tình.

Hơn nữa, Bạch Nguyệt Sơ nhận được sự giúp đỡ của số mệnh, trước khi số mệnh không còn, người đối nghịch với nàng ta, đặc biệt là người muốn giết nàng ta sẽ không có kết quả tốt.

Giới Sân cúi đầu niệm phật.

Đáng tiếc, vẫn không thể ngăn cản.

Bạch Nguyệt Sơ dừng lại, nụ cười cứng đờ, "Đa tạ đại sư."

Nam chính hạ tầm mắt, ôm lấy nàng ta rồi bay đi. Ma giáo bọn họ và phật giáo không có gì hay để nói.

...

Hòa thượng một thân tăng y vừa đi vừa lần tràng hạt.

Đi dọc theo con đường vừa nãy.

Không ai phát hiện ra, con đường hắt đi qua giống với con đường Tinh Nhan vừa mới rời đi.

Đôi giày màu xanh dừng trên thảm lá rụng.

Hòa thượng nhìn thấy hang động bình thường ở trước mặt liền dừng lại.

Tác giả có lời muốn nói.

Nam chính: Vợ ơi anh không cố ý mà!

Chương 35

Vu Tà ôm Bạch Nguyệt Sơ tìm một hang động để nghỉ tạm. Hắn ta không hỏi quan hệ giữa nàng và hòa thượng Giowis Sơn là gì.

Hắn ta chỉ lấy đan dược ra đút cho nàng ta rồi ôm nàng vào trong lòng trấn an, "Nguyệt Sơ, nàng có sao không?"

Bạch Nguyệt Sơ suy yếu, không nói gì.

Nam nhân đau lòng lau mồ hôi trên trán nàng ta, giận dữ nói, "Dám làm tổn tới nàng, bổn thiếu chủ sẽ khiến nàng ta trả giá."

Nghĩ đến điều gì, vẻ mặt đầy tà ý chuyển sang cứng chiều. Hắn vỗ vỗ nàng ta, "Ngoan, nàng chữa thương trước đi."

Bạch Nguyệt Sơ cảm động, nhịn không được cọ cọ vào lòng hắn, che đi ánh mắt bất thường của Vu Tà.

Nàng ta nhớ rất rõ, lúc tina thiếu chủ Tinh Ma cũng muốn giết nàng ta, chính Vu Tà đã che chở trước mặt mình.

Bạch Nguyệt Sơ hạ tầm mắt, khoanh chân lại vận khí. Đáng tiếc hắn lại là ma tu.

Năm ấy khi cả làng bị sát hại, nàng ta đã lập lời thề không đội trời chung với ma tu.

Ma khí bị nàng ta hấp thu vào cơ thể, không ai biết, ma khí tiến vào kinh mạch đã biến thành linh khế.

Đây là một trong những kỳ ngộ của bns, công pháp nàng ta trực tiếp nâng lên một bậc, linh khí và ma khí đều có thể hấp thu, đến khi tiến vào đan điền đều trở thành linh khí.

Vì thế nàng ta có thể tùy thời sử dụng công pháp. Có thể ngưng trang thành ma tu trong thời gian ngắn, Nhưng muốn chuyển linh khí thành ma khí thì hơi tốn sức, tốc độ cũng sẽ chậm hơn.

Chính vì thế mà lúc đấu nhau với thiếu chủ Tinh Ma cung, nàng ta mới tốn sức như thế.

bns không nghĩ nữa, tập trung tinh thần để trị thương.

Nam nhân thấy người trong lòng đang lơ đãng, vẻ mặt cứng chiều không đổi. Hắn khép đôi mắt hôn lên trán nàng ta, trong lúc ấy, vẻ mặt bỗng trở nên lạnh lẽo.

Hắn ta không hề biết rằng, người mình thích là đệ tử ngoại môn, có quan hệ với gs, lại càng không biết, tâm tư của nàng ta lại lớn như thế, nói thích hắn, ở bên cạnh hắn còn suy nghĩ chuyện khác.

Suy nghĩ một chút, sự xuất hiện của nàng... có hơi khả nghi.

Là thiếu cung chủ của một cung, Vu Tà lòng dạ độc ác, đầy bụng đa nghi. Chuyện này lại vừa đúng lúc, lúc người ta nghi ngờ thì nhìn cái gì cũng sẽ nghi ngờ, trước đây vì bị tình cảm che mắt mà bỏ qua, bây giờ hắn ta đã bắt đầu nghi đến.

Ma tu sẽ cài gian tế vào đạo môn, đạo môn đương nhiên cũng sẽ đưa người vào ma giới nằm vùng. Cho nên hắn cần phải suy nghĩ lại.

Thậm chí, chuyện nàng nói thích hẳn rốt cục là thật hay giả.

...

tina không hề biết, mình chỉ ra tay mạnh một chút thôi đã khiến tình cảm giữa nam nữ chính có vết nứt.

Suy nghĩ lại cũng có lý.

Bây giờ nam nữ chính chỉ mới thích nhau, tình cảm vẫn chưa ổn định.

Trong nội dung kịch bản, tina không thể dồn ép bọn họ đến mức này, gs cũng không hề xuất hiện.

Sau đó nam nữ chính gặp nhiều biến cố, sống chết có nhau, tin tưởng không rời. Nữ chính thẳng thắn thừa nhận thân phận của mình, thậm chí biến nó trở thành minh chứng tình yêu của bọn họ.

Nhưng hiện giờ, nội dung kịch bản chỉ vừa mới phát triển, với tính cách đa nghi của nam chính, bây giờ mà phát hiện...

**

Ở phía bên này.

Đôi giày màu xanh dừng trên những phiến lá khô.

Hòa thượng nhìn hang động không có gì khác thường ở đằng kia, hẳn dừng lại.

Rõ ràng không thấy gì khác thường, hẳn chậm rãi bước đến, trực tiếp đi thẳng vào động.

Từng bước từng bước một, dường như có cái gì đó xẹt qua xẹt lại, nhưng không tổn thương được hắn. Sau khi hắn bước vào trong là một thế giới khác.

Không gian vừa nhỏ hẹp vừa tối tăm, đặc biệt là...mùi máu tươi xông thẳng vào mũi.

Người tu tiên dù ở trong bóng tối vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Vị hòa thượng bước nhanh tới, đến cạnh người khoanh chân nằm trên mặt đất kéo nàng ôm vào lòng.

Bấy giờ, quần áo tina đã nhuộm một màu đỏ thẫm, sắc mặt tái nhợt hoàn toàn đối lập với y phục trên người.

Hòa thượng sờ mạch đập của nàng, ngón tay bất giác run rẩy.

Hắn nhanh chóng lấy một lọ đan dược đút thuốc vào miệng nàng.

Đan dược quả thật thần kỳ, cơ thể tina dần dần thả lỏng. Sự hồi phục của người tu tiên rất mạnh, dù vẫn còn thương thế nhưng tina tỉnh lại rất nhanh.

"Khụ, người vào bằng cách nào?"

Nàng còn chưa mở mắt, lúc lấy lại tinh thần bỗng chốc rùng mình. Nàng đã dùng tất cả bùa chú ẩn nấp mới dám ngồi ở đây luyện công, thậm chí còn lưu lại thần thức ở bên ngoài, nếu như có người chạm vào phù chú nàng sẽ nhận ra ngay. Thế mà lại có người bước vào đây.

Đến khi cảm nhận được hơi thở của người bên cạnh, nàng mới mở mắt ra hỏi.

gs mỉm cười, "Bần tăng tự đi vào."

"À."

tina cười nhạt, cong khóe mắt, nhìn hấn đang ôm lấy cánh tay của mình, nàng chớp chớp mắt, "Đại hòa thượng, người phạm giới rồi."

"A di đà phật." gs thu tay lại, hai tay chấp lại niệm phật, "Hồng nhan xương khô, thí chủ không cần để ý."

Hồng nhan xương khô?

"Thật không khéo.." tina nhú mày, cười duyên rồi đột ngột áp sát vào mặt hấn, đôi mắt lấp lánh, đôi môi hé mở, "Ta thấy mình đẹp hơn bộ xương khô, người thấy sao?"

Gương mặt kia bỗng chốc đỏ bừng, xinh đẹp vô cùng, cứ như đồ mi nở rộ, xinh đẹp tuyệt trần.

Hòa thượng dùng sức gẩy tràng hạt, lại bị kích động lần nữa, "Thí chủ..."

Không chờ hấn nói hết, tina đã cách xa hấn ra, vẻ mặt cợt nhả đã biến mất. Tựa như một đứa trẻ thuận miệng hỏi bâng quơ mà không cần đáp lại.

"Đại hòa thượng, người cho ta ăn cái gì đấy?"

Nàng phát hiện ra, kinh mạch của mình đã trở nên mạnh mẽ. Theo lý thuyết, thể chất của cô đã được luyện thành thể chất trong suốt. Chính vì lí do này mà kinh mạch của nàng vô cùng yếu ớt, nhưng lực chữa lành vết thương lại rất mạnh.

Hòa thượng hạ tầm mắt, cố kiềm chế cảm giác mất mát này lại, "Là ngũ linh đan."

Ngũ linh đan gồm có 5 dược liệu: kim mộc thủy hỏa thổ, có ích cho gân mạch, cộng thêm 108 vị thuốc phụ trợ. Ngoại trừ linh dược thì đây là một trong những đan dược có thể chữa trị gân mạch hiệu quả nhất.

"À." Loại đan dược này nàng cũng không có nhiều.

tina cuối đầu nhìn người mình, y phục trên người phát sáng trong chốc lát rồi trở nên sạch sẽ như lúc đầu.

Nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi, không vui nhìn bùa chú trước động. Sau khi thu lại, trên tay xuất hiện một ngọn lửa, mấy tấm bùa bỗng chốc biến thành tro tàn.

gs hạ tầm mắt, biết nàng đang bất mãn vì mấy tấm bùa không cản hấn được.

...Trái tim luôn bình tĩnh bỗng chốc đau đớn. Không nên như thế, hấn rõ ràng là người đặc biệt của nàng.

Hấn dừng bước, không nói lời nào chỉ đưa một viên đan dược đến bên môi nàng, "Thí chủ."

tina không ỡng ẹo từ chối, thậm chí không hề kiểm nghiệm, liếm vết máu vì vận công mà chảy ra. Nàng nheo mắt cười rồi nuốt viên đan dược vào miệng.

Đầu lưỡi màu hồng phấn nhẹ nhàng lướt qua ngón tay hấn, mềm mại, ấm áp lại ngứa ngáy.

gs chậm chạp thu tay lại, nắm chặt ngón tay cái trong lòng bàn tay. Hàng mi khẽ run, vì nàng tin tưởng hẳn, cũng vì sự mềm mại vừa rồi.

Đáng tiếc vào lúc này.

tina quay đầu lại, dường như nghĩ đến điều gì, một gốc hoa màu vàng xuất hiện trước mặt gs.

"Hoa Phạn Âm, đối ngũ linh đan của người.:

Trái tim như bị bóp nghẹn, gs im lặng thật lâu.

Tính theo giá trị, hoa Phạn Âm đối với người tu Phật mà nói thì trân quý hơn cả ngũ linh đan. Công dụng của nó cũng giống như tên. Sau khi chế thành đan dược có thể nghe được Phạn âm, từ đó có thể ngộ đạo. Nhưng mà nghe được nhiều hay ít cũng tùy cơ mà quyết định.

Chính là cái thái độ không muốn mắc nợ người khác này của nàng, thật là xa cách.

Không nên như thế.

Hắn luôn có linh cảm, bọn họ tuy hai mà một, rõ ràng không nên xa lạ như thế, rõ ràng hẳn là người thân mật nhất của nàng trong thế giới này.

Quan hệ giữa bọn họ, không cần phải trả lại hẳn bất cứ thứ gì.

"...Không cần đâu."

Hắn cúi đầu, không nói nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Vợ ơi, đồ của anh chính là của em!

Chương 36

"...Không cần."

Hắn hạ tầm mắt, im lặng không nói nữa.

Tinh Nhan không muốn cùng hắn dây dưa, chỉ cười cười đặt đồ xuống rồi biến mất.

Cảm giác nói cho nàng biết rằng người trước mặt rất đáng tin cậy. Quả thật nàng cảm nhận được sự quen thuộc từ trên người hắn, quen thuộc đến nỗi nàng muốn bật khóc.

Nhưng đây là thế giới tu tiên.

Ở đây có biết bao nhiêu thủ đoạn kì quái khó lòng phòng bị, đừng nói là thủ đoạn, những người tu vi càng cao thì càng có nhiều công pháp như thế. Nên nàng không dám chắc cảm giác của mình bị có phải cũng bị lừa hay không.

Bây giờ nàng không thể phân biệt được hắn có đáng tin hay không, chỉ có thể tạm thời bỏ qua, chờ đến khi nàng mạnh mẽ hơn sẽ kết luận lại.

Huống chi, hắn cũng không đứng cùng chiến tuyến với nàng.

Có lẽ hắn có lí do của mình, nhưng bây giờ nàng chỉ chấp nhận kết quả trước mắt.

Toàn bộ thế giới có thể đối nghịch với nàng, nhưng hấn thì không được. Thế nên nàng buộc phải đưa ra một quyết định, một nhát kiếm trực tiếp kết thúc...

Nhưng Tinh Nhan vẫn giữ vững lí trí.

-- Chỉ một chuyện nhỏ mà quyết định sống chết của một người thì không hay cho lắm.

Nếu sau này hối hận thì sao?

Tinh Nhan liếm khóe môi, đến lúc hợp lại thì khó coi lắm, quan trọng là, cơ thể lạnh lẽo ôm sẽ không thích.

Nhưng bây giờ nàng không muốn dùng lí trí để suy nghĩ, không thể giết hấn thì chít ít bây giờ nàng không muốn nhìn thấy hấn.

Bệnh "kiều"* bỗng nhiên tái phát, Tinh Nhan nghiêm túc nghĩ ngợi, nàng có nên chuẩn bị trước vài miếng noãn ngọc để làm giường không nhỉ?

...Để nàng suy nghĩ một chút.

Một lát sau, Tinh Nhan day day trán, cảm thấy đầu óc của mình có vấn đề rồi.

Sau đó nàng lấy bản đồ ra xem một lát, khóe mắt cong lên.

--- Nàng quyết định chọn hướng có núi lửa.

Quên đi, bệnh "kiều" thì bệnh "kiều" sợ gì!

*Bệnh kiều: Theo định nghĩa của baike thì "bệnh kiều" là kiêu tinh

thần tật bệnh, người mắc bệnh này ôm lấy chấp niệm và tình cảm mãnh liệt với sự vật sự việc nào đó mà xã hội không thể lý giải, cũng lấy loại cảm tình này trở thành động lực sinh ra các loại trạng thái tinh thần – hành vi cực đoan như bày tỏ tình yêu một cách quá khích, tự làm tổn thương bản thân, thương tổn người khác vân vân. (Cre: greyphan.com)

...

Đây cũng không phải là bí cảnh nổi tiếng, số lần xuất hiện cũng khá nhiều, cứ 50 năm xuất hiện một lần, cho nên linh dược quý hiếm trong bí cảnh này cũng không còn bao nhiêu.

Cũng vì thường xuyên có người ra vào cho nên bản đồ bên trong bí cảnh này cũng đã bị lộ ra không ít.

Nhưng ở đây vẫn còn vài thứ hay.

Chính là cỏ Dung Nham và hoa Thiên Tâm ở bí cảnh này.

Hoa Thiên Tâm là loài hoa đặt biệt ở đây, nếu luyện thành đan dược sẽ có tác dụng kiềm chế tâm ma của người tu đạo. Đồ vật mà lần này nữ chính và Tinh Nhan tranh nhau đoạt chính nó. Sư phụ nàng ta chính là Xuất Khiếu lão tổ, người ở cấp độ này chỉ có hoa thiên tâm ngàn năm mới có tác dụng.

Nhưng bí cảnh chỉ mở ra sau 50 năm, vẫn chưa có ai tìm ra hoa thiên tâm ngàn năm...Phần trăm tìm được có lẽ là số 0.

Thế mà lại khiến hai người các nàng chạm trán nhau.

Về phần cỏ Dung Nham...

Tinh Nhan nhìn về phía sau thì không thấy ai, quay đầu lại vội vàng thoát khỏi một ngọn núi lửa đang phun trào.

Ở đây có rất nhiều núi lửa, ngọn này nối tiếp ngọn kia, thỉnh thoảng sẽ có một ngọn núi đột ngột phun trào, màu đỏ nhuộm cả một góc trời, nham thạch cuồn cuộn chảy ra rồi ngay lập tức sẽ đông lại dần dần.

Nhưng chuyện này gây khó khăn đối với người tu đạo. Thỉnh thoảng sẽ bắt gặp một vị tu đạo nhảy ra từ dòng dung nham ấy, hoặc nhảy vào một ngọn núi lửa nào đó.

Tinh Nhan càng bay càng cảm thấy vắng vẻ, đến khi những ngọn núi dần dần thưa thớt mà nàng vẫn chưa chịu dừng lại.

Cỏ Dung Nham là một loại thảo dược đặc thù nằm dưới chân núi lửa, bên cạnh nó thường có noãn ngọc dung nham. Nhưng điều kỳ lạ là, bên ngoài bí cảnh không phải không có núi lửa, nhưng rất ít khi tìm được loại cỏ Dung Nham này.

Quan trọng hơn, nếu cỏ Dung Nham càng lâu năm thì càng có khả năng biến thành Dung Nham cỏ tinh.

Dung Nham cỏ tinh rất quan trọng với nàng, vì nó chính là bước chuyển thứ hai trong công pháp của nàng.

Nàng biết rõ, trong thế giới tu tiên, dù muốn báo thù hay muốn làm gì đi chăng nữa thì tu vi luôn là điều kiện cần đầu tiên. Bạch Nguyệt Sơ là thiên mệnh chi tử của thế giới này, mà kế hoạch của nàng ta cũng không phải là kế lâu dài. Thường xuyên gặp được kỳ ngộ, sự tiến bộ của nàng ta sẽ khiến người khác ghen hờn trân trọng.

Khiến nàng ta không gặp được kỳ ngộ là phương pháp hạ đẳng, để bản thân mạnh mẽ hơn mới là nước cờ đúng đắn. Phương Niếp lại nhắm vào công pháp của linh hồn, linh hồn càng mạnh, tu vi cũng sẽ từ đó mà tăng lên dễ dàng hơn.

Cho nên nàng phải tìm được cở tinh Dung Nham.

Nhưng tìm nó không phải chuyện dễ.

May là nguyên chủ là nhân vật phản diện, mà số mệnh của nhân vật phản diện thường rất mạnh. Trong trí nhớ của nguyên chủ hình như có một cở tinh Dung Nham.

Bay thêm được một lúc, nàng đáp xuống một ngọn núi lửa.

Chỗ này rất hoang vu, ngọn núi này cũng không có gì đặc biệt, vừa thấp vừa không khác gì mấy ngọn núi bình thường. Nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy tần suất phun trào của ngọn núi này cao hơn nhiều so với những núi còn lại.

Nàng đã xác định được mục tiêu cần tìm chính là hòn đá hình thù kỳ quái dưới chân núi. Tinh Nhan cách hòn đá vài bước rồi lấy ra một tấm bùa bình thường, niệm chú.

Ánh sáng chợt lóe lên nhưng không thấy bóng người đâu.

Một lát sau, sa y màu xanh hiện lên trên hòn đá.

Đôi mắt nhìn về phía người đang đứng ở dưới, người vừa đến không bước xuống chỉ ngồi khoanh chân tại chỗ rồi bắt đầu niệm kinh.

Không thích hắn đi theo, thì hắn sẽ chờ.

...

Lúc này Tinh Nhan đã đến một nơi kỳ quái.

Đây là một không gian đã được kết giới, bốn phía toàn là bức tường đá màu đỏ nóng rực như lửa, có một vàng sáng màu đỏ phát ra từ xa.

Tinh Nhan chậm rãi bước đến.

...

Ầm...

Tiếng va chạm truyền đến, giống như có cái gì va vào miệng núi lửa khiến vài hòn đá từ trên rơi xuống.

Hòa thượng đang ngồi niệm kinh kia mở mắt nhìn vào không trung.

Hắn thấy một đôi nam nữ trông quen mắt đang vây đánh một nữ nhân áo đen, Giới Sân niệm một câu kinh rồi nhắm mắt lại.

"A di đà phật."

Trên người hắn không hề lộ ra vẻ từ bi nào cả.

Trên thân của nữ nhân kia chỉ che lại phần ngực, bên dưới mặc một chiếc váy ngắn lộ ra cái eo thon nhỏ, nàng ta khoát một áo khoác mỏng tan màu đen, trên eo hiện lên một hình xăm hoa hồng đen, cặp đùi trắng như tuyết như ẩn như hiện trên không trung.

Nốt ruồi son dưới khóe mắt càng khiến nàng ta trở nên quyến rũ hơn.

Nhìn thấy vị hòa thượng đang đứng dưới, nàng ta run lên, buộc mình phải rời khỏi đây.

Là Giới Sân đại sư.

Mười ngón tay liên tục dao động, như đang gảy một khúc nhạc vô thanh, từng đợt sóng phát ra từ người nàng ta bao vây bốn phía ngăn lại ba pháp bảo đang đánh tới.

Ba người bọn họ ngăn không cho nàng trốn thoát.

Nữ nhân dừng lại, nũng nịu nói, "Hứa lang, chàng không chịu buông tha ta ư?"

Nàng ta vờ then thùng, "Ba người các người cùng đánh một người yếu đuối như ta, vậy mà coi được hả?"

Nhưng động tác trên tay lại càng nhanh.

Ba nam nhân trầm mặt, "Yêu nữ, đừng nói bậy!"

Gương mặt nam nhân bên tay trái lúc trắng lúc đỏ, vô cùng khó coi.

"Nộp mạng đi!"

Động tác trong tay càng nhanh hơn, bọn họ không hề gọi Giới Sân như nàng ta dự đoán.

Công pháp mà nữ ma đầu này tu luyện rất tà khí. Lúc trước bọn

hắn gặp nhau đã bị nàng mê hoặc, nếu không nhờ hai vị đồng môn đến đúng lúc, có lẽ hắn bây giờ đã trở thành một bộ xương khô.

Tu vi trăm năm sẽ bị hủy trong tích tắc.

Để đồng môn chứng kiến cảnh đó đã đủ khiến hắn ta cảm thấy hổ thẹn rồi, làm sao dám gọi Giới Sân đại sư đến giúp chứ?

"Một đêm vợ chồng, trăm ngày ân ái, Hứa lang sao chàng lại vô tình như thế!"

Nàng ta nũng nịu khóc lóc, nuốt xuống ngụm máu trong miệng, mười ngón tay biến thành ảo ảnh, ma khí bủa vây tứ phía, đoá hoa hồng đen trên không trung từ từ nở rộ, hóa thành một ngọn lửa vọt đến người đàn ông kia.

"Lúc ấy không phải chàng đã nói sẽ vì ta mà trả giá tất cả hay sao?"

Lúc trước hắn nói cái gì cũng sẽ cho nàng, nhưng sau khi biết nàng là ma tu liền trở mặt ngay...

"Câm miệng!"

"Sư huynh, sư đệ hãy giúp ta!" Gương mặt nam nhân kia tái mét, nắm chặt cây kiếm trong tay, hai vị đồng môn trao nhau một ánh mắt rồi cầm kiếm xông tới.

Dường như trong đó có một mối liên hệ nào đó.

Ý cười trên gương mặt nàng ta bỗng chốc tan biến, cảm giác có một luồng khí ép chặt. Nàng ta vận ma khí, hai tay tiếp tục lay động, một sức mạnh đánh ập về phía ba người đàn ông như muốn hóa giải

chiêu thức của bọn họ.

Cùng lúc đó, ba người hợp kiếm lại rồi xuất chiêu.

Sau khi xuất kiếm, phía sau ba người bọn họ như xuất hiện hàng vạn kiếm ảnh, trong nháy mắt nhập vào cây kiếm đang trước rồi bay về phía nữ tử.

Quyền ảnh không thể ngăn cản sức công phá của thanh kiếm, đồng tử nàng ta co rút lại, phát tay như muốn dời lực đi, bản thân cũng loạng choạng lùi về phía sau.

Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, thanh kiếm sắp xuyên qua quyền ảnh vọt về phía nữ tử.

Thời gian quá gấp nên nàng ta chỉ có thể tránh được chỗ hiểm.

Linh lực trong cơ thể đấu đá lẫn nhau khiến nàng ta phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống hòn đá trước mặt.

Sau khi gắng gượng ngồi dậy, ma khí cuộn cuộn khiến nàng lại phun máu.

Ba người đàn ông từ từ hạ xuống, người đàn ông bên trái cầm kiếm, đầu ngón tay tụ lực, "Ma nữ nọ mạng đi!"

Đúng lúc này, Tinh Nhan xuất hiện, nhận thấy linh lực đang dao động nên nàng xuất ra luồng sáng đỏ định phá tan nó.

Váy đỏ bay phần phật, tóc dài tung bay trong gió, nàng cong khoeo mắt, tuy sắc mặt hơi tái nhưng dáng vẻ vô cùng nguy hiểm.

Lúc xoay người về phía ba nam nhân kia, vẻ mặt nàng vẫn không

hề thay đổi.

Trái ngược với sự bình tĩnh của nàng, ba nam nhân kinh hãi,
"Tinh Nhan Tinh Ma cung!"

Ma tu gồm có 2 cung, 4 điện, 12 môn, Tinh Ma cung là 1 trong 2
cung đó!

"Đại sư mau giúp ta!"

Tác giả có điều muốn nói:

Giới Sân OS: Giúp người cái mộng!

Chương 37

Nam nhân bên trái nhìn về phía Giới Sơn: "Đại sư mau giúp ta!"

"Mau giết yêu nữ!"

Bầu không khí bỗng chốc yên tĩnh.

Cơ thể nữ tử nằm trên mặt đất cứng cứng, ánh mắt trở nên u ám, lòng bàn tay đang cuộn lại tạo thành một tư thế phòng thủ.

Tinh Nhan bật cười, thuận tiện cúi đầu lau vết máu bên khóe môi, ánh mắt liếc sang người vừa cất lời, "Sao? Giết ta à?"

Một nam nhân nhìn thấy nàng đang cúi đầu nhìn ngón tay mình, nhẹ nhàng đưa ngón tay lên miệng liếm liếm, hắn ta bật thét lên, "Đại sư!"

Trong giọng nói không khống chế được sự sợ hãi.

Có ai mà không sợ chết.

Tinh Nhan của Tinh Ma cung, lúc nàng liếm máu mà nở nụ cười chính là lúc nàng muốn ra tay.

Lúc trước khi thiếu chủ Tinh Ma cung biết đối nhân xử thế chính là lúc ma đạo phát triển. Khi Tinh Nhan xuất hiện, chỉ hơi động ngón tay liền hộc máu đã khiến đối thủ bật cười khoái chí. Lúc ấy những vị có mặt ở đây ai mà không góp vui vài câu.

Nhưng không ai ngờ, chỉ cần nàng ném được mùi máu liền biến

thành một người hoàn toàn khác.

Điên cuồng không sợ chết, máu của nàng như vô tận, người bình thường mà mất máu như thế e là đã kiệt sức từ lâu, nhưng nàng vẫn có thể cười tươi như thế, sức khỏe hồi phục nhanh chóng vô cùng biến thái, lau lau vết máu bên khóe môi liền có thể đứng dậy tiếp tục.

Đến khi nàng vừa hộc máu vừa cười sau đó tiến tất cả những người đã cười nhạo nàng xuống điện ngục, mọi người mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Đặc biệt là những người đã từng chứng kiến nàng giết người, ví dụ như hắn ta.

May mắn thay, may mắn thay vẫn còn Giới Sân đại sư ở đây.

Giới Sân đại sư ghét ác như thù, có lòng phổ độ chúng sinh, tu vi lại cao hơn nữ ma đầu này, cho nên tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Nam nhân nhìn Giới Sân đại sư đang ngồi khoanh chân, nhẹ nhàng thở ra.

Hai người còn lại cũng lấy lại tinh thần liền cúi đầu hành lễ, "Mọi chuyện đều nhờ vào đại sư!"

Bọn họ không hề phát hiện, Giới Sân chưa hề đồng ý giúp đỡ.

Tinh Nhan nheo mắt nhìn người đang được mọi người gọi là đại sư kia, nụ cười càng thêm rực rỡ, xuống tay càng ngoan độc.

Nàng nhìn về phía ba người kia, liếm liếm khóe môi mà không hề quan tâm đến vị đại sư bên cạnh, xuất ra một chưởng, luồng sương mù đỏ như máu từ đâu hiện lên bao vây lấy ba người bọn họ.

Đúng là thật đáng ghét.

Trông dịu dàng như thế, nhưng ba người đã từng nhìn thấy hậu quả mưa máu huyết tanh kia thì không dám khinh thường, hét to, "Đại sư cứu mạng!"

Đây là người mà bọn họ không thể đấu lại được. Mấy người đạt được vị trí Thiếu cung chủ này sở dĩ có thể yên ổn ngồi trên vị trí ấy chính là vì cao tay hơn hẳn so với những người khác.

Ba người bọn họ có thể hạ gục được ma là Kim Đan trung kỳ kia. Nhưng nếu đối đầu với Tinh Nhan, dù nàng không phải là Kim Đan đỉnh phong mà là Kim Đan trung kỳ đi chăng nữa thì bọn họ cũng không thể có phần thắng.

*Đây là hai cấp trong tu tiên.

Giới Sân rốt cục cũng cử động, hắn cúi đầu niệm một câu kinh phật, nhẹ nhàng nói, "A di đà phật, thí chủ nói đùa rồi."

Giọng điệu nghe vô cùng từ bi, hào quang sáng chói như vây quanh lấy hắn.

Nhưng trong giọng hắn không hề có ý định giúp đỡ.

"Nói đùa ư?"

Ba nam nhân ngơ ngác, sương mù màu đỏ kia không để người ta có thời gian thích ứng bay đến vây chặt hơn. Thanh kiếm sau lưng rút ra khỏi vỏ, không biết bọn họ làm gì mà xuất hiện một tầng lá chắn trong suốt ngăn lớp sương mù kia lại.

Nam nhân bên tay trái vội vàng quay đầu lại, "Đại sư! Chúng tôi không hề nói đùa!"

"Ma đầu này là thiếu chủ Tinh Ma cung, tu vi cao thâm, không có chuyện ác nào mà ả ta không làm, ả ta chết còn chưa hết tội!"

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Giới Sân, bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh xuất hiện, mà nó còn phát ra từ...

Lúc hắn nhìn Giới Sân, chỉ thấy dáng vẻ từ bi như cũ, nhưng sao lại...

"Hóa ra ta chết không hết tội sao?" Đột nhiên giọng nói mất hứng của nữ tử vang lên.

Tinh Nhan không động đậy, nhưng lớp sương mù càng dày thêm, cứ như một con quái vật đang giơ nanh vuốt múa, áp lực rất lớn.

Nữ tử nằm phía sau im lặng nhét đan dược vào miệng, lén lút vận ma khí...

Ba người cảm thấy kết giới của mình sắp không giữ được nữa, mồ hôi không ngừng rơi xuống, nhất thời quên mất cảm giác vừa rồi, "Giới Sân đại sư! Mau! Giết ả ta đi!"

Hòa thượng ngừng lại, dáng vẻ vẫn như cũ, "Thí chủ nói đùa, bần tăng không dám!"

Thật sự không dám.

Âm thanh vỡ vụn của kết giới vang lên, ba người vội vàng tăng thêm sức, sắc mặt trắng bệch, chửi ầm trong lòng!

Ai thèm nói đùa với nhà ngươi chứ!

Rõ ràng là người tu Phật, thế mà không dám động vào ma tu. Chẳng lẽ tiếng thơn đó giờ đều là do đồn thổi hết ư?

Âm thanh vỡ vụn càng ngày càng lớn, cơn đau từ đan điền ùn ùn kéo đến, ba người không kịp suy nghĩ lời Giới Sân nói đã đồng thanh.

"Đại sư đừng sợ!"

"Tu vi của nữ ma đầu chỉ mới đến Kim Đan mà thôi, đại sư đã đạt đến bậc Nguyên Anh chắc chắn sẽ thắng được ả ta!"

Vị hòa thượng chỉ mỉm cười, dáng vẻ càng thêm ôn hòa, giọng nói hờ hững nhưng vẫn giữ nguyên ý kiến, "Thí chủ. ngươi nói đùa rồi."

Nói đùa cái mông!

Ba người mồ hôi đầm đìa, gần như tuyệt vọng. Lúc này rồi mà ai còn có tâm trạng nói đùa hả!

...

Trong bọn họ có một người tu vi hơi kém, gương mặt người nọ bỗng dựng ửng đỏ, phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống.

Kết giới vỡ tan trong nháy mắt. Bốn luồng linh quang từ bốn người khác nhau theo đó mà biến mất.

Luồng linh quang thứ tư chính là nữ tử phía sau Tinh Nhan.

Tinh Nhan cong khóe môi, trên cánh tay không biết từ lúc nào xuất

hiện một ngọn lửa màu đen. Một cây cung lớn xuất hiện trên tay nàng sau đó bắn ra một mũi tên màu đen. Chỉ trong nháy mắt, cung tên được lấp đầy rồi bay ra vun vút.

Một sợi chỉ đỏ từ lòng bàn tay hiện lên rồi bay đi.

Ba nam nhân vốn dĩ đã chạy rất xa nhưng bỗng nhiên cảm giác có một sức mạnh to lớn đuổi theo phía sau khiến bọn họ dựng cả tóc gáy. Hơi thở chết chóc tiến về phía mình ngày càng gần.

Ánh mắt bọn họ tuyệt vọng, vì khí cơ nhắm rất chuẩn nên không thể nào trốn thoát.

A!

Hai âm thanh quen thuộc truyền tới từ hai phía, tiếng hét thê lương vang lên một nửa rồi tắt ngấm càng khiến người khác sờn tóc gáy.

Cảm giác áp lực từ phía sau, nam nhân như muốn phát điên lục. Hấn lục lợi túi càn khôn rồi ném bất cứ thứ gì vừa tìm được ra phía sau.

Nữ tử áo đen kia thật thông minh, vị phật tu này như người ngoài cuộc xem chiến này không thể đụng vào, giữa ma tu thì không hề tồn tại cảm tình. Không biết vì sao Tinh Nhan lại cứu mình, nàng ta nghĩ nghĩ, thừa dịp ba người kia chạy trốn liền hóa phép biến mất.

Nhớ đến ba người kia chạy theo ba hướng khác nhau. Tinh Nhan sẽ không bỏ qua người muốn giết người của nàng, nhưng một người ra tay thì hao tổn khí lực. Nàng ta và Tinh Nhan đều là ma đạo lại không thù không oán. Trước mặt ba người kia, Tinh Nhan không bắt nàng ta mà để nàng ta chạy trốn đúng là đã quá tốt rồi.

Nhưng tu vi bị áp chế khiến mọi chuyện trở nên vô ích.

Nàng ta không ngờ, tu vi giữa hai người bọn họ lại khác xa nhau như thế.

Sợi tơ đỏ không biết từ lúc nào đã bò lên eo nàng ta. Trông mỏng manh nhưng lại chứa luồng ánh sáng đỏ yêu dị. Chỉ cần nàng ta động đậy thì bên eo truyền đến cảm giác đau đớn. Chỉ nhiều đó thôi đã đủ khiến nàng ta nhận ra rằng mình sắp không xong rồi.

Thế nên chỉ có thể để sợi tơ đỏ kéo lùi về sau.

"Hà?" Tinh Nhan ngẩng đầu nhìn người bên kia, bỗng nhiên bật cười thích thú.

Ba người ở bên kia, có một người không biết trốn thoát bằng cách nào mà không mất mạng.

Kiểm bay đầy trời, gió lốc nổi lên nhưng vẫn không có tác dụng khi gặp mũi tên màu đen của nàng.

Đỉnh lốc xoáy một mảnh đen ngòm đè nén cả bầu không khí xung quanh. Không chờ hai người kia thích ứng liền nhắm thẳng về phía họ.

Mũi tên như xuyên thấu cả linh hồn, hai người thê lương hét lên, tiếng hét vẫn còn trong cổ họng thì lốc xoáy trên mũi tên bỗng nhiên hiện lên một ngọn lửa bám vào người bọn họ. Chỉ trong nháy mắt, vè mặt vụn vụn chưa kịp thay đổi đã trở thành cát bụi.

Người còn lại ném bừa một thứ trong túi ra, con vật nhỏ kêu "chít chít" bay đến đầu mũi tên liền bị cháy rụi, trong miệng phun ra một luồng ánh sáng màu tím.

Ngay lập tức, toàn thân nó run rẩy, rơi xuống đất.

Tốc độ của mũi tên chậm lại, lúc bay về phía người đàn ông kia khiến hắn bị trọng thương. Nhưng hắn không dám chậm chạp, ngay cả máu cũng không lau đi mà lấy ra hai tấm phủ.

Vật nhỏ thật thú vị, Tinh Nhan nghiêng đầu đánh giá.

Nữ tử bị trói kéo về, Tinh Nhan tiện tay ném nàng ta xuống trước mặt đại hòa thượng, "Trông nàng ta!"

Cả người biến mất.

Nữ tử áo đen nhìn Giới Sân nghe lời cầm sợi tơ đỏ mỉm cười với nàng. Bỗng nhiên nàng ta hiểu ra, hít một hơi thật sâu.

Khó trách! Khó trách!

...

Bên phía này, nam nhân càng bay càng xa nhưng vẫn không dám lơ là nhìn dưới chân.

Quả nhiên, một lực đạo yên lặng tới gần, đồng tử hắn co rụt lại, cảm giác cái chết sắp đến gần.

Dường như hắn đã dốc hết sức lực. Nhưng cuối cùng vẫn vô dụng.

Ngay sao đó, hắn thấy phía trước xuất hiện một người.

Người kia cong khóe miệng mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt long lanh vô cùng quyến rũ nhưng lại khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Cổ tay trắng nõn xuất ra một chưởng.

Trông thì chỉ là một chiêu thức bình thường, thậm chí còn không mang tí lực nào. Bàn tay thon dài trắng nõn mang theo một vẻ đẹp khó tả, chậm rãi là thế nhưng lại không thể nào thoát được.

Khi bàn tay nàng chưởng vào ngực hắn, trong nháy mắt cơn đau đón truyền khắp lục phủ ngũ tạng, cả người như bị đánh nát.

Ngay sau đó, hắn ngã xuống.

Nam nhân rơi xuống trước hòn đá kia tạo thành một cái hố to. Mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, máu không ngừng chảy ra ngoài dọc theo khoeo môi.

Hắn bỗng nhiên thấy trên hòn đá ấy Giới Sân đang đút đan dược cho Tinh Nhan, đôi mắt bỗng dựng tròng to.

"Các người..." Hắn cố nói, "Các người có..."

Gian tình!

Hòa thường nhìn hắn, nở một nụ cười từ bi, "A di đà phật!"

"Thí chủ thật có mắt."

Lần này cuối cùng không phải là nói đùa nữa rồi!

Từ bi cái gì! Thánh thiện cái khi! Có mắt cái mông ấy!

Người đàn ông tức đến nội thương, thờ hớn hển rồi không cam lòng nhắm mắt.

Tác giả có lời muốn nói.

Chính đạo: Giới Sân! Mau giết ả ta!

Giới Sân: Thí chủ nói đùa!

Giới Sân tỏ vẻ: Các thí chủ đây thật thích nói đùa.

Chương 38

Từ bi cái gì! Thánh thiện cái khi! Có mắt cái mông ấy!

Nam nhân tức đến nội thương, thờ hỗn hển rồi không cam lòng nhắm mắt.

Không khí chìm vào im lặng.

Nữ tử kia cũng là một người có mắt nhìn, nàng ta không hề phản kháng. Sau khi Giới Sân dứt đan dược cho Tinh Nhan, thấy sắc mặt tái nhợt của nàng đã tốt lên mới mở miệng nói, "Đa tạ Thiếu chủ đã cứu mạng."

"Không biết Thiếu chủ có gì sai bảo, ta đây dù chết cũng không từ."

Nàng ta không hề nũng nịu như vừa nãy mà mang theo một sự thành khẩn giống như đang tuyên thệ.

Tinh Nhan không muốn nghe nàng ta nói, thậm chí chẳng buồn để ý thu lại sợi tơ đỏ bên hông nàng ta. Nếu nàng ta muốn chạy nữa thì cứ việc đánh gãy chân rồi kéo về thôi.

Nàng nhìn một hồi rồi hỏi, "Hợp Hoan cung - Nguyên Ba?"

Nguyên Ba của Hợp Hoan cung trong trí nhớ của nàng cũng có chút tiếng tăm. Hợp Hoan cung lấy song tu là chính, trong cung biết bao nam nữ tuấn mỹ phi phạm, với thủ đoạn hấp dẫn người khác, quyến rũ hai giới chính tà cùng bọn họ song tu, trong lúc song tu thì hấp thu tu vi của đối phương.

Nhưng công pháp này cũng có hạn chế. Dù gì cũng là tu vi của người khác, dù có hấp thu thì cũng không thể biến nó trở thành của mình hoàn toàn, thế thì sẽ khiến tu vi bản thân không được vững chắc. Cho nên muốn hấp thụ tu vi khi song tu phải tìm người có tu vi thấp hơn bản thân...

Tu vi quan trọng nhất, nếu người có tu vi cao mà lại "bảo nguyên thủ"* thì không thể tiến hành công pháp.

*Một trong những phương pháp tu luyện của Đạo gia, không thiên về luyện hình mà về luyện thần, thông qua nó bài trừ tạp niệm trong lòng, giữ tinh thần thanh tĩnh...Có thể kéo dài tuổi thọ.

Nhưng nàng nhớ rõ vấn đề của mình không nằm ở tu vi mà nằm ở một chuyện xảy ra sau này.

-- Nàng nhìn trúng tu vi của nam chính.

Muốn quyến rũ nam chính ư, trực tiếp lập một cái bẫy trong bí cảnh.

Nam chính không để nàng vào mắt thế là "lật thuyền trong mương". Ở đó lại có tình quả, tình quả chín mùi, tất cả dự vọng trong nháy mắt bị gọi lên.

Đáng tiếc nàng vẫn không địch lại hào quang nam nữ chính. Cuối cùng nữ chính đuổi đến giết chết nàng, thuận tiện hoàn thành chuyện tốt với nam chính.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, nữ tử nằm dưới mặt đất động đậy thân thể, thấy không có chuyện gì xảy ra, thậm chí không hề hạ chú lên người nàng ta.

...Nếu nàng ta tranh thủ cơ hội, không chừng có thể phản kích thành công.

"Đúng, ta..." Nàng ta vừa nghĩ, cẩn thận chuyển động một luồng ma khí.

Giữa ma tu thì làm gì có chuyện tin tưởng nhau, chỉ cần có cơ hội chắc chắn sẽ ra tay.

Đúng lúc này, vị hòa thượng đang lần tràng hạt bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn nàng ta mỉm cười dịu dàng.

Nguyên Ba rùng mình, sau lưng toát mồ hôi lạnh, nàng ta có cảm giác như bị mãnh thú nhìn chằm chằm.

Ma khí bị kiềm hãm, thu lại mấy động tác lén lút ngay, nàng ta không còn dám giấu diếm nữa, cung kính đáp, "Ta là Nguyên Ba."

Ma tu là kẻ sợ chết.

Tinh Nhan lấy lại tinh thần, liếc nhìn người bên cạnh rồi nhìn Nguyên Ba nửa cười nửa không.

"Ta cần một quả Tình Quả."

Đôi tay dưới tay áo bỗng chốc run rẩy, ngẩng đầu cung kính nói, "Ta sẽ tận lực tìm kiếm..." tin tức này.

Nhưng lúc nàng ta ngẩng đầu nhìn Tinh Nhan, cổ họng chợt nghẹn lại.

Ánh mắt kia rõ ràng đang nói, ta biết ngươi có Tình quả, nên đừng nhiều lời.

Tình quả đối với nàng ta không thể nói không có giá trị. Sở dĩ nàng ta dám hấp thụ tu vi của nam nhân trong tu vi Tiền Kỳ trong khi nàng ta chỉ là Trung kỳ. Chỉ thấp hơn nhau 1 cấp là nhờ Tình quả. Quả còn lại trong tay, nàng ta muốn để dành đến khi luyện đến giai đoạn Nguyên Anh.

Toàn thân Nguyên Ba đổ mồ hôi lạnh, nàng ta không biết mình để lộ ra sơ hở khi nào.

Tinh Nhan không thích dài dòng, mỉm cười lạnh lùng, "Nghĩ kỹ chưa?"

Mục đích Tinh Nhan cứu nàng ta rất rõ ràng. Đó chính là Tình quả.

Tuy trong kịch bản không biết là ai cứu nàng ta, nhưng bây giờ nàng chính là ân nhân của nàng ta. Nàng không muốn biết cây Tình quả ở đâu, mấy quả còn lại có thể thuộc về nàng ta, nhưng quả trên tay nàng ta hiện giờ phải thuộc về nàng.

Một quả là đủ rồi.

"Đương nhiên." Nhận thấy sát khí, Nguyên Ba không dám nhiều lời, vội vàng đưa một hộp ngọc ra.

Nàng ta bỗng nhiên hiểu ra, bây giờ nàng ta đã không còn đường để cò kè mặc cả nữa rồi. Ma tu không biết nương tay, nếu nàng ta không giao ra thì cái chết sẽ chờ đón nàng ta.

Giao ra thì còn có cơ hội sống sót. Nếu không thì chết là điều hiển nhiên.

Biết nàng ta không dám giở trò, nhưng phòng trường hợp ngoài ý

muốn, Tinh Nhan dùng ma khí trời nàng ta lại, đưa tay nhận lấy Tình quả rồi mở ra xem.

Sau khi xác định đúng là nó, Tinh Nhan gật đầu với nàng ta, nụ cười lạnh lùng dần tan biến.

Sau đó Tinh Nhan không quan tâm nàng ta thế nào, cũng không thèm nhìn người bên cạnh, nàng bay đến chỗ con thú nhỏ đằng kia.

Nữ tử nhẹ nhàng thở phào, thấy phản ứng của Tinh Nhan liền quay sang nhìn Giới Sân.

"A di đà phật." Hòa thượng không hề oán giận, niệm phật rồi bước theo như một chú chó nhỏ.

Nguyên Ba:...trợn mắt há mồm.

Mối quan hệ giữa bọn họ rốt cục là gì vậy?

Lúc Tinh Nhan bước đến, tiểu thú đang ngồi phịch trên mặt đất, không thể cử động tựa như tia sét kia đã dùng hết sức lực của nó.

Cảm giác có người đến gần nó liền kêu chít chít, đôi mắt màu tím long lanh nước mắt.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng trước mặt nó.

Con thú nhỏ cố gắng cọ cọ vào mũi chân nàng giống như đang cầu cứu.

Tinh Nhan nhìn một lúc, bế nó lên truyền một ít ma khí vào cơ thể nó

rồi dứt đan dược cho.

Con thú này không biết thuộc giống gì, tia sét lúc nãy phát ra tương khắc với ma khí. Nhưng bây giờ hấp thu ma khí mà nó vẫn khỏe như bình thường.

Đan dược không có tác dụng lắm. Nàng lại truyền cho nó một ít ma khí nhưng lần này lại thất bại.

"A di đà phật, để bần tăng."

Không biết hấn đã niệm bao nhiêu câu kinh, hòa thượng vươn tay ra.

Tinh Nhan cười nhìn hấn, vậy mỗi lần nói chuyện luôn thêm một câu "A di đà phật" ư?

Nàng đưa con thú nhỏ cho hấn, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Thật ra giết hấn là quá tốt rồi, sẽ không cần phải lo hấn đứng về phe người khác nữa.

Đáng tiếc lần này hấn không cản trở nàng nữa.

Không vui chút nào.

Trong tay Giới Sân hiện lên một luồng ánh sáng màu trắng, con thú bỗng trở nên thoải mái hơn, cả người đều dán lên tay hấn, nhìn bộ lông xù kia liền biết nó đang hưởng thụ.

Tinh Nhan nhìn bọn hấn vui vẻ như thế thì lấy bản đồ ra nhìn. Ngón tay nàng chỉ vào một điểm nhỏ.

Từ đây có thể tọa pháp bảo bay sang. Chỗ đó không phải là địa điểm

bí mật, chỉ là một lỗ thông gió. Nhưng linh khí ở đó rất dày đặc. Chi cần xuất thần thức ra ở đó có thể tu luyện thêm được một ít.

Ở chỗ này đã không còn gì để làm, mà còn vài ngày nữa bí cảnh mới mở cửa. Chi bằng nàng vào đó tu luyện thêm.

Ừ, Không lâu nữa, Khi hấn đứng về phe đối đầu nàng, nàng sẽ giết hấn ~

**

Không lâu sau, một bóng người xuất hiện bên cạnh nàng.

Hòa thượng ngồi trên đài sen, con thú nhỏ nằm sấp trên đài sen kêu chít chít với nàng. Hấn nói, "Thí chủ, chúng ta cùng đường, chi bằng cùng đi nhé."

"Người biết ta đi đâu ư?" Tinh Nhan cúi đầu cười.

Hòa thượng không trả lời ngay, ánh mắt nhìn nàng đầy dịu dàng, "Bần tăng cùng đường với nàng."

Ánh nắng mặt trời chiếu lên sườn mặt của hòa thượng, trông từ bi dịu dàng khiến người khác cảm thấy mọi lời hấn nói đều trở thành châm ngôn.

Tinh Nhan liếm khóe môi, đôi mắt cong cong, "Đại hòa thượng muốn cùng ta tu ma ư?"

Nàng cố ý hiểu sai ý hấn.

"A di đà phật."

Hai tay Giới Sân tạo thành chữ thập, "Đạo của bần tăng đã sớm là của thí chủ."

Tu phật luân hồi, tín ngưỡng đã mấy trăm năm. Hấn nghĩ hấn không thể phá vỡ tín ngưỡng của mình, nhưng nhìn thấy nàng thì nó như củi khô dễ bẻ.

--- Nàng mới chính là tín ngưỡng của hấn.

"Vậy là tốt." Không biết nàng có hiểu ý hấn hay không mà giọng Tinh Nhan không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

Nàng bước lên pháp bảo, lúc nhìn xuống núi thì bỗng nhiên thốt lên, "Đại hòa thượng, ở dưới núi có người giết người cướp của kia."

Muốn xuống dưới luyện... Thật ra pháp thuật của nàng vẫn chưa ổn định lắm...

Thấy đồ vật trong tay người kia, Tinh Nhan liếm môi, nàng gặp may thật rồi!

Nàng vỗ vỗ pháp bảo, bay xuống chỗ đó.

Người đàn ông vừa giết người định rời khỏi thì bỗng nhiên Tinh Nhan xuất hiện.

Sợi roi màu đỏ bỗng chốc biến thành cả ngàn sợi giữa không trung đánh về phía người đàn ông kia.

Người đàn ông cảm giác không ổn, phía trước chợt lóe lên hấn ta tránh được một roi ngay lập tức ném một tấm bùa ra phản công.

Quầng sáng của tấm bùa chợt hiện lên thì đã bị một roi đánh tan.

Cả người hấn ta toát mồ hôi lạnh, vội vàng lui về phía sau quay người định chạy về hướng khác.

Hấn không phải kẻ ngời không chờ chết. Sống bao năm trên đời, không từ mà biệt, tẩu thoát là chuyện hấn giỏi nhất.

Trong nháy mắt hấn đã chạy ra khỏi phạm vi tấn công của đòn roi. Mắt thấy sắp trốn thoát, đôi mắt người đàn ông chợt lóe lên sự vui sướng.

Ngay lúc này, phật ấn màu vàng đột nhiên xuất hiện.

Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Đồng tử gã co rụt lại.

...Ngay sau đó, hấn ta không còn phát ra bất cứ âm thanh nào, cứ thế mất đi ý thức.

Tinh Nhan mất hứng nhìn tay mình, suýt nữa đã để hấn ta chạy thoát rồi.

Nàng lau đi vết máu ở khóe miệng, mỉm cười với người đang đi tới, "Đại hòa thượng, Phật tổ cho phép sát sinh ư?"

"A di đà phật."

Giới Sân hờ hững thu tay lại, nở nụ cười dịu dàng, "Cửa phật từ bi, Phật tổ sẽ không nhẫn tâm trừng trị bần tăng đâu.

Tác giả có lời muốn nói: Phật tử: Ông đây từ bi cái mông!

Chương 39

Giới Sân hờ hững thu tay lại, nở nụ cười dịu dàng, "Ngã phật từ bi, Phật tổ sẽ không nhẫn tâm trừng phạt bần tăng đâu."

...Tinh Nhan bỗng nhiên sửng sốt.

Hóa ra "Ngã phật từ bi" là ý này ư?

--- Chấn Phật tổ nhà hấn phải học máu tám đời mất thôi.

Quên đi, Tinh Nhan yên lặng đoạt lấy túi càn khôn trong ngực của người kia, lấy ra một gốc dược liệu.

Nàng hài lòng đứng dậy.

Ngay sau đó Tinh Nhan nhảy lên pháp bảo bay về hướng lỗ thông gió.

Hòa thượng phía sau cũng bế con thú nhỏ đi theo.

Chừng nào...thì mới có thể...

Trong lỗ thông gió có không ít người gồm ma đạo và chính đạo tụ tập. Chỗ này ngư long hỗn tạp. Dù gì nơi này cũng là một mảnh đất lành, ai không có tài nguyên để tu hành thì đành bắt lấy cơ hội đến đây tu luyện.

Suốt dọc đường đi, mọi người đều nhìn chằm chằm bọn họ với ánh mắt vô cùng tò mò. Ma tu và phật tu lại đi cùng nhau...một tổ hợp thật

kỳ quái.

Có người thủ sẵn vài tấm bùa trong tay.

Nhưng không có ai động thủ vì mọi người không ai nhận ra họ. Trong bí cảnh này, các đại đệ tử của những môn phái lớn ít khi đến đây. Tinh Nhan và Giới Sân đều thuộc những môn phái có tiếng cho nên tu chân ở đây hiếm có người nào đã gặp qua bọn họ.

Hai người bọn họ vô cùng thần nhiên, khí chất trên người cũng khác xa với những người khác.

Tuy không nhìn ra tu vi của hai người, nhưng người tu tiên đều tin tưởng vào trực giác của mình. Vì thế có người lẩn tránh nhưng không ai dám ra tay.

Tinh Nhan không để ý đến mọi thứ xung quanh, chỉ cùng Giới Sân tiến về phía trước.

Thấy bọn họ đi càng sâu vào trong, đến khi không còn bóng dáng thì mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

May quá, may mà bọn họ không ra tay.

Càng tiến vào sâu thì gió càng lớn, có thể dễ dàng tổn thương đến thần thức, đồng dạng, nếu có thể kiên trì thì hiệu quả rèn luyện càng cao.

Vì sao bọn người kia không tiến sâu vào trong? Là do biết lượng sức mình. Thần thức không đủ mạnh khi vào đó sẽ hồn phi phách tán trong nháy mắt.

Hai người họ tiến vào sâu như thế, tu vi nhất định rất cao.

...

Ở đây cũng có người nhận ra hai người họ.

Ví dụ như, Lý Ninh.

Lý Ninh là một tán tu*, trong vòng tròn tán tu hỗn loạn hắn cũng được xem như là một người tốt. Bình thường các đệ tử của các đại môn phái lúc ra ngoài cũng sẽ tìm hắn trò chuyện. Lần này vào bí cảnh cũng là một dịp tình cờ chứ không hề cố ý muốn đến.

*tán tu: những người tu luyện nhưng không có tông môn, phải tự thân vận động.

Thật khéo, hắn nhận ra vị hòa thượng bên cạnh kia.

Phạm Thiên Cung - Giới Sân.

Vẻ mặt hắn ta hết trắng lại đỏ, không biết phải hình dung thế nào.

Lúc trước, khi hắn ta ra ngoài rèn luyện có một lần bị ma tu đuổi theo để thu hồn phách để tu luyện. Trong lúc chạy trốn thì được Giới Sân đại sư đưa tay cứu giúp.

Lúc ấy hắn ta nhớ rất rõ ràng. Khi cảm tạ ơn cứu mạng, hai tay Giới Sân tạo thành hình chữ thập, nhẹ nhàng nói một câu, "Thí chủ không cần khách sáo, ma đầu làm nhiều chuyện ác, đây là chuyện bần tăng nên làm."

Đã bảo là chuyện nên làm mà?

Hắn ta nhớ đến nữ nhân đi cạnh Giới Sân, gương mặt nàng ta tái

nhợt, đôi mắt cong cong, ma khí tỏa ra khắp nơi. Nhìn thế nào cũng thấy đây là ma đầu "cần diệt trừ" mà!

Lý Ninh nắm chặt tay, nhíu chặt mày.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn đi sau của đại sư...Không lẽ đại sư bị ma nữ bắt ư?

Có phải đại sư đã bị trói bởi dây trói hồn nên bị ma nữ bắt đi?

Hắn cắn chặt răng, lấy ra một lá bùa truyền tin độc môn của Phạm Thiên cung gửi tin đi.

Tấm bùa này hắn chỉ có một cái, là do cơ duyên xảo ngộ mới có được, chỉ có thể dùng một lần để xin sự giúp đỡ từ Phạm Thiên cung.

Nhưng bây giờ Giới Sân đại sư đang gặp nguy hiểm, hắn phải giúp đại sư.

Vẻ mặt đau lòng chưa kịp biến mất. Lý Ninh kinh ngạc nhìn tấm bùa không thể bốc cháy. Hắn ta kiểm tra thử thì đột nhiên hiểu ra, đây là trong bí cảnh. Hắn ta gấp đến nỗi quên mất trong bí cảnh không thể truyền tin ra bên ngoài.

Lý Ninh bèn thu bùa lại.

Chờ đến khi ra ngoài rồi truyền tin sau, không biết lúc đó người của Phạm Thiên cung có đến kịp không nữa.

Tinh Nhan tiếp tục đi sâu vào trong. Nàng cứ đi đến khi cảm thấy

không thể đi được nữa mới dừng lại.

Nàng khoanh chân ngồi xuống rồi xuất ra thần thức.

Thần thức vô hình, nhưng khi nó xuất hiện, luồng gió trong động như phát hiện điều gì, lập tức rít gào, từng cơn gió lạnh thấu xương đánh thẳng vào nó.

Cơn đau của thần thức phản ứng lên nguyên thần, nguyên thần run rẩy thúc dục thần thức tiếp tục chịu đựng.

Ma khí vây quay Tinh Nhan, càng ngày càng dày đặc...

"Chít chít." Tiểu thú màu tím thấy nàng khoanh chân ngồi đó, kêu lên hai tiếng. Nó không đến gần mà chỉ nằm trên tay Giới Sân hướng về phía Tinh Nhan.

Giới Sân cúi đầu nhìn nó, kim quang trong tay phủ lên người nó, vài giây sau, con thú nhỏ thoắt mái rậm rì hai tiếng rồi nhắm mắt lại.

Thời gian tu luyện trôi qua rất nhanh.

Thấm thoát đã qua hai ngày.

Trong lỗ thông gió, đã có người đứng dậy đuổi về hướng cửa bí cảnh.

Vào giữa trưa, bí cảnh đại môn sẽ được mở ra.

Bí cảnh này không là gì đối với đệ tử các phái. Nhưng đối với những tán tu mà nói, tài nguyên ít ỏi cũng cần phải đánh cược sinh mệnh, cỏ Dung Nham ở đây vẫn là mơ ước của biết bao nhiêu người.

Nếu như không có gì thì tốt nhất nên rời đi trước trước hai canh giờ. Người rời đi vào thời gian đó tương đối nhiều, tuy ngư long hỗn tạp hay đục nước béo cò thì đó cũng là thời cơ rời đi tốt nhất.

Lý Ninh nhẫn nại nhìn vào bên trong.

Theo lẽ thường hẳn cũng nên rời đi rồi, cẩn thận sẽ giữ được thuyền đến vạn năm*. Nhưng ma nữ kia vẫn chưa đi ra...

*Nguyên văn 小心驶得万年船 (tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền): xuất phát từ câu nói "Cẩn thận năng bổ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền" (谨慎能捕千秋蝉, 小心驶得万年船) - cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm - của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kĩ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

...

Lúc Tinh Nhan mở mắt ra, nàng chợt cảm thấy linh đài bỗng tách ra, tuy chỉ có một chút xíu.

Nàng nhìn vào bên trong. Phong đạo tối đen như mực, dưới đáy trông rất bằng phẳng, tuy chẳng có gì cả nhưng không hiểu vì sao ở đây lại là nơi tu luyện thần thức tốt nhất.

Nhiều người cảm thấy ở đây có báu vật, nhưng những tán tu bình thường không thể tiến vào. Lúc đầu bí cảnh được mở, có vài đại năng đã tiến vào kiểm tra thử...nhưng đều thất vọng trở ra.

--- Cô vẫn cảm thấy có thứ gì đó ở đây.

"Thí chủ."

"Chít chít."

Hai âm thanh đồng thời vang lên.

Một giọng nói dịu dàng, một âm thanh mềm mại hòa vào nhau lại mang theo sự thú vị khó tả.

Tinh Nhan quay đầu lại xoa xoa con thú nhỏ màu tím, "Đi thôi."

Đã một canh giờ từ khi cánh cửa bí cảnh được mở ra rồi.

Mặc kệ nó là gì, bây giờ cô cũng không thể lấy được.

"Ừm." Con thú nhỏ cọ cọ vào tay nàng, thông minh nhảy lên vai Giới Sân.

"A di đà phật." Hòa thượng đỡ nó lên rồi bước đi theo.

Một luồng sáng hiện ra giữa không trung, dường như có thể nhìn thấy bầu trời xanh thẳm vô tận bên trong.

Thình thoảng có người từ trong bay ra, có người bao bọc chặt chẽ thân mình, cũng có người ngẩng đầu hiêng ngang. Ánh mắt mọi người bên dưới sáng lấp lánh. Thình thoảng có người từ trong đám đông bay ra mang theo "con mồi" mình đã nhìn trúng.

Nhưng rốt cục ai là "con mồi" thì không thể nói trước được.

Mùi máu trong gió đã dần tản bời, bầu không khí càng thêm vội vàng.

Lúc Tinh Nhan bước ra, có lẽ vì một vài nguyên nhân nên không có

ai đuổi kịp nàng.

Bọn họ rời đi không lâu thì từ quầng sáng phía sau xuất hiện một người.

Người nọ đi ra, tấm bùa trong tay bỗng nhiên bốc cháy.

Lý Ninh nhìn phương hướng hai người rời đi nhưng hắn không đuổi theo. Ngay cả Giới Sân đại sư đều bị bắt, hắn mà đi theo chỉ có nước nộp mạng mà thôi.

Cảm nhận ánh mắt xoi mói ở bên dưới, hắn nhíu mày lấy ra linh thuyền có dấu ấn tán tu rời ngồi xuống.

Ánh mắt dò xét dần dần biến mất. Lý Ninh vận linh khí rời khỏi nơi này.

Chuyện cần làm hắn đã làm rồi.

Chuyện còn lại hắn không thể tham gia, chỉ hy vọng Phạm Thiên cung nhanh chóng nhận được tin.

Cùng lúc đó, Phạm Thiên cung.

Tiếng chuông từ trên núi hùng hồn vang lên. Tiếng chuông như muốn gột rửa linh hồn con người.

"Trụ trì!" Đệ tử gõ gõ cửa phòng.

"A di đà phật, sao ngươi lại hốt hoảng thế?" Cửa từ từ mở ra, hương nhan lượn lờ khắp phòng, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Tiểu hòa thượng đứng trước của chấp tay hành lễ rồi nhỏ giọng nói.

"Trụ trì, có tin tức truyền đến, sư thúc tổ Giới Sân xuất hiện ở bí cảnh Dung Nham, có lẽ đã rơi vào tay ma tu nên cần giúp đỡ."

Tiểu hòa thượng âm thầm niệm kinh trong lòng.

---- Cầu Phật tổ phù hộ cho sư thúc tổ bình an trở về,

Tác giả có lời muốn nói:

Giới Sân: Đừng mà!

Chương 40

"Sur thúc, ngài nghĩ sur thúc tổ sẽ rơi vào tay ma đầu ư?" Một tiểu hòa thượng còn non nớt nhin không được hỏi vị đang niệm kinh bên cạnh.

"A di đà phật." Vị hòa thượng mặt mũi hiền lành lắc lắc đầu. "Giới Sân sur thúc có Phật tổ phù hộ, khả năng ấy rất thấp."

Giới Sân trời sinh có Phật cốt, trực tiếp được Đại Thừa lão tổ thu vào môn hạ, bối phận cũng cao hơn so với người thường.

Tuy lão tổ bề quan suốt nhưng trụ trì phải cung kính gọi hấn là sur thúc.

Giới Sân không những có tu vi cao, mà còn có Phật cốt trời sinh. Phật quang hấn tu luyện ra có khả năng khắc chế ma tu mạnh hơn bọn họ nhiều. Mà hấn lại là đệ tử của Đại Thừa lão tổ, phù chú do chính tay lão tổ ban cho không hề ít. Vì thế khả năng bị ma đầu bắt đi là rất nhỏ.

Trụ trì hiểu rõ nhưng vì phòng chuyện bất ngờ, bọn họ sẽ đi điều tra thử, Nếu đúng là thế thì phải báo ngay cho mọi người trong chùa, hơn nữa...Hấn nhìn người bên cạnh, để cậu ta có thêm kinh nghiệm.

Nói là thế, nhưng đại hòa thượng không tự giác thúc giục linh thuyền đi nhanh hơn.

Chiếc thuyền nhanh chóng bay đến bí cảnh.

Lúc này, Tinh Nhan đã rời khỏi bí cảnh từ lâu.

Người ta nói, người tu hành một lần bay trăm dặm không phải chuyện đùa.

Tinh Nhan ngồi trên pháp bảo, vài đám mây nhẹ nhàng trôi qua bên người nàng. Những ngọn núi, những con sông phải trèo đèo để vượt qua giờ đây đều nằm dưới chân nàng.

Nháy mắt nàng bỗng thấy mờ mịt, trời đất bao la, nàng không biết phải làm thế nào, phải làm gì tiếp theo.

"Thí chủ..." Hòa thượng bên cạnh nhìn nàng.

Trong nháy mắt, cơn hoang mang đã bị nàng đè xuống.

"Sao vậy?" Tinh Nhan không quan tâm hỏi.

Ánh mắt Giới Sân chăm chú, không phải nàng không hoang mang, chỉ là không muốn để hắn nhìn thấy mà thôi. Giới Sân hạ tầm mắt, mỉm cười nhìn nàng, "Thí chủ cũng biết nó là gì ư?"

Cảm giác ê ẩm bỗng chốc tràn ra.

"Cái gì?" Tinh Nhan có chút hứng thú.

Tuy kiến thức rộng rãi, nhưng nàng vẫn không biết thứ này là gì. Nó đúng là có hơi quái dị.

Có thể phun ra sấm sét, sấm sét lại khắc tà. Nhưng nó có thể hấp thu ma khí, lại còn nhận luôn cả phạt quang...

"Thú lưỡng cực." Giọng Giới Sân mang theo một sự thú vị.

Thú lưỡng cực là gì? Sách ở Tinh Ma cung có rất nhiều, nàng là thiếu chủ, điển tịch gần như đã đọc hết nhưng trong đó không hề thấy nhắc đến loài thú này.

Dường như nhận ra sự nghi ngờ của nàng, Giới Sân tiếp tục nói.

"Vật sinh lưỡng cực, tương sinh tương khắc."

"Thú lưỡng cực có năng lực thiên phú, đó chính là có thể giúp cơ thể chủ nhân cùng lúc nhận lấy linh khí và ma khí."

Trong cơ thể của người tu Phật cũng có linh khí, linh khí bọn họ hấp thụ sẽ hòa lẫn vào Phật quang, sau đó sẽ biến thành Phật khí.

Linh khí và ma khí có thể cũng tồn tại, chẳng qua là không thể dung hòa vào nhau. Nhưng Phật khí và ma khí chính là hai thái cực, một mất một còn.

"Loài vật này có đặc điểm..." Hòa thượng sờ sờ cái đuôi của nó, đôi mắt dịu dàng khó nhận ra, "Khi nó được sinh ra, người đầu tiên truyền khí vào cơ thể nó chính là chủ nhân tương lai của nó."

Hắn cất bước đến bên nàng, đưa con thú nhỏ đến trước mặt nàng.

Con thú kêu "chít chít" vài tiếng, mở to đôi mắt màu xanh, bám lên vai nàng rồi cọ cọ vào má Tinh Nhan.

Bộ lông xù của nó quét tới quét lui trên mặt nàng khiến lòng nàng cảm thấy ấm áp, vẻ mặt mềm mại hẳn đi.

Nàng nhớ đến lúc mình kiểm tra cơ thể của nó có truyền ma khí vào người nó, "Vậy nó coi như là ma thú hả?"

Thế giới này có linh thú, cũng có ma thú. Nữ chính cũng có một con chu tước làm linh sủng.

Hòa thượng nhìn một người một thú hòa thuận như thế, hơi thở bỗng chốc nặng nề, hình như hấn tặng nhầm rồi thì phải?

Nghĩ đến điều gì đó, hấn mới yên tĩnh lại.

Thú lưỡng cực, cơ thể thú lưỡng cực được đưa vào 2 loại khí, quy luật cũng tương tự như thế...

"Xem như là thế." Hấn trả lời, coi như là linh thú.

"Sau này nhờ nó, cơ thể nàng có thể giữ lại Phật khí rồi."

Hòa thượng khép hờ mắt nở nụ cười. Nếu là lúc trước, Phật khí của hấn tiếp cận nàng chỉ có thể gây thương tổn cho nàng. Còn bây giờ thì khác rồi.

Nhưng hấn vẫn chưa nói ra...

Tinh Nhan nhớ đến Phật quang xuất hiện trên tay hấn, nàng cong khóe môi.

Nàng là ma tu. Phật tu chính là thiên địch của nàng.

Tinh Nhan yếu ớt ho một tiếng, mắt không thèm nhìn chỉ tập trung gãi gãi cằm thẳng nhóc kia.

"Xem ra ta thật may mắn."

Cái đuôi to cứ lắc qua lắc lại, cổ họng truyền đến tiếng ư ử trông vô cùng thoải mái.

Lúc này nàng vẫn chưa biết...

--- Vận may chân chính của nàng chính là người bên cạnh,

Nếu có người biết rõ số mệnh ở đây sẽ nhìn ra linh hồn của người bên cạnh lại có dây dưa với từng luồng sinh mệnh, phải nói là cao hơn một bậc so với nam nữ chính.

Giới Sân niệm phật, "Hay là thí chủ tìm một nơi để tạo kế ước trước đã."

Đêm dài lắm mộng, để nhóc con này lớn quá không tốt, đào tạo càng sớm càng tốt.

Tinh Nhan nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Muốn sử dụng năng lực của thú lưỡng cực thì phải ký kết kế ước bản mệnh. Mà muốn ký kết kế ước đó không phải chỉ cần cắn tay lấy máu là xong.

"Cách đây không xa là Đao Lĩnh, chúng ta vào đó thôi."

Đao Lĩnh là một trong những hiểm địa của bí cảnh, nơi đó tràn đầy ma khí và linh khí. Người phi thăng cuối cùng trong truyền thuyết đã được phi thăng tại đây. Vũ khí hấn am hiểu nhất chính là đao, cây đao của hấn được chôn ở đây thu hút không ít người đến. Đây chính là nguồn gốc của cái tên Đao Lĩnh này.

Đương nhiên, đã được mệnh danh là hiểm địa thì sẽ có không ít

nguy hiểm, đặc biệt bên trong thường xuyên xuất hiện Thời Chi Vực.

Thời Chi Vực, khoảng cách rất dài, mỗi một địa điểm khi xuất hiện đều không hề có một quy luật nào. Có thể bước trước người đang ở trong rừng rậm thì bước tiếp theo đã tiến vào Thời Chi Vực. Hoặc là người đang tĩnh tọa bế quan nhưng khi mở mắt ra lại thấy cảnh vật xung quanh đã thay đổi.

Thời Chi Vực có khe hở và lối xoáy của không gian và thời gian. Tiên thể không thể chịu đựng nổi khe hở không gian. Nhưng chỉ cần chạm vào lối xoáy thời gian thì có thể mất đi tu vi ngàn năm.

Người tu tiên chỉ có Đại Thừa lão tổ mới đạt được tu vi 5000 năm mà thôi.

Nàng quay đầu, liếm khóe môi, ánh mắt lấp lánh nhìn hấn, "Đại hòa thượng, có khi nào chúng ta sẽ bị hồn phi phách tán không?"

"Thí chủ nói đùa." Tim Giới Sân run lên, cũng không nói thêm gì.

Vẻ mặt hấn lập tức trở lại bình thường bước theo Tinh Nhan.

Tinh Nhan khép hờ mắt, không nói nữa, tránh thoát được hơi thở của vài loài thú thẳng bước vào trong.

Hàng cây trùng trùng điệp điệp tạo ra âm thanh xào xạc, xào xạc. Máy kẻ âm thầm đánh lén không hề xuất hiện khiến nàng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hình như mấy con thú...đều chạy trốn mất rồi.

Tinh Nhan nghiêng đầu nhìn nhóc con đang nằm nhắm mắt trên vai nàng, chân càng bước nhanh.

Càng tiến sâu vào Đao Lĩnh, linh khí và ma khí ngày càng dày đặc.

Tinh Nhan tìm một hang động, biết phù chú cũng vô dụng với Giới Sân nên nàng trực tiếp ngồi xuống khoanh chân lại, vận nội công trích ra vài giọt máu...

Tốc độ lần tràng hạt của Giới Sân bỗng chốc tăng nhanh.

Giọt máu đỏ thẫm xuất hiện trong nháy mắt khiến gương mặt nàng trắng bệch. Tinh Nhan cố gắng nuốt xuống vị tanh quen thuộc trong cổ họng. Sau đó chậm rãi chuyển sang cho con thú nhỏ trên vai.

"Lấy máu của ta, lấy tên của ngươi, lấy trời làm chứng. Lúc này đây ta thề, tính mạng cùng nhau..."

"Chít chít!"

Con thú nhỏ kêu vài tiếng, âm thanh vô cùng thân thiết, giống như đã đồng ý với nàng.

Trong bóng tối, có một nguồn lực bao lấy một người một thú, chậm rãi kéo bọn họ đến gần nhau.

Một cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Tinh Nhan có thể cảm nhận linh hồn của mình bỗng có một sợi dây vô hình kết nối lên thân thể của nó, nàng cũng cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể mình

Ngay lúc sự thay đổi sắp hoàn thành, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ bao vây lấy Tinh Nhan.

Tinh Nhan đau đớn kêu lên, phun ra một ngụm máu.

"Thí chủ!" Giới Sân chợt đứng dậy.

Cùng lúc đó ở bên ngoài, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã xuất hiện một đám mây dày đặc ùn ùn kéo đến, cuồn cuộn gào thét.

Chương 41

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà bên ngoài đã xuất hiện một đám mây dày đặc ùn ùn kéo đến, cuồn cuộn gào thét.

"Ai?" Vài người đang trong Đao Lĩnh vộ vàng ngẩng đầu.

Trên linh thuyền, tiểu hòa thượng cũng ngẩng đầu lên nhìn.

"Có người đang độ kiếp Nguyên Anh?" Mọi người nhìn hướng của lôi kiếp, thở dài đáng tiếc, vài người đứng dậy bay qua hướng bên kia.

Không biết có đuổi kịp hay không...

Sau khi độ kiếp thành công chính là giai đoạn suy yếu nhất, không phải mọi người ai cũng muốn chiếm lợi, nhưng xem người khác độ kiếp cũng rất có lợi cho bản thân.

"Đàm Không, ngươi đi xem đi." Vị hòa thượng lớn tuổi nhìn tiểu hòa thượng rồi nói.

Hắn đi đến trấn bên cạnh hỏi đệ tử Phạm Thiên cung ở đó xem có ai biết tình hình của gs sư thúc hay không.

...

"Nguyên Anh kiếp?" tina nhận ra bầu trời bên ngoài đang thay đổi, nàng chưa kịp lau đi vết máu ở miệng đã nhìn gs, "Lui xa ra một chút!"

Không ai ngờ nàng lại độ kiếp vào lúc này.

Nếu có người ở trong phạm vi vân kiếp, sức mạnh của vân kiếp sẽ tăng gấp đôi.

gs phản ứng cực nhanh, hấn nhanh chóng rời khỏi phạm vi vân kiếp, tràng hạt trong tay run run, từng hạt "lách cách" va vào nhau phát ra âm thanh không dứt.

Đúng rồi.

Khế ước của thú lưỡng cực, sao lại không có lôi kiếp cho được.

tina đang ở cấp độ Kim Đan Đỉnh Phong, khoảng cách giữa Nguyên An và Kim Đan Đỉnh Phong chỉ bằng một sợi chỉ, lôi kiếp của thú lưỡng cực đã khơi lên nguồn khí trong cơ thể nàng khiến tina trong nháy mắt toái đạn thành anh.

Hòa thượng nhíu mày nhìn vân kiếp cuồn cuộn trên bầu trời, hai tay nắm chặt lại.

Nàng không kịp chuẩn bị gì...còn phải chống đỡ lôi kiếp của lưỡng cực thú...

Lôi kiếp không hề chần chừ, vân kiếp càng lúc càng dày đặc trực tiếp bổ xuống dưới mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Một tiếng sấm vang động cả bầu trời khiến mọi sự vật trong rừng run bần bật. Lôi quang màu tím lại tiếp tục đánh thẳng xuống dưới mà không chờ người ta lấy lại tinh thần.

tina thu lại khế ước với thú lưỡng cực, bước chân vô cùng ổn định, nàng đứng thẳng người giương cung lên không chút do dự. Cơ lốc

xoáy ở đầu mũi tên như muốn nuốt chửng cả bầu không khí xung quanh, trông vô cùng đáng sợ.

Mũi tên bắn ra với một tốc độ không thể ngăn nổi hướng tới tia sấm kia, trong nháy mắt bắn thẳng vào nó.

Chẳng mấy chốc, tia sấm biến thành mảnh vụn khi bị mũi tên đâm vào.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, tia lạnh lùng lại kéo cao cung, mũi tên gào thét tiếp tục bắn ra.

Tia sấm còn sót lại bỗng chốc tan biến.

Đợt sấm thứ hai xuất hiện, ngay lập tức đã bị mũi tên hóa giải.

Vài đợt lôi kiếp liên tiếp xông lên nhưng chưa chạm đến cơ thể nàng đã bị đánh tan giữa đường.

...

Trông thoải mái là thế nhưng trên thực tế rất nguy hiểm.

Lúc ma tu độ kiếp sẽ không có tâm ma, nhưng thiên đạo bình đẳng, lôi kiếp của ma tu khó khăn hơn hẳn những người khác. Có hơn một nửa ma tu đã ngã xuống vì lôi kiếp, số còn lại là do một vài nguyên nhân khác nhau.

tina là ma tu, vì thế rất khó để nàng vượt qua lôi kiếp. Hơn nữa còn có lôi kiếp của thú lưỡng cực. Vì nó còn quá nhỏ nên cô phải hứng chịu thay, cho nên rất có thể lôi kiếp sẽ tăng độ khó lên một bậc.

Hơn nữa mọi chuyện lại xảy ra quá bất ngờ, nàng chưa kịp chuẩn bị

gì, pháp bảo trợ giúp cũng không có, chỉ có thể dựa vào bản thân, mà cơ thể nàng lại yếu ớt như thế...

Lôi kiếp lần này...một mảnh tối đen ở phía trước.

Hấp thu ma khí không được bao nhiêu, ngược lại tiêu hao càng lúc càng nhiều, không biết khi nào nàng sẽ cạn kiệt ma khí, để mặc cho người ta xâu xé.

Chuyện tiếp theo đúng như nàng dự đoán.

Lôi kiếp ngày càng mạnh, lần sau còn mạnh hơn lần trước.

Tình trạng của tina ngày càng xấu đi, nàng suy yếu đến mức đứng cũng không vững, tựa như chống đỡ thêm một giây nữa thôi nàng sẽ ngã xuống và không bao giờ tỉnh lại.

Gương mặt đang lần tràng hạt kia banh chặt, vè mặt lúc nào cũng dịu dàng của hấn giờ đây như băng tuyết. Tựa như hấn đã chịu đựng đến cực điểm, cả người gs mang theo hơi thở nguy hiểm đầy chết chóc.

...

Ma khí trong cơ thể dần dần cạn kiệt, có một tia sáng bất ngờ thoát được mũi tên lốc xoáy kia rồi hướng thẳng vào người nàng.

tina cảm thấy có một cơn đau mãnh liệt từ trên đỉnh đầu ngay sau đó truyền đến từng tế bào trong cơ thể. Lục phủ ngũ tạng như vỡ nát một nửa, một nửa thân thể như bị cháy đen, máu phun ra mơ hồ mang theo huyết nhục.

Nhưng nàng có thể cảm nhận được, thân thể vẫn bình thường như

mọi ngày, nhanh chóng phục hồi, cảm giác vừa đau vừa ngứa khiến cả người nàng run rẩy.

Người không bị thương sẽ không hiểu được nỗi đau này, sắc mặt tina ngày càng tái nhợt, cơn đau đốn đến tận cùng lại khơi dậy sự hận thù trong lòng nàng.

Thiên đạo đây là quyết tâm muốn nàng chết.

--- Nhưng nàng không muốn chết.

Người con gái với sắc mặt tái nhợt nở một nụ cười, nàng liếm đi vệt máu bên môi, khàn giọng nói, "Đến đây đi."

Đến giết nàng này!

Muốn nàng chết, nàng cứ không chết đấy!

Xem xem đến cùng là thỏa mãn mong ước của nó hay là nàng khiến nó tức chết.

Lôi kiếp như bị chọc giận, kiếp vân vốn đã dày đặc đến đáng sợ lại bỗng nhiên tập hợp lại rồi bắt đầu nổi lên âm thanh cuồn cuộn vô cùng khiếp sợ, một tia sấm bỗng nhiên xuất hiện...

Tia sấm lần này từ đầu đến đuôi một màu đen!

Lực đạo không những gấp trăm lần mấy đợt trước, sức mạnh khủng bố đến cực điểm, nó đánh vào không trung rồi hướng về phía tina.

Mọi người vừa đuổi tới thấy cảnh này thì toàn thân run rẩy, biến sắc mà hét lên, "Hắc lôi!"

Uy lực của hắc lôi vô cùng lớn, gấp vạn lần Tử lôi.

"Cẩn thận!"

gs không nhận được bước tới, tràng hạt bị đứt rơi vụn vãi khắp nơi.

tina cong khoeo mắt, hai tay chạm vào nhau, làn sương mù màu đỏ chậm rãi hiện lên giữa hai tay. Làn sương mù bắt đầu tập hợp lại tạo thành một hình rồng màu đỏ.

Lúc này, hai giọt máu nhỏ xuống hình rồng.

Con rồng trong lòng bàn tay bỗng chốc như có sinh mệnh, nó vươn đuôi ra, chậm rãi mở to đôi mắt.

"Gào ~" Nó hướng về phía đạo sấm sét rồi rống lên một tiếng, cả người trông hùng dũng uy nghiêm, tựa như đang rống giận thần tử đang bất kính với mình.

Khí thế tràn ngập khủng bố.

Nó lập tức vung đuôi lên, cả người dần dần to lên chiếm cả một góc trời, nó mở rộng miệng hướng đến hắc lôi rống ầm lên.

Hai màu đen và đỏ hòa vào nhau trên không trung...

Thời gian như ngừng lại, không khí bỗng chốc im lặng một cách quỷ dị khiến lòng người như có một tảng đá đè nặng, từng luồng ảo ảnh xuất hiện rồi biến thành lốc xoáy...

tina yếu ớt nằm trên mặt đất, mặt cắt không còn một giọt máu, đầu nàng cứ ong ong lên, các đầu ngón tay dần trở nên lạnh lẽo. Nàng biết, nàng cần đan dược.

Đáng tiếc, tina nhìn hai thân ảnh đang ngang tài ngang sức trên không trung.

Khóe môi nở một nụ cười ma mị, nàng không thèm quan tâm đến tình trạng cơ thể của mình, bàn tay đặt trên ngực mím môi trích ra một giọt máu.

"Tinh Nhan!" gs toàn thân run rẩy kêu lên.

Con rồng nhận được giọt máu của nàng trở nên lớn hơn.

"Gào!"

Hồng long gầm lên khiến cả bầu trời rung động, khí thế bành trướng khiến núi lở tuyết tan, nó hung hãn bay về phía hắc lôi.

Nó bất ngờ nuốt hắc lôi vào bụng.

Ngay lập tức, hồng long sức mạnh áp đảo nuốt luôn cả vân kiếp vào bụng trông vô cùng hung dữ.

...

Mọi người đều chứng kiến cảnh ấy, ai nấy đều kinh hãi, không biết phải làm sao.

Vân kiếp trên không trung chậm rãi biến mất.

Hòa thượng vội vàng chạy qua, hơi thở nặng nề ôm người đã ngất đi vào lòng rồi dứt đan dược cho nàng, "Đồ ngốc!"

Một người có bao nhiêu máu chứ, cơ thể nàng mà bản thân nàng

không biết hay sao?...Thế mà lúc này còn cố trích thêm một giọt.

Đúng là không muốn sống nữa mà!

Trên thế gian này không còn gì để nàng lưu luyến nữa ư?

Nàng không đau sao?

Tim như bị thắt chặt, lòng hẫng đau đớn vô ngần.

Sao không đau cho được?

Thật lâu sau hẫng mới bình tĩnh lại, nhắm chặt đôi mắt, ôm người vào lòng rời khỏi nơi này.

Thôi, hẫng có thể làm gì được nàng bây giờ...

...

gs nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng không khéo, hẫng nhìn thấy tiểu hòa thượng trước mặt.

Tiểu hòa thượng chưa kịp nói gì chỉ kinh hãi nhìn dáng vẻ của sư thúc tổ.

"Sư thúc tổ! Người đang làm gì vậy?"

gs dừng lại, hạ tầm mắt nở nụ cười ôn hòa, "Bần tăng đang phổ độ chúng sinh,"

Tựa như hẫng không hiểu sao tiểu hòa thượng lại phản ứng như thế.

Tiểu hòa thượng chưa bao giờ nghi ngờ sư thúc tổ...nhưng mà...

Tiểu hòa thượng không biết nói gì, "Nhưng sư thúc tổ, nàng là...ma tu mà."

"A di đà phật."

gs niệm phật, hai tay không tạo thành chữ thập nhưng vẻ mặt vô cùng từ bi giống như người nào nghi ngờ hẳn chính là đang khinh khi hẳn, "Ngã Phật từ bi, trước mặt Phật Tổ, chúng sinh đều ngang hàng."

Phật Tổ đã nói chúng sinh đều ngang hàng, sao người lại vì nàng là ma tu mà kỳ thị nàng?

Tiểu hòa thượng ngậm ngừng mấp máy môi, không nói nên lời. Đúng là Phật Tổ nói thế, nhưng cậu nhóc lại cảm thấy có gì đó không đúng...

Chương 42

Tiểu hòa thượng ngậm ngừng muốn nói lại thôi. Đúng là Phật tổ nói thế, nhưng cậu cứ cảm thấy có gì đó không đúng...

Giới Sân cười, không để ý đến ánh mắt của tiểu hòa thượng, cũng không hề né tránh, ánh mắt hấn vô cùng từ bi.

Tiểu hòa thượng cất giọng.

"Nhưng, nhưng mà sư thúc tổ ơi, người tạo nghiệp thì không nên được độ lượng."

Nàng là ma tu, nàng từng tạo nghiệp, nếu như tha thứ dễ dàng như thế thì những người đã chết dưới tay nàng thì sao?

"A di đà phật." Giới Sân lắc đầu, trên tay hiện lên Phật quang rồi sau đó hướng đến người trước mặt.

Hắn hạ tầm mắt, thờ dài, "Miệng nhiều người chày sắt, góp lời xấu tan xương."

Chuyện này thật kỳ lạ, người con gái trước mặt là ma tu, Phật quang lại không làm tổn thương nàng, thậm chí còn dung nạp một cách dễ dàng.

Tiểu hòa thượng cứng họng.

Phật quang là hóa thân của Phật tổ, là thứ công bằng chính trực nhất. Phật quang gần gũi với nàng như thế đủ để chỉ ra là cậu đã sai.

Giới Sân cất tiếng, "Đàm Không, ngươi hiểu chưa?"

Tiểu hòa thường đứng yên tại chỗ, ánh mắt lấp lánh như hiểu ra điều gì, khí tức trên người trở nên tươi sáng thêm một chút.

Cậu chấp tay trước ngực, ánh mắt hoài nghi đã hoàn toàn biến mất, ngoan ngoãn cúi đầu, "Su thúc tổ, con hiểu rồi."

"Đa tạ su thúc tổ chỉ giáo."

Giới Sân không hỏi cậu đã hiểu cái gì, hần vui vẻ nhìn cậu, "Hiểu là tốt rồi."

Hần thấy gương mặt tiểu hòa thượng lấp đầy bốn chữ.

Má trái "Ngây thơ", má phải "Đáng yêu."

Ngay lúc này, Tinh Nhan tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, nàng phun một ngụm máu, vẻ mặt xanh xao, cứ hộc máu mãi không thôi.

Giới Sân run lên, nhanh chóng lấy bình đàn dược ra. Tiểu hòa thượng thấy thế thì niệm một câu kinh rồi vội vàng chạy đến giúp đỡ.

Lấy đan dược ra đút cho nàng.

"Khụ...sao lại..." Tinh Nhan khó khăn cất giọng, ngay cả nâng cánh tay lên cũng là một chuyện quá sức, chỉ có tiếng nôn khan mà không nghe được gì, ánh mắt nàng lại trầm xuống.

Quan hệ giữa Phật tu và Ma tu là đối địch, để một đại hòa thượng bên người chính là ranh giới cuối cùng của nàng. Thật ra, nàng cảm giác rất rõ ràng.

--- Nếu nàng và hấn đánh nhau, người chết chắc chắn không phải là nàng.

Cảm giác này vô cùng mạnh mẽ, vô cùng rõ ràng khiến nàng phải tự nhủ với bản thân rằng phải đề phòng hấn. Nhưng bản năng lại phân biệt hấn và Phật tu làm hai loại.

Cũng may mọi người đều là người tu luyện.

Tiểu hòa thượng chấp tay trước ngực, mỉm cười nói, "Thí chủ, là sư thúc tổ đã cứu người."

"Phật nói, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ." Giới Sân lắc đầu, vẻ mặt dịu dàng, ra hiệu tiểu hòa thượng đừng nói nữa, nhưng trong ánh mắt tràn ngập đau lòng, âm thanh hiện lên trong đầu Tinh Nhan.

--- Đừng lo lắng.

Tinh Nhan rủ mắt xuống, mọi phòng bị đều biến mất, nàng liếm khóe môi, nếu hấn dám lừa nàng, nàng sẽ giết hấn ngay.

Tiểu hòa thượng ngoan ngoãn gật đầu, Giới Sân nói sang chuyện khác, "Đàm Không, sao con lại đến đây?"

"Là một vị thí chủ họ Lý..." Cậu nhìn Tinh Nhan, xấu hổ nói, "Hấn vô tình phát hiện sư thúc tổ đi phía sau vị nữ thí chủ này, nghĩ người gặp chuyện nên truyền tin về chùa. Sau khi thương lượng, trụ trì phái

con và Minh Phi sư thúc đi tìm người."

Cậu áy náy nhìn Tinh Nhan trong ngực hấn, "A di đà phật, đã hiểu làm thí chủ, là Phật pháp của tiểu tăng không đủ tinh thâm, thật xin lỗi."

Tiểu hòa thượng xin lỗi vô cùng chân thành, "Không biết thí chủ có cần..." Ý muốn đi theo cạnh Giới Sân.

"Đàm Không." Giới Sân cắt ngang lời cậu, "Vị thí chủ này cần nghỉ ngơi."

Cậu nhóc nhìn vẻ mặt trắng bệch của nàng, xấu hổ niệm một câu kinh.

Giới Sân dịu dàng cười, "Được rồi, con tự đi luyện công đi."

Hấn hoàn toàn không để ý đến lời muốn ở lại của tiểu hòa thượng, trực tiếp quyết định chuyện đi hay ở của cậu, "Minh Phi chắc cũng đang chờ con đó."

Tiểu hòa thượng sững sốt, ít nhất hấn cũng phải quay về gặp Phi Minh sư thúc một lần chứ, "Sư thúc tổ, Đàm Không làm sao để tìm được người đây?"

"A di đà phật." Giới Sân niệm phật rồi mỉm cười, "Không nên cưỡng cầu, cứ thuận theo tự nhiên là được."

Vừa dứt lời, hấn nhanh nhẹn rời đi, một bộ tăng y, thánh khiết xuất trần.

Tiểu hòa thượng suy nghĩ, cảm thấy sư thúc tổ có lý. Phật pháp có nói, thuận theo tự nhiên. Cậu không nên cưỡng cầu.

Nhưng...hình như cậu đâu có cưỡng cầu điều gì?

Tiểu hòa thượng gầy gầy trảng hạt rồi xoay người rời đi.

Tinh Nhan bị thương rất nặng, lại phải củng cố sức lực Nguyên Anh, nên nàng không thể đi lung tung.

Giới Sân biết rõ điều này.

Nhưng nơi này không an toàn, Nguyên Anh kiếp hấp dẫn người tốt kẻ xấu đến đây, nơi này không phải là một lựa chọn tốt để bế quan.

Lần này Giới Sân không tọa pháp bảo mà xuất ra một chiếc linh thuyền mang Tinh Nhan ngồi lên rời đi.

Phi thuyền tuy chậm nhưng có thể chắn gió, tương đối an toàn, thích hợp với tình hình của Tinh Nhan lúc này.

Hắn ôm Tinh Nhan lên thuyền, bỗng nhiên xuất hiện mấy khối ma thạch màu đen. Tay áo vun lên, mấy khối thạch theo quy luật rơi xuống một nơi, lấy bờ đoàn làm ranh giới. Bên trái bờ đoàn chấn động vài cái, luồng ma khí xuất hiện dày đặc.

Sau đó, động tác lặp lại lần nữa, ma thạch biến thành linh thạch.

Ở thế giới này, linh khí và ma khí cùng tồn tại, nhưng không thể dung hợp mà chỉ bài xích nhau. Vì thế hai loại khí ở một nơi sẽ phân bố không đồng đều, linh khí ít ma khí nhiều, ma khí ít linh khí nhiều. Một người chỉ hấp thu được một loại khí cho nên sẽ lựa chọn địa phương thích hợp với mình.

Tựa như hắc lúc này, phân ma khí và linh khí sang hai bên trái phải. Hắc dùng bồ đoàn làm ranh giới, đây là cách làm trước nay chưa từng có.

Nhưng đây là phương pháp tu luyện thích hợp nhất cho Tinh Nhan.

Tinh Nhan không nhiều lời, nàng ngồi xuống khoanh chân lại, vận công chữa trị kinh mạch và lục phủ ngũ tạng bị tổn thương.

Giới Sân nhìn nàng một lúc, gẩy tràng hạt theo thói quen, gẩy vào khoảng không lại chờ người ra, lúc này mới nhớ ra tràng hạt đã bị đứt.

Hắc nở nụ cười bất lực, mở miệng lầm rầm một câu, tràng hạt bỗng nhiên tự xâu thành chuỗi xuất hiện trên tay hắc.

Đã nhiều ngày rồi, nhưng nàng nói với hắc chỉ vắn vắn vài câu mà thôi.

...

Đến một trấn gần nhất thì phi thuyền dừng lại.

Trong thành có người cho thuê động phủ, linh khí không nhiều cũng không ít nhưng lại an toàn. Bây giờ Tinh Nhan không bị Phật quang tổn thương, chỉ cần hắc che giấu một chút thì có thể mang nàng vào thành.

Tinh Nhan mở mắt ra, dù vẫn còn hơi suy yếu nhưng đã tốt hơn nhiều.

Nhìn hắc định đến ôm mình thì nàng đẩy hắc ra tự mình đứng lên.

Nàng ưỡn ngực, "Tự ta làm được."

--- Nàng chưa yếu đến mức đó.

Tràng hạt vừa được khâu lại bỗng chốc bị kéo căng. Rất lâu sau, hòa thượng mới nở một nụ cười.

Hắn cảm giác lòng nàng tín nhiệm hắn, nhưng những trở ngại kia khiến nàng và hắn cách xa nhau.

Giới Sân không giải thích nhiều chỉ đi theo nàng. Một luồng Phật quang hiện lên rồi biến mất che giấu ma khí của nàng, "Ở đây."

Hắn dẫn nàng đi về phía trước.

"Hai vị đạo hữu, không biết hai vị đạo hữu cần động phủ thế nào?"

Hai người đi vào thành đông. Vừa vào đã có tiểu đồng xúm lại ân cần giới thiệu. Ở đây không phải chỉ động phủ tốt hay kém, mà là linh khí nhiều hay ít.

"Động phủ của chúng tôi có 3 loại, loại cao nhất thì linh khí nhiều gấp 10 lần bình thường, tốc độ tu luyện..."

Tinh Nhan không muốn nói nhiều, Giới Sân biết nàng khó chịu nên dứt khoát đáp, "Lấy loại cao nhất."

Tiểu đồng ngăn người, thế mà không thèm hỏi giá cả, sau khi lấy lại tinh thần thì nụ cười trên mặt hắn ta càng thêm rạng ngời.

Hắn ta vung tay lên, một bản đồ trong suốt hiện lên.

"Đây là tất cả động phủ loại cao cấp nhất, ngài có thể chọn địa điểm,

màu xanh có thể chọn lựa, không biết ngài muốn thuê trong bao lâu?"

Giới Sân nhìn Tinh Nhan, không biết nàng có ý kiến gì không.

Tinh Nhan lắc đầu, định chọn đại, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền giật mình.

Nàng duỗi tay ra chỉ, "Ta chọn chỗ này."

Chương 43

Nàng duỗi tay ra, "Ta chọn nơi này."

"Ừ, phiền thí chủ lấy căn này." Giới Sân không chút do dự, không hỏi gì chỉ gật đầu rồi lấy ra mấy viên linh thạch cực phẩm đưa cho tiểu đồng.

"Thuê năm năm, bao nhiêu đó đủ không?"

Chờ Nguyên Anh kiếp bình ổn lại cũng phải mất ba năm, cộng thêm thương thế của nàng...

Hai mắt tiểu đồng sáng bừng, biểu hiện càng thêm ân cần. Hắn ta đưa cho Giới Sân một khối ngọc bài, "Đương nhiên là đủ! Đại sư cầm cái này đến động phủ chữ thiên số 3 đưa ra là có thể vào."

Vật hiếm thì lúc nào cũng quý. Linh thạch cực phẩm đương nhiên có giá trị hơn trung phẩm rồi. Bao nhiêu đây ứng trước cho năm năm là quá đủ.

Tiểu đồng ân cần định tiễn bước hai người ra ngoài nhưng Giới Sân từ chối, "Không cần phiền thí chủ, bần tăng tự đi được."

Hai người bọn họ có thể tìm được chỗ, bọn họ đi rất nhanh nên không cần để tiểu đồng đi theo.

Nụ cười trên môi tiểu đồng bấy giờ mới dần thả lỏng, nhìn bóng lưng rời đi của hai người cảm thấy có gì đó là lạ.

---- Hòa thượng mà lại giàu thế ư...Hai người họ chỉ thuê một động phủ thôi ư?

Nghĩ sao cũng thấy...a...

Bây giờ hòa thượng không cần phải giữ giới nữa hả?

Vừa ra khỏi cửa, hai người nhanh chóng bay đến chỗ kia, tuy không gần nhưng tốc độ của người tu tiên thì chỉ cần một cái chớp mắt là đã tới.

Từ xa đã nhìn thấy ngọn núi, dưới chân núi có một người ngồi xếp bằng, Giới Sân đưa miếng ngọc bài ra, người giữ cửa nhìn thấy thì gật đầu xác nhận.

"Thí chủ, nàng có sao không?" Giới Sân nhẹ nhàng niệm phật, nhìn người đang đi cạnh mình, đáy mắt tràn ngập lo lắng. Sau khi hắn đưa thẻ ngọc ra thì mặt nàng cắt không còn một giọt máu.

"Đương nhiên là không sao rồi." Tinh Nhan lắc đầu, đôi mắt long lanh nở nụ cười.

Nàng thì có chuyện gì chứ, không chết được đâu.

Hai người tiến vào núi, đi thẳng vào động phủ thứ ba gian chữ thiên.

Đến gần chỗ ở, miếng ngọc bài hiện lên ánh sáng màu xanh, trong không khí tựa như có kết giới bị mở ra, một luồng linh khí xông thẳng vào mặt.

Nói đúng ra đây là một sơn động được tạo kết giới để phong ấn nó

lại nên trở thành động phủ. Trong sơn động rất đơn sơ, bên trong chỉ đặt một cái bồ đoàn.

Vừa vào trong, thân thể Tinh Nhan như lung lay sắp ngã.

"Ta phải bế quan." Nàng gắng gượng nói cho hết câu rồi ngồi xuống bồ đoàn khoanh chân bắt đầu luyện công.

"Chờ một chút." Không ngờ đại hòa thượng lại ngăn cản nàng, không đợi nàng hỏi đã nói, "Nàng thả thú lưỡng cực ra đi."

"Ừ." Tinh Nhan nuốt ngụm máu trong miệng xuống, thả thú lưỡng cực ra rồi bắt đầu luyện công.

Thương thế lần này của nàng vô cùng nghiêm trọng.

Mọi chuyện xảy ra nhanh như chớp, nàng chỉ vừa mới nghiêng người mà gân mạch toàn thân như bị đứt ra, Ma Anh trong cơ thể bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt, nếu không phải nhờ hấp thu ma khí ở trên phi thuyền thì nàng không thể nào chống đỡ nổi.

Giới Sân không thèm quan tâm đến con thú nhỏ trên mặt đất, hấn lấy cực phẩm linh thạch và ma thạch ra rồi bắt đầu bày trận.

Rất nhanh, từng luồng linh khí và ma khí nhàn nhàn hiện ra bao vây khắp người nàng.

Linh khí ôn hòa, ma khí hung tàn. Nếu nói về chữa thương thì linh khí rất tốt, nhưng nàng là Ma Anh nên dĩ nhiên sẽ cần ma khí chữa trị, cho nên loại này vẫn thích hợp với nàng.

Linh khí và ma khí từng chút từng chút tiến vào cơ thể của nàng. Trên đan điền, một đóa bé mập mập dần dần xuất hiện rõ ràng. Vết

rạn bằng tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy dần dần khép lại. Cùng lúc đó, linh khí được hấp thu chậm rãi chuyển xuống đan điền rồi đi xuống dưới, không hề có chuyện bài xích, hai bên như nước sông không phạm nước giếng.

Tinh Nhan đang tập trung nên không biết Giới Sân cũng ngồi xuống một cái bồ đoàn ở trước mặt nàng, cách một khoảng cách đưa tay lên sẽ chạm đến.

Con thú nhỏ bị đặt giữa hai người.

Nhìn Tinh Nhan đang nhắm chặt mắt, hấn không nhin nổi đưa tay chạm vào mặt nàng, nhưng chưa chạm đến đã vội vàng dừng lại.

"A di đà phật" Hấn khép mắt, chắp tay trước mặt, khép mắt mím môi niệm kinh Kim Cang.

Mỗi một chữ phát ra từ miệng hấn đều biến thành kinh văn màu vàng, còn mang theo Phạm âm vây quanh cơ thể thú lưỡng cực nhưng không hề đi vào cơ thể của nó.

Con thú nhỏ nhắm chặt đôi mắt màu tím, bắt đầu hấp thu linh lực và ma khí. Ở nơi không ai nhìn thấy, có một mối liên hệ kỳ quái giữa nó và Tinh Nhan bắt đầu kết nối.

Linh khí vừa được hấp thu vào cơ thể Tinh Nhan đã được phật kinh màu vàng nhuộm kim quang chuyển thành phật khí.

...

Ở bên này.

Sau khi tiểu hòa thượng quay về.

"Minh Phi sư thúc..." Cậu nói, "Con đã gặp sư thúc tổ."

Minh Phi quay đầu lại hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Phật giáo kị nói dối thế nên tiểu hòa thượng liền thành thật kể lại mọi chuyện cho Minh Phi.

Nói đến chuyện Phật quang, khóe mày nhú chặt của Minh Phi mới dần thả lỏng, sự khó chịu trong lòng đã biết mất, chỉ còn một ít giấu thật sâu trong lòng.

Phật quang thì không bao giờ sai sót cả.

"Nếu vậy con có thể dạo chơi một vòng rồi." Minh Phi ôn hòa nhìn cậu, lần này ra ngoài cũng là vì để cậu lịch luyện, "Chuyện hồng trần chỉ có trải qua mới hiểu rõ được."

"Dạ." Tiểu hòa thượng không nói nhiều, chấp tay hành lễ rồi lui xuống.

...

Năm năm, đối với nhiều người, năm năm có thể phát sinh nhiều chuyện. Nhưng có vài người, năm năm đối với họ chỉ bằng một cái chớp mắt.

Phòng chữ thiên số ba.

Linh quang trong sơn động vờn quanh, Phạm âm vắng vắng, không biết từ lúc nào, Tinh Nhan chậm chậm mở mắt ra.

Nàng nhìn thấy vị hòa thượng trước mặt đang nghiêm túc niệm kinh,

linh khí bao quanh người hắn như nở ra từng đóa từng đóa hoa sen.

Nhìn rất có cảm giác thần thánh.

Cảm nhận được tình huống bên trong cơ thể mình, linh khí lại có thể chuyển hóa thành phật khí, nàng cong khóe mắt đánh giá vị hòa thượng trước mặt mình.

Gương mặt này, càng nhìn càng thuận mắt.

Ừ, nàng gật đầu, ánh mắt long lanh càng khiến ham muốn chiếm giữ trở dậy...

Không biết là do cảm nhận được suy nghĩ của nàng hay sao, hàng mi Giới Sân run rẩy, đôi mắt như chứa cả dãy ngân hà từ từ mở ra, đẹp đến ngây người.

"Chào buổi sáng." Hắn nở nụ cười, cất giọng bình thản.

Giống như bọn họ không phải bế quan năm năm mà chỉ mới ngủ có một đêm mà thôi.

"Chào buổi sáng, đại hòa thượng."

Thân thể Tinh Nhan lúc này đã tốt hơn, tâm trạng cũng tốt hơn nên mỉm cười đáp lại hắn.

Nụ cười của nàng vô cùng rục rịch, khiến hai tai Giới Sân ửng đỏ.

Hắn xấu hổ khép mắt lại, chuyển chủ đề, "Thí chủ, nguyên nhân mà năm năm trước người chọn nơi này là gì?"

Tinh Nhan liếm khóe môi, "À, vì nó nhìn rất thuận mắt."

Lý do rất hay, rất mạnh mẽ...

Không biết hẳn có tin hay không, Giới Sân chỉ dịu dàng nhìn nàng.

Tinh Nhan bắt đầu quan sát sơn động này.

Nhưng vừa đi vừa cong khóe môi, giọng nói hờ hững nhưng lại đầy ma mị, "Đại hòa thượng, chuyện về thú lưỡng cực, ngươi có gì muốn nói với ta không?"

Cơ hội chỉ đến một lần, ngón tay trắng nõn của nàng một phát đâm thủng vách đá.

Chương 44

Cơ hội chỉ đến một lần, ngón tay mảnh khảnh của nàng đâm thủng vách đá.

Giới Sân ngẩn người, hé môi cười bất đắc dĩ, "Thí chủ tuệ nhãn."

"Không cần khen ta." Tinh Nhan đang cười híp mắt bỗng chốc lạnh mặt, "Giấu diếm cái gì?"

Giới Sân chậm chậm nói không hề che giấu, "Thú lưỡng cực hay còn gọi là thú âm dương tương sinh."

Nghe thấy tên này, đôi mắt Tinh Nhan khẽ chớp. Dù nàng chưa từng nghe qua nhưng từ cái tên nó có thể suy đoán.

Giới Sân nói tiếp, "Thí chủ là âm, bần tăng là dương, với thí chủ chính là dương trợ âm."

Âm làm chủ, dương làm phụ.

"Thí chủ có thể thông qua thú tương sinh âm dương mà mượn tất cả công pháp của ta. Đây cũng chính là nguyên nhân linh khí trong cơ thể thí chủ có thể biến thành Phật khí."

Nói đến đây, Giới Sân dừng lại một chút.

"Còn một chuyện cuối cùng là, thú tương sinh âm dương...có thể có hai chủ nhân."

Âm dương tương sinh, nhân duyên tương quan.

Hàng mi Giới Sân run rẩy, nhẹ giọng nói, "Khế ước chính là khế ước đồng sinh cộng tử, hai linh hồn phải liên kết cùng một chỗ. Nếu thí chủ nhớ lại có thể phát hiện ra lúc thú lưỡng cực ký khế ước với nàng chỉ có một nửa người mà thôi.

Những chuyện còn lại, hắn không nói ra. Vì không cần nói cũng biết, nửa người còn lại của thú lưỡng cực thuộc về chủ nhân thứ hai của nó.

"Một khi liên kết thì sẽ trao đổi một nửa cơ thể với nhau."

Có nghĩa là một nửa cơ thể của hắn và nàng liên quan đến nhau, hỗ trợ lẫn nhau. Cho nên nếu như một trong hai người ngã xuống thì có thể nhờ vào mối liên hệ giữa người còn lại và thú lưỡng cực mà hồi sinh bằng một cách nào đó.

Nói cách khác, nếu muốn tiêu diệt hai người thì nhất định phải giết hai người cùng lúc.

GIỚI SÂN sợ nàng hiểu lầm hắn muốn uy hiếp nàng nên tiếp tục giải thích, "Nửa cơ thể còn lại có thể liên kết cũng có thể không cần."

Không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào, chỉ là bản khế ước không đủ chặt chẽ mà thôi.

Lúc đầu khi đứng dưới lôi kiếp, hắn đã mấy lần muốn mở miệng, dù nàng không vượt qua được thì hắn có thể ra tay giúp nàng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Tinh Nhan sẽ không thích thế.

Nàng đúng là không thích thế.

Gương mặt đầy mây đen lại nở nụ cười, nàng gãi gãi cằm con thú nhỏ kia, "Là vậy ư."

Đuôi nó quấn lấy cổ tay nàng, đôi mắt như hạt đậu xanh chuyển động không ngừng, miệng cứ lăm rằm như đang làm nũng. Bỗng nhiên có một giọng nói truyền vào tai cô.

"Thật, thật đó."

Tay Tinh Nhan ngừng lại, đôi mắt khẽ nhú lại rồi tiếp tục gãi gãi. Giọng nói trong đầu nàng non nớt như một đứa bé, "Truyền thừa ký ức, âm dương tương sinh, hẳn nói rất đúng..."

Nàng ngừng tay, bế nó lên hỏi, "Người tên gì?"

"Âm Dương." Tên thú lưỡng cực bao đời chỉ có một, chính là Âm Dương.

"Âm Dương." Tinh Nhan không để ý tại sao tên nó như thế, dù sao đó cũng chỉ là một cái tên thôi mà.

Nhưng mãi lâu mà không thấy Tinh Nhan nói chuyện, bàn tay lần tràng hạt của Giới Sân càng nhanh, nhin không được niệm một câu, "Thí chủ, nàng giận ư?"

"Hả?" Tinh Nhan quay đầu, cười hỏi, "Đại hòa thượng, người thấy thế nào?"

Ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Nàng không thích có người giấu diếm nàng.

Giới Sân luống cuống tay chân, nhưng không để hấn nói, Tinh Nhan hỏi tiếp, "Tại sao ngươi lại cứu Bạch thí chủ?"

Hấn lần tràng hạt càng nhanh hơn, Giới Sân không dám giấu diếm, "Lúc trước thiếu người ta một ân tình."

Lúc hấn đến thấy nàng tung sát chiêu với hai người kia, hấn không kịp nhận ra ai đã xuống tay phá giải.

Sau đó...sau đó hấn nhìn thấy nàng.

"Sau đó là do bàn tăng biết thuật vọng khí, vận khí của Bạch thí chủ và thiếu chủ Nguyệt Ma cung rất cao, khí vận của thí chủ thì...hơi kém một xíu. Dưới tình huống đó nếu ngươi xung đột với bọn họ sẽ bị vận khí gây thương tích."

Mặc dù vận khí không phải nhân tố quyết định, nhưng vận khí của Tinh Nhan kém xa bọn họ. Nếu kém xa thế thì lúc bị phản phệ chắc chắn sẽ bị tổn thương.

Nếu không phải là hấn, thì sẽ có một tấm bùa bồng nhiên xuất hiện, hoặc là thủ hạ của thiếu chủ Nguyệt Ma cung đuổi đến, thậm chí là Phật quang bất ngờ từ trên trời rơi xuống.

"À." Tinh Nhan híp mắt lại, nàng tin tưởng bản thân mình, nhưng cũng không vì thế mà phủ nhận năng lực của khí vận.

Nàng đến đây chính là vì khí vận.

"Thí chủ..." Giới Sân có hơi lo được lo mất, vì yêu mà lo, vì yêu mà sợ, nếu không yêu cũng sẽ không lo sợ như thế.

Tinh Nhan quay đầu lại, đánh giá hắn một lúc rồi bật cười, đôi mắt cong cong, "Đại hòa thượng, ta có đẹp không?"

Không biết nàng định nói gì, Giới Sân chỉ biết gật đầu đáp lại, "...Đẹp."

Gương mặt nàng tái nhợt nhưng vô cùng diễm lệ.

"Vậy người nói xem..." Nàng cười, đôi mắt long lanh, "Ta đẹp như thế, có phải làm gì cũng đúng hay không?"

"...Đúng." Hòa thượng vẫn gật đầu.

Dù có xấu thì sao, nàng vốn dĩ làm gì cũng đúng.

Tinh Nhan mỉm cười, không hiểu sao đưa thú lưỡng cực cho hắn, về mặt hờ hững nói, "Khế ước."

Có lẽ người khác chỉ chú ý đến nửa người tương hổ, một người còn sống thì người kia bất diệt. Nhưng nàng chú ý đến một chuyện khác, đó là tương liên.

Đó có nghĩa là, nếu nàng giết hắn, thì hồn phách của hắn sẽ lưu lại trên người nàng.

Chuyện này không phải rất thú vị ư?

Hướng chi nàng có lý trí, nếu hồn phách bị thương thì dù nàng có rời khỏi thế giới này vẫn sẽ bị thương. Nếu thế thì kế hoạch của nàng...không dám đánh cược xem hồn phách nàng có bị hao tổn hay không...

Nàng thừa nhận, nàng rất có thiện cảm với người trước mặt này.

-- Quyết định cược một lần, đôi mắt Tinh Nhan hiện lên vẻ điên cuồng, nếu thua thì hồn phi phách tán thôi.

"Thí chủ, nàng vừa nói gì?" Giới Sân bế con thú nhỏ, ánh mắt run rẩy.

"Không muốn hả?" Tinh Nhan híp mắt.

"Không, không phải." Hòa thượng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói, "Bần tăng cung kính không bằng tuân lệnh."

Tinh Nhan không nhìn hòa thượng đang ngồi xếp bằng ở đó nữa, nàng tiếp tục dùng thần thức quan sát cả động nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường, chỉ có một đóa hoa đại nở ở một góc khuất hẻo lánh đằng kia, tuy nhỏ nhưng lại rất đẹp.

Đấy chỉ là suy đoán của Tinh Nhan, nếu có thì tốt, không thì cũng không mất gì.

Lúc chọn động phủ, nàng thấy ngọn núi này trông rất giống hình dáng của một con rồng, phòng chữ thiên số ba là vị trí vảy ngược của rồng. Rồng có vảy ngược, chạm vào sẽ chết, nguyên nhân của câu nói này chính là dưới vảy ngược của rồng có chứa long châu.

Long châu là nguồn gốc sức mạnh của rồng. Nhưng nghĩ kĩ lại, nếu ở đây thật sự có gì thì sớm đã bị chủ nơi này tìm được rồi.

Lúc này, Tinh Nhan đột nhiên cảm thấy có một cảm giác ấm áp tràn đến vây lấy cô, một lực mạnh mẽ gắn kết chặt chẽ. Không hiểu sao dưới đáy lòng trống rỗng của cô cảm thấy thật thỏa mãn, giống như cuối cùng đã có một kết thúc.

Khế ước đã hoàn thành, nàng định ngồi dậy xem một chút.

Đúng lúc này, trong đầu chợt hiện ra một cảm giác kỳ bí, nàng lui lại nhìn về phía bụi hoa nhỏ kia...

Thần thức đã quét qua nhiều lần nhưng không có phản ứng gì. Lần này nàng không dám lơ là, đi theo cảm giác của mình, từ từ vươn tay ra...

Nàng chộp lấy một đóa hoa bên trong rồi sau đó hái nó xuống.

Ngay khi nàng vừa ngắt xuống, cả bụi hoa bỗng chốc héo rũ, một luồng ánh sáng xanh từ bụi hoa bay ra hướng về phía đóa hoa nàng vừa ngắt xuống.

Ánh sáng màu xanh bùng sáng rồi biến mất, đóa hoa nhỏ trong tay giờ đây đã hóa thành một hạt châu màu xanh lục, tỏa sáng từ bên trong, cầm lên liền cảm nhận được một luồng khí trong lành quanh quần bên tay.

"Sinh linh châu." Tinh Nhan cong khóe môi. Sinh linh châu tuy hiếm nhưng không phải là bảo bối quý giá, nhưng đối với nàng thì nó rất cần thiết.

Nhanh chóng dùng thần thức ký vào khế ước, sinh linh châu chạy thẳng vào đan điền, mỗi một nhịp đập như đang run lên, bắt đầu co lại rồi thu nhỏ hơn một chút, đồng thời ánh sáng xanh hòa vào dòng máu, chảy đến từng nơi trên cơ thể rồi rót vào kinh mạch.

---- Đây là nguyên nhân khiến nàng có khả năng tự hồi phục vết thương nhanh hơn người bình thường.

"Đại hòa thượng." Tâm trạng nàng rất tốt, "Đi thôi."

Giới Sân chấp tay trước ngực, nở nụ cười ấm áp, hần vui vẻ nói, "Được."

Sau năm năm, ngọc bài tự đồng mất tín hiệu, hai người ra khỏi động phủ không cần quay lại chỗ thuê mà tiến thẳng vào trong thành.

Bọn họ không tìm kiếm mà chỉ đi dạo loanh quanh. Đối với người tu tiên, tu luyện quên cả thời gian, yên tĩnh lâu như thế nên muốn nghỉ ngơi một chút cũng là điều dễ hiểu.

Giới Sân đi bên cạnh cũng không hối thúc nàng, chỉ ung dung đi theo Tinh Nhan.

Ánh mắt lúc nào cũng tràn ngập tình cảm dịu dàng.

Đến khi có người đâm thẳng vào chân nàng.

Một đại hán như vừa bị ném ra, trượt dài trên đất đến chân nàng, cản trở đường Tinh Nhan đi.

"Mẹ nó!" Đạn hán râu ria xồm xoàm hét lên rồi cất tiếng chửi, nhìn mấy người xung quanh, "Nhìn cái gì?"

Mấy tu giả xung quanh lắc đầu, lập tức thu hồi ánh mắt.

Thành trì này cách xa các môn phái, đa số ở đây đều là tán tu luyện khí và trúc cơ*. Không ngờ trong khách điểm ấy lại xuất hiện một kẻ tu vi Kim Đan khó chơi. Đáng tiếc thành chủ là lão quái Nguyên Anh, nếu có thể dùng ma khí thì lão đã sớm đem tên này luyện thành tế phẩm rồi.

*Luyện khí và trúc cơ: hai cấp bậc thấp trong tu tiên.

Giọng nói của hắn đã khiến Tinh Nhan tỉnh táo lại, ngẩng đầu quan sát khách điểm bên kia thì thấy hơi hơi đói bụng.

"Đi ăn cơm thôi."

Không phải đói bụng thật, tu vi của nàng đã có thể không cần ăn cơm rồi. Nhưng lúc trước Tinh Nhan đã quen với việc ăn cơm, mấy năm nay lại chưa được ăn nên cảm thấy thiếu thiếu.

Tinh Nhan vừa dứt lời, đại hán mới phát hiện ra hắn như đang bị nàng giẫm dưới chân, sắc mặt hắn trầm xuống, nhìn nàng chằm chằm như muốn ghi lại mỗi thù này.

Ban đầu Tinh Nhan còn vui vẻ, nhưng khi bị tên này nhìn khiến nàng không vui. Nàng cong khóe môi, mạnh mẽ giẫm lên tay hắn ta, "Người xấu quá làm ta không vui."

"A!" Đại hán ôm lấy tay mình hét lên, từ trên tay lan ra thứ gì khiến gương mặt hắn càng thêm vắn vẹo.

Lột da, rút gân...

Trong thành không cho giết người, chờ một chút, chờ ra khỏi thành...

Tinh Nhan bước qua hắn đi về hướng khách điểm kia, "Đại hòa thượng, nhanh lên!"

"Được!" Giới Sân đáp lại.

Hắn dừng bước.

"Hòa thượng ngươi muốn làm gì? Muốn giết ta ư?" Đại hán kia run rẩy, cảm giác bất an, sao lại còn một Phật tu phía sau... Vừa nãy không chú ý tới, tu vi người này không phải dạng vừa.

Đây là người đi cùng ả ta.

Vẻ mặt gã ta trầm xuống, cố gắng che giấu sự chột dạ, hấn ta lớn tiếng đáp.

"A di đà phật, thí chủ nói đùa." Hòa thượng niệm phật, đôi mắt từ bi phổ độ chúng sinh, năm ngón tay xò ra, Phật quang hiện lên trong lòng bàn tay.

Giới Sân cười cười, "Thí chủ, bần tăng giúp người điều trị."

Ma tu run lên. "Không cần, Phật quang quá trân quý, ta không bị thương gì cả." Chưa nói dứt câu hấn ta đã đứng dậy định rời đi.

"Thí chủ không cần khách sáo." Giới Sân chấp tay trước ngực nở một nụ cười ấm áp, dáng vẻ từ bi chuyển Phật quang ra ngoài.

Tốc độ quá nhanh không trở tay kịp, đại hán kia chưa kịp phản ứng đã bị Phật quang bao vây.

"A!" Được Phật quang chữa trị nhưng hấn lại hét lên đầy đau đớn. Cơ thể đại hán bị bao vây bởi Phật quang bỗng chốc biến hóa, có một luồng ma khí màu đen vây quanh cơ thể hấn ta.

"Ma tu!" Người có tu vi thấp vội vàng tản ra, hơn nữa ma tu chỉ là Kim Đan, Phật quang phát ra tiếng két két mà đại hán kia không cách nào phản kháng, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn pháp khí càng ngày càng đến gần.

Càng ngày càng gần.

Hòa thượng rủ mắt xuống, niệm một tràng kinh phật, ra vẻ tiếc nuối, "A di đà phật, tội lỗi, tội lỗi."

Trong giây phút đại hán nhắm mắt lại, nghĩ lại có phải mình không nên nói câu kia không.

Tu giả vây quanh Giới Sân cười cười, "Đa tạ đại sư!"

Giới Sân mỉm cười dịu dàng đáp lại.

"Cửu Trọng Tháp sắp xuất hiện rồi, không biết lần này ai sẽ là quán quân đây?"

"À! Ta cảm thấy có lẽ là Lăng ba nhất kiếm Bạch tiên tử..."

Lúc Giới Sân bước vào, Tinh Nhan đã kêu rất nhiều món.

Nàng còn kêu một bình rượu.

Không biết rượu ở thế giới tu tiên có gì đặc biệt không.

"Về rồi à?" Nàng không hỏi tình hình của người bên ngoài, chỉ hátt cầm lên vui vẻ hỏi hắtt, "Uống rượu được không?"

"Khách quan, đồ của ngài đã có rồi đây ~ Chúc khách quan ngon miệng ~" Tiểu nhị chen vào, đặt thức ăn và một bình rượu lên bàn.

Giới Sân mỉm cười không trả lời, chỉ cầm bình rượu lên.

Dòng rượu màu hồng phấn rót vào chén, rượu sóng ra ngoài chén.

Chỉ một thoáng, linh khí nồng nặc tản ra khiến cả người thư thái.

Hắn nhẹ nhàng nếm thử một chút, vẻ mặt dịu dàng, "Rất ngọt."

Rất ngọt rất ngọt.

Chương 45

Tinh Nhan bật cười, gấp thức ăn đưa vào miệng.

Nếu đã ký khế ước thì nàng sẽ tin tưởng hắn. Dùng người thì không nên nghi ngờ. Nàng sẽ làm theo lòng mình mà không còn bất cứ trói buộc nào.

"Không tệ lắm, đại hòa thượng, người nếm thử đi." Nàng chớp mắt, gấp một miếng bỏ vào chén của hắn.

"...Ừ." Giới Sân cúi đầu nhìn một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, đôi mắt chứa đầy sự dịu dàng.

Hắn nhai chậm chậm từng chút một giống như đang ăn sơn hào hải vị.

Giới Sân nói không sai, rất ngọt, rất ngọt.

"Cửu Trọng Tháp sắp xuất hiện rồi, không biết lần này ai sẽ đứng đầu đây?"

"Lần trước là đại sư huynh của Lăng Thiên Môn, nghe bảo được kế thừa bộ công pháp trong đó. Sau khi đi ra thì hắn ta từ Kim Đan trung kỳ nâng cấp lên Nguyên Anh, bây giờ là nhất phong chi chủ..."

"Lần này ta thấy có thể là Bạch tiên tử, Bạch tiên tử mới hơn 200 tuổi nhưng đã đạt được Kim Đan đỉnh phong, thiên phú vượt trội khỏi cần nói..."

"Ây, không phải mới đạt trung kỳ thôi sao?"

"Hừ, tin tức của người chậm quá đấy, vài ngày trước bên Trung Hải đã truyền đến tin có người thấy lúc nàng đấu với thiếu chủ Nguyệt ma cung đã lên cấp rồi..."

Người bên cạnh cứ thao thao bất tuyệt.

Tinh Nhan nghiêng tai lắng nghe, ngược lại nghe ra rất nhiều chuyện không hề có trong trí nhớ. Ví dụ như, nam nữ chính hình như đã trở mặt. Nàng nghĩ nghĩ rồi hỏi.

"Giới Sân, người bao nhiêu tuổi rồi?"

"Gần 300 rồi."

Vừa nói xong thì người bên cạnh nhắc đến Giới Sân.

"Nói đến Giới Sân đại sư của Phạm Thiên Cung thì tu vi cao hơn chút, Giới Sân đại sư chưa đến 300 tuổi, theo lý thuyết thì có thể tham gia tuyển chọn Cửu Trọng Tháp rồi. Nhưng ta thấy Giới Sân đại sư sẽ không tham gia đâu."

"Người nói thế là sai rồi, Giới Sân đại sư là Phật tu, mà Phật tu thì..."

"Phật tu thì thế nào? Phật tu không thể..."

Mấy người bọn họ nổi lên tranh chấp, còn tranh chấp chuyện gì thì Tinh Nhan không nghe nữa.

Cửu Trọng Tháp, đúng như tên gọi của nó. Tháp có chín tầng, nghe nói là bảo tháp của một vị thần tiên nào đó, thu nhận tất cả công pháp của Thiên Địa Huyền Hoàng, lấy ra một bộ bất kỳ thời cũng đều là

trần bảo.

Cứ 300 năm sẽ xuất hiện một lần, người đứng đầu sẽ có thể tiến vào công pháp trường hà, xuất ra khí tức của bản thân để tìm công pháp phù hợp với mình. Nhưng chuyện này cũng tùy thuộc vào vận mệnh.

Ngoài cái đó ra còn có một viên thánh quả.

Thánh quả vô cùng thần bí lại ẩn chứa năng lượng khổng lồ, có thể hấp thu được bao nhiêu thì tùy vào năng lực của bản thân.

Thực tế, Cửu Trọng Tháp này được chuẩn bị cho nam nữ chủ.

Lúc nam nữ chính lên được tầng cao nhất thì gặp một khảo nghiệm chính là để bọn họ tự chém giết lẫn nhau. Nhưng lúc đó người ta tâm đầu ý hợp nên tự chia mũi kiếm vào mình. Linh tháp quá ngây thơ, khi gặp tình huống này, đã phán hai người cùng đứng đầu.

Nữ chính lấy được Thiên giai công pháp là "Kiếp", luyện ra huyền lô, khắc tinh của ma đạo. nam chính lấy được "Phong Thiên" có thể phong ấn bất cứ vật gì, bao gồm cả Chân ma.

Nguyên chủ bị lộ ra chuyện mình là chân ma chi thực chính là tại Cửu Trọng Tháp.

**

Hai năm sau.

Sân đấu võ của Tinh Ma cung.

"Xem chừng Tinh Nhan thiếu chủ đã hạ quyết tâm làm rùa đen rụt đầu rồi sao?" Một người đàn ông vẻ ngoài âm nhu cười nhạt.

Đối diện hẳn có hai người đàn ông tạo thành hình tam giác.

Cửu Trọng Tháp không phải ai cũng có thể tham gia, một lần 49 người, ma đạo chiếm phần lớn. Lần trước thì số lượng ma đạo tham gia không kém là bao, đạo tu 25 người, ma tu 24 người.

Số lượng tham gia quá đông, muốn chừa lại vài chỗ cho tán tu cũng không đủ 20, hai cung bốn điện mười hai môn, một cung không quá 2 chỗ.

Thiếu chủ Tinh Ma cung lại có bốn cái, đương nhiên là phải cướp rồi.

Nhưng Tinh Nhan cũng không sốt ruột, đến cận ngày mà vẫn không thấy bóng dáng.

Người đàn ông lạnh lẽo vung kiếm lên, bọn họ đấu với nhau trước cũng chả sao cả.

Kiểm ảnh hóa thành hàng ngàn ảo ảnh trên không trung, sương mù màu đen dần xuất hiện, kiếm ảnh ẩn núp trong bóng tối hướng thẳng về phía thích khách, ngăn lại tất cả đường trốn của hẳn ta.

Người đàn ông âm nhu và hẳn đều là thiếu chủ, đương nhiên không phải là người hiền lành gì cho cam. Chiêu hồn phiên trong tay vung lên, đầu lâu bay khắp bốn phương tám hướng.

Người đàn ông cao to không để ý lùi về sau một bước.

...

Bên ngoài cửa.

hai người mặc áo đen đứng trước cửa canh gác nghiêm túc, thấy có người bước tới thì quay người lại.

"Thiếu chủ."

Tinh Nhan ừ đáp lời rồi phi thân rời đi.

Nàng trở về một mình mà không đi cùng với Giới Sân.

Ma tu cũng có địa bàn của mình. Nếu ma tu ở thành trì của đạo tu mà bị bại lộ sẽ mất mạng, thì Phật tu nếu ở địa bàn ma tu mà bị lộ cũng sẽ như thế.

Hơn nữa nàng đã hỏi Giới Sân có muốn tham gia hay không, sau khi nhận được câu trả lời liền tách ra. Thế lực lớn thì số lượng dự thi có hạn, nhưng tán tu muốn có vé dự thi lại càng thêm khó khăn.

Nàng định quay về sớm một chút, nhưng Giới Sân nói nàng thiếu kinh nghiệm đối chiến, luyện thêm hai năm nữa sẽ tốt hơn.

Tinh Nhan đồng ý ngay. Danh tiếng Giới Sân vang dội gần xa đương nhiên phải có tài năng, đúng là nàng đã tìm đúng người để luyện rồi.

Thế là luyện tập suốt hai năm, đến hôm nay mới quay về.

...

Tinh Nhan không vội đi đăng kí tham gia thi đấu, nàng trước tiên phải tìm nguyên liệu.

Là ma tu có thể lực hùng hậu, tình hình của Tinh Ma cũng vô cùng vững chắc. Những dược liệu nàng cần đương nhiên phải có.

Lần chuyển thứ hai của Phượng Niết cần 9 loại dược liệu, nàng đã tìm được 4 loại, cỏ tinh Dung Nham, Thiên Tâm hoa ngàn năm, Tình quả và cả Ngân Âm cỏ Giới Sân đã tìm được trong 2 năm nay.

Còn thiếu năm loại nữa, là Bích Sa Quả, Ninh An hoa, Thiên Chi thủy, Hỏa Diễm và Hắc Linh Tê.

"Thiếu chủ cần gì?" Một giọng nói già nua vang lên vô cùng cung kính.

"Vài dược liệu quý."

Ông lão đưa một cái thẻ ngọc, Tinh Nhan dùng thần thức quét qua một lần, 5 loại dược liệu thì Tinh Ma Cung chỉ còn thiếu mỗi sừng Hắc Linh Tê là không tìm được.

Nàng không hề thất vọng.

Ở đây, linh tê là một con tê giác một sừng màu trắng, là hóa thân của sự thuần khiết. Linh tê rất quý hiếm, sừng linh tê hầu như đã bị tuyệt tích huống chi là Hắc linh tê.

Tinh Nhan thử tra điểm tài nguyên, nàng bỗng nhiên nhíu mày, mấy loại này đều rất trân quý, điểm tài nguyên không đủ để dùng.

Miễn cưỡng đổi ba loại, Tinh Nhan quay về động phủ của mình. Vừa về đến liền có thuộc hạ quỳ xuống đưa thiệp mời qua.

Nói là thiệp mời, nhưng thực ra lại giống thư gây hấn hơn.

Tinh Nhan xem một hồi rồi nở nụ cười, sau đó đứng dậy đi về sân đấu võ.

...

Trên sân đấu, hai người đàn ông đã đến hồi kết.

Người đàn ông lạnh lẽo đứng trên đài, người đàn ông âm nhu che ngực đứng dậy, "Xem ra ta phải chờ rùa đen rút đầu rồi."

Chỉ cần thắng hai vòng là được.

Ngay lúc này, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh đánh tới, kèm theo một tiếng xì khẽ, "Không ai dạy người cách ăn nói sao?"

Một người mặc váy đen thướt tha bước đến.

Chương 46

"Không ai dạy người cách ăn nói hay sao?"

Làn váy đen thướt tha bước đến.

"Chi bằng để ta dạy người nhé."

Trên võ đài, máu huyết thấm dần từ năm này sang năm khác khiến cho sàn đá màu xanh biến thành một màu đỏ sẫm, mỗi khi nhìn vào đều mang theo một cảm giác bất an.

Người đàn ông âm nhu nở nụ cười lạnh lùng.

Hai người đối đầu với nhau trên không trung, khí thế bùng bùng.

Có vài ma tu bắt đầu run rẩy, không tự chủ lui về sau vài bước, có người nắm chặt tay đứng yên bất động.

Dường như đã đến đỉnh điểm, không gian bỗng ngưng im lặng rồi bùng nổ.

Cùng lúc đó, luồng khí màu đỏ không những không biến mất mà còn mang theo sức mạnh cực lớn xông thẳng vào người đàn ông âm nhu kia.

Hắn ta khụy gối, mồ hôi đổ nhễ nhại.

"Khụ..." Đầu gối hắn ta đập xuống nền đá.

Làn sóng vô hình từ dưới gối tràn ra khắp nơi.

Sàn đấu võ lạng ngắt như tờ.

Đã là sàn đấu võ thì sẽ có không ít người, ma tu ngoại trừ những tâm phúc thì rất ít người tin phục. Vì thế vừa nghe mấy vị thiếu chủ muốn tỷ thí liền có rất nhiều người không biết tự lượng sức mình chạy đến,

Bọn họ sẽ không vì một vị trí thiếu chủ mà từ bỏ tranh giành, quy tắc ở Tinh Ma cung vô cùng tàn khốc. Giống như luyện cổ, bỏ tất cả côn trùng vào một chiếc hộp, con nào có thể sống sót đến cuối cùng thì có thể trở thành cổ, ở nơi đây cũng giống như thế.

Thiếu chủ không phải chỉ một người.

Nó chỉ là đại biểu cho một vị trí, là vị trí cho người có thể giành chiến thắng vào phút cuối cùng.

Dù không ai nói gì nhưng bọn họ đều hiểu rõ. Ai ai cũng khinh bỉ Tinh Nhan, chọn đối thủ cho bản thân, chính là nàng.

Nhưng lần va chạm này, khi nhìn thấy kết cục của một thiếu chủ khác khiến mọi người nuốt nước miếng âm thầm bỏ đi dự định của mình.

Bọn hẳn tình nguyện chọn ba người khác.

"Đã biết phải nói gì chưa?"

Nam tử âm nhu coi như là người thức thời, "Ván này ta thua."

Tinh Nhan không nói gì, thờ ơ với kết quả.

Bây giờ trong sàn đấu phân bố thành hình quạt, tính luôn cả người

đàn ông âm nhu thì còn lại 5 người.

Ngoại trừ 4 thiếu chủ thì còn có một "nữ đồng" không quá bả vai nàng, đang nghiêng đầu nháy mắt trông rất lanh lợi.

Năm người nhìn một hồi.

"Nguyên Nhất."

"Bồ Tổ"

...

Cô bé kia giật giật cánh tay, vòng lục lạc trên cổ tay kêu "ding ding ding", "Thu Ba."

Tinh Nhan nhẹ nhàng gật đầu đáp lại, "Tinh Nhan."

Thái độ của người đàn ông âm nhu bỗng nhiên tốt lên, hấn lau đi vết máu bên khóe môi, "Ta thua rồi, các người bắt đầu đi."

Đại hán cao to nãy giờ luôn đứng quan sát ở dưới đài đấu võ đột nhiên nhếch khóe miệng, "Danh sách này không cần đấu nữa, chọn Tinh Nhan."

Tinh Nhan nhìn hấn gật đầu đồng ý.

Người đàn ông âm nhu trầm mặt, tiếng cười khiến người khác nổi da gà, đang định mở miệng nói thì bị người đàn ông lạnh lùng cắt ngang, "Hấn nói rất đúng."

Hấn ta không phải người ngu ngốc, nhìn hai người kia nói thế thì chợt hiểu ra, có lẽ hấn đã bỏ qua chuyện gì rồi.

Hắn ta khẽ nheo mắt đánh giá nàng...Lúc này mới cảm nhận được có gì đó không đúng, khí thể của nàng, biến nặng thành nhẹ.

Mọi người đều biết Tinh Nhan Tinh Ma cũng là Yandere.

Yandere* là gì, chính là giây trước còn mỉm cười, giây sau đã ra tay giết người, ngoài ra còn có bệnh.

*Yandere là thuật ngữ tiếng nhật được viết là – ヤンデレ. Chúng ta không có đnh nghĩa chính xác tuyệt đối, nhưng bạn đọc có thể hiểu Yandere là thuật ngữ dùng chỉ những nhân vật nữ trong Anime, manga với ngoại hình xinh đẹp, dễ thương. Tính cách nhân vật này thường rất ngượng ngùng, yếu đuối, nhút nhát và hay xấu hổ. Trong tình yêu, họ luôn là bậc thầy của sự chung thủy nhưng tâm lý lại bất ổn định. Với tính cách nhút nhát nhưng họ lại bất chấp, sẵn sàng làm bất kỳ điều gì để bảo vệ, để giữ người họ yêu thậm chí bất chấp việc giết người. (Nguồn:)

Nàng đúng là có bệnh, vết máu bên khoe môi đã trở thành biểu tượng của nàng, chỉ cần vận dụng ba phần ma khí, gân mạch sẽ đứt đoạn.

Nhưng bây giờ, hắn bị nàng đánh đến thổ huyết, còn nàng vẫn không tổn hại một cọng tóc nào.

Nhìn biểu hiện của hai người kia thì chỉ có một lời giải thích, đó là tu vi của nàng quá cao, cao đến mức một người ở kỳ Kim Đan mà nàng chỉ cần dùng 3 phần lực đã nhẹ nhàng vượt qua.

Người đàn ông âm nhu hoảng hốt.

-- Nàng là Nguyên Anh.

Khoảng cách giữa Nguyễn Anh và Kim Đan cách nhau một trời một vực.

Hắn ta kinh hãi ngậm chặt miệng.

Không bàn chuyện vì sao nàng còn trẻ mà đạt được Kim Anh! Chỉ nói đến việc nếu hắn mà đạt được Nguyễn Anh, ai dám đụng đến hắn ta thì người đó chẳng còn cơ hội sống sót. Mà thái độ của hắn ta đã đủ để nàng chém giết vài lần...

...Mặc kệ lí do vì sao nàng tha cho hắn ta, hắn sẽ không ngu mà đi nhắc nàng.

Thiếu chủ đã đồng ý, cô nhóc kia lại càng không dám nhiều lời, có thể tu đến trình độ này thì không phải là kẻ ngu.

Lần này Tinh Ma cũng đã chọn được một ứng viên.

Mấy ngày tiếp theo, Tinh Nhan vội vàng đổi được liệu cần thiết, điểm tài nguyên tuy rất quý, muốn thu hoạch trong thời gian ngắn thì hơi khó. Nàng lấy toàn bộ điểm tài nguyên từ khi làm thiếu chủ mấy năm nay ra đổi, cũng như chín trâu mất một sợi lông.

May là điểm tài nguyên có thể giao dịch.

Nàng lấy vài đồ vật quý giá mà mình không cần dùng ra để trao đổi, không hề chừa lại bất cứ thứ gì. Tinh Nhan là thiếu chủ nên có không ít đồ tốt cũng đổi lấy đầy đủ.

Lúc danh sách dự thi được công bố, có một con rối đưa một vài tài

liệu về Cửu Trọng Tháp cho nàng. Cửu Trọng Tháp thay đổi không ngừng, bản đồ khó mà phát huy hết tác dụng của nó. Nhưng nhìn chung cũng không đến nỗi xấu, nói không chừng số mệnh đã an bài cả.

Những tài liệu cơ bản như tầng một luyện thân, tầng hai đoán cốt, tầng ba xem tâm đều có đầy đủ.

Ngày xuất phát.

Tinh Nhan đang tu luyện thì bỗng nhiên có một bàn tay quét tới. Nàng run bật, chưa kịp lấy lại tinh thần thì phát hiện mình đang ngồi trên một chiếc phi thuyền, người ngồi bên cạnh là thiếu chủ cao to Bồ Tổ.

"Tự mình tu luyện." Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Tinh Nhan suy nghĩ liền hiểu ra, đây là trưởng lão của Tinh Ma cung, hẳn đến để bảo vệ bọn họ.

Bồ Tổ nhếch miệng cười cười, cơ thể căng cứng dần thả lỏng.

Hai người không nói gì, tự tìm một căn phòng bên trong để tu luyện.

Bọn họ tu luyện quên cả thời gian, đến lúc mở mắt ra thì đã đến nơi.

Bên dưới phi thuyền có vài người tụ tập.

Một ông lão gầy trơ và một người mặc áo đen từ trên xuống xông lên dẫn hai người xuống.

"Huyết Hà lão quái, lâu rồi không gặp." Bên Nguyệt Ma cung có một ông lão dáng vẻ hiền lành cất tiếng chào hỏi, nhưng không hiểu sao

lại khiến người ta cảm giác không được thoải mái.

"Quý Âm, người chưa chết ư?" Người mặc áo bào đen cất lời.

Hai người này rõ ràng là có thù với nhau.

Nhưng chưa được vài câu đã dừng lại tìm vị trí của mình. Đạo tu và Ma tu có ước định với nhau, ở chỗ này phân ra hai bên trái phải, im lặng chờ Cửu Trọng Tháp mở cửa.

Tinh Nhan giật mình, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

-- Xa xa trong đám người, Giới Sân lẳng lẳng nhìn nàng nở một nụ cười dịu dàng.

Cả thế giới chợt yên tĩnh, Tinh Nhan cong khóe môi đáp lại.

Minh Phi ở bên cạnh nhìn theo tầm mắt của Giới Sân chỉ thấy toàn người là người.

"Sur thúc, ngài đang nhìn gì thế?"

"A di đà phật."

Giới Sân thu tầm mắt, chắp tay trước ngực, ánh mắt mềm mại hẳn ra khiến người khác không tự chủ mà sa vào.

Hắn cười, "Đang nhìn chúng sinh."

**

Chương 47

Tinh Nhan liên tiếp gặp được người quen.

Ví dụ như Bạch Nguyệt Sơ toàn thân bạch y bên phía Đạo tu.

Và, Vu Tà đứng bên Nguyệt Ma cung đang nhìn chăm chăm Bạch tiên tử.

Ánh mắt kia vô cùng nóng rực.

Bạch Nguyệt Sơ không nhin được nhìn sang. Sau khi thấy hấn thì nhúu chặt mày, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Vu Tà cười cười, duỗi ngón tay vẽ vào không khí miêu tả thân hình nàng ta một cách mờ ám, ánh mắt như muốn lột sạch y phục nàng ta.

Bạch Nguyệt Sơ nắm chặt tay.

Vu Tà...

Người đàn ông đứng trước thấy nàng ta có vẻ khó chịu nên quay đầu lại quan tâm hỏi vài câu.

Bạch Nguyệt Sơ thu hồi tầm mắt, lắc lắc đầu rồi trò chuyện với người kia một lát.

Ánh mắt Vu Tà toát lên vẻ lạnh lùng, nụ cười trên mặt càng thêm tà mị.

"Bạch đạo hữu ~" Hắc ta hô lên, "Từ biệt lần trước, trong lòng nhớ mong."

Hắc ta vẫn cố gắng kiềm chế không gọi thẳng tên của Nguyệt Sơ.

Bên phía Đạo tu vô cùng phần nộ. Tiếc là đã có quy định không cho phép đánh nhau ở đây. Người đàn ông kia tức giận lên tiếng, "Vu Tà thiếu chủ đừng khua môi múa mép..."

"Sur huynh..." Bạch Nguyệt Sơ kéo hắc lại, hắc đành cắn răng im lặng.

Đáng tiếc là cảnh này lại càng kích thích Vu Tà.

Tiếng bàn luận đang xôn xao ầm ĩ bỗng nhiên an tĩnh lại. Có vài người thích hóng chuyện, liên tục bàn tán mối quan hệ giữa ba người này. Mà chuyện ở đây lại không liên quan đến mình.

Đến khi một tiếng nổ vang vọng ra.

Mọi người cảm thấy có một sức mạnh to lớn đang ập tới đây, chỉ cần một giây thôi sẽ mất mạng.

Trước mặt xuất hiện hàng nghìn hàng vạn kim quang như muốn xé rách cả bầu trời, ánh sáng rực rỡ chói mắt khiến người ta không tài nào mở mắt nổi.

Tinh Nhan nhắm chặt mắt, nàng cảm nhận có một luồng khí mát lạnh bao quanh lấy mình, ngăn chặn sức mạnh bức người kia.

Đợt kim quang dần biết mất, Tinh Nhan mới mở mắt ra. Một tòa tháp đã sừng sững xuất hiện trước mặt.

Cả tòa tháp lấp lánh ánh vàng, tràn đầy thần bí. Rõ ràng nó hiện ngay trước mắt nhưng lại cứ như đang ngắm hoa trong sương, trông mờ ảo vô cùng.

Chưa kịp quan sát kỹ thì từ đâu xuất hiện hàng trăm tia sáng rơi xuống từng người một.

Tinh Nhan chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt đầy lo lắng của Giới Sâm thì cảm thấy hoa mắt, vị trí trước mắt đã thay đổi.

...

Đây là một căn phòng tối om.

Sau khi có bóng người rơi xuống, ngọn nến trong phòng đột nhiên bùng sáng.

Tinh Nhan nâng cao tinh thần cảnh giác, làn sương mù màu đỏ vẫn vây quanh bên người nàng.

Âm thanh âm ỉm ngày càng đến gần, cơ thể Tinh Nhan bỗng chốc kéo căng.

Đến khi có một bóng người xuất hiện.

-- Là một thạch nhân giống nàng như đúc.

Cùng lúc đó, cách qua cửa dần xuất hiện trong đầu nàng.

Đánh bại thạch nhân 3 lần sẽ được đến tầng hai.

Thạch nhân có thể ra chiêu thức giống nàng, nhưng vài chiêu thức

thì chưa chắc có sức mạnh bí mật.

Cửa thứ nhất chỉ có một thạch nhân. Cửa thứ hai cũng chỉ có một nhưng tu vi cao hơn bản thân một giai đoạn. Cửa thứ ba gồm có 3 thạch nhân cùng cấp độ tu vi.

Dù sao thạch nhân cũng không phải người, nàng vượt qua cửa đầu tiên một cách dễ dàng.

Cấp độ ở cửa thứ hai đối với những người như nàng cũng không tính là quá khó. Mỗi một lần đánh thắng thạch nhân sẽ xuất hiện một luồng ánh sáng màu đỏ bay về phía nàng, sau khi nhập vào cơ thể thì tu vi càng cao thêm một bậc.

Chỉ có cửa thứ ba, lượng thay đổi dẫn đến chất cũng thay đổi. Ba đánh một nên vì thế mà có hai thí sinh rớt khỏi tháp.

Sau khi hai người kia đáp xuống, vừa xấu hổ, vừa hối hận không thôi. Nhưng chả có ai quan tâm đến bọn họ, ai nấy đều đang tập trung nhìn lên trên tháp.

Một lát sau, tầng tháp thứ ba đã sáng lên, chứng tỏ đã có người lên được tầng ba.

Tinh Nhan không thành thạo về phương diện đấu pháp thuật cho lắm, nàng chỉ luyện có hai năm nên sẽ có điểm không bằng người khác. Vì thế lúc này nàng chỉ mới đến tầng tháp thứ hai.

Tầng hai với mục đích rèn cốt, có thể loại trừ tạp chất trong xương tủy, để tốc độ tu luyện có thể tăng nhanh.

Rèn cốt chỉ cần chịu đựng trong vòng 10 nhịp thở là được.

Mười nhịp thở, một khoảng thời gian không khó, Tinh Nhan cũng dễ dàng vượt qua vì nàng đã từng chịu đựng cơn đau như thế này, xương cốt đã không còn tạp chất.

Nhưng ở tầng này lại có năm người không vượt qua được.

Bây giờ Tinh Nhan đang chuẩn bị bước vào tầng thứ ba.

Tầng thứ ba chỉ có một cầu thang bằng mây, dưới bầu trời trong suốt, thêm đá màu bạch ngọc, bên cạnh cầu thang thỉnh thoảng mọc lên vài đóa hoa, ngọn cỏ. Khung cảnh ở đây trông rất yên tĩnh.

Nàng cup mắt, cất bước vào trong.

Tinh Nhan ngẩng đầu lên nhìn cánh cửa màu vàng gần trong gang tấc.

"..."

Mồ hôi rơi vào mắt nàng, vừa cay lại vừa rát.

Thân thể mảnh mai lung lay như sắp ngã, hai chân nàng run mãi không thôi, càng bước lên cao, áp lực càng nặng, có nhiều lúc suýt nữa đã ép nàng ngã xuống.

Tinh Nhan liếm vết máu bên môi, dưới chân như rơi vào đầm lầy, cố dùng sức cõ nào cũng không thể nhấc chân lên, gân mạch không chịu được sức ép, đang bên bờ sụp đổ.

Nàng nở một nụ cười quý dị. Mặc kệ gân mạch đứt đoạn, nàng cố bước lên. Chỉ cần một bước nữa thôi...nàng cố gắng đặt chân lên bậc cuối cùng.

Áp lực đè nặng trên cơ thể bỗng chốc tan biến, ma khí quay lại vận chuyển một vòng, bắp thịt đau nhức đã không còn đau nữa. Ma khí vận chuyển nhanh nhưng mắt thường khó có thể nhìn thấy lại tăng thêm một chút.

Tinh Nhan liếm môi, đưa tay đỡ lấy cánh cửa trước mắt. Vừa chạm đến, trước mắt nàng tối sầm lại, như long trời lở đất.

Cùng lúc đó, thềm đá màu bạch ngọc phía sau nàng hóa thành tro tàn, chậm rãi tràn lên, lộ ra không gian tối đen bên dưới.

Nàng cảm giác như có vài cái miệng lớn như chậu máu lặng yên tiến đến gần.

"Em còn ngủ nữa hả?"

Giọng nói đầy gợi cảm phảng phất bên tai nàng, một người đàn ông thì lên trán nàng, thân mật cọ cọ, "Dạo này em mau đói, ăn chút rồi ngủ tiếp được không?"

Tinh Nhan hoảng hốt mở mắt ra thì nhìn thấy một căn phòng đầy xa lạ, nàng đang nằm trên một cái giường mềm mại cùng với một người đàn ông dịu dàng. Một cảm giác kỳ lạ bỗng nhiên xuất hiện.

Tựa như nàng không nên ở đây.

Người đàn ông thấy nàng đang mơ màng, không hồi nafs nữa. Anh nhanh chóng lấy quần áo mặc vào cho nàng rồi để nàng tựa vào ngực của hắn, tay hắn vỗ nhẹ vào lưng nàng.

"Miệng còn chua không?" Hắn hỏi.

Tinh Nhan nhìn hắn, như chưa kịp lấy lại tinh thần, chậm chạp đáp

lại, "...Vẫn ổn."

Người đàn ông đặt tay lên bụng nàng, bắt đắ dĩ hôn nàng một cái rồi dỗ dành, "Hôm nay anh làm món canh dưa chua mà em thích nhất đấy, ăn một tí nhé?"

Hắn dịu dàng dỗ dành khiến nàng hốt hoảng nhận ra, tựa như mọi chuyện phải được diễn ra như thế.

Nàng mở miệng, thốt lên, "Dung Ngọc."

"Hả?" Dung Ngọc nhìn sang, ánh mắt vô cùng dịu dàng, "Sao thế em?"

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, khóe mắt chua xót, "Hôm nay trong game có hoạt động."

Dung Ngọc:...đỡ trán.

Chương 48

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, đôi mắt cong cong nở nụ cười, "Hôm nay trong game có hoạt động."

Dung Ngọc:...Đỡ trán.

Nhìn hắn vừa bắt đắc dĩ lại chiều chuộng thương lượng với cô, chỉ cho chơi một tiếng, sau đó cẩn thận ôm eo đỡ cô đi ăn cơm.

Tinh Nhan bỗng nhiên cảm thấy muốn chơi thêm một tiếng nữa.

Lúc đến phòng khách, người thấy mùi chua chua, Tinh Nhan đang định hỏi sao lại chua như thế, nhưng lúc mở miệng lại trở thành, "Mùi thơm quá."

Người đàn ông không biết phải nói gì.

"Nếu không đủ chua thì nói với anh nhé."

Dạo gần đây cô rất thích ăn chua, mỗi lần ăn cơm đều chê anh nấu đồ không có vị gì, thật ra ý cô chính là không đủ chua.

Tinh Nhan ừ một tiếng, "Anh ngồi đi, đứng không thấy mệt à."

Người đàn ông đặt muống vào chén cho cô, giúp cô khuấy khuấy thổi thổi cho nguội bớt rồi mới đẩy cái chén đến trước mặt cô, dịu dàng nói, "Ăn từ từ thôi."

Tinh Nhan cầm muống múc một lên.

Không thể nói rõ đây là mùi vị gì.

Tinh Nhan tăng tốc, múc từng muỗng từng muỗng vào miệng, giống như đã hài lòng với hương vị mà mình mong nhớ đã lâu.

"Ăn chậm một chút..." Dung Ngọc nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô. Lúc nhìn thấy đôi mắt của cô thì bỗng nhiên nóng nảy hỏi, "Sao vậy? Sao mắt em lại đỏ thế này?"

Anh và Tinh Nhan ở bên nhau lâu như thế, đến bây giờ vẫn chưa bao giờ thấy cô đỏ mắt.

Tinh Nhan ngơ ngác, "Mắt em...đỏ lắm hả?"

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của cô, Dung Ngọc thở dài một hơi. Anh nhớ bác sĩ từng dặn dò, cảm xúc phụ nữ có thai rất dễ thay đổi nên anh cảm thấy vừa buồn cười vừa bất lực.

Anh vờ tức giận vỗ vỗ lên bụng cô, nhưng lúc hạ tay xuống lại trở thành vuốt ve.

"Con đó."

Anh vuốt ve bụng cô, ánh mắt tràn đầy chờ mong của một người lần đầu làm cha, "Mẹ mang thai con rất cực khổ, sau này con phải ngoan với mẹ đó có biết không?"

Trong lòng Tinh Nhan bỗng nhiên có một ý nghĩ khó hiểu, hóa ra cô mang thai.

Cô cong cong khoe môi, bắt chước chọt chọt vào bụng mình, "Con nó còn nhỏ, nghe hiểu anh nói gì ư..."

"Đương nhiên là hiểu rồi." Người đàn ông mỉm cười dịu dàng, "Dung Tiểu Nhan là minh chứng cho tình yêu vạn năm của Dung Nhan. Nếu nghĩ như thế thì nó chính là ký sự rồi."

Tinh Nhan liếc anh, "Tuổi nó có thể làm tổ tông của anh luôn."

"Làm gì có, nó rất ham chơi, ra đời chưa bao lâu đã khiến anh đưa đón bao lần." Dung Ngọc nhỏ nhẹ nói, ánh mắt thoáng lướt đến, "Đáng tiếc là Dung Tiểu Nhan vong ân phụ nghĩa, vừa mới chào đời đã không để anh đón nó."

Tinh Nhan nhướn mày, bật cười.

"Muốn đón nó hả?"

Cô chột chột cái cằm của anh, ngang ngược nói, "Chờ xem."

...

Cuộc sống cứ thế trôi qua.

Bụng của cô càng lúc càng lớn, sau đó được anh đưa vào bệnh viện chờ sinh.

Sáng sớm một ngày nọ.

"A a a a! Nữ thần của tôi sắp sinh rồi! Tôi đã tưởng tượng ra nhan sắc xinh đẹp của công chúa nhỏ và hoàng tử bé n lần rồi."

"Kích động quá! Không khống chế nổi mà xuống nhà chạy vài vòng, tôi điên rồi, điên rồi!"

"Lâu trên chú ý chút! Đừng kích động quá, học theo tôi hít sâu vào, chúng ta không nên kích động."

"Lâu 1 nhắc nhở làm tôi nhớ đến, tôi bị Weibo của Dung ca dọa cho hết hồn."

"Yên lặng bắt đầu giao dịch, tôi cược 5 đồng. Mấy ngày nữa Dung ca sẽ hỏi, mọi người thấy tôi và con trai ai đẹp hơn?"

"Không, với lòng dạ hẹp hòi của anh nhà tôi...tôi cược một đồng."

"Dứt khoát đặt 5 hào!"

...

"Lướt Weibo anh nhà lần nữa, yên lặng móc tiền trong ví ra ^-^"

...

"Đối với vụ cá cược lần này, tôi muốn hỏi...cô gái à, có áp dụng thẻ tín dụng hay không?"

Dung Ngọc đọc mấy bình luận chúc phúc của fans hâm mộ cho Tinh Nhan nghe, cô cười không dứt, "Đúng là fans ruột có khác!"

Phong cách của fans hâm mộ ngày ấy và bây giờ khác nhau hoàn toàn.

Dung Ngọc bắt đắc dĩ, "Em đã cười..."

Đúng lúc này, Tinh Nhan đột nhiên nhú mày, che bụng mình, "Dung Ngọc!"

"Em sắp sinh rồi."

"Bác sĩ...bác sĩ!" Dung Ngọc sửng sờ, ngón tay run run nhấn chuông báo ở đầu giường, sau đó chạy ra ngoài kêu bác sĩ.

Tiếng bước chân không ngừng vang lên, mấy bác sĩ nhanh chóng đẩy Tinh Nhan vào phòng sinh. Dung Ngọc xông lên phía trước, vẻ mặt dịu dàng giờ đây vô cùng căng thẳng, anh nắm chặt tay cô, "Đừng sợ, Nhan Nhan đừng sợ em nhé."

Anh thay đồ vô khuẩn, đưa tay đến bên môi cô.

Lần sinh này không được thuận lợi cho lắm.

Em bé hơi lớn, đến cuối cùng, Tinh Nhan mất sức chỉ nhớ người bên cạnh nắm chặt tay cô, bên môi có vị máu tươi và cảm giác lạnh lạnh ở cổ.

Lúc tỉnh lại lần nữa.

"Em tỉnh rồi?" Giọng nói dịu dàng của anh vang lên bên tai cô.

Tinh Nhan quay đầu nhìn về phía Dung Ngọc nở một nụ cười, cố sức mở miệng, "Em tưởng rằng sẽ không còn gặp anh nữa."

"Không có khả năng ấy đâu."

Ánh mắt anh mềm mại khiếng người ta tự nguyện đắm chìm trong đó, lời nói lại vô cùng chắc chắn.

Anh dịu dàng nói, "Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cạnh nhau."

Tinh Nhan nhú mày, "Sinh lão bệnh tử thì sao?"

Dung Ngọc mỉm cười, cầm cái chén lên thổi thổi, "Chết cùng ngày cùng tháng cùng năm cũng là chuyện tốt."

Tinh Nhan nuốt canh xuống, nhìn người đàn ông lại dịu dàng thổi nguội cho cô.

Như ma xui quỷ khiến, cô lại hỏi, "Vậy nếu như em sang thế giới khác thì sao?"

Người đàn ông dừng lại, nhẹ giọng nói, "Anh sẽ đi tìm em."

Anh quay đầu, ánh mắt đen lay láy chăm chú nhìn cô. Giống như một lời hứa, anh cười lặp lại lần nữa, "Anh sẽ đi tìm em."

"-- Em đừng sợ, anh sẽ tìm em."

Tinh Nhan nhìn anh một lúc, đột nhiên nở nụ cười.

Cô nói, "Em tin."

Cô tin hẳn.

Tinh Nhan không hỏi anh có hiểu ý cô nói hay không, không nghi ngờ anh có đến hay không. Cô tin tưởng, tin anh có thể vượt qua tất cả để đến bên cô.

Cô vừa dứt lời thì thế giới trước mặt bỗng nhiên như một tấm gương, vỡ vụn thành từng mảnh.

**

Tinh Nhan mở mắt ra lần nữa, trước mặt vẫn là cánh cửa màu vàng

kia.

Nàng không ngờ, khảo nghiệm ở tầng này chính là ở đây.

Dáng vẻ dịu dàng của Dung Ngọc vẫn hiện rõ trong đầu nàng, chân thực lại vô cùng quen thuộc. Hai gương mặt giống nhau như đúc cứ lẫn lộn trong đầu nàng.

Nàng im lặng một hồi, khóe môi khẽ cong lên.

Tinh Nhan quyết định đẩy cánh cửa trước mặt bước vào.

Cánh cửa màu vàng di chuyển, phía trên có một vật tỏa sáng lung linh rơi xuống truyền thẳng vào cơ thể nàng.

Thềm đá ở phía sau Tinh Nhan dần chìm vào bóng tối, sau đó hóa thành tro tàn biến mất không thấy tăm hơi.

Cánh cửa màu vàng khiến người ta không thể hít thở cuối cùng cũng không cam lòng lui về sau.

**

Tinh Nhan bước vào tầng thứ tư, ngay lập tức xuất hiện một phiến đá.

Nàng cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể của mình. Chỉ cần thêm hai lần chuyển nữa sẽ được lên trung kỳ, từ tiền kỳ đến trung kỳ phải mất ít nhất hai mươi năm tu luyện. Nàng nghĩ đến kế hoạch của mình...có lẽ sẽ sớm thôi.

Tinh Nhan nhếch môi, từ đầu nàng đã nghĩ tầng ba luyện tâm chính là chỉ ý chí. Đến khi bước đến bậc cuối cùng nàng mới vỡ lẽ.

Con người luôn có một thói quen. Lúc sự việc sắp thành công cũng chính là lúc phòng bị dễ dàng phá vỡ nhất. Lúc tinh thần mất cảnh giác, tâm hồn càng dễ bị thăm dò.

Bậc cuối cùng bố trí ảo cảnh... Đó chính là cách tốt nhất, không có ai có thể lường trước được. Tầng này e là có nhiều người không qua nổi.

Nhưng, tư liệu liên quan đến Cửu trọng tháp sao lại không nhắc đến...

Vừa nghĩ đến vấn đề này, Tinh Nhan đột nhiên phát hiện ra, chuyện này dần dần biến mất ở trong đầu nàng.

Linh hồn của nàng đã luyện qua công pháp Phượng Niết, dù chỉ mới luyện được tầng thứ nhất nhưng vẫn mạnh hơn gấp mấy lần so với người thường. Muốn thay đổi trí nhớ của nàng cũng sẽ khó hơn. Lẽ ra việc thay đổi ký ức phải diễn ra trong im lặng, nhưng vì không đủ sức mà khiến nàng nhận ra vết tích thay đổi của ký ức.

Đó chỉ là vấn đề nhỏ, sau khi Tinh Nhan kiểm tra liền bỏ qua nó mà quan sát tầng đá dưới chân.

Tầng đá nhìn có vẻ đã rất lâu đời, cỏ dại mọc khắp nơi. Bầu trời như mênh mông vô tận. Từ xa xa có thể thấy ánh mặt trời phía chân trời xa xôi đang tỏa ra nắng ấm.

Hử? Tinh Nhan nghĩ nghĩ rồi bay về hướng mặt trời.

...

Nàng bay một lúc bỗng cảm giác có gì đó không đúng.

Tinh Nhan đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn về hướng tảng đá thì phát hiện nó đã biến mất.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua, khiến làn tóc nàng lay động.

Bỗng nhiên, trên tay nàng xuất hiện một cây cung, cây cung đỏ càng có linh tính hơn so với lúc nàng ở kỳ Kim Đan. Ánh sáng lấp lánh, ngọn lửa ở đầu mũi tên lập lòe như đang chào hỏi nàng.

Cung tiễn vừa xuất hiện đã khiến không khí xung quanh như bị đè nén. Dường như có một đám mây màu đen xuất hiện ở phía sau nó.

Tinh Nhan sờ sờ sau đó kéo căng dây cung, mũi tên màu đen bỗng nhiên xuất hiện mang theo cảm giác đe dọa, hướng thẳng về phía mặt trời xa xa không thể với tới kia.

Mũi tên vừa bắn ra, có thứ gì đó bỗng chốc hoảng hốt.

Muốn trốn! Muốn trốn!

Trong mắt Tinh Nhan, mặt trời giống như một con người. Bỗng nhiên nó co rụt vào, bên trên như đang giấu một thứ nào đó...

Nhưng đã chậm mất rồi.

Tinh Nhan đã ra tay thì sao có thể để cho nó chạy thoát.

Mũi tên bỗng nhiên xoay tròn, đầu mũi tên bắt đầu hình thành lỗc xoáy. Ngay lập tức, nó tăng tốc tiếng về phía trước.

Mang theo một sức mạnh khủng khiếp, mũi tên đâm thẳng vào đôi

mắt vẫn chưa kịp khép lại kia.

"Gừ!" Vòng xoáy trên mũi tên bắt đầu xoáy sâu vào khiến vết thương to hơn. Có cái gì đó gào lên vô cùng thê thảm, tiếng gào ngày càng thê lương.

Một lát sau, vòng xoáy màu đen càng lúc càng lớn, bao vây cả mặt trời sau đó gom không khí xung quanh rồi bùng nổ tung.

Âm thanh thê lương bỗng nhiên biến mất.

Tinh Nhan nở nụ cười chân thật, làn gió lay động mái tóc nàng. Tiếng gió bắt đầu thay đổi, bãi cỏ dưới chân vẫn đứng yên bất động.

Tiếng gió là thật, vậy thì bãi cỏ có lẽ là giả.

Nàng mở mắt ra, thảo nguyên mênh mông trước mặt đã thay đổi.

Đúng là có một tảng đá. Nó nằm ngay sau nàng, cũng không khác gì so với lúc nàng thấy trong ảo cảnh.

Xung quanh ngoại trừ đá thì chính là đầm lầy. Chỉ cần sơ ý một chút sẽ rơi vào đầm lầy ngay.

Cách Tinh Nhan khoảng hai bước có một cái đầm lầy. Bên trong nó có một cái cây màu đen.

Cây kia rất kỳ quái, cây cao không đến một mét, toàn thân màu đen. Trên ngọn cây cao nhất có một con mắt màu đỏ, còn có rất nhiều xúc tu màu đen xung quanh nó. Lúc này bọn chúng đã rời khỏi đầm lầy cố gắng vươn về phía nàng...

Chỉ cần nàng bước lên một bước thôi sẽ chạm trán với những cái

xúc tu góm ghiếc ấy.

Tinh Nhan nhúu màý.

--- Là cây ác mộng.

Cây ác mộng dù bề ngoài kinh dị nhưng là một vật rất quý giá. Có thể nói toàn thân nó đều là hàng trân quý. Con mắt màu đỏ của nó có thể dùng để gia tăng thị lực hoặc có thể luyện thành pháp bảo. Pháp bảo đó tạo ra ảo cảnh khiến người ta không phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Chỉ với một giọt chất lỏng trong xúc tu có thể khống chế linh lực trong cơ thể, vấn đề chỉ là thời gian dài hay ngắn. Thậm chí người ở kỳ Nguyên Anh cũng sẽ bị đứng yên trong vòng một giây.

Đừng xem thường thời gian một giây này. Đối với bọn họ mà nói, một giây này cũng đủ để tiến lại gần đối thủ, làm chủ cuộc chiến.

Toàn thân đều là báu vật.

Tinh Nhan không phải là người già mồm cãi láo. Nàng sẽ không vì nó xấu hay góm ghiếc mà không thềm chạm vào.

Nàng nhanh chóng nhổ cây ác mộng này lên.

Sau đó bay về hướng đám mây màu đỏ ở phía chân trời.

Nơi đó chắc chắn là lối vào của tầng thứ năm...

Không biết nên nói nàng may mắn hay xui xẻo. Cây ác mộng là bá

chủ của đầm lầy, tảng đá mà nàng rơi xuống chính là địa bàn của nó. Xung quanh không có sinh vật nào khác, tuy sạch sẽ nhưng cũng rất vắng vẻ.

Nàng bay rất lâu mới gần đến lối vào.

Đúng lúc này, đám mây ở phía chân trời bỗng phát ra hào quang rực rỡ, giống như có linh vật chuẩn bị xuất thế.

Tinh Nhan nhíu mày, bắt đầu tăng tốc.

Đột nhiên nàng lại dừng bước, lấy lá bùa ẩn thân ra rồi lách mình nấp vào phía sau một thân cây.

Chương 49

Đột nhiên, nàng lấy tấm bùa ẩn thân ra rồi lách mình nấp vào phía sau một cái cây.

"Sur huynh!"

Hai giọng nói loáng thoáng cách nàng ngày càng gần, nghe xưng hô có thể đoán ra hai người này quen biết nhau.

Mặc dù nàng chưa từng tham gia, nhưng nàng cũng biết, người đầu tiên đến tầng thứ chín mới có được sự thừa nhận của Cửu trọng tháp. Sức dự hoặc của công pháp Thiên Giai có mấy ai có thể chống cự. Vì thế những ý nghĩ như tiên hạ thủ vi cường, loại trừ đối thủ cạnh tranh chắc chắn không phải là suy nghĩ của duy nhất một người.

Hai bóng người đang ngự kiếm, dường như bọn họ đang rất gấp, trên thân kiếm dán đầy mấy tấm bùa tăng tốc. Họ bay càng lúc càng gần, thỉnh thoảng lại quay về sau ném ra một trận bàn.

"Sur huynh! Nó đuổi đến rồi!" Cô gái kia kinh hãi, lại tăng tốc.

Người đàn ông nhíu chặt mày, bắt đầu gia tăng tốc độ, cắn chặt răng nói, "Đã hết trận bàn rồi!"

Mấy trận bàn kia đều là những trận bàn cao cấp, nếu đặt ở trên mặt đất có thể tạo thành một khốn trận thiên nhiên, cũng có tác dụng đối với cái thứ đang đuổi phía sau kia. Bọn họ đã tận dụng mấy món này để chạy thoát khỏi nó.

Cô gái nghe xong gương mặt liền trầm xuống, dồn linh lực vào thanh kiếm dưới chân...

Bỗng nhiên Tinh Nhan cảm thấy có gì đó không đúng.

Một cảm giác kỳ dị từ phía sau tràn tới, luồng khí lạnh vừa quét qua cánh tay nàng đã khiến lông tơ dựng đứng hết lên.

Đây là cảnh báo nguy hiểm...

Nguy hiểm! Chạy mau!

Trong lòng không ngừng nhắc nhở, Tinh Nhan sầm mặt, cũng không quan tâm có bị lộ hay không, nàng quay người bay ngược hướng với hai người kia.

Cảm giác nguy hiểm này...kẻ kia chắc chắn đã hóa thân!

Cô gái kia trông thấy bóng lưng của nàng, hai mắt bùng sáng, chuyển hướng bay theo nàng.

Sự chênh lệch giữa kỳ Nguyên Anh và Kim Đan đỉnh phong rất lớn.

Tốc độ Tinh Nhan vượt hẳn so với hai người bọn họ, dù họ có sử dụng bao nhiêu bùa chú thì cũng chỉ đuổi kịp bóng lưng của nàng.

Sao lại nhanh như thế!

Cảm giác được mùi tanh nồng từ phía sau, cô gái cắn răng, dứt khoát lấy một tấm bùa màu vàng từ trong túi ra, hô to, "Sur huynh!"

Ba tầng đầu khảo nghiệm tư cách của người thi. Người không có tư

cách tham gia sẽ bị loại bỏ. Nhưng đến tầng thứ tư sẽ không còn loại bỏ nữa, nếu chôn thân trong đó thì sẽ hồn phi phách tán ngay.

Người đàn ông kia hiểu ý, móc ra một túi bột phấn ném lên tấm bùa kia.

Tấm bùa bỗng chốc biến thành một cánh tay khổng lồ vươn tới giữ chặt Tinh Nhan lại rồi ném về phía sau.

Tinh Nhan cảm thấy có một sức mạnh khóa chặt mình lại, dồn ép không khí xung quanh, nàng muốn nhấc tay lên cũng không thể. Sau đó có một sức mạnh khổng lồ đánh ập lên người nàng rồi ném nàng về phía sau.

Tinh Nhan phun ra một ngụm máu.

Mùi tanh hôi ngày càng đến gần, bóng đen khổng lồ ấy như muốn che lấp cả bầu trời.

Tinh Nhan vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hàng cây phía sau đổ rạp xuống và nước bọt tanh tưới nhỏ xuống.

Con quái thú kia có bốn chân, trên chóp đuôi có một khối thịt cứng rắn. Ở vị trí giữa hai con mắt có một cái sừng đang nhú lên, trông vừa ghê tởm vừa hung ác.

--- Là giao*.

*Giao long.

Mùi hương thảo mộc trên người nàng khiến con giao kia bị chọc tức, đôi mắt đỏ ngầu chuyển hướng, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm tăng tốc tiến lại gần.

Rõ ràng, mục tiêu của nó đã thay đổi.

Lúc này, hai người kia đã đổi hướng bay đi xa.

Nàng di chuyển tầm mắt, một sức mạnh cực lớn tiến đến gần, giọng nói gào thét ròi đi trong đầu khiến da đầu nàng tê dại, toàn thân rét run...

Tinh Nhan ngược lại đứng im tại chỗ, nàng liếm máu, gương mặt lạnh lùng.

"Sur huynh! Chúng ta thành công rồi!" Cô gái kia thả lỏng cả người.

Bọn họ không còn nằm trong tầm ngắm của con giao long kia nữa.

"Chúng ta đối xử với nàng ta như vậy có phải hơi quá đáng..." Người đàn ông kia nói.

"Sur huynh!" Cô gái kia ngắt lời, "Nàng ta là ma tu!"

Sao vậy? Lúc hắn ném túi bột kia không phải rất vui sướng ư?

Nàng ta hiên ngang nói, "Ma tu toàn làm chuyện ác, chạm trán với đạo tu của chúng ta thì không phải ta chết thì người chết..."

Nàng chưa dứt lời đã bị tắt ngang cổ họng.

Cảm giác nguy hiểm từ phía sau ập tới, cô gái kia chưa kịp phản ứng chỉ thấy toàn thân đau đớn, lục phủ ngũ tạng như bị vỡ vụn, vùng đan điền như bị nứt ra, có một ngọn lửa màu đen bao vây nàng ta.

Sau đó phóng thẳng vào linh hồn nàng ta.

Người đàn ông bên cạnh khàn giọng kêu rên.

Cô gái cúi đầu xuống nhìn mũi tên cắm ngay trước ngực mình...kẻ kia...làm sao có thể...có thời gian truy đuổi...

Bọn họ đã tính rất kỹ, muốn thoát khỏi giao long còn khó huống chi còn sức mà đi truy đuổi hai người họ...

Nàng ta dùng hết khí lực quay người lại.

Chỉ thấy giao long như che khuất cả bầu trời tạo thành một bóng đen khổng lồ bao trùm lấy cô gái kia, nhưng nàng dường như không quan tâm. So với giao long khổng lồ, nàng lại càng nhỏ bé gầy yếu, nhưng trong ánh mắt nàng lại hiện lên một vẻ điên cuồng.

Một lúc sau, ngọn lửa màu đen tăng tốc.

Linh hồn của nàng ta dần dần bị dập tắt. Ánh mắt lưu lại cuối cùng chính là hình ảnh giao long với cái miệng đầy răng nhọn đang chảy nước miếng rùng rùng và người đang bị che khuất bởi bóng tối kia.

Nàng ta mấp máy môi, đồ điên...

Ngọn lửa màu đen cũng dần biến mất, để lại hai làn khói, gió thổi qua liền tan biến...

...

Bấy giờ Tinh Nhan mới thu hồi tầm mắt.

Nàng không quay người rời đi mà ngẩng đầu chờ đợi.

Còn 50 mét...

20 mét...

Con giao long tham lam há to miệng, hàm răng hiện ra ánh sáng màu xanh, ngày càng đến gần.

9 mét...

5 mét...

3 mét...ngay lúc này!

Nàng nhanh chóng tránh khỏi cái lưỡi đỏ hồng của giao long, đưa tay lấy một cái bình nhỏ từ trong làn sương đỏ ném ra ngoài.

Khoảng cách quá gần, Tinh Nhan lại dùng hết sức cho nên con giao long chưa kịp phản ứng đã cảm thấy có thứ gì đó rơi vào miệng nó.

Cái bình nhỏ đựng nhựa của cây ác mộng nổ tung trong miệng giao long.

Thân thể dài hơn ngàn mét bỗng nhiên rơi ào xuống đất.

Tinh Nhan không để ý đến cơ thể đang kháng nghị, nàng nuốt ngụm máu xuống miệng, tốc độ ở chân càng tăng nhanh.

Với tốc độ của giao long thì nàng khó mà thoát được. Chỉ có nhựa cây ác mộng mới có thể giành lại hy vọng sống cho nàng...

Ở phía bên này.

Bên trong rặng mây.

Một cái cây lượn lờ trong mây, nhưng quả trên cây đã biến mất, dường như đã bị người nào hái, phía dưới gốc cây có một thi thể màu đen.

Có người chạy đến, dừng lại chào, "Giới Sân đại sư."

Hòa thượng quay đầu, ngón tay vẫn còn mang theo màu đỏ tươi mới, vết máu không ngừng rơi xuống. Nhưng ánh mắt lại vô cùng khoan dung, toàn thân hắt như tỏa ra kim quang.

Hắn khép mắt, niệm phật, khiến người ta cảm thấy chỉ cần nghi ngờ hắn thôi cũng là một tội lỗi. "A di đà phật, nếu thí chủ không chê có thể cùng đi."

Người kia không hề đề phòng liền bước đến tiến vào truyền tống trận.

Truyền tống trận phát ra một luồng ánh sáng màu xanh.

Đúng lúc này, ba người cảnh giác ngẩng đầu nhìn lên trời, cảm giác nguy hiểm mơ hồ truyền đến khiến ai nấy đều biến sắc.

Giới Sân ôn hòa cười một tiếng, chậm chạp gẩy tràng hạt trong tay. Hắn đang định cất lời an ủi thì tràng hạt bỗng dừng bị siết căng.

Ở phía chân trời, một cái đầu rồng màu đỏ bỗng nhiên thét lên.

"A di đà phật, phật độ chúng sinh, để bàn tăng đến đó xem thử." Giới Sân chấp tay trước ngực, vừa nói xong liền biến mất.

Người tu tiên, người không vì mình trời tru đất diệt, đây là chuyện thường tình, lúc này danh dự cũng không còn quan trọng nữa.

Hai người nhìn qua, miệng thì khen Giới Sân đại sư có lòng thương người nhưng không một ai bước ra khỏi truyền tống trận. Một giây sau, truyền tống trận lóe lên rồi biến mất không còn bóng người.

Giữa không trung, hồng long giao đấu với giao long to gấp mấy lần nó, quấn lấy nhau cắn xé...

--- Ngàn cân treo sợi tóc.

Tốc độ gảy tràng hạt của hòa thượng ngày càng nhanh, ánh mắt bình thản giờ đây đã thay đổi, hắc dùng linh lực tăng tốc nhanh thêm...

Trên không trung.

Hắc giao há cái mồm to như bồn máu, cắn một cái vào thân huyết long. Huyết long cũng không chịu thua, giống như đã chạm vào tính hung ác của nó, móng rồng sắc bén hung hăng đâm vào vị trí nguy hiểm của hắc giao...

Chương 50

Móng rồng sắc bén hung hăng đâm vào vị trí nguy hiểm của giao long.

Lúc hòa thượng chạy đến thì Tinh Nhan cũng chạy nhanh về phía bên này.

Tuy máu chảy cả đoạn đường nhưng ánh mắt của Tinh Nhan lại vô cùng tỉnh táo. Nàng tính khoảng cách giữa vị trí của mình và áng mây kia, ngửa đầu nhìn hồng long và hắc giao đang giao đấu với nhau trên bầu trời thì thấy sắc đỏ của hồng long ngày càng nhạt dần, đoán là nó sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Nàng bình tĩnh trích một giọt máu trong tim ra, đẩy nhanh tốc độ.

Thật ra nhìn thấy cảnh tượng này đã đủ khiến người ta kinh ngạc.

Giao long là kỳ Hóa Thần, Hóa Thần và Nguyên Anh tiền kỳ cách nhau một trời một vực. Nhưng con rồng của Tinh Nhan chỉ đạt đến Nguyên Anh.

Trận đấu này, hồng long không rơi vào thế hạ phong ngoại trừ nguyên nhân là rồng ra thì còn có một lí do nữa chính là giao chưa hóa rồng hoàn toàn cho nên vẫn còn e ngại long tộc. Vì thế mà hồng long mới có thể duy trì đến bây giờ.

Hồng long nhạt màu trên không trung bây giờ đã đỏ hơn, râu rồng giật giật, nó hống lên một tiếng rồi xông thẳng vào giao long.

Có thể duy trì thêm hai phút, Tinh Nhan bình tĩnh, hơi hơi hài lòng, nếu lại trích thêm máu nữa thì sẽ nguy hiểm.

Lúc Giới Sân chạy đến thì trông thấy Tinh Nhan như thế.

Nàng như tách biệt khỏi thế giới này, trông nàng vô cùng tĩnh táo, dường như vết máu không ngừng chảy xuống từ miệng kia không phải là vết thương của nàng.

Con người của Giới Sân co rút, "Nhan Nhan."

Tiếng gọi rất nhỏ nhưng Tinh Nhan vẫn nghe thấy, nàng quay lại nhìn.

Giới Sân không nhận được ôm chặt lấy nàng, giọng nói run rẩy, "Thật xin lỗi, ta đến chậm rồi."

...Là hẳn đến chậm...mới khiến nàng bị tổn thương thế này...

Phật quang xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, dịu dàng truyền vào cơ thể nàng, đau xót hỏi, "Có đau không?"

Phật quang truyền vào cơ thể, đau đớn dần dần được giải, đi, vòng tay kia ôm chặt lấy nàng, gương mặt nàng rúc vào lồng ngực cứng cáp ấy. Tinh Nhan hơi đau nhưng lại cảm thấy thật ấm áp, thật quen thuộc...

Từ đáy lòng bỗng nhiên xuất hiện một dòng nước ấm, theo nhịp tim truyền đi khắp cơ thể.

Ánh mắt Tinh Nhan chậm rãi thay đổi, phá vỡ vẻ ngoài lạnh lùng của nàng.

Nàng khép chặt mắt lại, phun một ngụm máu, dường như nàng buông bỏ sự cảnh giác, lộ ra linh hồn đầy mệt mỏi. Gương mặt yếu ớt cọ cọ vào lòng ngực rộng lớn trước mặt rồi chìm vào bóng tối.

"Đại hòa thượng, ta mệt quá."

Nàng tỉnh táo thì sẽ rất đau.

"...Ta ở đây, nàng ngủ đi." Giới Sân siết chặt vòng tay mang theo giọng nói run rẩy, ôm chặt nàng vào lòng.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Lúc hai người đang nói chuyện, huyết long đã biến mất từ khi nào, ác giao càng lúc càng tiến lại gần.

Hòa thượng nhắm mắt che đi sát khí trong đó.

Hắn không có ý định chạy trốn.

Thậm chí còn chủ động ra tay, con giao long lúc này đã bị tróc mấy miếng vẩy, lộ ra phần thịt phía dưới, chỗ cái sừng trên đầu cũng để lại năm móng của huyết long.

Chỉ là một con sâu nhỏ, vậy mà lại để nàng bị thương!

Dường như nó bị chọc giận, ánh mắt lộ vẻ hung ác, cái lưỡi không ngừng đưa ra ngoài.

Giới Sân dịu dàng dùng linh lực bảo vệ người trong ngực, ngăn cách một tầng có thể sẽ hơi ồn.

Hắn lập tức cởi tảng bào ra, tảng bào lóe sáng rồi biến mất, ngay sau đó phóng to ra, phù văn màu vàng hiện ra vây quanh người đang ngủ thành một không gian riêng biệt.

Hắn gọi con thú nhỏ màu tím ra rồi nói với nó, "Chăm sóc nàng ấy giúp ta."

Con thú chít chít gật đầu, bò đến cạ vào chân Tinh Nhan rồi mở to mắt quan sát bốn phía như đang canh chừng. Hắn không đủ năng lực nhưng vẫn có thể đề phòng một chút.

Ngay sau đó hắn khép hờ mắt bắt đầu niệm phật, một luồng khí quý dị xuất hiện quanh người hắn.

-- Phật gia không sát sinh, nhưng hắn không tin Phật.

Lúc này, giao long đã tới gần. Nó gầm lên một tiếng, cái đuôi phía sau mang theo một luồng yêu khí nồng đậm hung hãn đánh về phía trước.

Mấy cái cây đã bị đổ sập trước đó, cái đuôi rắn như đánh vào chốn không người, không có gì cản lại, đánh thẳng vào lồng ngực Giới Sân.

Hòa thượng chỉ chấp tay trước ngực, bên miệng phát ra một chữ, xung quanh tràn ngập hương hoa sen. Một sức mạnh không thể nào chống đỡ từ con chữ kia phóng ra. Đuôi rắn vừa đánh vào chữ kia như bị ngăn lại không thể tiến thêm bước nào.

Giao long giận dữ, gầm to lên. Sức mạnh từ trên đỉnh đầu truyền thẳng xuống đuôi, đuôi rắn lóe sáng mạnh mẽ đập nát kim quang.

Nhưng lúc này bỗng có một bàn tay đưa ra.

Như nước với lửa, đuôi rắn dừng lại trong không khí. Từ chỗ cánh tay truyền ra một sức mạnh cực lớn đánh vào đuôi rắn.

Trong bán kính vài dặm bỗng chốc trở thành bình địa.

Trên người hòa thượng ngoại trừ áo bào chỉ còn lại vài miếng vải làm lộ ra thân thể cường tráng.

Cơ thể hắn không hề trắng trẻo yếu ớt như trong tưởng tượng. Khác hẳn so với vẻ ngoài dịu dàng, hắn có một làn da vàng đồng tựa như Kim Cang.

E là không ai ngờ đến, dáng vẻ thật sự của đại sư từ bi ôn hòa chính là thế này.

Đôi mắt Giới Sân sâu thẳm, năm ngón tay nắm chặt mang theo sức mạnh không thể chống đỡ đánh xuống đuôi rắn.

Đuôi rắn rơi một cái ầm xuống đất, bụi đất bay tứ phía.

Hắn không để cho giao long có thời gian phản ứng, Giới Sân lách mình tiến đến vị trí bảy tấc của nó, bàn tay hiện lên kim quang phảng phất có thể bóp nát cả nơi này đập thẳng vào vị trí ấy.

Ánh mắt không dám tin của giao long chuyển sang kinh hãi, nó gào lên.

Rõ ràng Giới Sân chỉ là một hạt cát so với thân hình giao long. Nhưng một hạt cát nhỏ bé ấy lại có thể bóp chết một con giao long.

Nó chỉ có thể nằm yên hứng lấy nhưng cơn đấm liên tiếp từ hắn, giống như hắn đang phát tiết chỉ đánh vào vị trí bảy tấc. Đó là vị trí yếu ớt nhất của giao long, những cú đấm mang theo sức mạnh khủng bố liên tiếp rơi xuống. Một lát sau, vẩy giao long đã bị đánh nát làm lộ ra phần thịt bên trong.

Giao long bị thương nặng, nó vô cùng hoảng sợ, không ngừng giãy dụa để thoát thân. Nhưng nó có giầy cỡ nào cũng không thể thoát được. Dáng vẻ thê thảm đến đáng thương, không một ai có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hung ác lúc trước của nó.

Cái chết đang dần bao phủ lấy nó.

Đúng lúc này, giao long như phát hiện cô gái đang được bảo vệ phía bên kia, đôi mắt đỏ vụt sáng, nó gầm lên rồi phóng lười sang.

Nó biết, người đàn ông trên lưng nó nhất định rất quan tâm tới nàng. Cho nên chỉ cần bắt được nàng thì nó có thể sống sót.

Đôi mắt Giới Sân lạnh lùng, khí thế quanh người ngày càng lạnh lẽo.

Hắn lại chấp tay trước ngực, ánh sáng màu vàng trên cơ thể dần dần tụ lại chậm rãi biến thành một thanh trường đao.

Lúc trường đao hình thành, cảm giác nguy hiểm dần dần ập tới, giao long vụng vụng thân mình, lười nó nhanh chóng phóng sang bên kia.

Đúng lúc này, trường đao mang kim sắc mang theo sức mạnh của cả trời đất đâm thẳng xuống vị trí bảy tấc của giao long...

Chương 51

Đúng lúc này, trường đao màu vàng mang theo sức mạnh như muốn xé nát cả bầu trời chém thẳng xuống chỗ trí mạng của giao long...

Nó gầm lên một tiếng, sợ hãi vắn vẹo cả người, cố gắng vươn cái lưỡi dài về phía trước, tưởng chừng có thể chạm tới vòng sáng màu vàng kia thì giây tiếp theo cái lưỡi đã rơi xuống đất.

Trường đao màu vàng biến mất trên tay hòa thượng.

Ngay tại vị trí bảy tấc của giao long bỗng chốc xuất hiện một vết cắt, máu theo đó phun ra như suối.

Giới Sân nheo mắt, hai tay bấm một pháp quyết, một luồng sức mạnh hiện lên bao lấy thi thể giao long biến nó thành tro tàn, hoàn toàn không có ý định giữ lại cơ thể quý giá của giao long.

Dường như hắn phải nghiền nó thành tro thì mới hài lòng bỏ qua.

Sau khi làm xong, lệ khí giữa hai đầu mày của hòa thượng mới biến mất, ngay lập tức trở lại dáng vẻ hiền lành như trước.

"A di đà phật." Hắn chấp tay trước ngực niệm một câu kinh phật, cơ ngực màu đồng run run làm giảm đi vài phần từ bi hiện lên khóe mày của hắn.

Giới Sân bình tĩnh bước qua vũng máu rồi mặc tăng bào vào, hắn lại trở về dáng vẻ cao tăng dục dằng thánh thiện.

Tiện tay xoa xoa đầu con thú nhỏ, hòa thượng cẩn thận ôm lấy người nằm dưới đất lên rồi chạy vào tầng thứ năm.

Con thú nhỏ kêu một tiếng sau đó nhảy lên vai hấn ngồi.

...

Mỗi một lần tiến vào một tầng mới, người dự thi sẽ được đưa đến những địa điểm khác nhau một cách ngẫu nhiên.

Ai có vận khí tốt thì có thể được đưa đến sát lối vào của tầng tiếp theo. Ai không có vận khí sẽ bị đưa đến hang ổ của ma thú khiến cho việc chạy trốn cũng trở thành một điều xa xỉ.

Nhưng cũng sẽ có ngoại lệ, ở đây có điểm giống với bí cảnh, chỉ cần lúc truyền tống, nếu hai người cùng nắm tay nhau thì sẽ được đưa đến cùng một chỗ.

Giới Sân cúi đầu dụi dụi nhìn người trong lòng mình.

Nhưng người đồng hành trong bí cảnh không nhiều, hướng chỉ là trong Cửu trọng tháp chỉ có duy nhất một người chiến thắng, nếu mang theo người đi cùng thì ai biết người chiến thắng là ai chứ.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, bóng dáng hai người trong truyền tống trận đã biến mất...

Dựa vào tu vi thì Giới Sân được xem như là người đứng đầu trong tháp hiện nay, danh xưng thiên phú của nữ chính cũng không thể nào so sánh với Giới Sân đại sư.

Thực tế, cái danh thiên phú của nữ chính chỉ là nói quá mà thôi, kỳ ngộ nàng ta gặp đúng là nhiều, thiên phú cũng có nhưng đa phần là do thời phùng quá đáng.

Theo kịch bản, đến bây giờ Tinh Nhan chỉ đến Kim Đan đỉnh phong, nữ chính nhờ vòng tay được nâng cấp nên khơi ra linh lực trong cơ thể, sau đó nàng ta bế quan năm năm liền tiến lên kỳ Nguyên Anh, vượt mặt Giới Sân đại sư mà phá vỡ kỉ lục trở thành người đạt Nguyên Anh trẻ tuổi nhất.

Nhưng bây giờ Tinh Nhan đã lên kỳ Nguyên Anh, nữ chính lại đánh mất kì ngộ kia nên vẫn dậm chân ở kỳ Nguyên Đan đỉnh phong mà thôi.

Giới Sân là Nguyên Anh đường đường chính chính, cũng là con cưng của trời, cho nên tốc độ tu luyện vượt trội hơn hẳn mọi người. Dù hẳn mang theo một người bên mình thì cũng không hề ảnh hưởng mà vượt qua cửa ải rất nhanh.

Không phải chú trọng đến vị trí hạng nhất. Mà là vì mỗi một cửa ải sẽ cất giữ một báu vật mà bên ngoài khó có được. Ví dụ cửa ải từ tầng thứ tư lên tầng thứ năm, ở chỗ thú gác cửa chính là linh quả của thế giới này -- Mê Hoặc quả.

Mê Hoặc là là dược liệu cần thiết để tu luyện kỳ Nguyên Anh, trước khi luyện cấp dùng một quả thì tỉ lệ thành công có thể tăng gấp 3 lần.

Biết đâu ở chỗ thần thú giữ cửa ở tầng nào đó sẽ có bảo vật có ích cho gân mạch.

Đi qua mấy tầng rồi mà vẫn chưa tìm ra thứ mà hẳn cần, nhưng

không thể không dừng lại.

Thủ hộ thú trước mặt là rồng.

Một con rồng đang say giấc.

Nó ngủ rất ngon, đối với nó loài người chỉ là một con sâu nhỏ, bọn họ đến gần thì không sao, nhưng nếu quấy rầy nó thì nó sẽ tỉnh lại ngay.

Con rồng này khắc hẳn với giao long lần trước, long tộc trời sinh đã có uy. Vây rồng chính là vũ khí kiên cố nhất thế gian, muốn tiêu diệt phòng ngự của nó thì khó gấp mấy lần khi giao đấu với giao long. Hơn nữa nó còn có 4 vuốt rồng, dù đang là kỳ Nguyên Anh đỉnh phong thì vẫn khó hơn khi đấu với giao long.

Nhưng không hẳn là không thể liều mạng, có điều Tinh Nhan ở đây mà khả năng chống đỡ vuốt rồng của tầng bào rất thấp. Hẳn không thể để nàng chịu bất cứ nguy hiểm nào.

Chỉ cần chờ...một chút nữa thôi.

Cùng lúc đó.

Ở tầng tháp thứ bảy.

Âm thanh ong ong không dứt bên tai.

Mỹ nhân ong màu đen như đám mây đen che khuất cả bầu trời, bao vây ba người bên trong, cái đuôi như phát ra tia sáng không ngừng đâm vào cái lồng bên trong.

Mỹ nhân ong, danh xưng đẹp đẽ nhưng lại là một tà vật mà người tu tiên không thể trêu vào.

Bọn chúng lấy linh khí làm thức ăn, nhưng không chỉ ăn linh khí. Gương mặt mỹ nhân kia không phải do trời sinh mà là nhờ tu luyện mà có được. Bọn chúng nhờ vào cái đuôi phía sau, chỉ cần một châm là có thể hấp thu toàn bộ linh khí của một người, bao gồm cả vẻ ngoài của người kia.

Gương mặt xinh đẹp của mỹ nhân ong ngày càng rõ ràng, chứng tỏ tu vi của người bị hại càng cao.

Cái lồng không thể chịu nổi bỗng chốc vỡ vụn.

"Sur huynh!"

Đột nhiên, Bạch Nguyệt Sơ trừng to hai mắt hét lên.

Người đàn ông bị kêu tên nhướn mảy, dùng hết sức lực tránh thoát cái đuôi dài kia, cố gắng nuốt vào ngụm máu tươi đang chực trào ra...

Chỉ cần nhìn sẽ thấy, mỹ nhân ong phía sau hẳn lớn hơn hẳn so với những con còn lại.

bns vừa thoát được thì có một đám mỹ nhân ong bao vây từ đằng sau như che lấp cả bầu trời.

Người đàn ông đầy tà khí đứng bên cạnh nhíu mảy, sau đó ôm nàng ta vào ngực, làn sương mù màu đen theo đó bao vây lấy nàng ta.

Mỹ nhân ong vừa chạm đuôi vào khí đen ngay lập tức phát ra âm thanh như bị ăn mòn, uy hiếp của nó với ma tu nhẹ đi rất nhiều.

Nhận ra kẻ này khó chơi, nên bọn chúng liền đổi sang mục tiêu còn lại. Người đàn ông bạch y nhíu chặt chân mày, động tác né tránh càng chậm lại như đã cạn kiệt linh khí.

bns đẩy mạnh người đang ôm mình ra, nàng ta giận dữ thét lên, "Buông ra!"

Vu Tà đang định tiến sang cứu người bỗng chốc dừng lại, hắn ta nhếch môi, "Sao ta phải nghe lời nàng?"

Bây giờ chỉ vì một tên ẻo lả kia mà dám hét vào mặt hắn ta.

Tình hình bên kia ngày càng gấp, thấy đuôi ong của mỹ nhân ong sắp sửa đâm vào nam tử áo trắng kia, bns gấp gáp xuất ra một chưởng phá vỡ làn sương mù màu đen, linh kiếm bay thẳng về phía mỹ nhân ong, "Cút đi!"

Vu Tà tức giận, đôi mắt bùng bùng lửa giận như muốn nổi bão.

Được lắm, dám bảo hắn biến đi.

Hắn ta vươn tay kéo nàng ta trở lại hung hăng hôn lên, không để nàng ta chống cự, bàn tay không phân phải trái chậm rãi xoa nắn.

Ưm...

bns mở to mắt, mạnh mẽ chống cự. Hắn ta có biết đây là đâu không! Linh lực bùng lên ngay lập tức ra đòn phản kích.

Tiếc là mỹ nhân ong chỉ nhắm vào đạo tu, tuy nàng ta đặc biệt nhưng linh lực cũng không có bao nhiêu. Huống chi còn nhắm vào Vu Tà - người có tu vi cao hơn nàng ta.

Điều này lại chọc giận Vu Tà, hắn ta cười lạnh, đưa tay xé rách y phục của nàng ta...

Được, được lắm, trước đây lẽ ra hắn ta không nên buông tha...

Nam tử bị đàn ong bao vây nghe thấy âm thanh bên này liền lo lắng quay đầu lại thì vừa vặn nhìn thấy.

"Sur muội!"

Mắt hắn như muốn nứt ra, không quan tâm phía sau là gì, kiếm trong tay cứ thế vung tới.

bns thừa dịp này mà tránh thoát, Vu Tà chỉ đành buông nàng ta ra.

Ánh mắt bns kinh hãi, "Sur huynh!"

Chỉ vừa mới qua vài giây, nam tử áo trắng kia như hoa héo tàn, phía sau xuất hiện một cái đuôi đâm vào sau lưng hắn, gương mặt dần dần tái nhợt...

**

Hòa thượng rũ mắt, hắn định đặt người trong lòng xuống, nhưng cứ nắm chặt tay, rồi sau đó chính mình ngồi xuống, để nàng tựa vào người hắn.

Con thú nhỏ nhảy xuống, kêu chít chít hếch bộ ngực nhỏ lên, mở to mắt nhìn xung quanh, tựa như mỗi lần nói chuyện với hắn nó đều phải cảnh giác.

Mỗi lần nhìn thấy chủ nhân thổ huyết, nhưng lại không chịu thả nó ra,

nó không giúp được cái gì nên cảm thấy rất áy náy.

Giới Sân mỉm cười, không đả kích sự tích cực của nó, gật nhẹ đầu đáp, "Được rồi."

Đây là địa bàn của rồng cho nên sẽ không có ma thú nào dám đến gần.

...

Vài bông hoa rơi xuống, nhỏ nhắn xinh xinh tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Hoa rơi đầy trên mép váy nàng càng tô điểm thêm khiến chiếc váy như lấp lánh ánh sao.

Hòa thượng ôm người trong ngực, đáy lòng cảm giác thật thỏa mãn.

Con rồng đang say ngủ kia như bị ngứa mũi, bỗng nhiên nó hắt hơi một cái, một luồng khí nóng phả ra, nhánh cây phía sau nhẹ nhàng đong đưa khiến vài cánh hoa lác đác rơi xuống.

Hòa thượng ngồi dưới gốc cây khẽ cười, hẩn dụ dằng che chở cho nàng, dựa vào gốc cây truyền Phật quang vào.

Linh quang hiện lên, khiến hoa ở trên cây nở rộ, tán cây đung đưa, vang lên tiếng động sần sật như một lời cảm ơn.

Vài cánh hoa rơi xuống, đáp lên đôi môi của người đang ngủ.

Ánh mắt Giới Sân nhìn theo vị trí cánh hoa rơi.

Làn da tái nhợt như bông tuyết, hàng mi đen dày giống như hai phiến quạt, cánh hoa rơi lên môi nàng. Khi nàng nhắm mắt không còn vẻ mạnh mẽ như trước, nhìn nàng ngoan ngoãn, thêm chút yếu ớt giống

như một cô gái cần người che chở.

Giới Sân cuộn chặt nắm đấm.

Hắn dịu dàng vén tóc nàng, lấy cánh hoa trên môi nàng xuống.

Cánh hoa rất nhỏ, dán chặt trên bờ môi nàng khiến tay hắn run rẩy khi chạm vào. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi nàng.

Giới Sân cầm lấy cánh hoa nhét chặt vào lòng bàn tay.

Hắn nhìn đôi môi khô nứt của người trong lòng không chớp mắt.

Tinh Nhan ngủ vô cùng yên ổn, như cảm thấy khát, đầu lười vô tình liếm liếm khóe môi rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Hòa thượng cúi đầu niệm phật, nhịp tim trầm ổn vang lên, hắn như đang bất động.

Nhưng gương mặt lại không kiềm chế được mà càng tiến lại gần.

Càng lúc càng gần.

20 centimet...

10 centimet...

5 centimet...

Đúng lúc này, hàng mi người trong lòng run run, sau đó mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cả người Giới Sân cũng đờ.

Chương 52

Bốn mắt nhìn nhau.

Hòa thượng cứng đờ cả người.

Dưới cái nhìn chăm chú kia, hắn như có cảm giác toàn thân đang bốc cháy.

Một giây sau, Giới Sân lấy lại tinh thần...nhắm mắt lại rồi chấp tay trước ngực.

Tinh Nhan bật cười.

--- Cái dáng vẻ bịt tai trộm chuông này.

Hòa thượng không biết phải làm sao, dục vọng nơi đầu mày vẫn chưa tan, trên mặt lại xuất hiện vẻ ngượng ngùng, "A di đà phật."

Tay hắn gầy trằng hạt càn nhanh.

Tinh Nhan cười càng thêm tươi, nàng thích nhìn thấy dáng vẻ luống cuống tay chân của hắn.

Dáng vẻ dịu dàng ôn hòa đã biến mất, dưới ánh mắt chăm chăm của người trong lòng, Giới Sân càng mất tự nhiên, hắn niệm kinh càng nhanh, màu đỏ trên hai tai bắt đầu lan sang cả gương mặt.

Tinh Nhan ngắm thật lâu, mãi đến khi người trước mặt không chịu nổi nữa.

Bỗng dưng nàng chợt nghĩ đến điều gì đó bèn mở miệng hỏi hấn, "Đại hòa thượng, nếu ta rời khỏi thế giới này thì sao?"

Hòa thượng hơi sửng sốt, đáp lại, "Ta đi tìm nàng."

Giọng nói giống nhau, câu trả lời giống nhau, hình ảnh trước mắt như đang chồng chéo lên nhau.

Tinh Nhan nghiêng đầu, bâng quơ nói, "Ta muốn ăn món canh cá chua cay của chàng làm."

"A di đà phật."

Giới Sân thấy nàng đã buông tha câu hỏi trước đó, hơi hơi thả lỏng, sau đó trả lời, "Bần tăng đi làm ngay."

...

Tinh Nhan cười to, nhìn hấn đã thoải mái hơn bèn hỏi, "Giới Sân đại sư, mặt chàng còn nóng không?"

Vẻ mặt dịu dàng của Giới Sân đại sư cứng đờ.

Gương mặt lại nóng bừng, hấn niệm phật, "Bần tăng... hơi nóng."

Nóng?

Tinh Nhan bỗng mỉm cười, "Vậy thì cứ tiếp tục nóng đi."

Nàng ôm lấy cổ hấn rồi hôn lên.

Hai môi chạm vào nhau, như từng đóa hoa lần lượt hé mở, tựa như

sa mạc cần cỗi gặp được cơn mưa rào, tựa như tia sáng làm bừng sáng cả bầu trời âm u.

Cảm giác cháy bỏng, cảm giác bất an, sự chờ đợi trong nháy mắt trào ra, chỉ còn lại dòng suối ngọt ngào truyền khắp cơ thể.

Người nhìn đi, nàng ấy ở đây.

Vì thế sự chờ đợi, bất an đã không còn quan trọng nữa, hắn đã chờ được nàng, như thế đã đủ lắm rồi.

Hòa thượng nhắm mắt bắt đầu hôn đáp lại, mang theo tình cảm không rời, cả sự dịu dàng triền miên, cả người hắn tê dại giống như một vũng nước, muốn hòa tan cả trái tim nàng.

Ta thích nàng, Nhan Nhan.

Ta nghĩ, lúc ta muốn hôn nàng nhất, nàng lại ở ngay trong ngực ta, chính là món quà tốt nhất thế gian này.

Ta nguyện dùng tín ngưỡng của mình để đổi lấy.

...

Lúc này, tại một nơi hẻo lánh.

Sau lưng nam tử áo trắng, mỹ nhân ong đâm đuôi của nó vào lưng hắn, khuôn mặt chậm rãi hiện rõ lên.

"Sur huynh!" Bạch Nguyệt Sơ phóng ra một luồng ánh sáng bay thẳng đến mỹ nhân ong phía sau lưng hắn.

Nam tử áo trắng giật giật khóe môi, như muốn nói gì lại không còn

sức mở miệng, gương mặt càng trắng bệch, sau đó dần trở nên mơ hồ.

Ngoài dự đoán chính là, kiếm quang ngày càng gần nhưng mỹ nhân ong phía sau không hề nhúc nhích.

Ngay lúc mũi kiếm sắp chạm vào, nó mới chậm rãi vỗ cánh bay lên, vô cùng uyển chuyển*.

*翩若惊鸿: Phiên nhược kinh hồng, trích "Lạc Thần Phú", ý chỉ những cô dáng có dáng người dịu dàng, yếu điệu.

-- Trên bụng nó xuất hiện một gương mặt tuần tú đang nhìn Bạch Nguyệt Sơ.

"A!" Nàng ta bỗng chốc phát điên khụy xuống đất, đẩy Vu Tà ra rồi lật người nam tử kia lại.

Khi nàng ta vừa lật qua, bàn tay không ngừng run rẩy, "Sư huynh!"

Gương mặt tuần tú đã biến mất, mũi miệng đều biến mất, trông vô cùng quỷ dị.

"Sư huynh..."

Tất cả rối loạn, tự trách, hối hận, áy náy cuối cùng biến thành nỗi hận.

"Vu Tà!"

Nếu không phải tại hấn ta, thì sư huynh sẽ không chết, tại hấn bám lấy nàng, hại sư huynh...

Ma tu đúng là ma tu. Là do nàng ta ngu ngốc ôm hy vọng với hắn, hy vọng hắn sẽ cứu người. Nhưng nàng ta quên rằng ma tu lòng dạ ác độc, là do nàng gặp may, nhưng lại hại chết sư huynh tốt của mình.

Mỹ nhân ong bay vòng vòng ngoài kết giới.

Bạch Nguyệt Sơ cầm kiếm lên, trên kiếm vẫn còn vết máu, nàng ta chỉ vào Vu Tà, lạnh lùng cười, "Là mắt ta mù."

"Từ nay về sau, chúng ta không đội trời chung!" Nàng vừa dứt lời, thanh kiếm bỗng phát sáng mang theo sức mạnh kinh người chém về phía Vu Tà.

Hôm nay, nếu ta sống thì ngươi phải chết.

Vu Tà hại chết sư huynh. Nàng sẽ kết thúc quá khứ của mình, tiễn hắn theo sau bồi tội sư huynh.

Bạch Nguyệt Sơ ra tay tàn nhẫn không chút lưu tình.

Vu Tà định giải thích lại bị một chưởng đánh tới, dù kịp thời tránh được thương tổn nhưng không tránh khỏi hộc máu.

Những lời định nói lập tức nuốt xuống.

Sắc mặt hắn ta trầm xuống, đôi mắt ánh lên sự tàn nhẫn. Được, nàng thật sự muốn giết hắn.

Chương 53

Sắc mặt hắn ta trầm xuống, đôi mắt ánh lên sự tàn nhẫn. Được, nàng thật sự muốn giết hắn.

Hắn ta là ma tu, từ trước tới nay đều nắm quyền sinh sát trong tay. Chỉ vì Bạch Nguyệt Sơ mà phải nhẫn nhịn tính tình của mình. Thế mà bây giờ nàng ta lại muốn giết hắn.

Vậy thì không cần phải nề tình.

Đánh gãy hai chân nàng, giam nàng lại thì nàng sẽ ngoan ngoãn thôi.

Đánh một hồi, thành ra đánh nhau thật.

Bạch Nguyệt Sơ và Vu Tà là nam nữ chính, cho nên vận khí không ai sánh bằng. Người có thể giết bọn họ chính là đối phương.

Bây giờ hai người thực sự ra tay thì phải nói là long trời lở đất.

Càng lúc càng xuất hiện nhiều đồ vật quý báu chỉ mới nghe tên, bị bọn họ sử dụng trên người đối phương. Mãi đến khi không ai chịu nhường ai, có một ma tu lạ lẫm vừa tiến vào tầng tiếp theo xông tới đây thì hai người mới nhận ra đây không phải là nơi thích hợp đánh nhau.

"Thiếu chủ Nguyệt Ma cung, có cần giúp không?" Ma tu kia nhíu mày hỏi Vu Tà.

Bạch Nguyệt Sơ lạnh lùng lau đi vết máu bên miệng, quay người rời

đi.

Bây giờ không phải là lúc giết người, nàng ta sẽ lấy mạng hắn sau, nếu không tâm ma của nàng ta sẽ bộc phát.

Sau khi khuất tầm mắt của ma tu, nàng ta xụi lơ xuống mặt đất, khoanh chân lại, vội vàng vận khí chữa thương.

Ở phía bên này.

Tinh Nhan dần đắm chìm vào cảm giác thân mật, nàng hoảng hốt ôm chặt lấy hắn.

Tình cảm bùng cháy, động tác của Giới Sân đã không còn ôn nhu mà dần trở nên kịch liệt, hắn tham lam cướp lấy hơi thở của nàng, dùng sức thăm dò từng góc ngách trong miệng nàng.

Thật lâu sau, hai đôi môi quyến luyến tách ra.

Tinh Nhan thở dốc, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, "Nóng không?"

Hòa thượng dừng lại một chút, cánh môi nhợt nhạt nay đã đỏ bừng, vẻ thần thánh không nhiễm bụi trần bây giờ đã nhuộm màu dục vọng, quyến rũ kinh người.

"...Nóng."

Tinh Nhan nép vào ngực hắn nở nụ cười.

"Chàng dừng lại làm gì vậy?" Hai người thân thiết một lát, nàng lại quay sang chủ đề chính.

Đây là tầng thứ bảy, theo lý thuyết hẳn có thể trực tiếp lên tầng tiếp theo.

Giới Sân dịu dàng xoa đầu nàng, "Chờ người."

Tinh Nhan nhìn con rồng đang ngủ đến thối bong bóng đằng kia, nàng suy nghĩ một lát liền hiểu ra hẳn đang lo lắng chuyện gì.

"Ta không sao đâu, cùng đi nào."

Giới Sân dừng tay lại, "Không cần đâu, để bản tăng."

Nàng tỉnh lại thì hẳn cũng không còn lo gì, không nên mất thời gian ở chỗ này, chỉ cần nàng lui xa một chút là được, không cần phải ra tay làm gì.

Tinh Nhan biết hẳn đang lo lắng cho nàng, "Sao, không tin ta ư?"

Nhưng lo lắng là chuyện xuất phát từ hai phía, nàng cũng lo cho hẳn. Long tộc không thể khinh thường, hẳn đi một mình thì sẽ bị thương, "Ta đã quen rồi, bị thương chỉ là chuyện nhỏ thôi."

Trên người nàng lúc nào cũng là chuyện nhỏ.

Hòa thượng cúi đầu, mở miệng nói, "Không được."

Quen rồi sẽ không thấy đau đúng không?

Có chứ.

Rõ ràng là người lúc nào cũng nghe lời nàng, nhưng trong chuyện này hẳn lại rất kiên trì, dù nàng nói thế nào thì hẳn vẫn không thay

đổi.

Cuối cùng người nhượng bộ lại chính là Tinh Nhan hay tùy hứng.

Được thôi, nàng còn có rất nhiều bùa chú, có thể giúp đỡ từ xa.

...

Giới Sân nói không sai, hẳn có thể đối phó với con rồng con này, chỉ là phải dùng toàn lực đối phó.

Ngay từ đầu Tinh Nhan đã chăm chú theo dõi trận đấu, xem một hồi nàng mới nhận ra mình không cần phải lo lắng.

Đến cuối cùng, Tinh Nhan cong cong đôi mắt, trong đầu nàng bây giờ chỉ còn lại bóng lưng sáng chói kia...

Đáng tiếc, có điểm không đúng...

Nàng dẹp chuyện này ra sau đầu, Tinh Nhan bước tới, kéo Giới Sân đi vào truyền tống trận, chỉ chỉ hoa văn hình rồng trên tràng hạt của hắn rồi hỏi, "Linh thú?"

Ấu long này chính là phần thưởng từ tầng thứ bảy lên tầng thứ tám, khi thu phục sẽ có kế ước, cho nên bây giờ nó đã thuộc về Giới Sân. Dù vẫn chưa kí kế ước nhưng nó đã cam tâm tình nguyện cuộn tròn trên tràng hạt.

Giới Sân dụi dàng trả lời, "Ừ."

Sau khi bọn họ tiếng vào tầng thứ tám thì mãi lâu sau mới có người

tiến vào.

Thế giới bên ngoài.

Thời gian cứ thế trôi qua, tầng thứ tám của Cửu Trọng Tháp đã sáng lên.

Ma tu và đạo tu vốn không đội trời chung, nhưng lúc này mọi người lại cùng nhau ngóng xem ai đã lên tầng thứ tám.

-- Có người đã lên tầng thứ tám, không biết sẽ là ai.

Tưởng như rất lâu, nhưng lại rất nhanh, Cửu Trọng Tháp phát ra ánh sáng chói mắt, trong nháy mắt, ở đây lại xuất hiện thêm vài người.

Cũng không nhiều lắm, chưa đến 30 người, bao gồm cả 10 người đã bị loại trước tầng thứ ba.

Sau khi đi ra, có người không chống đỡ nổi khụy xuống đất, vô cùng chật vật, có người như mới vừa cõ chết trở về, có người ảo não tự trách mình quá chậm chạp.

Mỗi người mỗi vẻ, nhưng khí tức hoặc ít hoặc nhiều đều tăng lên.

Mọi người bắt đầu chạy đến tìm xem có người quen của mình hay không, trưởng lão đồng hành cũng bước đến dùng thần thức tra xét thử.

Trưởng lão Tinh Ma cung nhú chặt chân mày, chủ trì Phạn Thiên Cung cúi đầu niệm kinh, mấy trưởng lão khác vẻ mặt đều khó coi.

Mọi người đều biết, những người chưa rời khỏi, ngoại trừ người chiến thắng cuối cùng thì toàn bộ sẽ chôn thân trong đấy.

Bạch Nguyệt Sơ đi đến trước mặt trưởng lão của mình, bất lực nhíu mày, "Bọn con gặp mỹ nhân ong..."

Trưởng lão thở dài, khoát tay bảo nàng đi trị thương.

Thật ra mọi người đều chuẩn bị tâm lý, đã vào Cửu Trọng Tháp nếu có thể còn sống thì sẽ có tiến bộ, miếng bánh ngon như thế sao lại không có nguy hiểm chứ, đúng thật là bên trong nguy hiểm rình rập khắp nơi.

Nam tử áo trắng là thiên tài khó gặp, mất đi hẳn bọn họ sao có thể không đau lòng. Nhưng người tu tiên phải tranh mệnh với trời, lè loi trợ trợ, hai điều này ai cũng hiểu rõ cho nên chỉ dám thở dài một tiếng.

Cái sân nhỏ im lặng trở lại, lúc này không ai rời đi, chỉ lặng yên chờ kết quả cuối cùng.

Trong thoáng chốc, trong Cửu Trọng Tháp đột nhiên phát ra tiếng nhạc, mang theo kim quang rải khắp cả tòa tháp, kéo dài từ đỉnh tháp đến tận trước mặt.

Bên trong xuất hiện hai bóng người.

Một nam một nữ, một dịu dàng, một nam tính, một người là hòa thượng, một người là ma đầu.

Hai người?

Dù là người tu tiên cũng hoang mang trong lòng, làm sao lại là hai người....

Hai người trên cầu không hề quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh, chậm rãi bước xuống.

Dáng vẻ vô cùng ăn ý.

Dường như có bóng dáng của phượng hoàng bay vòng quanh, cất lên tiếng hót động lòng người.

Giờ phút này, trong đầu mọi người đều lóe lên một suy nghĩ, bầu không khí thế này giống như là nghi thức song tu... Ngay lập tức, bọn họ vội vàng lắc đầu, không dám nghĩ tới nữa.

Đúng là suy nghĩ nhiều.

Nguyên Ba của Hợp Hoan cung là người biết chuyện nên chỉ cười khổ một tiếng, mọi người không suy nghĩ nhiều đâu, là thật đó.

Nàng ta bị thương khá nặng nhưng lại vờ như không có chuyện gì nhìn xung quanh, ngay lập tức dừng lại một chỗ.

Chỗ kia, chính là Vu Tà.

...

Sau khi hai người đi xuống, Cửu Trọng Tháp dần dần biến mất, vài giây sau chỉ còn lại ánh sáng lập lòe.

Trước mắt mọi người bỗng chốc tối sầm lại.

Trong nháy mắt, bỗng nhiên có hai luồng sáng đen và trắng mang theo sức mạnh không thể chống cự phóng thẳng đến hai người.

Toàn thân Tinh Nhan run lên, chỉ cảm thấy không khí xung quanh

như bị khóa chặt, muốn động đây cũng khó, tựa như chỉ sau một cái chớp mắt sẽ bị tiêu diệt.

Ngay lúc này, trưởng lão hai bên chạy tới ngăn trước bọn họ đánh tan nó.

Trước mặt sáng bừng lên, sân nhỏ đã thay đổi.

Ý muốn tập kích được che dấu bởi vẻ ngoài bình tĩnh, mọi người ra vẻ nghiêm túc, không nhìn ra là ai đã ra tay, tựa như mọi người đều tuân thủ quy tắc không được ra tay tại đây.

Không chờ bọn họ quan sát xung quanh, phía chân trời đột nhiên rung chuyển, một tia sét như muốn xé tan bầu trời đánh xuống, vân kiếp cuồn cuộn kéo đến...

Cửu Trọng Tháp là không gian độc lập, lên cấp ở bên trong sẽ không có lôi kiếp, sau khi ra ngoài thì lôi kiếp mới xuất hiện.

Mọi người nhìn sang thì thấy có vài người ngồi xếp bằng, rồi thấy trưởng lão của họ phát tay áo một cái, ôm lấy người biến mất.

Vân kiếp trên trời cũng biến mất theo những người kia.

...

Tinh Nhan và Giới Sân đều tách ra, vào lúc này hai người biết rõ, chỉ có ở cùng trưởng lão mới có thể đảm bảo sự an toàn cho bọn họ.

Hai người đang vượt Hóa Thần kiếp.

Mặc dù hai người họ đang là Nguyên Anh, nhưng mỗi lần vượt được một tầng đều có phần thưởng, quan trọng là tầng cuối cùng của Cửu

Trọng Tháp ngoại trừ được thưởng công pháp còn có thể đổi lấy Thánh quả.

Thánh quả có quan hệ sâu sắc với việc nâng cấp tu vi và thiên phú. Thiên phú của hai người là độc nhất vô nhị, cộng thêm nhiều nguyên nhân khiến tu vi hai người vượt cấp.

Tu vi của Giới Sân sau khi vượt qua Cửu Trọng Tháp đã đến Hóa Thần trung kỳ, độ kiếp từ Nguyên Anh lên Hóa Thần không có gì khó.

Tinh Nhan thì hơi khó khăn một chút nhưng cũng đã vượt qua.

...

10 năm sau đó, Tinh Nhan, Giới Sân, Bạch Nguyệt Sơ và Vô Tà đều bế quan để củng cố tu vi bản thân.

Suốt mười năm, chuyện của Cửu Trọng Tháp lần này đã được lưu truyền khắp thiên hạ, thanh danh của Tinh Nhan và Giới Sân trở nên nổi như cồn, nhanh chóng trở thành nhân vật tiêu biểu của ma đạo và chính đạo.

Giới Sân đã xuất quan, nhưng Tinh Nhan vẫn chưa, hẳn để lại tin cho nàng rồi bắt đầu đi tìm tin tức về sừng của Hắc linh tê.

Trong phòng bế quan.

Người nọ từ từ mở mắt ra.

Mười năm, tu vi sau khi lên Hóa Thần sơ kỳ đã được củng cố, thậm chí đã lên được mức cao nhất của sơ kỳ, chỉ cần cố gắng một chút là có thể đạt được Hóa Thần trung kỳ.

Tinh Nhan lấy ra một cái hộp bằng ngọc, hương thơm thắm đậm lòng người bắt đầu tỏa ra, bên trong là một viên nhỏ màu lục sắc, sáng lấp lánh giống như ngọc.

Đây chính là Thánh quả.

Vừa ngậm vào miệng đã tan ra. Một cỗ sức mạnh to lớn nhưng lại vô cùng dịu dàng từ trong Thánh quả tuôn ra đi thẳng xuống đan điền, hòa tan vào ma lực của nàng, như có từng đợt sóng cuộn cuộn dâng lên đánh ầm vào cánh cửa đang đóng chặt kia.

Linh thạch và ma thạch dưới chân dần dần mất đi ánh sáng, biến thành một hòn đá bình thường.

Bọt sóng trong đan điền càng lúc càng lớn.

Một tiếng ầm vang lên, cánh cửa đóng chặt kia vỡ ra một lỗ hổng, có ánh sáng truyền tới, vừa đặt chân như đang bước vào một vùng đất mới, toàn thân nhẹ nhõm.

Tinh Nhan mở mắt ra, đôi mắt bừng sáng.

Nàng nhanh chóng bố trí Tụ Linh trận, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu củng cố tu vi trung kỳ của mình.

...

Loáng một cái đã năm năm trôi qua.

Tinh Nhan xuất quan.

Giới Sân đi tìm kiếm tin tức về sừng hắc linh tê đúng lúc quay về.

-- Nghe nói có người nhìn thấy khoáng thạch Thiên Vực ở rừng Thiên Hải.

Hắc linh tê sẽ bài tiết ra một loại chất, chất này sẽ làm cho chất lượng của khoáng thạch Thiên Vực tăng lên. Bình thường nếu không có Hắc linh tê thì ít khi có khoáng thạch Thiên Vực cao cấp.

Nếu xuất hiện khoáng thạch thì sẽ có loại cao cấp, tỉ lệ tìm được tung tích của Hắc linh tê sẽ cao hơn.

Tinh Nhan bước lên phi thuyền của hắn vô cùng tự nhiên, nàng hôn lên khóe môi của hắn, "Chúng ta đi thôi."

"...Ừ."

Đây chỉ là một tin tức, không hề có bản đồ, rừng Thiên Hải rộng lớn, nguy hiểm rình rập, đường đi lại vô cùng khó khăn.

Một ngày nọ, bọn họ không biết đã đến nơi nào, vừa bước vào, vùng đất bằng phẳng trước mặt bỗng chốc biến thành một sơn cốc.

Trong sơn cốc, gốc cây che lấp cả bầu trời, lá cây có hình trái tim, quả trên cây trông rất quen mắt, tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng.

Phía dưới cây.

Một người đàn ông hai mắt đỏ bừng ấn chặt một nữ nhân dưới gốc cây, đôi tay đặt bên eo nàng ta hiện lên cả gân xanh, hắn ta hung tợn như dã thú, mất hết lí trí.

Nữ nhân bị đặt dưới thân lẽ ra phải khóc lóc giãy dụa nhưng nàng ta chỉ chĩnh lại tư thế, vẻ mặt tràn ngập xuân tình, đắm chìm trong hưởng thụ.

Là Vu Tà và...Nguyên Ba.

Tinh Nhan nhìn sang hòa thượng bên cạnh, cứ nghĩ hẳn sẽ ngại ngùng nhưng không hề, hẳn nhìn hai người kia giống như đang nhìn hai xác chết.

Khi hẳn phát hiện ra nàng đang nhìn hẳn liền nở nụ cười dịu dàng, "Sao vậy?"

Tinh Nhan kéo hẳn lùi ra sau, "Không có gì."

Lúc đi ra thì phát hiện Bạch Nguyệt Sơ đáng lẽ phải xuất hiện lại đang chậm chậm bay về hướng sơn cốc.

Nàng nghĩ đến Vu Tà và Nguyên Ba.

...Hình như Bạch Nguyệt Sơ đã chậm một bước.

Tinh Nhan nhíu mày, chỉ nhìn thoáng qua rồi kéo Giới Sân rời khỏi đây.

Bây giờ nàng và Bạch Nguyệt Sơ không cùng đẳng cấp, nên không cần để ý nàng ta. Chuyện quan trọng bây giờ chính là phải tìm được Sừng hắc linh tê.

Chưa rời đi được bao xa, Tinh Nhan bỗng nhiên cảm thấy trong lòng nóng hừng hực...

--- Là Tình quả.

Tinh Nhan chợt hiểu ra, quay đầu nhìn vị hòa thượng cấm dục bên cạnh mình, đột nhiên nàng nhớ đến dáng người rắn chắc như đồng

của hắn.

Ngọn lửa trong cơ thể như bùng cháy, nàng liếm liếm môi.

"Đại hòa thượng, song tu đi."

Nhịn cái gì mà nhịn, nàng ngủ với nam nhân của mình là chuyện bình thường!

Gương mặt nghiêm túc của đại hòa thượng bỗng chốc cứng đờ, tròng hạt rơi đầy đất, hắn đưa tay ôm lấy eo nàng.

"...Được."

--- Tắt đèn ----

Chớp mắt đã trôi qua ba tháng.

Trong một sơn động ở rừng Thiên Hải bỗng chốc phát ra ánh sáng mãnh liệt.

Bên vách đá, đôi chân trắng nõn ôm chặt lấy cái eo cường tráng, mặt mờ triền miên...

Đúng lúc này, trên cơ thể hai người như xuất hiện một dòng suối, bắt đầu hấp thu linh khí và ma khí.

--- Cùng nhau luyện cấp.

Sau khi song tu, Tinh Nhan có hơi mệt mỏi, cũng không vội vã tìm kiếm sừng hắc linh tê nữa.

Không có chuyện gì thì đi ngắm cảnh, hái hoa bắt bướm, làm vài

chuyện vui vẻ như song tu, không lo lắng muộn phiền, có người mình yêu ở bên cạnh là một chuyện ngọt ngào biết bao.

Hai người ở trong Thiên Hải mười năm mới tìm được vị trí của khoáng thạch Thiên Vực.

Sừng hắc linh tê đã đạt được.

Tinh Nhan nhìn chín loại dược liệu trước mắt nở một nụ cười.

...

Cùng lúc đó, toàn thế giới bùng nổ tin tức.

--- Thân thể Chân Ma nằm trong cơ thể của thiếu chủ Tinh Ma cung.

Mọi người trở nên xôn xao.

Chương 54

- - Chân ma nằm trong cơ thể của thiếu chủ Tinh Ma cung.

Mọi người bỗng chốc sôi trào.

Tin tức này chưa biết là thật hay giả, nhưng đây chính là quả bom ném thẳng vào mọi người, dù không biết là bom thật hay bom giả nhưng ai nấy đều rất căng thẳng, lo sợ tình huống xấu nhất sẽ xảy ra.

Lực uy hiếp của Chân ma quá lớn, mọi người không dám lơ là.

Tin tức ngày một truyền đi xa, người bên đạo tu giống như những cơn sóng ngầm dưới mặt hồ yên ả, chỉ cần một sợi rơm thôi cũng đủ để bốc cháy.

...

Sự việc cứ thế mà lan truyền đi khắp nơi.

Về sau, có một người mặc áo đen tiến vào Thiên Hạ đệ nhất lâu.

Thiên Hạ đệ nhất lâu được xem là trung tâm thu thập tin tức của thế giới Tu tiên, tin tức bọn họ cung cấp rất cao cấp, thế lực của bọn họ ẩn núp trong bóng tối. Nếu bàn về chuyện cung cấp tin tức thì khó ai vượt mặt được Thiên Hạ đệ nhất lâu.

Người mặc áo đen rảo bước tới, toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng.

Tiểu nhị đang định tiến lên chào đón bèn khựng lại, hít sâu một hơi, nụ cười trên môi càng thêm nhiệt tình. Ở một góc khuất, có một người im lặng lùi lại.

Vài giây sau, lại có một người đàn ông trung niên từ trên lầu bước xuống.

Tiểu nhị thở phào nhẹ nhõm rồi lui xuống.

Người đàn ông trung niên cung kính đáp, "Mời đại nhân lên lầu."

Tùy tiện thăm dò thần thức là một chuyện vô lễ, có thể coi là một sự khiêu khích. Hắn ta sẽ không bao giờ làm chuyện ngu ngốc như thế. Nhưng không thăm dò thần thức, hắn ta không cảm nhận được tu vi của người trước mặt này, chỉ có thể cung kính xưng một tiếng "Đại nhân"

Lên lầu rồi hắn mới hỏi, "Không biết đại nhân cần gì?"

Người áo đen cất tiếng khàn khàn.

"Bán tin tức."

...

Sau khi người nọ bước ra ngoài, chỉ trong tích tắc, tin tức từ Thiên Hạ đệ nhất lâu truyền ra khắp thế giới Vân Thủy.

- - Chân ma đúng thật là đang trên người thiếu chủ Tinh Ma cung.

Đã kiểm chứng, tin tức chính xác 80 phần trăm.

Như một sợi rơm đè chết con lạc đà, mặt hồ tưởng chừng như lặng

sóng giờ đây hoàn toàn biến mất.

Lăng Thiên môn.

Truyền tống trận xuất hiện liên tiếp, người từ bên trong không ngừng bước ra.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, những người có tiếng trong đạo môn đã xuất hiện đầy đủ. Có thể nhận ra, từ lúc tin tức này xuất hiện đến giờ, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Tin tức bây giờ còn chưa biết thật hay giả, chúng ta chỉ có thể chờ đợi mà thôi." Một người chậm rãi nói.

"Lão phu không đồng ý." Một ông lão vẻ mặt nghiêm túc đáp, "Chờ đến khi Chân ma xuất hiện thì đã quá trễ rồi."

"Thà giết lầm chứ không bỏ sót, Chân ma mang nguy hiểm đến mọi người, đến lúc đó, máu chảy thành sông, sinh linh đồ thần không phải là chuyện đùa. Vì thiên hạ thái bình, lão phu đành phải làm kẻ ác một lần."

Một người phụ nữ lạnh lùng cười nói, "Ta không đồng ý."

"Chân ma còn trong cơ thể người chính là lúc nó yếu nhất, có khả năng bị tiêu diệt lớn nhất."

Tại sao trong cơ thể có chứa những thứ không tốt đều phải bị tiêu diệt? Giống như đệ đệ của nàng ta, rõ ràng vì cứu đạo tu mới phải hấp thu ma khí, cơ thể bị ma chủng xâm nhập mà bị mọi người xa lánh, thậm chí không thể quay về tông môn.

Mọi người đều biết chuyện cũ của người phụ nữ này nên chỉ lắc đầu

rồi tiếp tục bàn bạc.

"Ngày mà Chân ma xuất thế sinh linh đồ thần, chúng ta không thể mạo hiểm, vì thế giới này nên chỉ có thể hi sinh Quý Tinh Nhan."

"Quý Tinh Nhan vốn dĩ là ma tu, chúng ta làm đúng nhiệm vụ trăm yêu trừ ma cũng coi như làm công đức."

Chủ trì Phạm Thiên cung niệm phật, "A di đà phật, phong ấn cuối cùng có khả năng phá giải, chi bằng để Phạm Thiên cung giám sát Quý thí chủ. Nếu Quý thí chủ có thể tiêu diệt được Chân ma thì tốt, nếu không thể thì bần tăng sẽ tự tay phong ấn nàng."

Mọi người suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Có người lắc đầu, "Quá mạo hiểm, uy lực của Chân ma..."

...

Mỗi người một ý kiến, cuối cùng quyết định tìm Quý Tinh Nhan, tiêu diệt mối nguy hiểm.

Người phụ nữ kia cười lạnh, "Đã vậy ta sẽ không tham gia."

Nàng ta không đứng về phía Tinh Nhan, nhưng mấy người này ra vẻ cao cao tại thượng, nghĩ mình không phải là phạm nhân, bắt đầu bày ra vẻ làm người tốt rồi thay người khác quyết định.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà chỉ vì một câu nói của bọn họ mà người khác phải hy sinh? Rõ ràng tình huống kia có khả năng không xảy ra. Chỉ vì một khả năng nho nhỏ mà lựa chọn hy sinh người khác...

Sinh linh đồ thán gì chứ, chẳng qua là giữa sinh mạng của mình và người khác...thì chọn tự cứu lấy mình mà thôi.

**

Người không đồng ý là tiểu số, thiếu số phải phục tùng đa số. Cuối cùng, mọi người bắt đầu xuống núi đi tìm tin tức của Quý Tinh Nhan.

...

Ở một dãy núi nào đó.

Vị hòa thượng bỏ dược liệu theo thứ tự vào một cái đỉnh lớn, trong đỉnh bốc hơi nóng ùng ục, đến khi dược liệu bên trong biến thành màu đỏ cam.

Lúc này có một người mặc áo đen đi tới.

Giới Sân nắm chặt tay người vừa mới đến, "Nhan Nhan..."

Tinh Nhan duỗi tay đặt lên môi hắn, rõ ràng không để hắn nói tiếp.

Nàng cởi áo bào đen ra, "Ngày nào cũng phải gặp cái này."

Đang nói thì thân hình nàng lóe sáng đi vào trong đỉnh lớn.

- - Con đường trường sinh vốn gian nan khổ.

Dòng nước thuốc màu cam tràn qua ngực nàng, trong nháy mắt, nước thuốc ùng ục sôi trào.

Tất cả tinh hoa của dược liệu đều dồn vào cơ thể nàng, nháy mắt linh

hồn như bị thiêu đốt, vẻ mặt vốn dĩ rất bình tĩnh chần mảy chốc co rúm lại.

"Nhan Nhan..."

"Nhan Nhan..." Cảm giác thật quen thuộc...Tinh Nhan cảm giác có một cỗ sức mạnh truyền đến lòng bàn tay, đầu óc nàng trống rỗng.

Trong sơn động tối đen, nàng run rẩy kêu lên...

...

Đào mắt đã qua nửa năm.

Thuốc trong đỉnh lớn đã dần dần phai màu, nếu nhìn kỹ mới phát hiện màu cam nhạt bên trong.

Sắc mặt người trong đỉnh ngày càng tái nhợt, nhưng khí thế ngày càng mạnh mẽ.

Mắt thấy đã đến điểm giới hạn.

"Nhan Nhan..." Giọng nói dịu dàng trở nên khan khản, giống như một ông lão gần đất xa trời, nhưng sức mạnh trên cánh tay đang nắm chặt kia lại mạnh mẽ khó tin.

Giới Sân kiểm tra linh lực của Tinh Nhan, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đang nhúu chặt kia, dịu dàng che chở nàng.

Ngay sau đó hắn đứng dậy, mặc áo choàng đen vào rồi đến Thiên Hạ đệ nhất lâu.

...

Trong nửa năm này.

Đạo tu phát điên vì Tinh Nhan, đáng tiếc nàng ẩn nấp quá giỏi, bọn họ tìm kiếm đến sốt ruột.

Lần này đã có tin tức về hành tung của nàng, ai nấy đều thở dài một hơi.

Nam tử áo trắng chấp tay, "Trưởng môn, đệ tử đã thăm dò, bên trong núi xuất hiện ma khí của Chân ma, đúng là của Quý Tinh Nhan."

"Ừm!"

Một vị đại năng ngồi bên trong gật đầu, vị trưởng môn kia nhanh chóng quyết định, " Để tránh gặp trở ngại, mọi người cần phải lên đường ngay."

Hắn nói chính là các đệ tử thân tín của bọn họ, trưởng lão hoặc là những đệ tử xuất sắc. Bao nhiêu năm rồi, người thấp nhất cũng được Nguyên Anh, còn có bốn người đạt Hóa Thần.

Bọn họ cho rằng, bốn người Hóa Thần cộng thêm bao nhiêu đây Nguyên Anh nữa thì chắc chắn sẽ tóm gọn được Tinh Nhan.

Chân ma đáng sợ, nhưng nó vẫn chưa xuất thế, cùng lắm thì chỉ xuất ra một ít ma khí của Chân ma mà thôi.

Chỉ cần không đánh vỡ túc thể thì sẽ không sao, chi bằng để mấy người này đi rèn luyện một chút.

...Nhưng bọn họ không ngờ, mấy người này một đi không trở về.

Bọn họ trơ mắt nhìn từng cái hồn đăng lần lượt tắt ngúm.

Mấy vị đại năng trợn mắt, những người này đều là tâm phúc của bọn họ, đã bồi dưỡng nhiều năm như thế sao không đau lòng cho được.

Bấy giờ bọn họ mới nhận ra, Chân ma không hề dễ dàng tiêu diệt như bọn họ nghĩ.

"Chúng ta tự mình đi." Cuối cùng bọn họ quyết định.

Bọn họ đã đạt đến kỳ Đại Thừa, nên sẽ không có chuyện gì xảy ra.

...

Trong sơn động.

Ngọn núi này đã bị bao vây.

Rất nhiều tu sĩ đang bay vòng vòng trên không trung, đứng phía sau mấy vị đại năng.

Các vị đại năng đứng một góc, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chăm chú xuống chỗ hang động đang được bảo vệ nghiêm ngặt, bọn họ vẫn chưa vội vàng hành động.

Mấy vị hòa thượng bên Phạm Thiên cung nhìn tình hình phía dưới, bắt đầu niệm phật.

Có tu sĩ am hiểu phù chú và trận pháp bước ra quan sát trận pháp bên dưới.

"Hoành Sơn tung thủy, trái kim phải hỏa, bát quái ngũ hoàn giao nhau...đây là ngũ kim Lưu Hỏa trận."

"...Chính nó không sai..."

Mọi người nhìn lại, có mấy người bắt đầu bàn bạc, "Ngũ Kim Lưu Hỏa trận này không có người bảo vệ, rất dễ đánh vỡ, chỉ cần cố gắng một chút là được."

Lấy được đáp án, một vị Đại Thừa tôn gia đưa tay ra tung một chưởng xuống phía dưới.

Động tác tuy nhẹ nhàng nhưng khí thế như muốn nghiền nát bầu trời, mấy người đứng phía sau đều lùi ra xa.

Ngay lúc chưởng kia đánh xuống, dòng suối ở giữa như có linh tính, cảnh sắc chợt biến đổi, một lớp màng trong suốt dần xuất hiện.

Trông yếu ớt như thế, nhưng khi chưởng kia vừa chạm đến lại chỉ có thể khiến cái màng ấy lay động vài cái.

"Không được!" Người vừa mới bảo đấy là Ngũ Kim Lưu Hỏa trận đột nhiên trừng to mắt, kinh hãi nói, "Đây là Cửu Diệu Tuyệt Sát trận!"

Tia sáng Cửu Diệu, chạm vào sẽ chết.

Hắn vừa dứt lời, trên trời như có ánh sáng chiếu xuống vô cùng chói mắt, mang theo sấm vang chớp giạt đánh lên người vị đại năng kia.

Trong nháy mắt, vị kia phun ra một ngụm máu.

"Có người đang kiểm soát trận!" Vị pháp sư kia toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Y như lời hắn ta nói, từng luồng sáng hiện lên, mỗi một lần hiện lên

liền có dòng máu chảy xuống.

Không hổ danh là đại năng, bọn họ nhanh chóng bảo vệ người phía sau, nếu không phải là thân tín của mình...thì không thêm để ý tới.

Pháp sư kia như mất hết sức lực, trợn tròn mắt nhìn, càng nhìn kỹ càng ngửi thấy một mùi máu tươi gay gắt như bùa đòi mạng.

"Nơi đó!" Hắn ta đã nhìn ra, mừng rỡ như điên hét lên.

Đại năng phản ứng rất nhanh, hầu như không cần quan sát đã ra tay ngay.

"A di đà phật!"

Một giọng nói vang lên, đại trận của đại năng thất bại, từ bên trong núi xuất hiện một bóng người.

Mấy người Phạm Thiên Cung từ xa ngẩng đầu lên.

Bóng người hiện lên rõ ràng.

Người kia cúi đầu chấp tay niệm phật, hờ hững đáp, "Thí chủ có lễ."

Chương 55

Người kia cúi đầu chấp tay niệm phật, hờ hững đáp. "Thí chủ có lẽ."

- - Là Giới Sân!

Phạm Thiên Cung! Giới Sân!

Mọi người trừng to mắt, không dám tin nhìn gương mặt ôn hòa của vị hòa thượng.

Là Giới Sân lòng dạ từ bi, luôn trăm yêu trừ ma trong truyền thuyết!

Là Giới Sân của Phật tu mang lòng phổ độ chúng sinh!

Không ai ngờ lại có thể nhìn thấy hắn vào lúc này, cũng không ai ngờ hắn sẽ xuất hiện như thế.

"Giới Sân!"

"Sur thúc tổ!"

Mọi người của Phạm Thiên cung lấy lại tinh thần, không dám tin chạy đến.

Giới Sân đứng trên ngọn núi, làn gió nhẹ nhàng thổi bay tầng bào của hắn, nét mặt thiện lương dịu dàng khiến mọi người ở đây nảy sinh cảm giác tự ti, hắn mỉm cười, dịu dàng chào hỏi, "Trụ trì, Văn Đàm."

Đẹp đến say lòng.

Nhưng mùi máu tươi phảng phất trong không khí đã khẳng định một sự thật khó chấp nhận.

Mọi người hoàn hồn, lửa giận công tâm, "Chỉ vì một kỹ nữ Quý Tinh..."

A a a a! Chưa dứt lời đã thấy kim quang hiện lên, người đàn ông vừa mới mở miệng mắng đã biến sắc, hét lên thảm thiết, bùm một phát biến thành một cơn mưa máu.

Tiểu hòa thượng trừng to mắt, bờ môi run rẩy nhìn người đang đối lập với cả thế giới kia, hét lên, "Su thúc tổ!..."

Cậu không hiểu, vì sao lại...

Hắn không phải có lòng dạ từ bi, phổ độ chúng sinh hay sao?

Người vừa mới giết người chấp tay niệm phật, tựa như chỉ vừa uống xong một chén trà, hắn vẫn hờ hững như trước, như nghĩ đến điều gì, ánh sáng trong đôi mắt bùng lên đầy dục dăng khiến người khác chỉ muốn sa chân vào đó, "Bởi vì nàng là chúng sinh của ta..."

Tiếng hét thê lương quanh quẩn bên tai, mùi máu tràn ngập trong không khí. Câu trả lời của hắn dục dăng là thế nhưng lại không thể khiến mọi người bình tĩnh được.

Bầu không khí bỗng chốc sôi trào, mọi người bắt đầu ồn ào.

Hắn điên rồi! Hắn là ma đầu! Hắn dám giết người!

Mọi người đều biết rõ uy lực của Cửu Diệu Tuyệt Sát trận, mấy vị tôn

giả Đại Thừa cùng ra tay, mấy chiêu thức hủy thiên diệt địa cùng đánh xuống ngọn núi kia.

Linh quang ngày càng đến gần, nhưng Giới Sân vẫn cứ đứng yên tại chỗ.

Vài người nhẹ nhàng thở ra.

Trận pháp sư mỉm cười, nhìn vị hòa thượng đang bình tĩnh kia, lại nhìn kỹ một chút thì bỗng nhiên phát hiện bên cạnh hắn xuất hiện phù văn màu vàng. Hắn ta cảm thấy có cảm giác lạnh lẽo từ sóng lưng truyền thẳng lên trên khiến da đầu tê dại.

Tránh ra! Nhất định phải tránh ra!

Hắn ta toát cả mồ hôi lạnh, ngay lúc đó, một vị đại năng thét lên, "Tất cả tránh ra!"

"Đó là Hiến Tế phù!"

Đánh đổi bằng tuổi thọ, đốt cháy cả linh hồn, đó chính là thần phù bị thất truyền trong truyền thuyết.

Vị tôn giả vừa dứt lời, phù văn khiến mọi người run sợ dần dần hiện rõ dưới chân của Giới Sân.

"Hiến Tế??"

Cái tên này ý nghĩa quá rõ ràng, đám người vội vàng nhìn sang bên kia, kinh hãi khi thấy khí thế trên người Giới Sân tăng một cách chóng mặt, ánh sáng phát ra từ Cửu Diệu Tuyệt Sát trận ngày càng chói mắt, chỉ trong chốc lát khiến người khác không thở nổi.

Mấy vị tôn giả không thèm nương tay nữa, ai nấy đều nghiêm mặt lấy pháp khí ra quyết ngăn cản không cho hắn hoàn thành hiến tế.

Một người ở kỳ Đại Thừa điều khiển Cửu Diệu Tuyệt Sát trận không thể khinh thường.

Nhưng Giới Sân đã dám làm thì hắn ắt có niềm tin.

Mấy đạo linh quang như muốn ép chặt bầu không khí không ngừng rơi xuống như muốn ép hắn thành bụi phấn. Giới Sân nhắm mắt lại, trước mặt hiện lên mỗi một nụ cười, mỗi một cái nhăn mày của Tinh Nhan, hắn chậm rãi bày trận.

Kim quang bay lên va chạm với luồng sức mạnh phía trên.

Mấy trăm năm trước, thế giới của hắn chỉ là một mảnh đất hoang vu, nhàm chán, đến khi gặp nàng, thế giới của hắn mới bừng sáng, như đêm đen có được cả bầu trời sao, thế giới hoang vu bỗng chốc nở đầy hoa.

Hai sức mạnh va chạm vào nhau, thời gian như ngừng lại, vị trí ấy bắt đầu đổ sụp.

Ầm một tiếng, kim quang đột nhiên vỡ vụn, linh quang tạo thành từ pháp bảo xuyên thấu qua kim quang đánh thẳng vào đại trận.

Đại trận lung lay, chậm rãi mờ đi.

"Không được!" Tôn giả chưa kịp vui mừng, bỗng nhiên có một vị đại năng hét lên, "Ngươi dám!"

"A a!"

"Cứu mạng..." Một người được đại năng che chở phía sau bỗng chốc nổ tung, thịt nát xương tan.

Thực ra, kim quang không hề biến mất, ngay lúc các đại năng buông lỏng cảnh giác thì nó vỡ ra mang theo một cỗ sức mạnh đánh vào người được bảo vệ phía sau.

Chỉ trong chốc lát, nơi đây đã thành địa ngục.

Hòa thượng đứng trong trận pháp phun một ngụm máu, hắn cảm thấy lục phủ ngũ tạng như vỡ ra, tu vi của hắn không ngừng dâng cao, thân thể cũng không ngừng tái tạo...đau đến chết đi sống lại...

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng máu chảy thành sông mà không hề biến sắc, giống như chỉ đang nhìn cảnh núi non bình thường.

Cảm nhận được sức mạnh đang dâng trào, hắn lại tiếp tục bày trận.

Nếu thế giới phụ nàng, hắn sẽ hủy diệt thế giới!

Mấy vị đại năng thấy thân tín mình hy sinh thì nổi giận đùng đùng, khí thế tăng gấp mười lần.

...

Nơi đây kinh thiên động địa, cách đó ngàn dặm, vẫn là sơ băng địa liệt.

Giới Sân cường ép nâng cao tu vi của mình.

Nhưng hắn không phải là Đại Thừa chân chính. Người ta nói, dưới mắt Đại Thừa mọi người đều là con kiến không phải nói giỡn. Những

người đạt được trình độ Đại Thừa mỗi một cử chỉ của họ cũng mang theo sức mạnh kinh người, dù hẳn có tiếp tục Cửu Diệu Tuyệt Sát trận thì cùng lắm chỉ ngang sức với bọn họ chứ không thể nào giết chết bọn họ được.

Sắc mặt hòa thượng càng lúc càng kém, nhưng động tác vẫn ung dung, mỗi một lần kim quang hiện lên đều xuất hiện mưa máu, dòng suối gàn đó đã dần dần biến thành màu đỏ.

Những người đến đây không ngờ rằng, cục diện sẽ thảm khốc như thế, cũng không hề nghĩ rằng, bọn họ một đi không trở lại.

Sắc mặt mấy tôn giả Đại Thừa ngày càng khó coi, người bên dưới đúng là một gã điên. Mỗi lần hẳn liều mạng bị thương cũng muốn giết mấy người sau lưng bọn họ. Hai bên tu vi ngang nhau, nhưng gả phía dưới không thêm quan tâm điều gì khiến bọn họ không thể ngăn cản.

"Lão tổ tông cứu mạng..." Mắt nhìn đệt tử của mình chết thê thảm, một tôn giả Đại Thừa đỏ bừng mắt, nhin không được hét lên, ở mi tâm đột nhiên hiện ra một "lĩnh vực"

"Lĩnh vực" vừa xuất hiện, bầu không khí bỗng chốc ngưng trệ,

Sở dĩ Đại Thừa khác biệt là do có thể tạo "lĩnh vực", nó cũng có một quy tắc nho nhỏ, chính là linh lực không thể nào chống lại nó. Nhưng "Lĩnh vực" thật ra rất yếu ớt, hơn nữa khi phi thăng sẽ cần đến nó cho nên rất ít lão tổ Đại Thừa mạo hiểm sử dụng nó.

Ầm...

Trận pháp ánh vàng chống cự được thêm vài giây bỗng nhiên phóng ra ánh sáng rồi nổ tung...

Hòa thượng học máu, cảnh sắc bên dưới như bị bay màu.

Vị tôn giả kia vội vàng thu "Lĩnh vực" lại, giận dữ ném ra một tia lửa.

Hòa thượng chấp tay trước ngực, quần áo bên ngoài bị rách toạt ra, nắm tay hiện lên kim quang, ngay lập tức đánh trả...

Hắn còn có tu vi.

Phù...

Giống như đã cạn kiệt sức lực, Giới Sân lung lay nhưng vẫn đứng yên như tượng, ngăn không cho ai bước qua cửa động...

Tình huống ngày một xấu, tựa như chỉ vài giây nữa thôi hắn sẽ ngã xuống.

Đúng lúc này, gió cuồn cuộn nổi lên.

Vân kiếp từng đám từng đám xuất hiện trên bầu trời, người đàn ông vốn đã kiệt sức bỗng nhiên như được tiếp thêm sức mạnh, hai tay vung lên đám thẳng xuống đất, kích hoạt trận bàn.

Ngay lúc hắn ra tay, có một luồng sáng lục sắc từ dưới chân hắn phát ra, lấy hắn làm trung tâm, cây cối xung quanh trở nên khô héo, chỉ trong chốc lát, trong vòng ngàn dặm đều trở thành hoang vu.

Một giọng nữ cất lên từ phía sau, nàng liếm vết máu bên môi hắn, đau lòng run rẩy nói, "Đến phiên ta."

"...Được."

"Là lôi kiếp!" Có người nhìn lên trời, sắc mặt thay đổi, giọng nói đầy mê lương.

Đại Năng biến sắc, không thèm quan tâm đến điều gì, vội vàng lùi ra ngoài, tốc độ nhanh như một tia sáng.

...Nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy ngay giữa vùng đất hoang vu và xanh mướt kia xuất hiện một vách ngăn, ngăn cản đường thoát của bọn họ.

Chờ đến khi bọn họ phá vỡ được nó, thì mọi người đã bị lôi kiếp khóa chặt.

- - Xong đời.

Trong lòng mọi người đều nghĩ đến đến hai chữ.

Lôi kiếp sẽ không để người khác hỗ trợ độ kiếp, toàn bộ những người đang ở đây đều bị tính vào nhóm giúp đỡ. Giới Sân liễu mạng như thế chính là muốn giảm bớt mấy người...Lôi kiếp của Đại Thừa thập cửu nhất sinh, bây giờ lại nhiều người như thế...

Không có người nào có thể sống sót.

Là Giới Sân!

Bản đồ thông thiên gần ngay trước mắt lại vỡ tan tành, các Đại Năng hối hận quay đầu lại.

Lại không thấy bóng dáng của hòa thượng đâu, vị trí đó đã biến thành người khác.

Tóc đen như gỗ mun, da trắng như tuyết, áo đỏ phàn phật trong gió.
Là Chân ma - Tinh Nhan.

Tiếng sấm từ chân trời rền vang.

Có lẽ đã biết mình không thể thoát khỏi cho nên sắc mặt mọi người đều khó coi.

"Đồ hèn hạ!"

"Tại sao ngươi không chết đi! Chân ma chết đi!"

Bọn họ đều đã kiệt sức, "Ngươi chết đi trả lại sự yên bình cho thế giới!"

Lôi kiếp đã che cả bầu trời, vẫn đang tiếp tục gào thét, có một tia chớp xẹt qua như đang dự trữ sức mạnh.

Toàn bộ thế giới như bị nhấn chìm trong bão sấm.

"Muốn ta chết ư?"

Nương theo tiếng sấm, mái tóc dài của Tinh Nhan xõa tung trong gió, giọng nói lạnh lùng đi thẳng vào lòng người.

"Vậy tất cả các người sẽ phải chôn cùng ta."

Mọi người không ai trốn thoát được!

Nàng vừa nói xong liền có một tia sấm vang dội đánh thẳng xuống, tiếng kêu thê lương còn chưa kịp ra khỏi miệng đã hồn bay phách tán dưới lôi kiếp.

- -- Đạo lồi kiếp thứ nhất đã xong, ngoại trừ những vị Đại Năng có thể chống đỡ ra thì mọi người đã hy sinh hết.

Bọn họ lảo đảo không còn chống đỡ được bao lâu, nhìn vào đôi mắt hận như muốn ăn tươi nuốt sống của nàng, đạo lồi kiếp thứ hai bắt đầu rơi xuống, không khí chết chóc bao trùm lấy bọn họ.

Ba đạo lồi kiếp, Đại Năng cũng không còn ai chịu được nữa.

Nhưng chỉ còn có Tinh Nhan là vẫn còn sống, nhưng ánh sáng trong đôi mắt nàng dần dần lụi tắt.

Vào lúc này bỗng nhiên có một giọng nói phát ra từ trong người nàng, "Muốn sống tiếp à..."

"Ta có thể giúp ngươi..."

"Thần phục ta đi, ta bảo đảm ngươi sẽ được trường sinh..."

Từng tia sức mạnh không biết từ đâu xuất hiện hội tụ trong đan điền, biến thành một trái tim.

Giọng nói vô cùng mê hoặc, cứ quanh quẩn không tan khiến người khác muốn làm theo lời hắn. Như trong dự đoán, hắn vừa uy hiếp vừa dụ dỗ nàng thuần phục.

Tinh Nhan vốn dĩ đã kiệt sức bỗng nhiên nhếch môi, nàng liếm vết máu bên môi rồi nở một nụ cười quỷ dị.

"Bắt được ngươi rồi..."

Phật quang đột nhiên hiện ra bao vây trái tim của hắn, linh lực trong đan điền tăng lên, nắm chắc thời cơ nổ tung.

"Người dám!" Hấn ta hỏn hển nói, điên cuồng né tránh Phật quang.

Mái tóc dài tung bay trong gió, ánh mắt nàng đầy lạnh lùng, Phật quang hung tợn nắm chặt trái tim hấn bỗng dùng sức.

"Ta dám đấy!"

Hấn nghĩ hấn là ai!

Ầm một tiếng...

Chính giữa trận lôi kiếp, một tiếng nổ cực lớn vang lên, san bằng mấy ngọn núi cách đây ngàn dặm, bỗng chốc tất cả trở thành bình địa.

Chương 56

Chính giữa trận lôi kiếp, một tiếng nổ cực lớn vang lên, san bằng mấy ngọn núi cách đây ngàn dặm, bỗng chốc tất cả trở thành bình địa.

Lôi kiếp dần dần ngừng lại.

Phóng mắt nhìn ra xa, biển máu kéo dài cả trăm dặm, nhuộm đỏ một vùng trời. Sau khi trải qua lôi kiếp, mấy đỉnh núi trở nên hoang vu thê thảm.

Chấn động linh hồn.

Vân kiếp cũng dần dần tản đi.

Cách đó ngàn dặm, mọi người thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ mới phát hiện chân mình đều mềm nhũn. Đó là 6 vị tôn giả Đại Thừa đó...đều hồn phi phách tán...

May quá, may mà bọn họ không tham dự!

Tinh Nhan và Giới Sân đúng là hai kẻ điên!

Đúng lúc này, trên trời xuất hiện một đám mây đen, trong lôi kiếp hiện ra những tia sáng lấp lánh, chiếu về một hướng mà bọn họ không chú ý.

"Công đức kim quang!" Có người am hiểu bật thốt lên.

Giết được Chân ma coi như là đã cứu toàn bộ đại thế giới Vân Thủy ra khỏi nguy hiểm, công đức kim quang đạt được vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng sao kim quang lại chiếu về phía này? Chẳng phải đó là chỗ Quý Tinh Nhan vừa ra đi đầu thai ư?

Nghĩ đến một khả năng, cả đám người hoảng hốt quay đầu nhìn theo hướng ấy mới phát hiện, tại một chỗ vắng vẻ, có một vị hòa thượng ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên bụng mình, không biết hấn cảm nhận được điều gì mà nở một nụ cười dịu dàng.

Ngay khi Công đức kim quang soi chiếu xuống người hấn, bỗng nhiên từ trong lòng hấn xuất hiện vài tia sáng, công đức kim quang vây quanh lấy nó rồi dần dần hiện lên một bóng người.

Trước mắt bao người, kim quang chậm rãi tản ra, ngón tay trắng nõn hiện ra, một đôi tay trắng như bạch ngọc, bờ môi đỏ thắm, đôi mắt cong cong...

Ánh sáng dần dần biến mất, người đó rõ ràng là...

Quý Tinh Nhan!

Nàng không chết!

Lông tơ của cả đám người phía sau dựng đứng hết cả lên, sóng lưng lạnh ngắt. Sáu vị Đại Thừa! Dường như đã dốc hết sức, cả một nửa sức mạnh của thế giới! Ấy thế mà nàng ta vẫn còn sống!

Tinh Nhan sau khi "lột xác" liền vươn tay ôm lấy cổ người bên cạnh, nàng thủ thi bên tai hấn, "Đừng sợ."

Đừng sợ, nàng không sao cả.

Đừng sợ, nàng sẽ sống thật tốt.

Nàng đã tính hết thảy, sau khi tiêu diệt được Chân ma, nam nữ chủ gom đủ công đức được phi thăng, hệ thống đã cam đoan linh hồn nàng bất diệt nên công đức của nàng sẽ tái tạo lại cơ thể cho nàng.

Hòa thượng không nói gì, trực tiếp vớt tràng hạt trên tay đi, lần đầu tiên liều mạng hôn lên môi nàng, giống như là dã thú, mạnh mẽ vô cùng, quét sạch hơi thở trong khoang miệng của nàng, cánh tay ôm chặt như muốn khảm nàng vào xương tủy.

Sao có thể không sợ cho được...

Tinh Nhan ôm lấy cổ hắn, dịu dàng nhận lấy nụ hôn của Giới Sân, từ từ an ủi hắn.

Mọi người chứng kiến:...

Chưa kịp hiểu rõ cảm xúc trong lòng mình thế nào thì đã thấy vân kiếp lại kéo đến.

Vừa mới trải qua sự kiện vừa rồi, thần kinh mọi người đều căng thẳng, kinh hãi hét lên, "Lại là lời kiếp."

Bọn họ đều phải chết ư?

Chạy! Mau chạy thôi!

Mọi người đổ mồ hôi lạnh, ai nấy đều phát huy khả năng chạy trốn của mình, bất chấp tất cả chạy xông ra.

Đến khi chạy ra khỏi phạm vi của lời kiếp mới có người nơm nớp

quay đầu lại.

Bọn họ phát hiện tại sao tia sét đánh vào hai người đang ôm nhau kia lại yếu đến thế? Yếu đến nỗi người vừa lên kỳ Kim Đan cũng có thể chống đỡ được, hơn nữa chỉ có một đạo lôi kiếp mà thôi.

Sau đó...cứ thế mà biến mất?

Biến mất như thế...

...

Đùa ai vậy hả?

Khí thể vô cùng mạnh mẽ từ hai người phát ra, có thể khiến mọi người nằm rạp xuống. Mọi người đều cảm thấy cả bầu không khí như bị giam cầm, cảm giác nguy hiểm bao phủ trên đầu mình.

Mồ hôi lạnh rơi không ngừng, bọn họ có cảm giác, chỉ cần một suy nghĩ của nàng thôi cũng đủ khiến bọn họ chết không có đất chôn.

Áp lực càng lúc càng lớn, trước mắt như tối sầm lại.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Tinh Nhan khẽ bật cười, vùi vào lòng người đàn ông cọ cọ, tựa như nữ vương hủy thiên diệt địa kia chưa bao giờ xuất hiện, "Đi thôi."

Người đàn ông nắm chặt tay, không thềm nhìn mọi người xung quanh, loáng cái liền biến mất.

...

Thật lâu sau, khi hai người bọn họ biến mất, tất cả mọi người mới

dám lấy tay lau đi mồ hôi trên trán.

Chỉ trong vòng một đêm mà chuyện này đã được loan truyền đi khắp thế giới Vân Thủy, mọi người đều nhớ rõ hai cái tên ấy.

- - Tinh Nhan và Giới Sân.

Không ai dám trêu chọc đến hai vợ chồng bọn họ.

Nước biển ở Thiên Hải vẫn còn tanh mùi máu khiến người người phát run.

Nhưng từ đó về sau rất ít khi nào gặp được hai người bọn họ,

Có một tán tu không biết tại sao đi lạc vào một sơn cốc, hoa tươi trong ấy như ẩn như hiện, báu vật nhiều vô số kể, trước một căn phòng làm bằng trúc, một vị hòa thượng vừa nướng thịt thỏ xong đưa cho cô gái áo đỏ bên cạnh, trên mặt hấn tràn đầy dịu dàng.

Rất lâu sau.

Khoảng chừng 100 năm sau, mọi người dần dần quên đi sự kiện kinh người kia.

Một ngày nào đó, lời kiếp lại cuồn cuộn kéo đến.

Nữ tử áo đỏ và vị hòa thượng lương thiện cùng dắt tay nhau phi thăng.

Lần này Tinh Nhan nán lại thế giới tu tiên hơi lâu.

Thế giới tu tiên rộng lớn như thế, nàng được nhìn thấy biết bao khung cảnh kỳ diệu, mệt mỏi thì trồng hoa, ngủ cùng hắc, cùng nhau trải qua cuộc sống thần tiên.

Công pháp Phục Nguyên Niết đã tu đến vòng chuyển thứ ba, cách lần chuyển thứ tư không xa lắm thì nàng và Giới Sâm cùng nhau phi thăng.

...

Quay lại thế giới thực.

Tinh Nhan chậm rãi mở mắt ra.

"Nhan Nhan..."

Cô vuốt trán, cảnh tượng trong đầu mơ hồ hiện lên. Nàng chỉ nhớ giọng nói của một người đàn ông không ngừng quanh quẩn bên tai cô, "Chờ ta đi tìm nàng..."

Nàng vuốt trán, bất giác sờ hạt châu màu xanh trên tay mình.

Cô dừng tay, nhìn động tác theo thói quen của mình, không biết hạt châu màu xanh xuất hiện trên tay từ lúc nào, khóe miệng cong lên nở nụ cười.

Cảnh tượng mơ hồ xuất hiện, bàn tay cầm tràng hạt đưa lên, đeo tràng hạt vào tay nàng.

Tinh Nhan nheo mắt, cảm giác tâm linh tương thông.

Cô nói với hệ thống phần thưởng, "Điểm Điểm, phần thưởng để đó đi, bây giờ mang tôi đến thế giới tiếp theo đi."

"Được." Giọng nói dịu dàng vang lên mang theo sự chiều chuộng, trong không gian có thể cảm nhận có một làn sóng chậm rãi bao phủ người cô.

- - - Không phải đã nói sẽ đến tìm em sao? Em chờ anh.

Chương 57: Thế giới 4: "Nhìn nhau chán ghét" - Nữ hoàng và nguyên soái

Thế giới lần này là câu chuyện về một cô gái xuyên qua dùng món ăn ngon để chinh phục thế giới.

Một cô đầu bếp đẳng cấp tên Lý Nguyệt sau khi xảy ra tai nạn giao thông đã xuyên đến tương lai. Thế giới Tinh Tế là chế độ đế quốc, thân phận của cô khi xuyên qua chính là em gái cùng cha khác mẹ với nữ hoàng đương nhiệm.

Nguyệt...Lan Điểm.

Sau khi cô xuyên vào thì phát hiện ở thế giới này người ta đã quen với việc để người máy nấu cơm. Tuy chỉ cần dựa vào thực đơn rồi người máy sẽ tự nấu, nhưng đồ người máy làm ra vừa cứng ngắt mà lại không có mùi vị gì cả.

Lúc trước cô là một đầu bếp lại thích ăn ngon vì thế dựa vào ước muốn bản thân mà mở một nhà hàng.

Đồ cô nấu mang theo hương vị ấm cúng của gia đình. Vì thế nhanh chóng nổi tiếng trong thế giới này, trở thành nữ hoàng mới của thế giới Tinh Tế. Trong quá trình ấy, cô lại quen với nam chính là tổng thống Liên Bang...

Mọi người ai cũng biết, nữ hoàng Tinh Nhan và nguyên soái đế quốc Lam Vực bất hòa đã lâu.

Người ta đồn rằng, nguyên soái đời là do nữ hoàng tiền nhiệm giết chết, sau đó không lâu thì nữ hoàng tiền nhiệm cũng qua đời.

Không biết là thật hay giả, liệu có còn có ẩn tình gì hay không, nhưng nhiều người nói rằng, lão nguyên soái và nữ hoàng tiền nhiệm đúng là có một đoạn gút mắt.

Quan hệ của thế hệ trước vẫn còn ảnh hưởng đến thế hệ sau này.

Kết quả cuối cùng chính là, nữ hoàng Tinh Nhan và nguyên soái Lam Vực lúc nào cũng muốn giết đối phương.

Dân chúng của Đế Quốc đã quen nhìn nữ hoàng và nguyên soái hãm hại nhau. Dù gì hai người bọn họ cũng đã thống nhất với nhau tuyệt đối không được làm chuyện gây hại đến dân chúng cho nên mọi người cũng xem nhẹ chuyện này.

Nhưng về sau nữ hoàng Tinh Nhan trở nên hồ đồ, trước khi nguyên soái ra trận lại ra tay hãm hại anh khiến cho đế quốc bị tổn thất to lớn trong cuộc chiến tranh với Liên Bang.

Người dân lúc đầu ủng hộ nữ hoàng Tinh Nhan bắt đầu phản động.

Sau đó, Liên Bang thắng lợi liên tiếp, lúc này nguyên soái Lam Vực bỗng nhiên xuất hiện, vì tình thế cấp bách để mời nguyên soái ra chiến trường cho nên bọn họ ép Tinh Nhan phải thoái vị, sau đó đề cử Nguyệt điện hạ - đối tượng có tiếng tốt gần đây trở thành nữ hoàng tân nhiệm.

Lý Nguyệt cứ thế trở thành nữ hoàng.

Lam Vực không hề ra trận, vì lực hấp dẫn của nam nữ chính mà Djar

trở thành tổng thống Liên Bang, sau đó kết hôn với Lý Nguyệt rồi thống nhất thiên hạ.

...

Thân phận bây giờ của Tinh Nhan chính là nữ hoàng đương nhiệm không đội trời chung với nguyên soái của Đế Quốc - Lan Điểm.

Nhiệm vụ lần này của cô không liên quan đến tình cảm, rất đơn giản, nguyên chủ chỉ yêu cầu cô bảo vệ Đế Quốc, đối xử tốt với con dân của cô ấy là được.

Bởi vì kết quả câu chuyện nhìn qua thì tốt đẹp, nhưng Lý Nguyệt không hề biết quản lý Đế Quốc, luôn nói Đế Quốc và Liên Bang ngang hàng nhau, nhưng thực ra mọi quyền lợi mà con dân Đế Quốc nhận được luôn thấp hơn so với Liên Bang.

Vì thế nguyên chủ hy vọng có thể bảo vệ con dân Đế Quốc.

Nhiệm vụ lần này nhìn thì đơn giản, nhưng thực tế không hề đơn giản tẹo nào.

Chỉ cần cô không lên cơn đối đầu với Lam Vực, hòa thuận với anh thì sẽ bảo vệ Đế Quốc dễ dàng hơn.

Những cũng rất khó, có một số chuyện cô vẫn chưa hiểu rõ, nguyên thân là một nữ hoàng đủ tư cách, mỗi lần đối đầu với Lam Vực chưa bao giờ ảnh hưởng đến lợi ích của Đế Quốc, nhưng không biết vì sao lần đó lại ra tay khi Lam Vực xuất chinh.

Một điều khó khăn nữa, chính là ở chỗ...

...Cô muốn đánh anh.

Tính tình của nguyên thân ở thế giới này...có khuynh hướng bạo lực.

Mỗi lần cô xuyên qua, vì tránh né quy tắc của thế giới, tính cách ít nhiều nhận ảnh hưởng từ nguyên thân, sau đó phóng đại tính cách của mình lên.

Ví dụ như, bản thân cô cũng có khuynh hướng bạo lực, nhưng không biểu hiện rõ. Sau khi xuyên vào cơ thể nguyên thân, bị ảnh hưởng từ cô ấy mà tính cách này bị phóng đại lên.

Cho nên mỗi lần nghĩ đến Lam Vực là cô lại muốn đánh người.

...

Cô xuyên qua ngay lúc đoàn sứ giả Liên Bang đang định đến Đế Quốc.

Mục đích của sự kiện giao lưu giữa Đế Quốc và Liên Bang cả hai bên đều biết rõ, ngừng chiến mười năm, cứ cách hai năm lại một lần, có khẩn trương cũng vô dụng.

Nhưng triển khai hội nghị là điều cần thiết.

Lúc cô mở mắt ra liền thấy mình đang ở trong cuộc họp.

Ký ức nguyên chủ chợt lóe lên, Tinh Nhan lạnh lùng cười, bóp nát cái chén trong tay, đôi mắt híp lại, "Chờ?"

Khí thế kinh người, như có linh thú đang nấp phía sau cô, ánh mắt đen láy khiến người ta hoảng hồn, khiến người khác có cảm giác, chỉ cần không vừa ý cô là cô sẽ ra tay ngay.

Mọi người bỗng nhiên rùng mình một cái, sao hôm nay Nữ hoàng lại mạnh mẽ thế này...

Biết Nữ hoàng bệ hạ là một phần tử bạo lực, đám người mới vừa này còn kiên trì bảo phải chờ nguyên soái Lam Vực tới đã bắt đầu nhao nhao..

"Không cần chờ, không cần chờ đâu."

"Làm gì có chuyện nữ hoàng phải chờ nguyên soái."

Chỉ có mấy người bên phe Lam Vực vẫn giữ im lặng, cau mày không nói lời nào, chỉ biết cắn răng kiên trì.

Linh thú của Tinh Nhan bệ hạ không biết thăng cấp từ lúc nào, chuyện này đối với bọn họ cũng không phải là tin tốt lành gì.

Tinh Nhan buông mắt, thuận miệng ừ một tiếng.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra.

Lạch cạch...

Giày chiến đạp lên sàn khiến âm thanh càng vang dội, có hai người hầu đẩy cửa ra, đôi giày chiến bao lấy đôi chân dài, người đàn ông với gương mặt góc cạnh, hơi thở lạnh lùng phả vào mặt.

Anh ta giương mắt lên nhìn về phía Tinh Nhan, đối chọi vô cùng gay gắt.

Nhưng không ai nhìn ra, ngay khi người đàn ông nhìn thấy cô gái ngồi trên ngai vàng, hơi thở bỗng chốc ngưng trệ.

Đôi mắt Lam Vực sáng bừng.

Tinh Nhan hừ lạnh một tiếng, linh thú sau lưng bỗng nhiên hiện hình, chín cái đuôi hiện ra trông vô cùng dữ tợn, hàm răng sắc nhọn nhe ra, khí thế tăng lên gấp đôi.

Nó đang vận sức chờ đợi, trông như sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Mọi người đổ mồ hôi lạnh, quen thuộc nhường chỗ cho bọn họ đánh nhau.

Đúng lúc này, linh thú của người đàn ông lạnh lùng hiện ra, nhưng lại không biến thành hình dạng chiến đấu, mà ngược lại thu lại thành một con hắc xà nhỏ nhắn, vui vẻ kêu một tiếng, vẫy đuôi bay về phía Tinh Nhan.

Dường như...nó đang làm nũng lấy lòng.

- - Nữ hoàng bệ hạ hừ lạnh, một cái đuôi vung lên.

Tát bay...

Bay...

Mất rồi...

Linh thú là biểu hiện chân thật nhất của chủ nhân, Tinh Nhan bình tĩnh buông tay.

Ha ha, giả vờ để đánh ta sao.

Tác giả có lời muốn nói.

Lam Vực: Bị vợ đánh bay thì phải làm sao!!

Chúc cả nhà năm mới vui vẻ! Vạn sự như ý, an khang thịnh vượng!

<3 <3

Chương 58

- - Ha ha, muốn giả vờ đánh ta ư.

Mọi người có mặt ở đó:...

Nếu lúc này đổi lại là người khác, bọn họ có thể chắc chắn rằng đây là hành động bày tỏ yêu thương giữa người yêu với nhau.

Nhưng người này là nguyên soái Lam Vực, đối phương lại là Bộ hạ Tinh Nhan...

Hay là thôi đi.

Về suy nghĩ nữ hoàng bộ hạ yếu đuối, là hoàn toàn sai lầm, mọi người ai cũng biết, linh thú có mối quan hệ mật thiết với linh hồn của chủ, và nó không thể ngụy trang.

Cho nên...

...Nguyên soái Lam Vực là do nhất thời chưa kịp phản ứng, hoặc là do đạo này có tiến hóa cho nên linh thú tạm thời chưa khôi phục hoàn toàn.

Tuyệt đối không còn đáp án nào khác cả.

Cả đám người mang tiếng túc trí đa mưu, thông minh biết nhiều đưa ra kết luận như thế

Sau khi bị đánh bay, tiểu Hắc...à không, Huyền Thiên hắc xà không

hề bị thương, nhưng cũng không hề có dấu hiệu quay lại trạng thái chiến đấu, điều này lại càng chứng minh kết luận bọn họ vừa đưa ra.

Quả nhiên, là do đạo này linh thú lên cấp nên chưa khôi phục lại.

Nhưng nhờ vào "khúc nhạc đệm" này mà bầu không khí khẩn trương đã dần dần biến mất.

Nhìn tiểu hắc xà quấy đuôi định xông tới, còn oan ức nhìn Tinh Nhan, không ai chú ý sắc mặt Lam Vực đã đen như đít nồi.

Tiểu hắc xà bò được nửa đường bỗng nhiên có cảm giác chủ nhân mình đang cưỡng chế kéo mình lại.

Sss...Nó trông mong nhìn Tinh Nhan, vẫy vẫy đuôi, cơ thể dần dần biến mất...

Sss sss...nó không muốn trở về đâu.

Nó muốn qua đó cọ cọ cơ...

Không biết vì sao nhìn ánh mắt đầy mong đợi của tiểu hắc xà mà Tinh Nhan cảm thấy thật buồn cười. Có phải cô đã đánh giá nó quá thông minh rồi hay không, đã ngốc thế này mà lại còn...yếu ớt?

Cảm nhận được suy nghĩ của cô, gương mặt vị nguyên soái kia ngày càng đen thêm.

Toàn thân toát ra một luồng khí lạnh, anh tìm một chỗ ngồi cách Tinh Nhan thật xa, quân trang thẳng tắp, trông lạnh lùng mà cấm dục.

Nhìn anh chịu thua, Tinh Nhan lại càng được nước làm tới, nhưng chợt nhớ ra đây là đâu, bèn thu lại linh thú.

Tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thờ ra.

Người đứng về phe nữ hoàng:...Từ sau khi nữ hoàng bệ hạ lên cấp càng thêm mạnh mẽ, dù có hơi bạo lực một tí nhưng vẫn còn lý trí mà thu tay kịp lúc, rất đáng khen. Đáng tiếc Lam Vực lại ngừng tay, nếu không nữ hoàng sẽ có cơ hội dạy cho hắn một bài học.

Người đứng về phe nguyên soái:...Huyền Thiên hắc xà của nguyên soái đại nhân chắc đã xảy ra vấn đề rồi, mặc dù cảm giác tâm trí của nó như trẻ ba tuổi, nhưng sức mạnh lại vượt trội, không hổ là nguyên soái đại nhân/ Vẫn là nguyên soái đại nhân kịp thời dừng tay, nếu để Huyền Thiên tiếp tục xông lên, áp lực quá lớn có thể đả thương nữ hoàng!

Mấy người khác:...Đáng tiếc không có đánh nhau/ Ha ha, tốt nhất là phá hủy nơi này luôn, đánh nhau hơi bời mới tốt./ Đánh chết một kẻ thì tốt rồi, mà hai đứa cùng chết lại càng tốt hơn.

Những người này nhìn bề ngoài tinh anh, vờ nghiêm túc thảo luận ý đồ Liên Bang đến đây, nhưng suy nghĩ trong lòng sớm đã bay theo gió.

"Lần này người bên phía Liên Bang đến do chính con trai của thủ tướng Djar dẫn đội, Djar là con trai độc nhất của thủ tướng Liên Bang, hiện tại cũng đang nắm giữ chức vụ quan trọng cho nên có thể nhìn ra thành ý của bọn họ."

Một người trung niên đứng lên phản bác, "Chuyện bất thường tất có mờ ám, Liên Bang đã tâm bưng bưng, lúc trước luôn hờ hững với chuyện giao lưu giữa hai nước, có bao giờ coi trọng chúng ta, bây giờ Djar lại đột nhiên xuất hiện, nhất định là có âm mưu."

Tinh Nhan suy nghĩ, lần này đúng thật là có âm mưu.

Kịch bản đứng trên cái nhìn của nhân vật chính, cho nên có rất nhiều tình tiết đã được mỹ hóa, ví dụ như lần đi ngoại giao lần này của Djar.

Trong kịch bản, lúc Djar tham gia hội nghị giao lưu, từng sử dụng một loại thuốc cấm trong học viện ở Đế Quốc, mà đây lại là cái nôi của nhân tài tương lai của Đế Quốc, sự việc này đã góp phần tạo ra kết cục của Đế Quốc.

Nhân tài Đế Quốc không ít, có thể lên đến những vị trí ngày hôm nay thì đều là hồ ly cả, cho nên họ nhanh chóng đưa ra kết luận phải quan tâm đến chuyện Djar sang đây lần này.

Tinh Nhan lên tiếng, "Linh thú của Djar có khả năng thức tỉnh XX."

Mọi người nhíu chặt mày, sắc mặt nghiêm túc hẳn, càng đặt nặng vấn đề giao lưu lần này hơn.

Khả năng thức tỉnh XX chính là linh thú có thể biến thân thành Djar, hơn nữa giữa linh thú và bản nhân có mối quan hệ chặt chẽ, cho nên rất khó mà nhận ra đâu là thật đâu là giả.

Nếu lúc trước bọn họ không biết chuyện này, người được phái đi sẽ không thể nào phát hiện ra, đến lúc đó Đế Quốc gặp chuyện gì thì khó mà nói được.

Sau đó, bọn họ lại quay lại giải quyết những vấn đề khác của Đế Quốc.

Cuộc họp này được mở ra để bàn về thái độ của Liên Bang cho nên không kéo dài quá lâu. Không lâu sau, cuộc họp nhanh chóng kết

thúc.

Mọi người lục tục rời đi.

...

Tinh Nhan vừa đến thế giới này, cô cần thời gian ổn định lại cho nên không vội vã ra ngoài.

Đế Quốc không phải đế chế phong kiến tập quyền, nữ hoàng đại diện cho chính bộ, nguyên soái đại diện cho quân bộ, còn có một hội trưởng lão tạo thành tam quyền phân lập. Hội trưởng lão sẽ không xuất hiện công khai, nhưng khi có sự kiện trọng đại thì bọn họ sẽ tham dự.

Nhưng đám trưởng lão kia toàn là một đám người có suy nghĩ phong kiến, điên cuồng giữ gìn thế lực quý tộc.

Nếu cô muốn chăm lo cho nhân dân Đế Quốc thì không thể không đàn áp thế lực của hội trưởng lão xuống.

Tinh Nhan khôi phục tinh thần rồi mới bước ra khỏi phòng họp, vừa ra ngoài liền nghe thấy có người đang nói chuyện.

Giọng nói kia vô cùng vui vẻ.

"...Nếu em nhớ không lầm thì Huyền Thiên của anh họ đã lột xác 8 lần rồi, chỉ cần một lần cuối cùng là có thể trở thành Kim Long trong truyền thuyết rồi!"

Linh hồn có thể tiến hóa, Huyền Thiên Hắc Xà có huyết mạch của rồng, theo truyền thuyết, nếu nó tiến hóa đến lần lột xác cuối cùng thì sẽ trở thành rồng - sinh vật trong truyền thuyết.

- - - Dù đây chỉ là lời truyền miệng của gia tộc Huyền Thiên Hắc Xà.

Với lại tới bây giờ vẫn chưa có trường hợp hóa rồng thành công cho nên mặc dù lưu truyền đến nay nhưng vẫn không có ai tin.

Nhưng em họ vẫn luôn tin tưởng Lam Vực, cảm thấy không có gì mà Lam Vực không làm được.

"Ừm." Âm thanh lạnh lùng đáp lại.

- - Là Lam Vực.

Không biết tại sao cô lại nhớ rõ giọng của anh đến thế.

"Trong truyền thuyết, rồng mới là thần thú tôn quý nhất, chín cái đuôi mèo của nữ hoàng kia thì tính là gì, so với rồng..."

Thân phận của hắn ta rất cao, từ nhỏ đã được nuông chiều, địa vị của anh họ và nữ hoàng cũng coi như ngang hàng nhau, thế nên hắn ta không hề kính sợ vị nữ hoàng này.

- - - Quan trọng nhất chính là hai bên sức lực ngang bằng nhau, đã tung hạ lệnh sát thủ ra tay thì bây giờ mở miệng mắng vài câu là chuyện hết sức bình thường, làm gì có chuyện kiêng kị ở đây.

Gương mặt người đàn ông trầm xuống, "Lam Lâm..."

Đúng lúc này, Tinh Nhan từ trong bước ra, cô nhanh chóng phóng một cái đuôi tới.

Tinh Nhan lạnh lùng cười, "Coi như biến thành rồng thì sao, cũng chỉ là một con bò sát có bốn chân mà thôi!"

Người đàn ông phản ứng rất nhanh, một tầng sức mạnh hiện ra bao quanh cơ thể, bóng dáng Huyền Thiên lúc ẩn lúc hiện.

...Nhưng nó lại không nghe theo lệnh của anh, con rắn không hề chống cự, chỉ cuộn thành vòng tròn nằm đó, thế là nguyên soái Lam Vực bất ngờ lãnh hết một đuôi của Tinh Nhan.

Hơi đau một chút.

"Ngu ngốc."

Nhìn bóng dáng Tinh Nhan càng lúc càng xa, lại nhìn em họ đang ngã dưới đất, người đàn ông im lặng sờ sờ vết hằn sau lưng mình, dứt khoát thu Tiểu Hắc vào.

Em họ đứng lên, tức muốn điên người.

Nhưng người bị đánh là anh lại cảm thấy không sao cả, dù gì hai bên đều không ưa nhau, nhìn thôi đã ghét.

Nhưng...

"Cô ta dám nói rồng là bò sát bốn chân!"

Em họ không dám tin, "Cô ta có biết rồng là loài vật trân quý thế nào không! Đúng là đồ thất học!"

Nói cũng đúng, người bên ngoài không hề biết có sự xuất hiện của rồng.

Quy định trong gia tộc vô cùng nghiêm ngặt, không cho truyền ra bên ngoài, dù không biết tại sao nhưng con cháu thế hệ sau rất tuân thủ

quy định này nên người ngoài không biết cũng là chuyện bình thường.

Nhưng...Làm sao Nữ hoàng biết được?

Đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, Lam Vực luôn là người anh mà hấn ta tôn sùng nhất, bây giờ chúng kiến anh mình bị nhục nhã, Lam Lâm chỉ muốn giết người.

"Dám coi khinh rỗng, còn xỉ nhục anh, em chỉ muốn...!"

Hấn ta giận muốn điên lên, nhưng vẻ mặt của người đàn ông vẫn lạnh lùng như cũ.

Nghe Lam Lâm nói thế, anh bỗng mấp máy đôi môi, "...Trong truyền thuyết, rỗng vốn dĩ có bốn chân."

...Thế nên, nói rỗng là bò sát bốn chân cũng không sai.

Tác giả có lời muốn nói,

Em họ: Cô ta dám xỉ nhục anh họ! Dám bảo thần long là bò sát bốn chân!

Lam Vực:...Vợ nói gì cũng đúng! Rỗng vốn có bốn chân mà!

Chương 59

...Thế nên, nói rằng là loài bò sát bốn chân cũng không có gì sai.

Em họ chưa nói hết đã bị nghẹn họng, ngơ ngác nhìn anh, anh họ thế mà lại thừa nhận...

Không lẽ sau khi lên cấp rồi bị thương ở đầu luôn hả?

Sau khi Lam Vực nói xong cũng cảm thấy không đúng, anh không hiểu tại sao mình lại nói thế.

Anh mất tự nhiên, nói, "Đi thôi."

Nhìn bóng lưng lạnh lùng ấy, không một ai dám tiến lại gần.

...

Thân thể của Tinh Nhan ở thế giới này rất tốt, dù đã đi xa nhưng cô vẫn có thể nghe rõ hai người bọn họ đang nói chuyện.

Cô dừng bước, khoe miệng bất giác cong lên, cảm giác tức giận vừa nãy cũng biến mất tăm.

Xem như anh thông minh.

Tinh Nhan dựa vào trí nhớ đi thẳng về tấm cung của mình, nhìn thấy mấy đồ vật dọc đường giúp cô tăng thêm không ít kiến thức.

Đủ loại hoa cỏ, có loại rất quen thuộc, cũng có loại chưa từng xuất

hiện trên thế giới này, nhưng kì lạ là cô lại có thể gọi tên nó vô cùng dễ dàng...thậm chí còn biết tác dụng của nó.

Nghĩ nghĩ một hồi, Tinh Nhan liền hiểu ra, có lẽ là do nguyên nhân mình bị mất ký ức.

Ừm, biết nhiều kiến thức hơn thật là vui.

Tinh Nhan mím môi, ánh mắt vô cùng rạng rỡ.

Đến tầm cung, quản gia gõ cửa rồi dâng trà lên, "Tâm trạng bệ hạ có vẻ rất tốt?"

Quản gia này là người hầu trong hoàng gia, tận mắt nhìn Tinh Nhan trưởng thành, tình cảm đối với Tinh Nhan khỏi cần phải nói, những người khác không dám trêu chọc cô nhưng ông ấy có thể đùa vài câu.

"...Tâm trạng ta tốt lắm à?"

Cô còn vừa mới tức giận xong, thậm chí còn ra tay đánh người.

Quản gia đặt tách trà nóng lên tay cô, sau đó tủm tỉm chỉ chỉ khóe môi cô, "Khóe miệng bệ hạ đang cong lên kia kìa."

Tinh Nhan sờ sờ khóe miệng của mình, bình tĩnh lại rồi suy nghĩ gì đó.

Quản gia chỉ nói thế rồi cười tủm tỉm đứng một bên chờ cô hoàn hồn.

Tinh Nhan lấy lại tinh thần, nhìn thấy ông còn đứng đó bèn hỏi, "Có chuyện gì sao?"

"Nguyệt điện hạ..." Lo bệ hạ nhà mình quên mất Nguyệt điện hạ là ai, quản gia biết ý giải thích, "Là tứ điện hạ dịu dàng ngoan ngoãn kia ấy."

Tinh Nhan buồn cười nhìn vị quản gia khẩu phật tâm xà của mình, dịu dàng ngoan ngoãn...thật dễ nghe làm sao...Chẳng qua là tự ti mà thôi, Nguyệt Lan Đa thích co ro lại một góc, quả thật nguyên thân của cô không nhớ kỹ người này cho lắm.

Tinh Nhan khoát khoát tay ý bảo người đến.

"Vâng, bệ hạ." Quản gia hành lễ rồi lui ra.

Nhưng cô thì biết rõ cô ta.

Tính tình người này không xấu, cũng không làm gì có lỗi với Đế Quốc, chẳng qua là do cô ta không có năng lực mà thôi.

Một cô gái mặc đồ theo phong cách lolita bưng một cái khay đi tới, vẻ mặt đầy mong chờ và hồi hộp bất an.

Mùi thức ăn hấp dẫn bay tới.

"Hoàng...hoàng tử..."

Tinh Nhan ngồi sau bàn, ngẩng đầu bình tĩnh hỏi, "Chuyện gì?"

Giọng nói tuy mang theo áp lực nhưng không hề chứa đựng sự bất mãn.

Lý Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.

"Không có gì, ta vừa mới xuống bếp làm thức ăn, không biết hoàng tử

đã ăn chưa nên mang đến cho tỳ."

"Hoàng tỳ nếm thử đi..."

"...Ừ." Người thấy mùi đồ ăn, Tinh Nhan hơi dừng lại, không từ chối, chỉ nhìn cô ta rồi nói, "Cùng ăn đi."

Thời đại này không có người thử độc, đĩa của nữ hoàng dùng chính là vật thử độc mạnh nhất.

Lý Nguyệt nghĩ nghĩ rồi ngồi xuống.

Là một người hiện đại, dù xuyên đến một nơi xa lạ thì không thể không cẩn thận, tuy biết nơi đây là Đế Quốc nhưng được tiếp thu nền giáo dục của thế giới hiện đại suốt 20 năm, có vài chuyện cảm rở trong lòng cô ta.

Ví dụ như tự lập, tự cường.

Cô ta nhìn Tinh Nhan ăn hết, mới mở miệng hỏi dò, "Hoàng tỳ thấy sao?"

Tinh Nhan lau miệng, đột nhiên hiểu ra mục đích của nữ chính.

Cô mỉm cười, "Tay nghề của hoàng muội rất tốt."

"Vậy..." Lý Nguyệt hít thật sâu, bất an hỏi, "Vậy hoàng tỳ thấy...ta có thể mở cửa tiệm không?"

Đối với cô ta đây chỉ là một nơi xa lạ, cũng không có tình cảm gì nhiều, chuyện quen thuộc nhất chính là nấu ăn. Chỉ những khi nấu ăn, cô ta mới có thể bình tâm lại mà cảm nhận sự quen thuộc này.

"Đương nhiên rồi." Tinh Nhan gật đầu, nhắc nhở, "Có gì không hiểu có thể nhờ đến người bên cạnh."

Mọi người ở đây đều có thể thức tỉnh linh thú, nhưng cũng có rất nhiều loại, có loại thích hợp sử dụng trên chiến trường, có loại phù hợp với phương diện khác. Linh thú do nữ chính thức tỉnh có thể giúp ích cho cô ta trên phương diện này.

Đế Quốc không cấm các điện hạ kinh doanh, hưởng chi đầu bếp ở thế giới này có địa vị rất cao, bọn họ có thể chế biến côn trùng đã được dượt sư tinh luyện thành thức ăn.

Được Tinh Nhan đồng ý, mọi sự lo lắng của Lý Nguyệt đều tan biến, ánh mắt cô ta bừng sáng, cảm thấy rất yên tâm.

Nữ hoàng đã đồng ý.

Cô ta có thể quay lại làm đầu bếp, có thể làm bất cứ món gì mình thích.

Đây đúng là một chuyện tốt.

Sau này, nữ chính dường như thay đổi hoàn toàn, từ một người lo lắng, dè dặt đã trở thành một người lòng đầy mong chờ.

Mà Tinh Nhan cũng không gặp cô ta nữa.

Không phải nữ chính mất tích, mà là do Tinh Nhan đã nhốt mình trong cung rông rã một tuần lễ để tiếp thu những kiến thức có liên quan đến việc cai trị đất nước.

Mặc dù trước đây cô không có kinh nghiệm cai trị đất nước, nhưng cô trời sinh có thiên phú, nên cảm thấy chuyện này không khó chút nào.

Trong lúc cô học hỏi ở trong cung thì mấy người bên ngoài cũng không hề nhàn rỗi.

Hội nghị giao lưu được cử hành tại học viện Đế Quốc, vì lãnh đạo rất xem trọng hội giao lưu lần này nên yêu cầu rất nghiêm khắc, vì thế có rất nhiều chuyện cần phải để ý...ngoài ra còn phải chốt danh sách những người tham gia hội nghị giao lưu.

Quan hệ giữa hai nước không được tốt, mấy năm nay không hề có tiến triển, cho nên hội nghị không cần gấp, chuyện gì đến thì cứ đến thôi.

Mấy người dưới tay Lam Vực phải phụ trách việc đảm bảo an toàn nên dạo này bọn họ rất bận rộn.

Dù Lam Vực là nguyên soái thì anh vẫn phải đích thân xử lý những chuyện này.

Nhưng hôm nay, khi phó quan vừa đến nhờ hẩn ký tên thì phát hiện vẻ mặt người đàn ông trước mặt bỗng nhiên thay đổi, văn kiện vừa ký được một nửa thì người đã biến mất không thấy đâu nữa.

Anh chỉ để lại một câu, "Lên cấp."

Ngay cả mấy lời trấn an cũng không kịp để lại.

Phó quan nhíu mày, vội vã đi tìm quân y.

Đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng nguyên soái vừa mới lên cấp xong!

Quân y cũng bắt lực, mấy người bọn họ nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng nguyên soái nhà mình.

...

Vào một đêm nọ, bên ngoài mưa gió âm ỉm, tựa như Long Môn được mở ra, linh khí lượn lờ xung quanh, ánh sáng xé toạc chân trời.

Tiếng sấm vang lên không dứt khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Mọi người ngơ ngác nhìn chăm chăm lên trời, trên mạng cũng bàn tán chuyện này vô cùng sôi nổi.

Tinh Nhan vừa nhận được tin nguyên soái có lẽ sẽ không có mặt tại buổi giao lưu, nhưng không ai nói rõ nguyên nhân vì sao.

Cô xoa xoa hai hàng chân mày, vừa mở cửa ra nhìn lên bầu trời thì trên tay chẳng biết khi nào nước mưa ào ào đổ xuống, khiến cô vô cùng phiền muộn.

Tiếng sấm càng lúc càng to, mưa ngày một lớn hơn, ngay lúc cô nhìn ra thì có một tia sấm xẹt lên giữa bầu trời.

Bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Tinh Nhan hoảng sợ, trong lòng có cảm giác đau đớn không thể nào tưởng tượng được.

Hình như, có ai đó bị thương.

Đúng lúc này, hạt châu màu xanh trên cổ tay cô đột nhiên lóe sáng.

Ánh sáng màu xanh vừa sáng lên, một cơn gió vây lấy cô, sau đó chợt nổi gió to hơn, rồi vọt thẳng về hướng tia sấm kia.

Trong nháy mắt, nó đã biến mất.

Trùng hợp ở chỗ, hạt châu vừa biết mất không bao lâu, sự lo lắng này giờ của cô cũng dần biến mất theo.

Tinh Nhan sờ sờ cổ tay, khép hờ mắt che giấu cảm xúc.

- - Chờ anh đi tìm em...

Trùng hợp nhiều lần thì không còn là trùng hợp nữa.

Có phải...giống như cô suy nghĩ hay không?

...

Cùng lúc đó.

Trong đêm tối, một bóng đen xuất hiện nhưng đội tuần tra không hề phát hiện ra điều bất thường.

Tiểu hắc xà vung đuôi, bò về hướng này, nhưng ánh mắt nó mơ mơ màng màng, giống như không hiểu vì sao mình lại đến đây.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy, đây không phải là hắc xà, trên đầu nó còn có sừng, làn da bị vỡ ra lấp lánh kim quang...

Hơn nữa ở phần bụng còn cái vài cái móng vuốt nhỏ nhỏ.

Tiểu Hắc nhìn người đang nằm trên giường, tự nhiên bò lên, duỗi thân trườn vào trong chăn.

Cảm thấy không đúng, mấy cái móng vuốt nho nhỏ của nó bám vào quần áo của cô rồi bò lên trên, cái đuôi cuộn lại trong lồng ngực của cô, ngóc đầu nhìn người đang say giấc.

Nó hài lòng dung đưa cái đuôi.

Cái đuôi đập "bẹp bẹp" vài cái rồi bị đánh trả.

Mềm mềm, thích thật.

Tác giả

Lam Vực: Hu hu, mềm quá đi!

Tinh Nhan: Anh chết chắc rồi!

Chương 60

Mềm mềm, thật thích.

...

Sáng hôm sau.

Tinh Nhan vẫn chưa thức dậy, nhưng cô lại cảm thấy khó thở, còn có cảm giác lạnh lạnh ở ngực.

Cô mở mắt ra, ngồi dậy.

Tấm chăn không biết được làm bằng chất liệu gì mà lại mềm mại như mây, còn giữ ấm rất tốt, phủ ngang eo cô, mái tóc mượt mà xoã tung trên bờ vai trắng ngần trượt xuống cái chăn đang đắp.

Cả người Tinh Nhan toát lên một vẻ đẹp khó thốt thành lời.

Nhưng trên chăn lại có một vật lạ, cả người lật úp lên trời, làm lộ ra cái bụng mềm mềm.

Nó như vừa mới tỉnh mộng, đầu óc còn đang mơ hồ vờn cái móng vuốt nhỏ nhỏ quơ quào định tóm lấy cái gì đó.

Tinh Nhan quan sát một hồi lâu.

Con thú nhỏ lắc lắc cái đầu, cố gắng tỉnh táo lại, hai móng vuốt tóm lấy cái chăn lật người che đi cái bụng nhỏ.

Đáng yêu quá đi.

Ánh mắt Tinh Nhan lóe một cảm xúc khó hiểu.

Tiểu hắc long như cảm giác được ánh nhìn của cô, nó hơi ngẩng đầu, cái đuôi đập đập vào chần, tội nghiệp kêu lên vài tiếng.

Giống như đang kháng nghị ánh mắt của cô.

Tinh Nhan nhìn cái lỗ nhỏ nhỏ trên chần bị nó lấy đuôi đập lên, rồi nhớ tới cái vật nằm trên ngực mình lúc nãy, bỗng nhiên lấy tay chọt chọt vào nó.

Cái sừng của tiểu hắc long bị sờ đến, nó vui vẻ kêu lên, đưa cái đuôi lên cọ cọ.

Vợ của nó đang sờ nó đó ~

Cảm giác mềm mại truyền đến, mát lạnh đặc thù của động vật thân mềm.

- - Là thật rồi, có thể chạm vào.

Tinh Nhan chớp mắt, trong trí nhớ của cô, linh thú thực ra có sức mạnh tinh thần, các quân sĩ có thể triệu hồi nó, sau khi hợp thể biến thân thì sức chiến đấu sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng lúc chưa hợp thể, bản thân ngoại trừ ký kết với một nửa còn lại, những người khác không thể gặp được.

...Quan trọng nhất chính là bản thân mình không có sức nặng gì, nói cách khác chính là không thể xuất hiện cái "đuôi nhỏ" này.

Ban đầu cô còn tưởng là linh thú.

- - Nếu thế thì chắc là chân nhân rồi.

Nếu là chân nhân...

Người có cơ hội hóa rồng trên thế giới này chỉ có một, đêm qua mưa gió ầm ỹ, anh lại biến mất vô cơ...

Tinh Nhan lạnh mặt, xách cái đuôi con thú kia lên lắc lắc trên không trung, "Dám leo lên giường tao?"

Phản rồi, lại còn dám bò lên ngực cô nữa!

"Ngao..."

Con thú bị xoay mòng mòng, mấy móng vuốt vôi vàng bắt lấy tay cô, cái đuôi cũng quấn lên cổ tay Tinh Nhan bám chặt vào.

Nó vô tội nhìn cô, như không hiểu vì sao cô lại nổi giận.

- - Vợ ơ ~

Tinh Nhan nhíu mày, đưa tay kéo đuôi nó ra, mở cửa sổ định ném nó ra ngoài, giận dữ bật cười, "Tao không hiểu mày nói gì."

Còn dám kêu cô là vợ hả!

"Ngao ngao!"

- - Không đi ~

Tiểu hắc long bị ném ra, sau đó vôi vàng bò về, móng vuốt càng bám

chặt hơn, cái đuôi bỗng nhiên thẳng ra.

- - Là con đực thì phải ở bên cạnh vợ của mình để cô ấy sinh con cho mình!

Tinh Nhan mặc kệ, cái đuôi của nó bị kéo ra, chân trước lại càng ôm chặt hơn, nó gào thét mong ngóng nhìn cô, nước mắt như chực chờ rơi xuống.

Tinh Nhan cuối cùng cũng nhận ra điều bất ổn.

Hình như...đầu óc nó không được bình thường.

Nhìn ánh mắt đầy mong chờ này, cứ như con nít ba tuổi, nhìn kiểu gì cũng không giống bình thường.

Cô dừng tay, cẩn thận quan sát nó một lần nữa.

Cơ thể lấp lánh ánh vàng, ánh mắt trong suốt, tràn ngập sự yêu thích, nhưng không hợp lý ở chỗ...quá mức ngây thơ.

Tinh Nhan rút tay lại, "Được rồi, không đuổi mày đi nữa."

Nếu như cô đoán không lầm, đây chính là..., với trí thông minh hiện giờ của nó thì để nó bên cạnh cô vẫn tốt hơn.

Về phần dám bò lên giường cô...

Tiểu hắc long kêu lên hai tiếng, cổ tay bị quấn chặt đã được thả lỏng.

Nó không thèm suy nghĩ xem cô có lừa nó hay không, trông ngốc không chịu được.

Tinh Nhan cong khoe mắt, đặt nó lên mặt bàn, ra lệnh, "Đứng dậy."

- - Dê xồm ngây thơ thì cũng là dê xồm.

Tiểu hắc long còn đang làm nũng, bỗng nhiên nghe thấy thế thì ngây ngẩn cả người.

Nó là bò sát thì sao mà đứng được?

Tinh Nhan sửa tư thế cho nó, bắt nó dựa lưng vào tường, đứng thẳng người, cái đuôi chống xuống mặt bàn.

Cô cười tủm tỉm, "Đứng đó hai tiếng, không được nhúc nhích."

Tiểu hắc long:...

Ròng đây gặp khó khăn rồi.

Lúc Lý Nguyệt tỉnh dậy, trời vẫn còn sớm.

Mấy ngày nay cô ta rất nhiệt tình, bắt đầu có thói quen dậy sớm.

Vừa ngáp vừa bước vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn sáng, cô ta nhìn thấy quản gia đứng ở cửa ra vào, tay cầm một cái khay nhìn mình.

Cái ngáp vừa ra khỏi miệng lập tức thu trở về.

Không biết tại sao, nhìn quản gia trông hiền lành như thế nhưng mỗi lần gặp ông ấy cô ta cứ có cảm giác như đang gặp kẻ thù, cảm giác người trước mặt rất đáng sợ.

"Quản...chú Lý..." Cô ta nhìn cái khay rồi hỏi, "Hôm nay hoàng tử không ăn ạ?"

Thật là hiếm thấy, trong trí nhớ của cô ta hoàng tử là một người rất nghiêm túc, mỗi lần ăn cơm đều phải đến phòng ăn.

"Chào buổi sáng, điện hạ." Quản gia mỉm cười, "Bệ hạ đã nói thế."

Lý Nguyệt nghĩ đến điều gì, nói tiếp, "Vậy tôi đi với ông, ăn sáng cùng hoàng tử."

Cô ta có vài chuyện cần hỏi nữ hoàng.

Quản gia nở nụ cười, im lặng dẫn cô ta theo sau.

Đến cửa phòng ngủ Tinh Nhan, sau khi khai báo, cánh cửa tự động mở ra.

Quản gia và Lý Nguyệt bước vào.

Lý Nguyệt vừa liếc nhìn thì thấy ánh mắt Tinh Nhan tràn đầy ý cười, cô đang nhìn về một chỗ, Lý Nguyệt ngây ngẩn cả người, cô ta cảm thấy...Tinh Nhan hình như dịu dàng hơn thường ngày.

Nhìn theo ánh mắt của nữ hoàng thì thấy có một cái đầu đen đen với gương mặt vô cùng nghiêm túc đang đứng thẳng người, móng vuốt nhỏ bám chặt vào tường, cái đuôi chống xuống mặt bàn, trông cứ như một cây thước màu đen.

Lý Nguyệt nhìn kỹ một tí, đầu óc bỗng nhưng bùng nổ, thân rắn, chân thằn lằn, vuốt ưng, đuôi rắn, sừng hươu, vảy cá, khoe miệng còn có râu...

- -- Là rỗng.

Rỗng trong truyền thuyết của Trung Hoa.

Cảm giác thân thuộc bỗng chốc trào dâng, hơi thở hơi nặng nề, cô ta không kìm được mà sải bước đi tới.

Đến khi có một ánh mắt nhìn đến, cô ta mới vội vàng lấy lại tinh thần, cảm thấy mình đã quá kích động.

- -- Dù là vật đại biểu của Trung Hoa thì sao, cô ta đã không thể quay trở về nữa rồi.

Lý Nguyệt hít sâu, khó khăn mở miệng hỏi, "Hoàng tử, đang ăn cơm hả?"

Vẻ mặt Tinh Nhan lúc này mới bình thường trở lại, nhẹ nhàng gật đầu, cô hiểu rõ tâm trạng Lý Nguyệt bây giờ, không nói gì thêm, chỉ đáp, "Đến đây cùng ăn đi."

Quản gia bưng đến một cái khay đặt lên bàn.

Vừa hay trông thấy một con bò sát đang uất ức bị "phạt đứng" trên bàn.

Quản gia:...

Nhìn bệ hạ nhà mình, cô đang cười tủm tỉm, đẩy đĩa thịt đến cạnh tiểu hắc long.

Chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn.

Ông không nói gì, ôn hòa lui ra ngoài.

Tinh Nhan bảo Lý Nguyệt ngồi xuống, sau đó không để ý đến cô ta nữa, chỉ gấp thịt bỏ vào miệng.

"Ngao ngao."

- - Nhan Nhan, anh muốn ăn!

Ánh mắt mong đợi của Tiểu hắc long nhìn theo đôi đũa của cô.

- - Ăn rồi mới có sức sinh con ~

Tinh Nhan nhú mày, đưa tay chọc chọc cái đuôi của nó, "Qua hai tiếng rồi hả?"

Tiểu hắc long là bò sát, cơ thể không ổn định, vừa bị cô chọc một cái liền té sấp mặt xuống bàn biến thành rỗng chết.

Lý Nguyệt giật cả mình.

Tiểu hắc long vẫy vẫy đuôi, vờ như không có chuyện gì, bỏ qua chuyện hai tiếng mà leo lên quán lấy cổ tay Tinh Nhan.

- - Vợ ơi ~

Tinh Nhan gõ gõ lên sừng rỗng của nó.

Nó giật mình, bỗng nhiên vui vẻ hẳn lên, chủ động lấy sừng cọ cọ vào cô.

"Ngao ngao ~"

- - Nhan Nhan, thoải mái quá ~~

Tinh Nhan nhìn nó làm nũng như thế thì không trêu nữa.

Cô đẩy đĩa thịt đến trước mặt hắn, hắn vừa vẩy đuôi vừa ăn.

Lý Nguyệt nhìn mà hết hoảng.

- - Bị Nữ hoàng trêu thế mà không tức giận, lại còn vui vẻ trưng cái mặt ngốc nghếch ấy ra...

Thứ mà cô ta đang nhìn thấy...có đúng là loài rồng duy ngã độc tôn trên thế giới này không vậy?

Chương 61

Thứ mà cô ta đang nhìn thấy...có đúng là loài rồng duy ngã độc tôn trên thế giới này không vậy?

Lúc này cũng chả có ai quan tâm cô ta suy nghĩ gì.

Tiểu Hắc Long nhìn thì nhỏ nhưng sức ăn chẳng nhỏ tí nào.

Thức ăn của Tinh Nhan được làm dựa theo tiêu chuẩn của Nữ hoàng, một bàn đồ ăn với cô không thể nào ăn hết, nhưng Tiểu Hắc Long ăn xong rồi mà cái bụng vẫn phẳng lì, nhìn nó trông không có vẻ gì là no cả.

Cái đuôi đen nhánh vuốt ve bụng mình rồi kêu lên vài tiếng.

- - Nó còn muốn ăn nữa.

Nó bị thương nên cần bổ sung năng lượng.

Tinh Nhan gọi người mang lên hai mâm nữa, nhìn nó ăn một hồi mới quay đầu nhìn Lý Nguyệt, "Hoàng muội có chuyện gì ả?"

Lý Nguyệt muốn đưa tay sờ mặt, biểu hiện cô ta rõ ràng lắm ư?
"Không có gì..."

Cô ta thấp giọng hỏi, "Có...có phải em có một hôn phu không?"

Tinh Nhan nghĩ nghĩ, "...Đúng là có."

Lý Nguyệt đúng là số nữ chính, chồng sắp cưới có mắt như mù sau khi từ hôn thì không hề thiếu mấy tình tiết bị nữ chính "vả mặt".

Lý Nguyệt cắn môi hỏi, "...Em có thể từ hôn không?"

Cô ta biết đây là liên hôn, dưới góc nhìn của nữ hoàng thì Tinh Nhan sẽ không đồng ý với cô ta, nhưng Lý Nguyệt quyết định phải thử một lần.

Cô ta không chấp nhận một mối liên hôn không có tình cảm.

Dù cô ta tiếp nhận thân thể này, phải phụ trách trách nhiệm của nguyên thân, nhưng cô ta không muốn đánh đổi hạnh phúc của chính mình.

Tinh Nhan không hề từ chối, "Nếu hai người đồng ý thì có thể."

Cô đương nhiên hiểu Lý Nguyệt nghĩ gì, theo quan điểm của cô, địa vị của hoàng gia không nhất thiết phải dựa vào liên hôn.

Nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ từ hôn, nếu hai người đồng ý thì dễ giải quyết rồi, nếu có một người không chấp nhận thì phải chịu khó thương lượng một tí.

Đôi mắt Lý Nguyệt bừng sáng, "Cám ơn hoàng tử!"

Cô ta rất thích vị hoàng tử này! Tuyệt quá đi!

Sau khi đã được giải quyết, mỗi khi rảnh rỗi Lý Nguyệt sẽ nấu món ngon đem qua cho Tinh Nhan nếm thử.

Tinh Nhan gật đầu, đây vốn là chuyện cô nên làm cho nên cũng không thấy chuyện mình làm lớn lao thế nào, cô quay đầu tiếp tục

trêu Tiểu Hắc Long đã ăn no say đang nằm giả chết trên bàn.

Nó ăn hết ba đĩa thịt to, bây giờ bụng to như cái trống.

Tinh Nhan nhìn nhìn, sau đó chụp một tấm hình.

Không biết đây có phải là nguyên soái đầu tiên trong lịch sử hy sinh vì ăn quá no không nữa.

Tiểu Hắc Long có tính cảnh giác cao, rất miễn cảm với ánh mắt thế này, nó ngẩng đầu lên nhìn cô, "Ngao ngao..."

- - Nhan Nhan, khó chịu quá!

Tinh Nhan gấp một miếng thức ăn đưa vào miệng, "...Sao?"

Tiểu Hắc Long lấy đuôi cuốn lấy tay cô kéo đến bụng mình, "Ngao ngao!"

- - Xoa xoa.

Tinh Nhan thuận tay vuốt vuốt bụng nó, rồi chọt chọt cái bụng đang nhô cao lên kia, "Mày có bầu hả?"

"Có cần tao mua cho mày một cái máy ấp trứng không?"

Theo như cô nhớ, thế giới này đa số là người, nhưng đứa trẻ có thiên phú khi sinh ra đời trong một quả trứng hoặc một con thú nhỏ, phải dùng máy ấp trứng mới có thể nở ra.

Cái đuôi đang phe phẩy bỗng chốc dừng lại, nó lại ngao ngao hai tiếng.

Nó là con đực, sao lại mang thai!

- - Anh là con đực, con của anh là do Nhan Nhan sinh ~

Tinh Nhan nhướn mày, dừng tay lại, khoe môi cong lên, "Không được."

Cô nói, "Tao là tộc Thiên Hồ, chỉ có thể sinh con cho tộc Thiên Hồ mà thôi."

Shit...

Lúc trước đúng là có cách li sinh sản*, nhưng ở thế giới không khoa học như thế này, cách li sinh sản là chuyện cười.

*Cách li sinh sản: Các cá thể không giao phối với nhau, hoặc giao phối nhưng sinh con ra bất thụ. Chỉ áp dụng được với các loài sinh sản hữu tính. Ví dụ: Lừa đực X ngựa cái => con la. (Sinh học lớp 12)

Nhưng...

Tiểu Hắc Long như bị tán cho một cú choáng váng, đầu óc trống rỗng.

Nó ngẩn ngơ hồi lâu.

"Ngao ngao!"

- - Vợ ơi, em đang lừa anh đúng không!

Sao không sinh được! Nó rõ ràng thấy có thể, nó còn định để cô sinh cho nó một đội bóng kìa!

Tinh Nhan, "Mày biết hay tao biết?"

Tiểu Hắc Long hoảng sợ nằm xuống, nó không thể nào chấp nhận sự thật đau lòng này, bỗng nhiên nó ngẩng đầu dậy kêu lên, "Anh là tộc Hắc Hồ nè!"

Anh có thể sinh con với vợ rồi (khẳng định luôn) -- chỉ có tộc Thiên Hồ mới có thể sinh con với vợ -- cho nên hẳn chính là Hồ tộc!

Màu đen -- nên hẳn là tộc Hắc Hồ!

Tiểu Hắc Long ve vẩy cái đuôi rỗng, rất logic! Không có bệnh!

Tinh Nhan:...Nhìn dáng vẻ đặc ý của nó mà bật cười.

Tốt lắm! Còn biết đổi màu cơ đấy, được!

Tinh Nhan che mặt nở một nụ cười.

Tiểu Hắc Long ngơ ngác nhìn cô, thấy cô vui vẻ nên nó cũng vui theo.

...

Lý Nguyệt cảm thấy hoảng tởm thật thân thiện, ăn cơm xong đang định nán lại nói chuyện:...

Nhìn người trước mặt đang cười, rồi lại nhìn Tiểu Hắc Long đang nhìn Tinh Nhan cười...

Làm sao đây, cảm thấy hoảng tởm không cần cô ta nữa#

#Bùm...ngươi đã trúng thuật biến thành không khí của đối phương #

#Sao cô ta lại cảm nhận được không khí yêu đương ở đây #

#Chắc chắn là do cô ta nhìn nhầm rồi #

Nữ chính choáng váng, lặng yên vẫy tay, "Hoàng tử, em ăn xong rồi, đi trước đây..."

Tinh Nhan quay đầu nhìn cô ta gật đầu.

Nữ chính im lặng lui xuống.

Là Nữ hoàng của Đế Quốc, dù đây không phải là chế độ phong kiến tập quyền*, quyền lợi chia làm ba, nên việc cần phải làm đã giảm đi rất nhiều. nhưng không hề rảnh rỗi như trong tiểu thuyết miêu tả.

*Phong kiến tập quyền là chế độ phong kiến ở giai đoạn đã có một chính quyền tập trung ở trung ương do nhà vua nắm giữ. Chế độ phong kiến tập quyền là chế độ phong kiến đã phát triển hơn chế độ phong kiến phân quyền. Cơ sở của chế độ này là nền kinh tế hàng hóa - tiền tệ đã phát triển một bước, các thị dân ủng hộ nhà vua xây dựng nên chính quyền tập trung, xóa bỏ tình trạng cát cứ địa phương để hàng hóa giao lưu thuận lợi. Dưới vua là các quan lại có chức vụ thấp dần.

Sau khi ăn sáng xong, Tinh Nhan đưa Tiểu Hắc Long đến nơi làm việc.

Nó rất ngoan, bò vào ngực cô rồi ló cái đầu ra.

Thực ra, nếu nhìn kỹ có thể nhận ra Tiểu Hắc Long đang ngơ ngẩn,

toàn thân nhộn nhạo, thân thể lơ đãng cọ qua cọ lại.

Tinh Nhan không thèm để ý đến nó, cách một lớp quần áo, cô chẳng có cảm giác gì.

Đến một nơi, mấy người phía sau đứng trước một cánh cửa, bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, dù cho bốn phía đều là người mặc đồng phục.

Dạo này biên giới có động tĩnh, thượng tướng ở biên cảnh truyền tin về.

Tuy nói hoàng thất không thể nhúng tay vào quân đội, nhưng dù gì cũng là hoàng thất, có hộ vệ hoàng gia, nên khi có tin tức cũng sẽ gửi đến cho nữ hoàng, dù không chi tiết bằng của nguyên soái.

Theo như trong ký ức, chính là quân đội Liên Bang tập kết.

Cô nhíu mày, tin tức truyền về khiến mọi người đề phòng như thế có khả năng là tin về quân đội Liên Bang.

Về chuyện làm sao cô biết tin này, là nữ hoàng cho nên không ai dám hỏi cô.

Mãi mê suy nghĩ cho khiến cô quên bằng cả thời gian.

Tích tắc tích tắc...

Âm thanh từ quang não* truyền đến, báo thiếu tướng Hoa Trạch muốn gặp cô.

*Máy tính lượng tử

Tinh Nhan nhìn Tiểu Hắc Long đang mơ màng trong ngực mình, Hoa

Trạch là thiếu tướng quân bộ, là thuộc hạ thân cận của Lam Vực, nhà họ Hoa là phái trung thành của nhà họ Lam, bây giờ đến tìm cô, đoán chắc là có liên quan đến chuyện Lam Vực bị mất tích.

Cô vuốt ve con rồng trong ngực, bảo người tiến vào.

Có lẽ nó còn nhỏ, vảy rồng lại nhẵn nhụi cho nên sờ vào rất thích, cô lại vuốt ve thêm lần nữa.

Lát sau, một chàng trai bước vào.

Cậu ta mặc quân phục, thân hình thẳng tắp, trên mặt lại hiện lên một nụ cười.

Đúng như cô dự đoán, cậu ta đến đây để báo chuyện này, nhưng từ miệng của cậu ta thì Lam Vực không mất tích, chỉ là bận việc mà thôi.

"Ồ?" Dường như cô không tin vào lí do này.

Chàng trai cúi đầu, đáp, "Nguyên soái cũng rất lấy làm tiếc."

"Nhưng chúng ta đều lấy đại cục làm trọng, nguyên soái khi nhận tin này cũng không biết là thật hay giả cho nên không kịp báo cho ngài thì đã xuất phát rồi, đấy là do nguyên soái tin tưởng vào sự cơ trí của bộ hạ."

Tinh Nhan nhìn người trước mặt, -- gương mặt ôn hòa, nhưng lời nói không hề có kẽ hở.

Nguyên soái biến mất là có chuyện quan trọng, nếu cô không đồng ý chính là không biết suy xét đại cục, không anh minh cơ trí, còn tin tức không biết thật giả, nếu sau khi anh trở về không có tin gì thì có thể

báo lại là tin giả.

Quan trọng nhất chính là, cậu ta rất bình tĩnh, tựa như Lam Vực không hề mất tích.

Tinh Nhan chọc chọc Tiểu Hắc Long đang bò từ tay áo ra cô tay, nheo mắt. Nể tình cậu ta là tâm phúc của anh nên cô sẽ không làm khó.

Tinh Nhan gật đầu với cậu ta, "Được rồi."

"Mấy người làm việc thật tốt là được."

Tiểu Hắc Long càng lúc càng quẩn chặt, cứ bò tới bò lui trên cổ tay cô, không biết Tinh Nhan chọc vào đâu mà khiến nó hưng phấn kêu lên một tiếng, sau đó càng cử động dữ dội hơn.

Nghe thấy tiếng động lạ, Hoa Trạch đang định lui xuống bỗng dừng lại, nhìn sang cổ tay cô.

Ngay khi nhìn thấy sợi dây màu đen đang quẩn lấy cổ tay cô, ánh mắt cậu ta co rút lại.

Có phải là...

Cậu ta yên lặng rút chân lại, tựa như không để ý nói đùa một câu, "Bệ hạ, vòng tay của ngài thật giống Thiên Huyền, nhìn rất đẹp, nếu không biết nguyên soái đã đi ra ngoài ta còn tưởng đó là ngài ấy nữa chứ."

Đôi khi, càng bình tĩnh càng khó để người khác nghi ngờ.

Hơn nữa, nữ hoàng và Lam Vực vốn không ưa gì nhau, cậu ta nói

thể giống như Tinh Nhan đang có ý đồ với Lam Vực, theo quan hệ của bọn họ, Tinh Nhan sẽ khó chịu mà vứt vòng tay cho cậu ta.

Tinh Nhan nhíu mày nhìn Hoa Trạch.

Đúng là một nhân tài.

Nếu cô không biết rõ mọi chuyện, theo tính tình của nguyên chủ, đúng là có khả năng sẽ ném vòng tay cho cậu ta.

Nhưng Tinh Nhan chưa lên tiếng, Tiểu Hắc Long đã ra tay trước.

Nó hung ác nhìn Hoa Trạch, rống lên để thị uy.

Giống nguyên soái cái gì? Vợ nó sẽ không vì nguyên soái mà mang nó theo đâu!

Tiếng rống ngân vang, vừa uy nghiêm, lại vang vọng khiến người khác cảm thấy run sợ.

Lông tơ Hoa Trạch dựng đứng, giống như gặp mãnh thú, hấn sợ đến nỗi mém tí nữa đã biến thân.

Sau khi phản ứng lại, cậu ta che giấu ánh mắt nghi ngờ cất lời xin lỗi.

"Vị...đại nhân này, đã mạo phạm rồi."

Đây không giống với Huyền Thiên trong tưởng tượng của cậu ta. Ít nhất là móng vuốt không thể giả, nhìn kỹ, vảy của nó cũng không phải màu vàng mà là nổi lên những sợi tơ vàng, nhìn rất quen mắt, cậu ta không thể nhận rõ đây là loài gì.

Nhưng cậu ta biết, linh thú có đẳng cấp trên hẳn ở Đế Quốc này chỉ

có mấy người, nhưng không có linh thú nào giống rắn đen như thế, chỉ có nguyên soái mà thôi, không lẽ...nguyên soái là lên cấp thành công?

Không lẽ...là đòn sát thủ của nữ hoàng?

Mặc dù trong đầu không ngừng suy đoán, nhưng Hoa Trạch lại tỏ ra rất bình tĩnh.

"Không biết linh thú của đại nhân là gì?"

Cậu ta vẫn không nhin được lên tiếng hỏi.

Tiểu Hắc Long quăn chặt cổ tay Tinh Nhan, kêu ngạo ngẩng đầu, "Ngao ngao."

- - Tộc Hắc Hồ.

Hết hi vọng đi! Nguyên soái của mấy người không phải tộc hắc hồ! Chỉ có nó mới có thể sinh con với vợ thôi!

Chàng trai không hiểu gì, Tinh Nhan buồn cười giúp cậu phiên dịch, "Nó bảo nó là tộc Hắc Hồ."

...Hồ tộc?

Người khẩu phật tâm xà như Hoa Trạch cũng ngơ ngác.

Toàn thân trơn trượt, người đầy vẩy thế này mà là...hồ tộc?

Nhìn Tiểu Hắc Long vẩy vẩy đuôi, kêu ngạo gật đầu khiến Hoa Trạch choáng váng mặt mày, nở một nụ cười gượng gạo, "Hồ tộc...hình như không giống thế này, nếu tôi nhớ không lầm, hồ tộc có bộ lông

rất mềm mượt..."

Cho nên...nó không phải hồ tặc.

Tiểu Hắc Long ngơ ngác, cúi đầu nhìn thân mình toàn vẩy là vẩy, đột nhiên khóc lên, "Ngao! Vợ ơi, anh bị biến thành hồ ly trụi lông rồi!"

Tiểu Hắc Long luôn nghĩ mình là hắc hồ, vì như thế mới có thể cùng vợ sinh con.

Hồ ly đều có lông --- vậy nên nó bị trụi hết lông rồi.

Nó liếm liếm ngón tay cô, nước mắt lưng tròng, "Anh trụi lông rồi, vợ có còn yêu anh không!"

Tinh Nhan dờ khóc dờ mếu.

...Sao lại đáng yêu thế chứ.

Cô vuốt ve trấn an nó, "Không đâu, hồ ly trụi lông cũng đẹp mà."

Nghe Tinh Nhan nói thế, Hoa Trạch chỉ thấy trời đất quay cuồng.

Nếu đây là Nguyên soái nhà cậu, thì cậu...

Anh lại nghĩ mình bị trụi lông! Lúc này đáng lẽ phải biết anh không phải là hồ ly. Trụi lông cái khi gì chứ!

Chương 62

Sau khi Hoa Trạch hành lễ với Tinh Nhan xong thì lui ra ngoài, cậu không muốn nói gì thêm với cái "thứ" tự xưng là hồ ly trụi lông này nữa.

- -- Là tộc hồ chiến chính tông, cậu ta sợ sau này mỗi lần nhắc đến tổ tiên nhà mình...sẽ nghĩ đến lớp vẩy trơn nhẵn này mất.

Tổ tiên nằm trong quan tài chắc sẽ bật dậy mất thôi.

Sau khi ra ngoài, Hoa Trạch nhanh chóng biến mất.

Cậu ta xem hết cuốn sách này tới cuốn sách khác, rốt cục thì mình đã nhìn thấy loại linh thú này ở đâu vậy chứ?

Hoa Trạch báo tin cho vài người, quẹo trái rẽ phải, sau đó đi đến một địa điểm bí mật của quân đội.

Nhìn mấy người đã đợi sẵn ở bên trong, ai nấy đều đang cau chặt mày nhìn chăm chăm vào lên bàn làm việc, cậu ta cũng không vòng vèo, đi thẳng vào vấn đề.

"Cho người điều tra xem linh thú màu đen bên người nữ hoàng đã xuất hiện từ khi nào."

"Được..."

Sau khi chỉ còn vài người ở lại.

Cậu ta mở máy tính lên, nhanh chóng vẽ ra một loài vật màu đen, to vàng, thân rắn, chân thằn lằn, vuốt chim, sừng hươu, vảy cá, khoe miệng có râu, đuôi rắn...

Những người được xem này đều là tâm phúc của nguyên soái, cho nên bọn họ sẽ không dám phản bội.

"Mọi người có biết đây là loại linh thú gì không?"

Cậu ta xoa trán, "Tôi thấy rất quen mắt, nhưng không nhớ rõ là đã gặp ở đâu."

Mấy người kia tiến lại xem, Tang Cát nhíu mày, "Đây là..."

Ở đây đều không phải người gốc, nhớ lại những lời cậu ta nói, liền hiểu ra, "Đây là linh thú bên người nữ hoàng ư?"

"Cậu nghĩ đây là nguyên soái ư?"

Hoa Trạch không giấu diếm, gật đầu nhẹ, chậm rãi nói, "Có khả năng là thế."

"Thời gian Nguyên soái biến mất và sự xuất hiện của linh thú này quá trùng hợp, mấy ngày trước lúc tham gia hội nghị, nó vẫn chưa xuất hiện bên người nữ hoàng."

"Trước một ngày nguyên soái biến mất, hôm nay lúc tôi đi gặp nữ hoàng thì phát hiện ra nó."

"Dĩ nhiên bấy nhiêu đây thì không thể khẳng định." Hoa Trạch trầm ngâm, "Dù sao chúng ta cũng không xác định được thời gian linh thú

xuất hiện, có lẽ đã có từ trước, chỉ là nữ hoàng không lấy ra mà thôi."

"Nhưng mà..." Cậu ta nhìn mấy người đang trầm mặc, "Tôi có thể cảm giác được, linh thú này mạnh hơn tôi rất nhiều."

Bọn họ sửng sờ, nhíu chặt chân mày.

Hồ tộc nổi tiếng về mưu kế, nhưng Hoa Trạch là chiến hồ, nhiều năm ở tiền tuyến, người vượt mặt cậu không nhiều huống chi là kẻ được chính miệng cậu ta thừa nhận mạnh hơn mình.

Trong mắt họ lóe lên một tia sáng, như có điều phải suy nghĩ, "Đúng vậy, cần phải chú ý hơn."

Hoa Trạch thấy bọn họ bắt đầu quan tâm hơn cũng không nói gì, chuyện này bọn họ có thể suy nghĩ kỹ hơn, cậu ta gõ lên bàn, "Vậy mọi người có ai biết đây là linh thú gì không?"

Liệu có phải là...nguyên soái đã lên cấp hay không?

Mấy người sáp lại, bắt đầu suy nghĩ.

Bọn họ đã thuộc lòng nhưng bọn họ có thể khẳng định, chưa từng nhìn thấy loại này trong sách.

Hoa Trạch nhìn một hồi, đôi mắt bỗng chốc bừng sáng, "Tôi nhớ ra rồi!"

Cậu đã nhớ ra mình thấy thứ này ở đâu.

Hoa Trạch vỗ bàn, "Mọi người có nhớ trong một lần chúng ta đi làm nhiệm vụ, ở trong hang động..."

"Hình vẽ này giống hệt bức phù điêu trên vách động!"

Lúc đó cậu nhìn rất lâu cho nên vẫn nhớ rất rõ, bên cạnh còn có mấy dòng chữ, nhưng đều là cổ tự nên cậu không thể hiểu nó viết gì, sau đó phái chuyên gia đến thì bọn họ cũng không còn quan tâm vấn đề này nữa.

Mấy người trong phòng được cậu nhắc thì trong đầu cũng ngờ ngợ nhớ ra, bọn họ đứng dậy, quyết định đến viện nghiên cứu khảo cổ một chuyến.

Hy vọng, đoạn cổ văn đó có thể hóa giải nghi ngờ của bọn họ.

Về phía Tinh Nhan.

Tinh Nhan nhìn Hoa Trạch rời khỏi, cô nở nụ cười vuốt ve Tiểu Hắc Long dưới tay.

Tiểu Hắc Long rất ngoan, chỉ cần ở bên cạnh cô là nó cuộn người lại ngủ say.

Nó bị thương rất nặng, cần phải ngủ để hồi phục.

Một người một ròng, người đi làm việc, ròng thì ngủ, không ai quấy rầy ai.

Đến đêm khuya, mùi thơm của thức ăn bay tới dụ dỗ Tiểu Hắc Long đang nằm trong ngực cô tỉnh lại, trườn xuống tay cô, trong đầu chỉ nghĩ đến món thịt thơm ngon.

Đói quá...

Một người một rồng ăn hết bốn mâm thịt, sau khi tập luyện một chút thì quay về phòng.

"Ở ngoài đây đợi." Tinh Nhan gỡ con rồng khỏi cổ mình ném lên trên bàn, sau đó cầm đồ đi vào phòng tắm.

Tiểu Hắc Long ngơ ngác, vẫy đuôi bò theo.

Muốn đi theo vợ...

Ngay lập tức bị quăng ra ngoài.

Tiểu Hắc Long yên lặng nhìn cánh cửa không biết làm từ chất liệu gì, trong đầu nó bỗng nhiên lóe lên suy nghĩ, loại này...nó có thể phá hủy.

Con thú màu đen len lén bò đến cửa phòng tắm, ngẩng đầu lên.

Nghe thấy tiếng nước tí tách bên trong, không hiểu sao Tiểu Hắc Long cảm thấy trong người nóng rực, cái vuốt nhỏ nôn nóng cào lên cửa.

Cái đuôi phía sau vung vẩy, nó nhẹ nhàng đánh lên cánh cửa, trong lòng kích động, muốn đập mạnh thêm tí nữa...

Thấy bên trong không có phản ứng gì, con rồng nhỏ nuốt nước miếng, cái đuôi theo bản năng đưa về phía sau...

Hay là...thử một chút?

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Nhan: A, cũng muốn chết hả??

Mấy bạn muốn thêm 1 chương nữa không??:))

Chương 63

Thấy bên trong không có phản ứng, Tiểu Hắc Long nuốt nước miếng, cái đuôi im lặng đưa về phía sau.

Hay là...thử một chút?

...

Tiếng nước tí tách vang lên trong phòng tắm.

Lướt qua bả vai trắng nõn, trượt vùng bụng bằng phẳng, rồi đến đôi chân thon dài, xuống thẳng ngón chân mượt mà.

Giác quan của người Tinh Tế rất tốt, đặc biệt là những người đã đạt đến cảnh giới cao như Tinh Nhan và Lam Vực, cửa phòng tắm bình thường không thể nào ngăn cách âm thanh mà bọn họ muốn nghe.

Tinh Nhan không ngờ, Tiểu Hắc Long bên ngoài lại dám bày ra trò bỉ ổi như thế.

- - Âm...

Dưới góc cánh cửa làm bằng chất liệu nano trong nháy mắt vỡ ra một mảnh, Tiểu Hắc Long im lặng trườn vào trong.

Nó vừa ngây ngất vừa giả vờ vô tội không biết chuyện gì xảy ra, nhưng trong đôi mắt kia tràn đầy đắc ý.

Đến lúc nó ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy ngón tay mảnh khảnh kia đang buộc lại dây áo bên hông. Áo ngủ bao bọc cả cơ thể của cô chỉ chừa lại bắp chân trắng nõn còn đọng vài giọt nước.

...Tiểu Hắc Long tròn tròn mắt.

qwq! Sao nhanh thế! Nó còn chưa thấy gì hết mà?

Tinh Nhan nhướn mày, "Tiếc lắm hả?"

Tiểu Hắc Long vừa nghe xong, nét mặt căng thẳng, vờ ngây thơ nhìn cô.

"Ngao ngao..."

- - Em đang nói gì thế?

Tinh Nhan hất tóc ra phía sau rồi nắm lấy cái đuôi của nó.

"Ngao ~"

Cái đuôi có thể nói là nhược điểm của nó, rất chi là mẫn cảm, Tiểu Hắc Long vịn vịn cả người, kêu lên theo phản xạ.

- - Đau quá.

Năng lực giả vờ đáng thương đúng là tự học thành tài.

Tinh Nhan bật cười, đem con rồng ra khỏi phòng tắm, không thèm nhiều lời mà vút nó ra khỏi phòng.

Ngao~ tiếng kêu gào ầm trời, Tiểu Hắc Long quơ quào bốn cái chân

biến thành cái chấm đen nhỏ ở phía chân trời.

- - Cứu mạng...nghe thật thê thảm.

Tinh Nhan đứng yên, chặc chặc vài tiếng rồi đóng cửa sổ lại.

Rồng cuộn hổ chồm, rồng làm mưa gió, cô không tin một con rồng biết bay như nó sẽ thảm thương như thế.

Khoảng hai phút sau, Tiểu Hắc Long lại vẩy vẩy cái đuôi bò lên trên cửa sổ, giả vờ thờ dài.

- - Vợ anh thật độc ác.

Sau khi tắm xong, Tinh Nhan lên mạng.

Khoa học kỹ thuật của thế giới này phát triển rất nhanh, cô đã đến đây, ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ được giao thì cũng phải học hỏi thêm đôi chút. Không ngừng nâng cao bản thân mới khiến cuộc sống càng thêm thú vị.

Biết rõ Tiểu Hắc Long là tướng quân đứng đầu thế giới này nên sẽ không có nguy hiểm gì, cô không thèm quan tâm nó nữa, ngồi trên giường tập trung khám phá thế giới này qua mạng.

Không lâu sau.

Cái đầu đen bóng từ từ tiếng lại gần, lén lút bò lên giường cô.

Tinh Nhan không thèm nhìn nó, mở miệng nói, "Tự đi tắm đi."

Không tắm sẽ không cho nó lên giường.

Tiểu Hắc Long bị phát hiện, nhanh chóng bay lên quấn chặt lấy cổ tay cô, nũng nịu cọ cọ lấy lòng.

"Ngao ngao~"

- - Nhan Nhan tắm cho anh đi ~

Tinh Nhan lườm nó một cái.

Ông bà ta có câu, càng lớn càng biết suy nghĩ, người đàn ông khác mà nhìn thấy ánh mắt này của cô thì họ sẽ buông ra ngay, nhưng đây lại là một người đàn ông bị thu nhỏ thành một đứa nhóc ba tuổi.

Con nít rành nhất chuyện được cưng mà kiêu ngạo.

Thấy cô không đồng ý, Tiểu Hắc Long suy nghĩ một lúc rồi kêu lên nằm vật ra giường lăn qua lăn lại.

- - Mau đồng ý, không đồng ý thì anh không dậy đâu ~

Mặt phải dày lên thì cô mới đồng ý.

Tinh Nhan:...

Cảm xúc trong đáy mắt của cô ngày càng phức tạp, nâng tay lên, yên lặng quay lại cảnh này.

- - Hừ, mau trả lời.

Tinh Nhan gật đầu.

Tiểu Hắc Long hưng phấn đến nỗi hai sợi râu rùng rùng run run, vụt một cái bay vào phòng tắm, đôi mắt bùng sáng, trong đầu thì nghĩ.

Hóa ra lăn lộn lại có tác dụng đến thế ~

...

Kiến thức quan trọng thế nào chứ?

Một suy nghĩ sai lầm đủ để thay đổi cuộc đời của một người.

Ví dụ như, sau này mọi người đều được chiêm ngưỡng...vị nguyên soái lạnh lùng thế mà lại lăn lộn khóc lóc om sòm, khiến tam quan mọi người đều bùng nổ.

Đương nhiên, Lam Vực nguyên soái bây giờ vẫn chưa nghĩ đến số phận bi thảm của mình trong tương lai.

Bây giờ nó còn đang hưng phấn nằm trong bồn tắm, cái đuôi đập đập lên mặt nước, rạng rỡ nhìn Tinh Nhan đang thử nhiệt độ nước.

Miệng rờn cười toe toét đầy mê say.

Tinh Nhan cầm sữa tắm đến, bôi lên cơ thể Tiểu Hắc Long.

Bong bóng càng lúc càng nhiều, bao lấy cả người Tiểu Hắc Long, chỉ còn chừa lại hai cái sừng rỗng trông đáng yêu vô cùng.

Có lẽ do còn nhỏ cho nên vẩy rỗng không hề cứng mà lại mang đến cảm giác lạnh lạnh như đang sờ vào ngọc. Đặc biệt trong làn nước, trơn mượt khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay.

Tinh Nhan sờ thêm một chút, Tiểu Hắc Long hưởng thụ nhắm mắt

lại, miệng lẩm ba lẩm bầm.

Đến khi...tay Tinh Nhan sờ đến vị trí nọ.

Tiểu Hắc Long đột nhiên cứng đờ, mở mắt kêu lên.

Tinh Nhan dừng lại hỏi, "Sao vậy?"

Trong lúc người khác không để ý thì ở phần bụng của Tiểu Hắc Long, hai miếng vẩy tách ra, hiện ra một vật.

- - Nhan Nhan ~ khó chịu quá ~

Tiểu Hắc Long quẩn lấy cổ tay của cô, vừa cọ cọ vừa nhõng nhẽo.

- - Nhan Nhan ~ khó chịu quá đi ~

Cảm giác nhiệt độ khác thường, Tinh Nhan bèn cúi đầu nhìn xuống.

"..."

Trong lúc Tiểu Hắc Long đang thỏa mãn thì mấy người Hoa Trạch đã đến viện nghiên cứu khảo cổ.

Trong viện chỉ toàn là những lão già cao tuổi, ai mà đụng đến cổ vật của bọn họ giống như đang lấy mạng của họ vậy, nhưng nếu chỉ hỏi tiến độ nghiên cứu thì không sao cả.

Nghe xong mục đích đến đây của đám người Hoa Trạch, ánh mắt của mấy ông lão trong viện trở nên điên cuồng, cầm kết quả nghiên cứu trong tay kích động đến nước miếng tung bay, "Các người phải

biết đây chính là phát hiện vô cùng quan trọng!"

Họ cứ như bị ma nhập, tay quơ quào khắp nơi, "Nhất định sẽ chấn động toàn thế giới ~"

"Nếu...nếu loại sinh vật này mà tồn tại, vậy thì..."

Hoa Trạch mỉm cười, phối hợp nghe ông ta nói, hoàn toàn không để người khác nhận ra lòng cậu đang gấp thế nào.

Vất vả lắm mới đuổi được vài người đi, mấy người đàn ông cũng không hề lo lắng, bọn họ chỉ cảm thấy hứng thú với chuyện này nên đi theo Hoa Trạch một chuyến mà thôi, cười cười nhìn Hoa Trạch mở sách ra đối chiếu.

"Rồng có thân dài." Chỉ một câu đầu tiên đã khiến mọi người biến sắc.

"Đầu lạc đà, sừng hươu, mắt thỏ, tai trâu, người rắn, bụng trai, vảy cá...trên lưng có tổng cộng 81 vảy, biểu thị trùng dương...khóe miệng có râu, dưới cằm có minh châu, phía dưới hầu có vảy ngược. Chỉ cần hà hơi có thể biến ra mây, còn có..."

Giọng Hoa Trạch vô cùng bình tĩnh, nhưng nếu nghe kỹ có thể nhận thấy sự bất ổn trong đó, nhớ lại những gì mình đã gặp, cậu ta cảm thấy rất xứng đáng.

Một chấn động không hề nhỏ. Thật sự là sinh vật trong truyền thuyết.

Mấy người kia nhìn thấy hình ảnh sau khi cậu ta tạo ra, sự chấn động không hề nhỏ hơn cậu là bao, hơn nữa vừa nghe đã biết, sức mạnh của rồng lớn thế nào.

Mọi người ở đây đều là người từng trải, dù đáy lòng đang cuộn cuộn sóng thì vẻ mặt vẫn bất động như núi.

Hoa Trạch tiếp tục xem ảnh, ánh mắt run lên, "Rồng có thể vừa sinh đã thành rồng, có..."

Có phải còn có khả năng hóa rồng?

Tim mọi người như bị nhấc lên, Hoa Trạch vội vàng lật sang trang mới, bầu không khí bỗng chốc ngưng lại, cậu ta không thể giữ được bình tĩnh, nghiêng răng nghiêng lợi.

"-- Hết rồi!"

Tới đây lại không có!

Nếu như không phải bọn hắn đến đây trong bí mật thì cậu ta sẽ nghĩ ngay đến khả năng có người đang phá bọn họ.

...

Mấy người còn lại đều rất tức giận, sắp thấy được kết quả, thế mà lại thành ra thế này.

Mấy kẻ tứ chi phát triển bỗng chốc bùng nổ, "Sao lại ít thế này?"

Có một ông lão vừa nghỉ ngơi được một lát ở bên cạnh thấy thế đầu như bốc khói, vỗ bàn hét to, "Mấy người nghĩ đây là cái gì mà nói phiên dịch là phiên dịch được ngay hả?"

Đồ vật thời cổ đại cũng không còn bao nhiêu, muốn phiên dịch càng thêm khó, thành quả đạt được của ngày hôm nay bọn họ phải cảm ơn trời đất rồi.

"Đây đều là công sức của bọn tôi suy nghĩ từng chữ, có chữ nào mà không cân nhắc cả trăm lần đâu."

"Mấy người biết bọn tôi bao lâu không được ngủ rồi chưa? Bao nhiêu đây mà còn dám chê ít hả?"

"Nhìn đi!" Ông lão nói văng cả nước miếng, tiến lên trước mặt cậu ta, chỉ quàng thâm mắt của mình, "Nhìn đi, mắt ông đây thâm hết rồi đây này!!"

Khí thế của bọn người Hoa Trạch lập tức bị dim xuống, muốn tránh cũng không tránh được, đau buồn lau đi nước miếng trên mặt.

Vẻ mặt không còn gì lưu luyến.

Nhìn dáng vẻ ấy, mấy người kia cũng bớt giận phần nào, Hoa Trạch vội vàng hòa giải.

"Triệu lão, đừng nóng, đừng nóng mà."

Người trong đây chính là phái của hoàng thất, hơn nữa bọn họ còn đang muốn nhờ vả ông ấy.

Khuyên thật lâu mới dập tắt được ngọn lửa trong lòng ông, ông hàm hồ đoạt lấy kết quả nghiên cứu, trừng mắt nhìn cậu ta rồi hươ tay đuổi người, "Đi đi, đi đi!"

Hoa Trạch, "Ít nhất chúng ta đã biết, linh thú kia chính là rồng."

Cậu ta trầm ngâm hồi lâu, "Cho nên câu tiếp theo có thể đoán được là...rồng có thể biến hóa từ linh thú."

Mấy người liếc nhìn nhau, lại thêm một khả năng. Bây giờ chỉ còn chờ kết quả ở câu tiếp theo.

Nhưng, vẻ mặt của Hoa Trạch vô cùng kì lạ, thoát trắng lại thoát xanh.

Cậu ta nghĩ đến nguyên soái lạnh lùng mạnh mẽ bị đánh mất hình tượng...

Nếu đúng là nguyên soái, vậy thì cái tên "hồ ly trụi lông" kia...

- -- Đáng sợ quá đi mất.

Chương này thiệt là...hí hí. Có ai thấy mỉa dễ thương không:))

Chương 64

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Ngày 3 tháng 9.

Từ trên vũ trụ nhìn xuống, một tinh cầu tản ra sức hút kinh người. Một chiếc phi thuyền đi xuyên qua.

Ở bến cảng, quân đội Đế Quốc đã bao vây bến cảng rất nghiêm ngặt, một phần là để phòng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mặt khác chính là muốn phô trương thế lực của Đế Quốc.

Cảnh tượng ở bến cảng được phát trực tiếp trên mạng.

Mấy người hóng hớt lôi đồ ăn vặt ra vừa ăn vừa ngắm khung cảnh ấy, vừa cắn hạt dưa vừa tám chuyện.

Barbatos: Còn mười phút nữa, không biết năm nay phía bên kia có đến trễ nữa hay không.

A A A: Ai biết đâu, chỉ hy vọng lát nữa đừng lấy lí do vá thuyền là được.

Mấy năm nay đã không còn tình trạng ùn tắc phi thuyền, lần trước Liên Bang đến trễ còn dám lấy đó làm lí do, bày đặt làm ra vẻ.

Tiểu cô nương: Nhưng chuyện đó cũng bình thường thôi, quan hệ giữa Liên Bang và Đế Quốc vốn không tốt, mấy năm trước còn chiến tranh mà, chẳng qua chỉ phủ lên một tấm màn che mà thôi.

Tiểu Cô nương: Nếu nghĩ theo cách khác, có thể lấy một lý do mà mọi người đều biết tổng đó là nói dối cũng là một loại năng lực.

Cư dân mạng đang thảo luận rôm rả về vấn đề này, người đứng chờ tiếp khách ở bến cảng đương nhiên cũng sẽ suy nghĩ đến.

Chuyện đón tiếp không cần Tinh Nhan tự mình xuất hiện, nếu không thì quá nể mặt bọn họ rồi, nhưng đây là sự kiện quan trọng nên vẫn phải quan tâm một chút.

Tinh Nhan vừa đọc bình luận trên mạng vừa trêu chọc Tiểu Hắc Long.

Mà không đúng, bây giờ gọi Tiểu Hắc Long không đúng cho lắm, thời gian trôi đi, thương thế trên người nó đã dần dần hồi phục, đồng thời, kim vân trên người càng lúc càng hiện rõ ràng, tựa như đang vỡ ra, đường kim vân không theo quy luật mà vẽ lung tung trên lưng Tiểu Hắc Long.

Hơn nữa phía bên rìa vẫn còn chút màu đen của da...

...có hơi xấu xí.

Tinh Nhan cầm miếng thịt khô nhìn Tiểu hắc long tự nhiên rướn người tới đón lấy, thuận tiện liếm liếm ngón tay cô, cái đuôi vẫy qua vẫy lại trông vô cùng đặc ý.

Tinh Nhan chọt chọt lên cái vảy màu đen của nó.

Đáng yêu thật.

Cứ như thế, một người một thú ăn một lúc thì từ chỗ bến cảng rất

cục cũng có động tĩnh.

Phi thuyền khổng lồ lơ lửng trên không trung vài giây, ngay sau đó đáp xuống bến cảng một cách thuận thực.

Mấy người đón tiếp chấn động tinh thần, chưa thấy khoang thuyền mở ra thì đã vội treo nụ cười trên mặt, từ góc độ nào cũng thấy rõ tấm lòng chào đón của Đế Quốc đối với Liên Bang.

Cẩn hạt dưa số 1: Cán bộ tiếp đón trông rất chân thành nha ha ha ha!

Ông đây là nhất: Nhìn ánh mắt chân thành của bọn họ kìa.

Cán bộ tiếp đón là một nhân vật khá nổi tiếng, đa phần là do gương mặt chữ điền của ông ta, dáng người cao to, mày rậm, mắt to, bình thường trông ngơ ngơ ngác ngác nhưng khi cười lên dù đối phương biết rõ anh ta không có ý tốt nhưng lúc nào cũng thấy sự chân thành trên gương mặt kia.

Thậm chí bọn họ còn cảm thấy, ức hiếp một người luôn đối đãi thật tình với mình...quả thật có hơi cắn rứt lương tâm.

Đây cũng là một loại thiên phú.

Cửa khoang thuyền mở ra.

Một thanh niên bước xuống đầu tiên, mấy người đàn ông trung niên và vài lính với tư thế oai hùng bước theo phía sau.

Dáng người thanh niên kia thẳng tắp, trông có hơi gầy yếu, mái tóc nâu cộng thêm đôi mắt linh động lòng người, nhưng hàng chân mày lại mang theo khí chất mạnh mẽ càng khiến anh ta trở nên khí khái,

không ai có thể nhận làm anh ta là phái nữ, tất cả những điều đó gộp lại trở thành một loại mị lực.

Nam chính - Djar.

Hai người bắt tay nhau, chào anh chào cậu, chào mọi người...Biết rõ đối phương không tốt lành gì nhưng vẫn phải xã giao vài câu đúng thủ tục.

Tinh Nhan nghe một hồi liền dồn hết sự chú ý lên...những quân lính đang cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của mình, nhìn lướt qua cũng không có gì đáng chú ý nhưng chỉ cần nhìn bước chân là biết ngay căn cơ bọn họ vô cùng vững chắc, ánh mắt lại rất cảnh giác.

Không lâu sau, màn chào hỏi kết thúc, bọn họ rời khỏi bến cảng, người đón tiếp đã sắp xếp nơi ở cho bọn họ.

Trên mạng vẫn tiếp tục chủ đề này, mọi người dự đoán tương lai sắp đến, sau đó chuyển sang chuyện khác.

Tinh Nhan tắt máy tính, suy nghĩ một lát rồi thả lỏng toàn thân, cô trêu chọc Tiểu Hắc Long đang say ngủ trên chân của mình.

...

Buổi tối.

Đến giờ tắm rửa, Tiểu Hắc Long sau giấc ngủ trưa trở nên vô cùng tinh táo, nó bay vào phòng tắm không biết làm gì rồi quay ra quần lấy cổ tay Tinh Nhan nhất quyết kéo cô vào theo.

Nhìn nó nhỏ thế thôi nhưng sức lực rất lớn.

Tinh Nhan vừa bị kéo vào, Tiểu Hắc Long nhảy ùm một phát vào bồn tắm, bơi vài vòng trong đó rồi lại chui ra, ánh mắt sáng bừng nhìn Tinh Nhan.

- - Tắm nào ~~

Thấy Tinh Nhan bất động, nó lấy đuôi quần lấy chai sữa tắm lần trước dùng nhét vào tay Tinh Nhan.

Cô cầm chai sữa tắm, mắt nhìn về vị trí ở bụng đã được mở ra, "bốp" một tiếng đánh lên đó.

"Tắm sữa tắm làm gì, tự mình tắm đi."

"Ngao..." Tiểu Hắc Long giật bắn người.

Tiếng hét thê thảm vang vọng khắp nhà tắm.

...

Hôm sau, ngày 4 tháng 9.

Từ sáng sớm quán gia đã mang tin đến, Djar muốn gặp Tinh Nhan.

Sau khi Liên Bang đến đây, vẫn chưa thể tiến hành đại hội giao lưu ngay được, thời gian vẫn chưa tới, trong nửa tháng này phải điều chỉnh lại. Nhưng đã tới sớm thì cũng nên diện kiến nữ hoàng cho phải phép.

Tinh Nhan đương nhiên không từ chối.

Thay đổi trang phục, lúc chuẩn bị ra ngoài, Tinh Nhan liếc nhìn tắm ra trái giường phẳng phiu, nhìn Tiểu Hắc Long vẫn nằm giả chết trên

đó, cô bước qua cầm một miếng thịt khô đút cho nó ăn, cười hỏi, " Vẫn chưa hết hả?"

Từ tối qua đến giờ vẫn thế.

Tiểu Hắc Long giận dỗi rống lên, im lặng nằm ngửa bụng lên trời.

Không đau, nhưng tâm hồn của nó đã tổn thương nặng nề.

Nó muốn tuyệt giao với vợ.

Ít nhất trong hai phút.

Tinh Nhan không muốn Tiểu Hắc Long xuất hiện trước mặt Djar nên không để nó đi theo, Tiểu Hắc Long đang giận dỗi bồng chốc bùng nổ.

Nó bay vèo ra ngoài, nghỉ chơi hai phút sao mà đủ!

Phải năm phút mới đủ!

Chưa được bao lâu nó đã thấy chán, có người không ở bên cạnh nó, cũng mang tinh thần của nó đi mất, Tiểu Hắc Long cảm thấy vừa trống rỗng lại mệt mỏi, không biết phải làm gì, cứ bay vài vòng xung quanh.

Một người máy bạch tuộc màu xanh với đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ, tám xúc tu cầm dụng cụ vệ sinh, vừa dọn dẹp vừa ngân nga hát, "Tôi là người máy dọn vệ sinh ~~"

"Vừa chu đáo lại xinh ~ đẹp ~" sau khi lau sạch đồ ở trước mặt, chuẩn bị đi sang chỗ khác dọn dẹp.

Vừa quay đầu lại, trước mắt lại xuất hiện một con rắn nhỏ với ánh mắt mê mang không biết đang suy nghĩ cái gì, đứng im một chỗ chặn mất tầm mắt của người máy.

Đôi mắt của bạch tuộc nhỏ lập lòe ánh đỏ, như đang phân tích thứ trước mặt này, ngay sau đó, có một âm thanh máy móc vang lên từ bạch tuộc.

- - "Xấu quá."

Bây giờ người máy cũng biết chê bai người khác nữa.

Tiểu Hắc Long chớp chớp mắt, đến khi bạch tuộc rời đi một lúc nó mới hoàn hồn.

Ý là đang chê nó xấu hả?

Nó không tin nổi, rõ ràng nó là con rồng đẹp nhất thế giới mà!!

Tiểu Hắc Long không dám tin...bay về phòng tắm, đứng trước gương soi một hồi...

Nếu là thật thì sao đây??

Nó nhích lại gần một chút, nhìn kim vân trên người mình, ngần ngừ một hồi.

Bỗng chốc nó trở nên kích động.

Ngao! Đẹp trai quá!

Đôi mắt si mê nhìn nhan sắc trong gương, ôi đường cong này, dáng người này, quan trọng nhất chính là...nhan sắc mê người này! Là

màu vàng đỏ!

Một màu vàng ngập tràn trước mặt, nó hận không thể nhào lên liếm cho thỏa thích.

Sao nó lại đẹp trai thế này!

Bảo sao con bạch tuộc kia lại gato với nó.

Tự mình kết luận, Tiểu Hắc Long đắc ý vẩy vẩy đuôi.

...

Cùng lúc đó, ở chỗ Tinh Nhan.

Ngoại trừ Tiểu Hắc Long giận dữ thì cuộc gặp mặt hôm nay vô cùng "tốt đẹp".

Có vài việc trong lòng hai bên đều rất rõ ràng, chỉ có một chuyện ngoài ý muốn chính là Djar chủ động mời một người ở Đế Quốc làm hướng dẫn viên, muốn chủ nhà tiếp đãi tận tình, tựa như không biết sự phòng bị của Đế Quốc.

Tinh Nhan đồng ý yêu cầu của anh ta, đồng thời gọi thiếu tướng của Đế Quốc - Hoa Trạch làm hướng dẫn viên.

Djar không để lộ tâm tình, cả buổi chỉ nở nụ cười vui vẻ giống như anh ta đang rất vui vì quyết định này.

Đến khi trở về thì vẻ mặt bỗng chốc trầm xuống.

Anh ta muốn lấy lui làm tiến, không ngờ nữ hoàng lại để cho Hoa Trạch đảm nhiệm chức vụ này, Hoa Trạch này quá khôn khéo, xem

ra cần phải lùi thời gian lại một chút.

Mấy ngày sau.

Mấy người Djar không làm gì, chỉ theo Hoa Trạch đi dạo, đến học viện Đế Quốc và vài nơi nổi tiếng thăm thú. Sau đó, anh ta thẳng thắn bày tỏ mình rất thích bầu không khí ở học viện, hi vọng trong khoảng thời gian này có thể chuyển đến ở trong học viện để trải nghiệm một chút.

Hoa Trạch đương nhiên đồng ý.

Người bên quân đội báo với Hoa Trạch, "Tám giờ sáng, Djar ra ngoài một mình, đến lớp người máy học cùng bọn họ, trong lúc đó có bắt tay với một sinh viên trong lớp...2 giờ 34 phút chiều thì Djar trở về, sau đó cũng không đi ra ngoài nữa."

"Nhưng người của chúng ta quan sát máy theo dõi thì phát hiện có năng lượng xuất hiện."

Hoa Trạch gật đầu, đáp, "Đừng lo là, tiếp tục theo dõi."

Djar đã nói không muốn đi tham quan, chỉ muốn ở học viện tận hưởng không khí cho nên Hoa Trạch không thể đi theo anh ta, nếu thế thì quá lộ liễu rồi.

Nhưng không thể buông lỏng sự theo dõi.

Chu Chính bên cạnh uống một hớp trà rồi nhận xét, "Thủ đoạn cao thật."

Nếu không có máy theo dõi thú nãng thì có lẽ mọi người không ai chú ý điều bất thường ở Djar.

Dù gì hai bên đều rõ, hướng dẫn viên là người giám thị của Đế Quốc, Djar lại cho rằng, chủ động yêu cầu người giám sát sẽ khiến người khác nghĩ rằng hấn ngốc nghếch, hoặc là tâm không thẹn với lòng, dù là lí do nào thì cũng sẽ khiến người Đế Quốc thả lỏng đề phòng.

Mấy ngày trước với biểu hiện thản nhiên của Djar đã làm hao mòn sự đề phòng không còn lại bao nhiêu của bọn họ.

Đáng tiếc, ngay từ đầu đã che giấu năng lượng linh thú, đề phòng như thế thì dù anh ta biểu hiện càng bình thường thì càng lộ ra sự bất thường bên trong.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Bầu không khí bên quân đội càng lúc càng khẩn trương.

Một mặt là vì gần đến hội nghị giao lưu, đã khẳng định được Liên Bang không có ý tốt nên bọn họ rất áp lực, một mặt khác chính là vẫn chưa tìm được tung tích của nguyên soái.

Bọn họ đúng là đang nghi ngờ Tiểu Hắc Long chính là nguyên soái nhưng lại không có chứng cứ mà lại không thể bỏ qua, nếu như không phải thì sao? Nếu không phải sao lâu thế mà vẫn không có tung tích của Lam Vực, vậy...

Mấy người bọn họ sốt ruột vô cùng.

Sau đó bọn họ dứt khoát chờ đợi kết quả từ viện nghiên cứu, thật ra

chỉ cần mấy chữ tiếp theo mà thôi, chỉ cần xác định được Huyền Thiên hắc mãng có thể biến thành rồng thì suy đoán của bọn họ nắm chắc trong tay rồi.

Rất nhanh, thời cơ đã đến.

Ngày 18 tháng 9.

Hội nghị giao lưu cuối cùng cũng diễn ra.

Cũng ngay ngày hôm đó, viện nghiên cứu cuối cùng đã phiên dịch ra được mấy chữ phía sau.

Đào Kỳ không tham gia hội nghị giao lưu, luôn đứng canh gác ở cửa viện nghiên cứu, cậu ta nhìn cả đám người đang say mê tranh luận, suy đoán một hồi, cuối cùng mới kết luận ý nghĩa của dòng chữ đó.

Đào Kỳ không thèm suy nghĩ, dứt khoát đoạt lấy kết quả nghiên cứu của bọn họ rồi mở ra xem.

Chỉ có một câu.

"Rồng có thể hóa thành, rắn 500 năm thành giao, giao ngàn năm hóa rồng..."

Vừa xem xong, Đào Kỳ nhếch môi, cảm giác phấn khích dâng trào.

Quả nhiên là thế, loài khác cũng có thể biến thành rồng, ví dụ như giao!

Trùng hợp là cậu ta biết Huyền Thiên là giao!

Nhiều sự trùng hợp như thế, cậu ta có thể xác định, Tiểu Hắc Long

chính là nguyên soái!

Nhưng cậu ta chợt nhớ ra.

Nguyên soái không quay về chắc chắn là có chuyện, mà anh bây giờ lại ở bên cạnh nữ hoàng...

Nếu, nguyên soái bại lộ thân phận...

Càng nghĩ càng thấy sợ, Đào Kỳ biến sắc, lập tức quay về muốn bàn bạc với mọi người kỹ hơn.

Không thể chờ nữa, bọn họ phải mau đến cứu nguyên soái trở về.

Cậu ta vẫn chưa nghĩ ra tiếp theo nên làm gì, đã thấy lạnh lạnh trên mặt,

Bị một đám lão già vừa lấy lại tinh thần ôm nhau khóc òa, cậu ta muốn khóc cũng không khóc được, mặt mày nhăn nhó.

Vất vả lắm mới thoát khỏi đó, cậu tiện tay lau mặt, không quan tâm gì mà vội vàng chạy đi thông báo kết quả với đồng đội.

...

Nhưng Hoa Trạch không thể nghe được, vì là thiếu tướng nên hẳn phải tham gia hội nghị.

Không giống nữ hoàng, ngày thi đấu đầu tiên cô không xuất hiện, hội nghị giao lưu chia ra thành đấu cá nhân, đấu theo đội, mô phỏng chiến trường. Cô chỉ cần có mặt vào ngày cuối cùng để trao cúp và bày tỏ mối quan hệ tốt đẹp giữa hai nước là xong.

Hoa Trạch là một trong những người phụ trách đại hội giao lưu lần này nên ngày nào cũng phải có mặt.

Trên mạng ai nấy đều theo dõi video này.

Chồng tôi là nhất: Thiếu tướng Hoa Trạch đẹp trai quá! Nhưng mà lần này bên Liên Bang có trai đẹp dẫn đội, đúng là gu của tôi rồi!

Cô gái xinh đẹp nhà họ Nghi: Đáng tiếc, nguyên soái vẫn chưa xuất hiện qwq! Nguyên soái mới đúng chuẩn trai đẹp nhé, trai đẹp không góc chết! Cái khí chất ấy...

Rosenborg: Không biết ngày thứ 3 nguyên soái có xuất hiện không nữa, ước gì để cho nguyên soái trao giải...

Con thỏ ăn cám: Lâu trên đưng ước nữa, đã có tin nữ hoàng sẽ trao giải rồi, cô thấy nguyên soái sẽ xuất hiện ư?

Tiểu ca ca:...Không đâu.

Một tuổi mà đã háp:...Không đâu.

...

Rosenborg:...Không đâu.

Nguyên soái và nữ hoàng cùng trao giải ư...chắc chỉ trong mơ mà thôi.

Tinh Nhan đọc bình luận buồn cười gõ gõ vào sừng rỗng của Tiểu Hắc Long.

Ngay sau đó bọn họ bắt đầu tập trung hẳn, vì trận đấu đã bắt đầu.

Trên sàn thi đấu.

Một con báo đen cảnh giác cong người lại, răng nanh thấp thoáng hiện ra, đang chực chờ nhắm thẳng về phía kẻ thù.

Cuộc thi đấu không phải về robot, robot vẫn phải có, trên chiến trường mỗi một chiến sĩ đều mang theo 1 robot.

Nhưng người Tinh Tế đều có thể thức tỉnh linh thú, năng lực của linh thú khi tác chiến rất mạnh, thậm chí chỉ cần một vuốt thôi đã đủ để đánh nát một phi thuyền, lại linh hoạt hơn robot cho nên lúc tác chiến, đa số chiến sĩ sẽ hợp thể với linh thú, robot cũng trở thành một phương tiện phòng bị.

Trên sân khấu lúc này chính là một con báo săn và một con sói, bầu không khí tại hiện trường trở nên ngột ngạt và căng thẳng.

Trên mạng, mọi người bắt đầu lo lắng.

Bố không muốn uống thuốc: A a a a a! Cố lên nào! Cố lên nào!

Đình tháp phá vỡ tháp: Phắc! Mạnh thật.

Ông đây chạy một vòng: Nhịp tim đã lên 184.

Tinh Nhan lần đầu tiên được xem người Tinh Tế chiến đấu, rất mới mẻ, càng tăng thêm tính cách bạo lực của thân thể này, cô rất hứng thú với mấy chuyện đánh đấm thế này, nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, chỉ hận không thể đến đó đánh cho một trận.

Tiểu Hắc Long thì không vui tí nào.

Trẻ con cũng cần chú ý, nó ở bên cô lâu như thế mà đây là lần đầu tiên cô không quan tâm tới nó.

Nhịn một lúc, vẫn không thể nhịn được.

Trên quần áo của cô hiện lên hai dấu vết.

Tiểu Hắc Long giật mình, móng vuốt vừa làm chuyện xấu vội vàng rút về, bắt đầu giả vờ vô tội.

Nhưng đợi một hồi mà người kia vẫn không có động tĩnh gì, mắt cô không hề rời khỏi màn hình, Tiểu Hắc Long không thể duy trì ánh mắt ngây thơ kia nữa, tức giận gầm lên, cào cào vuốt.

Lớp vải nhanh chóng rách một mảng để lộ phần da thịt bên trong.

Trên màn hình, báo săn nhảy lên một cái bồ nhào về phía con sói, cặp ra nanh hiện ra, sắp đến đoạn gậy cắn rồi.

Tinh Nhan đưa tay vuốt ve Tiểu Hắc Long dỗ dành nó rồi lại tiếp tục xem

Cơn giận của Tiểu Hắc Long bỗng chốc xẹp xuống, nó vẫy vẫy đuôi, cọ cọ lên người Tinh Nhan rồi híp mắt lại hưởng thụ.

Thấy chưa, nó vẫn sờ đã hơn.

Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn Tinh Nhan vẫn dán mắt vào màn hình, nó giận dữ kinh hồn...

"Vèo" một tiếng bay thẳng ra ngoài.

Nó muốn bỏ nhà đi bụi!

Đừng ai cản nó, cô đã không cần nó nữa rồi, nó phải bỏ nhà đi bụi thôi!

...

Sau đó, Tinh Nhan không thấy Tiểu Hắc Long bám lấy cô nữa, lúc ăn cơm, mùi thức ăn thơm lừng khắp phòng mà vẫn không thấy dáng vẻ chảy nước miếng quay về.

Tinh Nhan nhú mày, cảm thấy là lạ, bèn đứng dậy đi tìm nó.

Vừa định bước ra ngoài thì dừng lại...

Tinh Nhan nhìn Tiểu Hắc Long đang nằm trên cây cột ở trước cửa, nhỏ bé đến mức không ai nhận ra, cô thở phào nhẹ nhõm. "Mày làm gì trên đó?"

"Còn không mau vào phòng, có muốn ăn cơm không?"

Tiểu Hắc Long nhìn cô rồi rống lên: "Ngao~"

- - Đừng nói chuyện với anh!

Nó lại giận dỗi kêu lên.

- - Anh muốn bỏ nhà đi bụi!

Nó rất kiên quyết, nói muốn bỏ nhà ra đi liền bỏ nhà ra đi!

Tinh Nhan nhìn khoảng cách từ cách cửa đến chỗ Tiểu Hắc Long chưa đầy một mét.

" "

...

Chương 65

Tạm thời bỏ qua chuyện vì sao Tiểu Hắc Long bỏ nhà đi bụi.

Tinh Nhan yên lặng mở máy tính, quay lại tất cả.

...

Tinh Nhan và Tiểu Hắc Long âm ỉ với nhau về chuyện bỏ nhà ra đi một hồi lâu, tâm trạng thoải mái hẳn.

Đúng lúc đó.

Ngày thi đấu đầu tiên đã kết thúc.

Hoa Trạch vừa nghỉ ngơi được một chút thì phát hiện ra máy tính có rất nhiều tin chưa đọc. Cậu xoa xoa mi tâm, sau đó mở ra xem thử. Nguyên soái mất tích đã hơn một tháng, rất nhiều chuyện bọn họ phải chia nhau ra làm, nhưng còn có những chuyện chỉ có nguyên soái mới có thể giải quyết vẫn còn tồn tại.

Cậu ta đang suy nghĩ thì tin tức trong máy tính hiện ra.

Đào Kỳ: Đã có kết quả rồi, gặp lại sau.

Tin tức không đầu không đuôi, không nói là kết quả gì, thậm chí còn không bảo cậu ta quay về gặp, nhưng lòng Hoa Trạch lại chấn động, cậu bật dậy.

Chuyện này, chuyện này...

Con người cậu co rụt lại, gương mặt vẫn cố duy trì nụ cười như bình thường, bước đi không hề vội vã, thậm chí còn rảnh rỗi chào hỏi mọi người xung quanh, giống như cậu ta chỉ nhận được một tin tức vô cùng bình thường.

Đến khi lên xe, xác định an toàn rồi thì cậu mới thả lỏng cả người, vẻ mặt trầm xuống, hàng chân mày nhíu chặt đầy lo lắng.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Người chưa đến đã nghe thấy tiếng, cửa mở ra, Hoa Trạch bước vào trong.

Trong phòng là người của bọn họ, mọi người như lâm vào trầm tư, thấy cậu ta đến, Đào Kỳ không nói nhiều, trực tiếp mở máy tính lên đưa câu nói đã được dịch lại cho Hoa Trạch xem.

"Việc này đã nắm chắc tám phần, tôi và mấy người lão Chu có ý kiến thế này, chính là chúng ta phải mau chóng hành động."

Hành động gì thì trên đường đến đây Hoa Trạch đã nghĩ đến, nên hiểu rõ bọn họ nói gì, bây giờ Nữ hoàng chưa biết rõ thân phận của Nguyên soái, nhưng nếu cứ kéo dài thế này thì không bảo đảm được.

Hơn nữa, tình trạng của Nguyên soái hơi khác thường, phải quay về để kiểm tra mới có thể an tâm.

Lúc này cậu vẫn chưa biết suy nghĩ của mình có đúng hay không, bây giờ nhìn thấy kết quả trước mắt, sự lo lắng trong lòng của cậu đã biến mất.

Bọn họ lại không nghĩ đến một chuyện... Iv có nguyện ý được "cứu" hay không?

"Ừm." Đã nắm chắc tám phần đương nhiên không thể hành động chậm trễ.

Trong không gian bị phong kín, mấy người vây quanh lại bàn bạc, âm thanh quá nhỏ không biết bọn họ đang nói gì.

Chỉ nghe được một câu cuối cùng, "Cẩn thận chút."

...

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày thứ 3.

Vài ngày trôi qua, hội nghị giao lưu giữa hai nước đã đến hồi kết thúc.

Giải thưởng cá nhân thuộc về Liên Bang, giải đoàn đội thuộc về Đế Quốc, ngoài ra, biểu diễn dựa theo mô phỏng của chiến trường cũng thuộc về tay Đế Quốc.

Đây cũng chỉ có lệ mà thôi, khách quan mà nói, dù gì đây là sân nhà của mình nên khi thi đấu sẽ có ưu thế hơn chút, nếu Liên Bang tổ chức thì đương nhiên bên ấy sẽ chiếm ưu thế hơn.

Djar bị theo dõi vô cùng nghiêm ngặt, có lẽ anh ta cũng nhận ra điều gì đó cho nên không dám hành động gì.

...

Chạng vạng tối ngày thứ ba.

Cư dân mạng hôm nay tập trung hơi nhiều so với mọi ngày, tâm trạng vui không tả xiết.

Sau khi đoàn người Đế Quốc và Liên Bang trò chuyện xong thì bắt đầu tuyên bố kết quả, "Đầu tiên, hạng ba của hạng mục thi đấu cá nhân, thi đấu theo nhóm theo thứ tự là..."

Dân mạng lại không quan tâm chuyện này.

Chim cánh cụt bé bỏng: Sắp đến rồi, ông đây hơi kích động!

Ngại gì không đi: Kích động + 1.

Mọi người kích động comment liên tục bên dưới khiến người ta cảm thấy thật buồn cười.

Không lâu sau.

"Sau đây, người trao giải chính là..."

"Hoan nghênh Tinh Nhan bệ hạ!"

Lục lâm quân của Đế Quốc: Nữ hoàng xuất hiện ~

Anh ta vừa cất tiếng, trên màn hình bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe rục rủa từ trên trời đáp xuống, như chiếc đuôi phượng hoàng, làn váy vừa xinh đẹp lại cao quý phủ xuống đất làm lộ ra mắt cá chân trắng nõn, chỉ vừa xuất hiện đã đánh bay cảm giác tồn tại của chiếc xe bay Phượng Hoàng kia.

Màn hình yên tĩnh được vài giây rồi bỗng chốc bùng nổ.

Người lạ chớ đến gần: A a a a a! Nữ hoàng bệ hạ!!!

Cà rốt trắng: Screenshots, Screenshots Screenshots Screenshots...

Mị dễ thương nhất:...F*ck! Sao tự nhiên thấy nữ hoàng đẹp trai quá trời!

Tôi là gái thẳng:... Không rời mắt được... tuyệt vọng với thế giới này quá, mau trả lại tính "cong" của tôi!!

...

Hiện trường vô cùng hài hòa, nhân dân Đế Quốc rất sùng bái người đứng đầu của bọn họ, nhưng hiện trường lại nghiêm chỉnh, trừ vài người trong quân đội ra thì có rất ít người được tham gia lễ trao giải hôm nay.

Tiểu Hắc Long thông minh nhắm mắt lại giả vờ như mình chỉ là một cái vòng tay, che giấu đi khí tức của mình.

Tinh Nhan không kéo dài thời gian, nói vài câu cổ vũ, tuy giọng điệu hờ hững nhưng lại mang theo ma lực khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Mọi người trên mạng kích động gào khóc, đến khi có một người phát hiện ra một điều.

Mỉm cười ngân nga: Mị chỉ nói một câu thôi... góc trái màn hình có phải là thiếu tướng Hoa Trạch không...

Cô ấy vừa nói thế mọi người liền đổ xô tìm kiếm, vừa tìm thì cảm giác... mắt của mình không được tốt cho lắm.

Mèo con thích ăn cá: Có phải mắt mị hoa rồi không... sao anh ấy lại nhìn chăm chú thế...

Cái ánh mắt không coi ai ra gì kia, tựa như cả thế giới này chỉ có em lọt vào tầm mắt của anh.

Nước hoa: Vốn ta gửi lòng nơi trăng tỏ, nhưng vì con đường khác nhau nên chỉ biết yên lặng theo dõi bước em...

Có độc: Cái ánh mắt ánh chính là, anh biết anh không nên yêu em, nhưng tình yêu nào có lý do, anh không khống chế được bản thân...

tưởng tượng một ngàn chữ...

ngược quá đi mất qwq.

Lục sắc: Lầu trên mau giao một vạn chữ ra ngay, không thôi ta giết.

Không ai ngờ trí tưởng tượng của nhân dân Tinh Tế mạnh mẽ như thế, chưa đầy mười phút đã vẽ ra được thời gian, địa điểm, quá trình yêu đơn phương của cậu ta với nữ hoàng.

Trên thực tế, Hoa Trạch có nhiệm vụ phải bảo vệ an toàn cho buổi lễ nên phải đứng dưới đài, cậu ta nhân cơ hội này mà theo dõi Tinh Nhan một cách quang minh chính đại, không ai chú ý đến, ánh mắt cậu ta lúc nào cũng đặt trên cổ tay của Tinh Nhan.

Nhưng ánh mắt ấy không rõ ràng khiến mọi người hiểu lầm thành ánh mắt thâm tình dõi theo Tinh Nhan không thèm chớp mắt.

Tinh Nhan không ở đây lâu, cô nhanh chóng rời khỏi, Hoa Trạch yên lặng nhìn Chu Chính rời đi theo sau.

Mèo con thích ăn cá: Đi theo kìa...

Có độc: Đi theo kìa...

Lục sắc: Đi theo kìa...

Trên mạng bắt đầu xuất hiện phe âm thầm phân tích gian tình giữa bọn họ, đợi đến khi lv trở về thì nó đã phát triển vô cùng mạnh mẽ.

Hoa Trạch đi phía sau không biết tại sao bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, lờ mờ có dự cảm chẳng lành.

...

Trên đường Tinh Nhan hồi cung, xe lại gặp trục trặc khiến cô nhúu chặt chân mày.

Con đường quay về hoàng cung cũng xảy ra vấn đề.

Xe của nữ hoàng đều được kiểm tra vô số lần, tỉ lệ trục trặc dường như không hề có, hơn nữa lộ tuyến lại trùng hợp xảy ra chuyện thế này.

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mọi chuyện sẽ không vì suy nghĩ của cô mà dừng lại.

Hey hey hey, chương sau Lam Vực comeback, mấy bạn muốn chương mới lên sàn luôn không:))

Chương 66

Dù không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng mọi chuyện sẽ không vì cô suy nghĩ mà dừng lại.

Gặp chuyện này thì đội hộ vệ sẽ không khoanh tay đứng nhìn, bọn họ đề cao cảnh giác bảo vệ xung quanh Tinh Nhan chặt chẽ đến một giọt nước cũng không lọt, có người ngay lập tức kiểm tra xe. Tiểu Hắc Long cảm nhận được bèn lấy đuôi cọ cọ lên tay cô như muốn trấn an.

Tinh Nhan mỉm cười vuốt ve đầu nó.

Nhưng ngoài ý muốn, lúc mọi người đề cao cảnh giác thì không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi kiểm tra xe xong xuôi, đội hộ vệ thở phào nhẹ nhõm. Ngay lúc Tinh Nhan quay người bước lên xe, không biết có cơn gió từ đâu thổi tới, quét qua Tiểu Hắc Long đang quấn lấy cổ tay của cô.

Một giây sau, Tinh Nhan xoay người, đôi chân dài tập kích về một hướng.

Không biết từ đâu xuất hiện hai cánh tay lực lưỡng đón lấy chân cô, nuốt máu tanh xuống miệng rồi nhanh chóng rút lui.

Vì cảm nhận được hơi thở quen thuộc nên Tiểu Hắc Long hơi dừng lại, nhưng nó lại phát hiện mình cách vợ mình ngày một xa, trong nháy mắt Tiểu Hắc Long không còn cảm nhận được hơi thở của Tinh Nhan nữa.

"Ngao ~"

Tiểu Hắc Long ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, không để ý rằng hành động này vô cùng quen thuộc, âm thanh chấn động bầu trời, sấm sét bắt đầu nổi lên âm ầm, cơ thể chỉ nhỏ bằng nắm tay bỗng chốc hóa thành khổng lồ.

Tiếng gì vậy?

Mọi người không kiềm chế được suy nghĩ của linh thú trong đầu, kinh hãi quay đầu lại.

Ngay lúc đó, bọn họ nhìn thấy một cái đầu vàng rực và thân hình đầy vẩy, con rồng khổng lồ thoát ẩn thoát hiện, ánh nắng chiếu vào vẩy rồng sáng lấp lánh.

Đôi mắt chìm trong đám mây nhìn xuống, gầm một tiếng mang theo ý cảnh cáo.

Ba người bị nhìn chằm chằm cảm thấy áp lực vô cùng, rõ ràng là người đứng nhất nhì trong quân đội thế mà giờ đây mồ hôi đầy đầu, đặc biệt là người đứng giữa đang nắm chặt tay hai người còn lại.

Bóng dáng ba người đàn ông thấp thoáng.

"... Đi thôi." Người đứng giữa cắn răng mở miệng nói.

Ba người rút lui không hề do dự.

Tinh Nhan cong môi nhìn bóng lưng rút lui của bọn họ, thu lại linh thú đang chuẩn bị tấn công trở về.

Con vật toàn thân vàng rực kia há mồm gầm lên, xuyên qua tầng mây hướng thẳng về phía Tinh Nhan.

"Bệ hạ!" Mấy người nhìn thấy cảnh này thì vội vàng hét lên.

Bọn họ không biết rõ lai lịch của linh thú này. Mấy hộ vệ run rẩy bầy, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy ròng ròng

Tinh Nhan khoát tay, yên lặng đứng tại chỗ.

Ngay lúc mọi người căng thẳng nhìn bệ hạ sắp bị nuốt chửng thì...

Lại trông thấy con rồng khổng lồ trước khi chạm vào cô thì kim quang lóe lên, bỗng chốc thu nhỏ lại quấn lấy Tinh Nhan từ đầu đến chân, đầu rồng đặt trên bả vai của cô, đôi mắt nó nhìn cô như đang nhõng nhẽo.

Nó như đang bảo vệ món đồ trân quý nhất của mình, cuồn người lại rồi đặt bảo vật vào lòng mình.

Tinh Nhan mỉm cười, lấy tay vuốt ve đầu nó.

Nhưng không giống khi lúc còn là Tiểu Hắc Long, vẫy rồng bây giờ rất bén, vừa chạm nhẹ một chút, lòng bàn tay Tinh Nhan đã đầm máu.

Cô dừng lại, chưa kịp phản ứng thì thấy Kim Long nhỏ giọng gầm lên, móng vuốt cầm lấy tay cô, đôi mắt vàng hiện lên sự đau lòng, nó cẩn thận liếm lên vết thương.

Từng chút từng chút một, dịu dàng lại thành kính.

Tinh Nhan nhìn nó, ngón tay run rẩy. Cô bỗng nhiên bật cười, từ đuôi

mày đến khoe mắt pháng phát như đang nở từng đóa hoa, ý cười tràn ngập ôn nhu.

Chỉ cần nhìn ánh mắt kia cô đã cảm nhận được một góc nào đó trong lòng mềm nhũn, như muốn chìm đắm trong ánh mắt dịu dàng ấy.

"Em không sao..."

Cho nên đừng đau lòng.

Giờ phút này, tất cả thành viên trong đội hộ vệ miễn cưỡng ngẩng đầu lên, mấy người dân gần đó đều chứng kiến cảnh tượng đặc biệt này, ánh mặt trời chiếu vào bóng hình một người một thú, ánh nắng gay gắt bỗng trở nên dịu dàng hẳn, bọn họ cứ ôm nhau như thế, chỉ cần nhìn bọn họ liền cảm thấy thật ấm áp.

Chỉ thoáng chốc mà cảm thấy năm tháng tĩnh lặng, dài đằng đẵng nhưng lại vô cùng hạnh phúc.

Mọi người đang lo lắng bỗng chốc hoảng hốt, đây là... Hoàng quân ư?

Tất cả mọi người đều biết, có thể chạm vào chỉ có thể là linh thú hợp thể, nói cách khác, đây là một một người đàn ông hóa thú mạnh mẽ. Nhìn cách hai người quan tâm nhau liền biết rõ quan hệ giữa họ.

Cho nên... Nữ hoàng của họ đã có Hoàng quân rồi ư?

Sau khi làm rõ vấn đề này, mọi người vây xem bỗng chốc ồ lên.

Khắp người rờn rờn đều là bảo vật, vết thương sau khi được Kim Long liếm qua đã khép lại, nó biến trở lại thành Tiểu Kim Long, toàn thân chỉ còn lại vài điểm nhỏ, cuốn lấy cổ tay Tinh Nhan.

Tinh Nhan sực tỉnh, gật đầu trấn an mọi người vài câu rồi tiến vào xe.

Tận mắt thấy Kim Long cuộn người trên tay cô, quần chúng lại bắt đầu gào thét, phấn khích tột cùng, bọn họ vừa vào xe thì trên mạng đã xuất hiện tin tức của ngày hôm nay.

A a a a a! Nữ hoàng đã có Hoàng quân rồi!!!#

#Cứu mạng! Vì sao mỗi lần nhìn Nữ hoàng và Hoàng quân thì tim mị lại đập nhanh thế này! #

#Nếu như đây cũng không gọi là yêu!#

Từ lúc bắt đầu đã có người nói thế, bên cạnh đó còn có vài người nhảy vào châm biếm, đa số đều có bệnh, không có một tấm hình nào, cũng không có bằng chứng, thế mà cứ mở miệng ra là lại có một tin mới, chưa đầy hai phút, vừa vào lại đã thấy có cả ngàn tin tức thế này.

Dù giọng điệu khác nhau nhưng đều có liên quan đến tin hôm nay, trong lòng mọi người bắt đầu mơ hồ.

Đến khi có một người đăng clip lên.

Lông gà đây: A a a a a! Không biết nói gì! Cứu mạng! [Clip].

Trong clip, từ lúc con rồng khổng lồ xuyên qua đám mây bay xuống cuộn quanh người Nữ hoàng, đến khi Nữ hoàng vuốt ve đầu nó sau đó bị thương ở tay, rồi được Kim Long đau lòng liếm vết thương, cuối cùng là hình ảnh Tinh Nhan cúi đầu nở nụ cười.

Cư dân mạng chìm vào yên lặng, ngay sau đó bùng nổ trong nháy

mất.

Hồ tộc mua đồ không giới hạn: Cưng quá đi! Đừng ai nói gì hết, chỉ một nụ cười này thôi cũng đủ để tôi liếm một trăm năm rồi!

Hamster nhỏ thích ghen: Trời ơi! Cưng quá! Phát điên thật! Dân FA sắp điên mất!

Chiến sĩ A: Không được, bệ hạ à cưới em đi!!

Lúm đồng tiền nhỏ: Khóc lớn/ khóc lớn/ thế giới này kỳ thị dân FA mà!!

Quyết tâm thoát kiếp độc thân: A a a a! Nếu đây không phải là yêu thì là gì!! Bọn họ mà không yêu nhau thì tôi □□!!

...

Bình luận không ngừng hiện lên, chỉ mới đó mà đã quét sạch những tin đồn không hay về Nữ hoàng, kéo sập chiếc thuyền CP mới vừa căng buồm ra khơi của Nữ hoàng và Hoa Trạch, chỉ còn lại lác đác vài fans CP khóc lóc kiên trì.

Chuyện Nữ hoàng có Hoàng quân cũng không phải là chuyện của bọn họ, càng tăng thêm tính đặc biệt của Đế Quốc, thế nên chuyện này truyền đi một cách nhanh chóng, chiếm lĩnh toàn bộ các trang mạng.

Ba người thất bại kia sau khi nhìn thấy bầu không khí vui mừng trên mạng thì bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Toàn bộ thế giới... hình như có gì đó không đúng cho lắm.

...

Tinh Nhan cũng đọc được tin tức này ở trên mạng.

Cô mở máy tính, thêm Tiểu Kim Long vào danh sách quyền truy cập, chuyển máy tính hướng về phía Tiểu Kim Long trên bờ vai cùng nó đọc tin tức.

Có lẽ đàn ông ai cũng có máu chiếm hữu, từ lúc vòng lên người Tinh Nhan, Tiểu Kim Long không hài lòng nằm ở cổ tay cô, vừa vào xe nó đã biến to hơn rồi quấn khắp người cô, rất chặt chẽ.

Nó xem tin trên mạng, ánh mắt bừng sáng, nhẹ nhàng cọ cọ vai cô, lỗ mũi hừ hừ phát ra âm thanh.

Tinh Nhan không nói gì chỉ nở nụ cười.

Cô nhích lại gần nó, nhẹ nhàng đặt lên đôi mắt nó một nụ hôn, bày tỏ tâm trạng chưa kịp nói của mình, ngọt ngào không thôi.

Mọi thứ lúc này chìm vào im lặng.

Nụ hôn dịu dàng rơi trên đôi mắt, mềm mềm, ngura ngura đến tận đáy lòng.

Cả người Kim Long siết chặt, ánh mắt rơi trên đôi môi của cô, cẩn thận tiến lên liếm liếm môi cô.

...

Chính vì thế mà bọn họ không thấy chủ đề trên mạng đã thay đổi.

Không phải thái độ ủng hộ chuyện tình này thay đổi, mà là không biết

từ lúc nào chủ đề ngày càng sâu thêm.

Nếu có người từ góc độ khác nhìn vào sẽ phát hiện mọi chuyện bắt đầu từ một cái tên Nữ hoàng uy vũ khí phách.

Nữ hoàng uy vũ khí phách: Không lẽ chỉ có mình tôi thắc mắc sức mạnh của Hoàng quân lớn thế nào thôi ư?

Cô bé dễ thương: Tôi nữa, vừa nãy... khi Nữ hoàng vừa đụng vào vẩy của Hoàng quân đã bị thương, mà linh thú của bệ hạ có sức chiến đấu là song S, vậy thì... Hoàng quân phải mạnh mẽ thế nào chứ!

Trong lúc mọi người nói chuyện, có người vào phụ họa, cũng có người chú ý đến chuyện này.

Độc vũ: lâu hai soi ghê thật, tôi không để ý luôn đó! Vừa nãy mới xem lại, đúng là... má ơi!

Mưa xuân rả rích: Mị là nhân chứng hiện trường nè, tự nhiên giờ nhớ lại, lúc đó mị cách đó khá xa, nhưng xem tí nữa bị dọa cho quỳ xuống luôn. Ủ, mị là hổ tộc.

Đầu thu:... Nghe lâu trên nói mà nghĩ thôi cũng thấy sợ, vậy thì Hoàng quân mạnh cỡ nào nhỉ?

Mọi người kinh hãi khi phát hiện Hoàng quân quá mạnh mẽ, đúng lúc này, Nữ hoàng uy vũ lại nói tiếp, giống như cô ấy là một fan hâm mộ luôn tự hào vì Nữ hoàng.

Nữ hoàng uy vũ: A a a a a! Nữ hoàng và Hoàng quân mà ở cạnh nhau thì thiên hạ vô địch ~~

Cô bé dễ thương: Ha ha ha~ Nữ hoàng và Hoàng quân mà ở cạnh nhau thì không ai có thể ngăn cản bọn họ được ~~

Mấy người bị "ngược" quá không chịu nổi cũng bắt đầu lợi bình luận để đọc. Nhưng đọc một hồi thì có người phát hiện ra có điều bất thường.

Có người cẩn thận hỏi một câu, Nữ hoàng và Nguyên soái đang ngang tài ngang sức, nay Hoàng quân xuất hiện... vậy thì...

Cậu ta không nói hết nhưng mọi người đều hiểu ý cậu ta là gì.

Mấy người trong quân đội luôn theo dõi tin tức trên mạng nghiêm túc xem hết tin này đến tin kia.

Mấy người dưới trướng của Hoa Trạch vội vàng mở clip lên xem, giọng nói mang theo chút lo lắng, "Thiếu tướng, vừa mới nhận được tin tức, Hoàng quân xuất hiện, đoán rằng linh thú của Hoàng quân đẳng cấp vượt qua 3S..."

Linh thú của nguyên soái là 3S, ý của sỹ quan rất rõ ràng, sự xuất hiện của Hoàng quân có lẽ sẽ đánh vỡ sự cân bằng giữa bọn họ và Nữ hoàng, hỏi ý cậu ta xem có nên ra tay trước hay không.

Nhưng ba người bọn Hoa Trạch vừa nghe xong, vẻ mặt càng thêm quái dị, đầu vầng mắt hoa, dù không dám tin nhưng lý trí lại mách rằng lý do khó tin nhất lại có khả năng nhất.

Vì hành động cứu Nguyên soái, cuối cùng lại bị Nguyên soái tự tay phá hư kế hoạch, đã vậy còn kéo thêm mấy tin tức hoang đường thế này.

Có Hoàng quân...

Nhưng Hoàng quân kia... có khả năng là Nguyên soái bọn họ.

Thế giới quan của bọn họ như sụp đổ, sắc mặt thay đổi xoành xoạch khiến bọn sĩ quan bị dọa không dám nói gì.

...

Tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận có khả năng là Nguyên soái.

Ngay cả bọn họ cũng nghĩ thế, ngoại trừ mấy người Hoa Trạch đang cải tạo lại thế giới quan của mình.

Mấy ngày nay, bọn người Hoa Trạch không lộ diện càng chứng minh suy đoán của bọn họ.

Ở một nơi nào đó, có một người nở nụ cười, "Chờ một chút, thêm chút lửa nữa."

Còn chưa đủ nóng, khi tuyệt vọng thì sức mạnh bộc lộ mới lớn mạnh, lúc này mà ra tay chỉ có thể gom được một chút cảm kích mà thôi.

Vài ngày sau.

Một sĩ quan bên phái Lam Vực bị cắt chức, người thay thế vị trí thuộc đảng hoàng gia.

Rõ ràng chỉ thay thế một sĩ quan nho nhỏ, nhưng vào thời điểm nhạy cảm thế này, người có mắt đều nhìn ra Nữ hoàng bắt đầu ra tay với đảng Lam Vực.

Chuyện của Nữ hoàng và Hoàng quân trên mạng đã không còn nhiều người chú ý, thay vào đó trên mạng bắt đầu chia thành 3 phe.

Một phe ủng hộ chính trị, cảm thấy hai phái đều có năng lực, thắng làm vua thua làm giặc thôi, hơn nữa nếu còn một phái thì có thể chấp hành tốt hơn, bộ phận này ủng hộ Nguyên soái và Nữ hoàng trở mặt.

Một phe khác ủng hộ Nguyên soái và Nữ hoàng đồng lòng đối ngoại, không muốn xảy ra nội đấu, nếu đã có sức thế chi bằng đối phó với Liên Bang.

Phe cuối cùng là những người không quan tâm chuyện này, dù gì Nguyên soái và Nữ hoàng đều yêu quý dân chúng, ai lên cũng sẽ đối tốt với bọn họ thôi.

Nhưng đã đến nước này thì ai cũng biết rõ, hành động giữa hai phái đã không dừng lại được.

Quả nhiên không lâu sau, một người bên đảng Lam Vực bị tiếp nhận điều tra phải đình chỉ công việc, người thay thế đương nhiên là bên đảng Nữ hoàng.

Nói là tạm thời, nhưng nếu như không có gì bất ngờ thì "tạm thời" này chính là mãi mãi.

Đảng Lam Vực rơi vào khủng hoảng, lâm vào bước đường cùng.

Ngay lúc này, có người gửi thư mời đến Lam Vực.

Gần đây chỉ có ba người Hoa Trạch ở trong phủ Nguyên soái, Hoa Trạch lựa chọn cách kéo dài thời gian. Vừa khéo, kéo thêm vài ngày nữa, người bên đảng Lam Vực đã không còn ai.

Ngay ngày hôm đó, tại hoàng cung.

Trời dần sáng, trên giường, Kim Long đang ôm một cô gái vào lòng mình, cái đuôi dẹt dài quấn lấy eo cô.

Ngày hôm nay của ngàn năm về trước chính là ngày địa cầu bị hủy diệt, nhân loại buộc phải lên thuyền sơ tán, vì để nhắc nhở mọi người cho nên đã chọn ngày này làm ngày kỉ niệm.

Vào ngày này Nữ hoàng phải tự tay trồng mười cây xanh.

Rất mệt... nên để cô ngủ thêm một tí nữa vậy.

Đôi mắt màu vàng long lanh ấy lảng lạng ngắm nhìn cô gái đang ngủ say, dẹt dài giống như đã nhìn rất lâu rồi.

Đúng lúc này, miếng vải màu đen cuối cùng ngay tại vị trí vải ngược phía dưới hàm dưới của Kim Long bỗng nhiên rơi xuống giường, trong lúc vải rớt rơi xuống, Tinh Nhan đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy toàn thân Kim Long hiện lên một luồng ánh sáng vàng.

Sau khi ánh sáng biến mất, trên giường hiện ra một người đàn ông lạnh lùng cùng với hình bóng mờ mờ ảo ảo của Kim Long.

Người đàn ông mặc quân trang màu xanh, dù nằm trên giường nhưng vẫn tỏa ra hơi thở lạnh lùng.

- - Nguyên soái của Đế Quốc - Lam Vực.

Người đàn ông mở mắt ra, đôi mắt quan sát một vòng xung quanh, nhưng vài giây sau gương mặt lạnh như băng bỗng chốc cứng đờ, đáy mắt hiện lên cảm xúc quái dị, không dám tin, xấu hổ, sau đó anh cố gắng trấn tĩnh lại, đưa mắt nhìn sang người đang nằm bên cạnh.

Tinh Nhan không nói gì, chỉ yên lặng nhìn anh.

Khóe môi cô đang nhếch lên tựa như nhìn thấy điều gì đó vô cùng thỏa mãn và hạnh phúc, khiến người ta hận không thể làm cho cô lúc nào cũng vui vẻ như thế.

Lam Vực nhìn một lát, đôi mắt hiện lên ý cười.

Ngay lập tức anh nhận ra mình đang suy nghĩ cái gì thì đờ người ra, phản xạ có điều kiện bật ra khỏi giường, hờ hững nhìn người nằm trên giường.

Lúc này Tiểu Kim Long cũng mở mắt ra, vừa thấy Tinh Nhan đôi mắt nó liền sáng bừng, vẫy vẫy cái đuôi rồi bò nhanh tới.

Không khí lạnh xung quanh Lam Vực tỏa ra bốn phía.

Tinh Nhan nhìn hai biểu hiện khác nhau một trời một vực kia thì bật cười, cô nhướn mày trêu, "Sao vậy Hoàng quân?"

Người đàn ông cứng đờ, lạnh lùng nói, "Hoàng quân gì, tôi không nhớ gì hết."

"...??"

Tinh Nhan xém tí nữa bật cười, sợ anh thẹn quá hóa giận nên hôn lên Tiểu Kim Long đang ngọ nguậy không ngừng, "... Mất trí nhớ hả?"

Ha ha ha ha!

Lam Vực:...

Người đàn ông theo tầm mắt của cô nhìn Tiểu Kim Long trên giường, gương mặt không chút cảm xúc gật gật đầu.

...

Sau khi quay trở lại phủ Nguyên soái, Lam Vực còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, cả người như đang mộng du.

Bỗng nhiên Hoa Trạch xuất hiện, thấy anh ai cũng ngạc nhiên, "Nguyên soái!"

"Lão đại!"

"Nguyên soái, rốt cục anh đã về rồi!"

Xúc động qua đi, mấy người Hoa Trạch lại bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, Nguyên soái bọn hắn đã xuất hiện, không lẽ suy đoán của bọn họ sai ư??

Mọi người nhìn nhau, Hoa Trạch lên tiếng hỏi, "Nguyên soái, lúc trước anh ở đâu?"

Người đàn ông cứng đờ, nói lảng sang chuyện khác, "Dạo này có chuyện gì không?"

Bọn Hoa Trạch nhìn nhau, lặng lẽ nhìn đôi tai của anh, vẻ mặt nhăn nhó.

Thế giới này đúng là nát rồi.

Cậu ta hít sâu một hơi, cố gắng áp chế sự xúc động trong lòng, bắt đầu kể lại những chuyện sau khi Lam Vực mất tích, và chuyện nhận được thư mời.

Nói đến chuyện Hoàng quân mấy ngày trước, và chuyện đảng Lam

Vực bọn họ liên tiếp bị hạ bệ, chưa kịp nói về chuyện kế hoạch của Nữ hoàng và bọn họ thì quản gia gõ cửa báo là có người đến.

Người đàn ông không nói gì, khí lạnh xung quanh càng thêm dày đặc, anh gật đầu đồng ý.

Mấy người Hoa Trạch lui ra ngoài.

Không ngoài dự đoán, người tới không phải là Djar mà là một người xa lạ.

Người đàn ông kia không nói gì, chỉ lấy ra một bức thư rời rời khỏi.

Trong thư có một cánh hoa, cánh hoa sen.

Và một tờ giấy với tám chữ vô cùng ng ngoặc, "Món quà xem như bày tỏ thành ý."

Lam Vực chớp mắt suy nghĩ.

Hoa sen, kết hợp, còn về phần lễ vật...

Dường như nghĩ đến điều gì, vẻ mặt người đàn ông chợt biến sắc...

Chương 67

Ánh mắt người đàn ông khẽ chớp.

Hoa sen, kết hợp, còn về phần lễ vật...

Dường như suy nghĩ đến điều gì, sắc mặt người đàn ông khẽ biến, anh bật dậy xông ra ngoài.

"Nguyên..."

Lần đầu tiên bọn Hoa Trạch trông thấy sự hốt hoảng trên gương mặt Lam Vực, chưa kịp lấy lại tinh thần đã vội vàng gọi người đang chạy về hướng Lam Tinh kia.

Đáng tiếc, lời vừa ra khỏi miệng thì người cũng biến mất tăm. Bọn họ ảo não giục nhau, "Đuổi theo nhanh lên."

Sao lại trùng hợp thế này, biết thế đã nói ra kế hoạch của bọn họ từ trước rồi!

Nữ hoàng phát hiện có chuyện không ổn cho nên đến tìm bọn họ hợp tác.

Từ trước đến nay, hai đảng đều nhất trí phải đối ngoại trước, hướng chi quan hệ của Nguyên soái và Nữ hoàng gần đây...

Bọn họ đương nhiên đồng ý rồi.

Đáng tiếc quên báo với Nguyên soái!

Kim Long đang bối rối cho nên bọn họ không thể nào đuổi kịp tốc độ của nó, ba người nhìn bóng dáng của nó khuất sau đám mây thì vội vàng gọi người đưa xe đến đây.

Lam Vực giờ đây không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ, lẽ vật, lẽ vật! Bọn họ muốn tổn thương nàng! Dám tổn thương cô ư!

Đôi mắt dần dần tràn ngập huyết sắc.

Nhanh lên, mau nhanh lên!

Cô nhất định không thể xảy ra chuyện!

Sức mạnh không thể nào khống chế, những nơi anh đi qua đất trời đều rung động, trên mạng cũng bắt đầu hỗn loạn, không ngừng có người hỏi, "Sao thế, đã xảy ra chuyện gì!?"

Ba người Hoa trạch phân công nhau giải quyết vấn đề, Chu Chính nhìn bóng dáng đã khuất bóng kia, gấp gáp đấm lên xe một cái.

Hoa Trạch hít sâu, cố gắng bình tĩnh lại, cố gắng tìm kiếm chút may mắn cuối cùng, cậu ta lấy máy truyền tin ra gửi cho Nữ hoàng. Máy truyền tin "tít tít vài tiếng nhưng không nhận được hồi âm.

Hoa Trạch xoa xoa chân mày, tắt máy truyền tin.

Chu Chính hỏi, "Làm sao đây?"

Hoa Trạch cắn răng đáp, "Quay về thôi."

Bọn họ không thể xen vào chuyện của Nguyên soái, chỉ bằng ở lại

đây lập kế hoạch.

Đáy mắt cậu ta hiện lên sự tàn nhẫn, "Nhốt Djar lại, sau đó đưa tin Nữ hoàng mất tích, bí mật theo dõi tất cả mọi người, ai có hiềm nghi đều phải theo dõi chặt chẽ."

Bên kia bây giờ đã mất tín hiệu, loạn đảng thu được tin tức cũng cần phải có thời gian xác nhận lại, bọn họ cần phải nắm bắt đoạn thời gian chênh lệch ấy.

Chu Chính không hề do dự, làm theo lời Hoa Trạch, dù anh ta cũng không hiểu lắm.

...

Trên mạng nhanh chóng lan truyền tin tức Tinh Nhan bị mất tích khiến toàn mạng bùng nổ, mọi người như phát điên.

Tiểu Kim đường số 5: Nữ hoàng xảy ra chuyện rồi?

Ngày mai của chúng ta: Chuyện gì thế? Không phải Nữ hoàng đi trồng cây ư, ai lại đi tiết lộ hành tung của cô ấy?

Mấy người ủng hộ nữ hoàng rối loạn cả lên, họ không dám tin, mới hôm qua Nữ hoàng còn đang nắm quyền, hạnh phúc với Hoàng quân, mà hôm nay chỉ đi trồng cây kỉ niệm lại đột nhiên xảy ra chuyện!!

Hơn nữa Hoàng quân lại mạnh mẽ như thế thì ai có thể gây tổn thương cho Nữ hoàng chứ!

Một hai người nói thì không ai tin, nhưng cả trăm ngàn người nói thì không thể nào không tin được...

Chứng cứ càng rõ ràng khi quân đội xuất hiện đầy đường, bầu khí vô cùng khẩn trương.

Mà cọng rơm cuối cùng chính là...có người chụp được Kim Long không kiềm chế được cảm xúc.

Hoàng quân đúng là rất mạnh, nhưng nếu như Hoàng quân không có Nữ hoàng bên cạnh sẽ thế nào.

- - Bạn đời mất khống chế như thế đúng là bằng chứng tốt nhất cho việc Nữ hoàng xảy ra chuyện.

Cư dân mạng bắt đầu lâm vào khủng hoảng...

Fans của Nữ hoàng không tin, bọn họ đi tìm video quay trực tiếp Nữ hoàng đi trồng cây nhưng lại phát hiện video mất tín hiệu...

Mọi chứng cứ đều chứng minh tính chân thật của tin tức ấy.

Rốt cục cũng có fans sụp đổ, khóc lóc điên cuồng.

Nữ hoàng uy vũ" Sao lại làm hại đến mạng người chứ, chính trị thì chính trị, sao lại hại đến mạng người chứ?

Nước cờ chính trị ở đây rõ ràng ám chỉ lực lượng thôn tính...

Tất cả mọi người ở Đế Quốc đều biết, nước cờ của Nữ hoàng sẽ không gây tổn thương đến tính mạng của Nguyên soái mà chỉ giảm bớt quyền lực của anh, vì sự an toàn của Đế Quốc, cô vẫn để anh ra chiến trường.

Về chuyện này thì Liên Bang đúng thật quá ngây thơ, làm như thế

chẳng khác nào ngấm thừa nhận hành vi của mình trong Đế Quốc luôn luôn đoàn kết như thế.

Nhưng tại sao Nữ hoàng lại gặp chuyện?

Đúng, fans hâm mộ khóc lóc thương tâm, vì sao Nguyên soái lại muốn hai Nữ hoàng!

Tiểu phúc tử của Nữ hoàng: Mau ra đây giải thích đi chứ!

Chỉ đang chất vấn nhưng sau khi người bên quân đội không ra mặt giải thích, sự việc ngày càng trầm trọng hơn.

Vào lúc này, có người phát hiện người quân đội bao vây quan viên của Đế Quốc, trực tiếp phá cửa sổ xông vào.

Nữ hoàng uy vũ: A a a a! Nguyên soái từ chức đi!

Từ lúc Nữ hoàng gặp chuyện, fans hâm mộ trở nên bất ổn, bọn họ vốn dĩ không thể suy nghĩ mọi chuyện là thật hay giả, bây giờ lại có người châm lửa, đề tài này cứ thế mà bùng lên.

Ủng hộ Nữ hoàng cả đời: Nguyên soái từ chức đi! Đế Quốc không cần một quân đội gây tổn thương tính mạng của người dân như thế!

Ánh hoàng hôn: Nguyên soái từ chức đi! Đế quốc không cần một quân đội cầm dao chĩa vào người nhà như thế!

Cũng có người còn lý trí nhưng khi vừa ngóc đầu lên nói đã bị dìm xuống, mấy người ủng hộ Nguyên soái vô cùng bức bối.

Lúc đầu mọi người chột dạ vì cách làm của Nguyên soái, nhưng thấy tình hình thế này cảm thấy thời khắc chưa đến, ví dụ, trên chiến

trường đâm người một dao, hai bên đúng kiểu chỉ hận không thể giết chết đối phương, nếu không vui có thể giữ lại tính mạng của Nữ hoàng thì lúc ấy cũng chỉ là "Thắng làm vua thua làm giặc", dựa vào đâu mà mắng bọn họ!

Bọn họ bắt đầu đáp trả.

KHông thể chấp nhận những lời của fans Nguyên soái nói, sự tức giận của fans Nữ hoàng ngày càng tăng...

Hai bên bắt đầu war nhau, fans Nữ hoàng còn đẩy topic #Nguyên soái từ chức# lên bảng xếp hạng tìm kiếm.

...

Trong một căn phòng xa lạ, người đàn ông nhìn topic trên mạng đang được đẩy lên cao thì nhếch môi cười, lúc đang định nói thêm vài câu, Nữ hoàng uy vũ:... Vẫn luôn ủng hộ Nữ...

Anh ta nghe "ầm" một tiếng, toàn thân run lên, lúc quay về nhìn qua cửa sổ thì thấy có một luồng sức mạnh ấn lên vai đè anh ta xuống đất.

Trong lúc định đánh trả thì thấy có một người mặc quân trang dẫm một phát vỡ hết răng của hắn, như muốn nói rằng đối phương không muốn nhận bất kỳ phản kháng nào.

Tiêu rồi... Trong đầu hắn ta chỉ còn hai chữ.

...

Những người còn lại đều bị bắt hết, quân nhân Đế Quốc rất hận những kẻ thông địch phản quốc thế này.

Bọn họ không để bọn người kia mở miệng, ra tay vô cùng độc ác.

Mọi chuyện được giải quyết nhanh gọn.

Không ai nhận ra sóng ngầm cuồn cuộn dưới mặt hồ yên ả.

Djar cảm giác có điều gì đó không đúng.

Mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, đáng lẽ hẳn phải vui vẻ mới đúng...

Hơn nữa, với mối quan hệ giữa Nữ hoàng và Nguyên soái thì chắc chắn sẽ không thể nào xảy ra tình huống bất ngờ được.

Nhưng có một loại cảm ứng kỳ lạ khiến anh ta nhú mào, Djar đứng dậy chuẩn bị lối thoát cho bản thân.

Thậm chí robot tùy thân cũng không thềm mang theo.

...

Toàn bộ Đế đô đều được điều động.

Chuyện xảy ra trên mạng Tinh Nhan và Lam Vực không ai biết mà cũng rảnh để biết.

Dùng người thì không nên nghi ngờ, đã đồng ý hợp tác thì phải tin tưởng đối phương.

Nên lúc Tinh Nhan cắt đứt thông tin, không hề để lại đường sống cho bản thân, đồng thời cũng hoàn toàn cắt đứt khả năng truyền tin ra ngoài của phe địch.

Không lâu sau.

Ngay sau khi quân đội bắt phản dân, fans hâm mộ luôn theo dõi Nữ hoàng bằng chốc hét lên.

Thiên Không Thành: Được rồi! Được rồi!

Thiên Không Thành: Có tín hiệu của Nữ hoàng rồi!

Hai nhóm fans war nhau vừa nghe thấy cũng không thêm cãi lộn nữa, bọn họ vội vàng xem Nữ hoàng.

Lúc kiểm tra, những thứ như chiến hạm không thể lọt.

Nhưng rất dễ nhận thấy, tình hình vẫn không lạc quan như cũ.

Bên trong, từng vòng từng vòng bảo vệ thường gặp, rõ ràng chỉ là tầng bảo vệ thường thấy ở chiến trường, vừa nhỏ vừa mỏng chỉ có thể ngăn được hai chiêu, nhưng nước chảy đá mòn, gom lại đến một điểm nhất định sẽ biến thành lưới trời tuy thưa mà khó thoát.

Trước tường rào, có một nửa quân địch đang cản đường của đội hộ vệ.

Mà bên trong có một con Cửu Vĩ Hồ khổng lồ sừng sững trong sơn cốc, chín cái đuôi phấp phới phía sau che khuất cả một góc trời.

Một con thú còn lại đang cong người lên.

Cửu Vĩ Hồ trông không được khỏe, cả người nó như lung lay, nhưng vẫn tỏa ra khí chất vương giả, nó kêu ngạo gào lên với kẻ địch phía trước rồi xông tới.

Chín cái đuôi đánh trả quân địch khắp nơi.

Nhưng quân địch quá nhiều, mà cô lại phải đối mặt với một người đàn ông không kém hơn mình là bao, cô không thể chống đỡ tiếp nữa...

Hộ vệ của Nữ hoàng thấy tình huống bên trong thì rất lo lắng, ra tay càng thêm tàn nhẫn. Bọn họ như đang tuyệt vọng, tại sao lại xuất hiện nhiều kẻ địch thế này!! Nhân viên kiểm tra bị mù hết rồi sao?

Nhưng vẫn kém rất xa, rất xa...

"Nữ hoàng!" Đám fans hâm mộ hét lên, "Mau cứu Nữ hoàng đi!"

Nhìn bóng người lung lay sắp đổ kia, bọn họ chỉ biết nghẹn ngào rơi lệ, "Ai đó đi cứu Nữ hoàng đi! Mau cứu bệ hạ đi mà!"

Đây chính là một bệ hạ luôn đối xử tốt với con dân của mình. Là một Nữ hoàng luôn bảo vệ con dân...

Cô phải mỉm cười khi thấy dân chúng động viên mình, cô phải vui mừng vì đất nước đã được cải thiện, phải dìu dắt Đế Quốc tiến về phía trước, cô không nên chết như thế...

...

Lúc mọi người tuyệt vọng nhất.

Ngay lúc này, bỗng chốc có tiếng gầm thét từ xa truyền đến.

Dân chúng đang tuyệt vọng bỗng quay đầu lại thì nhìn thấy Kim Long từ phía chân trời bay đến, nhìn kình quang xuyên thủng tầng mây

mà kích động muốn khóc.

"Là Hoàng quân, Hoàng quân đến rồi!"

"Bệ hạ cố gắng thêm chút nữa!"

"Tốt quá, bệ hạ được cứu rồi!"

Từ xa nhìn thấy cảnh tượng thê thảm ấy, con người Lam Vực co rụt lại, sự thô bạo bỗng chốc bùng lên, đôi mắt ngập tràn huyết sắc.

Nhan Nhan!

Cơ thể to lớn của Kim Long che khuất cả bầu trời, mọi người cảm thấy không khí xung quanh như bị đóng băng, lần đầu tiên họ thấy Kim Long run rẩy, hoảng sợ như thế.

Một giây sau, Kim Long vừa nãy vẫn còn ở chân trời bây giờ đã bay đến trước mắt.

Đôi mắt đỏ rực như máu nhìn chăm chú Cửu Vĩ Hồ bên trong, nó không thèm quan tâm đến thứ gì chỉ gầm lên một tiếng kéo theo luồng gió to đâm đầu vào màng bảo hộ.

"Ầm" một tiếng.

Đất trời rung chuyển, màng bảo hộ rần chấn, trong suốt như gương vỡ vụn trong nháy mắt.

"Vỡ rồi! Vỡ rồi!" Fans hâm mộ nhìn thấy mà run rẩy đôi tay.

Ánh mắt Cửu Vĩ Hồ hiện lên sự kinh ngạc.

Lam Vực!

Kim Long không thềm dừng lại, cơn lốc xoáy màu xanh bao lấy cả người Cửu Vĩ Hồ, sau đó nó hét lên một tiếng rồi xông về phía linh thú kia.

Chết tiệt!

Cái miệng khổng lồ cắn vào thân hổ xé rách thành hai mảnh, máu chảy đầy đất.

Tất cả đều phải chết!

Ngay sau đó, vuốt rồng bắt lấy một cái đầu của con thường luồng ba đầu hung ác bóp nát, rồi lại xé rách hai đầu còn lại.

Con giao ba đầu đau đớn lẫn lộn trên mặt đất.

Máu tươi trên vuốt Kim Long tí tách nhỏ xuống, trông nó giờ đây tựa như một ma vương đến từ địa ngục, vô cùng tàn bạo.

Tất cả đều phải chết!

Mọi người trên mạng đều quên lau nước mắt, lông tơ trên người dựng đứng cả lên, cảm thấy rùng mình.

Dòng khí lạnh từ sau lưng xông lên, nhưng trong lòng lại vô cùng cảm động. Tình yêu đúng là khiến người ta điên cuồng.

Cảm nhận của bọn họ đã thể hướng chi người có mặt ở hiện trường.

Cả đám quân địch mồ hôi đầy đầu nhưng không một ai dám bước lên.

Tiếc là Kim Long không muốn bỏ qua cho bọn họ.

Đôi mắt đỏ như máu nhìn qua, cái đuôi to quét một phát tiếng xương vỡ vụn vang lên khhoong dút, lúc nâng đuôi lên chỉ còn lại máu thịt mơ hồ.

- -Không ai được phép làm tổn thương cô!

Đến khi diệt sạch người cuối cùng, sắc máu trong mắt Kim Long mới dần hồi phục lại.

Nó ngửa đầu lên trời gầm lên một tiếng, một cỗ lốc xoáy hiện ra cuốn lấy những thi thể dưới đất, sau đó "bùm" một phát nổ tung, máu thịt rơi vãi khắp nơi.

Cảnh tượng đó khiến người ta rùng mình.

Gioosng như nó muốn nói với bọn họ rằng, đây chính là kết cục của những ai dám tổn thương tới cô.

Mọi người khi đối mặt với ánh mắt điên cuồng này, cảm giác lạnh lẽo lan tràn khắp đáy lòng.

Nhìn Hoàng quân hung tợn, và cảnh tượng khốc liệt như thế, fans hâm mộ cố gắng kiềm chế sự kinh hãi xuống, đồng thời tự nhủ với bản thân -- Đừng bao giờ đối nghịch với Nữ hoàng.

Thật ra, đã có Hoàng quân ở đấy thì ai dám chứ.

Tinh Nhan được bảo vệ nên Cửu Vĩ Hồ quay về vị trí của mình, sự diu dàng trong mắt cô mãnh liệt trào dâng.

Kim Long nhìn thấy cô cong môi lên thì gầm lên một tiếng rồi lao về phía cô.

Ngay trước khi chạm vào Tinh Nhan, ánh sáng chợt lóe lên, khi mọi người mở mắt ra thì thấy một người đàn ông lạnh lùng ôm Nữ hoàng của bọn họ vào lòng.

Bàn tay anh run rẩy, căng thẳng vuốt ve cô, đôi môi tìm đến môi cô khế hôn.

Tựa như anh vừa tìm lại được bảo vật bị mất.

Chỉ cần liếc qua liền nhìn ra tình yêu sâu đậm thế nào.

Nhưng mà khoan...

Mọi người khi nhìn thấy người đàn ông này thì đồng loạt dụi mắt.

Đây là Hoàng quân vì nữ hoàng mà ngàn dặm bên ba!

Đây là Hoàng quân yêu chiều nữ hoàng khiến bọn họ tin tưởng vào tình yêu!

- - Là Lam Vực! DM là Lam Vực đó!

Đó chính là Lam Vực kẻ thù không đội trời chung với Nữ hoàng đó!

Đó chính là Nguyên soái lạnh lùng chỉ hận người sống ta chết với Nữ hoàng!

Là Lam Vực mưu đồ bất chính trong truyền thuyết đó!

Má nó chứ!

Fans hâm mộ hai bên vừa war nhau sút đầu mủ trán, "..."

- - Này thì đối địch!

- - Này thì thuê sát thủ này!

Chương 68

— Này thì đối địch!

— Này thì thuê sát thủ này!

Đây có lẽ là thời gian yên bình đầu tiên ở trên mạng từ trước đến giờ, đã mấy phút trôi qua rồi mà trên mạng vẫn yên lặng bất thường.

Trong đó cũng có cả ba người bạn Hoa Trạch vừa bị Nguyên soái nhà mình làm cho hết hoảng nói chi là mấy người chưa từng ngờ tới.

Đội hộ vệ sau khi chứng kiến hết thay đều hóa đá thành những tượng chiến binh đất đứng yên tại chỗ... Trong chốc lát, cả thế giới chỉ còn lại tiếng gió thổi xào xạt.

- - Cuộc đời đang đùa với bọn họ.

- - Thật là đáng sợ.

...

Tinh Nhan không thèm quan tâm đến bọn họ.

Đây chỉ là chiêu dụ rấn ra khỏi hang của bọn cô, mọi chuyện đều là giả, dáng vẻ lung lay sắp ngã của cô cũng giả nốt.

Chuyện lúc trước ở trên mạng chuyển biến quá nhanh nên rất bất thường, lần này do Djar bị theo dõi chặt chẽ cho nên xuất hiện vài tình huống không hề có trong nguyên tác, nhưng Djar đối với Đế

Quốc là chấp niệm thì sao có thể bỏ qua được.

Thủ đoạn ly gián trên mạng quá tự nhiên, nhưng không có bức tường nào mà không lọt gió, sau khi điều tra kỹ lưỡng thì phát hiện ra đúng là Djar chủ mưu phía sau.

Sau khi biết Djar là kẻ đứng sau, Tinh Nhan bắt đầu liên lạc với Hoa Trạch để bày mưu, quyết định tương kế tựu kế, dựa vào kế hoạch của Djar mà tiến hành phản công.

Bọn họ cũng cần phải dọn sạch "sâu mọt" của Đế Quốc, nhân cơ hội này làm một mẻ hốt trọn ổ.

Những năm gần đây, Nữ hoàng và quân đội luôn nhất trí đối ngoại, không có ngoại xâm thì đấu đá nhau, hơn nữa... hai người bọn họ rất cục đấu đá hay là thả thính nhau... thì khó mà nói được.

Hoa Trạch suy nghĩ thế rồi đồng ý.

Nhưng bọn họ không tính trước được Lam Vực lại tỉnh vào lúc này, hơn nữa còn ra tay mạnh như thế.

"Đừng lo, em không sao hết."

Trong lòng Tinh Nhan xuất hiện tình cảm khó nói, cô chỉ đành lặp lại với anh, dịu dàng dỗ dành anh, "Em không sao, không có gì hết, anh đừng lo..."

Thái độ vô cùng kiên nhẫn.

Là cô không tốt, khiến anh lo lắng.

"Có thật là không có gì không?" Giọng người đàn ông khàn đi.

"Thật mà." Cô tì vào trán anh, dịu dàng nói, "Anh nhìn đi, em rất tốt mà."

Lúc này người đàn ông mới dần bình tĩnh lại, anh nhắm mắt hít một hơi sâu, nắm chặt tay cô đi về phía đội hộ vệ.

Anh nhìn người đứng đầu, sự điên cuồng nơi đáy mắt vẫn còn chưa biến mất, "Nói rõ mọi chuyện cho tôi."

Người bị anh trừng mắt cảm thấy sóng lưng lạnh toát, một hồi sau mới lấy lại tinh thần, chỉ còn lại sự sợ hãi ngập tràn trong lòng.

"Lúc ấy, bệ hạ..."

Tinh Nhan không ngăn anh lại, mặc cho hộ vệ kể hết mọi chuyện, người đàn ông không nói gì, dù đi đâu cũng nắm chặt tay đi cạnh Nữ hoàng với dáng vẻ giống y đúc mọi khi đi họp.

A ha ha.

Dòng sông mộng mơ: A ha ha! Tôi ăn hơi nhiều, đi ngủ cái đã.

- - Ngủ thôi chứ đừng nằm mơ nhé.

Đầu gà con: A, đúng là nắng hơi gắt rồi đấy.

- - Phơi nắng có chút mà đầu vầng mắt hoa rồi.

Lúc mọi người trên mạng lấy lại được giọng nói, bất ngờ là ai nấy đều rất bình tĩnh, không hện mà cùng tránh chủ đề Nữ hoàng và Nguyên soái phá vỡ tam quan của mọi người. Bầu không khí vô cùng bình tĩnh.

Ngoại trừ mấy câu không đầu không đuôi, ánh mắt luôn trong tình trạng hoảng hốt thì đều giống với ngày thường.

Đội hộ vệ nói càng nhiều, không khí xung quanh Lam Vực càng lạnh lẽo, tựa như dây cung, chỉ cần một giọt mồ hôi rơi xuống cũng đủ làm đứt dây.

Bọn họ bất an run rẩy hàng mi, cố gắng thanh giọng, cân nhắc từng câu từng chữ...

"Sau đó bệ hạ..."

Không biết cậu ta nói tới đâu mà người đàn ông không khống chế được sức mạnh của mình, hai mắt bắt đầu đỏ lên...

Đội trưởng đội hộ vệ kinh sợ nhắm mắt lại.

Tinh Nhan đột nhiên kéo lấy tay anh, cất giọng mềm nhũn, "Lam Vực, em hơi mệt."

Lam Vực bỗng dừng lại.

Anh ôm lấy cô vào lòng, đôi mắt dần bình tĩnh lại, anh khép hờ mắt, "... Được rồi."

Đến khi hai người rời đi, hai chân đội trưởng đội hộ vệ mềm nhũn, xém tí đặt mông ngồi xuống đất.

Mém chút nữa là mình trở thành "thảm đỏ" dưới chân rồi...

May mà... may mà có bệ hạ ở đây.

Không có một ai chê cười cậu ta, vì bọn họ vẫn chưa kịp tiếp thu tin tức này.

Thật lâu sau mới có người lên tiếng.

Cô bé dễ thương: Thật ra trông bọn họ rất xứng đôi.

Dù mọi người không ai dám tin, dù cả thế giới này đều nói chuyện này không có khả năng, nhưng không ai có thể phủ nhận tình yêu giữa bọn họ.

Mỗi một động tác, mỗi một ánh nhìn đều tràn ngập tình yêu.

...

Sau khi ngồi vào xe.

Thiết lập chế độ lái tự động, người đàn ông ôm lấy Tinh Nhan, vỗ lưng trấn an cô rồi dỗ dành cô ngủ.

Nhưng tâm trạng vẫn không được bình thường.

"Lam Vực." Tinh Nhan ngồi dậy ôm lấy gương mặt anh rồi nói một cách nghiêm túc, "Em không có chuyện gì cả, lung lay sắp ngã là giả thôi."

"Thật."

Cô kể lại cho anh nghe từ đầu đến đuôi, bao gồm cả chuyện cô đoán được thân phận của anh, cả chuyện hợp tác giữa cô và Hoa Trạch và cả kế hoạch lần này.

Tinh Nhan dỗ anh, "Đừng lo, lần sau em sẽ cẩn thận hơn, được

chưa?"

Vẻ mặt lạnh lùng của Lam Vực vẫn giữ nguyên không đổi.

Lý trí nói với anh rằng cô nói không sai, nhưng... người đàn ông nắm chặt tay, dáng vẻ cô học máu như sắp ngã xuống kia... quá chân thực.

Chân thực đến độ anh biết rõ là giả nhưng vẫn cứ cảm thấy mọi thứ trước mắt đều biến thành máu tươi, anh nghĩ lại mà thấy sợ, tự trách, tâm trạng mất mà tìm lại được chân thực đến tận đáy lòng.

Cái cảm giác đau thấu tim gan ấy, giống như anh đã từng trải qua.

Bọn họ ai cũng ép anh, ép cô rời khỏi anh, bọn họ phải...

Tinh Nhan nhìn đôi mắt lại biến đỏ, cô hít một hơi, đưa tay lên đánh.

Bốp...

Người đàn ông đang chìm trong cảm xúc u ám bị đánh vào trán mà ngơ ngác.

"Nhìn gì thế!"

"Vừa đụng một chút liền lên cơn, anh còn nói hả!"

Cô tì lên trán anh, hình ảnh bạch cừu vĩ hồ chợt hiện lên rồi xuyên vào đầu anh đè lên Kim Long còn đang ngơ ngác.

Hai linh thú hợp làm một, dưới chân hiện lên ánh sáng của khế ước, hai linh hồn giao hòa khiến hai người bọn họ run lên.

"Được rồi, chết sẽ kéo anh theo!"

Tính tàn bạo của Tinh Nhan lại nổi lên, cô uy hiếp anh, "Em buồn ngủ lắm rồi, anh thử động đậy em xem xem!"

Nói xong cô tựa vào ngực anh rồi nhắm mắt lại như không chấp nhận bất kỳ phản đối nào.

Trong đầu, trên người Kim Long và Bạch hồ đã có ấn ký của đối phương, mỗi đứa ve vẩy cái đuôi híp mắt đầy thỏa mãn.

Người đàn ông bị hành động của cô dọa cho ngây người.

Linh thú là linh hồn của bản thân, linh thú giao hòa tương đương với việc giao một nửa linh hồn cho đối phương.

Suy nghĩ một hồi, anh lại bật cười.

Cô không cam đoan mình không sao nữa, cô đang hứa hẹn, dù chết hay sống, bọn họ đều sẽ ở bên nhau.

Điều này lại khiến anh vô cùng an tâm.

Chết thì có là gì chứ.

Bọn họ sống chết có nhau, anh có thể đi cùng cô, chỉ cần cô ở bên, dù là nhân gian hay là địa phủ thì có là gì.

Chỉ cần cô không rời khỏi anh thì đó chính là nơi tuyệt vời nhất.

Tâm trạng u ám đã không cánh mà bay, trong lòng anh như có một dòng nước ấm chảy qua, dịu dàng ấm áp.

Anh ôm chặt người trong lòng, điều chỉnh lại tư thế cho cô, cơ bắp đang chực chờ bùng nổ cũng thả lỏng đi, sự dịu dàng ngập tràn trong đôi mắt anh.

Lam Vực hôn lên trán cô thầm thì, "... Được."

Bầu không khí căng thẳng trong xe dần biến mất, thay vào đó là sự lưu luyến.

Cô không thích thì anh sẽ không làm.

Người vốn dĩ đang ngủ bỗng nhiên cong môi nở một nụ cười.

Cô nghĩ mình vẫn rất khỏe.

Nhưng khi cảm nhận được hơi thở đầy quen thuộc ấy, cảm giác mệt mỏi bỗng nhiên kéo tới, cô an tâm hít một hơi thật sâu rồi chìm vào giấc ngủ...

Mang theo cảm giác an tâm và ỷ lại.

Đúng là như thế.

Mọi người trên mạng thấy Nữ hoàng và Nguyên soái quay về nên bọn người Hoa Trạch đều biết.

Khi cách Lam Vực một khoảng xa, đã thấy hai người đứng trước cửa hoàng cung mỉm cười với nhau.

Với kinh nghiệm hơn vài chục năm cho cậu ta biết, cậu ta nên dừng lại, không nói đến khả năng hai người có việc, nên xuống chào một

tiếng.

Nhưng người đàn ông nhìn Tinh Nhan đang ngủ say, không hề do dự, lái xe bay lướt qua hai người họ.

Quay về rồi nói cũng không muộn.

Chiếc xe mang theo cơn gió thổi bay mái tóc của quản gia và Hoa Trạch.

Một lão và một tiểu hồ ly nhìn nhau, rồi nhìn đồ vật vừa được giao cho bọn họ...

Hoa Trạch "..."

Quản gia "..."

Nhìn chiếc xe bay từ xa, nụ cười trên hai gương mặt bỗng chốc cứng đờ.

Gió thổi qua...vỡ tan tành.

Lúc hai người Hoa Trạch chạy đến phòng Nữ hoàng chỉ thấy người đàn ông kia bước ra, điều chỉnh lại máy điều hòa, động tác vô cùng tự nhiên.

Quản gia cong môi, tự nhiên như nhà mình thế.

Hoa Trạch có lẽ đã chuẩn bị tinh thần từ trước, cho nên cậu ta chỉ vuốt trán rồi bắt đầu báo cáo tình hình hiện tại.

Lam Vực là Nguyên soái của Đế Quốc, vẻ mặt dịu dàng biến mất, trở thành một người đàn ông lạnh lùng như xưa, "Ừm."

Lời ít mà ý nhiều, đánh thẳng trọng tâm, "Người đứng sau màn đã tóm gọn hết chưa?"

"Dạ, đều đã bị bắt hết."

"Djar đâu?"

Cả cuộc nói chuyện đều bị anh khống chế, Hoa Trạch đi sau anh, nhanh chóng trả lời, "Chu Chính đang theo dõi, Djar vẫn không có động tĩnh gì."

"Bao lâu."

"Khoảng 1 tiếng rồi."

Lam Vực không nói gì, nhíu mày rồi ra lệnh, "Phong bế bến cảng."

Hoa Trạch khoong hề do dự, cũng không thềm suy nghĩ, vội vàng đi truyền đạt mệnh lệnh.

- - Người đàn ông này là tín ngưỡng của bọn họ, cho nên bọn họ không hề có bất kỳ nghi ngờ nào.

Lam Vực suy nghĩ một chút, bước được vài bước thì dừng lại.

Anh gật đầu với quản gia, "Nhan Nhan ngủ rồi, đừng làm phiền cô ấy."

Anh nói xong thì mi tâm lóe lên, Kim Long xuất hiện, cơ thể to lớn cuộn lấy căn phòng, đôi mắt sáng rực như đang gác cửa.

Quản gia:...

Ông nhìn Kim Long cảnh giác đầy mình kia mà cứng đờ khóe miệng, mém chút nữa đã mắng to, đó là cô bé ông nuôi từ nhỏ đấy, ai lại quấy rầy cô chứ!

Người đàn ông không nhìn ông, lạnh mặt quay trở lại chính sự, anh nhớ lại bản đồ rồi bắt đầu ra lệnh, "Điều quân đoàn thứ ba đến cứ điểm Versailles."

"Vâng."

"Quân đoàn 24 đưa vật liệu đến căn cứ Kid..."

"Quân đoàn 6 sẵn sàng đợi lệnh..."

Nếu anh đoán không lầm, Djar nhất định sẽ truyền lời về Liên Bang, quân đội bên đó chắc chắn đang ần núp đâu đó, sau khi kết hợp với tin nhận được trước đó...

Từng mệnh lệnh được truyền xuống, Đế Quốc như một cái máy khổng lồ, yên lặng bắt đầu chuyển động.

...

Lúc Lam Vực đuổi đến chỗ Djar, anh phá cửa mà vào, nhìn Djar kinh ngạc nhìn mình, anh nhíu mày đưa tay chộp lấy.

"Bịch" một tiếng, Djar vỡ thành từng mảnh chỉ còn sót lại hai bộ đồ.

Chu Chính cúi đầu nhận lỗi, "Xin lỗi Nguyên soái, là lỗi của chúng tôi."

Lam Vực phát tay, "Không sao."

Anh lời ít mà ý nhiều nói, "Ba ngày, không nên cưỡng cầu."

Liên Bang và Đế Quốc khai chiến đã là chuyện đương nhiên, lúc này tìm cách đánh Liên Bang trở tay không kịp mới là chuyện quan trọng, Djar cũng không còn ảnh hưởng đối với tình thế hiện nay.

Không đáng lãng phí binh lực và thời gian tìm anh ta.

"Dạ rõ!" Chu Chính đáp lại.

Sau đó trong lúc dân mạng còn đang đắm chìm trong tin tức hôm nay thì có người phát hiện bến cảng bị phong tỏa trong yên lặng.

Dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng những cán bộ cấp cao vẫn rất tin tưởng Nữ hoàng và Nguyên soái, nên bọn họ không hề kinh hoảng, chỉ suy đoán xem đó là chuyện gì.

Lam Vực không dài dòng, lấy thân phận là Nguyên soái Đế Quốc tổ chức hội nghị cấp cao.

...

Sáu giờ chiều.

Tại hoàng cung.

Từng người từng người ăn mặc trang trọng nối đuôi nhau tiến vào.

Nhìn kỹ sẽ thấy lần này chỗ ngồi còn trống rất nhiều.

Không phải là quân đội, những người bên quân đội bị điều tra đã được thả ra, vẫn ngồi vị trí như cũ, hôm nay lại thiếu đi vài lão nhân của nghị viện, hành động mạnh mẽ đợt này đã lọc ra phần lớn người của nghị viện.

Những người còn lại giờ đây chỉ dám cụp đuôi giảm bớt sự tồn tại bản thân.

Phe quân đội và phe Nữ hoàng trầm mặc ngồi nhìn nhau.

Bầu không khí trở nên đầy xấu hổ.

"Ha ha, ha ha, mấy ông cùng tới hả."

"Ha ha, tới từ sớm rồi."

Hai bên nhìn nhau, chào hỏi vài câu rồi lại rơi vào trầm mặc.

Hai phe đánh nhau đầu rơi máu chảy, kết quả lão đại hai bên lại yêu nhau.

...Cái mợ gì thế...

Chắc là tuần này sẽ kết thúc Thế giới này ^^

Chương 69

Bầu không khí trong phòng họp cũng không ảnh hưởng đến căn phòng bên đây.

Người đàn ông gọi Tinh Nhan dậy.

Dù muốn để cô ngủ thêm một lát, mọi chuyện anh vẫn có thể chống đỡ, nhưng lí trí mách bảo anh rằng, Nhan Nhan không thích làm chim hoàng yến.

Cô thích bay lượn, anh sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Chỉ cần cô quay đầu lại sẽ thấy anh luôn ở phía sau cô.

Tinh Nhan tỉnh, cô ngáp một cái rồi lười nhác vươn tay, "Em muốn đi rửa mặt."

Rõ ràng là dáng vẻ không muốn tự mình làm.

Người đàn ông nhìn dáng vẻ vô cùng tự nhiên của cô, tình cảm dịu dàng tràn ra khắp cõi lòng, anh nhẹ nhàng ôm cô đi vào phòng tắm.

Lấy khăn sạch lau mặt cho cô.

Sau khi Tinh Nhan tỉnh táo hẳn, cô rướn người lên hôn anh một cái rồi quay sang lấy bàn chải đánh răng, "Cười lên đẹp trai quá đi."

Nguyên soái đại nhân ngẩn người, anh ngẩng đầu nhìn vào gương trước mặt.

... Cười?

Trong gương, gương mặt người đàn ông vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng vẻ mặt mang theo sự vui vẻ, làm mềm đi những đường cong lạnh lẽo của anh, ánh mắt nhìn cô gái trước mặt chứa đựng sự dịu dàng, ôn nhu chưa từng có.

Dáng vẻ không còn giống như xưa.

"Lam Vực, chải đầu cho em." Tinh Nhan cúi đầu xuống xúc miệng.

Anh chưa kịp hoàn hồn đã thấy mình vô cùng tự nhiên vuốt sợi tóc lòa xòa phía trước ra sau giúp cô.

Anh mỉm cười, lấy lại tinh thần.

Ánh mắt dịu dàng, anh cầm lấy cây lược nhẹ nhàng chải tóc giúp cô, yêu thương chải từ đỉnh đầu xuống đuôi tóc.

Một chải chải đến đuôi tóc, tóc bạc còn cử án tề mi.

Ở trong gương, cô gái đánh răng với gương mặt rạng rỡ, người đàn ông đứng sau cô dịu dàng chải tóc cho cô.

...

Ở phòng họp bên này.

Cả đám người bên trong như đang ngồi bàn chông, không biết phải nói cái gì, cả phòng đều chìm vào im lặng.

Liên tiếp có người len lét nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt cố gắng duy trì

nụ cười, hi vọng có người xuất hiện đánh vỡ bầu không khí kỳ lạ này.

Một phút, hai phút...

Mọi người ai nấy đều cảm thấy một ngày mà lại dài như một năm.

Rất lâu rất lâu sau, cửa phòng họp cuối cùng cũng được mở ra.

Ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào.

Mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn người bước vào, hơi thở bỗng chốc ngừng lại.

Bầu không khí lại một lần nữa rơi vào trầm mặc, sự xấu hổ hiện ra vô cùng rõ ràng.

... Năm... năm tay ư.

... A ha ha ha...

Dù đã biết hai người yêu nhau, nhưng tận mắt nhìn thấy kẻ thù chỉ hận không thể đánh chết đối phương trước kia... giờ đây lại thân mật quyến luyến như thế... đúng là cảm giác như thế giới quan hoàn toàn sụp đổ.

Không cho người ta thời gian chuẩn bị gì cả!

Lam Vực và Tinh Nhan không hề quan tâm đến bầu không khí kỳ lạ này, hai người tự nhiên bước vào rồi đến chỗ của mình.

Thực ra, bọn họ không hề khoe khoang tình cảm, ngay cả nắm tay

cũng không có đan ngón tay vào nhau, chỉ là một cái nắm tay đơn giản mà thôi. Chỉ là do bọn họ đang đứng trong bầu không khí quá bài ngoại, thân mật và hòa hợp như thế, nhìn vào cứ như đang khoe tình cảm mọi lúc mọi nơi.

Lam Vực mặc kệ bọn họ đang nghĩ gì, dứt khoát mở miệng gọi, "Hoa Trạch."

Hoa Trạch hiểu rõ ý anh, nhanh chóng nói, "Mấy ngày trước, bệ hạ..."

"Cứ dựa theo kế hoạch..."

Chỉ có vài người bọn họ tham gia kế hoạch này, mấy người còn lại ai nấy cũng ngờ ngác, bây giờ là lúc để cho bọn họ biết.

Mấy người còn đang lúng túng sau khi nghe anh nói xong, vẻ mặt dần nghiêm túc, không còn vẻ xấu hổ như ban đầu.

"Bến cảng đã bị phong tỏa, tạm thời chưa có tin tức của Djar."

Sau khi Hoa Trạch nói xong, mọi người trong phòng vẫn chưa lấy lại tinh thần, chiến tranh giữa Đế Quốc và Liên Bang kỳ này có muốn tránh cũng không được.

Bọn họ cũng không sợ.

Một thiếu tướng tính tình mạnh mẽ đứng lên nói, "Đánh, nhất định phải đánh, không thì bọn Liên Bang kia sẽ cho là chúng ta sợ bọn chúng."

Người bên cạnh đồng ý, "Mấy năm nay Liên Bang càng lúc càng quá đáng."

"Nếu không ra chiến trường thì người sẽ bị rì sét mất."

Ngoài dự đoán, không có ai phản đối, tất cả mọi người đều kích động.

Nguyên soái là chiến thần tất chiến tất thắng, Nữ hoàng là trụ cột của đất nước, nếu như là ngày trước, bọn họ sẽ lo lắng Nữ hoàng và Nguyên soái mâu thuẫn làm ảnh hưởng đến tình hình chiến đấu.

Nhưng mà bây giờ...

Cả đám liếc sang nhìn hai người, yên lặng gạt bỏ lo lắng trong lòng.

- - Đột nhiên cảm thấy suy nghĩ hai người bọn họ đánh nhau vỡ đầu trước kia thật ngu xuẩn.

Có đánh hay không đã là kết cục đã định sẵn, mọi người bỏ qua vấn đề này, bắt đầu nghĩ cách và mấy vấn đề cần suy nghĩ.

"Đầu tiên chúng ta có thời gian ba ngày, hành động phải thật nhanh."

Ba ngày sau bến cảng giải bỏ phong tỏa, Djar sẽ trốn thoát, tin tức của bọn họ sẽ không thể dấu được, khi đó kế hoạch Liên Bang tấn công Versailles sẽ thay đổi.

Một thiếu tướng khác lên tiếng, "Tôi đồng ý, quyền chủ động rất quan trọng, chúng ta khiến Liên Bang trở tay không kịp."

Một bên chính khách nói tiếp, "Mấy năm nay Đế Quốc không ngừng phát triển, kinh phí quân đội sẽ không gây cản trở."

Người đàn ông cho bọn họ thời gian hai phút, sau đó mở miệng dứt khoát nói, "Tôi sẽ đến Versailles ngay lập tức."

Tinh Nhan vẫn im lặng nhìn anh nãy giờ, anh vẫn trả lời ngắn gọn, "Ở đế đô không cần lo lắng."

"Ba tháng sau sẽ trở về."

"Được."

Bốn mắt nhìn nhau, sự tin tưởng trong ánh mắt của hai người yêu nhau cũng trở nên ngọt ngào, là sức mạnh to lớn nhất, bầu không khí bỗng chốc biến thành màu hồng phấn.

Mọi người đang kích động thảo luận vừa nhìn ánh mắt giao nhau giữa hai người họ thì ngậm miệng, yên lặng để bọn họ trao đổi.

- - Anh là con dao trong tay em, đừng sợ, chỉ cần em thích, anh sẽ bảo vệ thay em.

- - Em sẽ đứng sau anh.

- - Ba tháng sau, anh sẽ trở về cưới em.

- - Em chờ anh.

Bọn họ đột nhiên mất hết hi vọng, hai người kia đang trao đổi bằng ánh mắt.

Cả đám người lau mặt, tuyệt vọng với năng lực phân tích ánh mắt của mình, đã thế thì tự nguyện làm gì cho mệt.

Chỉ có thể tự an ủi bản thân, vậy cũng tốt, đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn...

Lam Vực nói đi là đi, không hề chần chừ.

Vừa họp xong là anh đi ngay, mệnh lệnh đã ban ra trước đó đã được chấp hành, con đường đặc biệt chạy đến Versailles đã chuẩn bị kỹ càng, một chiếc phi thuyền đậu ngay cửa ra vào.

Vài vị sĩ quan dừng bước, đứng cạnh Nữ hoàng, nhìn bóng lưng thẳng tắp của đội quân thẳng tiến bước vào phi thuyền, sau đó bình tĩnh nhìn sang Nguyễn soái nhà mình, bỗng nhiên cảm thấy thật may mắn, Nguyễn soái vẫn là Nguyễn...

Cảm xúc chưa kịp biến mất mà bỗng nhiên trùng to mắt.

...Lúc lên phi thuyền, người đàn ông chưa bao giờ do dự thế mà giờ đây lại dừng lại, quay đầu.

Anh vội vàng quay trở lại, ôm chặt người yêu vào lòng, sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn đầy mãnh liệt.

Đi lên đi...

Đi lên...

Đi...

Kỹ thuật hôn của Lam Vực vẫn rất ngây ngô, động tác trúc trắc nhưng không hề do dự cạy mở đôi môi cô.

Anh như muốn dùng nụ hôn này để bày tỏ hết những lời mình muốn nói.

Cả đám người còn lại mặt nhăn nhó nhìn sang chỗ khác, yên lặng bỏ sung câu vừa nãy.

- - cái mông.

Tinh Nhan nhìn phi thuyền rời đi, từ bỏ ư?

Đương nhiên là không rồi.

Cô đè nén mọi cảm xúc xuống đáy lòng, Tinh Nhan quay đầu lại, mặc kệ mọi người đang nhìn trời, nhìn đất mà không hề nhìn cô... đang suy nghĩ điều gì, cô chỉ thẳng một người, "Tiêu Văn, cậu giúp tôi tổ chức một cuộc họp báo."

"Tiêu Nhị..."

Buổi tối hôm đó, trên mạng bỗng chốc bùng nổ.

Nữ hoàng của Đế Quốc - Tinh Nhan bệ hạ tổ chức cuộc họp báo để xin lỗi vì đã giấu diếm chuyện hai ngày trước với dân chúng, đồng thời giải thích lý do và tuyên bố tin tức khai chiến với Liên Bang.

Đế Quốc khai chiến với Liên Bang, tin tức vừa truyền ra, cảm giác bị lừa dối bởi Nữ hoàng và Nguyên soái của một bộ phận cực đoan đã dần biến mất lúc nào không hay.

Mãi mãi hướng về Nữ hoàng: Chuyện này vốn dĩ không trách Nữ hoàng!

Tôi yêu Đế Quốc: Còn bọn đồng bọn với Liên Bang? Đầu óc của cái đám cặn bã này bị lừa đá hết rồi hả... Liên Bang chiếm được Đế

Quốc rồi thì ngày tháng sau này của bọn họ vẫn tốt như bây giờ chắc??

Điện thoại của tôi có đường: Đồ ngu, mất não, đầu óc chắc toàn shit rồi! Đánh chết bọn chúng đi!

Mọi người ai cũng lên án bọn người bị Djar mua chuộc, rất lâu sau mới có người nói đến chuyện lừa gạt dân chúng mà Tinh Nhan nói.

Cô bé dễ thương:... Nguyên soái và Nữ hoàng cũng chả dễ dàng gì, ngấm lại vì muốn bắt những người này mà phải ra tay với đối phương, thật đau lòng mà.

Khúc ca của thời gian: Nguyên soái và Nữ hoàng dụng tâm quá rồi, Nguyên soái và Nữ hoàng bất hòa, Liên Bang sẽ khinh địch, chuyện này rất có lợi đối với Đế Quốc.

Cùng nhau ăn cơm: Đế Quốc thật vinh hạnh khi có Nguyên soái và Nữ hoàng như thế...

Mọi phút mỗi giây đều nhớ anh: Nhưng vừa nghĩ tới bọn họ liền đau lòng, nhìn đối phương bị thương thì lòng người còn lại đau biết bao, đều do Liên Bang cả!!

Tí ta tí tách: Đúng đo, đều do Liên Bang hết!

Chỉ vài phút thôi mà quần chúng hóng hớt đã viết được một kịch bản, hai ta yêu nhau nhưng lại không thể không chém giết lẫn nhau, cuối cùng vì quá đau lòng mà bắt đầu đổ hết giận dữ lên đầu Liên Bang.

Bọn họ có được Nguyên soái và Nữ hoàng tốt như thế, bọn họ phải đánh, để hai người họ sớm được đoàn tụ!

Không thể không nói, lực lượng "biên kích" đúng là quá mạnh.

Ngay cả thân tín của Tinh Nhan mỗi khi nhớ lại cũng nghĩ quá khứ đúng là như thế.

Hai ngày Tinh Nhan bận bịu xoay vòng vòng... cô bỗng nhiên phát hiện, ánh mắt mọi người nhìn cô rất phức tạp, cơn giận đối với Liên Bang ngày một tăng.

Đặc biệt là nữ chính, càng ngày càng chịu khó nấu canh.

Tinh Nhan đỡ trán, vừa phê văn kiện vừa mỉm cười.

Đúng như Lam Vực đã tính, hai ngày sau, bên ngoài căn cứ Versailles, quân đội Đế Quốc và Liên Bang "không hẹn mà gặp", là trận đấu vang dội lần đầu tiên giữa Liên Bang và Đế Quốc.

Cũng là trận đấu Đế Quốc đồng lòng nhất trong lịch sử.

Sau khi tin tức truyền ra, quân đoàn 24 xuất hiện tại quân đoàn của Liên Bang, bị mai phục ăn một trận thua thiệt, đồng thời ngay ranh giới giữa Đế Quốc và Liên Bang, quân Liên Bang dần dần tiến gần.

Có đôi khi, tin tức và phán đoán không đúng sẽ là đả kích trí mạng trên chiến trường.

Mười ngày sau, Djar xuất hiện trên chiến trường Ska.

- - nhưng đã trễ.

Ban đầu có thể nói thế lực giữa Lam Vực và Djar ngang nhau, cấp độ

2/3S, nhưng sau khi lên cấp Lam Vực tiến bộ vượt bậc, sức chiến đấu thật ra không phải là nhân tố quyết định trên chiến trường, mà chính là nhờ vào tài chỉ huy và các nhân tố khác.

Chỉ cần nói đến lực ảnh hưởng của Djar tại Liên Bang không hề theo kịp Lam Vực ở Đế Quốc, không có kỷ luật nghiêm minh, nên dẫn đến sự chênh lệch giữa hai bên.

Hơi nữa nội bộ Liên Bang lục đục, không ngừng tranh quyền đoạt lợi, địa vị của Djar không hề vững chắc, cho nên trên chiến trường bị đâm sau lưng cũng là điều có khả năng.

Quan trọng nhất chính là, anh ta trở về quá muộn.

Danh tiếng của Nguyên soái Lam Vực cũng không phải là lời đồn thổi, trong thời gian mười ngày đã đủ để anh kéo dài khoảng cách, chiếm được ưu thế.

Với đủ loại nhân tố, sự thất bại của Liên Bang về sau cũng là chuyện hiển nhiên.

Toàn thân kim long dính đầy máu tươi khiến người người sợ hãi.

Tướng sĩ Đế Quốc nhìn kim long trên trời với vẻ mặt sùng bái, sĩ khí bỗng chốc tăng vọt, Liên Bang lại ngược lại, vừa nhìn thấy kim long đã đánh mất dũng khí.

- - Trận Robin, Đế Quốc thắng.

Đên khuya, Lam Vực nghiên cứu địa đồ trên máy tính, đánh một dấu X màu đỏ lên một vị trí.

"Báo cho quân đoàn số 3 bắt đầu hành động."

"Vâng."

Chu Chính nhìn dấu gạch chéo kia thì cảm thấy một dòng máu nóng chảy rần rần, cậu ta biết, dấu gạch chéo đó biểu thị cho việc Liên Bang sắp xảy ra gió tanh mưa máu.

Lúc quay ra, bỗng nhiên cậu ta quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy người đàn ông kia chậm rãi nở nụ cười.

Năm tháng tĩnh lặng, thời gian nhẹ trôi.

Chu Chính mỉm cười, tình yêu làm con người ta trở nên dịu dàng hơn, cũng khiến con người ta mạnh mẽ hơn.

Mạnh mẽ đến độ không ai chống đỡ, mạnh mẽ đến độ đánh đâu thắng đó.

...

Đêm khuya.

Quân đoàn số 3 của Đế Quốc tập kích Marvel, Đế Quốc thắng.

Mười ngày sau,

Trận Thales, Đế Quốc thắng.

Sau đó, Liên Bang tấn công Đế Quốc, trừ Ska thủ ở bên ngoài, toàn bộ bị đánh tan tác, lực lượng của Liên Bang tiêu hao hơn phân nửa, bắt đầu tiêu chí phản công Đế Quốc.

Một tháng sau,

Liên Bang, phòng tuyến Long Tháp Tinh, Đế Quốc thắng!

Hai mươi ngày sau.

Chiến dịch phòng tuyến thứ ba của Liên Bang, Đế Quốc thắng!

Tin tức chiến thắng của Đế Quốc liên tục truyền về, dân chúng nhảy cẫng hoan hô ăn mừng.

Tinh Nhan nghe quản gia báo lại Djar đã tử trận trong trận Huescar lại bình tĩnh bất ngờ.

Cô cong môi, từ đáy lòng cảm thấy thật vui vì thắng lợi của Đế Quốc và kiêu ngạo.

Quản gia nhìn về mặt của cô mà ê răng.

Gìa rồi, nên dễ bị chói mắt.

...

Ngày thứ mười ngày của tháng thứ hai.

Đội quân của Đế Quốc tiếp cận phòng tuyến số hai của Liên Bang, bắt đầu giăng co.

Cùng ngày hôm đó.

Đội quân thứ nhất của Đế Quốc ẩn thân đã lâu trên chiến trường do Nguyên soái Lam Vực dẫn đầu đột nhiên xuất hiện bên trong phòng tuyến thứ hai của Liên Bang, tấn công cả trong lẫn ngoài.

... Đế Quốc thắng!

Ngày hôm sau, Liên Bang cầu hòa.

Nguyên soái Lam Vực lạnh lùng xé bỏ thư cầu hòa, trực tiếp dẫn quân đánh thẳng vào Liên Bang.

Tháng thứ ba.

Thủ tướng Liên Bang đệ thư cầu hòa, lần đầu tiên trong lịch sử, Đế Quốc được thống nhất.

Ngày 13 tháng 9 năm 286 Đế Quốc.

Bến cảng Tinh Tế.

Người đàn ông vừa xuống phi thuyền đã nhanh chân bước về phía người đang mỉm cười kia.

Còn một ngoại truyện "vạch mặt" Lam Vực nữa là kết thúc rồi.

Chương 70: Ngoại truyện

Thật ra, dân chúng của Đế Quốc rất có hứng thú với một chuyện.

"... Đầu tiên hãy áp dụng thử ở tinh cầu thứ 6, xem kết quả..." Nữ hoàng chống tay, quả quyết nói không ngừng, Nguyên soái ngồi đối diện lại nghe chăm chú.

Nhưng, suy nghĩ của quan viên chỉ đặt một nửa vào vấn đề, một nửa khác thì len lén nhìn hai người.

Quan viên ở đây đều là người của Đế Quốc, tò mò trong lòng không thể ít hơn dân chúng.

Nhưng làm sao cũng không nhìn ra...

- - Rốt cục thì Nguyên soái và Nữ hoàng yêu nhau từ khi nào vậy.

Mọi người suy nghĩ muốn nát óc mà vẫn không nghĩ ra.

Lúc trước Nữ hoàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Nguyên soái tinh thần hoảng loạn, vì thế quan hệ của bọn họ mới lộ ra ngoài, lúc ấy trong lòng bọn họ chỉ muốn... chửi thề.

Đầu vàng mắt hoa, không ai dám tin vào mắt mình.

Nhưng ngoại trừ tình cảnh đặc biệt ngày hôm ấy ra, con gái chỉ có một mong ước rất đơn giản, đó chính là có được một tình yêu toàn tâm toàn ý, muốn có một người đàn ông bảo vệ mình, không để cô chịu khổ, không làm cô buồn. Lúc ấy biểu hiện của Nguyên soái vừa

vận khớp với yêu cầu bên trên, cho nên cư dân mạng tiếp nhận tin tức họ yêu nhau rất nhanh.

Bọn họ lại càng tò mò hơn về mối tình này.

Đặc biệt là mối quan hệ của hai nhân vật chính, đến cùng là yêu nhau nên giả vờ ghét nhau, hay là ghét nhau rồi nảy sinh tình cảm? Bọn họ gây chiến với nhau nhiều lần như thế, sao có thể bí mật quen nhau...

Ngay từ đầu mọi người đều suy đoán, hai người họ chắc chắn đã yêu nhau rất nhiều năm, ghét nhau chỉ là giả vờ mà thôi, không chừng sáng nay đánh một trận, tối về lại hẹn nhau dùng tiệc dưới ánh nến nữa kìa.

Nhưng mỗi khi bọn họ nói thế thì vẻ mặt của Hoa Trạch vô cùng khó nói.

Hắn biết rõ, Nguyên soái là một người lạnh lùng, cả ngày đều ở trong quân doanh với bọn họ thì làm gì có chuyện ăn tối dưới nến? Mỗi tối ma vương Lam Vực còn đang bận bắt bọn họ chạy bộ kia kìa.

Suy luận có khả năng nhất chính là quãng thời gian Nguyên soái biến thành Tiểu Hắc Long, sớm chiều ở cạnh nhau nên mới nảy sinh tình cảm.

Mọi người nghĩ lại thì thấy có lý, tâm phúc của người ta đã lên tiếng rồi, dù có hơi thất vọng nhưng dần dần cũng chấp nhận suy đoán này -- Hai người ở quen không lâu, lúc Nguyên soái độ kiếp, Nữ hoàng làm mỹ nhân cứu anh hùng, sau đó mới yêu nhau.

Không lâu sau, mọi người lại cảm thấy không đúng.

Đúng rồi, hai người họ trông đâu giống mới quen một tháng đâu!

Nhìn đi, Nữ hoàng chưa nói gì mà Nguyên soái đã biết ý lấy đồ cho cô, mới quen một tháng mà thế này ư?

Mới yêu nhau??

... Có ma nó mới tin.

...

Nữ hoàng và Nguyên soái phải yêu nhau rất lâu rồi, thế mới đúng, định lừa bọn họ chắc? Ha ha ha, xin lỗi em chưa đủ thông minh đâu nhé.

Hoa Trạch nhìn ánh mắt bọn họ len len nhìn mình mà tức xì khói.

Ngu quá mà!

Nhưng cậu vẫn không ngờ chuyện vẫn chưa kết thúc.

Dân mạng lấy được chân tướng Hoa Trạch lừa gạt mọi người thì thờ dài, vì sao Hoa Trạch muốn lừa họ??

Phái Đại Tinh không đối: A a a a a! Đây là yêu đó!

Phần lớn mọi người không hiểu là gì, nhưng lại vô tình kéo dài hơi tàn của lượng fans CP vừa mới chìm thuyền không lâu, khiến họ kích động đến đỏ bừng mặt.

Còn có thể vì cái gì nữa, là yêu đó!

Trên diễn đàn:

#Không chấp nhận bọn họ yêu nhau đã lâu, vì bản thân không còn bất cứ cơ hội nào! qwq cảm động quá đi#

#Chút ngọt này mì ăn nhé! Tôi vẫn giữ ý kiến cũ nhé! #

Không biết chọc trúng chỗ ngứa của mọi người ở đâu, ban đầu chỉ có lát đất vài fans CP đột nhiên tăng lên, ngọn lửa nho nhỏ bỗng chốc bùng cháy.

Dù đa số mọi người đều ủng hộ chuyện tình của Nguyên soái và Nữ hoàng, nhưng fans CP cuối cùng cũng tìm được cảm giác tồn tại nên phát triển càng lớn mạnh.

Chuyện này...quá đáng sợ.

Nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng của Nguyên soái trước mặt cậu ta...

Hoa Trạch nở nụ cười cứng ngắc, không nhin được mà run rẩy, cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, "Ai thù oán với ổng chứ."

Ai mà hận cậu ta đến nông nỗi này!

...

Chuyện gì đến thì cũng đến, ngày hôm sau chính là hội nghị quân đội.

Hoa Trạch đến hơi trễ, vừa đến nơi thì thấy ai cũng nhìn mình, ngay cả mấy người Chu Chính cũng nhìn gương mặt nhăn nhó của cậu mà bật cười.

Vẻ mặt Hoa Trạch lại càng mất tự nhiên.

Cả đám đều bệnh hết rồi, cậu ta có thể rời khỏi chỗ này được không?...

Đương nhiên là không rồi.

Người đàn ông lạnh lùng bước tới, anh đảo mắt nhìn một lượt, ánh mắt vô cùng hồ hững nhưng cả phòng họp nháy mắt yên tĩnh trở lại, mấy người Chu Chính đang cười khoái chí cũng vội vàng ngồi lại ngay ngắn.

Người đàn ông bình thường lời ít ý nhiều, nói vài câu liền nắm lấy cổ áo thằng nhóc Hoa Trạch, vẻ mặt không tí cảm xúc...kéo cậu ta ra ngoài.

Động tác và sắc mặt không hề ăn ý tí nào.

"Lão đại!"

Nghe giọng của Hoa hồ ly đã thay đổi, Chu Chính và mấy người còn lại khó khăn lắm mới nhìn được giờ đây đập bàn cười phá lên.

Ha ha ha ha ha, fans hâm mộ làm tốt thật ha ha ha!

Hoa Trạch. "..."

Đánh kẻ cầm đầu một trận, tâm trạng người đàn ông mới tốt lên tí xíu.

Trước khi quay về phòng.

Anh hồ hững sửa sang lại quần áo, dừng bước, suy nghĩ một hồi,

đến khi khí thế trên người trở nên áp lực mới bước vào.

Quả nhiên, vừa bước vào phòng liền thấy Tinh Nhan bỏ đồ trong tay xuống rồi hỏi anh, "Sao rồi?"

Lam Vực nhếch môi, đẩy máy tính đến trước mặt cô, không nói gì nhưng trên mặt hiện rõ sự oan ức.

Tinh Nhan xem một lát liền quay sang ôm lấy anh dỗ dành, "Là giả thôi mà, em chỉ thích anh thôi."

Ở trước mặt đối phương, bọn họ khác hẳn bình thường.

Anh hỏi, "Thật không?"

Tinh Nhan, "Thật mà!"

Anh nằm xuống, cầm lấy tay cô đặt lên tim mình, "Giúp anh."

Tinh Nhan buồn cười, giọng điệu còn hùng hồn như thế, cô hôn anh một cái, dẹp công việc sang một bên.

"Được."

Vừa nếm được ngon ngọt nên Lam Vực không thể kiềm chế được. Cứ mỗi lần quay về phòng sẽ đứng trước cửa điều chỉnh tâm trạng thật tốt.

Đến một ngày nào đó.

Tinh Nhan tình cờ xem được máy giám sát ở hoàng cung thì thấy được diễn xuất tuyệt vời của người đàn ông ấy suốt mấy ngày qua, được, được lắm.

Thế giới này nợ anh một giải Oscar rồi.

... Mợ nó chứ.

Nữ hoàng bạo lực cầm roi lên rồi lại đặt xuống, bật cười ha ha.

Đêm đến.

Sau khi Lam Vực quay về, anh vẫn âm thầm chuẩn bị chiêu cũ.

Vừa vào thì thấy Tinh Nhan đang ngồi trên sofa nhìn sang, cô im lặng một lát rồi bật cười, "Về rồi à, anh mau tới đây."

Cô mỉm cười vờ như không nghe thấy tiếng roi kêu "chan chát" bên tai, "Đến đây cùng em suy nghĩ về nhân sinh nào."

"Hả?" Người đàn ông lạnh run, nhìn chăm chăm cây roi trong tay cô, cơ bắp trên người bỗng kéo căng, chợt cảm thấy có điều chẳng lành.

Đúng lúc này, ánh mắt anh lướt sang góc máy tính bên cạnh.

- - Tiểu Hắc Long đang nhảy thoát y.

Cứ như sét đánh ngang tai.

Nguyên soái nhìn con rồng ngốc nghếch trên màn hình mà muốn phình to cái đầu...

- -- Tèo rồi!!

Tác giả có lời muốn nói:

Đại nguyên soái quỳ xuống: Vợ ơi anh sai rồi!

Vậy là kết thúc TG này rồi nhé, tạm biệt Tiểu Hắc Long, sang thế giới sau chúng ta sẽ được gặp bạn rồng Tinh Nhan cường châu báu còn hơn cả chồng nhé =))))

Chương 71: [TG 5]: Hắc Long và "Công chúa"

Quay lại thế giới thật lần nữa, thời gian trôi qua vẫn chưa được bao lâu.

Tinh Nhan tỉnh dậy, khẽ vuốt hai hàng chân mày, đôi mắt lại sáng rỡ, dường như cô đang suy nghĩ gì đó.

"Nhan Nhan..." Trong ký ức của cô bắt đầu xuất hiện một hình bóng mơ hồ, như phủ một tầng sương mù, lúc cô muốn nhìn cho thật rõ ràng thì lại không có cách nào nhìn rõ được.

Tinh Nhan cũng không miễn cưỡng, đôi mắt long lanh nở nụ cười rạng rỡ.

- - Một ngày nào đó cô sẽ nhớ đến sự tồn tại của anh.

Cô nhắm mắt lại dưỡng thần.

Không biết nán lại ở thế giới kia bao lâu, nhưng cô có thể chắc chắn rằng thời gian không hề ngắn, tài nguyên của thế giới vừa rồi đoán chừng rất phong phú, khi cô quay về không cần những vật phụ trợ để đột phá như hai cấp trước đó mà liên tiếp đột phá lên hai tầng, ở thế giới thật cô đã lên đến cấp 4.

Lần này ở lại thế giới đó không ngắn, càng về sau càng khó đột phá, cô bây giờ đạt đến cấp 5, e là sau này sẽ khó mà lên cấp.

Điều đáng mừng ở đây chính là Phượng Niết cấp 5 đã có thể tu

luyện vài kỹ năng cho mình.

Ví dụ như đưa hồn.

Người trúng thuật này dựa vào khả năng của người bày thuật mà có thể khiến linh hồn mất phương hướng trong một thời gian khác biệt, đẳng cấp cao nhất chính là khiến cho linh hồn lạc lối trong dòng sông thời gian mãi mãi.

Và còn rất nhiều kỹ năng khác nữa.

Tinh Nhan suy nghĩ một lúc, sau khi nghĩ kỹ rồi thì cô nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Để cô nghỉ ngơi một chút đã.

Từng giây từng phút trôi qua, khi cô vừa ngủ không bao lâu bỗng nhiên trong phòng xuất hiện một khung hình, quả cầu trong màn hình dần dần kéo dài ra, dù mờ mờ ảo ảo nhưng vẫn có thể nhìn ra bóng dáng một người đàn ông cao ráo.

Hình bóng ấy sải đôi chân dài, bước ra khỏi màn hình.

...

Lúc Tinh Nhan tỉnh lại, cả người cảm thấy tinh thần sáng láng, cảm thấy hơi khô môi, cô khẽ liếm khóe môi.

Cô nhìn sang màn hình kế bên, rồi nói, "Điểm Điểm, đi thôi."

Tinh Nhan lại quay sang nhìn nó lần nữa, rồi đưa tay ra chọc nó, cảm thấy quả cầu này càng nhìn càng thuận mắt.

Quả cầu không né tránh, nhân cơ hội cọ cọ lên tay cô.

Giọng nói dễ nghe của một người đàn ông vang lên, anh khẽ cười nói, "... Được."

Trong truyện cổ tích của phương tây luôn xuất hiện một con rồng hung ác.

Không biết vì lí do gì mà ác long rất thích công chúa, vào ngày lễ trưởng thành của nàng thì ra tay đoạt người về nhốt trên một đỉnh tháp cao.

Sau đó, có một dũng sĩ trèo đèo lội suối chạy đến đánh bại ác long rồi cứu công chúa ra khỏi vuốt nó.

Từ đó về sau, công chúa và dũng sĩ sống hạnh phúc bên nhau suốt đời.

Đúng là một kết thúc mỹ mãn... ngoại trừ mình là ác long xui xẻo kia.

Lúc Tinh Nhan mở mắt ra thì cảm nhận được luồng gió thổi ập vào người mình, nàng vừa nhìn xuống thì thấy một đám đông nhỏ như kiến đang tụ lại một chỗ, hét chói tai.

Thình thoảng có vài con kiến nhỏ cầm một đầu dây thừng trói chặt móng vuốt của nàng.

"Bảo vệ quốc vương!"

"Mau cứu công chúa!"

Tinh Nhan sững sờ, chính xác, hiện tại nàng chính là ác long.

Nàng ngoắc ngoắc cái vuốt đang vươn sợi dây của con kiến nhỏ kia, nghe tiếng hét chói tai thì cảm thấy kỳ lạ, sao nguyên thân lại muốn bắt người này?

Nguyên thân là nữ cơ mà...

Nghi ngờ này càng mất khống chế khi nàng nhìn thấy người trên tay mình...

Lấp la lấp lánh ánh vàng!!!

Má ơi! Đẹp quá!!

Lý trí của rồng Tinh Nhan "cạch" một phát đứt đoạn, đôi mắt như biến thành hai quả đào, không khống chế được mà duỗi móng ra.

A! Muốn liếm một cái quá đi!

Nhất định phải mang về cho bằng được!

Một tiểu Tinh Nhan nhìn con rồng đang say mê kia mà nhắm mắt lại.

... Mắt không thấy tâm không phiền.

Móng vuốt rồng Tinh Nhan giật giật, cố gắng kiềm chế mình lại, thu hồi ánh mắt muốn lột sạch công chúa, nàng bay thấp xuống định trả công chúa lại.

Sao có thể vì châu báu mà bắt người kia chứ? Tinh Nhan cong khóe mắt, người là động vật cấp cao chính là vì họ có suy nghĩ, có thể khống chế bản thân.

Thế nên, để lại châu báu là được rồi...

Nàng tự cảm thấy mình thật thân thiện, nhưng trong mắt đám người dưới đất thì lại khác.

Bọn họ chỉ nhìn thấy một con rồng khổng lồ hung ác màu đen, nắm gọn công chúa trong tay, sau đó đột nhiên đập cánh làm đứt hết dây thừng rồi bay thẳng về phía họ.

A...

Cả đám người hét lên.

"Mau bảo vệ ta!" Quốc vương bụng phệ liên tục lui về sau, vấp chân một cái ngã nhào ra đất.

Tinh Nhan ngẩn người, ngay khi nàng định trả lại công chúa thì ánh mắt quét qua một chàng trai.

Trong đám người đang nhốn nháo xung quanh, chỉ có chàng điềm tĩnh đứng đó, dường như không bị ảnh hưởng bởi mọi thứ xung quanh, cứ yên lặng nhìn nàng như thế.

Nhìn một lúc, nàng bỗng nhiên vươn tay lấy sạch châu báu trên người quốc vương, để lên người mình.

Rõ ràng chàng trai ấy không mang bất kỳ trang sức nào, nhưng trong mắt rồng Tinh Nhan lại rực rỡ hơn biết bao viên minh châu.

Lý trí bỗng chốc vỡ tan.

Rồng Tinh Nhan như quên hết tất cả, nó gào lên một tiếng, cúi người

dịu dàng ngậm lấy chàng trai ấy rồi bay thẳng về phía chân trời.

Muốn đem người về hang! Giấu thật kỹ!

Nhanh lên nào, chẳng may có người đoạt mất thì sao? Rồng Tinh Nhan càng bay nhanh hơn.

Công chúa bị lãng quên nghe thấy tiếng hét từ xa, "Cứu công chúa!" thì hét ầm lên.

Chàng trai bị rồng ngậm trong miệng nheo mắt lại, nhìn viên minh châu trong tay rồi nở nụ cười.

...

Rồng Tinh Nhan nhanh chóng bay qua một ngọn núi cao, vượt qua một con sông lớn, sau đó bay thẳng vào một khu rừng sâu.

Nó dừng lại trước một hang động bí ẩn, rồi mang theo hai người bay vào trong.

Thiệt sự không muốn thu hồi móng vuốt đâu.

Công chúa xinh đẹp ngồi trên núi vàng bạc châu báu, nhìn về phía chàng trai đang đứng bên cạnh, hét lên, "Nhị, nhị ca!

Mặc dù nàng và nhị ca quan hệ không tốt lắm, nhưng lúc này còn có thể suy nghĩ gì, giống như nhìn thấy người thân nhất của mình, òa khóc nức nở.

"Khóc cái gì?" Chàng trai hỏi, nhìn hoàn cảnh xung quanh, sơn động trông thật trống trải, đồ vật duy nhất trong đây chính là núi châu báu trước mặt, đủ các loại vàng bạc đá quý, minh châu chất thành núi.

Hắc Long đang nằm bên trên, móng vuốt đang gom đồ đến gần mình, càng gom thì mắt càng sáng, mà chất lượng bảo thạch trên người công chúa khác hẳn...

Hắc long đuổi móng vuốt lấy đi bảo thạch trên người nàng, bong bóng hồng phấn như muốn bao cả thân nó.

Nó như quên hết mọi thứ.

- -- Bao gồm cả chàng.

Công chúa biến sắc, che quần áo mình lại, "... Tôi không muốn..."

Chàng trai nhìn một hồi, chàng nở nụ cười, nhưng tiếng cười vô cùng lạnh lùng.

"Hắc Long tiểu thư ~"

Công chúa đang lo lắng cho sự trong sạch của mình, bày tỏ dù người có mạnh mẽ thế nào thì tao cũng không theo mày:...

... Tiểu... tiểu thư??

Chương 72

Công chúa chờ người ra, cổ họng như bị ai đó bóp lấy.

...Tiểu... tiểu thư???

Ngay lập tức cô ta quên đi nỗi sợ hãi, "Rồng... là rồng cái hả?"

Chàng trai không nhìn cô ta, chỉ nhìn rồng Tinh Nhan rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Tinh Nhan vừa nghe thấy giọng nói kia thì móng vuốt bỗng chốc cứng đờ.

Nàng cúi đầu nhìn chàng trai đang cười tủm tỉm kia, nhìn sao cũng cảm thấy thật lạnh lùng, Tinh Nhan cứ cảm thấy chột dạ nên né tránh ánh mắt của chàng.

Vuốt rồng lại quơ một đống châu báu vào người mình, sau khi che chắn kỹ lưỡng mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác "bị vợ bắt gian" dần dần biến mất...

- - Thật đáng sợ quá đi mà.

Nhìn hành động của Hắc Long, cảm xúc trong mắt chàng trai càng thêm rục rĩ.

- - Đáng yêu quá.

Công chúa không có thời gian chú ý bọn họ mắt đưa mày lại.

Dù không thân với nhị ca cho lắm, nhưng đều là do huynh ấy quá xa cách mà thôi, bọn họ là huynh muội cho nên nàng rất tin tưởng vào năng lực của huynh mình.

...Dù không biết tại sao anh lại chắc chắn như thế, nhưng công chúa vẫn tin vào câu trả lời của huynh ấy.

Công chúa cảm thấy nhẹ nhõm hơn, dù tay chân còn run nhưng vẫn có thể ngồi xuống một cách tao nhã.

Giọng nàng run run, "Đây...là muốn biến chúng ta thành thức ăn dự trữ hả?"

"Không đâu." Nhìn nàng sợ hãi như thế, chàng trai quay đầu vỗ vỗ đầu nàng trấn an, dù không được dịu dàng cho lắm.

Lúc sợ hãi mà có người bên cạnh an ủi thì sẽ tốt hơn nhiều, dù cho đó chỉ là một cái xoa đầu mà thôi. Về sau công chúa không còn run nữa, lúc ngẩng đầu định nói gì thì lời lại tắc trong cổ họng.

Chàng trai nhìn sang Hắc Long đang cuộn mình đằng kia, sóng nhỏ dập dờn trong đôi mắt, hàng chân mày hiện lên vẻ dịu dàng hiếm thấy.

"Nàng ấy không ăn thịt người."

Công chúa im lặng, nàng không thể miêu tả cảm giác kỳ lạ này, giống như...sương mù vây quanh nhị ca đột nhiên tản ra, con người luôn cách xa thế giới này bỗng chốc tươi tắn hẳn lên.

Trông huynh ấy dịu dàng vô cùng.

Không hiểu sao công chúa cảm thấy rất an tâm.

Chàng trai không biết công chúa đang nghĩ gì, mà chàng cũng không thèm để ý, chỉ nhìn nàng, "Nàng ấy thích châu báu trên người muội, mau gỡ xuống đi."

Công chúa ngẩn người, dù không tin cho lắm nhưng vẫn vội vàng gỡ hết châu báu trên người xuống, "Ác..."

Hai từ "Ác long" chưa kịp thốt lên, công chúa đã nhanh chóng đổi giọng, "Vị... đại nhân đó thích châu báu hả?"

Nàng chưa từng nghe đó.

"Muội không biết hả?" Chàng trai kinh ngạc nhíu mày.

Rồng phương tây rất thích châu báu, đây không phải là kiến thức cơ bản mọi người đều biết ư?

"Biết gì?" Công chúa ngờ ngác hỏi.

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác của nàng, không giống như đang nói dối, vậy thì sao chàng lại biết... Chàng trai hoảng hốt, khóe môi mấp máy nhưng cũng không nói nữa.

"Muội cứ tiếp tục đi."

"À..." Công chúa tiếp tục cởi dây chuyền lấp lánh ra.

Quả nhiên, sau khi cởi hết châu báu trên người xuống thì ánh mắt luôn đặt trên người nàng cũng biến mất.

Không hề lưu luyến.

Tiểu công chúa mím môi, dứt khoát như thế khiến người ta... thật đau lòng.

**

Về phía hoàng cung.

Âm thanh rống giận phát ra từ cung điện, "Đi mau, mau đi tìm mau!

Sau một trận rối loạn, quốc vương được thị vệ hộ tống quay về cung điện, ôm ngực tức giận hò hét bảo mọi người cứu công chúa về.

Nhớ đến một chuyện, quốc vương kiềm chế cơn giận của mình, sau đó nhíu mày phân phó, "Đi báo tin cho quốc vương lân cận..."

Ông đã đồng ý kết thông gia với nước láng giềng, lần này công chúa lại bị Hắc Long bắt đi...

Quốc vương giận dữ hất đổ ly trà.

Đại hoàng tử anh tuấn cau mày đi tới đi lui, trông có vẻ rất lo lắng, hẳn ta thúc giục thân tín của mình đi tìm kiếm.

Có kế hậu thì sẽ có kế phụ, phụ hoàng đối xử với bọn họ không tốt bằng con của mẹ kế, nhưng cũng không đến nỗi, coi như là bình thường, lần này tiểu muội và nhị đệ bị Hắc Long bắt đi, không biết...

Mặc dù quốc vương và đại hoàng tử xuất phát từ nguyên nhân khác nhau, họ không ngừng tìm kiếm, nhưng thật ra không ai dám ôm hi vọng gì nhiều.

Dù sao Hắc Long cũng là đại diện cho cái ác trong truyền thuyết.

Cho nên vài ngày sau, khi nhận được tin tức ai nấy đều giật mình...

- - Có tin tức báo lại rằng, Hắc Long từng mang hai con người xuất hiện tại ven rừng Maya.

Cùng lúc ấy, hoàng tử nước láng giềng cũng nhận được tin này.

Ánh mắt hoàng tử tràn đầy lửa giận, hấn rút kiếm ra rồi nói, "Ta muốn đi cứu công chúa."

Công chúa là hôn thê của hấn, về tình về lý thì với tư cách của một dũng sĩ, hấn không thể thấy chết không cứu, huống chi hấn còn có tình cảm với nàng.

Nếu công chúa mà... hấn sẽ trả thù cho nàng.

Nếu công chúa không có chuyện gì, hấn lại càng muốn cứu nàng!

Thị vệ quỳ rạp trên mặt đất, liên tục can ngăn, "Xin hoàng tử suy nghĩ lại."

Hoàng tử thân phận quý giá, người có mưu mô lại quá nhiều, chưa bàn đến chuyện may rủi xảy ra trên đường đi, Hắc Long đâu phải là thứ mà hoàng tử có thể địch nổi, đến lúc đó vương quốc của bọn họ phải làm sao?

Hoàng tử phất tay áo, kiên quyết nói, "Đừng nói nữa, ta muốn đi."

Làm một dũng sĩ thì không nên lùi bước, phải dũng cảm tiến lên.

Hoàng tử lúc này đã trở thành một dũng sĩ, mang theo kiếm lên đường cứu công chúa.

Rừng rậm Maya...

...

Trong rừng...

Ánh lửa bập bùng trong sơn động tối đen như mực.

Nước mỡ từ trong thịt chảy xuống, ánh lửa hắt lên gương mặt chàng trai trông thật dịu dàng, chàng trở miếng thịt trong tay, tỉ mỉ quét gia vị lên trên rồi tiếp tục nướng.

Hương thơm mê người như một móc câu dẫn dụ linh hồn tham ăn của mọi người.

Hắc Long hơi nôn nóng, nó nhích cái đầu lại gần, nháy nháy mắt chờ đợi.

Chàng trai đưa tay sờ sờ cái mũi của nàng, khẽ cười một tiếng rồi nhẹ nhàng dỗ dành, "Đừng nóng, sắp xong rồi."

Động tác kia tỉ mỉ hơn cả khi nướng đồ cho mình biết bao nhiêu lần.

Tiểu công chúa không biết sao, bỗng nhiên cảm thấy miếng thịt thơm lừng trong tay... bỗng dưng không còn thơm nữa.

Công chúa hít vào một hơi, cầm lấy gia vị được đổi từ khu chợ ngoài kia, mím môi rắc lên miếng thịt của mình rồi hung hãn cắn một miếng.

Nàng sẽ không thừa nhận miếng thịt của mình không ngon bằng của Hắc Long!

Rõ ràng đều do một người nướng!!

Người kia là huynh ruột có cùng huyết thống với mình!

Tác giả có lời muốn nói:

Chàng trai: Huyết thống là gì?? Mìm cười.

Chương 73

Rõ ràng là cùng một người nướng.

Mà người đó còn cùng huyết thống với mình!

Huynh muội ruột đó!

Ruột thịt đó!

Công chúa ấm ức cắn một cái thật mạnh, tưởng tượng mình đang cắn nhị ca nhà mình.

Hoàn toàn vứt bỏ hình tượng thực nữ ăn nói nhỏ nhẹ vừa nãy.

Trên thực tế, ngay từ ngày đầu tiên, công chúa vẫn cố gắng duy trì phong phạm của một cô công chúa, nhưng sau đó nàng phát hiện ra rằng, vô dụng thôi.

Hắc Long không cần ăn, nhị ca nàng là đại kiếm sĩ cũng không cần ăn, nhưng mà nàng cần ăn đó.

Nàng là công chúa, lại không có duyên với chuyện luyện kiếm khiến con người ta mệt mỏi, nên rất cần thức ăn, nhưng trên người nàng ngoại trừ châu báu ra thì chẳng còn gì cả, ở nơi hoang vu thế này, châu báu... có thể ăn sao?

Đặc biệt là... nàng phát hiện không có ai quan tâm mình cả, Hắc Long không nói làm gì, sau khi gỡ châu báu xuống thì Hắc Long cũng không thèm nhìn nàng lấy một cái, quan trọng là nhị ca nàng!

Mắt huynh ấy cứ dính lên người Hắc Long, không biết đang nghĩ gì mà cứ cười tủm tỉm.

Công chúa cắn thêm một miếng thịt nướng, nàng cũng nghi ngờ rất cục ai mới là muội muội ruột của huynh ấy.

Trong tình huống đó mà còn giữ phong thái công chúa? Chờ người đến phục vụ ư?

... Đừng đùa nữa.

Chờ nhị ca nhớ tới nàng thì lúc đó nàng đã chết đói rồi.

Công chúa oán giận nghĩ thầm.

Bỗng nhiên nàng che miệng lại kêu lên.

Thịt vẫn còn nóng.

Nhìn miếng thịt còn nóng hôi hổi, nàng thối thối một lát, được rồi, nàng thừa nhận, mình không chết đói cũng là nhờ nhị ca.

Chàng trai cũng không để ý đến công chúa với vẻ mặt biến đổi xoành xoạch phía bên này, sau khi nướng thịt xong thì chàng dùng kiếm quạt quạt cho thịt nguội bớt rồi mới đẩy đến cho Hắc Long đang nằm đằng kia.

Mấy ngày nay, Hắc Long đã quen với việc này nên nó thè cái lưỡi cuốn lấy, mùi thịt bỗng chốc tràn ngập khoang miệng, đầu lưỡi cảm nhận được hương vị nhân gian.

Hắc Long thỏa mãn nheo mắt lại.

Nhìn chàng trai tiếp tục nướng, thịt dê tươi ngon, cả một con khá to, dài gần hai mét, nếu người không có sức lực thì có lẽ không thể nướng được.

Cái đuôi to của Hắc Long lắc lắc, tâm trạng kích động không sao nói được, nàng nghĩ nghĩ, đôi mắt bừng sáng, kêu lên một tiếng.

Chàng trai ngẩng đầu, nhận ra nàng đang kích động thì vui vẻ hỏi, "Sao thế..."

"Ngao..."

Hắc Long vừa mới ngẩng đầu, chợt biến sắc, chưa kịp phản ứng lại thì cả núi châu báu đã đổ ập lên người hắn.

Ầm ầm...

Công chúa ngồi ở phía xa mà há hốc mồm, nhìn cả núi châu báu chôn nhị ca mình đến đầu cũng không thấy đâu, làm miếng thịt nướng đang ăn mắc nghẹn ở cổ họng.

Trời ơi!

Oh my god!

Hắc Long nháy nháy mắt nhìn chàng trai bỗng nhiên biến mất tăm, cái đầu nghiêng nghiêng đầy ngơ ngác.

Một lát sau, chàng trai mới ló đầu ra khỏi núi châu báu, cái tay vẫn cầm chặt miếng thịt nướng, vẻ mặt mang theo nụ cười, hắn đưa tay lấy sợi dây chuyền trên đầu xuống, nhìn nụ cười mang theo lạnh lùng, "Ngoan nào, lần sau không cần cho nhiều thế."

Châu báu lấp lánh ánh sáng, phản chiếu lên gương mặt hắc hiện lên vẻ lạnh lùng.

Hắc Long rụt cổ lại, nhưng nhìn hình ảnh trước mặt nàng lại không khống chế được trái tim mình bèn lè lưỡi liếm.

Chàng trai, "..."

Đầu lưỡi của Hắc Long cách chàng trai càng gần, liếm một cái lên mặt hắc làm cả người hắc lung lay, mém tí nữa bị cú liếm này làm cho ngã nhào.

Chờ sau khi Hắc Long thu lưỡi về, từ đầu đến chân hắc đều dính đầy nước bọt, giống như vừa mới tắm xong.

Beers: "..."

Công chúa, "...Ợc!"

Chàng trai nhắm mắt lại, vuốt mớ tóc ướt sũng ngay ngắn lại, bắt đắ dĩ lau lau cái mặt.

"Ngoan nào."

Hắc Long nghe giọng điệu nuông chiều của hắc thì ánh mắt sáng bừng, nàng lè lưỡi liếm thêm lần nữa.

"Được rồi, đừng quậy nữa ~"

"Ngao~"

"Ngoan nào, thịt sắp cháy rồi ~"

"Ngao ~"

"..."

Nhìn chàng trai dõ tới dõ lui, Hắc Long thì giống như một đứa trẻ không biết gì cứ liếm tới liếm lui...

... Tinh Nhan sắp phát điên, cái bản năng đáng chết này!

Cái cung phản xạ đáng chết này!

Điên mất thôi!

Công chúa giờ miếng thịt nướng lên, nàng dường như đã quên mất cách nhai mà trợn mắt há mồm nhìn nhị ca đang sáng lấp lánh bên kia, kinh hãi đến nấc cục.

Sau đó nhìn chàng trai đang dõ dành con nít kia yên lặng ăn miếng thịt trên tay mình.

- - Đáng sợ quá đi thôi.

Sau khi ăn xong thịt nướng, tiếp theo chính là giờ ăn vặt của Hắc Long. Chàng trai đứng dậy, vỗ vỗ đầu Hắc Long, "Ta đi ra ngoài một chút."

Mặc dù hắc không chê nước bọt của nàng, nhưng cả người dính dáp thật khó chịu, hắc phải tắm rửa mới được.

Hắc Long ngao một tiếng, dùng móng ngăn hắc lại, như không muốn để hắc đi.

Beers bắt đắc dĩ nói, "Ta quay lại ngay mà."

Hắc Long vẫn không chịu.

"Nghe lời nào ~"

"Ngao ~"

"Nhanh lắm..."

"Ngao..."

Hai người cứ giằng co, chàng trai gõ gõ lên mũi nàng, giọng điệu vô cùng chiều chuộng, "Rồng ngốc bám người!" Hắc cúi đầu nhìn quần áo dính dớp của mình, buồn rầu nở nụ cười, "Nói thế nào cũng không chịu nghe..."

Ánh mắt lại ẩn chứa ý cười, trông hắc có vẻ rất hài lòng.

Hình tượng thực nữ của công chúa vỡ tan thành, nàng ngẩng đầu trợn mắt nhìn trời.

- - Huynh có thể lớn tiếng thêm xíu được không!

Ít nhất thì cũng đừng để ý cười hiện lên đôi mắt chứ, đừng để người ta nhận ra sự nuông chiều trong đó chứ!

Đến khi trời sẫm tối, chàng trai mới quyết tâm, hung dữ nói, "Nghe lời!"

Sợ mình nặng lời, chậm rãi lấy ra một chuỗi hạt lắ lắ trước mặt nàng, "Ta quay lại ngay, người chơi với châu báu một chút nhé."

"Ngoan ~"

"Nhanh thôi..."

Hắc Long kêu lên một tiếng, ánh mắt nhanh chóng bị châu báu hấp dẫn, nàng bắt lấy sợi dây chuyền rồi chuyển sang núi châu báu trong động...

Nàng vui vẻ lộn một vòng rồi vùi đầu vào đó, mê mẩn cọ cọ mặt lên đó, ngốc nghếch kêu lên vài tiếng, trông nàng rất vui vẻ, như thể đã quên mất sự tồn tại của chàng trai.

Chàng trai còn chưa nói xong, "..."

Công chúa, "..."

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Công chúa ôm bụng nở nụ cười.

Này thì ra vẻ, này thì đắc ý, này thì khoe khoang trước mặt nàng.

Gì mà không nở buông hãnh! Gì mà rờng bám người, nói sao cũng không nghe!

Ha ha ha ha ha thấy tự vả chưa!

Chàng trai lấy lại tinh thần, nhìn sang công chúa.

Nàng rụt cổ lại, ho khan một tiếng, tránh né ánh mắt của hắn, không dám cười nữa.

Hừ, lại uy hiếp nàng... có uy hiếp nàng cũng vô dụng thôi!

Oa oa! Đại ca cứu mạng! Nhị ca đáng sợ quá...

..

Tinh Nhan nghiêm mặt khống chế tay chân của mình, không được động đậy! Ngươi là người! Dừng lại mau! Con cóc này! Mau dừng lại!

Sau đó... chả có tác dụng gì!

Hắc Long như phát điên, khóc lóc om sòm trên núi châu báu.

Chàng trai nhìn Hắc Long chơi đùa thì ngẩn ngơ một hồi, sau đó hừ hừ vài tiếng, "Tiểu bạch nhãn rỗng!"*

*Nghĩa gốc là Bạch nhãn lang: chỉ những người vong ân phụ nghĩa, nhưng ở đây Tinh Nhan là rỗng, cho nên... =)))

Chương 74

Nhìn Hắc Long đang mãi chơi, chàng trai sừng sốt một hồi mới hừ hừ hai tiếng, "Ồ rồng mắt trắng!"

Rồng mắt trắng đang bị châu báu lấp lánh mê hoặc nên không hề để ý đến hắn.

Chỉ có Tinh Nhan nhìn mình không thể khống chế bản thân mà cắn răng nghiêng lợi, rồng phương tây... hình như đến khi trưởng thành mới có thể hóa thành người...

Rồng phương Tây phải 500 tuổi mới được tính là trưởng thành, thân thể này chỉ mới hơn 400 tuổi thôi, nó vẫn còn là một con rồng vị thành niên, thế này... còn phải hơn 10 năm nữa mới có thể hóa thành người...

... Còn xa quá, Tinh Nhan vừa gom châu báu để dưới cánh của mình vừa đau đớn nghĩ nghĩ.

Bây giờ công chúa không còn sợ ác long nữa, nhìn thấy nó vui vẻ chơi đùa, nàng cũng mỉm cười.

Thật ra con rồng này rất đáng yêu.

Bây giờ nàng đã hiểu, chỉ cần không đoạt lấy châu báu của Hắc Long, dù nàng đi tới đi lui hay ra khỏi hang động này thì Hắc Long cũng sẽ không để ý.

Công chúa ngẩng đầu, vuốt ve đôi môi anh đào của mình, đi tới đi lui

trong hang động to lớn này.

Nhưng tại sao nàng lại phải trốn đi?

Ở đây, nàng không thể ăn cơm trong cái đĩa sứ trắng tinh, cũng không dùng khăn gấm mềm mại nhất để lau miệng, nhưng ngược lại, nàng không cần bảo trì nụ cười, không cần ăn nhẹ nó khẽ, không cần vì lý do hòa bình mà kết hôn với một người đàn ông mà mình chưa gặp bao giờ.

Vấn đề giữa hai quốc gia, không lẽ chỉ có thể giải quyết bằng quan hệ thông gia thôi sao?

Hơn nữa, dù nàng mất đi khá nhiều thứ, nhưng lại đạt được một thứ vô cùng quan trọng.

Đó chính là tự do.

Bây giờ, nàng có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Điều mà nàng lo nhất, chính là đại ca, nhưng ngày đầu tiên đến đây nhị ca đã gửi tin báo bình an về cho hắn, bây giờ đại ca chắc đã nhận được tin rồi cũng nên.

Nếu vậy thì, để nàng ích kỷ một lần, nếu mọi người đều nghĩ công chúa Irina đã chết, vậy thì... coi như nàng đã chết.

- - - Sống sót chỉ còn là Irina mà thôi.

Trong hang động hẻo lánh, có một lùm cỏ xanh mọc trong khe đá, kiên cường sinh trưởng, nở ra một đóa hoa màu đỏ đong đưa trong gió.

Công chúa ngắt đóa hoa cài lên đầu mình, nở nụ cười tươi rói hỏi chàng trai vừa trở về, "Nhị ca, nhìn mũi đẹp không?"

Áo bào rộng rãi bay theo gió, chàng trai hững hờ nhìn nàng rồi đáp, "Bình thường."

Công chúa:...

Chả chân thành tí nào.

Bỗng nghĩ đến điều gì, ánh mắt chàng trai khẽ động.

Nhìn về Hắc Long bên kia không quan tâm chàng, thậm chí đã nhắm mắt lại ngủ, rồi lại nhìn núi châu báu mà suy nghĩ.

...

Giống như công chúa nghĩ, đại hoàng tử đã nhận được tin tức của nhị đệ.

Một bức thư rơi xuống tay hắn, đại hoàng tử đang sốt ruột bỗng chốc bình tĩnh lại, giọng nói của nhị đệ từ đâu truyền tới, tâm trạng lo lắng mấy ngày qua rốt cục đã biến mất.

Vẻ mặt của hắn, từ nhẹ nhõm chuyển sang không vui rồi nổi giận, cuối cùng là bất đắc dĩ.

"Hoàng tử?"

Có lẽ thấy hắn lơ đãng một lúc lúc nên thuộc hạ bị bỏ quên lấy dũng khí gọi hắn

Đại hoàng tử lấy lại tinh thần, phất tay áo nói, "Tiếp tục tìm."

Dù biết quyết định của muội muội nhưng bây giờ cũng phải ra về một chút.

Thuộc hạ cảm nhận được... đại hoàng tử đã không còn lo lắng nữa, có lẽ là...

Hắn ta nhìn xuống lá thư truyền tin kia, đè nén suy đoán trong lòng, hắn ta chỉ là thuộc hạ, chỉ cần làm theo lời của hoàng tử là được, những điều không nên biết thì không biết vẫn tốt hơn.

Thuộc hạ chấp tay hành lễ rồi lui ra.

...

Nhưng đại hoàng tử và công chúa không ngờ còn có một hoàng tử điện hạ xuất hiện bất ngờ.

Lúc này hoàng tử đã mò đến ven rừng Maya, vì Hắc Long ẩn náu trong rừng sâu, bị sức mạnh của rồng uy hiếp cho nên ở đây khác hẳn với những khu rừng khác, có rất nhiều mảnh thú tập trung ở ven rừng.

Điều này cũng là lý do khiến cho rừng Maya nổi tiếng là khu rừng rậm đầy nguy hiểm.

Có biết bao nhiêu đội thám hiểm đến đây bất chấp nguy hiểm ra ra vào vào.

Hoàng tử gia nhập vào một đội thám hiểm nổi tiếng, cùng bọn họ tiến vào rừng.

Phạm vi ven rừng rất rộng, đội thám hiểm thận trọng tiến vào,

nhưng không may lại gặp phải Cừ đầu điều, đây là loài chim nguy hiểm đứng đầu, nó rất hung dữ, hơn nữa có tận hai cái đầu.

Dù hoàng tử có giải quyết được một đầu thì đầu còn lại cũng đủ gây khó khăn cho đội thám hiểm.

Đội trưởng lau đi vết máu trên mặt, đau đớn cất giọng khàn khàn, "Aure thân mến, tôi nghĩ chúng ta nên chia tay tại đây."

Ngày đầu tiên khi Aure gia nhập vào đoàn đã nói rằng mình muốn vào sâu trong rừng, đội thám hiểm của bọn họ đều tự biết năng lực của mình, bọn họ không có khả năng đi sâu vào rừng.

Càng vào sâu thì càng dễ gặp nguy hiểm, bọn họ vốn dĩ định đi vào xem có thể thu hoạch vài món quý giá nào khhoong, nhưng bây giờ gặp chuyện thế này, chỉ đành dừng lại để không bị tổn hại.

"Nếu vậy thì hẹn gặp lại các vị."

"Chúc cậu may mắn."

Hoàng tử Aure không cưỡng cầu, trong lúc thám hiểm chia tay, tách đoàn là chuyện bình thường, hấn cúi chào theo phong cách dũng sĩ, sau đó chia tay đoàn thám hiểm, tiếp tục tiến vào rừng sâu.

Ngay từ lúc bắt đầu đã khó khăn.

Hoàng tử Aure bị thương rất nhiều, nếu không phải nhờ mong ước giải cứu công chúa chống đỡ, có lẽ hấn đã rút lui từ lâu, nhưng vì công chúa mà hấn cố gắng đến cùng.

Hấn nhất định phải cứu vợ của mình trở về. Dù có đánh thắng Hắc Long hay không, với tư cách là một người ái mộ, là vị hôn phu của

nàng, hẳn nhất định sẽ làm thế.

Có lẽ là gặp may cho nên hẳn không hề gặp mãnh thú, điều này khiến hẳn thở phào nhẹ nhõm, thú thật, với thực lực của hẳn bây giờ, không thể liều mạng với bọn mãnh thú hung hãn ấy được.

"Cảm ơn Thượng Đế..."

Nhưng hẳn vừa dứt lời thì bất hạnh đổ ập đến.

Một con thiên khiển đang nằm ngủ cách đó không xa, cái mũi nó động đậy như đang ngửi được gì đó, ngay lập tức nó mở mắt ra.

"Thượng Đế ơi!"

Hoàng tử hô lên, sau đó xoay người chạy trốn, lúc này mà liều mạng thì chỉ có đồ ngốc mới liều mạng, chỗ nào có thể trốn được thì trốn.

Cơ thể Thiên Khiển khá lớn, mấy chỗ nhỏ hẹp nó không thể chui vào được, thấy hoàng tử trốn càng xa, đôi mắt nó đỏ lên, bị con "sâu" nhỏ bé chạy đến xâm lấn lãnh địa của mình, nó tức giận quét đuôi phá hủy khu vực quanh đây thành bình địa.

Bóng dáng hoàng tử bị lộ ra, hẳn tăng tốc mà không quan tâm đến phương hướng. Con Thiên Khiển nhìn con "sâu" nhỏ còn định chạy trốn thì nổi giận ùng ùng gầm lên một tiếng rồi đuổi theo.

Đến khi hoàng tử đã kiệt sức, cảm thấy không thể trốn nữa thì cơ hội xuất hiện...

Hoàng tử chui vào một cái hang động, lúc mất hết sức lực thì phát hiện con Thiên Khiển không đuổi theo hẳn nữa.

Hắn quay đầu lại thì thấy nó đang cúi kinh cạp đất, tức giận rống to ở trong khu rừng kia, nhưng lại không dám tiến về phía này, tựa như có một đường ranh giới tàn hình ở nơi đây.

Hoàng tử ngây ngẩn cả người.

Chuyện... chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này, công chúa đang bận rộn trang trí cho căn phòng mới của mình nên không hề hay biết.

Dù sao nàng cũng là một cô gái, nhị ca nàng lại không muốn nàng quấy rầy hắn và Hắc Long, cho nên đã tạo cho nàng một căn phòng ở bên cạnh hang động.

Mấy hôm nay nàng phải ngủ trên giường đá, mà giường đá lại quá cứng, hơn nữa trời sắp vào đông, nàng phải suy nghĩ cho tương lai của mình.

Đây là địa bàn của Hắc Long nên không có bất cứ loài vật nào dám bén mảng tới, rất an toàn, mỗi lần nhị ca và Hắc Long ở cạnh nhau, nàng sẽ ra ngoài tản bộ một lát, hái vài thứ cần thiết.

Ví dụ như hoa Bành Ti.

Hoa Bành Ti là loài hoa kỳ lạ, cánh hoa sau khi phơi khô không giống như những loài hoa khác mà nó trở nên bù xù, nhưng lại rất mềm mại, nằm ngủ trên cánh hoa tựa như đang ngủ trên mây.

Công chúa vừa hái hoa vừa nghĩ, lát nữa trở về, không biết thừa dịp Hắc Long ngủ có thể trộm một viên dạ minh châu được không.

- - Phòng của nàng có hơi tối.

Đương nhiên, khi Hắc Long tỉnh thì không thể, nó rất bảo vệ núi châu báu, đợi nó ngủ cũng không được an toàn cho lắm... chẳng may nó tỉnh lại thì phải làm sao ~

Hay là... nhờ nhị ca giúp nàng?

Nhị ca chắc chắn sẽ lấy được... nhỉ?

Ở bên này.

Thấy công chúa lại đi ra ngoài, chàng trai nhìn về phía Hắc Long, đôi mắt chớp chớp.

Mấy hôm nay, Hắc Long cứ ăn rồi ngủ, ăn xong lại ôm đống châu báu của mình mà ngủ, không thèm quan tâm đến chàng nữa.

Chàng trai khẽ cười, chàng không vui tí nào.

Dường như chàng không thích hợp với thế giới này, cứ như một kẻ lạc lõng, nhưng lần đầu tiên thấy nàng, trái tim tĩnh lặng của chàng bắt đầu loạn nhịp, trong đầu luôn có một giọng nói, chính là nàng, người mà chàng chờ đợi bấy lâu đã xuất hiện.

Nhưng cô rồng này có vẻ như không thích chàng.

Điều này làm chàng không vui cho lắm.

...

Nghĩ đến điều đó, chàng trai không do dự nữa.

Ánh mắt đảo qua núi châu báu, nhìn vài món quý giá nhất, chàng nhẹ nhàng bay lên, nhặt vài món trên ngọn núi.

Hồng ngọc, kim cương, lam bảo thạch, ngọc lục bảo, phi thúy, ngọc opal, đá Tourmailine, thủy tinh, dây chuyền, vòng tay, bông tai...ánh sáng lấp la lấp lánh, vô cùng sáng chói.

Nhưng... toàn bộ đều là của nữ.

Chàng trai không bận tâm, tự nhiên cầm lấy rồi nhảy xuống núi châu báu.

Nhưng mấy món đồ trên tay chàng vừa rời khỏi núi châu báu, Hắc Long đang say giấc bỗng dựng tỉnh lại, nổi giận gầm lên, đôi cánh đập liên hồi.

"Gầm!"

- - Con rùa đen nào hả! Mau bỏ tiểu bảo bối của bà xuống ngay!

Đôi cánh không lồ che mất ánh sáng, tựa như cả một ngọn núi đè xuống, chàng trai đen mặt, không hề có ý muốn tránh né.

- - Chàng hiểu nàng nói gì.

Chi bằng không hiểu tốt hơn.

Thấy rõ người đứng dưới là ai, lòng Tinh Nhan nảy lên một cái rồi vội vàng dừng cánh lại.

Nhưng trọng lượng nàng quá lớn, không kịp thu lại, thế là cơ thể càng kèn ngã nhào.

"Ngao..."

- - Mau tránh ra.

Quá chậm rồi... Chàng trai vừa lấy lại tinh thần thì thấy cả cơ thể to lớn ngã nhào xuống, đất trời như rung chuyển, có tránh cũng không tránh kịp.

Ầm, cả hang động chìm trong bụi đất.

Mờ mịt trong chốc lát, Hắc Long vội vàng đứng dậy khỏi cái hố, chột dạ thu đôi cánh vào.

A...

Chàng trai đau đớn kêu lên, gương mặt trắng bệch, chàng bị đè lồm vào hốc đá.

Tinh Nhan không dám nhìn, không thể trách nàng được... Rồng phương Tây là thế mà, vừa to lại vừa cồng kèn, trong chuyện cổ tích, dũng sĩ và rồng cũng chênh lệch như thế, dũng sĩ có thể đánh bại rồng để cứu công chúa chính là do rồng quá cồng kèn.

Cho nên không thể trách nàng được.

Đúng vậy.

"Ngao..." Nàng chột dạ, nhẹ giọng kêu lên.

- - Người không sao chứ...

Chàng trai xanh mặt, chật vật nở nụ cười, đỡ eo bò ra khỏi cái hố hình người.

Thanh kiếm lóe lên, san bằng hố đá rồi mới cẩn răng lên tiếng.
"Không sao."

Dù bên ngoài chàng chỉ là một đại kiếm sĩ, nhưng thực ra chàng đã đã là kiếm thánh cấp cao nhất, cơ thể đã tu luyện đến tường đồng vách sắt, bị cả tòa núi lớn như thế đè xuống cũng không chết được.

Nhưng mà chàng lại muốn nôn...

Mà mấy chuyện này không phải là trọng điểm.

Chàng trai nghiêm mặt, chưa kịp vặn lại cái eo đã mở miệng, có hơi chua xót, "Nàng vừa nói tiểu bảo bối gì đó!"

Từ này có thể tùy tiện nói hả?

"Nàng còn chưa hóa thành người, có nghĩa là nàng chưa trưởng thành..."

"Rõng vị thành niên đừng suy nghĩ đến chuyện này, xưng hô "bảo bối" này quá táo bạo rồi đấy biết không?"

Chàng trai vịn eo mình, tiếng xương phát ra rộp rộp, nhưng hắn vẫn tiếp tục cãi nhãi, "Cái từ "tiểu bảo bối" này quá mức thân mật, dùng để gọi bạn đời của nàng..."

"Bạn đời của nàng mà nghe thấy sẽ ghen đó..."

Chàng mỉm cười, giọng nói dịu dàng hơn, vừa trấn an vừa dụ dỗ, "Là

một cô rồng có trách nhiệm, nàng phải giữ gìn hôn nhân của mình, không được bội bạc, không được để bạn đời đau lòng... Ta tin nàng có thể làm được, đúng không?..."

"Ta nói cho nàng biết, trên đời này chỉ có bạn đời mới tốt với nàng, yêu thương nàng nhất, bất kỳ châu báu nào cũng không bằng hấn đâu..."

"Mỗi sáng nàng phải trao cho hấn một nụ hôn...phải đối xử tốt với hấn...phải..."

Chàng cứ thao thao bất tuyệt, lời nhai không ngừng, dù giọng nói có dễ nghe cỡ nào thì rồng Tinh Nhan cũng không thể chịu nổi... Hắc Long thút thít nằm rạp trên mặt đất, cái đầu ong ong một hồi, hai mắt như biết thành khoanh nhang muỗi.

Ong ong ong, cứ như có vô vàn con muỗi bay xung quanh.

Ánh mắt Hắc Long như sụp đổ, gom núi châu báu lại rồi chui đầu vào trong, lộ ra cái mông bên ngoài, trông như một con đà điểu.

- - Cứu mạng!

- - Rồng ta sắp chết rồi!

Tác giả có lời muốn nói

Công chúa: Nhị ca, lấy cho muội một viên dạ minh châu.

Chàng trai:...À...

Chương 75

- - Cứu mạng!

- - Ròng ta sắp chết rồi!

Chàng trai, "..."

Chàng trai không chấp nhận với nàng, nghĩ đến chuyện chàng có thể hiểu nàng nói gì thì bật cười.

"Nàng tên gì?"

Không cần biết Hắc Long có muốn trả lời hay không, chàng đã thốt lên, "Nhan Nhan?"

Chàng trai bỗng chốc ngây ngẩn.

Hắc Long: Sao ngươi lại biết?

Chàng lấy lại tinh thần, khẽ cười, chàng cũng có biết đâu.

Không biết vì sao mình lại thốt lên cái tên này, cũng không biết vì sao khi gọi tên này lại cảm thấy thật thỏa mãn, thỏa mãn đến nỗi, chỉ cần nghĩ đến thôi đã thấy thật ngọt ngào.

Tựa như bị trúng tà.

Nhưng chàng tuyệt đối không nghi ngờ, vì trái tim không biết lừa dối, chàng cảm thấy có một giọng nói vô cùng khẳng định, không sai, đây chính là người chàng luôn chờ đợi, là người mà chàng yêu nhất.

Lúc không chạm vào máu chốt, Hắc Long vẫn rất đáng tin. Mỗi một ý nghĩ nảy ra, Tinh Nhan nhớ lại từng chi tiết trong suốt mấy ngày nay.

Hắc Long là biểu tượng của cái ác, nhưng lần đầu tiên gặp mặt, thái độ của chàng trai đối với nàng lại vô cùng kỳ lạ.

Lực hấp dẫn của chàng đối với nàng cũng rất kỳ quái...

Nhớ lại người đàn ông luôn tồn tại trong lòng mình, nàng dần dần có một kết luận.

Tinh Nhan nhìn chàng trai trước mặt, đây là người đàn ông của nàng ư?

Nàng tiếp nhận sự thật này mà không có bất kỳ giấy dựa nào, Tinh Nhan nhú mày, thế cũng tốt.

"Nhan Nhan..."

Chỉ có hai từ đơn giản, nhưng phát ra từ miệng của chàng bỗng trở nên triền miên, quyến luyến, tựa như phát ra từ đáy lòng, lưu luyến giữa đôi môi.

"Ngao."

- - Sao?

Chàng trai lắc đầu, cười khẽ, "Không có gì."

Chỉ muốn gọi tên nàng mà thôi.

Nhàm chán. Tinh Nhan tát chàng một cái.

Nhìn thì hung ác, nhưng ngay cả y phục của chàng cũng không chạm tới, đầu vuốt chạm lên eo chàng, mang theo cảm giác uy hiếp.

Chàng trai khẽ cười, nhìn móng vuốt trên eo mình, nhẹ nhàng sờ lên, "Móng tay Nhan Nhan dài quá, lại đen nữa."

Móng vuốt Tinh Nhan giật giật, "... Đây là chuyện bình thường."

Nàng là Hắc Long, cả người từ trên xuống dưới đều đen, móng vuốt đương nhiên cũng phải đen rồi.

"Ừm." Chàng trai vuốt ve móng nàng, "Rất xinh."

Tinh Nhan, "..."

"Nhưng mà, nếu nàng biến thành người có khi nào cũng đen không?" Chàng trai như nghĩ đến viễn cảnh ấy, đôi mắt hấn chứa đầy ý cười.

"Hay là nửa trắng nửa đen?"

Nghĩ đến cảnh mình sẽ biến thành quả trứng màu đen, Tinh Nhan cứng đờ cả người, vung đuôi lên.

...Không đâu.

Chàng trai rầm rì một tiếng, chăm chú nhìn nàng, có cảm giác như hấn đang làm nũng, "Nhan Nhan, ta thấy hơi đau."

Dễ thương ghê.

Tinh Nhan hừ một tiếng.

Hắn cũng không giận mà tiếp tục nói chuyện với nàng, nói từ màu móng vuốt của nàng nói tới lúc nào nàng bị bong một miếng vẩy, nói mà không thấy mệt.

"Nhan Nhan, nàng trưởng thành chưa?"

Hắn biết long tộc được 100 tuổi sẽ được tính là trưởng thành, sau khi trưởng thành có thể hóa thành người, hắn chưa thấy nàng biến thành người lúc nào, nghĩ rồi lại nghĩ, có thể là nàng đã trưởng thành nhưng không muốn biến thành người thì sao?...

Nghĩ thế, ánh mắt hắn sáng ngời.

Hắc Long ngao lên một tiếng, "Vẫn chưa, còn 10 năm nữa."

Chàng trai có hơi mất mát, nhưng rồi lại vực dậy tinh thần, hắn cũng không biết vì sao mình lại mất mát.

"...Ừ."

Lúc chàng lấy lại tinh thần, vừa đáp lại một cách bình tĩnh, vừa phát hiện cánh tay đang cầm đồ trong núi châu báu bỗng phát ra tiếng như sắp không giữ được.

Chàng bỏ châu báu lại chỗ cũ, bấy giờ mới nhớ ra mình trộm lấy châu báu để hấp dẫn...mới đeo thử, mà giờ lại quên mất mục đích của mình.

Chàng trai bất lực, lắc đầu, "Nhan Nhan, mấy món này cho ta được không?"

Tinh Nhan gật đầu, bỗng dựng nàng cứng đờ, đấu tranh một hồi, ánh mắt chuyển sang chế độ si mê, bật thốt, "Không được."

Đó là tiểu bảo bối của nàng! Là tiểu tâm can của nàng! Sao lại cho được!

Đồ trướng thối! Vô tình vô nghĩa!

Tinh Nhan:...

Chàng trai:...

"Nàng nói cái gì?"

Nói đến hoàng tử điện hạ bên đây.

Sau khi thoát khỏi mảnh thú, hấn thở phào nhẹ nhõm.

Vừa mới thả lỏng người thì hấn cảm giác xây xẩm, cả người lão đảo, hấn chống tay lên một cái thân cây, nhíu mày đầy khó chịu.

Lương khô dự trữ đã mất, vừa đói lại vừa khát, cái cảm giác này ngược lại khiến đầu óc hấn tỉnh táo hơn đôi chút.

Hấn chỉ biết đi theo cảm giác mình.

...

Hoa Bành Ti trong ngực ngày càng nhiều, đồ vật Irina mang về càng lúc càng nhiều.

Công chúa cúi đầu nhìn đống bù xù trong ngực mình thì nhíu mày, dù nhẹ nhưng quá nhiều nên ngăn cản tầm nhìn của nàng, nàng mấp máy đôi môi, tự lượng sức mình, nhiều quá thì ôm không xuể.

Lát nữa quay lại lấy là được rồi.

Trước cửa hang động đã được làm bằng phẳng, công chúa phơi hoa Bành Ti ở trước cửa hang, vì không muốn ai giúp nên theo trí nhớ mà quay lại chỗ vừa nãy.

Nàng đưa lưng về bụi cỏ, chăm chú hái hoa.

Ngay lúc này, một thanh kiếm đẩy bụi cỏ ra, sau đó có một người thất thủ bước ra.

"A..." Công chúa giật nảy mình, nàng hét lên rồi lùi về sau mấy bước.

"Đừng...hét...ta..." Người đàn ông chấn động, hấn cau mày, thở hổn hển, áy náy ngẩng đầu lên. Hấn rất mệt, mấy ngày nay chưa được tắm rửa, có lẽ hấn trông rất đáng sợ.

Ngay khi vừa ngẩng đầu lên nhìn người trước mắt, hấn như được uống thần dược, hai mắt sáng bừng, vô cùng chói mắt.

"Công chúa!!"

Đúng là công chúa rồi.

Hấn cuối cùng đã tìm được công chúa!

Hoàng tử điện hạ không thể thở được, thần kinh vừa được buông lỏng thì cả người rơi vào bóng tối, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Thượng đế ơi.

Thấy người kia đã bất tỉnh, Irina mới hồi hồn, sợ hãi khép miệng lại, nhìn người nằm trên mặt đất mà khóc không ra nước mắt.

Đừng nói là đã chết rồi nha!!

"Khụ..." Công chúa thận trọng bước tới, đưa tay để ngay mũi người kia, cảm giác còn thở mới phát hiện ra chính mình lại nín thở, sợ đến nổi mém chút nữa ngòi bệt ra đất.

Chưa chết là tốt rồi.

Dạ nàng sợ muốn chết.

Haiz... Công chúa to gan quan sát người đàn ông kia, áo giáp trên người hẳn thuộc hàng tốt, ánh vàng chói mắt, dù có vài nơi bị hư hại nhưng không hề lộ ra da thịt, trên cơ thể cũng không có vết thương.

May quá, nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không bị thương thì sao lại ngất xỉu thế này?

Nàng lại quan sát hẳn lần nữa, nhìn mặt hẳn râu ria xồm xoàm thì nghĩ rằng có lẽ là do quá mệt mỏi.

Khò khò...

Tiếng khò khò vang lên, công chúa cong môi mỉm cười.

Nàng bỗng nhiên nhớ ra xưng hô vừa nãy hẳn gọi nàng, nhú mày không biết phải làm sao, người này hình như biết nàng, mà nàng lại không muốn quay về, đã nói rồi, công chúa đã chết.

Tiếng ngáy của hoàng tử càng lúc càng lớn.

Công chúa im lặng nhéo nhéo tay mình, chuyện khác để sang một bên đi, chuyện bây giờ chính là, người này quá nặng, sao nàng có thể mang hấn về hang động đây...

Nàng...không vác nổi đâu.

"Nhị ca, có người ngắt xiú..."

Vác không nổi thì vút lại vậy.

Công chúa vội vàng ngẩng đầu lên, lời chưa nói đã vội nuốt xuống. Bầu không khí trong hang động hơi khác thường.

Trên núi châu báu đầy ắp kia, Hắc Long để đầu lên đó, đôi mắt nhắm chặt, dáng vẻ đang ngủ say không biết trời trăng mây gió.

Chàng trai ngồi bên cạnh cúi đầu nhìn vài món trang sức trong tay mình, không thấy rõ vẻ mặt của hấn.

Công chúa thuận mắt nhìn sang thì thấy một cái vuốt đen lạng lẽ nằm lấy sợi dây chuyền, trong trại thái lôi kéo với nhị ca nàng.

Cô chúa miết miết môi.

Nhìn tình tình này...cô có thể...lấy được dạ mình châu thật ư?

Như nghe thấy tiếng bước chân của nàng, chàng trai ngẩng đầu lên nói, "Quay về."

Hắn mỉm cười, dáng vẻ vô cùng tự nhiên bỏ sợi dây chuyền xuống, nhưng ánh mắt cứ là lạ thế nào...

"...À." Công chúa chần chờ hai giây, sau đó lập tức chuyển chủ đề, "Muội mới thấy ở bên phía kia có rất nhiều hoa Bành Ti, nhị ca có muốn hai không..."

"Bên kia còn rất nhiều..."

Dù sao nàng cũng đã kiểm tra, người kia chỉ do quá mệt mỏi nên mới ngất xỉu, sau khi tỉnh dậy sẽ hết, trong địa bàn của Hắc Long sẽ không có nguy hiểm gì, mà lúc này...không nghe theo nhị ca nàng thì chắc chắn sẽ có chuyện đây.

Soạt...

Tiếng va chạm châu báu vang lên, Tinh Nhan cứng đờ người.

Công chúa theo phải xạ nhìn sang chỗ phát ra tiếng động.

Dưới chân chàng trai đang mỉm cười lạnh lùng, móng vuốt màu đen dừng ở giữa không trung, cứ bất động ở đó, nhưng đầu ngón tay móc lấy sợi dây chuyền lắc lư trên không sau đó đụng vào núi châu báu, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Công chúa nhìn sang Hắc Long đang nhắm chặt mắt, yên lặng kéo khóe môi, nàng không đành lòng nhìn thẳng.

Nụ cười trên gương mặt chàng trai càng thêm lạnh lùng, trong tay phát ra một tiếng vang.

... Làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Công chúa vội vàng lấy lại tinh thần, không dám lên tiếng, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Đến khi chàng trai vừa cười lạnh lùng vừa lấy chân đạp lên sợi dây chuyền kia, dịu dàng hỏi, "Vừa nãy mới nói gì?"

Tựa như hấn không biết mình đang làm gì, nhưng dưới chân lại dùng sức đè xuống.

Ôi, sáng quá, làm mắt nàng đau ghê.

"A?" Công chúa ho khan một tiếng, vội vàng đáp, "Ta hỏi nhị ca có muốn hoa Bành Ti không, ta giúp huynh hái thật nhiều."

"Không cần." Chân chàng trai lại dùng thêm sức, mỉm cười, "Một mình muội xài đi."

Thoải mái quá.

"À, được." Công chúa run run, có hơi căng thẳng nên nàng nói hơi gấp, "Vậy...tối nay hai người muốn ăn gì? Muốn ăn hoa quả không..."

Hắc Long như đang lạc ngoài thế giới, nàng đau lòng quá đi, đó là tiểu bảo bối của nàng mà!

- - Nhịn xuống! Tinh Nhan cố gắng kiềm chế ngón tay đang ngo ngoe của mình.

Nhìn chàng trai giơ chân lên rồi lại đạp xuống một cách tự nhiên, công chúa rùng mình, tiếp tục hỏi, "Ặc, nho rừng thì sao?...Vừa nãy muội mới thấy có một cây nho ở bên ngoài..."

...Người này là ai.

Nhị ca của nàng đâu có ngây thơ như thế!

- - Nhịn xuống nào!

Tinh Nhan cuộn chặt tay mình.

"Cách đây gần lắm, đi một lát là tới rồi, sau khi ăn thịt nướng có thể tráng miệng bằng nho có phải rất ngon không! Ha ha!

- - Không nhịn được rồi, tuyệt vọng.

Tinh Nhan không đành lòng nên nhắm mắt lại.

Một giây sau, móng vuốt rồng bỗng nhiên ra sức, đầu ngón tay móc lấy dây chuyền kéo về phía mình.

Ngay sau đó nàng vội vàng nhắm chặt mắt lại, ngáy khò khò, lấy cánh che đi sợi dây chuyền vừa lấy về, chẹp chẹp miệng giả vờ như đang ngủ say.

Bầu không khí bỗng chốc yên tĩnh.

Trong hang động chỉ còn vang lên tiếng khò khè của Hắc Long, từng tiếng từng tiếng vang lên rất có quy luật, ba dài một ngắn, sau đó dừng một chút.

Chàng trai nhìn bàn tay trống rỗng của mình, sao bây giờ, không vui nhé.

Công chúa:...

Công chúa trừng to đôi mắt.

Thượng đế ơi...

Tác giả có lời muốn nói:

Chàng trai: Tình địch hả? Giã chết mi nè!

Chương 76

Trong hang động chỉ có tiếng "tách tách" từ đồng lửa, ánh lửa chiếu lên vài gương mặt hắt lên vách động, nhẹ nhẹ rung, trông rất kỳ lạ.

Công chúa ngồi ở một góc, rú mắt căn cứ món đồ ở trong tay, nàng hoàn toàn không phát hiện ra có gì không đúng, một người một rỗng ở phía đối diện vẫn duy trì tư thế như cũ, chàng trai kiên nhẫn nướng thịt, Hắc Long cũng nằm chờ dứt ăn như trước, nhưng mà...

Công chúa cúi đầu che đi vẻ mặt mình, nàng nhe răng trợn mắt, thật là!

Nói đạo lý, mấy người muốn nổi giận thì nổi giận à? Cái cảm giác căng cứng như đến đỉnh điểm, tựa như giây tiếp theo có thể bùng nổ nhưng lại vẫn cứ kìm nén...thế thì chi bằng bùng một phát nổ luôn đi!

Nhìn nhị ca cố gắng kiềm chế bản thân mà còn có thời gian xử lý chuyện người té xỉu ngoài kia, công chúa nhìn sang người đang nằm ở một góc, có một chuyện ngoài ý muốn chính là lúc nhị ca nhìn thấy người đàn ông đó thì lại ôm hấn về đây.

Công chúa hít một hơi thật sâu, cắn mạnh miếng thức ăn trong tay, nhưng cái tư thế kia không phải là tư thế ôm bệnh nhân, nó giống tư thế chơi bowling hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể đem "banh" ném đổ hàng bowling.

Nàng thở dài, giận dỗi lột vỏ củ khoai lang trong tay, liếc sang người đàn ông đang nằm trong góc, cái miệng méo xệch, hấn ta vậy mà ngủ thật ngon...

Uổng công nàng nơm nớp lo sợ suốt đường đi, hai mắt không rời hẳn ta nửa bước, cứ sợ nhị ca sẽ ném hẳn ta ra ngoài như ném bowling.

...

Trong bầu không khí đầy lúng túng thế này, hoàng tử đang nằm ở góc tường nhú nhú hàng mày rồi mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, hoàng tử tỉnh táo hoàn toàn, đôi mắt bừng sáng, hẳn bật dậy, hô to "Công chúa??"

Công chúa dừng lại động tác trên tay, nàng ừ một tiếng rồi gật đầu chào, "Xin chào."

Hoàng tử có hơi kích động, "Cám ơn Thượng Đế, rốt cục ta đã tìm được nàng rồi!"

Công chúa, "...Cám ơn."

Cuộc trò chuyện của hai người làm phá vỡ bầu không khí đầy lúng túng trong hang động.

Chàng trai sau khi nướng khoai xong thì cẩn thận lột vỏ rồi đưa sang bên cạnh, khoai này tìm được từ bên ngoài, nó mọc trên một mảnh đất bằng phẳng, phiến lá to như một quả trứng, hoa màu hồng phấn giống hình một cái phễu, còn củ khoai thì hình trứng hơi dẹt dẹt với vỏ ngoài màu đỏ tím.

Bề ngoài trông rất đẹp, nhưng người nhìn vào sẽ không biết ở đó có khoai lang...bất ngờ là hẳn lại biết có khoai lang ở bên dưới.

Hắc Long vẫn đưa đầu lưỡi qua cuốn lấy khoai lang nuốt vào như mọi khi, vừa tới gần thì ngao lên một tiếng, "Không giận hả?"

Chàng trai ừ một cái, gáy gáy đống củi đang cháy, hần lờm nàng, như cười như không hỏi, "Nếu ta tức giận thì nàng sẽ cho ta chứ?"

Đương nhiên rồi!

Tinh Nhan gật đầu nhưng Hắc Long lại vội vàng lắc đầu, vẻ mặt kháng cự lại rất rõ ràng.

- - Đau lòng lắm.

Chàng trai dừng lại, không nhin được cười.

Giọng nói của hai người bọn họ vang vọng cả hang động, hoàng tử đang nói chuyện cùng công chúa cũng dừng lại, ánh mắt rớt cục cũng chuyển sang phía này.

Một con thú khổng lồ đang nằm ở đó.

Là Hắc Long!

Hoàng tử giật mình, hần nắm chặt thanh kiếm trong tay chậm rãi di chuyển về phía công chúa còn mắt thì nhìn chăm chăm Hắc Long đầy cảnh giác, tựa như chỉ cần lộ ra một tia bất thường hần sẽ giết ngay.

Đến khi hần che chở công chúa đứng sau lưng mình, hoàng tử hít thật sâu, bưng bưng sát khí nói, "Công chúa, nàng trốn ở đây, đừng động đây!"

Công chúa nhìn sang nhị ca mình rồi vội vàng giải thích, "Người

buông kiếm xuống trước đã, đừng có lo, Hắc Long rất dịu dàng, ngoan ngoãn..."

Không đợi hoàng tử bỏ kiếm xuống, cái bóng màu đen lóe lên rồi biến mất, tàn ảnh xuất hiện trong không trung mang theo sức mạnh đánh thẳng vào thanh kiếm trong tay hoàng tử.

Giong nói chàng trai mạnh theo sự lạnh lùng, "Thu sát khí của người lại."

Không được chia vào nàng.

Hắn sẽ không nhịn được.

Phịch một tiếng, cánh tay hoàng tử run lên, làm thanh kiếm rơi xuống đất phát ra âm thanh leng keng.

"..." Công chúa không đành lòng nhìn sang chỗ khác, nàng biết ngay mà, nhị ca đời nào tha thứ cho người dám chia mũi kiếm về phía Hắc Long chứ?

Cả người Hoàng tử cứng ngắc, mắt nhìn thanh kiếm rơi xuống đất mà trong lòng phát run...sau đó hắn nhìn sang chỗ phát ra tiếng nói.

Bấy giờ hắn mới phát hiện, bên cạnh Hắc Long còn có một thanh niên ngồi bên đống lửa, dáng vẻ lạnh lùng, hắn đang cúi đầu nướng món gì đó trên lửa, cây gậy trong tay bị mất một khúc.

Một chàng trai không thể khiến người ta dời mắt được.

Có lẽ do Hắc Long quá to lớn, còn chàng trai lại quá mức nhỏ bé, cho nên lúc này hoàng tử chỉ nhìn thấy Hắc Long mà không để ý có người bên cạnh.

Hắn cẩn thận nhìn chàng trai đứng trước, cơ thể đang khẩn trương dần bình tĩnh lại, ngay sau đó lại kinh ngạc, "Beers??"

Lúc trước khi hắn ra ngoài trải nghiệm có gặp qua nhị hoàng tử Beers, bọn họ còn kết bạn cùng đi một đoạn đường, chỉ là khi đó bọn họ đều che giấu thân phận.

Sau này trúng tiếng sét với công chúa, khi hắn đi cầu hôn thì hai người bọn họ mới biết rõ thân phận của đối phương, từ đó trở thành bạn bè.

Nhưng mà...sao cậu ta cũng ở đây?

Củ khoai lang trong tay tỏa ra hương thơm mê người, chàng trai ừ một tiếng rồi lại đút vào miệng Hắc Long. Động tác vô cùng ăn ý, không biết đã làm biết bao lần.

Hoàng tử hoảng hốt, "Các người!!"

Chuyện gì thế này!!

Không phải Hắc Long vô cùng độc ác, cướp đi công chúa, không phải là vở kịch đại chiến ba trăm hiệp ư?

Hình như sai kịch bản rồi!

"Ừm?" Beers đáp một tiếng, tiếp tục nướng khoai trong tay, hắn mỉm cười hỏi, "Ăn khoai lang không?"

Hoàng tử sắp phát điên rồi!

Ăn khoai lang?

Giờ này mà người còn mời ta ăn khoai??

Ăn gì mà ăn?

Ai mà có tâm trạng ăn khoai lang hả?

Hắn nôn nóng nhìn một người một rống như có thần giao cách cảm trước mặt, "Ăn khoai lang gì, mau nói mọi chuyện rõ ràng cho ta."

Chàng trai chỉ ừ một tiếng, trở khoai rồi chọn một củ đã nướng chín, bóc vỏ rồi nhìn hoàng tử, "Đói không?"

"Nói mau."

...Đói.

Đói muốn chết đi được.

Hoàng tử nuốt nước miếng... Xấu hổ vì phải chịu thua cái mùi thơm nức nở này.

Hắn đi về phía đồng lửa nhưng vẫn không quên bảo vệ công chúa sau lưng.

Công chúa kinh ngạc nhìn bóng lưng cản trước mặt mình.

...Giống như một ngọn núi, bảo vệ mình vô cùng chặt chẽ.

"Được rồi, không cần lột cho ta, để ta tự làm." Hoàng tử không khách sao ngồi xuống đưa tay cướp lấy củ khoai.

Khi xưa đi trải nghiệm bọn hắn giấu tên đi theo một đội thám hiểm

nên không hề có tùy tùng đi theo, mấy chuyện như nướng khoai này cũng tự mình lột vỏ mà ăn.

Hắn không hề nhìn thấy khi nghe câu đó công chúa ở bên cạnh nhếch nhếch môi.

Beers dừng tay, lột miếng vỏ cuối cùng ra, đưa lên miệng thổi thổi rồi đút cho Hắc Long bên cạnh.

"Không phải cho ngươi."

Đúng lúc này, móng vuốt bất ngờ duỗi tới, con người hoàng tử co rụt lại, vội vàng rút tay về.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hắc Long "hung dữ" đưa lưỡi cuộn lấy miếng khoai vào miệng, thị uy đưa móng vuốt ra quơ vào không khí, như đang uy hiếp.

- - Muốn cướp đồ của ta à, vồ chết ngươi luôn...

Hoàng tử, "..."

Chàng trai liếc hắn, chỉ chỉ đống khoai bên cạnh rồi xối một xô nước đá, "Ngươi nghĩ nhiều rồi, đây là của Nhan Nhan, còn ngươi muốn ăn thì tự mình nướng đi."

Suy nghĩ nhiều...

Nghĩ nhiều rồi...

...

Hoàng tử: "..."

Hắn thẹn quá hóa giận hỏi, "Người có còn coi ta là huynh đệ không?"

Thiếu điều muốn nói hắn tự mình đa tình.

...Lại còn ở trước mặt công chúa, không thể chừa lại chút mặt mũi cho hắn ư?

Hoàng tử nhìn công chúa ở bên cạnh, gương mặt nghẹn đỏ, oán giận đi lại bên kia lùm khoai lang ném vào đồng lửa.

Công chúa nhìn hắn đầy thông cảm, thay hắn suy nghĩ đến câu trả lời của nhị ca nhà mình.

"Không phải." Quả nhiên là thế, chàng trai bình tĩnh trả lời.

Nhìn người đàn ông thân thể cứng đờ, Công chúa chỉ thấy cảm giác như đã gặp được kẻ cùng lưu lạc ở chốn thiên nhai.

Đứa ngốc này, người không thấy sự thật rõ ràng trước mắt sao?

- - Lại dám so sánh với Hắc Long?

Trong mắt nhị ca nàng, Hắc Long chính là bảo vật nâng niu trong lòng bàn tay, còn mấy thứ khác chỉ là cây cỏ mà thôi.

Huynh đệ là gì? Mọii mọii là ai?

... Không care đâu nhé.

Công chúa vỗ vỗ vào vai hắn cất giọng an ủi, "Đừng giận."

Nàng buồn bã nói, "...Quen là tốt lên thôi."

Hoàng tử, "..."

Quen rồi là không còn tức giận ư?

Giây phút này, hoàng tử không cần người dạy cũng "get" đến kỹ năng co rút khoe miệng lên một tầm cao mới, hấn nhắm mắt lại, cảm thấy có lẽ mở sai mắt rồi.

Rõ ràng là người lúc nào cũng lạnh lùng xa cách, như một vị trích tiên cách xa nhân giới, mặc dù hơi đen tối một xíu, nhưng sao bây giờ lại biến thành cái dạng này chứ?

Lại còn Nhan Nhan...

Đáng tiếc là sự kinh ngạc của hấn cũng không có tác dụng gì.

Sau khi mở mắt một lần nữa, hấn vẫn thấy chàng trai bám dính lấy Hắc Long, mình quan tâm người trong lòng so ra còn thua cả hấn.

Nếu như đây không phải Hắc Long mà là người thì e rằng tương lai của hấn và công chúa càng thêm khó khăn...

Hoàng tử bỗng nhiên cảm thấy may mắn, Công chúa mà nhìn nhị ca mình đối xử tối với người yêu như thế, sau lại nhìn những người đàn ông khác, chỉ sợ nàng thấy ai cũng không vừa mắt...

Nướng khoai giúp nàng thì không nói, lột vỏ cũng được thôi, dứt tới tận miệng coi như thú vui của những người yêu nhau cũng tạm chấp nhận, nhưng ngay cả việc sợ nàng bông miệng mà thổi cho nguội thì...đúng là...

Không biết Hoàng tử đang nghĩ gì, chàng trai mỉm cười giới thiệu,

"Đây là muội muội của ta."

Sau đó chuyển sang Công chúa, "Đây là Aure, Hoàng tử nước láng giềng, cũng là vị hôn phu trên danh nghĩa của Công chúa."

Hắn nói là Công chúa mà không phải là "người."

Đáng tiếc Aure không hiểu ý chàng, hắn ưỡn ngực, "Chào...chào Công chúa, ta là Aure."

Hoàng tử nước láng giềng?

Ban đầu Công chúa hơi căng thẳng, nhìn nhị ca mình rồi gật đầu chào Hoàng tử.

Nàng dần bình tĩnh lại, nở nụ cười, "Aure gọi ta là Irina là được rồi."

"Được, được." Hoàng tử vui vẻ gọi nàng, "Irina."

Công chúa gật đầu, "Ừm."

"Có thể ra ngoài một chút được không? Ta có mấy lời muốn nói với nàng..."

"Đương nhiên rồi!"

Giọng nói ngày một xa, sau đó trở nên yên lặng.

Chàng trai không đi cùng, đây là chuyện giữa hai người họ, Aure muốn nói rõ với Irina về tâm ý của mình, cũng muốn xin lỗi. Thứ mà Aure muốn có không phải là một mối quan hệ thông gia mà là một tình yêu chân thành, cho nên hắn muốn trao đổi bằng trái tim của mình, theo đuổi tình yêu.

Chàng trai nhìn sang Hắc Long đang thỏa mãn nằm tựa đầu vào núi châu báu, chàng nở nụ cười yếu ớt, "Nhan Nhan, bây giờ chúng ta tính chuyện của mình đi."

Tinh Nhan lấy cánh che núi châu báu lại, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn chàng, "Chuyện gì?"

Chàng trai mỉm cười, tiếp tục lột vỏ khoai lang, "Nàng nói xem, ta có tốt với nàng không?"

Mùi thơm của khoai lang tỏa khắp hang động, Hắc Long nhìn củ khoai lang đang lột vỏ, nuốt nước miếng gật đầu, "Tốt."

Dù không no nhưng ăn vẫn rất ngon.

Chàng trai không tức giận vì ánh mắt nàng chỉ nhìn khoai lang, giọng nói nhỏ nhẹ như đang dụ dỗ hỏi, "Vậy nàng có thích ta không? Hả?"

"Thích chứ!" Tinh Nhan gật đầu.

Không đụng đến châu báu thì chúng ta chính là bạn tốt.

Chàng trai mỉm cười hỏi tiếp, "Thích bao nhiêu?"

Chương 77

Chàng trai mỉm cười, "Thích bao nhiêu?"

Rồng Tinh Nhan sửng sốt, "Hả..."

"Rất rất thích!!"

Hắc Long thốt lên với dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo, "...Chỉ ít hơn so với châu báu thôi."

Tinh Nhan sụp đổ nhắm chặt đôi mắt, khoan đã, chàng nghe ta nói, hơn châu báu mà.

Thật đó, hơn châu báu nhiều!

Vì mãi lo lắng nên Tinh Nhan không hề phát hiện ra, mình bắt đầu lấy châu báu ra so sánh.

Hắc Long lắc đầu vẫy đuôi, đập đập cái cánh, nàng gật nhẹ đầu chứng minh mình đang thật lòng.

Nàng chớp chớp mắt, cái đầu to lớn nhích lại, dáng vẻ đắc ý như muốn được khen ngợi.

...

Ít hơn xíu.

Ít hơn!

Mặt Beers đen thui, "...ha ha."

Thua cả châu báu mà còn kiêu ngạo được ư?

Chàng nhìn dáng vẻ đắc ý của Hắc Long mà tức không chịu được.

Còn muốn chàng khen hả!

Áp suất lạnh lẽo phát ra từ người chàng, Tinh Nhan cũng cảm nhận được, nàng ngơ ngác nhìn chàng, còn oan ức ngao một tiếng.

"Sao ngươi lại giận rồi?"

Vẻ mặt hờ hững của chàng trai bỗng chốc vỡ tung, không lẽ chàng không được giận sao?

Trong mắt người yêu, mình còn không quan trọng bằng châu báu, chàng không giận đâu, chỉ là bị tức giận làm cho no luôn rồi!

Beers cố tình hừ một tiếng, không thèm để ý đến nàng.

Dáng vẻ rõ ràng đang chờ người đến dỗ dành, dù cho Tinh Nhan thần kinh thô cũng biết hướng chi nàng lại không phải gỗ mục.

Tinh Nhan nhích tới, lấy lưỡi liếm liếm, dỗ dành chàng, "Được rồi, đừng giận nữa nha."

Chàng trai hơi dừng lại, ánh mắt như lóe lên tia sáng, hiếm khi chàng cư xử như trẻ con, lại quay sang chỗ khác không để ý đến nàng.

Trừ khi nàng nhận sai, đồng thời phải thừa nhận rằng chàng quan trọng hơn châu báu thì mới tha lỗi cho nàng.

"Ngao..."

"Vậy phải làm sao thì người mới hết giận..."

"Hừ!"

"Đừng giận nữa mà..."

"Hừ!"

"..."

"Hừ!"

Một người một rống cứ thế nói qua hừ lại không ngừng trong hang động, nhưng dù nàng nói thế nào thì chàng trai vẫn không thêm phản ứng, chỉ hừ hừ vài tiếng.

Nhưng ở nơi Hắc Long không nhìn thấy, nụ cười trên mặt chàng trai càng lúc càng sâu, vẻ mặt càng lúc càng dịu dàng, từ đuôi mày đến khóe mắt, như một đóa hoa hồng xinh đẹp nở rộ khoe sắc.

Nếu có người ngồi đối diện, sẽ thấy ánh mắt chàng như chứa gió xuân nhẹ lướt qua mặt hồ, tràn đầy vui vẻ và thỏa mãn.

"Đừng giận mà..."

Chàng trai nhếch môi, tiếp tục, "Hừ!"

"Beers ~~"

"Hừ!"

"..."

"Beers!" Hắc Long vỗ vỗ mặt đất.

Chàng trai đang đắm chìm trong sự hưởng thụ, cả người như một vũng nước, định bụng hừ một tiếng nữa thì bỗng nhiên có người còn lớn tiếng hơn...

"Hừ!"

Chàng trai dừng lại, vội vàng quay đầu.

"Hừ!" Hắc Long phun nước miếng.

Mặt Beers đầy nước bọt, cả người cứng đờ, nụ cười trên gương mặt cũng dần vỡ tan.

Tèo rồi.

"...Nhan Nhan?" Chàng mềm mỏng.

Hắc Long không thèm để ý đến chàng.

Nàng cũng buồn chứ bộ.

Vừa nãy mới tỏ tình với chàng, tha thiết chân thành là thế, lời tỏ tình cảm động như thế, chỉ cần thổ lộ với bất kỳ ai trong long tộc đều sẽ cảm động đến rơi lệ!

Chàng không cảm động thì thôi, không xông lên ôm nàng cũng được, nhưng mà một câu thích nàng cũng không hề nói!

Ấy vậy mà còn giận ngược lại nàng.

Hắc Long thở phì phò quay đầu đi, nàng đập cái cánh thật mạnh, không để ý thì thôi, nàng cũng biết buồn đó.

Chàng trai cứng đờ, thận trọng sờ sờ móng của Hắc Long đung đưa, "Nhan Nhan, đừng giận mà..."

Là chàng sai...

Hắc Long đập cánh làm chàng trai lão đảo.

- - Tự chơi một mình đi!

Chàng trai thấy thế lập tức thu lại nụ cười, đem mấy lời vừa nãy ném cho chó ăn, hít một hơi rồi nói, "Nhan Nhan, ta sai rồi..."

"Đừng giận mà."

Gì mà trừ khi nàng nhận lỗi rồi thừa nhận mình quan trọng hơn châu báu thì mới tha lỗi cho nàng? Đó là gì, có thể ăn được không?

Chàng trai luôn luôn đa mưu túc trí nở nụ cười, nuốt lời mình vừa nói xuống, nhai nhai nuốt vào bụng, sau đó cầm lấy tay nàng áp lên má mình.

"Không thì nàng cào ta cho hả giận nha?"

Thấy Hắc Long quay lại, chàng trai mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm.

Nhan Nhan của hắn rất mềm lòng.

Tinh Nhan nhưn mảy, gật gật đầu.

Chàng suy nghĩ một hồi, sau đó lấy củ khoai của Aure đang nướng ra rồi lột vỏ, xong lại đút vào miệng nàng, "Nhan Nhan~~"

Về phần Aure, chàng trai mỉm cười, nụ cười vô cùng bình tĩnh, lát nữa Aure quay về cũng không có tâm trạng để ăn đâu, khoai lang không thể bỏ uống, để cho Nhan Nhan ăn đi.

Hắc Long hơi do dự, ánh mắt hướng lên trời.

Ngón tay thon dài, khoai lang màu tím trông thật bắt mắt, vừa thơm lại vừa ngon.

Nàng cảm thấy lực hấp dẫn của khoai lang đối với bản thân không thể nafoc chống cự.

Nhưng...Hắc Long nuốt nước miếng, không biết nàng mê mùi hương của nó hay là mê nơi phát ra hương thơm đó.

Beers không giục nàng, chậm rãi đưa củ khoai lên, dỗ dành, "Nhan Nhan, vừa nãy là lỗi của ta..."

Chàng trai suy nghĩ một chốc, liền phát hiện ra lí do Hắc Long giận chàng.

Chàng nói, "Là do ta ghen."

Hắc Long kinh ngạc, ghen ư?

Chàng trai nhìn thấy nàng thả lỏng, tiếp tục nói, "Lần đầu gặp nhau ta đã thích nàng, thích hơn bất cứ ai, bất cứ cái gì."

Chàng hơi suy sệt, "Nhưng ta không ngờ rằng, trong lòng nàng, ta lại

kém hơn cả châu báu."

"Ta chỉ muốn một món mà nàng cũng không cho."

Nghe đến châu báu, lỗ tai Hắc Long dựng lên, nhưng nghe giọng buồn tênh của chàng, nàng lại cảm thấy mất tự nhiên.

Cường châu báu là...bản năng của long tộc bọn nàng mà.

Nhưng vì sao nàng lại cảm thấy mất tự nhiên?...

"Nhan Nhan..."

Chàng trai còn đang nói, nhưng suy nghĩ của Hắc Long đã bay xa, nàng cảm thấy mình là một con rồng khổng nạn, chơi gái xong còn không cho châu báu!

Nhưng cho hẳn ư?...

...Không được!

Tuyệt đối không được!

Kiên quyết không!

Lý trí Hắc Long kiên định, tiểu bảo bối chính là sinh mạng của nàng!
Không thể cho!

Nhưng Beers thật đáng thương...

Hắc Long không biết mình bị sao nữa, chỉ thấy dáng vẻ suy sụp của Beers làm nàng không thoải mái, hận không thể xông lên ôm lấy chàng, cho chàng tất cả mọi thứ.

Cho...một cái thôi?

Một cái được rồi.

...Không được.

Vậy...0.5 cái?

Không nữa mà, không cho!

...1/3 được không.

Hắc Long còn đang giã dũa, móng vuốt nóng nảy vạch lên phiến đá, tiếng động vang lên không dứt, để lại một vết cắt.

Được rồi, cho...cho chàng 1/3 là được.

Nàng...không muốn nhìn thấy chàng buồn.

- - Chuyện này quan trọng hơn 1/3 phần châu báu.

"Ta cho chàng..."

Ngay lúc Tinh Nhan đang nhịt đau cắt thịt thì Beers nhìn thấy vẻ mặt không nở lại nôn nóng của nàng, chàng không đành lòng, "Được rồi..."

Đúng lúc này thì chàng nghe thấy nàng nói.

"Nàng nói gì?"

Hắc Long cắn răng nói lại, "Ta cho chàng một..."

"Đừng nói nữa." Chàng trai che miệng nàng, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, chàng dịu dàng vuốt ve vẩy của nàng, vì sao phải bắt nàng lựa chọn chứ?

Chàng không thể chung sống cùng châu báu ư?

Nàng đã nguyện ý cho chàng, mà chàng chỉ cần thái độ của nàng, thế thì sao phải để nàng buồn.

"Được rồi, Nhan Nhan, ta đùa nàng thôi."

Hắn nhẹ giọng nói, "Ta không cần đâu, chỉ cần biết nàng muốn cho ta là được rồi."

Tinh Nhan ngây ngẩn cả người, nuốt xuống lời nói ngập ngừng bên môi, ngao một tiếng, "Thật ư?"

"Đương nhiên." Chàng trai trấn an, dịu dàng hứa hẹn với nàng.

Vừa nghĩ đến cái gì, ánh mắt chàng sáng lên, "Chỉ cần để ta đeo một tí thôi, có được không?"

Chàng không muốn để nàng lựa chọn, nhưng chàng phải quan trọng hơn châu báu.

Nhất định phải...càng ngày càng thích chàng, thích hơn châu báu càng tốt.

Ròng Tinh Nhan ngao lên một tiếng, không cần mất đi 1/3 món châu báu ư! Đầu lưỡi liếm mặt chàng, "Đương nhiên rồi ~~"

Chàng trai lau nước miếng trên mặt, cong môi, dịu dàng đưa khoai

lang đến miệng nàng, "Xong rồi."

"Ừm." Hắc Long đắc ý vẩy vẩy đuôi.

Châu báu là của nàng ~~

Hắn cũng là của nàng ~~

- - Đáng yêu quá.

Beers lắc đầu, vuốt ve mũi nàng, cưng chiều nói, "Cô rồng tham lam!"

Nàng đưa lưỡi cuốn lấy miếng khoai, nhiệt độ nóng hổi tràn ra khắp miệng, Tinh Nhan lăm bắm rồi nuốt xuống, ra vẻ dạy dỗ chàng, "Ta vẫn là rồng vị thành niên ~~"

Nàng liếc chàng đắc ý nói, "Rồng vị thành niên tham lam là chuyện đương nhiên mà!!"

Chương 78

Nàng liếc chàng, đắc ý nói, "Rồng vị thành niên tham lam là chuyện bình thường!"

Lúc này chàng trai bỗng nhớ đến một câu, tôi vẫn còn vị thành niên nên tôi kiêu ngạo.

Nhưng đây đúng là sự thật, Beers cúi đầu bật cười, dáng vẻ ngửa đầu đắc ý của nàng thật là đáng yêu.

... Đáng yêu nhất thế giới.

Chàng như nghĩ đến cái gì, nhìn thoáng qua núi châu báu bên cạnh, bắt đầu lựa chọn một món cho chính mình.

Dù không biết chốc nữa có tác dụng hay không, nhưng chàng vẫn phải chuẩn bị tốt.

Biết đâu...lại có tác dụng thì sao.

Ừ, Beers nheo nheo đôi mắt, phản ứng của Tinh Nhan nhà mình chắc chắn sẽ rất đáng yêu, không chừng sẽ ngoắc ngoắc cái đuôi đòi hôn đó.

Dáng vẻ đó đúng là...

- - Hay là lát nữa bảo Aure và Irina ra ngoài vậy.

Dù sao bọn họ cũng có rất nhiều chuyện cần làm.

Ví dụ như, hai người muốn cùng đi hay muốn tách ra, có thể Aure không muốn từ bỏ, hộ tống Irina ở lại, dù là lựa chọn nào thì cũng có chuyện cần giải quyết.

- - Bọn họ không thể ăn thịt nướng mỗi ngày, nhưng lúc nào cũng ra ngoài tìm người mua bán không được tiện cho lắm.

Về phần ăn gì?

Chàng trai moi ra củ khoai lang cuối cùng ra, vừa cười vừa lột vỏ, mọi người đều có trách nhiệm bảo vệ trẻ vị thành niên, chàng tin bọn họ đều có một trái tim đong đầy yêu thương.

Được, cứ quyết định vậy đi.

Chàng trai mỉm cười quyết định.

Vào lúc này.

Chưa được bao lâu thì bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, hai người một trước một sau tiến vào, Công chúa đi trước, Aure ở phía sau.

Công chúa trông có vẻ rất áy náy, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn Aure rồi lại thờ dãi.

Còn Aure thì đang ngồi bên cạnh đống lửa cúi gầm mặt, trông rất ủ rũ, có lẽ đã bị cái gì đá kích nên đang suy ngẫm lại cuộc đời.

Beers nhìn hai người họ, không tò mò cũng chẳng quan tâm, đây là

chuyện riêng của bọn họ.

Nhưng vừa quay lại nhìn Hắc Long thì ánh mắt tràn ngập yêu chiều, như lấp lánh ánh sao.

"Muốn ăn nữa không?" Chàng dịu dàng hỏi.

Tinh Nhan được hầu hạ rất hài lòng, trong cổ họng khò khè một tiếng, lắc lắc cái đuôi, "Muốn!"

Nàng như một con mèo ăn no cần người vuốt ve nhưng kích thích có hơi quá khổ một chút.

"Ha ha ~" Chàng trai khẽ cười, tiếng cười trầm thấp quanh quẩn trong hang động, vô cùng dễ nghe.

Chàng vừa cười vừa lột vỏ khoai, "Được, nghe Nhan Nhan hết."

Tiếng cười lạnh lạnh thu hút ánh nhìn của Công chúa và hoàng tử.

Đến khi nhìn thấy vẻ mặt của chàng, bọn họ đều ngơ ngác, thậm chí còn hơi kinh sợ.

Đây là Beers sao? Không thể nào.../Thượng đế ơi, nàng chưa bao giờ thấy nhị ca cười thế này...

Chiều nay hoàn Thế giới này nha:))

Chương 79

Mắt chó của người bị mù rồi ư?

Hay là ống kính tình yêu quá lớn?

...

Nhưng nhìn về mặt của chàng trai, chỉ thấy về chân thành hoàn toàn không có ý đùa giỡn kia, Aure bỗng tuyệt vọng.

Beers bây giờ đã không còn là Beers của ngày xưa nữa rồi.

- - Trong đầu Beers bây giờ chỉ toàn là Hắc Long thôi.

Đúng là đồ tâm thần o(^")o

Bạn bè là gì, ở trước mặt Hắc Long thì cũng phải dạt sang một bên.

Aure xoa xoa cái bụng đói meo của mình, đành nhắm mắt làm ngơ, ném thêm vài củ khoai vào nướng.

Thuận tay moi ra vài quả rùng không biết ai đem về để ở trong góc, hấn lau lau rồi cắn mạnh một cái.

Hấn đang rất rất đói.

...

Nhưng Aure không ngờ, đó chỉ là mới bắt đầu.

Vài ngày sau đó, hắn bị đả kích ngày càng nhiều.

Aure vốn là một Hoàng tử quật cường, đã quyết định theo đuổi Công chúa thì sẽ không chỉ là đơn giản nói suông, nên hắn đã ở lại đây.

Chuyện đầu tiên phải giải quyết những vấn đề mà khi hắn quyết định ở lại dẫn đến, là Hoàng tử nước láng giềng, rời đi một thời gian thì không sao cả, ví dụ như làm một dũng sĩ giải cứu Công chúa...

Nhưng thời gian lâu dài thì không được, lúc xưa khi hắn hóa thân thành dũng sĩ thì cách một khoảng thời gian sẽ đưa tin về vương quốc, mà theo đuổi Công chúa lại là một quá trình lâu dài, chuyện này hắn phải giải thích với họ.

Ít nhất phải để mọi người biết hắn đang ở đâu, có gặp nguy hiểm hay không, nếu không phụ hoàng và mẫu hậu sẽ không an tâm.

Nhưng...căn cứ vào thái độ của Beers đối với Hắc Long thì hắn không thể tiết lộ tin tức của Hắc Long được, một chút nguy hiểm thôi cũng không được.

Đừng nghĩ chuyện hắn được gặp Hắc Long là chuyện bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng bản thân hắn biết, vì nhiều lý do -- Beers tin tưởng hắn sẽ không làm hại Hắc Long.

Cho nên hắn không thể để lộ nơi này, chuyện này cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng, Beers lại không cho hắn truyền tin bằng pháo sáng...

Mợ nó, còn nói là truyền tin bằng pháo sáng sẽ làm lộ vị trí của bọn họ... Bảo hắn đi truyền tin rồi hay quay lại?

Aure cảm thấy Beers đang cố tình gây sự, nhưng chưa theo đuổi được Công chúa thì sao hắn có thể rời đi chứ?

Đúng là không thể lý giải được mấy người bị tâm thần, Hoàng tử nghĩ thế.

Rõ ràng chàng trai đang nở nụ cười, nhưng Hoàng tử cứ có cảm giác...toàn thân phát lạnh, giống như nếu không nghe lời chàng thì hắn sẽ gặp xui xẻo.

Giác quan thứ sáu mách bảo hắn, Aure nhìn chàng trai chỉ hận không thể nuốt Hắc Long vào bụng kia, hắn không dám chạm vào ranh giới cuối cùng của kẻ điên kia đâu.

Trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn...

Hoàng tử vừa mắng thầm vừa rời đi để giải quyết mọi chuyện.

Chàng trai đột nhiên cong môi, nụ cười dịu dàng như hoa mới chớm nở, tất cả mờ mịt giờ đây đã được sáng tỏ, hắn cười, "Vậy người giúp ta mang một ít đồ đi."

- - Cũng không sai là bao, Hoàng tử buồn bực nắm chặt chuôi kiếm, "Đồ gì?"

Ở đây đúng là thiếu rất nhiều thứ, sau này hắn cũng phải ở đây một khoảng thời gian, cho nên phải sắm sửa vài thứ để cuộc sống sau này thoải mái hơn.

Hắn cũng muốn để người ta sắp xếp lại một chút.

"Đầu tiên là vài món châu báu tốt một chút."

Nhan Nhan thích những thứ này.

Beers tiếp tục suy nghĩ rồi nói, "Còn có hạt giống nữa."

Nhan Nhan rất thích ăn, thức ăn ở thế giới bên ngoài có lẽ nàng cũng thích, chàng có thể làm cho nàng nếm thử.

"Còn nữa, mua cho ta vài tấm vải tốt và vài bộ đồ."

Giọng nói chàng trai đầy cương chiều, "Vải phải chọn loại mặc vào thoải mái nhất."

Chàng vừa mới nhớ ra, sau này khi Nhan Nhan hóa thành người, không biết lần đầu tiên có biến ra quần áo được không, cho nên cứ chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.

... Hắn cũng không muốn để người khác nhìn thấy Nhan Nhan như thế, cứ phòng trước vẫn hơn.

Mua vải là mua cho Nhan Nhan, bây giờ không biết số đo của nàng, sau này nàng thích váy kiểu nào chàng cũng có thể làm giúp nàng.

Ừ... Nhan Nhan còn cần gì không nhỉ?

Hoàng tử bỗng nhiên vui vẻ hẳn lên, đôi mắt bừng sáng, "Được!!!"

Đúng, cũng nên lựa cho Công chúa vài bộ đồ, chuyện ăn mặc của Công chúa bây giờ... làm hắn thương vô cùng.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy thật xấu hổ, Beers ấy vậy mà nghĩ tới còn hắn thì quên mất.

Suy nghĩ Beers chỉ có mỗi Hắc Long đúng là oan uổng cho Beers quá, Hoàng tử hơi xấu hổ, quyết định sau này sẽ đối tốt với Beers hơn.

Chàng trai nghĩ nghĩ, tạm thời không còn gì, rồi sờ sờ vẩy rỗng của Tinh Nhan, chàng nói, "Mấy thứ còn lại ngươi cứ suy xét rồi mua."

"Không vấn đề gì." Hoàng tử gật đầu, sau đó thu xếp đồ đạc rồi rời khỏi.

...

Không lâu sau Hoàng tử Aure đã quay lại.

"Đây là bảo..." Aure hưng phấn lấy bảo thạch ra.

Hắn còn chưa nói xong thì bỗng nhiên một cơn gió ập tới, Hắc Long đưa tay đoạt lấy, sau đó ngao lên một tiếng rồi giấu dưới bụng nàng, rồi mới ra vẻ vô tội nhìn hắn.

Aure nhìn sang chàng trai, ánh mắt như muốn cáo trạng.

Nhưng...về mặt chàng trai lúc này bỗng trở nên mềm mại, chọc chọc tai nàng, "Cô rỗng tham lam."

Ánh mắt như muốn nói "Nhan Nhan sao lại dễ thương đến thế, muốn hôn một cái quá."

Aure "..."

Hắn biết ngay mà!

Aure hít một hơi, không thèm nhìn chàng nữa, sau đó hắn nhìn sang

Công chúa, lại trở nên hưng phấn, "Mấy cái này đều là thành phẩm, dựa vào óc người của Công chúa mà may đấy."

Suýt nữa là quên, mợ nó, suy nghĩ của kẻ tâm thần không thể nào dùng bộ não của người bình thường mà đi suy đoán được! Chẳng bằng tiếp tục theo đuổi Công chúa vậy.

"Đây là vải, đều là vải thượng hạng cả..."

"Ta đã rất vất vả..."

Aure than rằng mình đã khó khăn cỡ nào, hãnh nhìn về Công chúa, muốn tìm chút khích lệ từ nàng.

Công chúa nghĩ nghĩ liền biết hãnh muốn tìm khích lệ nên nhìn hãnh một cái.

...Ngây thơ thật, tưởng rằng Nhị ca của nàng chị bị tâm thần thể thôi ư?

...Đồng vải kia là chuẩn bị trước 10 năm cho Hắc Long, nàng không có gì bất ngờ.

- - Mua cho nàng ư?

- - Ha ha.

Lúc đầu Hoàng tử không hiểu ánh mắt Công chúa nhìn mình có ý gì.

Ở chỗ này chỉ có Công chúa là con gái, không mua cho Công chúa không lẽ mua cho hãnh mặc? Công chúa không khen hãnh cũng không

sao, dù sao nàng là con gái phải dè dặt.

Nhưng...ánh mắt thương hại này là sao?

...Khiến hấn cảm thấy mình như một tên ngốc.

Đến một ngày nào đó, khi hấn và Công chúa trở về bắt gặp một cảnh tượng.

Chàng trai lạnh lùng trong quá khứ lúc này lại đang chậm rãi may một bộ váy, động tác dịu dàng lại thuần thục, thỉnh thoảng trò chuyện với Hắc Long đang vươn đầu lưỡi liếm liếm hấn, ánh mắt dịu dàng vô cùng.

Chàng hỏi, "Sau này khi nàng biến thành người sẽ cao tới đâu?"

Hấn giơ bộ váy lên, giọng nói mang theo ý cười, "Có cần sửa lại một chút không, ví dụ như đính thêm châu báu?"

Rồng Tinh Nhan vừa nghe đến châu báu thì hai mắt tỏa sáng, ngao lên một tiếng.

"Muốn, muốn!"

Chàng trai tiếp tục may, khẽ cười một tiếng, "Hay bóp lại phần eo một tí nhé?"

Hấn vừa nói xong thì cả người sững sờ.

Yên lặng một chút, hấn híp mắt, ánh mắt hơi thất thần, giọng nói thì thào, "Ta luôn cảm thấy, vòng eo của nàng nhỏ hơn rất nhiều."

Có... có thể nắm bằng một tay, cảm xúc khi nắm trong tay vô cùng

mềm mại, mà khi đêm về, eo của nàng lại nhảy nhót trong tay chàng...

Tinh Nhan chớp chớp đôi mắt, nàng cong môi nở một nụ cười.

Nụ cười tựa như ánh nắng đầu tiên trên thế gian, mang theo sự ấm áp của cả đất trời.

...

Hoàng tử cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thế giới quan của bản thân như bị sập đổ.

Cái gì mà sau này cao bao nhiêu? Chiều cao không phải dùng để nói đến con người ư? Quan trọng là...vòng eo? Vòng eo?

Từng chuyện từng chuyện xông tới, Hoàng tử đã không thể hiểu nổi, rốt cục là nên giết mình vì Hắc Long sẽ biến thành người, hay giết mình vì mối quan hệ của hai người.

Nhưng trên thực tế, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hẳn chính là, thế mới có câu... không ai hiểu rõ anh trai bằng em gái ư?

Bảo sao Công chúa lại nhìn hắn như thế!

Đúng là...đúng là...

Aure tức hộc máu, không phải hắn nghĩ xấu cho Beers, nhưng mọi chuyện cứ như đang mơ.

Mợ nó! Hóa ra hắn đúng là tên đàn mà...

Công chúa đỡ trán, lặng lẽ kéo hắn rời khỏi.

Lúc này mà còn đứng ngốc ở đây?

Hoàng tử còn đang choáng váng dưới sự chỉ huy của Công chúa, trèo lên cây hái quả, ngốc nghếch hỏi, " Đã đủ chưa?"

Nhìn trạng thái lơ lửng như đang đi trên mây của hắn, Công chúa lắc đầu bất lực, ánh mắt hắn rơi trên người nàng nhưng tâm hồn không biến đã bay đi đâu, "Đủ rồi, chúng ta về thôi."

Thật ra sau khi quen rồi sẽ phát hiện ở trong rừng có rất nhiều món ngon, thỏa mãn nhu cầu của bọn họ, hoa quả lần này hái được cũng đủ cho bọn họ ăn trong mấy ngày.

Về nhị ca và Hắc Long, Công chúa tỏ vẻ đây không phải là chuyện bình thường ư?

Nhìn qua Hoàng tử bên cạnh, vẫn còn ngây thơ lắm...

...

Mấy ngày sau, mỗi lần Hoàng tử thấy Beers và Hắc Long thì thấy rất khó chịu, nhưng đàn ông con trai cũng không thể vì thế mà né tránh.

Cho nên lúc vết thương lòng vì chuyện này gây ra chưa kịp khép lại thì đã gặp đả kích lần hai.

Lúc ấy, khi hắn quay về hang động.

Chàng trai lạnh lùng ấy yên lặng cầm bộ váy mặc vào, ánh mắt sâu xa nhìn Tinh Nhan, "Nàng thấy ta có đẹp không?"

Không hề cảm thấy mất tự nhiên, đáng tiếc chiếc váy vô cùng xinh

đẹp, như một con khổng tước cao ngạo, phối hợp với vẻ ngoài hào
hững của chàng trai lại hài hòa vô cùng.

Hướng hồ còn là váy!

Rồng Tinh Nhan ngao lên, vừa thấy mắt mình như bị mù, vừa không
kiềm chế được mà liếm chàng.

Chàng trai bị liếm ngã bật cười.

- - Có ích đó.

Đúng lúc này, như cảm nhận được ánh mắt của hắn, chàng trai quay
đầu lại nhìn Aure rồi nở nụ cười.

Aure bỗng chốc sụp đổ.

Tâm thần là chuyện nhỏ, bây giờ hắn lại nghi ngờ, Beers rốt cục là
trai hay gái!

Là trai? Hay... Gái?

Chương 80

Hắc Long chỉ là chuyện nhỏ, bây giờ hấn đang nghi ngờ Beers là nam hay nữ!

Là Nam? Hay... Nữ?

Hấn ngạc, đường đường là một Hoàng tử của một đất nước mà lại đang nghi ngờ về nhân sinh.

Hấn không hề biết rằng, trong lúc ngạc ấy lại mở miệng hỏi những điều mình vừa nghĩ đến.

Công chúa, "..."

Tinh Nhan, "..."

Beers, "..."

Chàng trai im lặng, híp mắt rồi đột nhiên bật cười, "Vấn đề này chúng ta có thể trao đổi một chút."

Công chúa, "..."

Công chúa bên cạnh bất lực đỡ trán, "Nhị ca, hấn vừa té ngã nên có hơi hồ đồ, huynh đừng trách hấn làm gì."

Lúc đầu nàng cũng hơi kinh ngạc, nhưng nhờ phản ứng nhanh cho nên hiểu ngay nhị ca nàng mặc thế không có quan hệ đến giới tính của mình, nhìn kỹ lần nữa sẽ phát hiện ra huynh ấy không hề mặc đồ

nữ, là do trên người quá nhiều châu báu mà thôi.

Nghĩ đến sự si mê châu báu của Hắc Long liền biết ngay nhị ca làm thế là vì ai.

Về chuyện một Hoàng tử lại đeo châu báu để dụ dỗ Hắc Long có mất mặt hay không không quan trọng...

- - Nàng cho rằng, trước mặt Hắc Long, nhị ca không hề có ranh giới xấu hổ...

Đáng tiếc, người bên cạnh lại không hề biết, đúng là đồ ngốc...

Vừa nghĩ xong, Công chúa mở miệng, "Thật, vừa nãy lúc hái quả muội bất cẩn ném trúng đầu hắc làm hắc ngã xuống..."

Beers không nói gì, nụ cười trên gương mặt càng thêm dịu dàng, "Không sao cả."

Chẳng hề chậm trễ việc đánh hắc.

Nói xong liền kéo người đi ra ngoài.

Công chúa =_ =

Nàng cũng hết cách, rụt tay lại, yên lặng đốt hai cây nến cho Hoàng tử.

Thứ cho nàng nói thẳng, mặc dù danh tiếng của Hoàng tử vang xa hơn nhị ca của nàng, nhưng dựa vào trực giác phụ nữ nói cho nàng biết, cuộc đấu này chỉ có một kết quả...

Chúc Aure lên đường bình an.

Trong tiếng kêu thảm thiết truyền vào hang động...nàng đang suy nghĩ vài câu an ủi Hoàng tử, ví dụ như: Không thiếu mất cánh tay cánh chân nào, vẫn còn tốt lắm/ Đau một cái 10 18 năm vẫn là chuyện nhỏ/ Còn sống là tốt rồi.

...

Hoàng tử trở về thì nghe được những lời này:...

Đây đúng là an ủi mà không phải là nguyên rủa chứ?

Nhìn vẻ mặt chân thành của Công chúa, xác nhận lời nàng nói là thật, Hoàng tử mèm chút nữa đã bị đập nát lại muốn khóc nữa rồi.

Từ nay về sau, ba người một rồng bắt đầu sinh sống ở đây.

Beers là vì Tinh Nhan, ngay khi gặp nàng hẳn đã quyết định, ý nghĩa khi hẳn xuất hiện trên đời này dường như cũng là vì nàng, về sau tự tay chăm sóc nàng, chờ nàng trưởng thành, sau đó ôm chặt nàng vào lòng.

Tuổi tác của Công chúa thì không thể nào ở đây lâu dài được, nhưng cũng không thể ra ngoài ngay, đợi mọi chuyện qua đi, hoặc đến lúc nàng có năng lực bảo vệ bản thân thì sẽ rời khỏi đây.

Mà Hoàng tử ở lại cũng là vì...Công chúa.

Ba người đều lưu lại đây sinh sống.

Dần dần, đồ đạc trong hang động ngày càng nhiều, căn phòng của

Hoàng tử và Công chúa càng lúc càng xinh đẹp.

Đất hoang bên ngoài hang động cũng bắt đầu được khai khẩn trồng trọt, tuy không nhiều nhưng cũng đủ cho ba người ăn.

Trong rừng có vô số loài cây ăn quả, Hoàng tử và Công chúa dần quen đường, nhắm mắt cũng có thể đến nơi.

Ba người vốn sống trong nhung lụa bây giờ đã ra dáng người trồng trọt.

Chỉ có một chuyện không tốt.

Hoàng tử nghiêm mặt, khoe tình cảm cái gì, đặc biệt là khoe trước mặt chó độc thân, đồ đáng ghét.

...

Sau chuyện kia, sợ Hoàng tử lại đi tìm đường chết, Công chúa đã kéo hẳn lại giải thích cho hẳn 108 cách thức sống sót mà không tìm đường chết.

Nhưng chỉ có một suy nghĩ, nhị ca nhà nàng và Hắc Long Tinh Nhan là trời sinh một đôi.

Những cái còn lại nàng chỉ nói sơ qua.

Thứ nhất, quấy rầy người khác yêu đương sẽ bị lừa đá, không có chuyện gì thì đừng quấy rầy, quan trọng là đừng thu hút sự chú ý của Hắc Long.

Nhị ca là một người lòng dạ hẹp hòi...tính chiếm hữu mạnh đến mức thành bệnh tâm thần luôn rồi.

...Đừng tưởng nàng không biết nhị ca nhà nàng đang ghen với châu báu.

Thứ hai, luôn luôn ghi nhớ một điều, Nhan Nhan là tốt nhất, Nhan Nhan giỏi nhất.

Trong mắt nhị ca của nàng, Nhan Nhan cái gì cũng đáng yêu, ăn cũng đáng yêu, uống cũng đáng yêu, hắt hơi cũng đáng yêu nốt, cho nên không thể nói xấu Nhan Nhan.

Nếu không thì sớm muộn gì cũng thành thuốc viên mà thôi.

Thứ ba, mọi đồ tốt đều là của Hắc Long Nhan Nhan...

Nàng nói mà Hoàng tử hoa cả mắt, thế giới quan sụp đổ mấy lần thì Công chúa mới dừng lại.

Có lẽ đàn ông điều suy nghĩ không cẩn thận, cho rằng một người một rồng thì làm gì có tình cảm sâu đậm, huống chi là một con rồng không thể biến hình, ở cùng vài ngày là tan rã ngay.

Chỉ là nếm thử trải nghiệm mới, còn nghĩ rằng đấy là tình cảm đối với vật cứng.

Chuyện này dẫn đến việc hấn xem nhẹ mối tình này, cũng không xem trọng Hắc Long, hấn sẽ vì thái độ nhị ca của mình làm cho kinh ngạc đến độ hoài nghi nhân sinh, nên hấn sẽ vì thế mà nghĩ rằng đồ vật đều mua cho nàng...

Nhưng đối với Công chúa mà nói, dựa vào tâm tư tỉ mỉ của phụ nữ và trực giác khiến nàng hiểu rõ.

- - Tình cảm của nhị ca nàng đối với Hắc Long ngược lại suy nghĩ của Hoàng tử, không những không cạn mà còn rất rất sâu đậm.

Nếu nói đến sống chết có nhau...thì vẫn tình là cạn.

...

Hoàng tử sau khi bị cưỡng chế thay đổi thế giới quan khi nhìn thấy Hắc Long và Beers thì cảm thấy...không được khỏe cho lắm.

Lúc trước hẳn nhìn một người một rỗng có ý gì đó, bây giờ biết rõ tình cảm của Beers đối với hẳn long thì cảm thấy không đúng cho lắm.

Lúc trước khi thấy chàng đút Hắc Long ăn, bị Hắc Long liếm thì thấy bất thường, nhưng bây giờ nhìn lại chỉ thấy đang trêu tức chó độc thân mà thôi.

Ngay cả chuyện mặc váy thử trang sức...cũng trở thành tình thú giữa vợ chồng nhà người ta.

Hắn lúc nào cũng thấy có từng mũi tên từ hai người kia cắm thẳng vào người hắn.

Hắn cảm thấy trống rỗng, cô đơn, lạnh lẽo quá.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Hắc Long Nhan Nhan nhiệt tình nhào tới vừa hôn vừa liếm, rồi lại nhìn khoảng cách như dãy ngân hà giữa mình và Công chúa..."

Trong ba năm nay, Công chúa rõ ràng đã thích hẳn nhưng lại không chịu chấp nhận hẳn!

Aure muốn học máu.

Mợ nó, hấn không cần ôm hôn đâu, chỉ cần có bạn gái là được rồi mà...

Thịt đã nướng xong.

Chàng trai thành thực tách miếng thịt to ra ngắt đầu bỏ đuôi, sau đó đem phần thịt từ cổ xuống, vè mặt dịu dàng nói, "Aure, cho người này."

Nếu không có người biết sự thật sẽ nghĩ rằng chàng trai này chăm sóc bọn họ tốt cỡ nào.

Nhưng trên thực tế...Tinh Nhan ngao lên, hài lòng vồ vồ cái đuôi.

Nàng không thích ăn cổ, vui quá.

Aure: đối phương đã không muốn nói chuyện với người, đồng thời ném một rổ nguyên rửa của chó độc thân cho người.

- - Ha ha, còn bảy năm nữa, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, người cứ chờ đó.

Chương 81: Ngoại truyện

Aure: đối phương đã không muốn nói chuyện với ngươi, đồng thời ném một rổ nguyên rửa của chó độc thân cho ngươi.

— Ha ha, còn bảy năm nữa, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, ngươi cứ chờ đó.

Lời nguyên rửa của chó độc thân hình như rất linh nghiệm.

Ít ra, 7 năm đã trôi qua mà chàng trai chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

Đương nhiên, Aure cũng duy trì số phận độc thân suốt 7 năm trời.

... Gửi lời chào thân ái.

Đối với người đại lục Vân Phi, đối với người tu luyện, đặc biệt là người có thiên phú, chỉ cần bắt đầu tu luyện, dù chỉ đột phá ở giai đoạn đầu tiên cũng sẽ kéo dài tuổi thọ. Trong sinh mệnh dài dằng dặc này, 10 năm chỉ là một cái chớp mắt thoáng qua.

Nhưng đối với người có lòng riêng thì thời gian ấy quá dài.

Công chúa lại không có thiên phú tu luyện.

Đó là lí do vì sao Công chúa này sinh tình cảm với Aure từ rất sớm, nhưng vẫn chưa chấp nhận hẳn.

Nàng có khúc mắc của mình, thiên phú tu luyện giữa nàng và Aure chênh lệch quá lớn, rồi nàng sẽ dần dần già yếu, da thịt lỏng lẻo, răng rụng hết, mà bạn đời của mình vẫn trẻ tuổi anh tuấn, nàng không cách nào chịu nổi.

Nếu đã thế thì thà ngay từ đầu không ở bên nhau, lưu lại trong trí nhớ của hẳn khoảng thời gian mình xinh đẹp nhất.

Thế là nàng xoắn xuýt mất mấy năm trời.

Về sau, nhị ca và Tinh Nhan nhị tẩu quay về mang theo thảo dược thay đổi thiên phú tu luyện của nàng.

Nếu không, Công chúa ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đổ con trước mặt, mím môi cười một tiếng, không biết bọn họ phải lãng phí bao lâu, hoặc cũng có thể không ở bên nhau.

Phải biết rằng, lúc trước nàng không thể nào vượt qua trở ngại của bản thân.

Nhìn một vòng, thời gian chính là vị pháp sư thần kỳ nhất, người đàn ông giờ đây đã làm quốc vương, thay đổi thân phận, khí thế trên người cũng trở nên thâm trầm.

Duy chỉ có một điểm, chính là sự ngốc nghếch vẫn không thay đổi, đó cũng chính là điểm khiến nàng yêu thích nhất.

Ánh mắt rơi xuống một chỗ nào đó, đột nhiên dừng lại.

Công chúa đỡ trán, mọi suy nghĩ trong đầu đều không cánh mà bay, nàng đưa tay cầm lấy cái cúc áo trang trí xuống lắc lắc trước mặt Aure.

"Cái này mà cũng muốn hả?" Trong nháy mắt, Aure hiểu rõ ý nàng, nhếch môi.

Cái này chỉ là đồ trang trí sau lưng của bé con trong lòng hắn, dù xinh đẹp, nhưng mà...cái này mà cũng lấy ư?

Hắn biết Beers dung túng Tinh Nhan thế nào, có thể nói rằng, nếu Tinh Nhan muốn sao trên trời, Beers cũng không nói lời nào mà hái xuống cho nàng.

Hắc Long thích châu báu, Beers sưu tập cho nàng rất nhiều châu báu, dù bọn họ là người hoàng tộc mà vẫn phải kinh ngạc trước căn phòng đầy châu báu từ khắp nơi của Tinh Nhan, thế nên... "Tinh Nhan sẽ không...coi trọng một cái cúc áo thế này...chứ?"

Aure rụt rè thêm một chữ.

Rõ ràng, đối với sự chấp nhất với châu báu của Tinh Nhan...hắn không dám khẳng định.

Nhưng nói là nói thế, Aure không gắn cúc áo về chỗ cũ.

Dù gì Beers cũng là một tên thần kinh.

Vẫn là một người có lòng chiếm hữu cực mạnh đến thần kinh.

Ngay từ đầu bọn họ không hề chú ý, là người của đại lục Vân Phi, bình thường đi ra ngoài đều đeo vài món trang sức, đi gặp Beers cũng thế.

Beers cũng hiểu.

Nhưng nếu để Hắc Long nhìn thấy thì tiêu đời.

Sau vài lần bị gài bẫy, hoài nghi về nhân sinh, bọn họ đã rút ra kinh nghiệm, chỉ cần trên người có châu báu mà sau khi bị Hắc Long để ý thì sẽ gặp xui xẻo

...Đặc biệt là mấy bảo thạch cao cấp sau khi bị Hắc Long để ý.

Sớm muộn gì cũng tiêu đời.

Dần dà, những người có dịp gặp mặt Beers cũng hiểu rõ quy luật này.

- - Trước khi đi, đừng mang theo trang sức.

Công chúa buồn cười đáp, "Biết đâu được."

Chính hắn còn không tin thì huống chi là nàng.

Có người tới.

Chàng trai nằm trên giường nhíu mày, gương mặt hiện lên vẻ bức bối, chàng như ngừng thở, vuốt vuốt cái đầu nhỏ đang chuyên chú liếm cắn lồng ngực của chàng, "Nhan Nhan, chờ chút."

...

Bị cắt ngang nửa chừng, hai mắt chàng trai đỏ bừng.

Lúc Aure và Công chúa cười cười nói nói bước vào thì thấy Beers âm trầm nhìn bọn họ.

"Beers..." Chưa nói hết Aure đã im bật.

Sao bây giờ, hẳn cảm thấy sóng lưng lạnh mình toát.

Aure nhìn cổ áo chàng trai đang mở phanh ra, và vài vết hồng hồng trên cổ, kinh dị quá, cứu mạng, Aure thấy...dù có mang theo châu báu hay không thì hẳn cũng sắp tiêu đời rồi.

...

Thế giới này, Tinh Nhan trải qua thế giới này thật lâu, lâu đến nỗi cô không cảm giác được thời gian trôi qua.

Những cảnh đẹp ít người biết đến ở đại lục Vân Phi đều lưu lại dấu chân của bọn họ, vui thì ở lại vài ngày, bọn họ từng ôm nhau dưới đáy biển không người, từng nắm tay nhau trượt xuống từ đỉnh núi tuyết hiểm trở vô cùng, còn từng ở thành phố lớn say sưa nghe kể chuyện truyền thuyết về hai người họ.

...Dù tuổi thọ của Hắc Long rất dài nhưng vẫn có điểm cuối.

Mà sau khi nàng chết, Beers vốn dĩ bất tử cũng lựa chọn chết theo nàng.

Có lẽ không còn ai làm bạn cạnh bên nên cảm thấy cuộc sống này không còn ý nghĩa gì.

Nhưng tu luyện 10 ngàn năm cũng coi như là có hiệu quả.

Lúc Tinh Nhan tỉnh lại thì phát hiện ra tu vi của cô đã đạt đến tầng thứ bảy.

Linh hồn đột nhiên có một cỗ sức mạnh trĩu nặng, cô hiểu, chỉ cần phát tay một cái đã có sức mạnh có thể hủy diệt thế giới này.

Chỉ cần cô muốn.

Cũng có một vách ngăn với thế giới này.

Sức mạnh quá lớn sẽ tạo nên vách ngăn.

Tinh Nhan không muốn làm gì hết, cô chỉ nằm trên giường, lần này lưu lại khá nhiều ký ức, mặc dù vẫn không thể nhớ hết nhưng đã nhớ được hơn một nửa...Điều kỳ lạ chính là, dù cô lưu giữ nhiều ký ức là thế nhưng vẫn không thể nhớ rõ gương mặt của người kia.

Đoạn ký ức hơn 10 ngàn năm ùn ùn kéo đến nhanh chóng bao vây Tinh Nhan.

Trong ký ức, hình dáng của người đàn ông dần dần hiện lên.

"Nhan Nhan, có nóng không?"

"Nhan Nhan, muốn ăn gì, hôm nay làm món khác cho nàng thử nhé?"

"Đẹp không? Nghe nói cây Vân Hoa trên đỉnh núi tuyết nở hoa rất đẹp."

"Khối bảo thạch này được không? Ngoan, lần sau ta tìm thêm cho nàng."

Dịu dàng mà dung túng, đồng thời lại khiến người khác cảm thấy trái tim như đang ngâm trong giấm, ê ẩm, chát chát.

Hắn đã rời đi...

Trong nháy mắt, ký ức bộc phát bao vây lấy cả người Tinh Nhan

khiến cô cảm thấy hơi mệt mỏi.

...Beers, ta nhớ chàng lắm.

Cô chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

...

Không lâu sau, một luồng ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện, vàng sáng trắng từ trên xuống dưới kéo dài thành một bóng người.

"Đừng khóc."

Bóng người cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, giọng nói dịu dàng vang lên, "Anh ở đây."

Anh vẫn luôn ở đây.

Nhưng anh không ngờ, đúng lúc này, hàng mi run rẩy khẽ mở ra...

Còn một thế giới nữa là kết thúc rồi. Thế giới sau hai anh chị có tới tận "7 người con" lận đó nha =))

Chương 82: Thế giới thực

Nhưng anh không ngờ,..

Giống như bất ngờ, Tinh Nhan sững sờ một lát rồi bật thốt, "Beers?"

Người đàn ông ngừng lại, không trả lời mà chỉ khẽ cười một tiếng, âm thanh đầy cứng chiều, "Kí chủ, người đã tỉnh..."

Anh vờ không hiểu ý cô.

Nhưng...lại không hề phủ nhận.

Ký chủ???... Bấy giờ Tinh Nhan mới tỉnh táo hơn một chút, cô nhìn vàng sáng mông lung trước mặt, mấp máy đôi môi, "Điểm Điểm?"

Không đúng.

Cảm xúc vừa rồi... không đúng.

Vừa mềm mềm lại mát lạnh, hơi thở ấy rất quen thuộc...

... Đó là cái gì???

Tinh Nhan mím môi. Khoan đã! Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu cô, kinh động lòng người.

Đó là hôn!

Như một tia sét đánh thẳng vào làn sương mù làm lộ ra cảnh sắc

xinh đẹp ở phía sau.

Đúng là hôn rồi!

Hô hấp Tinh Nhan trở nên dồn dập, cô híp mắt lại che dấu cảm xúc nơi đáy mắt.

Ký ức lại ùn ùn kéo đến, tuy rằng ký ức qua 10 ngàn năm gần như đã quên lãng nhưng người tu tiên lại khác với người thường, cho nên cô vẫn nhớ rất rõ... Cô đã trải qua bao nhiêu thế giới, và cả người đàn ông cùng cô trải qua những thế giới ấy.

Khi ở trong mấy thế giới trước đây cô từng suy đoán thân phận của anh, có thể phá được vách ngăn của thế giới để đến bên cô thì chắc chắn không phải là người thường... lại còn là một người vô cùng hiểu cô.

Mọi thứ dần trở nên rõ ràng hơn, làn sương mù dưới đáy mắt Tinh Nhan chậm rãi tản ra.

Chưa kịp bộc lộ cảm xúc, thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại với tin tức vừa nhận được, suy nghĩ đầu tiên của cô chính là -- Hay cho Dung Ngọc!

"Anh vừa mới làm gì đấy?"

Cô lấy lại bình tĩnh, giả vờ hỏi vu vơ.

Nhưng ánh mắt cô lại không hề nói thế.

Mang theo cảm giác uy hiếp.

Giống như cô mèo giương móng, im lặng mài răng mà không cho

phép người ta phản kháng, người mà không nghe lời ta sẽ cào chết người, lộ ra một cảm giác dạy dỗ người nhà vô cùng thân mật.

Vẻ ngoài từ cái cổ trở lên đã bị một tầng ánh sáng che khuất, chỉ nghe thấy tiếng cười của người đàn ông, anh bắt đắ dĩ thờ dài, "Là anh đây."

Làn sáng trắng gom lại, dịu dàng điểm lên môi cô, "Anh..."

Nhưng anh vừa mở miệng, trên bảng hệ thống bỗng nhiên lóe lên, Tinh Nhan vừa nhìn qua, cô bỗng hốt hoảng như nhìn thấy một bầu trời đầy sao, trong nháy mắt có thể hút cả linh hồn của cô.

Cũng ngay lúc này, bóng dáng người đàn ông nháy mắt bị bao trùm trong làn sương trắng, hóa thành một luồng ánh sáng trắng quay lại bảng hệ thống.

Tinh Nhan run lên, vội vàng đưa tay bắt lấy nhưng không kịp, đầu óc cô trống rỗng, hiếm khi mất tĩnh táo như thế này, "Xảy ra chuyện gì vậy anh?"

Giọng người đàn ông từ bảng hệ thống truyền ra, mang theo sự dịu dàng, "Đừng nóng, không có gì đâu."

Nghe thấy anh nói, cô mới bình tĩnh lại một chút, "Tại sao lại..."

Cô vừa nói một nửa bỗng nhiên hiểu ra.

Cô luôn là một người tỉnh táo, vừa nãy cô đã lo lắng quá mức rồi, bây giờ nghĩ lại liền hiểu ra dường như anh đã bị cái gì đó hạn chế.

Tinh Nhan hít một hơi, sau đó lấy lại tinh thần.

Cố gắng không chế sự tò mò, cô chỉ hỏi, "Cơ thể anh bị gì vậy?"

Không thể hỏi thì không hỏi, một ngày nào đó cô sẽ biết thôi.

"Không có." Người đàn ông theo bản năng trấn an cô.

Âm thanh kín đáo, anh không thể loại bỏ được vầng sáng trắng xung quanh mình,

Tinh Nhan đưa tay lên, chọt vào vùng sáng trắng trên màn hình một cái, che giấu cảm xúc nói, "Nghĩ em không nhận ra chắc?"

Người đàn ông im lặng, không che giấu sự mệt mỏi cười khẽ, "Không có gì đâu, anh chỉ hơi mệt mà thôi."

Bọn họ là hai người thân thiết nhất của nhau, anh cũng không muốn gạt cô, lúc này chỉ là phản xạ có điều kiện mà thôi.

Anh kể hết mọi chuyện một cách nhẹ nhàng, giọng nói mang theo chút nũng nịu, "Buồn ngủ quá, anh muốn ngủ ~"

...E là thời gian hơi lâu.

Tinh Nhan nhìn anh một lúc, chậm rãi thả lỏng, "Ngủ đi."

Người đàn ông khẽ cười, "Vậy em hôn anh một cái đi."

"..."

Biết anh đang dè dặt sự chú ý của cô, không muốn cô lo lắng, Tinh Nhan cũng làm theo lời anh nói, thuận tiện đổi chủ đề.

Cô nhú mào, chọc chọc luồng sáng trắng hình quả trứng, "Đầu anh

ở đâu?"

Chẳng may hôn phải chân anh thì làm sao?

...

Hai người trò chuyện vài câu, giọng nói của anh nhỏ dần, ngáp một cái rồi chìm vào giấc ngủ.

Nhưng anh vừa ngủ không lâu, nụ cười trên khóe môi Tinh Nhan chợt biến mất.

Cô chợt chợt luồng ánh sáng trắng kia, nhỏ giọng mắng, "Đồ ngốc."

Đúng là không thừa nhận...

Cô không phải không biết.

...

Không thể phủ nhận, sau khi biết được người mình yêu luôn luôn ở bên cạnh mình, cảm giác vui sướng cứ cuồn cuộn tuôn trào.

Sự an tâm và niềm hạnh phúc từ tận đáy lòng không ngừng dâng trào.

Tất cả mọi thứ đều có người cạnh bên, bọn họ tới bây giờ không hề tách ra, dù có chết cũng cùng nhau chết, hoảng sợ vừa nãy đã bị sự vui sướng và yên lòng thay thế.

Nhưng, lén hôn cô mà không chịu nhận?

Tinh Nhan nhếch khóe môi, thế giới sau gặp lại anh sẽ tính sổ sau

vậy.

Đương nhiên, những cái khác không quan trọng.

Tinh Nhan nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ, ý cười bên khóe môi mang theo chút ngang ngược.

- - Chỉ cần anh ấy ở bên cạnh, không có gì mà bọn họ không vượt qua được.

Nhìn anh một lát, cô cúi đầu hôn lên luồng sáng trắng ấy, sau đó chọn đến thế giới tiếp theo.

Nghĩ lại lúc trước mỗi khi kết thúc một nhiệm vụ thay đổi kịch bản thu hoạch được khí vận, rồi lại suy nghĩ một chút liền hiểu ra, chuyện này nhất định có lợi với anh.

Cô không biết mệt mà ấn chọn thế giới tiếp theo.

Về chuyện bao lì xì phần thưởng, lúc đầu không đủ sức cô cần nó để giúp đỡ, nhưng sau khi bản thân đã trở nên mạnh mẽ hơn cũng không cần những thứ này nữa.

- - Thực lực của bản thân chính là sức mạnh lớn nhất của cô.

Chỉ trong một nháy mắt, lại giống như đã rất lâu, Tinh Nhan dần mở mắt ra, cảnh vật xung quanh dần trở nên rõ ràng.

... Ngay khi đó, một gương mặt thối rửa đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Gần trong gang tấc.

Con người Tinh Nhan co rụt lại.

Gương mặt thối rữa dính đầy máu.

Quần áo rách nát loang lổ vết máu, cả gương mặt toàn là máu, một con mắt bị lòi ra lơ lửng ở bên ngoài, miếng thịt thối rữa như muốn rơi xuống bất kỳ lúc nào, miệng phát ra âm thanh rên rỉ.

Khoảng cách quá gần khiến lòng cô lạnh toát, sợ muốn chết.

Tinh Nhan trầm xuống, phản xạ có điều kiện lui về phía sau,

- - Nhưng ngay sau đó, cô cảm giác có gì đó không đúng cho lắm.

Không phải do thứ trước mắt không đuổi theo, mà là chính bản thân cô.

...Cô cứ có cảm giác khung xương của mình cứ kéo kẹt kêu vang.

Tinh Nhan nhú mày, bỗng nhiên có một dự cảm không lành.

Đây là một con đường hỗn tạp, đối diện có một cửa hàng tiện lợi, tựa như có một đàn châu chấu vừa bay qua*, đồ vật ngổn ngang trên mặt đất, cửa kính dù bị đập nát nhưng vẫn còn có thể soi gương.

*nạn châu chấu mang lại hậu quả vô cùng nghiêm trọng cho hoa màu, cây cối, câu này ví thảm cảnh sau khi bị một thứ gì đó đi qua phá hoại, ở đây chỉ zombie.

Tinh Nhan nhìn vào kính.

...Vừa nhìn vào cô liền trợn tròn mắt.

Chương 83: [TG 6] Zombie xinh đẹp nhất tận thế

Tinh Nhan nhìn vào kính.

...Vừa nhìn vào cô liền trợn tròn mắt.

Đương nhiên, thời gian xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Nhưng nếu có người nhìn vào, sẽ thấy trong đám Zombie đang lao đảo bước đi trên đường bỗng có một con Zombie ngoẹo đầu soi gương trong vè mặt kính ngạc.

Rất lâu sau đó nó mới dần trợn tròn mắt.

Mỗi một động tác trông rất chậm chạp, giống như cung phản xạ hơi dài...

Nếu như mà đang ăn cơm, đoán chừng canh cũng đã lạnh rồi.

Thật ra đều có nguyên nhân cả.

Chủ yếu là do cơ thể của Zombie đã bị thối rữa, thần kinh cũng mất đi sự linh hoạt, chỉ có thể dựa vào tinh hạch để kéo dài hơi tàn của bọn chúng.

Năng lượng tinh hạch của Zombie cấp 1 rất yếu, chỉ có thể cung cấp sức sống cho bộ não và thính giác, những dây thần kinh khác rất yếu, không thể điều khiển được tay chân mình.

Vì thế Zombie cấp 1 hành động rất chậm chạp, có thể thường thấy, người chạy đã rất xa mà Zombie chỉ nghiêng ngả từng bước đuổi theo, lại nghe thấy âm thanh thay đổi, có thể bị hấp dẫn bởi tiếng chuông điện thoại. Ngoài Zombie dị biến chỉ biết công kích mà không biết đau đớn là gì ra thì những Zombie cũng không có năng lực đặc biệt nào.

Nhưng Zombie đạt đến cấp 2 thể lực sẽ phát triển, sức mạnh được tăng cường, dị năng mức 4 và thần kinh thị giác cũng bắt đầu khôi phục.

Zombie cấp 3 sức mạnh sẽ tăng lên gấp bội, ngũ giác khôi phục hoàn toàn.

Zombie cấp 4 sẽ phát triển toàn diện, hệ thần kinh hoàn toàn khôi phục.

Zombie cấp 5 là một nấc thang, đa số Zombie đều bị mắc kẹt ở đây, sau đó sẽ bắt đầu quá trình tinh tiến hóa, trước tiến hóa thêm một chữ "tinh" đã nói lên hiệu quả của nó.

Cấp năm bắt đầu tinh hóa tốc độ ở hai chân.

...Đến cấp 8, sau khi hoàn thành tinh hóa toàn thân, tính linh hoạt của cơ thể được khôi phục hoàn toàn mới hóa thân thành người.

Đương nhiên, bây giờ chỉ là ngày thứ 3 của tận thế, Zombie đa số là Zombie cấp 1, những Zombie này dù sau này có được tinh hóa cũng không thể khôi phục lại ý thức.

Trí tuệ của Zombie được thức tỉnh vào cấp 2, tinh hạch trong đầu bọn chúng có thêm một lớp màng mỏng so với Zombie cấp 1, điều đó khiến bọn chúng có thể có chút ý thức và trí tuệ mơ hồ, có sức mạnh

điều khiển những Zombie thông thường, thậm chí có thể khôi phục được một phần ký ức.

Zombie cấp 1 không thể tiến hóa được như thế.

Zombie phổ thông và Zombie trí tuệ...có thể so sánh như giữa động vật và người.

Tóm lại là không được đầy đủ như người bình thường.

...

Đi hơi xa rồi.

Quay về lúc này, Tinh Nhan vẫn chưa nhận ra phản ứng của mình chậm chạp thế nào.

Cô chỉ trừng to đôi mắt ngăm nhìn người trong gương.

... Xấu chết đi được! Đây đúng là khảo nghiệm sự nhẫn nại của cô về chữ "xấu" mà.

Gương mặt xanh xanh tím tím, tròng mắt đảo một vòng toàn tròng trắng trông bất khoa học... còn có mấy vết bầm đỏ đỏ trắng trắng...

Quan trọng nhất là, cơ thể Zombie này có thể hình dung bằng bốn từ "Cao, to, thô, kệch", gương mặt vốn dĩ nhỏ bé đã biến thành hình vuông, váy công chúa viền ren cũng bị rách bươm...

... Khi nhìn vào chỉ cảm thấy đây là một người đàn ông cao to chứ không phải cô gái nhỏ nhắn thích mặc váy công chúa... Thật ngứa mắt.

Không thể không nói, lần thay đổi này quá xấu.

Tinh Nhan không đành lòng nhìn thẳng.

Zombie chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, đứng im tại chỗ một lát rồi mới có phản ứng, nghiêng ngả đi về phía trước.

Vừa đi vừa suy nghĩ.

Ở thế giới này chính là câu chuyện nói về cô gái trùng sinh mang theo không gian báo thù tra nam tiện nữ, sau đó mở rộng hậu cung mỹ nam.

Thời điểm tận thế, Phương Tế Tế chỉ là một sinh viên đại học, trong một lần cùng bạn trai là Lý Văn Kiệt và mấy người bạn đi dã ngoại, trên đường đi, không có bất kỳ một dự báo nào, tận thế bất ngờ ập đến.

Trong số bọn họ có hai người biến thành Zombie, Phương Tế Tế gặp may trở thành dị năng giả, bạn trai của cô cũng trở thành dị năng giả.

Trước khi tận thế ập đến, hệ bình thường và dị năng giả hệ đặc biệt lên cấp rất chậm, dị năng rất yếu, lấy dị năng giả thuộc tính hỏa làm ví dụ, một quả cầu lửa, người bình thường nếu nhay bén có thể né tránh được, cũng chỉ có một quả cầu lửa nho nhỏ không hề có lực sát thương.

Vào lúc này, sức mạnh, tốc độ và các biến dị cơ thể của dị năng giả trở nên vượt trội.

Nhà ở dưới thôn trang đều có lương thực dự trữ, Zombie cũng

không nhiên. Đây chính là mấu chốt khiến bọn họ sống sót.

Nhưng không lâu sau, thời gian dần trôi, dị thực trên núi sinh trưởng ngày càng tốt dẫn đến thôn trang bị sạt lở.

Phương Tễ Tễ bảo vệ bạn trai và bạn thân chạy trốn, trong lúc đó bọn họ gặp Zombie trí tuệ đầu tiên...chính là Tinh Nhan, trong trận chiến đó, có một nam sinh vì bảo vệ cô mà chết, người sống sót chỉ còn có cô, Lý Văn Kiệt và bạn thân của mình.

Sau đó bọn họ gia nhập căn cứ, anh trai của bạn thân là một trong những nắm quyền trong trụ sở, thông báo với bọn họ dị năng giả hệ tự nhiên vào giai đoạn hậu kỳ sức mạnh rất lớn, tinh hạch của Zombie chỉ cần ngâm trong một loại dị thực nào đó là có thể dùng.

Tinh hạch của cô đương nhiên sẽ đưa cho Lý Văn Kiệt.

Tư chất Lý Văn Kiệt rất tốt, cộng thêm tinh hạch cho nên nhanh chóng tiến vào hàng cao thủ, càng ngày càng tiến bộ.

Nhưng cô không ngờ rằng, anh ta vậy mà lại thông đồng với bạn thân của cô, trong một lần làm nhiệm vụ đã đẩy cô ra làm vật hy sinh.

Phương Tễ Tễ trơ mắt nhìn bản thân bị Zombie xâu xé.

Vì oán khí quá nhiều mà linh hồn của cô lảng vảng quanh bọn họ, nhìn dáng vẻ tra nam tiện nữ giả vờ giết vài Zombie sau khi cô chết, nhìn bọn họ kích tình trên giường của cô, ăn mừng cuối cùng đã được ở bên nhau.

Sau đó, trước mặt cô tối sầm lại, khi tỉnh lại thì thấy mình lại quay về lúc vẫn còn ở thôn nhỏ, còn thêm một không gian tùy thân bên người.

Không gian tùy thân rất giống so với tiểu thuyết, có thể trồng trọt, bên trong có nước thần mặc dù không giải được độc Zombie nhưng lại chứa một năng lượng tinh túy có thể hấp thu trực tiếp, nó tác dụng giống với tinh hạch của Zombie.

Cô bỏ hết tất cả lương thực dự trữ vào không gian, bắt đầu hành trình nữ vương của mình.

Vì nguyên nhân kiếp trước nên cô không còn tin vào tình yêu nữa, trái tim đã lạnh lẽo, nhưng vì sự mâu thuẫn giữa vẻ ngoài của cô và hành động tàn nhẫn lại càng hấp dẫn đàn ông.

Nam sinh vì cô mà chết ở kiếp trước, anh trai của bạn thân, trung tướng của quân đội, và cả...vua Zombie...

Đúng vậy...Bây giờ Tinh Nhan chính là Zombie cấp cao đầu tiên mà bọn người nữ chính gặp phải.

Tinh Nhan nhớ lại cấp bậc của Zombie, chợt nhận ra, hình như bây giờ mình là... Zombie cấp hai rồi.

Hèn gì thân hình cô lại "thon dài" thế này.

Đợi đã.

Tinh Nhan bỗng nhiên nhớ đến, Zombie cấp 3 sẽ tiếp tục phát triển cơ thể...cho nên, cô cuối cùng sẽ "thon dài" đến mức nào đây hả?

Zombie cô đau lòng quá đi.

Nhưng đây không phải là trọng điểm.

Tinh Nhan quay đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh, đây là thành phố S, thành phố có dân số đông nhất cả nước, cũng chính vì thế mà có rất nhiều Zombie, nơi đây dường như đã trở thành thiên đường Zombie.

Ít nhất, theo như kịch bản mà Tinh Nhan biết, đến cuối cùng thành phố S mới được vua Zombie thống nhất. Chứ trước đó, thành phố S là thiên đường Zombie.

Bây giờ Tinh Nhan đã có ký ức, cho nên cô biết nhất định có một người đang chờ cô, cũng biết việc đi ngược với kịch bản hấp thụ khí vận sẽ có lợi cho anh, đương nhiên cô sẽ không lãng phí thời gian.

Nhưng dao được mài sắc thì đốn củi không phí công.

Muốn làm chuyện gì thì đầu tiên phải có thực lực cái đã.

Sức mạnh của linh hồn cô rất mạnh nhưng lại vượt ra khỏi phạm vi của thế giới này cho nên nó sẽ không cho phép cô vận dụng sức mạnh bản thân, sau khi áp chế có thể sử dụng sức mạnh dị năng của tinh thần, nhưng cũng phải chú ý để không vượt quá sức chịu đựng của cơ thể cô.

Ban đầu, thịt Zombie chính là thịt thối, khi sức mạnh được nâng cấp, chỉ cần vài phút là có thể phân thành 8 phần.

Nói ngắn gọn dễ hiểu chính là, cơ thể cô càng mạnh thì có thể sử dụng sức mạnh linh hồn càng nhiều.

...

Một Zombie chậm chạp tiến tới, không làm gì mà chỉ chọn một chung cư cao cấp ở trung tâm, lắc lư tiến vào.

Biệt thự ngoại ô rất tốt, nhưng đó cũng là lựa chọn hàng đầu của loài người, cô rất biết thân biết phận của mình bây giờ, không hề có suy nghĩ cô là người phải tiến vào căn cứ.

Đối với Zombie mà nói, trung tâm thành phố chính là nơi an toàn nhất, cả tòa nhiều đa số là Zombie, giống như sào huyệt của bọn chúng...

Cô bắt đầu đi thăm dò lực lượng của mình.

Nếu có người nhìn thấy, sẽ thấy một Zombie cao to vẻ mặt ghét bỏ đang đưa móng tay xanh đen bóp nát một đầu Zombie...

Zombie nhìn tinh hạch trên mặt đất, nó đã vỡ vụn rồi.

...Aiz...dùng...sức...hơi...mạnh...rồi...

...Phải...giảm...lực...lại...

Ý nghĩ truyền đến bộ não, rồi lại chật vật truyền đến cánh tay.

"Rắc" một tiếng, tinh hạch Zombie lại vỡ mất một cái.

Chờ đến khi tay Tinh Nhan giảm lực lại thì dưới chân đã đầy tinh hạch vỡ vụn.

Đáng tiếc, Tinh Nhan lại tiếp tục thăm dò sức mạnh của mình.

Không thể xác định số lần bành trướng sức mạnh của Zombie cấp 2, Tinh Nhan chính là một trong những người mạnh nhất, ít ra, chưa

từng nghe nói dị năng giả dưới cấp 5 có thể bóp nát tinh hạch, nhưng chỉ cần cô vô ý đã có thể bóp nát vô cùng dễ dàng.

Chưa đến chỗ ở cô đã hiểu rõ ràng.

Sau đó tìm một căn phòng sạch sẽ, rồi ngồi xuống tu luyện.

...

Tinh Nhan đã là Zombie cấp 2, bây giờ vẫn chưa xuất hiện Zombie cấp 3 cho nên có thể nói cô là mạnh nhất, cấp bậc của Zombie cũng vô cùng nghiêm ngặt, sợ kẻ mạnh là thiên tính của Zombie, nhưng phụ thuộc vào sức mạnh cũng là thiên tính của Zombie, cho nên lúc cô vẫn chưa hề hay biết thì đã có mười mấy Zombie tụ tập phía sau cách cô vài chục mét.

Lầu 1 là nơi không sạch sẽ nhất, Tinh Nhan cũng không định ở đây, cô lắc lư đi đến cầu thang, chậm rãi giơ chân lên, ngừng một lát rồi lại tiếp tục giơ chân lên...

Chuyện này đối với một Zombie thông thường là một chuyện hết sức khó khăn.

Trong đầu Zombie không hề tồn tại khái niệm khiêm nhường, mười mấy con Zombie chen chúc ở cầu thang, vai đụng vai, chân đạp chân, dính thành một chùm tại đó...

...

Tận thế lần này là một lần tiến hóa mới, do phân tử tiến hóa phát tán trong không khí, mục đích cuối cùng là tiến hóa thành một loại người mới.

Tiến hóa chia làm ba thuộc loại, loại đầu tiên chính là Zombie, thứ hai là người thường và cuối cùng là dị năng giả (mới hóa thành người), Zombie cao cấp cũng có thể tính là một loại dị năng giả.

Sức mạnh của phân tử tiến hóa rất mạnh, người bình thường nếu không chịu được sẽ thất bại mà biến thành Zombie, nếu chịu được thì vẫn duy trì là người bình thường, nếu như trong lúc tiến hóa có thể hấp thu phân tử tiến hóa có thể thức tỉnh dị năng của mình mà trở thành dị năng giả.

Zombie cấp cao là do có một số dị năng giả hấp thu quá nhiều phân tử tiến hóa làm cho cơ thể không thể tiếp thu được nữa, tinh thần không chịu đựng được sẽ biến thành Zombie cấp cao, sau đó theo cấp bậc tăng sẽ biến trở lại thành người.

Bốn loại này theo tỉ lệ là: 1000:100:10:1

Người tiến hóa mới cần tinh hạch của Zombie.

Tinh Nhan có thể hấp thu trực tiếp phân tử tiến hóa, cho nên đối với cô, tinh hạch không cần thiết cho lắm, cô có thể ngồi yên tu luyện thật lâu thật lâu.

Trong một căn phòng sạch sẽ, Zombie từ từ nhắm mắt lại.

Trong bầu không khí mà mắt thường không nhìn thấy, phân tử tiến hóa bắt đầu xoay tròn, ngày một chậm dần...

Một lớp phân tử tiến hòa dày đặc bao vây lấy cả tòa nhà này...

Đám Zombie đang giằng co bỗng nhiên như bị kích động, cổ họng bọn chúng phát ra âm thanh khàn khàn, liều mạng chen về phía trước.

Toàn bộ Zombie trong chung cư cũng bắt đầu tiến lại gần chỗ này.

Cùng lúc đó.

Ở một nơi nào đó của tỉnh Lam, người đàn ông bỗng nhiên nhìn về hướng thành phố S.

"Lão đại!"

Người đàn ông đáp lại một tiếng, sau đó lấy lại tinh thần.

Không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, sau đó...không thể nào xua đi.

Đồng thời.

Dưới chân núi thành phố S, trong căn phòng ở thôn nọ, cô gái mở mắt ra.

Trong nháy mắt, ánh mắt cô chứa đầy thù hận, tựa như ác quỷ đến từ địa ngục.

Lý Văn Kiệt! Tô Nhụy!

...

Thời gian tu luyện trôi qua thật nhanh.

Khi tu luyện, Tinh Nhan không hề quan tâm đến thế giới bên ngoài, không biết đã qua bao lâu, cô mới tỉnh lại.

Nhìn lớp bụi dày đóng trên mặt đất, cô đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy động tác đứng dậy vô cùng nhẹ nhàng, hoàn toàn không còn cảm giác không linh hoạt như trước.

Nhà này chắc chắn có nữ chủ nhân.

Tinh Nhan đi qua một cái gương thật to, vô ý nhìn sang.

Vừa nhìn vào toàn thân chấn động.

...Cô vốn nghĩ rằng lúc đầu đã là "nhân sắc đỉnh cao" của cuộc đời Zombie cô rồi, nhưng không ngờ, cô đã quá coi thường Zombie.

Tinh Nhan nhìn Zombie "cường tráng" trong gương, vẻ mặt vắn vẹo nở nụ cười cứng ngắc.

Cô biết trước khi đạt cấp 5 đã có thể khôi phục ngũ giác và sức lực, sau đó Zombie sẽ bắt đầu tăng cường sức mạnh của cơ thể, nhưng...bà nó...không ai nói cho cô biết, lúc tăng cường sức mạnh sẽ trở về hình dáng ban đầu.

Mợ nó, thân trên to khỏe như gấu, hai chân lại gầy như que củi... là sao...

Cô tình nguyện toàn thân "cường tráng" còn hơn, ít ra còn cân đối được một tí!

Tinh Nhan xấu đến nỗi cô bắt đầu hoài nghi về cuộc đời, quyết định không thèm nhìn nữa. Cô mở cửa... vừa mở cửa ra, cô càng thêm kinh ngạc.

Choáng váng.

... Ngoài hành lang, bảy Zombie cao to như bảy tiểu tiên nữ xếp thành hàng ngồi xổm trên đất, vừa nghe tiếng mở cửa, bảy gương mặt vuông vức xanh đen nghiêng đầu nhìn sang.

- - Rống lên!

"Mẹ ơi!"

Bảy cặp mắt sáng bừng bừng... giống như mấy bạn nhỏ ngồi thành hàng chờ được mẹ phát kẹo.

...Mẹ, mẹ nào ở đây?

Chúc mừng Nhan Nhan có thêm bảy đứa "con thơ" =))))

Chương 84

Tinh Nhan cảm thấy thật nhớ cảm giác khoe miệng co rút, nếu không phải bọn họ có bệnh thì chính là thế giới này có vấn đề.

Mẹ ư...

Xưng hô này đúng là...

Nếu cô nhớ không lầm, hình như cô không có... mấy đứa con còn to cao hơn cả mình như thế này.

Nhưng bảy đứa con trai không hề cho cô cơ hội hoài nghi, thấy cô không có phản ứng, bọn Zombie đứng dậy, lấp ba lấp bấp phát ra vài âm thanh khàn khàn trong cổ họng.

Tinh Nhan buồn cười, cô thấy mình cần yên tĩnh một lát, có trời mới biết tại sao khi cô nhìn vào bảy gương mặt cứng đờ này lại cảm thấy thật đáng thương.

"Gừ!"

Tinh Nhan rống lên.

- - "Đổi xưng hô ngay."

Bảy Zombie trông vô cùng cao to, có lẽ đã đạt đến cấp 4, bắt đầu có chút thông minh rồi, bây giờ lại run lẩy bẩy không cam lòng mà lắc đầu.

... Mẹ chính là mẹ, không thể thay đổi được!

... Thôi quên đi, Tinh Nhan nhìn bọn họ một lát, rống lên một tiếng, chuyện nhỏ.

Tinh Nhan không quan tâm bọn họ lắm, cô chuẩn bị đi ra ngoài xem sao.

Lần này cô đã đạt đến cấp 6, bộ phận được tinh hóa là chân, tốc độ bước đi đã nhanh hơn, không còn cảm giác chậm chạp như trước nữa.

Dựa vào kịch bản cô có thể nắm rõ.

Một năm sau tận thế, khó khăn nhân loại gặp phải không chỉ có mỗi Zombie, thực vật bị biến dị, còn có tai họa lớn nhất -- chính là thiên tai.

Không phải động đất, cũng không phải sóng thần, mà chỉ là thời tiết bình thường.

Nhưng nó lại trở thành thiên tai.

Sau khi tận thế, tất cả chuỗi sinh vật trên trái đất đều bị sụp đổ, một năm sau, thời tiết bắt đầu xuất hiện dấu hiệu cực nóng và cực lạnh, nhiệt độ nóng nhất vào mùa hè có thể lên đến 50 độ, mùa đông lại lạnh đến tận xương tủy.

Dị năng giả vì có cơ thể biến dị nên sức chống đỡ rất tốt, nhưng cơ thể người bình thường không thể chống chịu được, huống chi còn đang ở tận thế.

Chỉ trong vòng một năm, người chết rét và người chết vì nóng đã

tăng vô số kể, cộng thêm việc phải chống đỡ với Zombie, số người vì sụp đổ mà tự sát không hề ít, có vài căn cứ được lập tạm thời nhưng vẫn không ngăn được thi thể ngã xuống khắp nơi.

Số lượng nhân loại giảm xuống một cách mạnh mẽ.

Hơn nữa...thời tiết thay đổi đột ngột, mọi người đã dần phát hiện ra những nông phẩm giờ đây đã không thích hợp để trồng trọt, dựa vào lương thực dự trữ không phải là kế sách lâu dài.

Đoạn thời gian đầy mới đúng là tận thế, trao đổi con cái làm thức ăn* cũng chẳng phải chuyện gì mới mẻ.

*Thời Xuân Thu, nước Tống bị nước Sở bao vây, lương thực trong thành cạn kiệt, dân chúng không nỡ ăn thịt con cái đã chết đói của mình, nhưng vì sinh tồn nên đành phải trao đổi với nhà khác để làm thức ăn. Câu này về sau được dùng để hình dung cuộc sống bi thảm của nạn dân. (Nguồn: Baidu)

Bây giờ, thời tiết đang trong thời kỳ rất rất nóng.

Dù Tinh Nhan không cảm thấy nóng, nhưng vừa ra ngoài nhìn thấy ánh mặt trời gay gắt và hàng cây khô héo liền biết.

Tinh Nhan nhíu mày, thời kỳ cực nhiệt xuất hiện sau một tháng sau khi xảy ra tận thế, mà thời gian cô tu luyện cũng không hề dài.

Nhưng mà có gì đó không đúng.

Tinh Nhan nhìn mấy Zombie xung quanh tránh cô như tránh tà, mà tên nào cũng cao to, đa số đều là Zombie cấp 3.

Trong chung cư lại không tìm được cấp 2.

Mới nửa tháng mà thôi...sao lại nhanh thế được.

Cô vừa nhíu mày suy nghĩ vừa bước chân ra khỏi chung cư.

**

Tại phía tây thành phố

Một nhóm 4 người đang đứng trong trạm xăng dầu.

Bên trong có 2 nam 2 nữ, có một đôi nam nữ vẻ ngoài rất chật vật, dáng vẻ người đàn ông như đang vô cùng giận dữ, nhưng vẻ mặt của người phụ nữ trông có vẻ dịu dàng chứ không có gì là giận dữ.

Cô gái kia nở nụ cười, ra vẻ quan tâm hỏi han, "Tế Tế, cậu có thấy nóng không?"

Phương Tế Tế ngồi phía trước xe đang xoa xoa cái bao tay trong tay, nghe thấy cô gái kia hỏi thì ánh mắt chột nheo lại.

Giọng nói này đúng là làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Thật muốn giết ả ta...chém từng mảnh từng mảnh...lột da ả ta ra.

Nhưng vẫn chưa thể, cô nắm chặt tay khiến khớp tay phát ra âm thanh.

Còn phải đợi thêm một thời gian nữa.

Sao có thể để bọn họ chết một cách dứt khoát thế được? Ngày xưa cô đã tuyệt vọng thế nào, bị hai người thân thiết nhất phản bội, cảm giác lòng mình rỉ máu, cô phải để bọn họ nếm trải cảm giác ấy.

Cô muốn bọn họ phải sống trong sợ hãi, lo lắng không thể an giấc, để họ bắt lấy được chút hy vọng rồi ngã xuống.

Nhìn dáng vẻ không muốn nói chuyện của Phương Tễ Tễ, ý cười trên mặt cô ta dần tan biến, nhưng một giây sau lại trở nên dịu dàng, "Tễ Tễ à, cậu phải chú ý một chút, đừng bất cẩn như trước đó."

Cô ta biết rõ, cô không muốn nói chuyện, càng lải nhải bên tai càng khiến cô phiền chán, cô không muốn nói, cô ta sẽ im lặng không nói, còn ra dáng bạn thân quan tâm lẫn nhau.

Đúng là bạn bè biết quan tâm nhau đó nha.

Nếu là cô của ngày xưa, nhất định cô sẽ thấy cô ta thật dịu dàng, lại biết quan tâm, sau đó lại nhớ đến khi thời tiết biến đổi, cô ta quan tâm khoác thêm áo ấm cho mình, có bao nhiêu giận dữ cũng đều tan biến.

Phương Tễ Tễ nở nụ cười lạnh lùng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Đáng tiếc, không thể tan biến nổi.

Bao nhiêu uất ức dọc đường đi bỗng chốc xông thẳng lên não, Lý Văn Kiệt bỗng nhiên nổi giận đùng đùng, đứng lên hỏi, "Phương Tễ Tễ, cô bị gì thế?"

"Ô Tinh đang lo lắng cho cô, thái độ này của cô là sao hả?"

Chỉ một câu nói đã khiến sắc mặt hai cô gái đều thay đổi.

"Anh nói cái gì?" Hai mắt Phương Tễ Tễ tối sầm lại, sự khát máu trong lòng không thể nào kiềm chế nổi.

Thấy không, chuyện rõ ràng trước mắt như thế, lúc trước cô phải ngu ngốc thế nào mà không nhìn ra được?

Tô Tinh thầm mắng trong lòng, sao cô lại không biết Lý Văn Kiệt lại ngu ngốc thế?

Hơn nửa tháng trước, sau khi Phương Tễ Tễ phát sốt, thái độ của cô bỗng nhiên khác thường, giống như đã phát hiện ra chuyện gì, thỉnh thoảng khi nhìn bọn họ lại khiến Tô Tinh lạnh sống lưng.

Lúc này mà anh ta lại dám mắng Phương Tễ Tễ.

Tưởng cô là Phương Tễ Tễ ngày xưa ư?

Tô Tinh trầm mặt, tiến lên trước chắn trước Phương Tễ Tễ giống như đang giận vì thái độ của Lý Văn Kiệt, "Anh tỏ thái độ gì hả?"

Giống như đang bắt bẻ cho bản thân của mình, Phương Tễ Tễ cười lạnh, nếu nghe kỹ một chút có thể sẽ phát hiện ra cô ta vô tình hay cố ý đều chuyển dời tiêu điểm sang thái độ làm bạn trai của anh ta.

Thành công chuyển dời chuyện anh ta vì Tô Tinh mà nổi giận.

Lý Văn Kiệt sửng sò, "Nhưng cô ấy..."

Tô Tinh cắt ngang lời anh ta, "Tễ Tễ làm sao. Tễ Tễ cái gì cũng tốt cả."

Lý Văn Kiệt há hốc mồm, có chút oan ức nhưng cuối cùng cũng im lặng.

Ngủ xuẩn.

Tô Tinh nở nụ cười dịu dàng, ngồi cách xa Lý Văn Kiệt, nhìn đôi mắt ánh lên sự lạnh lùng của Lý Văn Kiệt.

Bây giờ dị năng của cô ta quá yếu, còn phải cần Phương Tễ Tễ bảo vệ.

Phương Tễ Tễ nhìn mấy trò vật vãnh của bọn họ, mặc kệ oán hận không ngừng trào lên ở trong lòng, chớ cần có lại càng tốt.

Đúng lúc này, một chai sữa được đưa đến.

"Phương...Tễ Tễ, uống chút đi."

Sắc đỏ trong mắt dần rút xuống, Phương Tễ Tễ ngẩng đầu nhìn chàng trai đang ngại ngùng mà không nhận lấy chai nước, "Tôi không khát, cậu có còn không?"

Dạo gần đây, sữa vô cùng quý giá.

Trần Thần cười cười, rồi nhét chai sữa vào tay cô, "Có nhưng tôi không thích uống cái này."

"Sắp hết hạn sử dụng rồi, cô không uống cũng sẽ lãng phí."

Phương Tễ Tễ nắm chặt tay, nhìn anh một cái rồi ừ một tiếng.

Sau khi bốn người nghỉ ngơi được một chút thì tiếp tục lên đường, trước khi lên xe, Phương Tễ Tễ nhân lúc không có ai mang hết một nửa dầu trong trạm xăng dầu đi.

Đích đến của bọn họ chính là thành phố C.

Mặc dù thành phố C cách thành phố S không xa, đều là thành phố đông dân, nhưng hai thành phố lại cách nhau một trời một vực.

Thành phố C là thủ đô của cả nước, tầm quan trọng của thủ đô thì không còn nói cũng biết, tập trung nhiều nhân vật quan trọng, lực lượng vũ trang cũng mạnh hơn hẳn các nơi khác, ngoại thành còn có quân đội đóng quân.

Đối mặt với cùng một tình huống, nhưng thành phố S là thiên đường Zombie, còn thành phố C lại là căn cứ lớn nhất cả nước.

Cũng chính là căn cứ an toàn nhất.

Kiếp trước bọn họ cùng đến thành phố A, nhưng hiện tại cô không muốn đến đó.

Xe việt dã không dám chạy thẳng vào thành phố, thà đi đường vòng cũng không muốn đến gần thành phố A chút nào, Phương Tế Tế nhìn thoáng qua thành phố ở phía sau lưng mình, dù cô đã có linh tuyến, tốc độ tu luyện tăng lên rất nhanh nhưng cô không dám chắc bản thân có thể toàn thân trở ra từ thành phố A.

Dù là ngoại thành nhưng thỉnh thoảng trên đường vẫn xuất hiện Zombie, xe việt dã cứ thế chạy thẳng qua.

Không lâu sau, màn đêm dần buông xuống.

"Đi tiếp chứ?" Trần Thần quay đầu hỏi Phương Tế Tế.

Mặc dù ban đêm đi đường không an toàn nhưng bọn họ chưa ra khỏi phạm vi thành phố S thì Zombie có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Mệt thì mệt thôi.

Bây giờ mà dừng lại chính là tìm đường chết.

Phương Tể Tể nhíu mày, cô biết vào ban đêm Zombie hoạt động rất mạnh, đi đường cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Nhìn bờ ruộng mênh mông bát ngát bên ngoài cửa sổ, cô bỗng nhiên cảm thấy bức bối.

Tô Tinh đột nhiên lên tiếng, "Đi về hướng tay trái đi."

"Tôi nhớ gần đây có một khu biệt thự nghỉ mát."

Phương Tể Tể ừ một tiếng đáp lại, Trần Thần chuyển tay lái chạy theo hướng bên trái.

Quả nhiên, không lâu sau, khu biệt thự dần dần hiện ra, trông có vẻ rất tốt, nhưng trước cửa biệt thự có vài chiếc xe quân đội đang đậu ở đấy.

"Có người hả?"

Ba người có chút bất ngờ, còn mang theo kích động khó nói.

"Chúng ta..."

"Đừng để ý." Phương Tể Tể mở miệng cắt ngang, lạnh lùng nói, "Cứ chạy thẳng đến căn biệt thự số hai đi."

Mấy người bọn họ ở thôn trang đã lâu, không tận mắt chứng kiến tận thế, dù mang theo cảnh giác nhưng khi thấy con người vẫn có chút kích động.

Bọn họ không hề biết rằng, trong lúc tận thế, thứ đáng sợ nhất chính là lòng người.

Trần Thần không nói gì chỉ nhìn Phương Tể Tể, nhíu mày đầy lo lắng, cuối cùng im lặng lái xe chạy thẳng đến biệt thự số hai.

Đó là ý của Tể Tể...

Phương Tể Tể nhìn thấy anh muốn nói lại thôi, và cái nhìn đầy quan tâm, nhưng cô không nói gì, dẫn đầu đi về biệt thự.

Tô Tinh bị bỏ rơi cũng vội xuống xe chạy đuổi theo, thận trọng cách ra một khoảng cách an toàn.

...

Bên cạnh khu biệt thự.

Vài người đàn ông ngồi trên sofa đang nói chuyện với nhau, vừa nghe thấy tiếng động bên ngoài thì đồng loạt dừng lại.

Một người lên tiếng, "Có một chiếc xe đang chạy vào, hai nam hai nữ, trông cũng không đến nỗi, đi vào biệt thự bên cạnh."

Hả một tiếng, mấy người nọ kinh ngạc không thôi.

Dù chưa đến một tháng, nhưng tin tức từ thành phố S không ngừng truyền ra. Bốn người có thể rời khỏi thành phố S mà không tổn hại gì thì đúng là không đơn giản tí nào.

Đương nhiên, lúc này bọn họ không hề biết bốn người này không phải đi ra từ thành phố S.

"Trông...thành phố S cũng không nguy hiểm lắm nhì." Một chàng trai trông có vẻ khô ngô lắm bắm một câu, sau đó vồ vồ lên bàn, hướng về phía phòng bếp mà rống lên, "Trần Nhị xong chưa!"

Lẳng nhà lẳng nhẳng.

Trần Nhị với thân hình hơi gầy yếu đen mặt, bưng đĩa thức ăn ra, nghiêng răng kèn kẹt nói, "Hối cái gì mà hối hả!"

Lý Khuê đưa tay nhận lấy cái đĩa, "Ai bảo cậu lè mề làm gì..."

Đói bụng như sấm nổ.

Lời chưa dứt, cậu ta nhìn món đồ đồ trong đĩa, ghét bỏ nói, "Lại là trứng chiên cà chua."

Bảy cái đĩa...đều là trứng chiên cà chua. Máy ngày rồi bọn họ đều phải ăn món này.

Trần Nhị lạnh lùng nở nụ cười, mặc kệ cậu ta, "Không ăn thì đừng ăn!"

Anh ta là một người đàn ông, nấu cho ăn đã tốt lắm rồi, kén chọn cái gì!

Mấy người còn lại ho một tiếng, nhao nhao cầm lấy đĩa của mình. Thôi quên đi, nếu mà để bọn họ nấu, sợ là trứng cà chua cũng không có mà ăn.

Lý Khuê rụt cổ, đầu hàng chịu thua, "Để tôi gọi lão đại."

Mặc dù đúng là rất dở.

...

Một lát sau, một người đàn ông từ trên lầu bước xuống.

Giọng nói trầm thấp mang theo ý cười, "Lại để Trần Nhị nấu cơm hả?"

Mấy người bật cười ha hả.

Bọn họ không phải đi chơi, không thể mang theo đầu bếp chuyên nghiệp được, chỉ có một đám quân nhân không biết nấu cơm...

Ai bảo Trần Nhị lại yếu nhất trong đám chứ!

Tiếng cười vang vọng khắp cả phòng.

"Trần Nhị đảm đang mà..."

"Đúng đó, Trần Nhị không làm thì ai làm..."

"Chúng ta có ai biết làm đâu..."

Trần Nhị lườm một cái, "Đừng chọc tôi."

"Chọc tôi mà điên lên tôi cho một miếng thuốc chuột vào đồ ăn đấy."

"Ây ây, không được trêu, không được trêu."

Đàn ông không e ngại gì, bọn họ cũng biết lão đại sẽ không tức giận, vừa trêu nhau vừa ăn cơm.

Chỉ là muốn khuấy động bầu không khí vui vẻ hơn.

Mấy ngày nay tâm trạng của lão đại không được tốt cho lắm.

Cơm nước xong xuôi bọn họ bắt đầu nói chuyện về căn biệt thự bên cạnh.

"Trông bọn họ có vẻ từ thành phố S, có muốn hỏi thăm tình hình một chút không?"

Không biết tình hình thành phố S bây giờ ra sao.

Ừ, mấy người bọn họ đang thu thập tư liệu của thành phố kế bên, sau khi hoàn thành, không biết lão đại xảy ra chuyện gì đột nhiên muốn đi đến thành phố S tìm người... Bọn họ ở cùng nhau lâu như thế, sao lại không biết có người có thể khiến lão đại hao tâm tổn trí như thế.

Cố Dụ nghĩ một hồi rồi đáp, "Được."

...

Việc này không nên chậm trễ, chẳng may sáng mai bọn người kia rời đi thì sao, Trần Nhị dứt khoát chạy đến gõ cửa.

Phương Tể Tể nhíu mày đầy cảnh giác, ngăn cản Trần Thần đang định mở cửa, "Ai vậy?"

Nghe giọng nói mang theo sự phòng bị, Trần Nhị và Lý Khuê nhìn nhau.

Tận thế, cảnh giác là chuyện bình thường.

"Xin chào, chúng tôi là quân đội của căn cứ trực thuộc thành phố C,

chúng tôi có việc muốn hỏi.

Thành phố C?

Đôi mắt Phương Tễ Tễ lóe lên, cô đưa tay mở cửa.

Nhưng khi vừa nhìn thấy hai người họ, cô lập tức sững sờ, Lý Khuê? Trần Nhị?

Là bọn họ?

Sao bọn họ lại ở đây?

Thấy vẻ mặt kỳ lạ của cô, Trần Nhị híp mắt lại, rất bình tĩnh mà mở miệng trêu chọc, "Cô biết chúng tôi ư?"

Phương Tễ Tễ sững sờ, biết mình bị lộ nên vội vàng thay đổi sắc mặt, "Đúng vậy."

Cô nở nụ cười, "Tôi là người thành phố G, lúc trước gặp sóng thần đã được các anh giúp đỡ."

"Cám ơn các anh nhiều lắm."

Quân nhân? Ba người còn lại lấy lại tinh thần, bọn họ rất có lòng tin với quân nhân.

Trần Nhị cười cười, vẻ mặt buông lỏng, có vẻ anh ta đã tin lời cô nói.

"Đúng vậy."

Sau đó cậu lại sửa lời, hỏi bọn họ, "Không biết các cô định đi đâu?"

Phương Tễ Tễ đáp, "Thành phố C."

Trần Nhị bật cười, "Bốn người các cô đi thì hơi nguy hiểm, nếu không đi cùng chúng tôi đi."

"Vừa lúc bọn tôi định về thành phố C, mọi người có thể quan tâm lẫn nhau."

Trong tầm kiểm soát là tốt nhất.

Chương 85

"Vừa lúc bọn tôi định về thành phố C, mọi người có thể quan tâm lẫn nhau."

Trong tầm kiểm soát là tốt nhất.

...

Phương Tễ Tễ cũng hiểu ý anh ta, dứt khoát đồng ý.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong, đừng thấy Trần Nhị dịu dàng lễ độ mà làm, cô có thể khẳng định, anh ta không hề buông lỏng cảnh giác.

Lúc này cô mà không đồng ý thì có lẽ sẽ bị liệt vào danh sách đen cho xem.

Dù sao cô cũng không có chuyện gì quan trọng, nên cũng không ảnh hưởng gì đến bọn cô.

Hơn nữa...sau này, khi tin tức trong căn cứ được truyền đi, căn cứ thành phố C và các căn cứ khác giao thiệp, là Cố Dụ lãnh đạo những người này.

Gia đình họ Cố là một đại gia tộc, nắm giữ binh quyền trong tay, hơn nữa lực lượng quân sự của ba anh em nhà họ Cố luôn đứng đầu, đặc biệt là Cố Dụ.

Cố Dụ là dị năng giả hệ mộc, nhưng toàn bộ cơ thể đều phát sinh dị

biến, anh đã từng chống lại vua Zombie khi nạn Zombie kéo đến, có rất nhiều người ở thành phố C ủng hộ anh, lực lượng quân sự xứng đáng đứng đầu cả nước.

Cũng chính vì thế, anh được chọn làm người lãnh đạo tiếp theo của thành phố C.

Phụ tá đắc lực của anh chính là Trần Nhị và Lý Khuê.

Bây giờ xây dựng quan hệ với bọn họ thì con đường sau này của cô sẽ dễ đi hơn.

Phương Tễ Tễ đi đến biệt thự bên cạnh, Trần Thần đi theo cô, hai người còn lại thấy thế cũng theo sát.

Một người đàn ông đi đến mở cửa, "Sao nhanh thế?"

"Ai vậy?"

Người kia nhìn sang, lập tức ra vẻ tự nhiên chào đón, "Có người ghé thăm, chào mừng nào."

Tựa như mời bọn họ đến nhà là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng thật ra cũng không có chuyện gì, nếu dựa vào nhiệm vụ mà bọn họ chấp hành, hai người Trần Nhị sẽ không đồng ý để bọn người kia gia nhập.

Phương Tễ Tễ rũ mắt, không ai đơn giản cả.

Trần Nhị cười to dẫn mọi người đi vào, "Lão đại, đây là Phương Tễ Tễ ở kế bên, bọn họ cũng đang định đến thành phố C, em bảo mọi người đi chung, thuận tiện chăm sóc lẫn nhau luôn."

Sau đó lại quay sang giới thiệu với bọn người Phương Tế Tế, "Đây là lão đại của bọn tôi, mọi người gọi là Cố lão đại là được."

Bốn người kia gật đầu, nở nụ cười chào hỏi với anh.

Cố Dụ im lặng đánh giá dáng người của bọn họ, ghi nhớ trong lòng.

Có người mang nước đến, vài người khéo giao tiếp bắt đầu trò chuyện cùng bọn họ.

Tô Tinh nhìn ly nước trong tay, rồi nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa, sắc mặt khế thay đổi, gương mặt càng thêm dịu dàng.

Từ lúc ra khỏi thôn trang đến bây giờ, nước mang theo không hề dư dả, mấy ngày nay, ngay cả một giọt nước bọn họ cũng muốn chia làm hai để uống, vào lúc này, một ly nước thôi cũng là xa xỉ phẩm.

Nghĩ thế, cô ta nhấp nước miếng, yên lặng suy nghĩ gì đó.

...

Có chỗ cần phải giấu diếm, nhưng có những chuyện cần phải thẳng thắn.

Trần Nhị không che giấu mà hỏi thẳng Phương Tế Tế.

"Tế Tế, bọn tôi có thể hỏi cô chút chuyện được không?"

Phương Tế Tế nhẹ nhàng gật đầu, "Được chứ."

Trần Nhị nhìn Cố Dụ, Cố Dụ hỏi, "Các cô có biết tình hình ở thành phố S bây giờ ra sao không?"

Phương Tể Tể và Trần Thần đều sửng sờ, "Thành phố S ư?"

Trần Thần nhận ra thái độ né tránh thành phố S của Phương Tể Tể, còn cô chỉ kinh ngạc mà thôi.

"Sao?" Trần Thần bình tĩnh hỏi lại, "Thành phố S sao rồi?"

Phương Tể Tể trầm ngâm một lát rồi trả lời, "Nếu không có chuyện gì thì tốt nhất đừng đến đó."

Sắc mặt mọi người đều trầm xuống.

Trần Nhị nhìn sang Cố Dụ, hiểu ý anh, "Nếu không ngại, Tể Tể, cô có thể nói rõ hơn không?"

Phương Tể Tể nương theo ánh mắt của anh ta nhìn về phía Cố Dụ, chuyện này có liên quan đến Cố Dụ ư?

Cố Dụ trầm giọng, "Bạn gái của tôi ở nơi đó."

Cho nên anh phải đến đó.

Tô Tinh dừng tay lại.

Vẻ mặt Phương Tể Tể bỗng chốc thay đổi, nếu cô nhớ không lầm, Cố Dụ luôn độc thân, kiếp trước được gọi là người đàn ông không biết yêu, sao bây giờ lại xuất hiện bạn gái?

Nghĩ đến một khả năng, cơ mặt Phương Tể Tể giật giật, cũng có thể kiếp trước cũng có chuyến đi này, nhưng bạn gái của anh không được cứu.

Như thế có thể giải thích rõ ràng.

"Nếu tôi nói thành phố S có Zombie cấp 4 thì sao?" Về mặt Phương Tễ Tễ không thay đổi.

Nếu cô nói ở đó có Zombie cấp 4 thì bọn họ có thể một đi không trở lại, như thế anh sẽ vì một người có khả năng đã chết rồi mà mạo hiểm đến đó không?

Về sau cô phát hiện, thành phố S là thiên đường Zombie, mà Zombie tiến hóa nhanh hơn nhân loại rất nhiều, hơn nữa vua Zombie cao hơn Zombie bình thường cả một bậc, cô chắc chắn, vua Zombie ở thành phố S hẳn là đã đạt đến cấp 4.

"Cấp 4 ư?" Bọn Trần Nhị rất tin tưởng vào năng lực của Cố Dụ, nhưng bọn họ không mù quáng, cấp 3 bọn họ còn miễn cưỡng đối phó được, nhưng còn cấp 4...

Trần Nhị nghiêm mặt, "Tễ Tễ, cô chắc chứ?"

Thấy thái độ không muốn đi của bọn họ, Phương Tễ Tễ gật đầu, "Đúng vậy."

Đã hơn một tháng rồi, nếu trốn được thì đã trốn đến nơi khác rồi. Người nào không trốn được chỉ có thể trốn trong nhà, khoảng thời gian lâu như thế thì lương thực cũng đã cạn dần rồi.

Những người không còn lương thực dự trữ...sẽ bị biến thành Zombie, làm số lượng Zombie tăng lên, theo một vòng tuần hoàn như thế, tình huống lại càng trở nên tệ hơn.

Quan trọng nhất là... Zombie cấp 3 đã có thể khôi phục ngũ giác, có thể ngửi thấy mùi con người cách đó không xa, bọn chúng lại trải qua

quá trị biến dị, nên chỉ cần đập vài cái thì cửa chống trộm cũng không là gì đối với Zombie.

Trốn trong nhà cũng vô dụng thôi.

Cô không hề nói đùa, đó là sự thật, thành phố S bây giờ chỉ còn vài người trốn trong kho lương thực mới có cơ hội sống sót mà thôi.

Sau khi Phương Tễ Tễ trả lời xong, ánh mắt chăm chú nhìn Cố Dụ, lạnh giọng nói, "Thành phố S bây giờ, tỉ lệ người sống sót chỉ là số không mà thôi."

Anh muốn đi ư?

Vì cái gọi là tình yêu ư?

Phương Tễ Tễ cười giễu.

Ở tận thế, xem con là thức ăn, vợ chồng bất hòa cô đã gặp nhiều rồi, giây trước còn yêu thương thắm thiết, giây sau có thể chỉ vì một mẩu bánh mì mà đẩy đối phương ra ngoài ngay...

Tình cảm mười năm, lúc ra tay lại không hề nương tay.

Phương Tễ Tễ ôm chặt lấy cơ thể mình, nhớ đến cảnh mình đã nỗ lực thế nào, nhớ đến cảm giác khi bị Zombie cắn.

Lòng cô đau muốn rỉ máu, ánh mắt dần thay đổi.

Nhìn đi, đàn ông đều không đáng tin.

Cô quật cường nhìn Cố Dụ, ánh mắt như đang mĩa mai anh lại mang theo chút yếu đuối đang cố che giấu.

Giống như một lời khẳng định, một nhát liềm vỡ tan.

Ánh mắt Cố Dụ sắc như dao, toàn thân toát lên vẻ lạnh lùng.

Nhưng một giây sau, anh lại khôi phục như thường, chỉ gật đầu mà không nói thêm gì, "Cám ơn."

Anh không thích nghe những lời như thế.

Cô sẽ không chết.

Ngay lúc anh dời tầm mắt, Phương Tễ Tễ cảm thấy lòng tơ đã không còn dựng đứng lên nữa, cũng không hiểu tại sao cô lại không hề thấy hối hận.

Cô cố chấp, muốn biết đáp án ra sao.

Tô Tinh cảm thấy hai tay run rẩy, rũ hàng mi che đậy cảm xúc bản thân.

... Bạn gái có lẽ đã chết rồi ư?

Mấy người Trần Nhị vốn có lời muốn nói với Cố Dụ, nhưng vừa nãy thấy anh tức giận không thể kiềm chế thì đã rõ thái độ của anh, âm thầm nhíu mày.

Sau khi bọn người Phương Tễ Tễ rời đi, bọn họ nhìn nhau, Trần Nhị lấy hết dũng khí hỏi anh, "Lão đại, anh quyết định rồi sao?"

Cố Dụ gật đầu, "Ừ."

Tựa như có thần giao cách cảm, luôn có một giọng nói cứ quanh

quần bên tai anh -- Nếu anh không đi sẽ hối hận cả đời.

Anh nhìn bọn họ rồi nói, "Một mình tôi đi được rồi."

Mấy người kia chợt biến sắc.

Không chờ bọn Trần Nhị lên tiếng, Cố Dụ đã giơ tay ngăn bọn họ lại, "Nghe tôi nói đã."

"Tình huống thế nào chưa rõ, tư liệu quan trọng hơn, các cậu phải mang tài liệu về kịp lúc."

Tài liệu rất cần trong nghiên cứu trồng trọt, thời tiết bây giờ bất thường, cấp trên đã dự đoán được, mấy năm sau, lương thực sẽ là vấn đề cốt yếu.

Tài liệu này mang về càng sớm thì có thể bắt đầu nghiên cứu càng sớm, đây là chuyện quan trọng của toàn nhân loại không thể nào kéo dài được.

Lý Khuê bực bội, "Không được."

Lúc trước lão đại đã cứu mạng anh, để anh trơ mắt nhìn Cố Dụ đi vào chỗ chết, Lý Khuê không làm được.

"Đừng lo lắng." Cố Dụ mang theo hơi thở mạnh mẽ, đó là sự tự tin có thể nắm mọi thứ trong tay, "Tôi nhất định sẽ trở về, chỉ là không xác định được thời gian thôi."

Giọng nói không mang theo cảm xúc nhưng lại có thể trấn an người khác, khiến bọn họ càng thêm tin tưởng và an tâm hơn.

Vẻ mặt Lý Khuê tốt lên, nhưng vẫn kiên trì thuyết phục, "Để tôi và lão

đại ở lại."

Dù gì anh cũng chỉ một thân một mình, mạng của anh là do Cố Dụ cứu về, anh ấy đi đâu thì anh đi đó.

Mấy người khác cũng nhao nhao tán thành.

Có hơi buồn nôn, nhưng Cố Dụ là tín ngưỡng của bọn họ, bọn họ không thể nào mặc kệ mà buông bỏ tín ngưỡng của mình.

Trần Nhị không nói gì, anh đẩy gọng kính, nói, "Đưa tài liệu về không cần nhiều người như thế, bọn Tiểu Tứ đi là được rồi."

Anh đề nghị, "Hay là tôi và đại ca ở lại, có hai người bọn tôi là được rồi."

Mấy người còn lại trợn tròn mắt, gì mà đại ca và anh ở lại.

Nhưng lại không phản đối được.

Anh ấy nói rất đúng, hai người họ đúng là rất thích hợp ở lại.

Đại ca gốc Lý Khuê trong nhóm bọn họ, sức mạnh Cố Dụ mạnh nhất, Lý Khuê mặc dù đứng chót nhưng dị năng thức tỉnh thuộc hệ đặc biệt, dị năng của anh không có gì có thể công kích, anh lại là người chạy nhanh nhất, rất thích hợp trong lúc bảo vệ tính mạng.

Hơn nữa tốc độ dị năng của anh đã trải qua hai lần biến dị, mạnh hơn nhiều so với dị năng giả bình thường, bảo vệ tính mạng không thành vấn đề.

Anh nói thật, nếu gặp nguy hiểm, khả năng sống sót của anh so với Lý Khuê càng cao hơn.

...Hơn nữa, bọn họ không có gì lo lắng.

Không phải nói bọn họ không thể vì lão đại hy sinh, nếu anh gặp nguy hiểm, hai người họ chắc chắn sẽ quên mình tiến lên.

Cũng không thể phủ nhận, gặp chuyện thế này, cùng đi với lão đại sẽ thích hợp hơn.

"Hơn nữa..."

Thấy Cố Dụ định từ chối, Trần Nhị nói tiếp, "Nếu anh không để lại hai người thì bọn họ sẽ không yên tâm, dẫn theo thì lại không yên lòng..."

"Hay là bọn em sẽ ở lại đây, chỗ này cách thành phố S xa như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

"Vớ lại, khi đó không chừng Lý Khuê sẽ lén chạy về."

Lý Khuê nhìn Trần Nhị, không cam lòng, xưa nay anh chưa từng vi phạm mệnh lệnh, nhưng lại không thể phản bác.

Cố Dụ vuốt vuốt cái trán, gật đầu đồng ý.

Ở lại biệt thự, mà nơi đây lại vắng vẻ, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì.

Sau khi quyết định xong, mấy người đàn ông sắp xếp người gác đêm rồi quay về phòng ngủ. Không hề có chút gì gọi là nỗi buồn ly biệt.

Bọn họ tin tưởng lão đại nhà mình sẽ quay về, dù là Zombie cấp 4, dù có lo lắng, nhưng họ càng tin tưởng Cố Dụ.

Cái cần quan tâm chính là chuẩn bị quà cưới cho lão đại thế nào đây.

Không chừng lúc quay về, lão đại sẽ mang theo chị dâu về cùng ấy chứ.

Không một ai suy nghĩ đến tình huống không may cả.

...

Sáng sớm hôm sau.

Vài người đàn ông lực lưỡng tập luyện trong sân, thuận tay thanh lý mấy Zombie "đi lạc" đến đây.

Chỉ trong chốc lát đã giải quyết xong.

Tối hôm qua trước khi đi ngủ, hai chiến sĩ đã dùng dị năng thổ và kim hợp lực tạo nên một bức tường cao, Zombie ở khu vực này chỉ mới đến cấp 1 và cấp 2 cho nên không phá tường được, đối với các chiến sĩ thân kinh bách chiến thì cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Phương Tế Tế và Trần Thần đi xuống, cô dạy Trần Thần một vài chiêu thức.

Cô đã lăn lộn ở tận thế nhiều năm rồi, nói đến kỹ năng chắc chắn không thua mấy chiến sĩ này là bao.

Trần Thần tuy trông thư sinh, nhưng anh đã từng luyện qua cho nên cũng nắm được căn bản, tiếp thu cũng rất nhanh.

Phương Tế Tế yêu cầu rất nghiêm khắc.

Sinh tồn trong tận thế, bình thường chịu khó một chút, khi gặp nguy hiểm khả năng sống sót sẽ cao hơn.

Anh đã từng cứu cô, cô luôn ghi nhớ.

Tô Tinh nhìn mọi người đang tập luyện một lát, cô ta dừng động tác, có vẻ như mệt mỏi, yên lặng quay về biệt thự.

Phương Tễ Tễ nhìn thoáng qua, ánh mắt bỗng tối lại mang theo sự lạnh lùng đầy ghét bỏ.

...

Tô Tinh cột tóc lên rồi lại nhìn người đàn ông đang luống cuống trong phòng bếp, mím môi bật cười, "Đừng gấp, lấy cái chảo xào là được..."

Cô ta rất biết điều, không hề chạy lại rồi bảo để cô ta làm, chỉ lên tiếng nhắc nhở, bọn họ chưa quen thuộc, chuyện nấu cơm là chuyện quan trọng, không thể để một người mới quen như cô ta làm giúp.

"Hả?" Người đàn ông với làn da rám nắng nở nụ cười tươi rói để lộ hàm răng trắng sáng, "À, Cô Tô dậy sớm thế."

Tô Tinh mím môi nở nụ cười dịu dàng, "Bây giờ chịu khó tập luyện một chút sẽ tốt hơn."

Người đàn ông gật đầu đồng ý, "Đúng vậy."

Bọn họ rất có cảm tình với những cô gái độc lập, mấy cô như hoa như cỏ thì...xin kiếu.

"Rồi sao nữa?" Người đàn ông không khách sáo, sau khi xào thức ăn

thì hỏi tiếp.

Tô Tinh cười đáp, "Đậy nắp lại, vặn lửa nhỏ thôi."

...

Hai người vừa nấu cơm vừa trò chuyện với nhau.

Tô Tinh, "Cám ơn vì đã để bọn tôi đi chung với mọi người."

Cô ta cười cười nói tiếp, "Có thể chăm sóc lẫn nhau, an toàn hơn."

Người đàn ông phẩy phẩy tay, dáng vẻ ngại ngùng, "Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không cần cảm ơn đâu, trong lúc tận thế thì chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau, nếu gặp người khác cũng sẽ làm thế thôi."

... Cái mông ấy.

"Không được." Tô Tinh nhíu mày, kiên quyết nói, "Đối với các anh chỉ là tiện tay, nhưng bọn tôi không thể không cảm ơn được."

"Thế này vậy." Cô ta vén tóc ra sau tai, quan tâm nói. "Tôi biết làm vài món lương khô để bảo quản, để tôi dạy anh nhé."

Cô ta cười cười, "Sau này đi đường cũng khó mà nấu ăn, chúng ta có thể làm rồi mang theo ăn dọc đường."

"Chuyện nhỏ thế này anh đừng từ chối."

Người đàn ông dừng lại, nghĩ đến lão đại sắp đi thành phố S, không thể nấu ăn càng hợp với lão đại hơn.

Anh ta nở nụ cười đầy thâm ý.

Nhưng làm cho lão đại mang theo cũng được, thứ này dù sao cũng rất tiện lợi.

Anh ta ngẩng đầu, nở nụ cười thật tươi, "Vậy thì cảm ơn cô Tô nhé."

"Không có gì." Khóe mắt Tô Tinh giật giật, ý cười trên mặt càng sâu, "Lấy bột mì ra trước đi..."

...

Mùi thơm từ phòng bếp bay ra ngoài, tiếng nôi nêu va vào leng keng, nhìn vào cửa ngõ khung cảnh nhóm bạn đang ra ngoài dã ngoại trước thời kỳ tận thế.

Ấm áp lại mang theo chút mơ mộng.

Chỉ khi nhìn đến mấy con Zombie đang xiêu vẹo tiến tới và những người đàn ông đang lau vết máu trên thanh đao ở ngoài sân mới cảm nhận được sự chân thật.

Phương Tễ Tễ đang ở ngoài luyện tập nhìn thấy Tô Tinh dụ dàng trong phòng bếp thì mất hết cả hứng, sau đó lại bật cười.

Cô ta tưởng mấy người này ai cũng ngu ngốc như Lý Văn Kiệt kia ư?

Cô nhìn sang chàng trai đang đứng sau mình, "Ăn cơm xong rồi lại tập tiếp."

...

Không lâu sau, tất cả mọi người quay vào nhà.

"Ây, sao thơm thế?"

Có vài người không có ý tốt bắt đầu trêu chọc, "Thằng nhóc Triệu Tứ này biết nấu cơm hả?"

Biết mà không chịu làm, để bọn họ ngày nào cũng ăn đồ cho heo của Trần Nhị, chắc ngứa mông lắm rồi đây.

Triệu Tứ cười ngốc nghếch, "Không phải công của một mình tôi đâu."

... Ông đây cũng có biết làm đâu.

Anh ta vừa nói vừa chỉ Tô Tinh ở phía sau, "Do cô giáo Tô dạy giỏi mà thôi."

Cả đám đàn ông híp mắt cười, "Vậy thì phải cảm ơn cô giáo Tô rồi."

"Không ngờ nha..."

Cố Dụ và Trần Nhị thu dọn đồ đạc xong xuôi thì đi xuống, cất giọng hờ hững hỏi, "Sao thế?"

"Lão đại, anh đoán xem hôm nay chúng ta ăn gì?"

Cố Dụ lười phải đoán, Trần Nhị thì đưa cái mũi người người hương thơm trong không khí, "Không phải cậu làm hả?"

"Là tôi làm." Triệu Tứ ngơ ngác giật mình rồi gật đầu, sau đó nhìn Trần Nhị đầy uy hiếp.

Trần Nhị hừ một tiếng, nhìn Phương Tế Tế, Trần Thần và Lý Văn Kiệt ngủ đến giờ này mới dậy đang đi đến thì không nói thêm gì nữa.

Già vờ gì chứ, đồ cáo già.

**

Sau khi ăn cơm xong, Cố Dụ cầm ba lô nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Triệu Tứ vội vàng đuổi theo, "Ấy, lão đại anh chờ chút."

Anh ta chạy vào phòng bếp lấy một túi bánh bao nóng hổi và một túi lương khô đem ra, "Mang theo mà ăn."

Vừa nói vừa cười chỉ người đã làm mấy món này, "Phải cảm ơn cô Tô đã dạy tôi làm lương khô đấy."

Cố Dụ nhìn theo ngón tay Triệu Tứ đang chỉ sang người được gọi là cô Tô, kiềm lời nói một câu, "Cảm ơn."

Tô Tinh ngẩn người, có chút bất đắc dĩ và cả tiếc nuối, cô ta mím môi dịu dàng đáp, "Không có gì, chuyện tôi nên làm mà."

Lý Văn Kiệt say mê nhìn cô ta, Tình Tình dịu dàng thế đó.

Anh ta căm ghét nhìn người đàn ông đang đứng ở cửa.

Có phải Tình Tình...

Cố Dụ lại không nói tiếp, không nhìn họ nữa mà quay sang gạt đầu chào bọn Triệu Tứ rồi xoay người bước đi.

Ánh mắt Phương Tể Tể vô cùng phức tạp.

...Vẫn quyết định đi ư.

Cô đột nhiên mở miệng, "Rõ ràng không còn hy vọng gì, có đáng không?"

Biết rõ là thập tử nhất sinh.

Rõ ràng hy vọng sống sót của cô ấy vô cùng nhỏ bé.

Có đáng không?

Cô biết anh sẽ không chết, sau còn trở thành người đứng đầu cả nước, nhưng bản thân anh lại không hề biết mình sẽ sống sót.

Nói cách khác, bây giờ anh đúng là chỉ vì một tin tức mơ hồ mà đánh đổi bằng tính mạng của mình.

Phương Tễ Tễ cố chấp hỏi anh, "Có lẽ cô ấy đã chết rồi, anh thấy như thế đáng giá sao?"

Đáng giá để anh bỏ hết vinh quang, thậm chí tất cả tôn vinh sau này chỉ vì...một người không rõ sống chết ư?

Bóng lưng người đàn ông dừng lại, anh nhíu mày lạnh lùng cất giọng, "Không có lần sau đâu."

Anh không thích có người nói như thế.

Về phần có đáng hay không, người đàn ông không thèm trả lời.

Chuyện giữa anh và cô, anh không muốn giải thích với Phương Tễ Tễ.

Nhưng nhìn bóng lưng không chút do dự kia, Phương Tễ Tễ đã biết

câu trả lời của anh.

Đáng!

Vì cô ấy, cái gì cũng đáng.

Phương Tể Tể nhìn chiếc xe dần đi xa, ngón tay phát run, cô bỗng nhiên bật cười.

Cô cười nhưng đôi mắt lại đỏ hoe.

Nhìn đi, có người không cho phép người khác nói những điều không hay về bạn gái mình, dù bạn gái có bị vây hãm trong sào huyệt của Zombie thì anh vẫn liều mạng đi cứu cô ấy.

Cô nghĩ, nếu thế thì lúc chết bạn gái của anh cũng sẽ mỉm cười.

Bởi vì cô ấy biết, không cần nghi ngờ điều gì, anh nhất định sẽ đến bên cô ấy, cô sẽ chờ được anh, vì anh sẽ không bỏ lại cô một mình.

Anh không hề ghét bỏ.

Anh nhất định sẽ báo thù cho cô, sẽ dịu dàng lau cho cô, sẽ thu dọn hài cốt cho cô, sẽ hôn lên vết thương xấu xí của cô, rồi mang cô trở về.

Nhìn đi, chết đâu còn đáng sợ nữa?

Phương Tể Tể cô không hề sợ.

Đúng vậy, nhưng sao cô lại không gặp được người đàn ông như thế chứ?

Đến hôm nay, cô mới thừa nhận, trên đời này vẫn còn tình yêu,
Phương Tể Tể nhìn lên trời, chỉ tại cô lúc trước bị mù mới yêu phải
một tên khốn nạn.

Hốc mắt cô đỏ lên, nước mắt lăn dài trên má.

Khóc cho sự uất nghẹn của mình.

Khóc vì nỗi hận thù của mình.

Cũng khóc vì đã tìm được đường về.

Chương 86

Hốc mắt cô đỏ lên, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Cô khóc cho sự uất nghẹn của mình.

Khóc vì nỗi hận thù của mình.

Cũng khóc vì đã tìm được đường về.

Cô còn có một cuộc sống tốt đẹp đang chờ ở phía trước, không nên vì một kẻ khốn nạn mà thất vọng với cuộc sống.

... Không đáng đâu.

"Tế Tế?" Trần Thần nãy giờ vẫn quan sát Phương Tế Tế, thấy cảm xúc của cô thay đổi thì luống cuống tay chân.

Sao Tế Tế lại khóc?

Phương Tế Tế quay đầu mỉm cười nhìn anh, tựa như bầu trời sau cơn mưa tràn đầy ánh sáng hi vọng, sương mù u ám đã được gột rửa sạch sẽ, "Không có gì."

Có điều, nước mắt đến khoe môi mang theo vị mặn mòi.

Cô nhìn về phía sau, hy vọng Cố Dụ có thể tìm được bạn gái của anh, hạnh phúc mỹ mãn.

Cô nhướn mày, nhìn mấy người vừa đi vào, "Anh Trần, khi nào thì

chúng ta xuất phát?"

Cô cười nói, "Nếu không có gì thì bây giờ mình đi luôn nhé?"

Mặc dù vành mắt còn hơi đỏ, nhưng trạng thái tinh thần chưa bao giờ lại tốt đến thế.

Vẻ mặt mọi người vô cùng bình thường, nói nói cười cười, dường như không hề để ý Phương Tễ Tễ thất thố, cũng không ai tò mò vì sao cô khóc.

Chỉ có mỗi Tô Tinh lo lắng, "Tễ Tễ, sao mắt cậu đỏ thế?"

Cô ta an ủi, "Có chuyện đừng giấu trong lòng, nói với mình được không?"

Phương Tễ Tễ nhìn Tô Tinh, hiếm khi không xúc động thế này.

Cô bây giờ có thể bình tĩnh thừa nhận, Tô Tinh đùa bỡn cô như thế cũng đều có lý do cả.

Cô ta là một người thông minh, biết tiến biết lùi, biết khi nào nên làm gì.

Hơn nữa sự quan tâm dịu dàng kia, mỗi lần mím môi nở nụ cười lại khiến người ta nhớ đến câu "Cái cúi đầu kia sao quá đổi dịu dàng", đúng là hình mẫu nữ thần lí tưởng của mọi chàng trai.

Nhưng cô nhìn thì lại thấy Tô Tinh cũng chả có gì ghê gớm, thậm chí còn có chút buồn cười.

Tóm lại, cô ta không buông tha dã tâm của mình, trong khi tất cả mọi người đều nhận ra dã tâm của cô ta, trong mắt những người tinh táo,

giống như một con châu chấu đang nhảy loạn lên, dù thủ đoạn của cô ta thế nào thì cũng chỉ làm trò cười cho thiên hạ mà thôi.

Thấy Phương Tể Tể im lặng không thèm trả lời, Tô Tinh thờ dài, hàng chân mày nhíu chặt lộ vẻ lo lắng, nhìn Triệu Tứ vừa nãy còn nấu cơm chung với mình như muốn anh ta nói giúp vài câu.

Phương Tể Tể không nói gì.

- - Nhìn đi, chỉ đến thế mà thôi.

Triệu Tứ có hơi kinh ngạc, như không hiểu cô ta muốn gì, nghĩ nghĩ rồi bỏ chuyện này sang một bên, nói chuyện với Phương Tể Tể, "Tể Tể, cô vừa mới nói muốn lên đường ngay đúng không?"

Anh ta nói, "Đi ngay thôi, xuất phát càng sớm càng tốt."

Phương Tể Tể gật đầu, "Vậy để tôi đi thu dọn đồ."

Trần Thần im lặng đi theo cô.

Mấy người còn lại nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

...

Tô Tinh nhíu mày nhìn theo bóng lưng Phương Tể Tể, trong mắt hiện lên sự lo lắng.

Không đúng, thái độ của Phương Tể Tể không đúng.

Cô ta luôn có một dự cảm không lành.

Lúc trước tuy cô ta lo lắng mỗi khi Phương Tể Tể nhìn mình, nhưng

chưa bao giờ lại lạnh lùng như thế.

...Yêu cũng được, hận cũng không sao, tất cả đều là gút mắt, cũng không thể cắt đứt dễ dàng thế được, nhưng...bị ngó lơ mới là điều đáng sợ.

Cô ta nhận ra, lúc trước Phương Tể Tể hận cô ta, hận chỉ muốn lóc xương lóc thịt.

Nếu là hận thù bình thường, Tô Tinh sẽ thấy lo lắng, nhưng oán hận đến độ này cô ta lại không lo cho lắm... Đối với kẻ thù, đâm một nhát dao thì nói dễ hơn làm. Nhiều người không hề biết, nếu không giết kẻ địch liệu sẽ có cơ hội trở mình ư?

Không hề, chỉ là do hận quá sâu, cảm thấy nếu để ả ta chết thì quá dễ dàng rồi, cái cô ta cần chính là để ả ta sống không bằng chết, muốn bóp nát hy vọng của ả.

Nhưng tình huống bây giờ lại khiến cho lòng cô ta lạnh lẽo.

Cô ta không biết vì sao Phương Tể Tể lại nghĩ thông suốt, nhưng cô ta có thể chắc chắn một điều, Phương Tể Tể đã không còn để cô ta vào mắt... nếu thế thì sẽ không để cô ta chướng mắt cô nữa.

Phải nói rằng, Tô Tinh là một người thông minh.

Cô ta hiểu rõ làm thế nào để có lợi cho mình trong mọi tình huống. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô ta cần Phương Tể Tể, mà Phương Tể Tể sẽ không giết cô bây giờ, ở bên cạnh Phương Tể Tể là cách tốt nhất đối với cô ta.

Cũng biết rằng, bây giờ mình tạm thời được an toàn.

Chỉ cần ở cùng đám người thành phố C này thì Phương Tễ Tễ sẽ không ra tay với cô ta, không phải sợ hay không mà là trong mắt Phương Tễ Tễ bây giờ, cô ta không đáng để Phương Tễ Tễ làm thế.

Sắc mặt Tô Tinh vô cùng khó coi, nhưng cô ta cố gắng bình tĩnh lại, đây là cơ hội cuối cùng của cô ta.

Đáng tiếc Cố Dụ lại không ở đây, tấn công bằng phương pháp "gia đình ấm áp" cũng không có tác dụng gì với anh.

...

Thực tế đúng như cô ta đã nghĩ.

Phương Tễ Tễ hạ tầm mắt, đeo ba lô lên vai rồi bước ra ngoài.

Cô thừa nhận, cái gọi là tạm thời chưa ra tay chính là chưa đến lúc mà thôi.

Đến lúc đó, suy nghĩ muốn tra tấn bọn họ cũng không còn.

- - Cuộc sống của cô chỉ vừa mới bắt đầu, không cần phải dồn hết tâm trí lên hai người họ.

Về phần hai người không muốn làm kia, cô sẽ tìm thời gian để xử lý.

Thật ra cũng không có gì để thu dọn, thời kỳ tận thế thì làm gì có hành lý công kèn, tất cả gia tài cũng chỉ có vài vật phẩm quan trọng luôn mang theo bên người, mấy phút sau, bọn người Phương Tễ Tễ đã thu dọn xong xuôi.

Mấy người Triệu Tứ đang nói chuyện với Trần Nhị, nói xong còn đâm vào vai nhau, không biết nói gì mà Triệu Tứ hành quân lễ.

...

Xe đi xa rồi Trần Nhị và Lý Khuê mới quay người đi.

"Không biết lão đại đi đến đâu rồi?" Lý Khuê lên tiếng.

Trần Nhị nhíu mày, quay về biệt thự, lôi cái rương ở dưới gầm bàn ra, loay hoay một hồi với mấy linh kiện và vũ khí bên trong rương, bọn Triệu Tứ để lại rất nhiều đồ ăn và cả cái rương này...

"Cậu nói xem, chúng ta phải chờ ở đây thật hả?"

Lý Khuê đi đến, mắt hứng nhìn đồ trong tay Trần Nhị, bực bội vò vò mái tóc.

Sốt ruột chờ đợi.

Trần Nhị liếc sang, quen thuộc cầm một món trong rương ra, cả căn phòng chỉ còn tiếng "răng rắc" của vũ khí trong tay anh.

"Nếu không thì sao?"

Không lâu sau, một hình chữ nhật to được lắp ráp xong.

Anh gõ gõ lên trên, "Cậu biết lão đại đi đâu không?"

Làm sao mà anh ta không lo cho được.

Nhưng Cố Dụ đã đi lâu vậy rồi, bọn họ không đuổi theo kịp, hơn nữa nếu có đuổi kịp cũng vô dụng, tùy tiện đi theo anh không chừng còn mang lại phiền phức cho anh.

"Vậy chúng ta phải chờ ở đây à?" Lý Khuê không cam lòng nói.

Thế thì bọn họ ở đây có tác dụng gì!

Ngón tay Trần Nhị dừng lại, "Đương nhiên là không rồi."

"Lát nữa chúng ta sẽ đi xử lý mấy Zombie từ bên ngoài." Zombie ở khu này cũng phải dọn dẹp hết.

Vào trong thành phố cũng không làm được gì, không khéo lại vướng tay vướng chân Cố Dụ, nhưng xử lý tất cả Zombie ở ngoài thành thì đến lúc lão đại đem người ra càng thêm dễ dàng.

Một dãy số liệu kỳ lạ lướt qua, hình khối chữ nhật phát ra âm thanh, ánh sáng bên trong lóe lên, trên màn hình tối đen bỗng nhiên xuất hiện một video.

...

Về phía bên này.

Cố Dụ sau khi lái xe rời đi, trên đường đi như đang đuổi theo ai đó, chiếc xe như vũ bão nhanh chóng chạy vào trung tâm thành phố S.

Đang là ban ngày, trời nắng chang chang, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống cửa kính, đây là thời tiết mà bọn Zombie ghét nhất.

Nhưng vẫn không sánh được số lượng cực khủng của Zombie.

Giữa trưa, thỉnh thoảng có vài Zombie lê bước trên đường, Cố Dụ nắm chặt tay lái, bình tĩnh đạp chân ga chạy vút lên.

Zombie ngơ ngác một lúc rồi rống lên, lắc lư đuổi theo sau.

Đến khi Zombie xuất hiện ngày càng dày đặc, cùng lúc đó có một chiếc xe bị hư chặn giữa đường, Cố Dụ bèn dừng xe lại.

Chỉ trong nháy mắt, cách chiếc xe khoảng 3 mét có vài con Zombie đi về phía bên đây, hướng còn lại cũng có Zombie đang đánh hơi tiến đến.

Càng lúc càng có nhiều Zombie tiến đến như muốn bao vây anh.

Cố Dụ không dừng lại nữa, anh nhú mào sau đó trực tiếp phá cửa xông thẳng vào văn phòng bên cạnh.

Ngày tận thế xảy ra vào thứ bảy, đa số công ty đều được nghỉ, sau tận thế, những chỗ như siêu thị, cửa hàng quần áo và những nơi khác có lẽ sẽ còn có người nấp...nhưng còn công ty thì...không có khả năng.

Hơn nữa cửa công ty còn khóa.

Ngoại trừ mấy nhân viên bị nhốt ở bên trong đã biến thành Zombie và những Zombie từ ngoài xông vào thì công ty trông rất sạch sẽ.

Cố Dụ thu con dao của mình lại rồi tiếp tục đi lên tầng cao nhất để tìm kiếm.

Dân số thành phố S quá đông, trên đường toàn là Zombie, nếu nấp ở phía dưới thì chẳng khác nào nhảy vào biển Zombie, ngoại trừ chết ra thì không còn con đường nào sống sót.

Ngược lại mái nhà lại là nơi trú ẩn an toàn nhất.

Về chuyện có thoát được hay không, người đàn ông đưa tay ra, một

sợi dây leo bỗng nhiên xuất hiện, từ nóc nhà này nháy mắt chuyển sang một nóc nhà khác.

Những chuyện mà trước đây con người không làm được, bây giờ chỉ là chuyện nhỏ đối với dị năng giả.

Sức mạnh của dị năng hệ mộc và sự dẻo dai của dây leo của anh có quan hệ nhất định, đối với anh mặc dù bây giờ chỉ có thể dùng nắm đấm nhưng sau này chắc chắn sẽ cải thiện.

Người đàn ông hành động một cách lưu loát, hạt giống trong tay hết hạt này đến hạt khác.

Không hề do dự, anh nhanh chóng di chuyển về một hướng, tựa như trong màn đêm u tối luôn có một sợi dây dẫn đường cho anh.

Để anh nhắm mắt lại, không cần cái gì cũng có thể đến đúng hướng anh cần tìm.

...

Nhanh lên, sắp đến rồi...

Sắp đến rồi...

Cảm giác được cô đang cách mình rất gần, trái tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tràn ngập sự vui mừng.

Anh không hề kháng cự, yên lặng tăng tốc độ trên tay.

Đúng lúc này.

Anh cảm thấy có điều gì đó không đúng

Đám Zombie đang chen chúc phía dưới bỗng nhiên dừng lại. Dường như bọn chúng đang e ngại cái gì đó, tất cả đều quay người rời đi.

Lòng Cố Dụ run lên, anh nắm sợi dây trong tay rồi bay ra, đồng thời ánh sáng màu xanh trong lòng bàn tay chạm vào dây leo.

Ngay khi anh vừa bay ra, một nắm đấm bay đến khiến tảng đá biến thành bột phấn.

Gào...

Tên mặt xanh kia gào lên một tiếng, nhếch môi để lộ răng nanh, hẳn không nói gì mà nhảy lên một lần nữa đánh về phía tòa nhà.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, ngay khi luồng sáng màu xanh chạm vào dây leo, sợi dây leo bỗng nhiên dài ra đưa anh đến một tòa nhà khác.

Vừa kịp lúc tránh được con Zombie kia.

Thuận tay quất một cái vào nó.

Nó phần nộ gào lên, nó có thể cảm giác được mùi vị của tên kia ngon thế nào, chỉ cần ăn hẳn nó sẽ tiến thẳng lên cấp 5...

Đôi mắt Zombie lóe lên tia sáng, bọn Zombie phía dưới nhao nhao cá lên, nó đập một phát nhào thẳng về phía tòa nhà kia.

Móng vuốt sắc nhọn mang theo tiếng xé gió lao về phía đầu của người đàn ông.

Cố Dụ nghiêng đầu sang phải, trong tay lấy ra một thanh chủy thủ,

quyết đoán đâm về phía Zombie.

Nó nghiêng người, cuộn tay thành nắm đấm, gương mặt dữ tợn đâm về phía anh.

Muốn ăn thịt...muốn ăn thịt...

Zombie vốn là cao thủ vật lộn, trong đầu nó bây giờ toàn là suy nghĩ muốn ăn thịt người nên ra tay càng thêm hung hăng.

Một người một Zombie, đâm tới đâm lui, mỗi một chiêu đều là trí mạng, sức mạnh lại ngang ngửa, bất phân thắng bại.

Lỗ tai Cố Dụ giật giật, dưới chân truyền đến cảm giác rợn người, ánh mắt anh nặng nề hẳn, sắp bị bao vây rồi.

Ngay tức thì, anh lùi lại...

Chương 87

Lỗ tai Cố Dụ giật giật, dưới chân truyền đến cảm giác rợn người, ánh mắt anh nặng nề hẳn, sắp bị bao vây rồi.

Anh lập tức lùi lại...

Anh chưa kịp hành động thì một con Zombie to khỏe từ đâu bay ra, thấy tình hình bên này thì phần nộ rống lên, đánh về phía Zombie bên kia...

- - Đây rồi, mà còn dám trốn!!

Đúng thật, một cú đấm bay đến.

Trong nháy mắt, hai con Zombie sáp vào nhau.

Cố Dụ đang cảnh giác cao độ:...

Anh nhú mày, lùi về sau một khoảng cách an toàn.

Đây là hiện thực chứ không phải tiểu thuyết, mặc kệ bọn nó vì chuyện gì mà đánh nhau, nếu anh còn dám đứng ở đây mạo hiểm thì đúng là ngốc.

Thân hình mạnh mẽ của người đàn ông căng ra, tiếp tục chạy về hướng mà mình cảm nhận được.

Nếu là bình thường, nhìn thấy điều kỳ lạ này anh sẽ ở lại đây quan sát một lát, nhưng bây giờ anh còn có chuyện quan trọng hơn, nếu

nán lại thêm vài giây thì bên cô sẽ gặp nguy hiểm thêm một giây.

Con Zombie muốn ăn anh thấy anh có động tĩnh thì rống lên một tiếng, định nhào tới đây.

Sau lại bị con Zombie kia khống chế kéo lại, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn món ngon bay đi càng xa.

Nó nổi giận đùng đùng, đôi mắt đỏ lên, rồi quay đầu nhào về phía con Zombie kia.

Dù ý thức của nó chưa cao, nhưng nó biết rõ, chỉ cần ăn thịt tên loài người kia thì vết thương của nó sẽ tốt lên, thậm chí còn có thể lên cấp.

- - Tên kia đi rồi, vậy thì người đến thế chỗ đi!

Nhưng con Zombie kia điên cuồng hơn nó, giống như đang bị kích động.

- - Dám ra tay với mẹ của tao! Giết mày!

Nó không thèm quan tâm đến dáng vẻ của Cố Dụ.

**

Phía bên này, Tinh Nhan sau khi bị đám Zombie gọi mẹ, cô gằm gù nhìn bốn Zombie rời đi và ba con ở lại cố chấp đứng trước mặt mình, cô đành nở một nụ cười gượng gạo, thỏa hiệp gào lên.

Thật ra, đi theo cô cũng được thôi.

Dù gì bọn nó cũng rất dễ thương.

- - Được, cứ đi theo ta.

...

Mấy ngày trước, cô rời khỏi tòa nhà không bao lâu thì bầy con Zombie này cứ đi theo sau cô, kiểu gì cũng nằng nặc khẳng định cô là mẹ của bọn nó.

Hỏi nguyên nhân thì bọn nó cũng không biết rõ.

Bọn nó mặc dù có ý thức nhưng lại không thể trả lời câu hỏi này.

Cũng giống như người bình thường biết $1 \text{ cộng } 1 \text{ bằng } 2$ là chuyện hiển nhiên, cũng sẽ không nghĩ đến sẽ có người hỏi bọn họ tại sao lại bằng 2. Chuyện này cũng thế, bọn nó lần đầu gặp cô liền biết đây là mẹ của mình, chứ làm gì biết tại sao lại thế.

Tinh Nhan mất một chút khí lực mới hiểu một chút suy nghĩ mơ hồ của bọn nó, có lẽ là do hơi thở.

Loài người nhận quan hệ thông qua huyết thống, Zombie nhận quan hệ bằng hơi thở.

Khi tu luyện, cô dùng công pháp tu chân trong trí nhớ của mình, phân tử tiến hóa tương đương linh khí, sau khi tu luyện, phân tử tiến hóa đáng lẽ sẽ chuyển xuống đan điền nhưng vì cấu tạo cơ thể của Zombie nên đan điền không có tác dụng, chỉ có thể đưa về tinh hạch.

Áp chế từ trong đan điền, quá trình này cũng không hề đơn giản, trong quá trình hỗ trợ và bài xích đương nhiên sẽ bị thoát ra bên ngoài.

Những phân tử tiến hóa đã được cô huấn hóa, tất cả đều là hơi thở của cô.

Ban đầu, nếu không bị hấp thu sẽ bị hòa vào không khí, nhưng bây giờ nó lại đứng canh ở ngoài cửa, duyên phận thế nào tất cả đều được bọn nó hấp thu.

Kể từ đó, hơi thở của bọn nó ít nhiều gì cũng mang theo hơi thở của cô, coi như cùng chung gốc gác.

Quan hệ mẹ con trong Zombie.

Mấy Zombie khác thì không như thế.

Cô đã hiểu ra rồi, mấy ngày trước xuất hiện Zombie cấp cao có lẽ là do hấp thu phân tử tiến hóa trong lúc cô tu luyện.

Ngoại trừ bảy con Zombie này vì đứng quá gần ra thì những con Zombie khác chỉ là Zombie bình thường vì hấp thu phân tử tiến hóa mà đến.

Sau khi làm rõ chuyện bảy đứa con từ trên trời rơi xuống, Tinh Nhan không biết phải hình dung tâm trạng của mình thế nào.

... Có chút phức tạp.

Cô không biết phải làm sao với bảy đứa con vừa cao vừa to hơn mình nữa.

Có cần phải cho tụi nó bú hay không?

... Nhưng cũng không có chuyện đòi sống đòi chết.

Bọn nó muốn theo, thì cứ để bọn nó đi theo thôi.

...

Vài ngày trôi qua như thế.

Cô là Zombie cho nên đi ngoài đường cũng không gặp nguy hiểm, hơn nữa Zombie cấp thấp rất sợ Zombie cấp cao, không phải tất cả Zombie đều ngốc như bầy đũa này.

Cho nên lúc cô đi trên đường, chưa đến gần thì mấy Zombie khác đã chạy trốn mất bóng.

Ngược lại yên tĩnh biết bao nhiêu.

Muốn đi dạo bao lâu thì đi bấy lâu.

Bây giờ cô không cần về nhà, đi đến đâu thì đó chính là nhà của cô.

Tinh Nhan không hề thấy chán, cũng không lãng phí thời gian vào việc dạo phố.

Cô luôn dành hết thời gian để tu luyện.

Vừa suy nghĩ vừa tiếp tục đi về phía tây, thuận tiện nhìn xem tình huống bên ngoài thế nào, không biết rốt cục có thứ gì lọt vào tầm mắt hay không.

Tiến độ không nhanh, nhưng tốc độ tu luyện lại nhanh chóng một cách bất ngờ.

Cho nên...cô chưa đến cửa thành tây thì sắp đột phá cấp 6.

...

Cô đang ở kỳ đột phá cấp 6, cơ thể có hơi bất ổn, có lúc cô phát hiện mình biến trở lại hình dáng con người, có khi lại phát triển to ra.

Dù gì... quá trình phát triển của Zombie là một loại áp lực, phình to ra khi không ổn định là hiện tượng bình thường.

Cô chờ đến khi ổn thỏa mới dám ngẩng mình trong gương.

Ban đầu không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì thấy bản thủ vô cùng, cô nhìn kỹ mình trong gương, mặt mình đã đóng biết bao nhiêu lớp bụi.

Cô chợt nhớ ra, hình như chưa cô chưa bao giờ nghĩ đến việc phải tắm rửa.

... Ngẩng lại đã bao lâu rồi chưa được tắm, Tinh Nhan lập tức đứng ngồi không yên, cứ cảm thấy cả người khó chịu, ngứa ngáy toàn thân.

Máy nước nóng năng lượng mặt trời chắc vẫn sử dụng được, Tinh Nhan chọn một nhà có gắn máy nước nóng, đi vào đó tắm rửa sạch sẽ.

Bây đứa con của cô cũng cần phải tắm rửa.

Quần áo không thể mặc lại nữa.

- - Ai mà biết được trên đó có bao nhiêu vi khuẩn.

Cô tiện tay mặc đỡ một bộ, sau đó đi tìm một trung tâm thương mại để tìm vài bộ đồ.

...

Cô không muốn đi gây chuyện, nhưng phiền phức tự động tìm đến cô.

Không lâu sau.

Ngay lúc cô vừa chọn được một bộ đồ, tinh thần vừa được thả lỏng thì bỗng nhiên có một con Zombie từ đâu xông ra, hướng thẳng về phía tinh hạch của cô mà đánh lén.

... Suýt nữa là tiêu rồi.

Tinh Nhan nhìn Zombie vừa bị sức mạnh tinh thần của mình đánh bay thì rất kinh ngạc, cô hơn nó hẳn 2 cấp, con này đúng là dám nghĩ dám làm.

Đúng là liều thật đấy.

Zombie này có dã tâm nhưng không hề ngu ngốc.

Hắn ta vốn là vương giả ở khu vực này, hôm nay vừa ra ngoài săn thức ăn thì từ miệng em trai đang chạy trốn của mình biết được có một Zombie còn lợi hại hơn hẳn ta sắp xuất hiện.

Zombie có thể thăng cấp bằng cách ăn tinh hạch của đồng loại.

Hắn ta lén quay về thì phát hiện bản thân bị khí thế kia áp chế, đồng thời, không kiểm được tinh hạch của bản thân đang chộn rộn.

Cấp của hắn ta cao hơn so với 7 đứa con của cô, Tinh Nhan không hề cảnh giác, ngược lại hắn ta lại có thể ẩn núp thuận lợi như thế, hắn ta quan sát thật lâu mới tìm thấy cơ hội ra tay đánh lén.

Tiếc là phản ứng của Tinh Nhan quá nhanh.

Tên Zombie kia nhận một cú đánh, biết rõ mình không còn cơ hội nào nữa, không cam lòng gào lên một tiếng rồi chạy thoát bằng đường cửa sổ.

Lúc này bảy Zombie mới lấy lại tinh thần, dám trước mặt mình mà đánh lén mẹ!!

Bảy đứa con phần nộ nhìn con Zombie nhảy ra cửa sổ chạy trốn.

Mấy cặp mắt đỏ bùng lên.

Bọn nó vỗ vỗ ngực gào lên vài tiếng, bốn con Zombie vội vàng nhảy ra ngoài đuổi theo, hấn ta dám chạy hả?

...

Ba con Zombie còn lại tức giận ngồi trước mặt cô, thỉnh thoảng lại gào lên vài tiếng.

Đứa này một câu, đứa kia một câu nhằm biểu đạt sự phần nộ của mình.

Tinh Nhan ngơ ngác hồi lâu, nhìn bóng dáng mất tăm của 4 con Zombie, khóe môi hiện lên một nụ cười.

Bọn nó còn tức giận hơn cả cô nữa.

Được rồi, tên Zombie kia đã bị thương, bây giờ đối mặt với mấy đứa con của cô cũng coi như là kẻ tám lạng người nửa cân, tóm lại bọn nó không chịu thiệt là được.

Bỗng nhiên nhìn ra suy nghĩ của mình, cô cảm thấy thật buồn cười, đúng là cô đã xem mấy đứa nó như con của mình rồi.

"Đi theo ta chọn quần áo nào!" Không sao cả, cô gào lên một tiếng, không thèm để ý nữa mà tập trung chọn lựa quần áo.

Cô không thèm quan tâm mấy ánh mắt "Ly kinh phản đạo*" của mọi người, cô chỉ muốn nhận bọn nó làm con trai mà thôi, chỉ là một thân phận, quan tâm nhiều để làm gì.

Ai dám cấm đoán cô.

...

Tinh Nhan chọn quần áo rất nhanh, chưa được vài phút đã thử được vài bộ.

"Mấy đứa thấy sao?" Cô hỏi.

Nhìn dáng vẻ của cô giống như chuẩn bị mặc như thế đi ra. Cô đứng trước gương ngắm nghía một hồi, cô đã ốm được một chút, bây giờ nhìn rất giống một cô gái bình thường, chỉ có điều làn da tím tím xanh xanh...

Hình ảnh trông xấu đến thảm thương... nhưng cô lại cảm thấy rất hài lòng...

Cô lấy một cái túi, bỏ mấy bộ đồ còn lại vào trong, sau đó bắt đầu chọn quần áo cho 3 đứa Zombie.

Đồ ở đây không vừa với tụi nó.

Dáng người quá lớn, đồ ở đây hơi nhỏ, chắc chắn không vừa.

Lúc Tinh Nhan suy nghĩ thì nghe thấy một tiếng "bộp" bên cạnh cửa kính...

Từ xa truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

Cố Dụ vừa rời đi không lâu, có lẽ gặp may nên dọc đường đi vô cùng thuận lợi.

Tốc độ của người đàn ông nhanh hơn.

Nhưng về sau, anh chợt thấy có điều gì đó không đúng.

Số lượng Zombie...quá ít.

Ít không phải không tốt, Zombie ít anh có thể đi nhanh hơn, nhưng bây giờ nó lại ít một cách bất thường.

Càng đến gần mục tiêu trong đầu của anh, số lượng Zombie lại càng ít, đến gần hơn thì chỉ còn lẻ tẻ vài con.

Sự việc ngày càng khác thường, hoặc là gần đây có điều gì đó thu hút bọn Zombie đến, hoặc là ở đây có một con Zombie vô cùng mạnh khiến tất cả Zombie không dám bén mảng đến.

Rất có khả năng là về sau.

Cô lại đang ở đây...

Nghĩ đến tình trạng hiện giờ của cô, con người anh co rụt lại, trong

đầu mịt mờ.

Rất nhanh, tòa nhà dưới chân càng lúc càng cao.

"Trung tâm tòa nhà"

"Bộp" một tiếng, người đàn ông đấm nát tấm cửa kính, từ bên ngoài nhảy vào, vài miếng thủy tinh bị vỡ sượt qua mặt anh làm xuất hiện vài đường rướm máu.

Nhanh lên.

Còn một chút nữa thôi.

Nhanh hơn nữa.

Tầng này là tầng trưng bày quần áo và trang sức, không gian vốn dĩ sạch sẽ nhưng giờ đây lại rất lộn xộn, đồ vật ngổn ngang nằm trên mặt đất, người đàn ông không quan tâm đến những thứ này, hơi thở anh càng lúc càng bị đè nén, như sắp nổi bão đến nơi.

Vừa liếc sang, con người anh co rụt lại, trái tim như ngừng đập.

"Cút!"

Khí thế mạnh đến nỗi như sắp biến thành thực thể.

Anh không thèm suy nghĩ, ngay lập tức nhào đến, dây leo rắn chắc quất thẳng về phía 3 con Zombie kia, anh chạy đến ôm lấy eo cô đưa cô ra phía sau che chở.

Suýt nữa thôi.

Nếu anh đến chậm, cô sẽ...

Cố Dự âm thầm cảm thấy may mắn trong lòng, nghĩ mà thấy sợ hãi, lập tức nhìn về 3 con Zombie kia tràn đầy sát ý...

Tinh Nhan bị che chở ở phía sau, "..."

TG này thím tác giả gõ bù cho TG kia nên dài kinh khủng. Để hai anh chị gặp nhau, mình phải vượt qua hơn 10k chữ đấy huhu:(.

Mấy đứa "con" dễ thương lắm đúng hơn? =))